

உ

சிவமயம்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

(மூலமும் உரையும்.)

ஆசிரியர்

ஜெகவீரபாண்டியன்.

தூ ன் தூ ன் தூ ன்

வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

கூடம் ஆண்டு ஆவணியீடு,

Copy right]

1924.

[Registered.

உ

குமான் தின.

முன் னுரை.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவப் பெருந்தகை அருளியுள்ள திருக்குறளின் கருத்துகளுக்குப் பொருத்தமான கதைகளை இராமாயணம் பாரத முகவிய இலக்கணங்களிலும், கார்த்தம் பாக வத முதலிய புராணங்களிலும், சிந்தாமணி சிலப்பதிகார முதலிய காவியங்களிலும், பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய சங்க நூல்களிலும், வேறு பல நூல்களிலும் இருந்து தெரிந்தெடுக்கது எமது குல தெய்வமாகிய குமரேசனது முன்னிலையில் விண்ணப்பித்து அவற்றிற்கு விடை கூறுமுறைமையில் குறள்களை உதாரணமாக எடுத்ததுக்காட்டி யிற்றைக்கு முன்று வருடங்கட்கு முன்னரே யிந்தூலை முடிந்த வைத்தும் வெளிப்படுத்தக் கூலி வாளா விருந்தேன். இவ்வாறு நுப்ப. அறிஞர் பலர் இந்நூலுட் சில பாக்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தது இதனை அச்சிலேற்றி அனை வருக்கும உபசரிக்கவேண்டுமென்று என்பால் அன்பால் என்னை தனாண்டினர் அன்றா வேண்டுகோளைச் சிரமேற்கொண்டு இது பொழுது இதனை வெளிப்படுத்துகின்றேன்.

கதைகளைக் குற--பரவில அமைத்துத் திருக்குறள்களை
 டினைத்துத் தனிச்சீரும சோததிருக்கவினால இந்நூல முழுதும்
 நேரிசை வெண்பாவால் நிறைந்துள்ளது. தெய்வ வணக்கமும்
 அவையடக்கமும் உள்பட இதில் 1332 வெண்பாக்கள் அடங்கி
 யுள்ளன

செவிக்கும வாய்க்கும் சிந்தைகரும் இனியவாய சிறந்த
 சொற்செறிவும் இருவினையும் நீகரும் அருமருந்தினைய உயர்ந்த
 பொருட் பொலிவும் பொருந்தி விளங்கும் நமது தமிழ் வேதத்
 தின் அமிழ்தமயமான நீதிபொழுக்கங்கனையும் பொருள் துணுக்
 கங்கனையும் அறிந்தனுபவித்து ஆனந்தமடைவதே மக்கட் பிறப்

3

பின் மாண்பயனாகும். அருமையான இத்தரும நூலை யருளிய
 நாயனாரே நமக்கு நல்ல தாயராவர். தாய்மார் தனவமுதாட்டி
 உடற்றுகுறுதி செய்வர். நாயனர் குறளமுதாட்டி உயிர்க்குறுதி
 செய்கின்றார் இக்கருணை வள்ளல் காட்டியுள்ள குறள்
 நீதிகளும் அவற்றிற்கு உரிமையான பல அரிய சரிதங்களும்
 இதில ஒருங்கமைந்துள்ளன. பாலொடு கலந்த நீர் பாலாகுமாறு
 போல் வள்ளுவர் நூலொடு கலந்த இதுவும் ஒர் நூலாகும் என்பது
 சரீர்பாரம்.

எவ்வகையினாலாவது திருக்குறளின் பயனை எல்லாரும்
 பெற்று இன்புற வேண்டுமென்பதே என் வேட்கை. இவ்வேட்
 கையே யெனது நாணத்தை ஒருபுறமொதுக்கி யென்னை யிந்
 நூலையிற்றுமபடி செய்தது. இந்த எண்ணத்தை என உள்ளத்
 தில் தோற்றுவித்து அதனை நிறைவேற்றிப் திருவருளையும் குரு

வருளையும் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

ஜேகவீரபாண்டியன்,

Introduction.

---

1. The present volume is a fitting companion to Thirukural, the divine work of great creative genius Thiruvalluvar who is universally revered as a saint throughout the Tamil World.

2. This book, the first of its kind in the field of Tamil Literature, is composed by the Great Scholar and Poet **Jagaveerapandian** of Ottanatham and every page of it, which is replete with the grace and splendour of word beauty enhanced by the ethical import of each couplet, is a clear proof of the author's deep penetration and critical powers of research in the religious literature of the land.

3. The abstract ethical import of each couplet of the Kural is illustrated by suitable anecdotes culled out from the Puranic and other Hindu literature of the past and is written in the very same sweet rythm as that of the Kural which is a striking evidence of the

author's poetic composition which is as much inspired as the original itself. For the reason that each Kural is definitely backed and aptly illustrated by some Puranic anecdotes and other, the value of original work is enhanced hundred fold, its meaning of each couplet being made richer and fuller. Hence such a useful and interesting work as the present, which is a genuine and patriotic attempt on the part of the author to renovate the past will surely attract the attention of the Tamil world.

— 4 —

4. At the same time, wherever the reader may turn his eye through the 1332 stanzas of this volume, each section bears the strong impression of the author's profound scholarship, critical powers of research and admirable talents of poetic composition. For the reasons stated above it is no doubt that the present volume is a rich addition to the Tamil literature, the Tamil world itself owes a deep debt of gratitude to the author for having broken a new ground in the field of research.

5. This book must be in the hands of all lovers of Tamil literature, especially the readers of Kural if the full meaning of the divine work should be under-

stood in its proper setting. Also the work may be placed in the hands of school boys and taught regularly as class lessons to them to produce in them a love and reverence for the past.

6. It is finally hoped that by the kind of reception given to the present volume by Tamil reading public, the author would be spurred into fresh composition of a similar nature and thus enrich the Tamil Literature.

**Swami Vidyanantha,
Madras.**

——
மதிப்புரை.

திருவள்ளுவநாயனாரது திருக்குறளில் அமைந்த பொருளின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டிய புலவர்கள் இரம்பகவி மூவர் அந்நூலில் அமைவுற்ற ஆயிரத்து முநூற்று முப்பது அரிய குறள் வெண்பாக்களுக்கும் உரைகருதலர் பதினமர் அவருள் பரிமேலழகர் செய்துள்ள உரைநீய தற்காலம் ஆகரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ் உரை விதவான்களுக்கன்றி ஏனையோருக்கு எனினில் விளங்காமைபற்றி பண்டிதர்கள் பலர் இவ் உரைக்கு விளங்க உரைகள் எழுதிக்கந்தனர் அன்றியும் கால் நிலைமைக்கேற்ப குறள் வெண்பாக்களை வசன ரூபமாகவும் இயற்றியுள்ளார் சிலர். இவ்வாறு திருக்குறளின் அநுமை கோக்கி தமிழ் மக்கள் எனினிற் கற்றுநாநூற்று பண்டிதர்கள் பரிவுண பல்லாற்றாலும்

முயற்சி புரிந்துகொள்ளுங்கள். திருவ

நீதிகளைப் போதிப்பதே காசிபங்கனிங் கருத்தாகும். காசி
யங்களோ கதாநுபமாயுள்ளன. கதாநுபமாகத் திருக்குறளின்
கருத்துகளை விளக்கி உணர்த்துவதால் கற்பவர்மனசில் நீதிகள்
அழுத்தமுற்று அனுட்டானத்திற் கைகூடுமென்பது கருதி மாத
வச் சிவஞான சுவாமிகள் திருக்குறளின் அதிகாரத்தோறும்
குறிப்பிட்ட ஒவ்வோர் குறளைப்பொறுக்கி அதன் கருத்திற்கு
இணங்கிய கதைகளைப் புதுத்து சேரமேசர் முதுமொழி வெண்
பா என ஒரு நூலை இயற்றி அளித்தனளார். அப்பெரியாரது
நெறியைப் பின்பற்றி, திருவாளர் ஜெகவீரபாண்டியன் அவர்கள்
ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரிய குறைகளுக்கும் பொருந்
திய கதைகளை அமைத்து “திருக்குறட் குமரேச வெண்பா”
எனும் இந்நூலை ஆக்கி அளித்திருக்கின்றனர். இந்நூலில் திருக்
குறள்களின் அரும்பதங்களுக்குக் குறிப்புரையும், குறித்த
கதைகளுக்கு விளக்க சூசனங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்
கதைகள் இசிகாசங்கள் புராணங்கள் முகலிய பெரும் நூல்
களினின்றே பெரிதும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. குறள்களின்
கருத்துகளையும் அவற்றிற்குணங்க எடுத்தாளப்பட்டுள்ள கதை

6

களின் கருத்துகளையும் ஒப்பநோக்கில் இன்பமும், அன்பும்,
வியப்பும் விளைகின்றன. இதனால் இந்நூலாசிரியரது விரிவுற்ற
கல்வி ஆராய்ச்சியும் திருவள்ளுவர் மீதள்ள இவர்களது மெய்யன்
பும் வெளிப்படுகின்றன.

தமிழுலகத்திற்கு இவர்கள் செய்துள்ள உபகாரம் மிகவும்
பாசாட்டற் பாலதாம். இப்பெருந்தகைமைக்குத் தமிழுலகம்
செய்யும் கைமமாறு யாதே? “கைமமாறு வேண்டா கடப்பாடு.”
ஆதலின் தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலைப் பெற்றுக்

கற்றுணர்ந்தொழுகுவதே தக்க பயனாகும். “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” எனும் திருக்குறளைச் சிந்தித்து இந்நூலாசிரியரது நன்றியை மறவாமையே நமமவர்கடனும்.

இந்நூலாசிரியர் இறைவன் திருவருளால் நாடிய பொருளும் நீடிய ஆயுளும் பெறுவாராகுக.

இலக்குமணப்போற்றி.

நூன்முகம்.

புனிதம் நிறைந்த இனிய இந்நூலே
நூலென நினைந்து சாலவும் மகிழ்ந்தேம்.

இந்நூல் பொய்யாமொழியைத் தழுவி யுள்ளது. புராதனமான பல சரிதசாசங்களை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டிக் குறள் நீதிகளை யினிதாஃவும் தெளிவாகவும் விளக்குகின்றது. திருக்குறளுக்கு எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய ஒரு சிறந்த விரிவுரையென்றே யிதனைச் சொல்லிவிடலாம். இவ்வரிசையில் முன்னரே பெரிபோர்களால் சில நூல்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆயின், அவற்றிற்கும் இந்நூலாகுரா பெரிதும் வேறு பாடு உண்டு. அவை அதிகாரத்துக்கு ஒவ்வொரு குறளையே தெரிந்தெடுத்திச் செய்யப்பட்டன. இது குறள்கள் முழுமையும் தழுவி யுள்ளது.

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரியகுறள்களுக்கும் பொருத்தமான கதைகளைத் திருத்தமாக இணைத்து இந்நூல்

செய்யப்பெற்றிருக்கிறது. இதனானே இதன் அருமையும் பெருமையும் இனிதுபுலம. இது சிறந்தவுரையும் நிறைந்த கதை விளக்கமும் திருந்தியநலனும் பொருந்தியுள்ளது.

இந்த அரிய நூலை பூநீமான் ஜெகவீரபாண்டியனவர்கள் செய்து உதவியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் துண்ணிய நூலறிவேடு தண்ணிய சீலமும் வாய்ந்தவர்கள். இந்நூலை முடித்ததிறமே இவர்களது கல்வித்திறத்தையினிது காட்டும். இதனைப் படித்தவுடனே பாண்டியனவர்களுடைய கவித்துவசக்தியும் மதி துட்பமும் ஆராய்ச்சித்திறனும் பயிற்சியின்பரப்பும் எவர்க்கும் நன்கு தெளிவாம். உலகுக்கெல்லாம் இஃந்தொரு நல்விருந்தாக இருக்குமென்று நம்புகின்றேன். இந்நூலின்பயனை யெல்லாகும் எய்தி இன்புறுமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

தீகம்பரவித்தீயானந்த சுவாயிகள்,
சேன்னை.

உ

சிறப்புப்பாயிரம்.

வள்ளுவர்வாய் வந்ததிருநக தெள்ளமுதாசு திருக்குறளை
மருவியினபம
துள்ளமுயர் குமரேச வெண்பாடுவான் றுலகுவந்து
துணிககசு செய்தான
கொள்ளுமிபற புலமைபொதி கோதறுநற குணங்கள் குடி
கொண்ட நூலியான
தெள்ளு புகழ்ச் செகவீர பாண்டியனாக் கவிராஜ
சிங்கமனகீன

தகவல்கள்: டி 5953374
 தியாகி T. வேணுகோபால்
 21, ஓளிப்பய் டாட்பு தெரு,
 சாம்பரம், சென்னை-600 013.

சுவமயம்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

காப்பு

போதந் தருசெய்ய பொய்பா மொழிபுணர்த்தி
 ஒதுகின்ற இந்நூற் குறுகுணையாச - சேர்திமிசு
 மாதங்கம் கொண்டே மகிழ்பரமன் தந்தவொரு
 மாதங்கம் கொண்டேன் மனம்

இதன் பொருள்

மெய்யுணர்வைத் தருகின்ற செவ்விய திருக்குறளை வினைத்
 துச் சொல்லுகின்ற இந்நூலுக்கு நல்ல குணையாச, ஒளிமிக்க
 உமாதேவியை பொருபாகுகலை வைத்து. மகிழ்சின்ற பரமபதி
 தந்த ஒரு மாதங்கத்தை மனத்துட்கொண்டேன் (என்பதாம்.)

மனத்துட்கோடல் = நினைத்துத்துதிக்கல்.

பொய்பாமொழி பென்றது திருக்குறளை.

மெய்யான நூல் ஆதலால் இஃது இப்பெயர்பெற்றது

தான் உணர்த்திய நெறியில் வழுவாது ஒழுதுவார்க்குப்

பொருந்திய பயனைப் பொய்படாதபடி வினைவிக்கும் திருந்திய
 மெய் மொழிகளால் தேவர் இந்நூலைச் செய்துள்ளமை தேற்றம்.
 செய்ய பொய்பாமொழி = செம்மையும், மெய்மையும் சேர்ந்த
 மொழி

மாதங்கம் = யானை. அது தனது முகத்தையுடைய விரி
 யக முர்த்தியை யீண்டுவிளக்கி நின்றது.

மாதை அங்கத்தில் வைத்து மகிழ்பரமன் தந்த ஒரு மாதங்
 கத்தை யெனது மனத்தில் வைத்து யான் இந்நூலைச் செய்தின்

றேன் என்பதாம்.

இதனால் இஃது இனிது முடியும் என்பது துணிபு.

இஃது இந்நூல் மங்கலமா முடியும் பொருட்டு கீங்கரக்கடவுளை வாழ்த்திய தென்க.

16

அவைவயடக்கம்

திருக்குறளைத் தழுவித் குமரேசனை முன்னிலையாக்கொண்டு
விண்பாவால் செய்தபடியால் இந்நூல் திருக்குறட் குமரேச
வேண்பா எனப்பெயர் பெற்றது.

அவைவயடக்கம்.

அங்கணநீர் கங்கை யடைந்தவுடனே புனித

மங்கலகீர் ஆகி வயங்காதோ—இங்கெனது

புன்பாவுடன வள்ளுவர்கா பொன்பாவைச் சேர்ந்ததனால்

இன்பாகு மன்றே இனி.

புன்மை, எளிமையைக்குறிக்கும்; பொன்மை அருமையை
யுணர்த்தும்.

நதிகள் எவற்றினும் சிறந்து புனிதமும் இனிமையும்
பொருந்தித் தனனைச் சார்ந்தவுயிர்களுக்கு நலங்கள் பலவுந் தந்து
வருகின்ற தெய்வ நாயகிய கங்கை, எல்லா நால்களினுஞ்
சிறந்து தாயமையும் வாயமையும் தோய்ந்து, ஆழ்மும் செளிவும்
வாய்ந்து தனனையாயநத மககளுகு எல்லா நலங்களையும் இனிது
உதவியருகின்ற தெய்வ ஆலாகிய திருக்குறளோடு இங்கு
உவமை கூறகின்றது.

அங்கணநீர் கங்கை நீரைக் கலந்தவுடனே தனது இழிவு
நீங்கி விழுமிய தீர்த்த மாதல்போல, எனது எளிய பாவும் வள்ளு
வரது அரிய பாவைத் தழுவி யுள்ளதனால் அதன் எளிமை நீங்கி
அருமையும் பெருமையும் அடையும் என்பது கருதது.

இதனால் அவையடக்கம் கூறப்பட்டது.

உ
சீவரயம்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முதல் அதிகாரம்.

கடவுள் வாய்த்து.

பூவுலகோ டெங்கும் ஏன் பூண்ட துமைகேள்வன்
கோழுகிழ்தத தன்மை குமரேசா— மேவும்
அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆகி
பகவன் முதற்றே யுலகு.
இதன் பொருள்.

குமரேசா! உமைகேள்வன் கோழுகிழ்தத தன்மை
பூவுலகோடு எங்கும்வன பூண்டதுஎனின? எழுத்துக்களெல்
லாம் அகரத்தை முதன்மையாக உடையன; அதுபோல, உலகம்
ஆகி பகவன் முதன்மையாக வுடையதென்க.

உரை : கண

எழுத்து உயிரும் ஒற்றும என இருவகைப்பரிம. உலகம் உயிருடைப்பொருளுய உயிரில் பொரு நரா என இருவகைப்பரிம. அகரம் எல்லா எழுத்துகளையும் கலந்து இயக்கித் தானும் தனித்து இயங்கும். ஆதிபகவனும் எல்லாப்பொருள்களையும் கலந்து இயக்கித் தானும் தனிதநியங்குவன. அகரம் இயங்காவழி அனைத்தெழுத்தும் எனைத்தும் இயங்கா. அவன் அசையாவழி அணுவும் அசையாது இவ்வுண்மை உமைகளவன் திருக்கண் குவித்த காலத்தில் காணப்பட்டது. அது பின்வரும் சரிதத்துட் காட்டப்படும்.

நம்மால் காணப்படுகின்ற இவ்வுலககதைகடுகாண்டு காணப் பட்ட கடவுள் உண்மையை நமக்குக் காட்டவந்த காயனர், நாம் அறிந்துள்ள அகரமாகிய எழுத்தின் தன்மையைக்காட்டி நம் அறிவுக்கெட்டாத ஆதிபகவனது இயல்பை இவ்வாறுணர்த்தினார்.
12 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இறைவன் அடங்கினால் எல்லாம் அடங்கும், அவன் அசைய தால் அகிலமும் அசையும் எனும் இத்தலைமைத்தன்மை அக ரத்துக்கும் ஒருவகையில் அமைந்திருத்தலால் அஃது இங்கு ஆதிபகவனுக்கு உவமையாக வந்தது.

ஆயின், அகரம் அறியார்க்கு இது கருவியன்றே யெனின? கடவுளது உண்மையை பெரிததுக்காட்டும் இவ்வுவமையானது எழுத்தறிவுடையார்க்கே அமையுமென்று கொள்க அறியார் க்கு வேறு வகையான் உணர்த்தப்படும் என்க 'உணர்ச்சி வாயில் உணர்வேர் வலித்தே' என்றது தொல்காப்பியம்.

நமது தேவர் அருளியுள்ள திருக்குறளானது தமிழ்ச்சுவை முழுவதந்தழவி தமிழ்க்கே பெருஞ்சிறப்பாக அமைந்துள்ள ஒரு தனி நூல் என்பது அகில் காணப்படும் சில குறியீடுகளை உய்த துணர்வார்க்கு இனிது புலனாம் அவற்றுட் சிலவருமாறு:— 'அகர

முதல் னகர இறுவாய' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளி
 யபடி தமிழ் மொழியானது தானது எழுத்துக்களும் அகரம் முத
 லிலும் னகரம் இறுதியிலும் அமைப்பபெற்றவானது. திருக்குற
 ளும் அவ்வுரிமைதோன்ற முதலில் அகரமும் முடிவில் னகரமும்
 பெற்று விளங்குகின்றது. எங்கே பெற்றெனின! "அகரமுதல்"
 என ஆதியில் தொடங்கியும், "முடிவாகப்பெறின" என முடிவில்
 முடிந்தது. சிலபுத்தலகாண்ட. இன்னும் தமிழ்முதலுக்கள் உயி
 ரும் மெய்யும் என இருவகையாய் முடிபதென்னும் ஒரு தொகை
 யுள் அடங்கும். அவை உயிர்க்கணம், வகைகணம், மென்
 கணம், இடைக்கணம் என நால்வகைக் கணங்களாகவும் வழங்கப்
 படும. இவ்வினமுநதோன்ற முதற் குறள் முதல், நான்காவது
 வரை இக்கணங்கள் நான்கும் முறையே இணங்கியுள்ளன.

இன்னும். துண்ணுணர்வான் ஆராய்வார்க்குப்பல நலங்களும்
 நயங்களும் இதில் தோன்றும் அவையெல்லாம் திருக்குறளா
 னது தமிழுக்கே உரிமையும் பெருமையும் தரவந்த ஒரு தனி
 டூல் என்பதை யினிதுணர்த்ததும் என்க.

கடவுள் வாழ்த்து.

கதை

உமைகேள்வன் கோ முகிழ்த்ததன்மை:—பிரமாவின் மானச
 புத்திரர்களாகிய சனகாதிபர் நால்வரும் உமாபதியை யணுகித்
 தங்களுக்குத் தத்துவ ஞானத்தை யுணர்த்தும்படி வேண்டினர்.
 அது வாக்காற் சொல்லிப் போதிக்ரும இயலபிணையுடையதன்றா
 தலால் அப்பாமன சொல்லாமற் சொல்ல என்னும் மோன நிலை
 யால் அவர்கட்கு ஞானநிலையை யுணர்த்தினார். என்னுள் என்
 னெய்ப்போல் எவரும் நிறைந்துள்ள அம் முழுமுதற் பாமன் அங்
 ங்னம் உணர்த்துவதால் திருக்கண் முகிழ்த்துச் செங்கை குவித்
 துச் சின முதலரை தரிசுதார் சிறி பொழுது அசைவற்று

மோன முற்றிருந்தார். அவ்வமையம் அகிலமும் அவ்வண்ணமே யடங்கியிருந்தன. உயிர்களைல்லாம் முயற்சியும் இச்சையும் முற்றாகமுற்றதன. அலைகின்ற கரணங்கள் அடங்கி நின்றன. பின்னர் மோனம நீங்கி விழித்தார். எல்லாவுயிர்களும் இச்சையுற்றெழுந்தன உலகபோகங்களை நாடின. முயற்சியைக் கூடின, என்பதாம்.

உடலில் உயிர் போல எல்லாவற்றன்றும் கலந்து இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கின்றார் என்பதும், சகல சீவகோடிகளும் அண்ட கோடிகளும் அவருக்குக் கிருமேனிகளாக அமைந்துள்ளன என்பதும், அவரே உலக முதலவன் என்பதும், இதனால் இனிது புலகும்

இச்சரித்திர வுண்மைகள் இதனடியில் வருகின்ற கவிகளில் நன்கு தெளிவாம்.

காரணமுதல்வன மோனக் காட்சியால் அமரரெல்லாம்
 ஞர் அரமகளிர் தங்கள் துணைமுலைப் போகமின்றி
 ஆரிடர் சிலைமை தன்னை யடைந்தனர் அளக்கர் ஆழ்ந்த
 பாரிடையுயிரும் காமப்பறறுவிட்டிருந்த வன்றே.
 ஆரணன் தனது மைநதர்க் கரும்பெறன் ஞான போதம்
 ஓரிறை காட்டு முன்னர் உலகெலாம் ஒருப் பரடொன்றி
 14 கிருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யீருடல் முயங்கும் ஆர்வமின்றியே யிருந்த யார்க்கும்
 காரணனை சிவனை பென்கை கடிவாய் வேண்டற் பற்றோ.
 (கந்தபுராணம்)

இனி, உமை, கோவலன்கோவை முகிழ்த்த தன்மையென்று கொண்டு உமாதேவி பரமனது திபக்கண்களைப் புதைத்தபொழுது நிகழ்ந்ததையும் கொள்ளலாம். அது வருமாறு:—

பண்டொரு காலத்தில் பரமனுடைய பார்வையும் ஓர் ஆகனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அப்பொழுது இனிய பலமொழிகள்

இடையே நிகழ்ந்தன முடிவில் அம்மையார் ஐயனை நோக்கி,
 “தேவே! சூரியனும் சந்திரனும் தேவரீருக்குத் திருக்கண்களாக
 அமைந்துள்ளன என்று தகதுவ நூல்கள் சாற்றுகின்றனவே
 அஃதுண்மைகாணா?” என்று புன்னகையோடு வினாவினார். இறை
 வன் உள்ளதுதான் என்றார். பகலொளியும், இரவொளியும்
 தேவரீரது விழியொளிகளாகவா விளங்குகின்றன என்று வியந்
 தார். மகிழ்ந்தார். உடனே விநோதமாக அம்மையார் ஐயன்
 திருக்கண்களைப் புதைத்தார் உலக முழுதும் இருண்டது.
 உயிர்களெல்லாம் இருளில் மருள் அடைந்தன. திடீர் என்று
 பயந்து அம்மையார் கையை பெடுத்தார். உடனே வையமெங்
 கும வானொளி பரந்தது. மருண்ட வயிர்களும் தெருண்டெழுந்
 தன. இவ்வுண்மை பின்வரும் கவிகளில் இனிது தீகான்றும்.

ஈசனார் விழி புதைக்கலும் இருட்பிழம புருக்கிப்
 பூசினாலென இருண்டன திசைகளும் புளியும்
 மாசில நீலமால வரையெனக் கருகின மலைகள்
 காசலாவிந் நதியெலாம யமுனை போற கருத்த

பறையவனும் நாரணனும் முனிவர்களும் வசுக்களும் நான்
 மறையும் வானோர்
 இறைபவனும் விழியொளி போய்ப் பிறகிரெடுங் குருடொன
 இருந்தார் மற்றைக்
 கடவுள் வாழ்த்து

15

கறவைகீரை முதல்விலங்கு பறவைகளும் ஒளியீழந்த
 கண்ணவரன

தூறவறமும் பிறவறமுந் கொலைந்தன மற்றுள தொழிலும்
 தொலைந்ததன்றே. (அருணாசலப்புராணம்.)

இனி, கோ என்பதற்கு அரசன் என்று பொருள்கொண்டு
 அருச்சுனனையும் பாண்டியனையும் கொள்ளலாம். வில்லாலும்

பிரம்பாலும் இவ்விருவரும் பரமனையடிக்கற்பொழுது அவ்வடி
அகிலமும் பாந்து தின்றமை தெரியப்படும இப்பொருளில்
உமை கேள்வனை, கோ கை முகிழ்த்த தன்மையென்று கொள்ளு
தல் வேண்டும்.

அருச்சுனன் வில்லாலடித்த கதை

அருச்சுனன் சிவபொருபானே கோகதி அருந்தவஞ்செய்தான்.
அக்காலத்தில் நிகழ்கலாகசரால் அபொருமானே வில்லால்
அடித்தான் அவ்அடி உலெக்கொடு சென்று செறிந்தது இதனை
வில்லியாழ்வார் செரலையுள்ள இன்கவிகளால் நன்குணரலாம்.

அவை

வேதம் அடியுண்டன விரிந்தபல ஆகம

விதங்கள் அடியுண்டன ஓசைம்

பூதம் அடியுண்டன விராழிகை முதற்புகல் செய்

பொருளொடு சலிப்பில் பொருளின்

பேதம் அடியுண்டன பிறப்பிலி பிறப்பிலி

பிறக்கல் அரசனறன் மகளார்

நாதன் அமலன் சமரவேட வடிவக்கொடு

நான்கை யடியுண்ட பொழுதே.

கண்ணிலுறை வானவரில் யாடிபடாதவர்

விரிஞ்சன் முதலோர் உததிரும்

மண்ணிலுறை மானவரில் யாடி படாதவர்

மனுக்கள் முதலோர்கள் அதலக்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

16

கண்ணிலுறை நாகர்களில் யாடிபடாதவர்கள்

கட்செவி மகிபன் முதலோர்

எண்ணில் பலையானியிலும் யாவடி படாதன

இருந்துழியிருந்துழியரோ.

(பாரதம்)

பாண்டியன் பிரம்பால் அடித்த கதை

முன்னொரு காலத்தில், வைகை நதியில் பெருவெள்ளம் தோன்றி யிருக்கையையும் உடைத்துச் சென்றது. பாண்டிய மன்னன் ஏவலால் மதுரை நகர்வாசிகள் எல்லாரும் அக்கரைகளை ஒழுங்கு படுத்தச் சென்றனர் அந்நகரில் பிட்டு விற்ப வரும் நரைமூதாட்டி ஒருத்தியிருந்தாள் அவள் பங்குக்கு ஆள் வா வில்லை. அதனால் அவள் வருந்தினாள். அரசனது தண்டனை வரு மென நினைந்து நடுக்கினாள் அருள்வள்ளலாகிய பரமன் இவ ளது நடுக்கத்தைத் தீர்க்கத்துணிந்தார் ஒரு கூலியாள்போல் வடிவங்கொண்டார். இவளிடம் வந்தார் கூலிக்காக கொஞ்சம் பிட்டுவாங்கினார் தின்றார் அவள் பங்கின் கரையை அடைக்கச் சென்றார். சென்றவர் உள்ளபடி வேலைசெய்யவில்லை. செய்வது போல்சடித்தார். அங்கும் இங்கும் அலைந்து நின்றார் இந்நிலை யைத் தாண்டித்தலைவர்கள் அறிந்தார். அரசனுக்கு அறிவித்தார். அரசன்சினந்தான் றியன்முதுகில் பிரம்பால் அடித்தான். அவ் அடி உலகமெங்கும் ஒருங்கே பட்டது.

இவ்வன்மை விதன் அடியில் வருகின்ற கவிதளால் இனிது தெளிவாம்.

வள்ளத்தன் கோபங்கண்ட மாறுகேற் கையர் அஞ்சித்
தன்னருஞ் சினத்தாசித் தடக்கைதொட் டீர்த்துப்பற்றி
உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலா யுயிர்தொறும் ஒளித்துநின்ற
கன்வனை பியன்றான் வந்தி யானெனக் காட்டி நின்றார்.

கண்டனன் கனன்று வேந்தன் கையிற்பொற் பிரமபுவாங்கி
 அண்டமும் அளவிலாதவயிர்களும் ஆகமாகக்
 கொண்டவன்முதுகில் வீசிப் புடைத்தனன் கடையேரடு
 மண்டனை யுடைப்பிற்கொட்டி மறைந்தனன் நிறைந்தசோதி

பாண்டியன் முதுகிறப்பட்டது செழியன்
 பன்னியர் உடம்பினிற்பட்டது
 ஆண்டகையமைச்சர் மேனிமேற்பட்டது
 அரசினங் குமரர் மேற்பட்டது
 ஈண்டியகழற்காலவீரர்மேற்பட்டது
 இவுளிமேற் பட்டது பருமம்
 பூண்டவெங் கரிமேற் பட்டது எவ்வயிர்க்கும்
 போதன் மேற்பட்டது அத்தமும்பு.

பரிதியும் மதியும் பாம்பும் ஐங்கோளும்
 பன்னிறம் படைத்த நாண்மீனும்
 இருநிலம் புனல்கால எரிகிங் கனல்வான்
 என்னும் மீம்பூக முங் காரும்
 சுருதியும் ஆறு சமாவானவரும்
 சுரர்களும் முனிவரும் தொண்டின
 மருவிய முனிவர் கணங்கொரும் பட்ட
 மதுரை நாயகனடித்தமும்பு

வானவர் மனிதர் நாகர் புள்ளிலங்கு
 மாகணஞ்சிதல் என்றும் பாதி
 பான பல்சாமும் மலைமரர்கொடி புல
 ஆகிபாம் அசரமும பட்ட

ஆண்டை கருவும் பட்டன தழும்போடு

உதிதனை வுயிரில் ஒயியமும்

தானடிபட்ட சராசர சடங்கள் தமக்கு

உயிராயினேன் தழும்பு. (திருவிளைபாடற் புராணம்)

18

திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

இவ்வெல்லாவறறாறு! கடவுள ஒருவர் உளர் என்பதும், அவர் அகரம்போல் உலகு உயி எங்கும் ஒழிவற நிறைந்த ஒன் பெருநன் என்பதும் தெளியப்படும்.

கடவுளது உண்மையும் தன்மையும் இச செய்யுளால் கூறப் பட்டன.

கற்றறிந்துந் தாருவனர் கல்விநலம் எய்தாமல்

குற்றமுற்றார் என்னே குமரேசா—வெறறிபெறக்

கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல் வாலறிவன்

கற்றாள் தொழாஅர் எனின்.

உ

இ—ள்.

குமரேசா! தாருவனர் கற்றறும் அறிவுற்றிருந்தும் கல்வி நலத்தை அடையாமல் ஏன் குற்றமுற்றார் எனின், வாலறிவனது நல்ல தானைத் தொழாதவர்கட்குக் கற்றதனால் ஆயபயன் இல்லை என்க.

வாலறிவு = மெய்யுணர்வு. அதனை யியல்பாகவே யுடையவன் என்பார் வாலறிவன் என்றார் தொழுவார்க்குத் துன்ப நீக்கமும் இன்பப்பேறும் நலமும் நலங்கருகி நயராள் என்றார்.

இறைவன் மெய்பறிவுடைபான் என்பதும், தன்னைத் தொழுவார்க்கு அழிவில் இன்பத்தை அருளுவான் என்பதும், கல்வி பறிவுடைபார் என்றும் அவனது அடிகளைத் தொழாதல் வேண்டுமென்பதும், தொழவில்லையானால் அவ்வறிவார் பயனில்லை பென்பதும், இதற்குச் சான்றாகத் தாருவனர் கற்றிருந்தும் தான் தொழாமையால் பயனைப் பெற்றிலர் என்பதும் இதில் காணப்படும்.

கதை

பூர்வகாலத்தில், ஓமயமலையருகில் தரகம் என்றொரு
 வனம் இருந்தது. அதில் முனிவர் பலர் வாசஞ்செய்திருந்தனர்.
 இவர் யோக நெறிகளில் தேர்ந்தவர். நூல பல கற்று துண்
 னாதிவு பெற்று மேன்மையுற்றிருந்தனர். தாம் செய்கின்ற
 கடவுள் வாழ்த்து. 19

வேள்வி முதலிய நல்ல கருமங்களே கருதியபயன்கள் எவற்றை
 யும் தருமென்று உறுதியாகத் துணிந்தனர். அதனால் மற்றொரு
 கடவுளை வழிபடல் வேண்டாமென்று மனச்செருக்கும்
 மதியாதிருந்தனர் இங்ஙனம் இருந்த இவர்களை உய்க்கும்
 பொருட்டு கண்ணுகற் பரமன் எண்ணினார். கண்டார் எவரும்
 காதல் கொள்ளக்கக்க ஒரு புருட வேடந்தாங்கினார். திருமலை
 மோகினி வடிவெடுத்த உடன்வாசச் செய்தார் அவ் வனத்திற்
 புகுந்தார். அம்முனிவரையும் அவர் தம பத்தினிமரையும் நிலை
 குலைத்து அவர் கொண்டிருந்த மனச் செருக்கை யகற்றித் தெளி
 வித்தார். அவருந் தெளிந்தார். தங்கள் சிறுமையை யுணர்ந்தார்.
 டின்னர் நற்றூள் தொழுகார். நற்பயன் பெற்றார். இதன் விசி
 வைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

வாலறிவணைத கொடிநீடு நூலறிவுக்குப் பயன் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது

நீடியவாழ் வெய்தி நிலமிசையேன் மார்க்கண்டர்
 கூடினர்பே ரின்பம கமரோசா—நாடி
 மலர்மிசை யேகினான மாணடி சேர்ந்தார்
 நிலமிசை நீடுவாழ் வார்

உ

இ—ள்.

குமரோசா! மார்க்கண்டர் நீடிய வாழ்வையும் பேரின்
 பத்தையும் ஏன் கூடினார் எனின், மலர்மிசை யேகினானது மாணடி
 களைச் சேர்ந்தவர் நிலமிசை நீடுவாழ்வார் என்க.

மனம் தாமரை போன்ற வடிவினையுடையதென்பது தத்துவ

நாலர் துணிபு. ஆகலால் இங்கு மலர் என்றது மனமாயெ
தாமரையை என்க இதனை உள்ளக் கமலம் என்று குலபதி
நாயனாரும் கூறியுள்ளார். சேர்ந்தாரை நீடுவாழச் செய்யும்
சிறப்பு நோக்கி மாண்பு யென்றார். உரு உடம்பால் இத்
திருவடிபைச் சேர இயலாசாகலின் சேர்தல் என்றது இங்கு
நினைத்தல் என்னும் பொருளைக் குறித்து நின்றது.

20 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அன்போடு நினைப்பவரது கொஞ்சத்தில் இறைவன் இன்
பேயிடு எழுந்தருளி யிருப்பன் என்பகம். அவனது அடிகளைச்
சேர்ந்தவர் அழியாவாழ்வும் கழிபா இன்பமும் பெறவர் என்ப
தும் இதில் காட்டப்பட்டன. இவ்வுண்மை மார்க்கண்டர் பால்
காணப்படும்.

கதை

பூர்வகாலத்தில் கடக நகரத்தில் குசசகன் மரபில் மிருகண்டு
என்னும் முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மருத்துவநி
யென்னும் உத்தமியை மனந்து இல்லறம் புரிந்து இன்புடன்
வாழ்ந்தார். பொறையும் அருளும் பூண்டொளி சிறந்தார்.
நூலறிவுடனே சீலமும் வாய்ந்தார். ஆயினும் மகப்பேறு இன்
மையால் மனமிக மெலிந்தார். இவ்வாளை நோக்கி யருந்தவஞ்
செய்தார். அருளுடைப் பரமனூர் இவர் தம் அன்புக்கொங்கி,
மாதவத்தோய்!

தீங்குறு குணமே மிக் குச சிறிதமெய் யுணர் விலாமல்
மூங்கையும வெகுருமாதி டுடமுமாய் விழியு மினறி
யோங்கிய ஆண்டு நூறும் உறு ிணியுழம்போனாகி
யீங்கொரு புதல்வன் றனை யீதுமோ? அல்லது
கோலமெய் வனப்புமிகுருக் குறைவிலா வடிவமெய்தி
யேனாறு பிணிகள் இன்றி யெமக்கும் அன்புடையோனாகிக்
காலம் எண்ணிரண்டே பெறுங்கலைபல பயின்றுவல்ல
பாலனைத்தருதுமோ நின்எண்ணம என்பகர்தி யென்றான்.

இறைவன் அருளிய இத்திரு மொழிகளைக் கேட்ட மிருகண்டு முனிவர் சிறிதுபொழுது சிந்தித்தார். பின் அந்நிவண்ணனை வந்தித்தார். ஆயுள் சிறிதுடையரையினும் அறிவு பெரிதுடையனே எனக்கு வேண்டுமென வேண்டினார். அங்கனமே யருள அருமையான ஆண்மக வொன்று இவர் மனைவிபால் வந்துதித்தது. மார்க்கண்டேயன் என்று அம்மகவுக்குப் பெயரிட்டனர். பிறையென் நாளும் பெருகி வளர்ந்தது. வளர்ச்சிகடவுள் வாழ்த்து.

21

யில் மகிழ்ச்சியுற்றிருந்த பெற்றோர் அப் புதல்வனுக்கு வயது பதினாறே யென்று இறைவனருளியிருந்த உண்மையை யெண்ணியெண்ணி வருந்தினர் மகனும் வளர வளர இவர் மனத்தில் வருத்தமும் கிளைத்து வளர்ந்தது. பெற்றோர் கவலைபைக் குறிப்பாலுணர்ந்த இம் மகன் உண்மையை வினவி யோர்ந்தான். தாயையும் தந்தையையும் தேற்றினான். தவதகால் எவற்றையும் பெறலாமென்று துணிந்தான். மணிகர்ணிகையை யடைந்தான். பெருமானை நினைத்துப் பெருநகவந்து செய்திருந்தான். காலனும் காலம் பார்த்து இப்பாலன்பால் வந்தான் அழகர்கள். அதட்டினான். வெருண்டான மருட்டினான். வெருட்டினான் பாலன் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவில்லை முடிவில காலன் பாசததால் பாலனை யிர்க்கான் உடனே பரமன் தேவாந்ரிப் பாலனைக் காத்துக் காலனை விழ்த்தினார் "இக் தவப் புதல்வனுக்கு முன்னர் யாம் தந்த வயது பதினாறு என்றெண்ணாந் என்றும பதினாறென்றே யெண்ணுக" என்று திருவருள் செய்து காலனையும் மகிழ்வித்து மறைந்தார். மார்க்கண்டேயரும் அழியாவாழ்வு பெற்றானாதம் அடைந்தார் இதன விரிவைக் கங்கபுராணத்தில் காண்க.

மார்க்கண்டர் தமக்குக் கருவிலே பமைந்த பதினாறு வயதை இறைவன் அருளால் என்றும் பதினாறுகப் பெற்று இன்றும் வாழ்ந்து வருதல் தேற்றம்.

இறைவன் அயசேர்த்தார் ரெடி துவாழ்வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

எள்ளிச் சமணர் இடும்பைசெய்தும் அப்பரேன்
 கொள்ளவில்லை துன்பம் குமரேசா—உள்ளியொன்றை
 வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்த்தார்க்
 கியாண்டும் இடும்பையில.

இ—ள்.

குமரேசா! சமணர்கள் இகழ்ந்து இடும்பைகளைச் செய்
 திருந்தும் அத்துன்பங்களை யென் அப்பர் அடையவில்லை
 22 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பெனின், வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாதவனது
 அடிகளைச் சேர்த்தவர்க்கு இயிபைகள் யாண்டும் இல்லை என்க,
 எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவராலும், எவற்றாலும்,
 எவ்வகையாலும் என்பார் யானும் என்றார் இடும்பை—துன்ப
 பங்கள். அவை தன்னால் வருவன, பிரயால் வருவன, தெய்வத்
 தால் வருவன, என மூவகையிடும் இவற்றைச் தாபத்திரயம்
 என்பர். வேண்டிய பொருள் எங்குரியனும் துன்பம். வேண்
 டாதன எய்தினும் தன்பர் ஆகலால் எகழவு வெறுப்பும்
 துன்பங்கட்கேதவாயின. இசனா ஓநாயிர்க்கு இருவகையேது
 வான் மூவகைத் துன்பங்கள் வநிடும்பது தெளிவாம்.

எல்லாம் அறிந்து எந்தும் நிறைந்து என்றுமுள்ள பாம்
 பொருள் விழைகற்றும் வெறுக்கற்றும் உரியதொரு பொருள்
 ஒன்றும் இன்மையால் அப்பாப பொருளுக்கு வேண்டுதல் வேண்
 டாமையிலான் என்று பெயரிட்டனர்.

கடவுள் விருப்புர் வெறுப்பும் இல்லாதவர் என்பதும்
 அவரது திருவடிகளைச் சேர்த்தார்க்கு துன்பங்கள் சேரா என்ப
 தும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை திருநாவுக்கரசர்
 என்னும் அப்பர்பால் உணரப்படும

அப்பர் சைவசமய குரவர் நால்வரும் ஒருவர். இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருவாமூரிலே, வேளாளர் குலத்திலே, கொறுக்கையர் குடியிலே கோன்றியிருந்த புகழொருக்கும் மாதிரியாருக்கும் புகல்வராய்க் கோன்றினார் இளமைப் பருவத்திலேயே பலகலைகளையும் வழுவறக்கற்றார். அதன் பின் சமண மதத்தைச் சார்ந்தார் அம்மக நூல்கள் பலவற்றையும் ஆய்ந்தார். புலமையும் போதகு சுகதியும் வாய்ந்தார். இவரது பெருமையைக் கண்ட சமணர்கள் இவரைத் தங்கள் மதத்துக்குத் தலைவராகித் தருமசேனர் என்ற பட்டமுந் தந்து வழிபட்டு வந்தார். மருணீசியார் என்பதுகான் இவரது பிள்ளைத் திருநாமம். இங்ஙனம் இருப்ப, இவருடன் பிறந்த திலகவதியார்

கடவுள் வாழ்த்து

23

என்னும் அம்மைபார் எனது சம்பி சாணமதபோதகரூப் பின்ற வரும் நிலைமையை நினைந்து மிகவும் வருத்தினார். தான எழுந் தருளியிருந்த திருவதிகை வீரட்டானத்துச் சிவபெருமானை வணங்கி தம்பி சமண மதத்தைக் கைவிட்டுச் சைவமதத்தைச் சாரவேண்டுமென்று மனமுருசி வேண்டினார். பெருமானும் அவ்வம்மைபார் வேண்டுகோட்கிரங்கித் தருமசேனரைச் சூலை நோயால் வருத்தியாட்கொண்டார் சைவமதத்தை இவர் சார்ந்தமைையைச் சமணர்கள் அறிந்தனர் உடனே வெகுண்டு திரண்டார். தமது மதம் இனி நில சூலைபுமென மருண்டார். அக்காலத்தில் தங்கள் மதத்தைத் தழுவிப்பிருந்த பல்லவராஜனை வந்து கண்டார் அவன்பால் உற்றதை முற்றும் ஒழிபாதுரைத்தார். அடங்காக்கோபம் அவனுடைய அடைந்தான். அவனது உதவியால் தமது அபபநகஞ்ச செப்புதற்கரிய பெருந் துன்பங்களைச் சமணர்கள் துணிக்து செய்தனர். முதலில் பாண்டைமேலே ஓட்டினார். நஞ்சையுள்ளே யூட்டினார். நீற்றறையில் ஆழ்த்தினார். கல்லுடன பிணிக்துக கடலில் வீழ்த்தினார். இன்னும் பலவே இவர் செய்திடும்பைகா இவற்றால் ஒருசிறிது

துன்பமும் நமது நாயனார் அடைந்திலர் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும்
 மாறாதிருந்தனர். மண்டிபெரிசொற நீற்றறையினுள்ளே தள்ளி
 யேழு நாளளவும் மடப்படடி நுந்தனர் அதில தமது கீம்புலன்
 களுள் அளவில் இன்பகதை பனுபவித்தனர். இவ்வுண்மையை,
 நமது அப்பர் அப்பொழுது செபிய அருமைத் திருவிருத்தம்
 தெளிவுறுத்துகின்றது. அதுவருமாறு:—

மாசில விண்ணும் மாலை மதிபழம்
 வீசு தென்றலும் வீங்கி வானிலும்
 மூசு வண்டறை பெய்க்கையும் போன்றதே
 யீசன் எந்தையிணையடி நீழலே. (தேவாரம்)

இறைவன் அடிசேர்ந்தாருக்கு யாண்டும் இடும்பையில் என்
 னும் உண்மையை யிப்பணித வாககால காம் இனிதுணர்வின்னும்.
 இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க.

24 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
 இறைவனது அடிகளைச் சேர்ந்தாரை இடும்பைகள் சேரா
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

வாட்புலிபேற பாய்ந்துகொன்ற வலவினயேன் சேரவில்லை
 கோட்புலியார் தர்மைக் குமரேசா—கேட்பின்
 இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
 பெருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு. (6)

இ—ள .

குமரேசா! கோட்புலி நாயனார் புலிபேற பாய்ந்து தமது

சுற்றத்தாளைக் கொன்றார். அக் கொலைவினையானது ஏன் அவளைச் சேரவில்லை யெனின், இறைவனது பொருள் சேர்ந்த புகழை விருமபி றுரிடத்து இருள் சேர்ந்த இருவினைகளும் சேரா என்க.

வினைகள் மயக்கத்தால் வருமென்பார் இருள் சேர்வினை யென்றார். உண்மையான புகழென்பார் பொருள் சேர் புகழ் என்றார் இருவினை = நல் வினை தீவினை. இந்த இரண்டு வினைகளும் மூன்று காரணங்களின் வழியாக உளவாம்.

தறக்க முதலிய சிறந்த இன்பங்களையுட்டி உயிர்களைப் பேரின்பத்தைப் பெற வொட்டாதபடி தடுத்தவினால் நல்வினையுஞ் சேரா தென்றார்

இறைவன் மெய்ப்புகழையான் என்பதும் அவனது கலி பாணசுணங்களை விருமபிக் கதுகிக்கல வேண்டு மென்பதும், அங்ஙனம் துதிப்பாரை வினைகள் சேரா என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கோட்புவி நாயனாரிடம் உணரப் பட்டும்.

கடவுள் வாழ்த்து.

25

கதை

கோட்புவிநாயனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழ நாட்டிலே வேளாளர் குலத்திலே நாட்டியத்தான் குடியிலே பிறந்தவர். சிவபக்தியிற் சிறந்தவர். அஞ்சா நெஞ்சம் எஞ்சாவலிமையும் வாய்ந்தவர். வாளவேல் முதலிய ஆயுதப் பயிற்சியில் தேர்ந்தவர். அந்நாட்டு அரசனிடத்

தில் சேனைத் தலைவராயமர்ந்திருந்தார். தாம் ஈட்டிய பெரும்
 பொருளைச் சிவாலயங்களுக்கும் சிவனடியார்க்குமே மகிழ்ந்து
 உதவினார்கள். இங்ஙனம் வருநாளில் பொருபடைகொண்டு ஒரு
 போர்முனைக்குப் போகும்படி அரசன் இவரைப்பேயினான். போர்
 மேற்சென்று மீண்டு வருகின்றவகையும சிவாலயங்களுக்குச்
 செவ்வையாகத் திருவமுது செய்யும்படி திட்டஞ்செய்தார்.
 அதன் பொருட்டு வேண்டிய செல்லைத் தொகுத்தார். சேமஞ்
 செய்தார். தமது சுற்றத்தாரை யழைத்தார். எவ்வித காரணத்தா
 லும் இந்நெற்பொதியிற் சிறிதும் எடுத்தலாகாது என்று அவர்
 கட்டுக் கட்டினையிட்டார். அரசன் கட்டளைப்படி தாமும் போர்
 மேற்போனார் போனவர் பகைவரைப் பொருதுடன் வென்றார்.
 வெற்றியும் புகழும் முறறவும பெற்றார். இவர் சென்றிருந்த சில
 காலத்துள் தமது நாட்டிற் பஞ்சநீர்தோன்றிற்று அதனால் இவரது
 பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும் சேமஞ்செய்திருந்த செல்பொதியிற்
 சிறிதெடுத்துச் சீவித்திருந்தனர். வெற்றிபெற்று மீண்டுவந்த
 நாயனார் ஆண்டு நிகழ்ந்ததைக் கேட்டறிந்தார். கொண்டார்
 கோபம், எடுத்தார் வாளை. தமது மனைவி முதலிய சுற்றத்தார்
 அனைவரையும் வாளால் வீசித் துணித்தார். இறுதியில் அங்கோர்
 இளங்குழுவியையும் வெட்டிச் சினந்தார். அதுகண்ட சிலர் நடு
 நடுங்கி "ஐயா! இப்பசிய பாலன் தமதுசெல்வின் அன்னத்தை
 யுண்ணவில்லையே" எனவேண்டினார். இக்குழவி பெனது செல்
 வின் அன்னத்தை உண்ணவில்லை யென்பதுண்மை. ஆளுதும்
 அவ்வன்னத்தை உண்ட தாயின்பாலை உண்டிருக்கு மல்லவா
 என்று மொழிந்து பாலனை மேலே வீசி பெறிந்தார். தமது

26 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா
 வாளால் உசாது அரிந்தார். உடனே பரமன் இவரது திடப்பத்
 திபைக்கண்டு வியந்து மகிழ்ந்தார். காட்சி தந்து கருணைசெய்தார்.
 அன்பனே! உனது வாளால் மடிந்த உன் சுற்றத்தாரனைவரும்
 துறக்க இன்பந்துய்க்கின்றனர். நம்பால்வைத்த உனது அன்

பிற்கு பாம் அகமிக மலிழ்ந்தோம். நீயும் பெறுக பேரின்பம்
என்று பெருமான் அருளிஞர். நாயனாரும் இருவினை நீங்கினார்.
இன்பம் எய்தினார். இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்
படும்.

இறைவனது அருள் சேர்ந்தாரை யிருவினைகள் சேரா என்
பதிதனால் உறப்பட்டது.

நாடி நெறியின்ற நல்லசன காணியோன்
உடனார்நீள் வாழ்வைத் குமரேசா-ஓமம்
பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறியின்றார் நீடுவாழ்வார்.

இ—ள்.

குமரேசா! சனகா முதலிய நால்வரும் என்றும் அழியாத
வாழ்வை யேன எய்தினர் எனின, பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தா
னது பொய்தீர்ந்த ஒழுக்கநெறியின்கண் நின்றவர் நீடுவாழ்வார்
என்க.

சனகாதிபர் என்றது சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர்,
சனாதனர் என்னும் முனிவா நால்வரை பொறி என்றது மெய்
வாய், கண், மூக்கு, செவியென்னும் ஐந்து ஞான இந்திரியங்களை.

பொறிகளின் வழியாகச் சென்று சததம் பரிசு முதலிய
புலன்களை நாடியலையும் புன்மை இறைவனுக்கு இன்மைபால்
“பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்” என்றார்.

அவித்தவிதை உருவுடன் காணப்படும். ஆனால் முனைக்காது
அதுபோல் பொறிகள் இருக்கும். புலன்களைப் பற்றா என்பதாம்.

கதை

ஐந்தவித்தான் அருளிய ஞான நெறியில் சனகாதிபர் நால்
வரும் வழுவாமல் நின்றார். மனத்தைப் புறத்தில் செலுத்தாமல்

கடவுள் வாழ்த்து

27

பாத்திற் செலுத்தினார். அதனால் அந்தமில் இன்பத்தை அடை
ந்தார். சிவயோகிகள் என்னும் சிறப்பினைப்பெற்றார். நித்தியவுல
கில் நீடுவாழ்வுற்றார்.

இதன் விரிவைச் சிவமகாபுராணத்தில் காண்க.

இறைவனருளிய மெய்கொறி நின்றார் எய்தும் பேறு இதனால் உறப்பட்டது

வானவரேன் நஞ்சினால் வந்த துன்ப மாற்றவுமை
கேனடியைச் சேர்ந்தார் குமரேசா—ஏனோ
தனக்குவமை யில்லாதான் தான்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

இ.—ர்

குமரேசா! நஞ்சினால் வந்த துன்பத்தை மாற்றுதற்காக வானவர் என் உமைகொன் அடிநாய் சேர்ந்தார் எனின் தனக்கு உவமை யில்லாதவனது தான்கொச சேர்ந்தவர்க்கல்லது மனக்கவலையைமாற்றல் அரிது என்க

ஆசியும் நடுவும் அந்தமூர் இன்றி, அநாதியாய் அருமறைகளுக்கும் ஓதவும் எட்டாது உயர்ந்து, என்றும் நின்றான் ஒருவனே யென்பதுகருதி “தனக்குவமை யில்லாதான்” என்றார். உவமை யில்லாதவன் தானேச்சேர்ந்தவரே கவலையில்லாதவராயிருப்பர். பிறர்க்கு அலிது உண்டிஎன்க தனக்கு உவமையில்லாதவனானே மனக்கவலை மாற்றும் மருந்து என்பது கருத்து.

“ஒப்புஇல்லாதன உவமையில் இறந்தன ஒண்மலர்த் திருப்பாதத்து அப்பன்” என்றது திருவாசகம்.

எவ்வகையினும் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன் இறைவன் என்பதும், அவனது அடியைச் சேர்ந்தவர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்கும் என்பதும், இதற்குச் சான்றாகத் தேவர்கள் நஞ்சினால் நேர்ந்த கவலையை இவன்தான் சேர்ந்து நீக்கினார் என்பதும் இதில் உணரப்படும்.

28

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

கதை

முன்னொருகாலத்தில் துருவாசாது சரபததால் துறக்கப் பொருள்கள் எல்லாம் கடவிடைப்புக்குந்தன. அவற்றை மீண்டு பெறுதற் பொருட்டுச் சாரும் அசாரும் பாற்கடல் கடையத்

துணிந்தார். மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டினார். சந்திரனைத் தூணாக அமைத்தார். வாசுகி பென்னும் பாம்பை நாணுகப் பிணித்தார். இரு திறத்தாரும் கடைந்தார். வலிந்தும் நலிந்தும் கடையும் பொழுது நாணுகிய வாசுகியிடமிருந்து நஞ்சு வெளிவந்தது. அப்பொழுது நஞ்சு மண்டி மேல்எழுந்தது. வாணவர் கண்டு பயந்தார். மருண்டு வெருண்டார். என்செய்வோமென்று ஔண்டு ஓடினார். அஞ்சி ஓடிய தேவர் முடிவில் உமாபதியே தஞ்சமென்றடைந்தார். அப்பதியும், "அஞ்சன்மின்" என்று அவர்கட்கு ஆதரவு செய்து மண்டிவந்த நஞ்சை தம் செங்கையில் கொண்டார். கண்டமட்டும் உண்டார். அது கண்டம மட்டில் நின்றது. நீலகண்டன் எனப்பெயர் பெற்றார். வாணவர் கவலை நீங்கினார். பாமனை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார். என்பதாம். இதன் விரிவை இராமாவ தாரத்தில் தெளிக.

துறக்கம = சுவர்க்கம்.

உயிர்கள் மனக்கவலை மாற்றுதற்கு வழி யிதனால் கூறப்பட்டது.

கரதற் கடலைக் கடந்தான் சனகனேன்
கோதுற்றார் மற்றோர் குமரேசா—தீதில்
அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது.

அ

இ—ள்.

குமரேசா! சனகன் கரதற கடலைக்கடந்தான், மற்றவரேன் அதில் ஆழ்ந்தார் எனின், அறவாழி அந்தணனது தாளைச் சேர்ந்தவர்கட் கல்லது பிறஆழியை நீந்துதல் அரிது என்க. பிற என்பது, நண்டு பொருளையும் இன்பத்தையும் கட்டி நின்றது.

கடவுள் வாழ்த்து

29

மறத்தையும் குறிக்கும். இனி பிறஆழி, பிறவிக்கடல் என வும்படும். மற்றவர் என்றது சூன், கனகன், துரியோதனன் முதலாயினோரை.

இறைவன் தரும உருவினன் என்பதும், தண்ணளியுடைய வன் என்பதும், அவனது தானைச் சேர்ந்தவர் காதற்கடலைக் கட ப்பர் என்பதும், சனகமன்னன் இவன் தானைச்சேர்ந்து பிறஆழி நீந்தினன் என்பதும் இதில் தெளிப்பபடும்.

கதை

சனகன் என்பவர் விதேக நாட்டு வேந்தன் சிதைக்குத் தா தை. தசாதராமனுக்கு மாமன். மெய்யுணர்வுமிக்கவர். இல்லற ஞானிகட்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவுள்ளவர். முற்றத் துறந்த சுகமுனிவரும் தமமிடம் வந்து தததுவ உபதேசம் பெறும்படி நின்ற உத்தமர். அருளும் பொறையும் அறிவும் நிறைந்தவர். பற்றற்ற பரமயோகி. “அறன் நிரம்பிய அருளுடையருந்தவர்க் கேணும், பெறலருந்திருப்பெற்றபின் சிந்தனை பிரிதாம்” என்ற படி பொருட்செல்வமானது எத்தகைய பேரறிவாளரையும் மயக்கிச் செருக்கையுண்டாக்கும் இயல்பினையுடையது. அதை இவர் அளவறப்பெறறம அரசபதவியையுற்றும் அகங்கார முத லிய இழிகுணங்கள் சிறிதும் இலராய், பொருளினால் உளவாம் சிற்றின்பங்களில் அமுந்தாமல் பேரின்பம் பேணிப் பிறவாழி நீந் தினார்.

சனகன இறைவன் தாள் சேர்ந்து பிறவாழி நீந்தினான் என்ப து இதனால் கூறப்பட்டது.

வேதன் உயர்தலையும் வெண்டலைபாய் வீழ்ந்துபலிக் கோதடைந்த தென்னே குமரேசா— பூதலத்திற் கோளில் பொறியிற் குணமில்வே பெண்குணத்தான் தானே வணங்காத தலை.

க

இ—ள்.

குமரேசா! வேதனது உயர்தலையும் வெள்ளிய தலைபாய்

மாறி யேன் குற்றமுற்றதெனின், எண் குணத்தானது தானை
வணங்காத தலைகள் கோள் இல் பொறியிற் குணம் இல என்க.

30

கிருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உம்மை சிறப்பும்மை. கோள் இல்பொறி = புலன்களைக்
கொள்ளாதல் இல்லாத பொறிகள். இனி அறிவு இல்லாத பாவை
கள் எனவுமாம். எண் என்றது எட்டு என்னும் தொகைப்
பெயரைச் சட்டி நின்றது. இது வினை முதலானால் எண்ணு
கின்ற குணத்தான் எனப்படும்.

தலைமை, தூய்மை, தத்துவ வுநர்வு, அருள், வளி, இன்பம்,
அமலம், தெளிவு, என்னும் எண்வகைக் குணங்களையும் தனக்கு
இயல்பாகவே உடையான் என்பார் எண்குணத்தான் என்றார்.

பரிசம் தெரியாத மெய்யும், சுவையை உணராத வாயும்,
ஒளிபைக் காணாத கண்ணும், நரற்றத்தை அறியாத முக்கும,
ஓசையைக் கேளாத செவியும், உருவுடன் இருப்பினும் அவை
எவ்வாறு பயன்படாவிடா, அவ்வாறே, இறைவனது தானை
வணங்காத தலை உருவுடன் இருப்பினும் பயன் இலை என்பார்
"கோள் இல் பொறியிற் குணம் இல" எனார்.

இறைவன் எண் வகைக்குணங்களையுடையவன் என்பதும்.
அவனது தானை வணங்குதலே ஒருவன் பிறவிக் துப்பயன் என்ப
தும், வணங்காத தலை பிழிவுறுமென்பதும். இதற்குச் சான்றாக
வணங்காத பிரமனது சிறந்த தலையும் இழிந்த தென்பதும் இதில்
உணரப்படும்.

கதை

ஒரு காலத்தில் பிரமன் தாமே தலைமைக் கடவுள் என்று
எண்ணிச் சிவபெருமானை வணங்காமல் செறுக்குற்ற இருந்தார்.
அதனை யறிந்த பரமபதி அப்பிரமனது தலைகளுள் ஒன்றைக்
கிள்ளி பெறிந்தார். கிள்ளப்பட்ட அத்தலை பெருமையிழந்து
பிச்சைப்பாத்திர மாயிற்று. இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்தில்
காண்க.

பெருவிரியும் சிறுவிரியும் பெருமானை வணங்காமல்
பிணங்கி யந்தோ

இருதலையும் இழந்திழிந்தார் என்பதனைமன் பதைகள்
இனிது தேர்ந்தும்

கடவுள் வாழ்த்து.

31

அருமறைகள் புகழ்ந்து மகிழ் அவன்தானே வணங்காமல்
ஆசை நோயால்

கருமயிகப் புரிந்துபிறந்திறந்துபவக் கடல் விழுந்து
கவல்வதென்னே,

என்றதுங்காண்க. பெருவிதி = பிரமன். சிறுவிதி = தக்கன்.
தக்கன் சிவபிரான் தானே வணங்காமையால் தனது சிறந்த
தலையை யிழந்தான். இழிந்த ஆட்டுத்தலையை படைந்தான்.

இதனால் ஒருவன் தலைக்குப்பயன் சாற்றப்பட்டது
சேர்ந்ததிண்ணர் வெம்பிறவி தீர்த்தார்பின் சேராதார்
கூர்ந்தாழ்ந்தார் என்னே குமரேசா—ஆர்ந்த
பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேர தார்.

0

இ—ள்.

குமரேசா! இறைவன் அடியைச் சேர்ந்த திண்ணனார் பிற
வியைத்தீர்த்தார். அதனைச்சேராதார் அதில் ஏன் அழுந்தினார்
எனின், இறைவனது அடியைச் சேர்ந்தவர் பிறவிப்பெரும்
கடலை நீந்துவர், சேராதார் நீந்தார் என்க.

திண்ணர் = கண்ணப்பர்.

சேராதார் என்றது கண்ணப்பருடைய வேட்டைத் தேரழர்களை.
முடிவின்மையும். கடத்தற்கு அருமையும் கருதி பிறவியைக்
கடல் என்றார்.

பிறவியானது கடத்தற்கு அரியது என்பதும், அது கடவி
னும் பெரியது என்பதும், இறைவனது அடியென்னும் புனை
யைச் சேர்ந்தவரே அதனை நீந்தி யேறவர் என்பதும், அல்லா
தார் அதனில் விழ்ந்து வருந்துவர் என்பதும், கண்ணப்பரே
அப்புனை துணைபாக அதனை நீந்தினார் என்பதும் இதன் பொழிப்
பாம்.

புண்ண = தோணி.

கதை.

கண்ணப்பர் என்பவர் பொத்தப்பி நாட்டி. லுள்ள உடுப்பூரிலே வேடர்களுக்குத் தலைவனாகிய நாகன் என்பவனுக்கும் தந்தை பென்பவளுக்கும் புத்திராய்த் தோன்றினார். பிறந்தபொழுதே இவர் தேகம் திண்மையா யிருந்தபடியால் பெற்றோர் இவருக்குத் திண்ணனார் என்று பெயரிட்டனர். பருவம் வந்தபின் இவர் தமது மாபுக்குரிய வேட்டைத்தொழிலை மேற்கொண்டு வேடர் சிலருடன் காட்டில் புகுந்தார். பல மிருகங்களையும் வேட்டை யாடிச் சென்றார். சென்றவர், தெய்வாதீனமாகத் திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டார். அதின் மேல் ஏறினார். அங்குவிளங்கி யிருந்த சிவலிங்கத்தை அணுகினார். உடனே அன்பால் உரு கினார். உண்ணும் உணவும், பருகும் நீரும் துறந்தார். ஆறு தினங்களாக இரவும் பகலும் அம்மூர்த்தியையே கண்ணும் கருத்து மாகக் காத்தார். பலவகையிலும் அன்பு செலுத்தினார். என்பும் உருகும் இயல்பில் உரிமை பூண்டிருந்தார். இங்ஙனம் இருப்ப ஆறாவது நாளில் அச்சிவலிங்கத்தின் வலக்கண்ணில் உதி ரும் வரும்படியான ஒரு சோதனை நிகழ்ந்தது. அதனைக் கண்ட வுடனே யிவர் உளம் பதைத்தார். உடல் துடித்தார். ஐயகோ! என் ஐயன் கண்ணில் இரத்தம் தோன்றிற்றே! யென்று அலறி னார். அழுது ஓடிப் பல பசிய இலைகளைக்கொண்டு வந்தார். தமது வலிய காத்தில் வைத்து நலியப் பிசைந்தார். அச் சாரத்தை அக் கண்ணில் பிழிந்தார். குணமின்மை கண்டார். வருந்தினார். தமது வலக்கண்ணையே தோண்டியதில் அப்பினார். உடனே யிடக் கண்ணிலும் உதிரம் பெருகினது. அது கண்ட திண்ணனார் தமது இடக்கண்ணையும் அப்புதற்கு ஒப்பிக் கையிலிருந்த கூரிய அம்பால் அதனைக் கிளறித் தோண்டினார். உடனே எம்பெரு மான் தோன்றி “நிலலு கண்ணப்ப, நிலலு கண்ணப்ப, என் அன புடைத்தோன்றல், நிலலு கண்ணப்ப” என்று கூறித் தமது செங் கையால் அவரது திண்கையைப் பிடித்துத் தடுத்து ஆட்டுகான்

டார். கண்ணை அப்பினதினாலே கண்ணப்பர் என்னும் பெயரைப்பெற்றார். பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்திப்பேரின்பம் உற்றார்.

கடவுள் வாழ்த்து.

33

உடன் சென்ற வேட்டைத்தொழர்களாகிய நாணன், காடன் என்பவர் நகரை நோக்கி மீண்டார். பின் பிறவியை யடைந்தார். இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில் இனிது புலனாம்.

இறைவனது அடிகளை அடைந்தார் பிறவியை அடையார் என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

இவ்வகிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

கடவுள் ஒருவர் உளர். அவர் அகரம்போல் உலகு உயிரெங்கும் ஒழிவற நிறைந்த ஒண்பொருள். அப்பொருளின் அடிகளைத் தொழுதலே அறிவுடைமைக்குப் பயன். அங்நானம் தொழுபவர் அழிவில் வாழ்வையடைவர். அவரைத் துன்பங்கள் தொடீர, வினைகள் சேரா. அவர் இன்பவாழ்வை எய்துவர் அவரைக் கவலைகள் கதுவா. பற்றுக்கள் பற்று. தலைவன்துதானை வணங்குதலே தலைக்குப் பெருமை. தானை யடைந்தார் பிறவியை யடையார் என்பனவாம்.

பின்வரும் கிருகாமங்கள் கடவுளைக் குறித்து முறையே யிவ்வகிகாரத்தில் வந்துள்ளன.

1. ஆதிபகவன்.
2. வாலறிவன்.
3. மலர்மிசையேகினன்.
4. வேண்டிகல வேண்டாடையிலன்.
5. இறைவன்.
6. பொறிவாயில் நீந்தவித்தான்.
7. தனக்குவமையிலலாதான்.
8. அறவாழியந்தணன்.
9. எண் குணத்தான்.
10. இறைவன்.

தி.பா.சி.ரீ.வேணுகோபால்

21, முனியப்ப ஸ்ட்ரீட், சென்னை,
ராயபுரம், சென்னை-600 013.

உ-ம் அதிகாரம்.

வான் சிறப்பு.

அல்தாவது மழையினதுபெருமை.

11. ஏனோ அமிழ்தியான் இத்திரன் முன் வாணியிந்தக்
கோலுக்குக் கிரதான் குமரேசா—ஆனாமல்
வானின் ஹலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் என்றுரைப் பார்த்து. (க)

இ-ள்

குமரேசா! முன்னர் இத்திரன் அமிழ்தத்தைக் கொடுக்காமல் ஏன் இவ்வலகுக்கு மழையைக் கொடுத்தான் எனின், வான நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால், தான் அமிழ்தம் என்று உணரும் தன்மையையுடைய தெனக.

வான = மழை.

தான் என்றது அம்மழையை. அமுதம்போல், மழையும் உயிர்களை நிலைத்து வாழச்செய்து வருகின்றது, ஆகலால் அதன் பெருமையை நினைந்து போற்றுக என்பது குறிப்பு. தொட்ட இடமெல்லாம் தோன்றும் நீர்தானே என்று மழையை பிகழற்க; தோன்றும் துணையாய் நின்று உயிர்களைக் காத்துவரும் அமிழ்தம் என்று அதனைப்புகழ்கின்றபடி.

மழையினாலேதான் உலகம் நிலைபெற்று வருகின்றது என்பதும் அலித உயிர்களுக்கு அமிழ்தமபோல்வது என்பதும் அமிழ்தத்தையுடைய இரத்திரனும் முன்னொருகாலத்தில் தான் நன்மைசெய்ய விரும்பிய உயிர்கட்கு இம்மழையை யே யுதவிஞன் என்பதும் இதில் காணப்படும்.

36

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா'

கதை

ஒருகாலத்தில் இவ்வுலகில் மழைபெய்யாது பொய்த்தது உயிர்களெல்லாம் வருந்தி நொந்தன. அக்காலத்தில் ஆபுத்திரன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் வாரணாசிபென்னும் ஊரிலே பிறந்திருந்த அபஞ்சுகன் என்னும் அந்தளன் மனைவி யாகிய சாலியென்பவளுடைய மகன். ஒருகாரணத்தால் தாய் இவனை ஒருகாட்டில் விட்டிப்பிரிந்தான். இவன் பசினோயால் வாடியமுதான். அப்பொழுது தெய்வப்பசு ஒன்று இவனை யணு கிப்பாலாட்டி வளர்த்தது. ஆ ஆகரிக்க காரணத்தால் இவன் ஆபுத்திரன் எனப்பட்டான். பெரியவனான பின் தென்மதுரையைச் சேர்ந்தான். அங்குப் பசியால் வருந்திய அவ்வுயிர்களைக் கண்டான். இரக்கினான். தான் பெற்றிருந்த அக்ஷயபாத் திரத்தின் மகிமைபால் அவற்றிற்கு நல்லுணவுட்டினான். எல்லாவுயிர்களும் உண்டு மகிழ்ந்தன. பசினோயகன்றன இந்த அண்மையை யித்திரன் அறிந்தான் ஆபுத்திரன்பால் அன்புடன் வந்தான். நின் புண்ணியத்துக்கு மகிழ்ந்தேன். என்னுலகம் வா என்றான். பசினோயகற்றி உயிர்களை மகிழ்விக்கும் இப்பெரும் பேற்றையிழந்து நின்னுடன் வருதற்கு இசையேன் என்று இவன் மறுத்தான். உடனே பெல்லாவுயிர்களுக்கும் பசிரிலவாமபடி செய்ய இத்திரன் நினைத்தான். தன்பால் உள்ள எகையும் உதவவில்லை. மழையை யே உதவினான். அன்று

முதல் எல்லாவுயிர்களும் பசி நோயகன்றன. உயிர்களும் நிலைத்து ஒரு நிலை நின்றன. மழையை உருவம் நோக்கி நீர் என நினைபாமல் உலகம் அதன் தன்மையை எண்ணி அமிழ்தென உணர்ந்தது. இகன் விரிவை மணிமேகலைபிற காண்க. மழையை அமிழ்தமென்று மதிக்கவேண்டும் என்பது இதனாகறப்பட்டது.

12 உண்டிதரும் நீரும் உணவாகச் சீதைபண்டு
கொண்டிருந்தாள் என்னே குமரேசா—உண்டிதனைத்
துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூடும் மழை (உ.)
2ம் அதிகாரம் வான் சிறப்பு. 37

இ—ள்.

குமரேசா! சீதை நீரையே உணவாகவும் என்கொண்டிருந்தாள் எனின? துப்பார்க்கு துப்பு ஆய துப்பு ஆக்கி துப்பார்க்கு துப்பு ஆயதும் மழையென்க. துப்பார் = உண்பார். துப்பு ஆயது—நல்லவுணவு. துப்பு ஆயதம்—உணவாயதம். துப்பு—உணவு சுத்தம் வலிமை முதலிய பலபொருள்களையும் குறிக்க வரும் ஒருசொல்.

மழையானது உயிர்களுக்கு நல்ல உணவுகளை யுளவாக்கி உதவுவதோடு தானும் நீராய் நின்று அவ்வுயிர்கள் உண்ணும் படி அமைந்து உதவிவருகின்ற தென்பது கருத்து.

மழை பலவகையானும் உயிர்களது பசிபையும் தாகத்தை யும் நீக்கிவருகின்ற தென்பதும் ஒரு காலத்தில் சீதை தனி நீரையே தனதுணவாகக் கொண்டிருந்தாள என்பதும் இதில் உணரப்படும்.

கதை.

சீதை இலங்கையில் சிறைவாசஞ்செய்யும் பொழுது நீரையே பருகி உயிர் வாழ்ந்திருந்தாள் இந்த வுண்மை தூது வந்த அனுமன் பால் அந்த அம்மை அருளியுள்ள திருமொழிகளால் இனிது புலனாம். அவை அனுமனை! 'இந்த இடத்தை விட்டு

ரான் வேறெங்கும் செல்வதில்லை. தவாரிசு என்ற எனது அரிய உயிரைக்காக்கும் பொருட்டு சிறிது நீர் பருகுதகரகாக சிற் சில சமயங்களில் ரகுவீரனது திருமேனியை யொத்திருக்கிற இதோ தோனறுகின்ற நீர் நிலைக்குமட்டும் செல்வேன்” என்பனவாம்.

தீர்விலேன் இது ஒரு பகலுஞ்சிலை

வீரன்மேனியை மாணுமில் வீங்குநீர்

நார நரண்மலர்ப் பொய்கையை நண்ணுவீவன்

சோரும் ஆருயிர் காக்கும் துணியினால். (பிராமாயணம்)

நண்ணுவேன் என்றசொல் சிலை வீரனது மேனியையொத்த நீர் நிலையின் காட்சியால் சோர்வு நிக்சி உயிர் நிலைத்தனர் என்பது மாம். மழையினது அரிய வுதவிகள் இதில் காட்டப்பட்டன.

38 திருக்குறட் குமரேச வெண்பர்.

13. தேசமிரு கோசிகனும் செத்தநா யூனையுண்ணக்

கசாத தென்னே குமரேசா—மாசகன்ற

விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனாலகத

துண்ணின் துடற்றும் பசி.

(ந.)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிக முனிவரும் நாயின் ஊனை ஏன் கசாமல் தின்னத் துணிந்தார் எனின்? விண் நின்று பொய்ப்பின் விரிந்த நீரினையுடைய அகன்ற வுலகத்தில் பசி நின்று உடற்றும் என்க, விண் என்றது மழையை, விரி நீர் = கடல்

மழை நீர் இல்வழி விரி நீரால் பயன் இல்லை யென்பது குறிப்பு.

மழை நிலைத்து மறுத்தால் பசினிலைத்து வருத்தும் என்பார் விண்ணின்று பொய்ப்பின் பசி நின்று உடற்றும் என்றார்.

மழை நெடுகரள் இல்லையானால் உலகிலுள்ள உயிர்கள் பசி

நோயால் வருந்தும் என்பதும், சிறந்த முனிவராகிய விசுவாமித்திரரும் பசிக்கொடுமையால் நாயின் ஊணையும் தின்னத்துணிந்தார் என்பதும் இதில் உணரப்படும் உம்மை முனிவரது பெருமையை விளக்கி நின்றது.

கதை

கோசிகளார் காதி என்னும் மன்னன் மகன். நிறைந்த அறிவும் சிறந்த வீரமும் உடையவர். மிக்க கீர்த்தியோடு அரசு புரிந்து வந்தார். ஒரு நாள் வேட்டைக்குச் சென்றார். தவத்தின் பெருமையை வசிட்டரிடத்தில் நன்கு தெளிந்தார். அதனால் அரசைத் துறந்தார். அருந்தவஞ் செய்ய வனத்தில் புருந்தார். பல வருடங்களாக அரிபபெரிப விரதங்களை மேற்கொண்டு தவம் புரிந்தார். கண்முடி மெளனியாகி நீண்டகாலம் யோசத்தி விருந்த இவர் ஒரு சமயம் விழித்தார். மழையில்லாதபடியால் உலகம் நிலைகுலைந்திருந்தது. பலவுயிர்களும் மடிந்து கிடந்தன.

2ம் அதிகாரம் வான சிறப்பு.

39

இக்கொடுங் காட்சிகளைக் கண்டார். தாமும் பெரும் பசிபால் வருகிறார். உணவுப் பொருள்களை நாடித்தேடினார். ஒன்றுந் தோன்றவில்லை முனிவர் பலவுந்தேடி முடிவில் இறந்து கிடந்த ஒரு நாயின் பிணத்தைக்கண்டார். பசிக்கொடுமையால் அந்த நாயின் ஊணைத் தின்னத் துணிந்தார். உடனே இந்நிரன் வந்து தடுத்தது மறை வளம்பெருகச் செய்தான். அதன் பின் உலகம் செழித்தது. உயிர்கள் பசிரோய் நீங்கி மகிழ்ந்தன.

(இதன் விரிவை மணிமேகலையிற் காண்க)

இதனால் உற்றநோய் ஆறதும் தவத்தினரும் பசிரோய் ஆற்றாது பதைபடர் என்பதும் அது தன்னை யுடையானை மாணமுதலிய வற்றை யிழப்பித்து இழிவுறும்படி தூண்டும் என்பதும் தெளியப் படுத்தல் காண்க.

குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்

பிடித்த கல்விப் பெருமபுனை விவேகம்

நான் அணி களையும் மாண்எழில் சிதைக்கும்

பூண்முலை மாதரோடு புறங்கவட நிறத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி.

(மணி மீமகலை)

மானங் குலம்கல்வி வண்மை யறிவொழுக்கம்
தானம் தவமுயற்சி தாராண்மை = தேனிற்
கசிவந்த சொல்லியர்பால் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந் திடப் பறந்து போம்

(நீதி வெண்பா)

இவற்றால் அப்பசிக்கொடுமை விளங்குத லுணர்க.

மழை மறுத்தால் பசிவருத்தும் என்பது இதனால் கூறப்பட்ட

டது.

14. ஏர்சிலங்கள் வைத்திருந்தும் ஏன் உழவு செய்யவில்லை
கூருள்சேர் நல்லான் குமரேசா—சீர் நிறைந்த
ஏரின் உழா அர்உழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

(ச)

40 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ - - - ளர்.

குமரேசா! நல்லான் என்பவர், ஏர்களையும் நிலங்களையும்
வைத்திருந்தும் ஏன் உழுதலைச் செய்யவில்லை யெனின்? புயல்
என்னும் வாரிவளங் குன்றினால் உழவர்கள் ஏர்களால் உழுதலைச்
செய்யார் என்க.

புயல் = மழை.

பசி நோய்க்கு மருந்தாகிய உணவுப்பொருள்களை உளவாக்கு
தற்கு நீர் நிலம் ஏர் ஒரு முதலிய உபகரணங்கள் பலவேண்
டும். ஆயினும் அவற்றுள் முக்கியமானது நீர் ஆதலால் அஃதில
லையானால் அவைபயன்படா என்பார், புயல் என்னும் வாரி வளங்
குன்றியக்கால் ஏரின் உழா என்றார்.

மழையின்மை உழவின்மைக்கும் உழவின்மை உணவின்
மைக்கும், உணவின்மை உயிரினமைக்கும் உயிரின்மை உலகின்
மைக்கும் ஏதுவாம் என்க. எனவே மழையால் உழவும், உழ
வால் உணவும் உணவால் உயிரும், உயிரால் உலகும், உளவாம்

என்பதாம்.

முதல் இரண்டு பாகில் மழைபானது அமிழ்தம் போல் உயிர்களது பசியையும் நீர் வேட்கையையும் நீக்கும் என்றும், மூன்றாவதில் அம்மழையில்லையானால் பசி உண்டாம் என்றும், கூறி இதில், அப்பசியுண்மைகரு வகை கூறினர்

மழையில்லையானால் உழவர் தங்கள் நிலங்களை யுழார் என்றும் உண்மையை நலவாசு பால் காண்க.

கதை

நல்லான் என்பவர் மதுரையில் இருந்தவர். வேளாள குலத்தில் பிறந்தவர். விரிந்த நிலங்களும் நிறைந்த செல்வமும் உடையவர். யிக்க வள்ளற்குளம் வாய்ந்தவர். தமது செல்வத்தைப் பலர்க்கும் பகுத்து உதவிசெய்த வந்தார். சிறப்பாகச் சிவனடி பர்க்குச் செய்தார். அதனால் "உழவோருள் நல்லான் அடி பர்க்கு நல்லான் அறத்திற்கும் நல்லான் பொருட்கும் நல்லான், 2ம் அதிகாரம் வரன்சிறப்பு. 41

அணவர்க்கும் நல்லான்" என்று புகழப்பெற்றார். இங்ஙனம் வாழ்ந்துவருகாளில் ஒரு காலத்தில் மழைவளங் குன்றினது அதனால் இவர் நிலவளங்குறைந்தது பல ஏர்கள் வைத்திருந்தும் உழுகலைச் செய்ய முடிய வில்லை வறுமை கூர்ந்தார் வருந்தினார். அதன்பின் சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் போய் முறை யிட்டார். அப்பெருமான் அருளால் இவர் உலவாக்கோட்டை பெற்றார். உவந்தார் எனபதாம். இது திருவிளையாடலில் காணப்படும்.

உலவாக்கோட்டை = குறையாத தென்பொதி.

வாரிவளங் குன்றினால் ஏர்வளங் குன்றுமென்பது இதனார் கூறப்பட்டது.

15. உற்றமழை பெய்ய உரோமபதன் கேடகன்று
கொற்றமுற்றான் என்னே குயரோசா—வற்றிக்
கெடுப்பது உமே கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுக்கே

இ—ள்

குமரேசா! மழையின் மையால் கேடுற்றிருந்த உரோமபதன் என்னும் அரசன் அது பெய்தவுடன் கேடுகீங்கி யேன் மேன் னாயுற்றான் எனின், மழை பெய்யாது நின்று ஒருவனைக் கெடுக்கவும் வல்லது; பெய்து அவனை எடுக்கவும் வல்லது என்க.

சார்வ = துணை

முயற்சியால் ஆக்கமும் மடியால் கேடும் ஒருவனுக்கு வரு வது உண்மை. எனினும் அம்முயற்சியும் மடியும் மழையினது உண்மை இன்னாகளால் நிலைபெறுதலின் மழையே ஆக்கமும் கேடும் ஆக்கவல்லது என்றார்.

மழை, பெய்யாமல் நின்று உலகத்தைத் தாழ்விக்கும் என்ப தும் பெய்து அதனை வாழ்விக்கும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை உரோமபதன் பால் உணரப்படும்.

42

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

உரோமபதன் என்பவன் உத்தரானபாதன் என்னும் அரசன் புதல்வன். தசரதன் காலத்தவன். வீரமும் அறிவும் மிகவும் வாய்ந்தவன். ஒரு குடை நிழலில் இரு நிலம் புரந்தவன். ஒரு காலத்தில் தன்னாட்டில் மழை பெய்யாமல் நின்றது. அதனால் பெருங்கேடடைந்தான். மழை வளங்கருகிப்பலவகைத் தானக் கள் செய்தான் அவற்றாலும் பயன் ஒன்றுக்கண்டிலன். கலைக் கோட்டு முனிவரைத்தனது நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தான். அம்மாதவன் வருகையால் மழைவளஞ்சாரந்தது. மானிலஞ் செழித்தது. கேடு நீங்கிற்று. நாடும் நகரமும் நலமுற வாழ்ந் தன. மன்னுயிர்காக்கும் இம்மன்னனும் மகிழ்ந்தான். இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் காணப்படும்.

புத்தான கொடுவீனையோடருதாயாம் போயொளிப்பப்
 புவனந்தாக்கும்
 சத்தானகுணமுடையான தயாரினொடு தண்ணளியின்
 சாலபோல்வான்
 எத்தானுட வெலற்கரியான் மனுகுலத்தே வந்துதித்தோன்
 இலக்குமெளலி
 உத்தான பாதன் அருள் உரோமபதன் என்றுளன் இவ்
 வுலகையாள்வான்.

அன்னவன்றன் புரந்தளிக்குந் திருநாட்டில் நெடுக்கால
 மளவதாக
 மின்னியெழுமுதிலின்றி வெந்துயரம் பெருகுதலும்
 வேத நன்னூல்
 மன்னுமுனிவரையழைத்து மாதானம் கொடுக்கினும் வான
 வழங்காதாகப்
 பின்னுமுனி வரக்கேட்பக் கலைக்கோட்டு முனிவரின்வான்
 பிலிற்றுமென்றார்.

2ம் அதிகாரம் வான்கிறப்பு.

43

வளநகர் முனிவான் வருமுன் வானவன்
 களனமர் கடுவெனக் கருகி வான் மிசைச்
 சளசள வெணமழைத் தாரைகான்றன
 குளினொடு நதிகள்தன் குறைகள் தீரவே.

(இராமாயணம்)

எனவரும் இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மைகள் நன்குண
 ரப்படும்.

மகழயினது வன்மையும் நன்மையும் இதனால் கூறப்பட்ட
 டது

16. பண்டே சார் பசும்புல்லு! பாரா இடைக்காடர்
கொண்டார் வாநென குமரேசா—கண்ட
விசம்பிற் துளிவீழி எல்லால்மா ருங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! இடைக்காடர் ஒரு பசியபுல்லையுங்காணூர்
என் வரகையே உணவாகக்கொண்டார் எனின், விசம்பிவிருந்து
துளி வீழ்ந்தால் அல்லது பசும் புல்லினது தேற்றத்தையும்
காண்டல் அரிது என்க.

விசம்பு=மேகம்.

விசம்பு துளியை வீழ்த்தினால் நிலம பசும்புல்லைக்காட்டும்.
இல்லைபானால் காட்டாது என்பதாம்.

ஓர் அறிவுயிரும் தோன்றாதெனவே மற்றையவுயிர்களின்
தேற்றம் சொல்லவேண்டாவாயிற்று.

மழையில்கைபானால் இவ்வுலகில் ஓரறிவுயிரும் உண்டாகா
தென்பதாம். இவ்வுண்மை இடைக்காடர் காலத்தில் காணப்
பட்டது.

44

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

இடைக்காடர் என்பவர் கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த ஒரு
பெரியவர். சேரநாட்டில் சிறந்தவர். சித்திகள் பலகைவரப்
பெற்றவர். நல்ல வுத்தமர். இவர் ஒரு காலத்தில் பன்னிரு
வருடங்கள் வரையும் இர்சில வுலகத்தில் மழை பெய்யாதென
பதைத்தமது நண்ணறிவால் முன்னுணர்ந்தார். அதனால் பின்

வரும் தம் வாழ்வுக்கு வரகைச் சேகரித்து வைத்தார். காயசித்
தியால் வாழ்ந்தார். அப்பஞ்ச காலத்தில் ஒரு பசுமயில்லையும்
இவர் காண்பதரிதராயிருந்தது. புலவர் புராண முதலிய பல
நூல்களினும் இச்சரிதம் காணப்படும்.

நிலம் உளதாயினும் மழையிலதாயின் அதனொரபயநிலலை
பென்பதிதனாற் கூறப்பட்டது.

17. மண்டுகடல் பெற்றிருந்தும் வான்போய்யன் பண்டிமசூழ
கொண்டுவந்தார் மூவர் குமரேசா—கொண்ட
கெடுங்கடலும் தன்னீர்மைகுன்றுந் தடிந்தெழில்
தானல்கா தாதி விடின.

(167)

இ—ள்.

குமரேசா! மூவர் கடல் பெற்றிருந்தும் வான் போய் ஏன்
பண்டு மழையைக்கொண்டு வந்தார் எனின், எழிலி கல்கா
விடின்கடலுந்தன் இயல்பு குறையும் என்க.

எழிலி = மேகம்.

மூவர் என்றது சேரீசாமு பாண்டியர் என்னும் மூவரசரை.
மேகமானது கடல் நீரை மொண்டு நிலத்தின்கட் பெய்ய
வில்லையானால் அக்கடலும் தன் தன்மைகுன்றும் என்பதாம்.
உம்மை சிறப்பை விளக்கிற்று. கெடுமை அளவின்மையைக்
குறித்தது. நிலத்துக்கேயன்றிக் கடலுக்கும் மழைவேண்டும்
என்றபடி.

2ம் அடிகாரம் வான்சிறப்பு.

45

மழையில்பையானால் நீர் நிறைந்த கடலிருந்தும் பயன இல்லை
பென்பதாம். இவ்வுண்மை மூவேந்தர் பாலும் ஒரு காலத்தில்
காணப்பட்டது.

கதை

சோநாடு சோழநாடு பாண்டிநாடு என்னும் இம்முன்று நாடு
களும் ஒரு காலத்தில் மழை வளங்குன்றி வறுமை யிக்கிருந்தன.
அதனால் துயர்பல தொடர்ந்தன. அந்நாட்டு அரசர் மூவரும்

இக்குறைபை நினைந்தார். உளமிக நெருந்தார் ஒன்று சேர்ந்தார். அகத்திய முனிவரிடம் சென்றார் உற்றதை யுரைத்தார். அம் முனிவர் பெருமானும் கேளர்கள் சிலைமறியுள்ளமையைத் தெளிந்து. நீலிர் மூவரும் இந்திரனை பெய்தி மழை வளங்கேண்டின் என்று பணித்தார் விண்ணுலகம் போதற்குரிய விரதமந்திரங்களை யும் உபதேசித்தார். இவரும் அவற்றின்படி நடந்து வரன் புகுத்தார், வானவர் கோணக் கண்டார், மகிழ்ந்தார். அவ்வமரீ கோணும் இவர்களை ஆகரித்து வேண்டிய மழை வரம் விரும்புடன் தந்தான். விடைபெற்றிவரும் விரைவுடன் மீண்டார். மழை பெய்தது, தம்முடைய நாடுகள் நன்னிலையுற்றன. கடல் நீர் இருந்தும் மழை நீர்க்காக இம்மன்னர் மூவரும் வானம் புகுத்தனர், அகன் பின் அம் முந்தாரும் எனனூடாய் நன்கு செழித்தன.

மழையிலலைபானால் கடலும் சிலைகுலையுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

18. வென்றி மதுரையில் முன் மெய்ச்சிறப்பும் பூசையும் குன்றி நின்ற தென்னே குமரேசர்—என்றும் சிறப்பொடு பூசனை செல்லாத வானம் வறக்குமேல் வாறோர்க்கு யீண்டு. (அ)

46 திருக்குறட் குமரேச வெண்பு.
இ—ள்

குமரேசர்! மதுரையில் முன்னம் பூசையும் சிறப்பும் ஏன் குன்றி நின்றதெனின், வானம் வறக்குமேல் வாறோர்க்கும் ஈண்டுச் செய்யப்படும் சிறப்பும் பூசையும் செல்லாதென்க.

சிறப்பு = திருவிழா. செல்லாதல் = நடத்தல்.

வறத்தல் = பெய்யாத புலர் தல்.

மழை பொழியாதாயின் இவ்வலகத்தாரால தேவர்கட்குச் செய்யப்படும் சிறப்பும் பூசையும் நடவாதென்பதாம். ஆலயவழி

பாடுகள் குன்றம் என்றபடி. இவ்வுண்மை நெடுஞ்செழியன் காலத்தில் மதுரையில் காணப்பட்டது.

கதை

கண்ணகி காலத்தில் மதுரையிலிருந்து அரசுபுரிந்த நெடுஞ் செழியன் என்னும் அரசர் பெருமான் கோவலனை ஆராயாமல் கொல்வித்தான். அத்தீவினையால் அவனது நாட்டில் மழை பெய்யவில்லை. நகரிலும் நாட்டிலும் துயர்பல நிறைந்தன. வறுமையும் நோயும் பெருகி வளர்ந்தன அக்காலத்தில் தெய்வக் கடவுள் செய்யத்தக்க சிறப்பும் பூசையும் செல்லாவாயின. வளமளி மதுரையும் பொலிவிழந்திருந்தது. இதுநீங்கும் பொருட்டு அத்தீவினைக்குப் பிராயசித்தம் ஒன்று செய்தனர். அதன்பின் மழைபெய்தது, பூசையும் சிறப்பும் பொலிவுற நடந்தன.

மழையில்லைபானால் விழவும் பூசையும் உளவாகா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

19. பண்டுபெவர் நோன்பிழந்தார் பாண்டியனும் பாவலகாச்
கொண்டிலன் ஏன் விட்டான் குமரேசா—கொண்டதொரு
தானம் தவமிரண்டுந் தங்காவிபனுலகம்

வானம் வழங்கா தெனின்,

(க)

3ம் அதிகாரம் வான்சிறப்பு

47

இ—ள்.

குமரேசா! பண்டொரு காலத்தில் பலர் தவத்தை யிழந்தனர், பாண்டியனுட புலவர்களைப் போற்றாமல் ஏன் கைவிட்டான் எனின், வானம் வழங்காதெனின் விபனுலகத்தில் தானமுடி தவமும் ஆகிய இரண்டறங்களும் தங்கா என்க.

விபனுலகம் = அகன்றவுலகம்.

உமமை அவனது வளைய குணத்தை விளக்கி நின்றது. தங்குதல் நிலைததல். பலர் என்றது கௌதமர் முதலிய மாதவர் களை. வானம் வழங்குதல் = மழை பெய்தல்.

மழையிலையானால் நெலமணி முதலிய பொருள்கள் இவ் வுலகில் இல்லாப் முடியும். அதனால் ஒரு பொருளை ஒருவருக்குக் கொடுத்தலாகியதானம் தங்காதாயிற்று எத்தகைய தவசிகளாயினும் உயிர் உடலில் நிலைத்திருந்ததற்பொருட்டு உணவே னும் நீரே னும் சிறிது உட்கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வுணவுப றீரும மழையிலவழியில்லை ஆதலால் தவம் தங்காதாயிற்று.

மழை பெய்யாதாயின் இவ்வுலகில் தானமும் தவமும் நிலை யா என்பதாம். தானம் நிலையாகை பாண்டியன்பாலும் தவம் நிலையாகை கௌதமர் முதலிய மாதவர் பாலும் காணப்படும்.

கதை 1.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன் மதுரையம் பதியில் அரசர் பெருமானாகிய பாண்டியன் ஒருவர் இருந்தார். இவர் அருந்திறலும் பெரும்புலமையும் ஒருங்கு நிறைந்தவர். பல்லாயிரம் புலவர்களை ஒருங்கு சேர்க்கது ஆதரித்து வந்தனர். வருடாநிலில் அங்கு மழை பெய்யவில்லை புலவர்களைப்பாது காக்க முடியாமல் அரசன் வருந்தி, புலவீர்! என் நாடு நலமடை ந்த பின் வமயின்; இப்பொழுது செழித்த நாட்டைச் சேர்பின் என்று அவரனைவரையும் அனுப்பினார்.

இஃது இறையனாரில் உள்ளது.

48 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை 2

கௌதமர் அநேகமுனிவர்களுடன் தென்றிசையில் பிரம கிரியில் அருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் பல வருடங்களாக மழை பெய்யாது பொய்த்தது. உயிர்கள் பல மாண்டன முனிவர் பலரும் கவலிலே குலைந்தார். பதைத் தார். பல திசைகளிலும் பிரிந்தகன்றார். கௌதமர் மட்டும் கலங்காமல் நின்றார் வருணனைக்கருகினார். இவரது தவமகி

மையால் அவன் வந்தான். அவன் பால் இவர் மழைவேண்டினார். அவன் என்றுக்குன்றாத ஒரு நீர் சிலையை அருளிப்போயினான். கொள்தமர் அதனால் களிப்புற்று வாழ்ந்தார். இதன் விரிவு ஞான சங்கீதையில் காணப்படும்.

தானமும் தவமும் உளவாதற்கு மழையே காரணம் என்பது இதனை கூறப்பட்டது.

20. வானீர் இலாமையினால் மாதவரும் அத்திரிபபேர்த்
கோணமென் கொந்தார் குமரேசா—ஊனயிலா
நீரின்றகாபா தலகெனின் பார் யார்க்கும்
வானின்றமையா தொழுக்கு. (11)
இ—ள்.

குமரேசா! அத்திரிமுனிவரும் மற்றை மாதவரும் வான் நீர் இலாமையால் ஏன் வருந்தினார் எனின், பார் யார்க்கும் மழையைப்பின்று உலகொழுக்கம் அமையாதென்க.

எவ்வகைப்பட்ட சிறப்பினையுடையார்க்கும் என்பார், பார் யார்க்கும் என்றார். முற்றத்தறந்த முனிவாரும் நீர் இல்லாமல் உலகில் ஒரு கருமமும், செய்ய முடியாதென்பதாம்.

உலகியல் ஒழுக்காக கடைபிடித்தற்கு நீரே காரணமென்பதும் அந்நீரும் மழையினால்தான் உளகாணின்ற தென்பதும் இம்மழையில்வழி யெத்தகையோர்க்கும் எதுவும் செய்ய முடியாதென்பதும் இதில் காட்டப்பட்டன இவ்வுண்மை அத்திரி முனிவரால் காணப்படும்.

2ம் அதிகாரம் வான்சிறப்பு.

கதை

முன்னொரு காலத்தில் காமதா என்னும் வனத்தில் அத்திரி முனிவர் அருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவ்வனம் பசிய இலைகளையும் இனிய கனிகளையுமுடைய பலவகை மரங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. இளஞ்செய்களும் செழுங்கொடிகளும் அதில் நிறைந்திருந்தன. விழுமிய முனிவர் பலர் குழுமி யிருந்தனர். இங்ஙனம் இருந்துவரு நாளில் பலவநுடங்களாக உலகில் மழை பெய்யாது சின்றது. உயிர்கள் பலவும் மருகி மாண்டன. புல் மரமெல்லாம் பொரிந்துகொரிந்தன. குழுமிய முனி வரும் சூலத்து கடுங்கினர் மீம்பத்து புன்று வருடம்போகத்தி லிருந்த அதகிரி முனிவரும் தத்தளித்தார். விழித்தார் நீர் இன்மையை நினைந்தார். நெஞ்சருகினார். சில வருடங்கள் கழிந்த பின் இறைவனருளால் மழை பெய்தது அதனால் அளவில் இன்பம் அடைந்தார் உலகியலும் நல்லுற நடந்தது பொருளும் இன்பமும் பொருந்தி வளர்கதன இதன் விருஷ சிவமகா புரா னத்தில் காணப்படும்

எல்லாவற்றிற்கும் மழையே காரணம் என்பது இதனால் உடாப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்

மழை அமிழ்தம்போல்வது. அது பலவகையிலும் உயிர் களுக்கு உதவி புரிவின்றது. மழை பெய்யாது மறுததால் பசி உயிர்களை நைய வருத்தும். மழைபொழியாதாயின் உலகில் உழவு தொழில்கள் நடவா. மழையே ஆக்கமும் கேடும் ஆக்கவல்லது. அஃதில்லையானால் உலகில் ஓரறிவுயிரும் இல்லை. மழை நீர் இன்மேல் கடல் நீரும் தன்னியல்குன்றும். மழைபொழியாதாயின் விழவும் பூசையும் நடவா. அஃதில்லையானால் தானமும் தவமும் இல்லை. அஃதுள்ளதானால் உலகியல் நன்கு நடைபெறும். என் பனவாம்.

ந-ம் அதிகாரம்.

நீத்தார் பெருமை.

அஃதாவது துறந்தாரது பெருமை.

21. மண்டுபுகழ் மாணிக்க வாசகர் சைப்பனுவல்
கொண்டுபுகல் வாணன் குமரேசா—கொண்ட
ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவல் துணிவு.

இ—ள்

குமரேசா! மாணிக்கவாசகரது பெருமையை நூல்கள்
ஏன் மகிழ்வுகொண்டு புகல்கின்றன எனின், ஒழுக்கத்தின்கண்
சிந்து துறந்தாரது பெருமையைப்பனுவல்களது துணிவு விழுப்
பத்து வேண்டும் என்க. பனுவல்துணிவு = நூல்களின் முடிவு
விழுப்பத்து வேண்டும் = மேன்மையாக விரும்பும்.

துறந்தார்பெருமையை விழுமிதாக விரும்புவதே நூல்க
ளது சிறந்த நோக்கம் என்பதாம். நீத்தல் = துறத்தல்.

அஃதாவது அகம் புறம் என்னும் இருவகைப்பற்றுக்களே
யும் அறவே விடுத்தல்.

ஒழுக்கமுடையராய்த்துறந்தாரே பெரியர் என்பதும் அவ
ரது பெருமையை நூல்கள் விழுப்பமாகவிரும்பும் என்பதும்
இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை மாணிக்கவாசகர் பால்
உணர்த்தப்படும்.

கதை.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சைவசமய குர்வர் நால்வருள்
ஒருவர். பாண்டிய நாட்டிலே திருவாதவூரிலே அந்தண வரு

ணத்திலே அமரத்திபர் குலத்திலே அவதரித்தார். இவரது
தாயர் விவ்ரானவதிபார், தந்தையர் சம்புபாதாரிபர், இவ

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை,

51

மையிலேயே வேதங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள்
முகளிய பல நூல்களையும் வழுவுறத்தொழார். சிறந்த சிறந்த
சிறந்த ஒழுக்கமும் பெற்றார். அக்காலத்தில் மதுசையில
புரிந்துவந்த அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு அமைச்சராயமர்ந்
தார். அவ்வரசன் இவருக்குத் தென்னவன் பிரமராயன என்ற
பட்டமுநதந்து, சீர்கள் பலசெய்தான இவரது பெருங்குணங்
களைக்கண்டு மகிழ்ந்து புகழ்க்கான் அன்புபித்தார். ஆத
ரிகதுவந்தார். ஆயினும், இவர் இயமை மறுமையினடங்களை
வெறுத்துப் பேரின்பகதைபே நாடினார். ஒழுக்கநெறியில்
நின்று வழுவாமல் ஒழுங்கினார். துறவுறார். மெய்புணர்வு
பெற்றார். இருவகைப்பறையகக்கூடிய இகத்தார், இறைவன்
திருவருள் பெய்சினார் இங்ஙனம்,

சுற்றமுற் தொடர்பும் நீத்தேம் துன்பமும்

இன்பும் அன்றேம்

வெற்றுடல் மாளம் நீர்க்கேம் வெறுக்கைமேல்

வெறுக்கைவைத்தேம்

செற்றமும் செருகும் கார்க்கேம் நினை

யிரண்டும் நீர்க்கேம்

கற்றைவார் சடைபான் கோலங் காட்டியாட்

கொண்ட அன்றே.

என்ற இவர் திருவாக்கால் நன்றுகெளிவரம்.

திருவாதவூர்ப் புராண முகளிய பல நூல்களும் இவரது
பெருமையை விழுமிதாக விரும்பிப்பாடுகின்றன.

வெறுக்கை = பொருள்.

நீத்தார் பெருமையையே நூல்கள் மேன்மையாக விரும்பும்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

22. பண்டு கடல்பருகிப் பாரச்மன்செய் மாதவன்சீர்
கொண்டதுனை என்னே குமரேசா--கண்டு
தறந்தார் பெருமை துணைக்கறின் வையத்
திறந்தாரா எண்ணிக்கொண் டற்று. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கடலைக்குடித்து இவ்வுலகத்தைச்சமன் செய்க
அகத்திய முனிவரது பெருமையின் அளவு என்னேஎனின,
தறந்தாரது பெருமையை அளவிட்டு அறியப்புகுதல இவ்வுலகத்
தில் இறந்தாரா இத்துணையொன எண்ணி அறியப்புக்கதுபோல்
வதாம் என்க.

அப்பெருமை அளவிடமுடியாதென்பது குறிப்பு. கொண்
டால் என்பதுகொண்டு எனின்றது. தறந்தவர் பெருமைக்கும்
இறந்தவர் தொகைக்கும் அளவில்லை என்பதாம்.

இறந்தார் தொகைமேல்வைத்துத் தறந்தார் பெருமைக்கு
இதில் வாய்பின்மை கூறினார்.

கதை

அகத்தியர் என்பவர் முற்றத்தறந்த முனிவரொவரினும்
முதன்மைவாய்த்தவர். முன்னொருகாலத்தில் பிரமன் ஒருவேள்யி
செய்தான். அதில் அமைந்துள்ள சும்பம் ஒன்றில் இவர் உற்
பயித்தார். அதனால் உம்பரும் இம்பரும் இவரைக் சும்ப முனிவர்
என்றழைத்தார்கள். இருவகைப் புலவரும் இவரதுபெரும் புக
ழை விரும்பிப்போற்றுவர். இவர்செய்துள்ள அற்புதங்கள் அள
விடலரியன. இவர் ஏவலைச்செய்ய தேவரும் ஆவலுறவர்.
தேவர் கோளும் இவரது சாபமெய்தினன். திருமாளையும் சிவ

பெருமானாக இவர்செய்தார் எனின், வேறுகறுவதென், திருக்
 குற்றலத்து மாஷபார் இவரோடு மாறுகொண்டு வாதுபுரிந்த
 காலத்தில் இவர் வைணவ வேடங்கொண்டார். ஆலபத்துட்
 புருந்தார். திருமால் வடிவோடு அங்கு எழுந்தருளியிருந்த
 3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை. 52

முர்த்தியைக்கண்டார். அணுகினார். வைணவவேதியர் பலருங்
 காண அம்முர்த்தியின் முடிமேல் தமது செங்கையை வைத்தார்.
 சிவமாகச் சிந்தித்தார். உடனே

முறுகுவலம் புரிக்காதது மாஞ்சுறுகப் பெரியதழாய்
 முடியின் மீது
 சிறியமதிக் கலைகுறுகத் திலகததல் கிழிகுறுகச்
 செழும்பூண் மார்பில்
 நிறையாவப் பணிகுறுக நிகிலவுலகமும் நிகறத்து
 நீண்ட மேனி
 குறுகுறு கெனப்பாவித் திருவடிக்கீழ்ச் குறுமுனிவன்
 குறுகுங் காலே,

தவம்பெருக அறம்பெருகப் பொருள்பெருசத்; தெருள்
 பெருகச் சைவம் ஒங்கச்
 சுவம்பெருக மணுநீதித்துறைபெருக நிறைபெருகச்
 சுருகி வாய்மை
 நவம்பெருகச் சரியாதி சதுட்டயங்கள் நனிபெருக
 ஞால மெல்லாம்
 சிவம்பெருக்கக் குறுகியருள் பெருகினான் குற்றலத்
 தேவ தேவன்,

வேறு

சித்தினார் கரும்பொன்மேனி செம்பொனும் படி போற் கும்பன்
 பத்தியால் உருகி மாலாம் படிவனே பாம னானுள்

சுந்துடன் அசத்தது மாசிச் சதசத்தது மாண ஞான
நித்திய நிமலா ணந்த நிட்கள சுகள மூர்த்தி.

(திருக்கும்முலத்தலபுராணம்.)

கடல் குடித்த கதை.

விருத்திரன் என்னும் அகாள் இத்திரவேடு பெரும்போர்
புரிந்தான். மூடியில் ஆற்றமல் கடல்புக்கொளிந்தான். இத்திரன்
54

திருக்குறட் குமரேச வெண்பர்.

அகத்தியபாயனுதி யிதனை அறிவித்தான் முனிவர் கடல்நீலாக்
கையிலேந்தி முற்றவும் வற்றப்பருகி யவ்வசாரினை அமரர்
கோணக்குக் காட்டினார். அவனுங்கண்டான். குளிசத்தால் அவ
னைக்கொன்றான். வென்றிகொண்டான். முனிவரும் பருகிய கடலை
மீண்டு உமிழ்ந்தார். அனைவரும் கண்டார். அன்புடன் வியந்தார்.
இதன விரிவு திருவிளையாடற் புராணத்தில காணப்படும்.

பார்சமன் செய்தது:—இறைவனது திருக்கவியாணசோலத்
தைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு எல்லாவுயிர்களும் இமயஞ் சார்ந்
தன. அகனால் வடநிசை தாழ்ந்தது உலகம் தலாது நிலைநிலைந்
தது உயிர்கள் அஞ்சி அலமந்தன தேவர்களும் தியங்கினார்.
மரீதவர்களும் மயங்கினார் மேருவுந் தளர்ந்தன. சேடனுங்
கலங்கினான். அப்பொழுது எல்லாமவல்ல இறைவன் மகத்துவ
மிசுத்தநமது அகத்தியமுனிவரை 'மீராக்கினார் முனிவர் தில
கமே! இங்குவருக வெற்றைழகதார். அவரும் வந்து வணங்
கினார். அருந்தவமிசுத்த பெருந்தகையே, நீகென்றிசை சென்று
பொதிகையில் நின்றால் இவ்வுலகப் சமமாய் நிலைநிறும. உயிர்
களும் நலமுறம என்றுபாமன பணித்தார் முனிவரும் அப்பணி
யைத தலைமறகொண்டார். திருவுருவை உளத்தில் சிறுகதார்
தென்திசைநேரககி நடந்தார் பொதிகை பலைபை வந்து நண்ணி
னார். நண்ணலுய உலகம் சமமாய் நண்ணியுறாது வருகதிய
வுயிர்களும் மகிழ்க்கிருந்தன. தேவர் முதலிய யாவரும் குறு
முனியிச பெருமையை வியந்து புகழ்தார் இதனால் அளவிட
லரிய பெருமை நமது முனிவர்பால் அமைந்துள்ளமை தெளியப்

படும.

பொதியமதென ஹம வெற்பில் புனிதமா முனிவன் வைகத்
துதியுறு வடபாற் றென்பாற் புவனி யீயார் துலைபோலொப்ப
அதுபொழுதாய்களானோர் அணங்கொர் இயரணியேத்தி
மதிமகிழ்ந் தமர்ந்தார் தொல்லை வதுவையினை செய்கை சொல்வாம்.

அணங்கு—வருத்தம். ஓர் இ—நீங்கி. (சந்தபுராணம்)

தூறந்தார் பெருமையே சிறந்ததென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

55

23. பண்டு தூறவுகொண் ட பட்டினத்தார் பாண்புலகில
கொண்டதுயர் வெள்ளை குமரேசா—கடேட
இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் புண்டார்
பெருமை பிரங்கிற றுலகு. (ங)

இ--ள்.

குமரேசா! தூறவுகொண்ட பட்டினத்தாரது பெருமை ஏன்
உலகில் உயர்ந்து விளங்கியதெனின், இருமைவகை தெரிந்து
சுண்டு அறம்புண்டாரது பெருமையே உலகின்கண் உயர்ந்து
கொள்க.

இருமை என்றது பிரப்புவிடு என்னும் தூண்டலை. வகை
தெரிதல்வது, அவற்றின் அன்ப இன்பக்கூறு பாடுகளை முறையே
ஆராய்ந்தறிதல். சுண்டு அறம என்றது தூறவற்றதை.

பிரங்குகல்—மிசுந்து விளங்குகல்.

தூன்பந்தீதான்தின் எவருமதூற்து ஏகராய்த தனித்தே
யின்பந்தேடல் இயற்கை ஆதலால் இருமைவகை தெரிதலே
தூறவு பூணுகற்கு ஏதுவாயிற்று

உலகப்பெருள்கள் முழுவதுமுடைய அரசர் பெருமையி
னும் அவற்றை முறவுகூறாத முனிவர் பெருமையே சிறந்த
தென்பதாம்.

இருமைவகை தெரிதலை தூறவு பூணுகற்கு ஏது என்பதும்

அங்கனம் பூண்டவர் பெருமையே புய்யில சிந்ததென்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை படபுனத்துப் பிள்ளை யார்பால் உணரப்படும்.

கதை

பட்டினத்தார் என்பவர் உத்தமத்திறவு பூண்ட ஒருத்த னவளுனி. இவர் பிழந்தலூர் காவிரிப்பூம் பட்டினம், வணிகருல திலகரான இவர் சென்னையில் வசித்திருந்தார் என்பர். இவரது பிள்ளைத்திருமாமம் திருவெண்காடர் என்பதே, இவர் பல மாக் 56

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

நலங்களுக்குத் தலைவராய் விளங்கினார் இவரது உண்கள் கல வாக்கடலகளையில்கை மறுபுலக்கவரொடும வாணிகருசெய்தார். அரசருட விருபபும் பெரும்பொருள் பெற்றார், உலகபோகங் களுக்குரிய எல்லா நலங்களும இவர்பால் ஒருங்கே அமைந்திருந் தன. வர்த்தகமுறையில் இவரது பெருமபுகழ் எங்கும் பரவி நின்றது. இம்மை பின்பங்களில் இவர்ப்பணம் செம்பையாக அழு ந்தியிருந்தது இங்கனம் இருந்தவருட நாளில் இவர் பண்ணி யிருந்த புண்ணிப் பவுகதரல ஒருபெரியவர் இவர்பால் பண்ணினார் தம்பால் வந்த அரசுச் சுகநியாயியை இவர் நன்றாக உபசரித்தார் அன்பு செய்தார் உலக இன்பகதில் இவர் மனம் உணறி நிற கும் தன்மையை அபபெரியவர் ஓர்நதார் உண்மைபான இவ ரது பரிபக்குவத்தையும் தெளிந்தார் ஒரு முறியில் ஒருசிறு வாக்கியத்தை எழுதி இவர் மனைவிபால் தந்து இவரிடம் சேர்க் குமபடி கட்டளையிட்டுச் சென்றார். தவறுமுகம் பையிருந்த இவர் மனையகமபுகுந்தார் உண்டு மகிழ்ந்தார். அபபொழுது மனைவி விகயமாக அம்முறியினை இவரிடம் தந்தாள் தந்ததை வரங்கித் தனியே கேரக்கினா. அதில், "காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே" என்று எழுதியிருந்தது. அதின் கரு த்தைத் தமது கருகதில் இருத்தினார். சிந்தித்தார். ிறவியிலுள வாகும துன்பக் கூறுபாடுகளையும், வீட்டில உளவாரும் இன்ப நலங்களையும் நன்கு தெளிந்தார் அருபபொருளனைத்தையும் விடு

த்தார். துறவறம் பூண்டார் அகன்பின் இவரது பெருமை உலகமெங்கும் பரவியோங்கி உயர்ந்தது. இவரது சிறந்த துறவைக் குறித்து உயர்ந்த தூதர்கள் பல உவந்து கூறுகின்றனர்.

“பட்டினத்துப் பிள்ளைகையப்போல யாரும் துறக்காக அரிது அரிது” (தாயுமானவர்)

“பட்டினத்துப்பிள்ளையினைப் பத்திரகிரியைப் பாவி கிட்டுகிடமாரட்டார் வெறு வீடர்” (ஒழிவினொடுக்கம்)

துறவியின் பெருமைபே யிவ்வுலகில் உயர்ந்ததென்பதின்னால் உறப்பட்டது.

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

57

24. கொண்டபொறிகொண்டொன்றும் கொள்ளாத நம்மாழ்வார் கொண்டனர்வீ டென்னை குமரேசா—கொண்ட உரொன்னும் தோட்டியான ஒணாததுங் காப்பான் வரொன்னும் வைப்பிற்கோர் விதது. (ச)

இ—ள்

குமரேசா! பொறிகளால் புலன்களைக் கொள்ளாத நம்மாழ்வார் ஏன் உட்டின்பதனைக் கொண்டார் எனின், அறிவென்னும் தோட்டியால் கீட்பொறிகளையும் அடக்கினவர் வீட்டு நிலத்தாக கோர்வித்த ஆவர் என்க. வரன எனவும் வைப்பு—மேலான இடம்; அக்காவது முதலி நிலம் தோட்டி—பாண்பையடக்கும் கருவி ஆஊது அங்குசம் எனப் படும.

அறிவைத தோட்டி பென்று உருவகஞ் செய்தமையால், கீட்பொறிகளும் யானைகளாகக் கொள்ளப்பட்டன புலன் மீறிச் செல்லும பொறிகளை மகமீறிச் செல்லும யானைகளாகக் கருதியிதுகறிஞர். கீட்பொறிகளையும் அடக்கினவனை முதலி நிலத்

இல முனைத்துக் கிளைத்து விளங்குவான் என்பார் “இருதல்காப்
பாண வரன் என்னும் கைப்பிற்று ஒர் விதது” என்றார் ஓர் என்
பது அருமைபை புணர்த்திற்று

முத்தி நிலத்துக்கு விதது என்றகனலை இரத நிலத்தில்
வந்து பிறந்து வருந்தான் என்பதாம். சிறநின்பததில் சிந்தை
பைச் செலுத்தாதவன் பேரின்பததில் சின்று பெருமை யடை
வான் என்றபடி

பொறிகள் எப்பொழுதும் புலன்களையே நாடிச் செல்லும்
என்பதும் அறிவால் அவற்றை அடக்கவேண்டும் என்பதும்,
அவ்வணம் அடக்கினவனை வீட்டினை யடைவான் என்பதும்
இதில் உடார்த்தப்பட்டன. இவ்வண்மை நம்மாழ்வார் பால்
உணரப்படும்.

58

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கதை.

நம்மாழ்வார் எனபவர் இற்றைக்கு 5000 வருடங்கட்கு
முன்னரே பாண்டிய நாட்டிலே திருக்கிரி பெணனும் திருக்குரு
கூரிலே வேளாள வருணத்திலே சிறந்திருந்த காரியார்க்கும்
உடைய நங்கையார்க்கும் புத்திரராய்வந்து அவதரித்தார். இவர்
கருவிலே இருவுடையவர் தெய்வத்தனமை நிறைந்தவர் ஆவார்
உடலொடுகூடி சிவிலலகில் உருவாகத் தோன்றியவுடனே ஒரு
வித வாயுவந்த அகணையற்றம், அப்பற்றதலால் அது தானது
பூர்வீக அறிவையும் தெருமைபையு இழந்து அவிச்சையின
வயப்படும. அதனான அழகல், அழகுதல், பருகுதல், முத
லியவற்றைச் செய்து உடையாசனையை பெய்தார் இதுஜட வாயு
எனப்படும். இவ்வாயு தன்னியலால் இவர் தோன்றியவுடனே
இவனையும் தெரிந்தரு வந்தது. தன்னையனுகு முன்னரே
சிவர் அதனை உடையாததால் அதலா ட்டினர். அதனால் இவா
சடகோர் எனனும் பெயரை எய்தினர் மறனார் என்பது
தான் இவருக்குப் பெயர்நர் இட்டபெயர். வேறு காட்டமின்றி
உலகியலுக்கு மாற உருந்தமைபால் இவருக்கு இப்பெயரிடப்
பட்டது. இவரது சிறப்பும் வளர்ச்சியும் மிகக் அறபுகமுடை

யன பதினாறு ப நவம வரையும் இவர் கண் கிழியாமல மொன
 மாக இருந்தார் ஒதாதனைததையும் ஒழிவறவுணர்ந்தார். தத்
 துவவுணர்வை முறறவும் பொறார் திருமால் அடிக்கே பெரு
 மால் கொண்டார அவரது அடியார் எவரினும் முடியாய் சின
 றார். பகவானது கலியாண குணங்காரகிய அமுத வெள்ளத்
 தில் ஆழ்த்திருப்பவராதலால் மாலடியார் ஆழ்வார் எனப்பட
 டார். அவசொல்லாருள்ளும் பிரித்து நமபெருமானால் இவர்
 நம்மாழ்வார் என்று அழைக்கப்பட்டார். திருமாலும் தமது
 மலர்வாய்திறகது 'நம்' என்னும் அடைகொடுத்து இவரை அழை
 த்தார். அது முதல இவர் நம்மாழ்வார் எனனும் நற்பெயர்
 பெற்றார். இஃதொன்றே யிவரது பெருமையை நனகு வினக்
 கும். இவர் பொறிகளைப் புறத்திற் செலுத்தாமல் பாதத்திற்
 செலுத்தினார். அதனால் பிறவிதீர்ந்தார். முததியுலகில லித்த

மீம் அதிகாரம் லீத்தார் பெருமை. 59

ராய் முளைத்தார திருநகரி என்னும் ஊர் இவர் அவதரித்த
 பின்னர் ஆழ்வார் திருநகரி யென்று வழங்கிவருகின்றது.

மீம்பொறிகளை யடக்கினவனே வீட்டினை யடைவான்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

— 56 —

25) மாதவததுக கோதமன ன வாய்ப்பொழியின் வனமை யெவர்
 கோதகலக கண்டார் குமரேசர் — துதலததில
 லீகதவிததான ஆறறல அகலவிசமபு வார் கோமான் (௫)
 இரகிரனை சர அடி கரி

து -- 11.

குமரேசர்! கோதமனது வலிபையைக் குறறறககண்
 டார்யாவர் எனின, லீகதவிததானது ஆறறலுக்கு அகலறவரனத்
 துள்ளார் இவைவனாகிய இரகிரனை ககக சான்று எனக
 கோமான் இரகிரன -- இருபெயரொடடு.

கவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, காற்றம் என்னும் புலன்கள் மேற்செல்கின்ற அவா நீர்தையும் அடக்கினானது பெருமையும் அவற்றை யடக்காதவனது சிறுமையும் கூறுவார் நீர்த வித்தான் ஆற்றற்கு இரத்திரனை கரி என்று கூறினார்.

இங்கு நீர்தவித்தான என்றது கொள்தமனை. இவரது வலிமையை உலகிற்கு நன்கு காட்டினான் இரத்திரனை ஆதலால் அவனை ச்சாலங்கரி என்றார்.

நீர்தவித்தானுக்கே அளவில் ஆற்றல் உளதாம் என்பதும் வேறு ஒருவன் எவ்வகையாற்றலை யுடையவனாயினும் அவனுக்கு நாடகரன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கொள்தமர்பாலும் இரத்திரன்பாலும் காணப்படும்.

60

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

கொள்தமர் என்பவர் பெருந்தன்மை நிறைந்த ஓர் அருந்தவர். தெரிதிறப்பா நீர்மையர். மாசற்ற மனமுடையவர். இவர் அகலிகை யென்னும் மனைவியோடு மகிழ்ந்து வாழ்க்கிறருகார் இவன் அழகனைத்தும் ஒருங்கே குடிக்கொண்டதிருமேவியையுடையவர். உத்தம குணங்கள் முற்றும் வாய்ந்தவர் - இரத்திரன் இவரமீது பெருங்காதல்கொண்டான். இவளது அழகெனும் பெருங்கடலில் விழுந்து கரைகாணாது வருகதினை எவ்வகையினும் இவனைக்கலந்து இன்புறவேண்டினென்று கருகினான் கலங்கினான் தெய்வபோகங்கள் அனைத்தையும் வெறுத்தான் அயலொன்றையும் நாடான். பயலியெகொண்டான். பல காலமும் முயன்றான், ஒரு நாள் நடுநிசியில் முனிவரது ஆசிரமத்துக்கு வந்தான். கோழிபோல் கூகினான் விடிந்தது பொழுது என்று கருகி முனிவர் எழுந்தார். காலக்கருடங்களைச்செய்ய நீர் கிழையை நோக்கிப்போனார். உடனே இரத்திரன் முனிவர் உருவங்கொண்டான். உளளே புருந்தான். பேதை அகலிகையும் பேதந தெரிந்திலள். தமது கணவன் என்றே முழுதும் நம்பினாள்.

கள்ள இரத்திரனும் மெள்ள நெருங்கினான் அகலிகையை அணைந்
தான். அவனும் இணங்கினான். இருவரும்கலந்தார் இணைப்
துய்த்தார், நீர் நிலையை நோக்கிச்சொற் கொள்தமர் உரிய நாடா
வரவில்லை பென்றுணர்ந்தார். மனையில் நிகழும் வினையைத் கமது
ஞானத்தால்தெளிந்தார். விரைந்து மீண்டார். புத்தூதார் மனை
யுள். வந்தனர் முனிவரென்றிந்திரன்கண்டான். உள்ளங்கலங்கி
னான். உடலும் நடுங்கினான். புரந்தானபயந்து ஒரு பூனையாய்
ஒடினான். முனிவர்பெருங்கீகாபங்கொண்டார் அவன் உடல்
முற்றும் பெண் குறிசுநாகக் கடவதென்று சபித்தார் அவை
யெல்லாம் அவ்வாறே யுடனே அவனுடலில் வந்தமைந்தன.
திரும்பினார். அங்கங்குலைந்த அகலிகையை நோக்கினார் சீறி
னார் நீ பொல்லாதது புரிந்தாய். ஆதலால் கல்லாகுக என்று
சபித்தார். சபிக்கு முன் கணவன்காலில் அகலிகை விழுந்தாள்
அறியாமல் அடியாள் அரும்பிழை செய்தேன. இதற்கொரு
மே அதிகாரம நீத்தார் பெருமை. 61

முடிவை என்னகருநா என்றான். தசரதாரமன் திருவடித்துகள்
படமேல இக்கலனுருவம் நீங்கி நலயுருப்பெறுவாய் என்று கொ
தமர் கருணை செய்தார். அதன்பின் மனையை யிகந்தார். வன்
மே புத்தூதார்

இவ்வுணமை யிதனடியில் வருகின்ற கவிகளில் இனிது
தெளிப்படும

தைபலாள நயனவேலும் மன். தன் சாமும்பாய
உய்யலாம் உறுதிராடி யுழலபவன் ஒருநாளுற்ற
மையலால் அறிவுநீங்கி மாமுனிக்கு அறறஞ்செய்து
பொய்யிலாவுள்ளததானறன் உருவமே கொண்டுபுக்கான். (க)
புகசவ னோடும் காமப புதுமண மதுவின்றேறல்
ஒக்கவாண்டி நுககிலோடும் உணர்ந்தனஞ்ஞர்ந்த பின்னும்
தகசுதன நென்ன வேரார்தாழ்நகன் னிருபபத்தாழா
முக்கணா அணைய வாரா)ல் முனிவனுமுடிசி வந்தான். (உ)

சரந, தருசரபமல்லால் தநிபபருஞ்சரபம வல்ல
 வரநதருமுலிவ னெய்தவருதலும் வெருளி மரயா
 நிரநதரம உலகிலிறகும டெடும்பழிபூண்டரள நின்றூள்
 பரநதரநடுகி யாங்கோர் பூசையாய்ப் போகலுற்றான் (௩)
 தீவிழிசிறந நோககிச் செய்ததை யுணர்ந்து செய்ய
 தூயவன அவனை நினகைசசுசிரம அனையசெரலலால
 ஆயிரமாதாக்குளள அறிகுறி உனக்குண்டரகென
 ரோயினன அவையெலரமவநதியைநதன இமைபபின்
 முன்ஊம. (௪)

எல்லையில் காணமெய்சிறாவாக தும் நகைவநதெய்தப
 புலவியபழியினேறம புரநகரன போயபினறை
 மெல்லியலானே நோககி விலைமகளையேயும்
 கலவியலா, தியென்றான் கருங்கலாய்மருங்கு வீழ்வாள' (௫)
 62 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிழைத்தது பொறுததலன்ன நமபெரியவர்கடனே யென்பர்
 அழறநருங்கடவுளனறாய் முடிவிறகருளுகெனைத
 தழைததுவண்டியிருநதண்டராத் தசரத ராமனனபான
 கழறறுகள் கதுவ இருநகக கல்லுருத தவிர்தி பென்றான. (௬)
 (இராமாயணம்)

மிதிலைகருவரும வழியில் இராமனபால விசுவாமித்திரர்
 அகலிகை சரிதததையிவ்வாறு கூறினார். எனவேயிது இராமர
 வதாரததுகரு வெருகாலததுகரு முன்னரே நிகழ்ந்துள்ளமை
 பெறப்படுமும், தவவலியானது தெய்வவலியினும் சாலசசிறந்ததெ
 னபது இதில காணப்பட்டது.

பிறப்பால் மனிதறையினும் ஐந்து அவிததவன இந்திரனிலும்
 சிறநதவன் என்பது குறிப்பு.

ஓகாதமனது பெருமைக்கும் இரதிரனது சிறுமைக்கும் ஏது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

26. வீடுமனார் மெயததவத்தை மெவினா சரநதறுவேன்
 கூடினான காமம குமரேசா— ராடிச்

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்

செயற்கரிய செய்கலா தார்

(4)

இ-ள.

குமரேசா! வீடுமன மனத்தை யடக்கித் தவததைச் செய்தான சந்தனு ஏன் அதனை அடக்கமாட்டாமல் காமத்தைக் கூடினான் எனின், பெரியோர் செய்தற்கு அழியவறறைச் செய்வார், சிறியோர் அவற்றைச் செய்யமாட்டாமல் எனியவறறைச் செய்வார் என்க.

அழியது, மீம்பொறி அடக்கம். எனியது அஃதின்மை, செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் எனப்பொதுவாகக்கறினபடியால் இதுதான் செயற்கு அரியது, இதுதான் செயற்கு அரியது
3ம 21 திகாரம நீததார் பெருமை. 63

என ஒவ்வொருவருந் சத்தமககு வேண்டியவாற்றே கூறலாம்; ஆயினும் பிறகாலத்துப் பெரியார் ஒருவர் அகனை வரையறுத்ததுளரா, அஃது இதனடியில் வருகின்றது.

கருவக மதககரியை வசமா நடத்தலாப

காடிவெம புலிவரையையுர

கட்டலாம் ஒருசிகை முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்

கட்செவி எடுத்தாட்டலாம்

வெந்தழலின் இரதம்வைக கைநதுலீலா கததையும்

வேறுத்து விற்றுண்ணலாம்

வேறொருவர் காணாமல் உலகத்துலாவலாம்

விண்ணவரை யேவல கொள்ளலாம்

சந்ததமும் இளமையோ டிருக்கலாம் மாறொரு

சாரதநினும் புதுதலாம்

சலமீமல நடக்கலாம் கண்மீமல இருக்கலாம்

கணிகரில் சிதகி பெறலாம்

சந்தையை யடக்கியே சாமா இருக்கின்ற

திறம் "அரிது" சத்தகியென

சித்தமிசை குடிக்கொண்ட அறிவான தெய்வமே

தேசோம பானநதமே.

(காயுமானவர்)

செய்யாது அரிபது இதுவென இதனால் இனிது புலனும், பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் உரிமைபாண உண்மைக் கருவியை யிதில் ஒருங்குணர்த்தினார்.

கலவி செலவம சூலம அடிகாரம பருவம் உருவம் முதலிய வற்றால் சிறியாயினும் அரியன செயவரேல் அவரொ பெரியர், என்பதும் அவற்றற் பெரியாயினும் அரியன செயயாரேல் அவர் சிறியர் எனபதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வீடுமன்பாலும் சந்தனுபாலும் உணரப்படும,

64

திருக்குறட் சூமரேச வெண்பா.

கலைத்

சந்தனு என்பவன் சந்திரசூலவேந்தன். வருணனது அமிசமா வந்து பிறந்தவன். இப்பாதகண்டததில் அஸ்திரபுரியிலிருந்து அரசுபுரிந்தான். பேரமுகம வீரமும் ஒருங்கே உடையவன். கங்கை எனனும் தெய்வமகளை மணந்து வீடுமன் எனனும் மெய்மகளைப்பெற்றான். மகனும் பருவமடைந்து மகனைனததிகழ்ந்தான். இவ்வன்ம வருடாளில் ஒருநாள் சந்தனு வேட்டைமேற் சென்றான் யமுனாநதியை யணுகினான். அங்கே மச்சகந்தியைக்கண்டான். இவள் அநந்தியில் நாவாய் விடுகின்ற பாதவர் பதியின் மகள் இவளது திருமேனியின் நறுமணம வெகுதூரம் சென்று வீசுகின்றபடியால் யோஜன கந்தியெனவும் பரிமளகந்தியெனவும் புழப்பப்பட்டாள். அரசன் இவளைக்காத வித்தான். மணஞ்செய்யக்கருகினான். தனது கருகதை யிவளது தந்தைக் குணர்த்தினான். தின்முதன்மகன் இருப்ப என் புதலவியை நல்கேன் என்று தந்தை மறுத்தான் அரசனும மணந

தளர்ந்தான். உடல மெலிந்தான். நகரையடைந்தான். மரளி
கையிற்புகுந்து வாடியிருந்தான். இளவரசாசுரிய வீடுமன் தந்தையின்
நிலைமையை வினவியிருந்தான். பாதவர்ப்புபாற் சென்
றான். பாட்டா! என்று விளித்தான். நின்மகளை எனக்குத்
தாய் என்றான். இத்தாய் வயிற்றில் தோன்றிய புதலவர்கட்கே
அரசுரிமை உண்டு. எனக்கு அரசுரிமை வேண்டாம், என்றும்
மணத்தை யான் இனிசெய்யேன்; எனலும் உறுதியை முன்
னே கூறினான். பரிமளநதியைக் கொண்டான். தந்தைக்கு
மணமுடித்தான் தந்தையின் பொருட்டுத்தான் மீம்பொறி
படக்கினான். அரிய விரகத்தை உரியவர்க்கொண்டான். சந்
தனு அவளை மணந்தான். இன்பநறுய்த்தான்.

“ பருவத்திற் சிறியாய் இருந்தும் அரிய செய்து வீடுமர் பெரி
யர் ஆயினர். அதிற் பெரியராயிருந்தும் சந்தனு எனிய செய்து
சிறியராயினர். இதன் விரிவைப்பாதத்தில் காண்க.

65

3ம அதிகாரம் நீதகார் பெருமை.

செயற்கரிய செய்து வீடுமர் பெரியராயினர் என்பது இந்
னால் கூறப்பட்டது.

27. உற்றசுகன்பால் உலகொடுங்கி நிறகவவன்
கொற்றமுற்ற தென்னே குமரேசா—முறறும்
சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான கட்டி யுலகு

(எ)

இ—ள்

குமரேசா! உலகமானது சுகமுனிவரது அறிவில் அமை
ந்து நிறப அவர் மேலமைபுறந்து எனனை எனின், சுவைமுத
லிய மீந்தனது வகையினை ஆராய்வானது அறிவின கண்ணை

உலகம் அடங்கிநிற்கும் என்க

காணப்படுகின்ற இத்தூலவுலகத்திற்கு மூலமானசூக்தும் கரணங்களே ஆராய்ந்து தெளிந்தவன அதனதோற்றத்தைக் கண்டு மயங்காமல் தத்துவஞானியாய் விளங்குவான் என்பார் உலகுளகை தெரிவான் கண்ணாதே என்றார்.

இவ்வுலகம் இவகைப்பூசங்களின காரியம் என்பதும், இதனைத்தெரிதலை மெய்யுணர்வு என்பதும் இவவுணர்வுடையவன் அதன் தோற்றத்தின் மயங்கான என்பதும் இவில உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வுண்மை சுகமுனிவர் பால் உணரப்படும.

கதை.

சுகர் என்பவர் வியாசருடைய பிள்ளை. பிறந்தபொழுதே துறந்து சென்றவர். உலகியலையும் உணர்வியலையும் நன்கு தெரிந்தவர். சுகம் என்பது கிளியென்னும் ஒரு பறவைக்குப் பெயர். அதன்முகம் போன்றமுகத்தை யிவர் பெற்றிருந்தமையால் சுகன் என்னும் பெயரை இவர் பெற்றார். இவர் தந்தையினும் சிறந்த தத்துவவுணர்வினர். உலகப்பற்றைமுற்றத்தறந்து விரைந்துசென்றார். தந்தை

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தை மகவாசையால் பிண்டொடர்ந்தார். அழைத்தார். அப்பொழுது எல்லாப் பொருள்களும் என்னே என்னே என்று எதிர்மொழிதந்தன. வகைதெரிவான் கண்ணதே உலகம் என்பது இவர்பால் காணப்பட்டது. இதனை இதனடியில்வருவதால் காண்க

பிறந்தபொழுதே துறந்து பிறைக்குழவி போல் நடப்பார்
பின்போய்த் தொன்னூலு

அறைந்த புகழ்விபாதமுனியாதரத்தால் மதலாயென்றழைப்பசெவ்வாய

திறந்துகறை பொழியுமலர்ச்செழுந்தருவுட ஏன் என்ன உயிர்களயாவும்

பிறைந்துறையும் சுகமுனிவனிரையிதழ்த்தா மரைமலர்துதாள நினைதல செய்வாரம். (பாகவதம்)

சுகமுனிவர் மெய்யுணர்வுடையராய்த் துறநகர் என்பது

இதனால் கூறப்பட்டது

— 35 —

28. காட்டினநக் கீரன்சீர் கம்பன் பெருமையவர்
கூட்டுமொழி பென்னே குமரேசா -- பாடடில
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்தது
மறைமொழி காட்டி விடும்.

(அ)

இ—ள்

குமரேசா! நக்கிராது சீரையும் கம்பாது பெருமையையும்
என் அவர் மொழிகளே காட்டின எனின், நிறைந்த மொழியினை
யுடைய மாந்தரது பெருமையை நிலவுலகத்தில் அவர் அறைந்த
மொழிகளே காட்டிவிடும் என்க

நிறைமொழி = அறிவும் தவமும் நிரம்பிய மொழி.

மறைமொழி = ஆணையிட்டுச் சொல்லின்ற மந்திரமொழி.

காட்டுதல் = பிறரைய உணர்த்துதல்

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

67

மாந்தர் என்னும் சொல் என்றும் பன்மைபாகவே நின்ற
மக்களைச் சுட்டும். பெரியாரது மொழிகள் தம்பயனையாண்டும்
தப்பாமல் பயக்கும் என்பது “காட்டிவிடும்” என்னும் தனிவு
சையால் காணப்படும்.

நிறந்த பெரியார்களிடத்தில் நிறைந்தமொழிகள் உளவாம்,
என்பதும் அந்நொழிகளே அவர்களுடைய பெருமைகளை உல
கறிய உணர்த்திவிடும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.
இவ்வுண்மை நக்கிரர் பாலும் கம்பர் பாலும் உணரப்படும்.

கக்கிரர் என்பவர் இறறைக்கு ஆயிரத தெண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் மதுரையில் இருந்தவர். சங்கப்புவனருள் தலைவரார் சிற்றவர் பொய்யில் புலவர் என்னும் புகழினை புலவர். பரம பொருள் நூலுக்கு அரும் பொருள் கண்டவர் நெடுநீர் கண்டகாட்டினும் குற்றம் குற்றமே யென்று சூன் ணுகர பரமன் முன்னின்று கலங்காமல் வாதித்த கல்விவீரர்.

இவர் சங்கத்தில் தலைமை பெற்று விளங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில் கொண்டான் என்னும் குயவன் ஒருவன் அங்குவந்தான். சங்கத்தை மதியாத கருக்குற்று நின்றான். வடமொழியே சிறந்ததென்று வாதித்தான். அவ்வளவில் அமையாமல் தமிழ் அழித்துக் கறினான் அதனால் கக்கிரர் அவனை வெகுண்டார் மறை மொழி யொன்றை விரைவில் மொழிந்தார். உடனே அவன் துள்ளி விழுந்தான். தடித்து உயிர் துறந்தான். அதன் பின் அவன்மேல் அருளி,

ஆரிம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தால் காண்கோட் பட்டாணைச்—சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனார் ஆணையால்
செந்தமிழே தீர்க்ககவா கா

திருக்குறடி சூழமசே வெண்பா.

என்றொரு கவையை நனறு மொழிந்தார். விழுந்து மடிந்த கொண்டான் எழுந்து மகிழ்ந்து நின்றான். இம்மொழி இவர் பெருமையை அனறு நன்று காட்டிற்று.

நிறை மொழி மார்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறை மொழி தானே மந்திரம என்ப. என்னும்
தொல்சாப்பியச் சூத்திர உரையில் இது தெளியப்படும்

கதை 2.

கம்பர் என்பார் இற்றைக்கு ஆயிரவருடங் கட்டு முன்னர்ச் சொழ காட்டிலே திருவழந்தாரிலே அவதரித்தார். இவரது குலத்தைப் பற்றிப் புலவர் பலர் பலவாறு உறுகின்றனர் இவரை

அந்தணர் என்பார் பலர். வேறு சிலர் அரசர் என்பார் இன்னுஞ் சிலர் வேளாளர் என்பார்-பின்னுஞ் சிலர் உவச்சர் என்பார் கன்னன் பிறப்பும் பின்னூற்றிற் தலக்கிற்று கம்பன் பிறப்பு இன்னம் அறிந்தார்கள் இலையில்லை முக்காலும் இது மெய்மையே என்றார் மற்றொரு பெரியவர், இவர் குலம் எதுவாயினும் இஃரது தோற்றம் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த தென்பது தோற்றம், இரா மாயணம் என்னும் காவிய அ.முதத்தை மண்பதைகள் என்றும் அநுபதித்து இன்புறம் வண்ணம் அருளுடன் தந்த திருவிளையு டையவர். புலியாசர்களுந் கவிபாசர்களும் போற்றி வணக்கத் தக்கீர்த்தி வாய்ந்தவர். கல்வியிற் பெரியவர், கவிச் சக்கிரவர்த்தி பென்னும் அரும் பெயர் பெற்றவர். பின்னோப் பருவத்திலேயே கலை மகள் கருணையை இவர் நலமுறப் பெற்றார். அதனால் நிறை மொழியுடையாய் நிலத்தில விளங்கினார். அக்காலத்தில் காளிக் காரபன் என்னும் குறுநில மன்னனது குதிரை ஒன்று இவரது குருவின் விளை நிலத்தில் மேய்து கொண்டு நின்றது. அதையிவர் ஓட்டினார். அஃது ஓடவில்லை. வெகுண்டார்.

வாய்த்த வயிரபுர நாகாளி யம்மேகைள்
காய்த்த திண்ப்புனத்தில் கால் வைத்துச்—சாய்த்துக்
கதிரைமா ளத்தின்ற காளிக்க ராபன்
குதிரைமா ளக்கொண்டு போ, என்று

தியாகி R.T. வேணுகாபா

3ம் அதிகாரம் நீத்திடுமென்று, ப்பு 64ட்டி திண,
ராயபுரம், செ.ப.பு.எ-608 013

வகைகவி யொன்றை இசையுடன் மொழிந்தார். உடனே அககுதிரை மாண்டு விழுந்தது. கண்டார் அதனை. கொண்டார், கருணை. முன் சொன்ன வெண்பாவின் சுற்றடியை மாற்றி 'குதி ரை மீளக்கொண்டுவா' என்றார் மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. மேற் குறித்த பெரியார் இருவரும் நிறை மொழி மாந்தர் என்ப

தை அவர் மறை மொழி களாலே உலகம் நன்குணர்ந்தது.

பெரியார் பெருமையை அவர் மொழியால் அறியலாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

—( ) ஊ ( ) —

29 வென்றிக் கபிலர் வெகுளியால் ஏன்சகார்
குன்றி மடிந்தார் குமரேசா—என்றுங்
குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது

(க.)

இ—ள்

குமரேசா! கபிலமுனிவர் வெகுளியால் சகார் எல்லாரும் ஏன் உடனே இறந்தாரெனின, குணமென்னும் குன்றின்மேல் நின்றாது கோபத்தைக் கணமேயும் காத்தல் எவருக்கும் அரிதென்க.

கணம் = மிகச் சிறியதோர் கால அளவை. அருமையும் திண்மையும் பெருமையும் கருதி குணத்தைக் குன்று என்று உருவகித்தார். சகார் என்றது சகாஷ என்னும் அரசன் புதல்வர் அறுபதினாயிரவரை.

வாய்மை தாய்மை அருள் தவம் மெய்யுணர்வு முதலிய உபரிய குணங்களை யுடையாரே பெரியார் என்பதும், அவர்பால் வெகுளிதோன்றாது என்பதும், ஏதாவது ஓர் ஏதாவதில் தோன்றினும் தோன்றிய அப்பொழுதே அவ்வெகுளி அழியும் என்பது
70 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தும், அத்துணைப்பொழுதினும் அதனைத்தடுத்தறகு எவர்க்கும் முடியாதென்பதும், "கணமேயும் காத்தல் அரிது" என்பதனால்

உணரப்படும் குணமிலர் வெகுளியினும் அதனையுடையராத வெகுளிக்கே அஞ்ச வேண்டுமென்பது குறிப்பு. இல்லார வெகுளி எதும் செய்யாது. உடையார் வெகுளி எல்லாம் செய்யும் என்பதாம்.

(இவ்வுண்மை கபிலர்பால காணப்படும்)

கதை

கபிலர் என்பவர் ஓர் அருந்தவர் உயரிய குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே உடையவர் பாதலத்தில் அமர்ந்து கெடுக்காமலும் கடுங் + ம புரிந்தார். அக்காலத்தில் அயோத்யையில் சகரன் எனலும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவ்வரசனுக்குத் தெய்வத் திருவருளால் அறுபதினாயிரம் புதலவர் தோன்றினார். அதன்கீழ் பரிவேள்வியொன்று செய்யக் கருதி அதற்கு உரிய முறைப்படி ஒரு அகவத்தை உலகைவலம் வரும்படி விட்டான். தம் புதலவராகிய அறுபதினாயிரவரும் அதனைத் தொடர்ந்து பின்சென்றார். இவ்வேள்விக்கு இடையூறுசெய்ய எண்ணியிருந்த இருநூறன் அவரனைவரும் அறியாவணமும் அப்பரியைப் பிடித்துப் பாதலத்தில் தவம் செய்துகொண்டிருக்கிற கபிலமுனிவர் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு மாத்தில் பிணிதது விட்டு மறைந்து போயினான். குதிரையைக் காணாமல் சகரர் பல இடங்களிலும் தேடினார். வாயினார். வருந்தினார். முடிவில் கணமூடி யருந்தவம் புரியும் கபிலர் பக்கம் வந்து அதனைக் கண்டார். அம்முனிவரே தம் குதிரையை மறைத்து வைத்துள்ளார் என்று மாறு படமறித்தார். அனைவரும் சீறினார். ஆராயாமல் அவரைவைதார். முனிவர் வெகுண்டு விழித்தார். அவரது வெகுளித்தியால் சகரா அனைவரும் கணத்துள் மடிந்து சாம்பராயினார். இதன் விரிவை இராமரயணத்தில் தெளிக.

3-ம் அதிகாரம் தீதநர் பெருமை.

71

பெரு வீரராகிய அறுபதினாயிர அரசகுமாரரையும் தமது பார்வையால் ஒரு சனாதனன் ஒருங்கே யழித்தமையால் வென்றி யென்னும் பதம அவர்க்கு அடையாக நின்றது.

மேல, நீததாதுமொழியால் அழிவும ஆகமும் உளவாம் என்றார். இதில் அவர் எண்ணினாலும் பார்த்தாலும் அவை நிகழும் என்றார்.

சான்றோர் வெகுளியின் தன்மையும் வன்மையும் இதனால் சாற்றப்பட்டன.

—(—) (—) —

30. பனே . . . சடபரநா பலலுயிர்க்கும் செந்தண்மை கொண்டு நடந்தார் குமரேசா—கொண்டாரும் அந்தண சொன்போர் அறவோர்மற் றெலவுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுக லான். (0.)

இ—ள.

குமரேசா! சடபரநர் எல்லவுயிர்களிடத்தும் செவ்விய அளியை ஏன் செய்து ஒழுகினார் எனின் எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மைபூண்டு ஒழுகுதலே அந்தணர் என்று சொல்லப்படும் அறவோர்க்கு இயல்பு என்க.

அந்தணர்—அழகிய தண்ணளியையுடையவர். அளி—இரக்கம். செந்தண்மை—செவ்விய தண்ணளி அஃதாவது கோடாத அருளுடைமை.

உயிர்களிடத்துச் செவ்விய அளியைச் செய்து ஒழுகுதலே அந்தணர்க்குக் கடமையென்பதும், அஃதில்லார்க்கு அந்தணத் தன்மையில்லை யென்பதும், அளிபுகையார் எவராயினும் அவரே அந்தணர் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இது சடபரநர் பால் உணரப்படும்.

பாதன என்பவர் இப்பாத கண்டதில் பெருமபுகழ் நிறு
விய ஒரு பெரிய அரசன் பிறிதின் நோய் தனனோய்போல கரு
தும் பெற்றியையுடையான். எவ்வுயிரும் தன்னுயிர்போல என்
ணியிரங்கும் புண்ணியன் உலகியலையும் உணர்வியலையும் இவர்
உள்ளபடி யுணர்ந்தார். பிரவி வீடு எண்ணம் இருமை வகையி
னையும் ஒருமையில் கெளிந்தார். அரசு முதலிய அனைத்தையுந்
துறந்தார். ஞானியாய் மேன முற்றிருந்தார் அதன்பின் அந
தனராய்த் தோன்றினார் எல்லாம் தெரிநதிரந்தும் யாதும் தெரி
யாத வரைப்போல நடித்தமையால் இவர் ஜடபாதர் எனப்பட்
டார். தாம் நடந்தசெலலும் வழியில் ஏறம்பு முதலிய சிறு
பிராணிகள் வருகாமே யென்று குந்தி நடந்தார். அளி நிறை
ந்த கொஞ்சம் ஒளி நிறைந்தமேனியும் உடையராயிருந்தார். பெரி
யார் எவருட இவரது செநதண்மையை மதித்துத் துதித்தார்.
அந்தனர் இவரென அனைவரும் போற்றினார். இதன் விரிவை
விண்டு புராணத்தில கண்டு தெளிக

செந்தண்மையே அந்தனர் தன்மை யென்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

ஒழுக்கத்தின்கண்ணேவமுவாமல நிறறல். பற்றுக்களை
விடுத்தல். பிறப்பு விடுகளின் பெற்றியைத் தெளிதல். கீம்பொறி
அடக்கல். அவாவினை அறுத்தல். செயறகரியசெய்தல். உலகி
யல ஓர்தல். நிறைமொழி கொள்ளல். குணங்களால் விளங்கு
தல். செந்தண்மைபூணல் என்பனவாம்.

இவை, பெரியாருக்கு உரிய குணங்களாக முறையே இதில்
உணர்த்தப்பட்டன.

4-ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

—( ) [0] ( )—

அல்தாவது அறத்தினது சிறப்பை யுணர்த்துதல்.

31. பண்டுபல அல்லலுற்றும் பாண்டவர்கள் ஏனறத்தைக்
கொண்டார் துணையாக் குமரேசா—மண்டு
சிறப்பினும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தி னூஉங்
காக்கம் எவனோ உயிர்க்கு (சு)
இ - ள்

குமரேசா! பாண்டவர்கள் அல்லல் பல அடைந்தும் அறத்தை ஏன உறுதியாகப் பற்றி நின்றார் எனின, அறம், சிறப்பையும் தரும் செல்வத்தையும் கொடுக்கும் ஆதலால் அவ்வறமே உயிர்க்குச் சிறந்த துணையாம் என்க.

சிறப்பு—முதலி. உயிர்கள் பெறத்தக்க எல்லாப் பேற்றினும் பெருஞ் சிறப்புகடையது முக்தியே ஆதலால் சிறப்பு என்றதற்கு எண்டு இப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது ஊங்கு, மிகுதியென்னும் பொருளை விளக்குவதோர் சொல்

உயிர்க்கு அறத்தின்ஊங்கு ஆக்கம் எவன்—உயிர்க்கு அறத்தினும் மிக்க ஆக்கம்பாது வேறு ஒன்றும் இல்லை யென்பது குறிப்பு.

ஆக்கம், ஆதிவருவது அஃதாவது இன்ப சாதனங்கள் ஒருவனுக்கு மேன்மேலும் பெருகிவருதல். சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் என்றதனால் இருமையினும் அறம் இன்பம் தரும் என்பது பெற்றும், பொருளான் ஆக்கம் வருமெனல் போக்கி அறமே அதனைத் தருமென்றெண்ணுக என்பதாம்.

74

திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

அறமே எல்லா நலங்களையும் அருளும் என்பதும், தமக்கு ஆக்கம் என்று கருதி உயிர்கள் அவ்வறத்தையே செய்யவேண்டும் என்பதும், இதற்குச் சான்றாக ஆக்கமுதலிய அனைத்தையும் விடுத்தும் அறத்தைமட்டும் விடாமல் பாண்டவர்கள் உறுதியாகப் பற்றி நின்றார் என்பதும், அதன் பயனாக அவர்கள் சிறப்பையும் செல்வத்தையும் அடைந்தார்கள் என்பதும் இதில் உணரப்படும்.

கதை

பாண்டவர் பாண்டு என்னும் அரசன்புதல்வர் அவராவார் தருமன், வீமன், விசயன், நகுலன், காசியன் என ஐவர். இற்றைக்கு 5000-வருடங்கடது முன்னரே அததினாபுரியில் இருந்தார். இப்பொழுது டில்லி யென்று வழங்கப்படுகிற இடமே பாண்டு அப்புரியிருந்த இடமாம். சங்கிரகஸ்தத்தில் தோன்றிய அத்தி என்னும் அரசனை முதன் முதலாக இசை வளப்பாடி ஆக்கினான். அதனால் இப்புரிக்கு அப்பெயரிடப்பட்டது. இதிலிருந்து தருமன் முதலிய ஐவரும் பெருமைபெரி வரம்பு நவந்தனர். அக்காலத்தில் இவரது பெரிய தகைகாரியின் பதல்வராகிய துரியோதனன் முதலியோர் பொறுப்பால் இவருக்குப் பெருமையர் விளைத்தனர் அவர் செய்த சூழ்ச்சியால் இவர் அரசபதவியையும் இழந்தார் ஆக்கமுந் துறந்தார் அடவியிற் புகுந்தார் அருந்துயர் அடைந்தார். ஆயினும் அறமே ஆக்கம் என்று அறிவுடனிருந்தார். அறவோர் இவரென அனைவரும் புகழ்ந்தார்.

இவ்வுரிமையும் உண்மையும் தருமன் என னும் பெயரானே நன்கு விளங்கும். சிறப்பும் செல்வமும் இவர்கள் அறத்தால் பெற்றனர். இதனைப் பாரதத்தில் அறியலாம்.

தருமமேயினை யிலபொருள் தரையிடைத் தகைசால்
ஒருமையின்பினை யுதவிவிண் ணுலகினும் உடன்போய்
அருமையின்பழய்த தந்தகர்ச் செறுமெனில் அறமே
இருமையுந்துணை பாகுவ தன்றிமற் றிலலை.

(திருக்கவப் புராணம்.)

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

73

தருமமே உலகம் போற்றச் சகலகா ரணமதாரும்

தருமமே யழியா தென்றும் தாபா மாகிநிற்கும்

தருமமே தனைவேட் டோர்க்குச சவுக்கியம் அனைத்தும் நலகும்

தருமமே முத்திசேரும் சாதனம் என்றுட்கொள்வான்.

(காசிரகசியம்.)

சுட்டிய ஒண்பொருளும் இல்லொழியும் சுறறத்தார்

காட்டுவாய் நேரே கலுழ்க்தொழிவர் -முட்டும்

எரியின் உடையழியும் ஈர்க்குன்ற நாட

தெரியின் அறமே துணை.

(அறநெறிச்சாரம்)

அறமே உயிர்க்குச் சிறந்த உறுதிய பொருள் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது

32 வீடணார் ஆககமுற வேவிலாசகை மன்னவனைன்

கடிலை நேகி குமரேசா—கேடில்

அறத்திறாஉங் காங்கமுற இல்லை யதனை

மறத்தவி றாஉங்கில்லைக் நேகி.

(உ)

இ—ள்.

குமாரேசா! வீடணன் ஆக்கம் பெற இராவணன்
என் கேட்டை அடைந்தான் எனின், உயிர்க்கு அறஞ்செய்தவி

ஹும் மிகுந்த ஆக்கமும் இல்லை. அவ்வறத்தை மறந்து விடுதலி
ஹும் மிக்க கேடு. இல்லை என்க

அறம் செய்தவன் சிறப்பையும், செல்வத்தையும் அடை
வான் என்று மேலேகூறினார். இதில் அதனைச் செய்யாமல்
மறந்தவன் கெடுவான் என்றார்.

10

76 திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

ஆக்கத்தை விழைதலும் கேட்டை வெறுத்தலும் உயிர்
களது இயல்பு, ஆதலால் விரும்பிப்பவற்றை விரும்பியவண்ணமே
ஒருவன் பெறவேண்டுமாயின் அவன அறஞ்செய்ய வேண்டும்
என்பதாம்.

கேட்டை அடைதற்கு ஒருவன் யாழும் செய்யவேண்டாம்

அறம் செய்யாமையே அமைபும் என்றபடி

அறம் செய்தவன் ஆக்கம் பெறுவான், அதனை மறந்தவன்
கேட்டை அடைவான் எனலும் உண்மை விடனன்பாலும்
இராவணனிடமும் முறையே காணப்படும்.

கதை. 1.

இராவணன் புலத்திய முனிவரது புதல்வராகிய விச்சிர
வசுவுக்கும் கேகசிக் கும பிறந்தவன். அரசுக் குலநிலகன் சிற
ந்தவர்பலங்களை யுடையவன். இவ்வகையிலிருந்து அரசு புரிந
தான். நல்லபேர்வீரன் தேவர் முதலிய அனைவரையும் செரு
வில் வென்று திக்கு விசயம் செய்கான். மூன்று உலகங்கட்கும்
தானே முகலவனுப் பின்றுன். அதனால் திரிலோகாதிபதி
யெனச் சிறந்து விளங்கினான் இசுதுணை உலகளை யெய்தியிருந்
தும் இவன் அறத்தை மறந்தான். மறத்தையே புரிந்தான்
அதனால் பெருக்கேடுற்றான்.

கறங்குகால்புகாக் கதிரவன் ஒளிபுகா மறவி

மறம்புகா இனி வானவர் புகார் என்கை வம்பே

திறம்புகாலத்துள் யாவையும் சிந்தையினும் சிந்தையா

அறம்புகா திந்த அணிமகிற் கிடக்கை நின்றகத்தின்.

இஃது இராவணனது இராஜதானிபாகிய இலங்கையைப் பார்த்தபொழுது அனுமான் கூறினது. இதனால் இராவணன் எல்லாவலிகளையும் எய்தியிருந்தான் என்பதும், அவன் இருந்த ஊரிலுங்கூட அறம் இல்லை என்பதும், தெளியப்படும். இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

77

கதை 2

வீடணன், அரசகர குலதலைகளுகிய இராவணன் உடன் பிரந்த தம்பி அறமும் அறிவும் அருளும் உடையவன். அறமே எல்லா நலங்களையும் அருளுமென்று கருதி அதனை மறவாமற் செய்தான். கம்பர் அடிக்கடி இவனை தருமவுருவினன் என்பர். தன் தமையன் செய்கின்ற மறக்கொடுமைகளை நினைந்து வருந்தினான் அறத்தை மறந்தால கேடுவரும் என்று அண்ணனுக்கு அறிவுறுத்தினான். அவன் கேட்கவில்லை. அதன்பின் அவனை விட்டகன்றான் தரும முர்த்தியாகிய இராம முர்த்தியைச் சார்ந்தான். ஆக்கம் அனைத்தையும் அடைந்து மகிழ்ந்தான்.

மன்னுதவததுப் புலத்தியனறன் மாபுவிளங்க மறைவிளங்க தன்னே ரிலலாக தருதைக்குத தகமகவாய்ச் சண்டாளர் அன்னோர் முன்னோரவருதிதத அந்தவயிறு சுததமுற மினனே ரிடையாள தனவயிறறில விளங்கும்புகழ்வீடணன்

பிரந்தான்,

பொய்யுகளவும் பாதுக முடபொல்லா வெரமுதகும் அவைகடிந்து மெய்யுகதயரவும் சுருமமுடனனினாகும் பொறையும் இவைபூண்டு செய்யும் செயலகா வைபெலலாம சிட்டர்செய்யும் செயலகி அய்யன்புகழ்வீடணன்மறைகள் அறைத அறகதின்வழிநின்றான்.

(இராமாயணம்.)

உயிர்க்கு உறுதியுயக்கத தக்க அறத்தை ஒரு போதும் ஒருவன் மறக்கலாகாது என்பது கருத்து அறம் செய்பாதவன் கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

33. தண்டாமல் செய்தார்வன் தண்டி யடிகளன்று
கொண்—வினைபக குமரேசா—கண்டென்றும
ஒல்லும் வகைபான் அறவினை யோவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்.

(க.)

78

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள.

குமரேசா! தண்டியடிகள் தாமகொண்ட அறவினையை
யேன இடைவிடாமற் செய்தார் எனின், அறவினையை ஒல்லும்
வகைபால் செல்லும் வாயெல்லாம் ஒவாதே செயல் என்க.
ஒவுதல் = ஒழிதல் ஒவாதே = இடைவிடாமலே.

ஒல்லும் வகைபால் = தமக்கு இயன்றவகையில்.
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல் = செய்ய முடியுமான இடங்களில்
எல்லாம் செய்க.

அறமாகிய நல்வினையை ஒருவன் தனது தகுதிக் கேற்பச்
செய்யலாம் என்பதும், இடம பொருள ஏவலகள் இல்லாதவனும
மனம மொழி மெய்களால் அதனைச் செய்யலாம். எனபதும்,
அங்நன்ம செய்யுங்கால அதனையிடையே விடலாகாது என்பதும்,
இதற்குச் சான்றாகத் தண்டியடிகள் அறவினையை ஒல்லும் வகை
பால் ஒவாதே செய்தார் எனபது, இதில் உணரப்படும்.

கதை

தண்டியடிகள் என்பவர் அறபான்மும்மை நாயன் மார்க
ளில் ஒருவர். இவர் சோழநாட்டில் திருவாரூரிலே யிருந்தார்.
பிறப்பிலேயே குருடர். பொருளவாக் குறைந்தவர். ஆயி
னும் அருளவளம் மிகுந்தவர். அறவினையை நாளும் மறவாமற்
செய்தார். திருவாரூர்ச்சிவாலயத்தின் மேற்றிசையில் ஒரு சிற

குளம் இருந்தது. அது சேறும் மணலும் சிறைந்து தூர்ந்திருந்தது. அக்குளத்தையிவா நனகு பண் படுகதினார். இந்நல் வினைபை யிவர் செய்துவருங் காலத்தில குளத்துள் ஒரு தறியும் கரைமேல் ஒன்றும் கட்டினார். அவ்விரண்டற்கும் தொடர்பாக நீடை கயிறொன்று கட்டினார். அக்கயிறைத் தடவிக்கொண்டே சென்று மண்ணைக் கடையில எடுத்தது வெளியேகொண்டு தட்டினார். ஒல்லும் வகைபால் ஒவாதே யிதனைச் செய்து வருங்காலத்தில் சமணர் பவர் இவருக்கு இடைபூதுகள் செய்தனர். எவர் 4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 79

எதைச் செய்தாலும் கடையின்றி யிவர் தமது அறவினைபை யிடை விடாமல செய்துவந்தார். அதனால் இவர்குருடு நீங்கினார். பெரும் புகழுறார் பேரின்பம் பெற்றார். இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க.
அறம் செய்யும் திறம் இதனால் அறிவிக்கப்பட்டது.

34 வேடமின்றிப் பூசையின்றி மெய்யறத்தைச் சாக்கியனார் கட்டினார் எனனை குமரேசா—ஒமும்
மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தான்
ஆகுல நீர பிற. (ச)

இ—எ

குமரேசா! சாக்கிய நாயனார் வேடமும் பூசையும் இல்லாமலே அறத்தின் பயனை யேன அடைந்தார் எனின், ஒருவன் தனது மனத்தின் கண் மாசிலன் ஆகவே அறம்; பிற ஆகுல நீர என்க. மாசு குற்றம்

ஆகுல நீர—ஆரவார நீர்மைபன். அவையாவன பிறர் அறியவேண்டிச் செய்கின்ற ஆடம்பரங்கள்
மொழியும், மெய்யும், மனத்தின் வழிப்பட்டன. இதன்

நிலைமைக்குத் தக்கபடியே அவை சிலைத்து நிற்கும். ஆதலால் ஒரு வன் மனம்மாசு இலதாயிருந்தால் அவன் மொழியினும் மெய்யினும் மாசிலனும் என்க

நீயவினைகளைச் சிறுநிறதல மனததின் குறறம்.

பொய்முதலியவற்றைப் பேசுதல மொழியின் குறறம். இரத்தல முதலியவற்றைச் செய்தல மெய்யின குறறம். முக்காணங்களினும் இக்குறறங்கள் இல்லாமற்செய்தலே அறம் என்பதுகருத்து. மேல்செலலும் இடமெலலாம் அறம் செய் என்றார். இதில் அதனைச் செய்தற்குச் சிறந்த இடம் இஃது என்பது சுட்டினார்.

80

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மாசு இல்லாத மனமுடைமையே நடுவனுக்கு அறமாம் என்பதும், மனக்குறறமுள்ளவன் எனைத தறங்கள் செய்யினும் அதனால் பயனில்லை யென்பதும், இறற்குச் சாரணாகச சாக்கியனார் மனநலம் ஒன்றான அறநலங்கள் எல்லாம் அடைந்தார் என்பதும் இதில் உரைப்படுமே

கதை.

சாக்கிய நாயனார் என்பவர் தெரண்டை மண்டலத்திலே சங்கமங்கை என்னும் ஊரிலே வேளாள குலத்திலே பிறந்தார். கருவி நூல்களையும் அறிவு நூல்களையும் கசடறக்கறறா அக்காலத்தில் எங்கும் பரவியிருந்த புத்தமதத்தில் புத்தநதார். அதன் உண்மைகளை ஒதுடிணர்ந்தார். அதன் பின் சிவத்தைப் பேணுதலே தவத்திறகு அழகு என்று நன்கு தெளிந்தார். ஆயினும் தான் முன்னிருந்தபடியே யிருந்தார் வேறு எவ்வித வெளி வேடங்களும் கொள்ளாநிலை. மனத்தில் மட்டுமே மாசு இல்லாயினார். அந்தரங்கத்தில் அரனை வழிபட்டு வந்தார். அறப்பயனை அனைத்தும் சிறப்புடன் பெற்றார். மாசறுமனத்தால் இவர் ஈசனருள் எய்தினார். இது பெரிய புராணத்தில் உள்ளது.

மனத்தின்கண் மாசு இல்லாதவன் செய்யும் அறமே சிறந்த

பயனை வினைவிக்கும் என்பது கருத்து.

கறறதங் கலவியும் கடவுட பூசையும்
நறறவம் இயறறலும் நலவயில தானமும்
மற்றுள அறங்களும மனத்தின பாலமூக்
கறறவர்க் கேபயன் அளிக்கும் என்பரால்.

(காசிகாண்டம்)

அறத்தின இயலபு இதலை அறிவிக்கப்பட்டது.

—:0000:—

35 வெற்றி மிகுதககன வேள்வியறம் செய்தமேன்
குற்றமிக வறறான் குமரேசா—உ, 99
அழக்கா நவர வெருளி யின்னாச்சொல் நான்கும்
இழக்கா இயன்ற தறம.

(2)

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

81

இ—ள.

குமரேசா! தக்கன் வேள்வியாகிய அறதகைச செய்தும்
என் குற்றம் உற்றான் எனின், அழக்காறும் அவரவும் வெருளி
யும் இன்னாச்சொல்லும் ஆகிய நான்கு இழிகுணங்களும் கலவா
மறசெய்தலே அறமாம் என்க.

இழக்கா இயன்றது—கீக்கி கடககது செய்யா என்னும்
வாய்பாட்டைச் செய்தென்னு வாய்பாடாகத்திரித்துப் பொருள்
கொள்ளப்பட்டது.

அழக்காறு—பிறருடைய நலங்களைக் கண்டு பொறாமல்
மனம் புழங்குதல மறறெவறறினும் இது மிகக இழி குணமா
தவால் இதனை முன் வைத்தார்.

அழக்காறு முதலிய முன்றுட மனக்குறாமகவும் இன்னாச்
சொல் மொழிக் குற்றமகவும் கொள்ளப்படும்

மனம் மொழி ரொய எனனும முன்று காரணங்களாலும்
அறம் செய்யப்படும. என்பதும, அவற்றுள அதனைச் செய்யுங்

கால மீமற்குறிக்க நான்கும் விரவாமல் இருக்கவேண்டு மென்பதும், அவற்றுள் ஒன்று கலந்தாலும் அறம் நன்றாகதென்பதும் இதற்குச் சான்றாகத் தக்கன் வேள்வியறம் செய்தும் பொருமையும் வெகுளியும் பொருநகியதனால் அது பொன்றிய தென்பதும், இதில் காணப்படும்.

கதை

தக்கன என்பவன் பிரமாவின் மானசபுத்திரருள் ஒருவன். சிறுவிதி யென்று ஒரு மறு பெயருடையவன். உமாதேவியார் தனக்குப் புத்திரியாக வந்து தோன்றுபபடி யருந்தவரு செய்தான். அம்மையும் அவ்வாறே வந்து அவதரித்தார். உலகமாதாவைத் தனது மகளாகப் பெற்றமையை நினைந்து இவன் பெருமகிழ்வடைந்தான். தாக்ஷாயணி யென்று அம்மைக்குத் தன் சம்பந்

82

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

தமாக வேர் தனிப்பெரிட்டான் போற்றி வளர்த்தான். பருவமுற்ற பின் பரமனுக்குத் திருமணஞ் செய்து உதவினான். அதன் பின் சிவபெருமானைத் தனது மருமகனாகக் கருதினான். இக்கருத்தால் பெருமான் பெருமையை யிவன் அறவே மறந்தான். செருக்குடன் ஒருநாள் கைலைக்குச் சென்றான். அங்குள்ள சிவகணங்கள் இவனை அவமதித்தன. அதனால் இவன் வெகுண்டான். விரைந்து மீண்டான் பொறமை கொண்டான் பரமனை யிக் குமரேசாகத் தோடு வெகுளியால் இவன் ஒரு பெருவேள்வி செய்தான். இந்த உண்மையை யிறைவன் அறிந்து வீரபத்திரரை யேவினார். அவர் இவன் வேள்வியைச் சிதைத்தார். வெகுளியும் பொறாமையும் விரவீச செய்ததால் இவனது அறம் சிதைந்தது இது கந்தபுராணத்தில் உள்ளது

அழுக்காறு முதலிய இழி குணங்களை சிந்தும் விரவாமல் செய்தலே அறமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

36 அன்றினாயம் எனது தரமீம்ஸ் விரைந்து செய்தான்
 குணராத் துருவன் குமரேசா - இன்றிருந்து
 அன்றரிவாம எனது தறஞ்செய்க மறாந
 பொன்றுங்கால பொன்றாத துணை (4)

இ—ள

குமரேசா! துருவன் தன்னை இளையவன் என்று எண்ண
 மல் அன்றேன் அறத்தை விரைந்து செய்தான் எனின், அன்று
 அறிவாம் என்னுது அறஞ் செய்க அஃது ஒருவன் பொன்றுங்
 காலத்தில் அவனுக்குப் பொன்றாத் துணைபாப் நின்று உதவும்
 என்க. பொன்றுதல்—அழிதல்.

பொன்றாத் துணை—அழியாத துணை நிலையான உண்மை
 துணை பென்றபடி. அறமானது தன்னைச் செய்த உடம்பு
 அழியினும் தான் அழியாமல் நின்று அவ்வயிர் புக்குழிப் புகு
 4ம் அகிகாரம் அறன் வளியுறுத்தல். 33

ந்த தன் பயனை அதற்கு இனிது உதவும் ஆதலால் அதனைப்
 பொன்றாத்துணை பென்றார்.

இத்தகைய துணையை ஒருவன் விரைந்து செய்து கொள்ள
 வேண்டும் என்பது கருதது நேற்றிருந்தார் இன்று வெந்து
 நீராணி என்பதடி நிலையானமே மிதந்துள்ள இவ்வுலகத்தில்
 ஒருவன் நிலைத்துள்ள பெழுதே நிலையான துணையைத் தேடித்
 கொள்வானாகில் அவன் அழியில் இன்பத்தை யடைந்தவனாவான்
 என்பதாம் அன்று என்றது மாற்றாகாய் துருவனை யிகழ்த்த
 அக்காலத்தை.

அறமே ஒருவனுக்கு அழிவில்லாத துணை பென்பதும்,
 அதனை இளமைப் பருவத்தே விரைந்து செய்யவேண்டும் என்ப
 தும், இதற்குச் சாரணாகக் துருவன் இளம்பருவத்தே யறம்புரிந்
 தான் என்பதும், அதனால் அவன் பொன்று இன்பம் பொருந்தி
 னான் என்பதும், இதில் உணரப்படும்.

உத்தரண பாதன் என னும் அரசன் ஒருவன் பண்டு இப்பாத கண்டத்தின் வடபாலிருந்து அரசுபுரிந்து வந்தான். இவனுக்கு சுக சீதி சுருசி என்று இரண்டு மனைவிகள் உண்டு. இவ்விருவரும் சுகீதி பால் ஒரு புதலவன் கோன்றினான் அவனுக்குத் தருவன் என்று பெயரிட்டார் அருமைபாக வளர்த்தார் ஒருநாள் இப்பாலன் தந்தையின் மடியேல் தங்கச் சார்த்தான். இவன் சிறியதாயாராகிய சுருசி சுகியாதவளாய் இவனை வைதான். இவ னும் நாணிவருந்திக் தாயிடம் சென்றான். தாயும் தெரிந்து தனதுளர்த்தளர்த்தாள். மகன் தாயைத் தேற்றினான். அறமே துணையென்று அருங் கானடைந்தான். நாநாத் அருளால் நற்ற வஞ் செய்தான். அதனால் இவன் இளம பருவத்திலேயே யிறை வன் அருளை யெய்தி யறங்கள் பல புரிந்து பெரும புகழ்பெற் றான். அழிவில் வாழ்வை யுற்றான். இதன் விரிவு பாகவதம் காசிகேள்வட்டம் முதலிய பல நூல்களிலும் கரணப்படும்.

84 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அறமே ஒருவனுக்கு அழியாத் துணையென்பது இதலை அறிவிக்கப் பட்டது.

37. உற்ற மணிச்சிவிகை யூர்த்தாரேன் முர்ததியார்
கொற்றவனேன் தாழ்ந்தான் குமரேசா—பற்றும்
அறத்தா நிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுததானே றீர்தகா னிகை .

(எ)

இ—ள்

குமரேசா! முர்ததியையனார் சிவிகையூர்த்தார்; ஓர் அரசன் என் தாழ்ந்தான் எனின், அறத்தின் பயன் இது என்று பாட உணர்த்த வேண்டா. சிவிகை பொறுததானே றீர்தகாவிடை அது கரணப்படும், எனக.

ஆறு—பயன். சிவிகை—பல்லக்கு பொறுக்கல் 713
தல். ஊர்தல—செலுத்தல்.

அறத்தின் பயனை நாம் சுறுகி கொண்டு அறியவேண்டா, காட்சியானே காணலாம் என்பதாம். மீமல அறம் பொன்றாக துணை பெணரார், இதில் அது துணைபாந தனமையைத் தெளிவித்தார்.

பல்லக்கின் மேல் அமர்ந்த திருப்பவன் அறஞ்செய்தவன் என்றும், அதனைச் சுமந்து செல்பவன் அறம் செய்பாதவன் என்றும், நீவிரை கண்கூடாக அறிந்து கொள்ளலாம், யாம வேறு கூறவேண்டா என்று தேவர் கூறியபடியிது

அறத்தால் சிறந்த இன்பத்தைப் பெறலாம் என்பதை மூர்த்திநாயனார் பால் காண்க

கதை

அறபத்து மூன்று நாயன் மார்களில் ஒருவராகிய மூர்த்திநாயனார் என்பவர் மதுரையில் இருந்தார். சிவபெருமானுக்குத் தினந்தோறும் சந்தனக்காப்பு இட்டு வந்தார். இந்த அறத்தின் பயனால் இவர் அரசரானார். யானே இரதம் சிவிகை முதலியவ 4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 85

றையில் இருந்து செலுத்தினார். இன்பம் பெற்றார். இவர் செய்த வந்த அறத்துக்கு இடையூறு செய்த கருநாடதேசத்து அரசன் தனது அரசபதவியை யிழந்திறந்தான். அவனது பரிசனங்கள் மூர்த்திபாருககுச சிவிகை தாங்கினார். சீர்கள் பல செய்கார். மூர்த்தியார் அறத்தாரனால் சிவிகை யூர்த்தார். மறத்தால் மறறையோர் அதனைச் சுமந்து சென்றார். இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்படும். இனி பண்டுசிவிகை பொறுத்த ஜடபாதருக்கும் அதனை யூர்த்த சவ்வீரன் என்னும் அரசனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த மொழிகளால் அறத்தாறு உணரப்படும்; யாம உணர்த்த வேண்டா என்று தேவர் அவ்விருவரைச் சூட்டியது போலவும் இதுதோன்று மென்பாருமுள்.

அறத்தின் பயனைக் கண்கூடாகக் காணலாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

38. நன்றே புரிந்துவந்த நந்தனார் வாழ்காள்போய்க்
 குன்றிநின்ற தென்னை குமரேசா—என்றேனும்
 வீழ்காள் படாமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
 வாழ்காள் வழியடைகருவ் கல. (அ)

இ—ள

குமரேசா! நான்தோறும் அறமே செய்து வந்த நந்தனா
 ரது வாழ் நாள என் குன்றி நின்றது எனின், வீழ் நாள் உளவா
 காமல ஒருவன் நன்மைபைச் செய்வானாயின் அச்செயல் அவன்
 உடம்பேரடு கூடுகின்ற நாள் வரும் வழியை வராமல அடை
 க்கும் கல்லாம் என்க.

வீழ்தல்—கழிதல். நன்று—அறம். அஃது—அச்செயல்.
 வீழ் நாள் படாமை—கழியும் நாள் இல்லாமல். அஃதாவது
 அறம் செய்யாமல் கழிந்த நாள் ஒன்று இருந்தது என்று
 உண்டாகாதபடி ஒருவன் அறத்தைச் செய்வானாயின் அச்செயல்
 அவன் பிறவியைத் தீர்த்துவிடும் என்பதாம்.

நன்றை இடைவிடாமல் என்றும் செய்யவேண்டும் என்பது
 சூழிப்பு.

39. திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாழ் நாள்—(உயிர் உடலோடு கூடி) வாழும் நாள். பிறவி
 என்றபடி. இடையறாது தொடர்பாக வந்து கொண்டிருக்கிற
 பிறவியின் வழியை யினிவாராமல அடைப்பதற் கோர் தருதி
 யான கதவு. இது வெனததேவர் இதில் அருளியுள்ளமை காண்க
 கல்; என்றது அதன் திண்மை கருதி.

இயன்றவையில் ஒருவன் நாள் தோறும் அறம் செய்யவே
 ண்டும் என்பதும் அங்ஙனம் செய்வானாயின் அவன் பிறவி
 தீர்வான் என்பதும் இதற்குச் சான்றாக நாளும் நன்று சூறிய
 நந்தனார் பிறவி தீர்தார் என்பதும் இதில் உணரப்படும்.

நந்தனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழ மண்டலத்திலே, மேற்கூடா நாட்டிலுள்ள ஆதனார் என்னும் ஊரிலே பறையர் குலத்திலே பிறந்தார். வெட்டிமைத தொழில் புரிந்தார். தமது மாபுகழேறா வகை யால் இயன்றவரை நானும் கலவினைபை நயந்து செய்துவந்தார். அதனால் இவர் மனந்துபரையினர். சிவாலயங்களை தோறும் சென்று தரிசனம் செய்ய விரும்பினார். திருப்பின் கூர் என்னும் திணியை தவத்துக்குச் சென்றார். அங்கே ஒரு பெரிய குளத்தை வெட்டினார். ஆலயங்களுக்குரிய பேரிகை முழவு யாழ் முதலியவற்றிற்குத் தேலை வார் நரம்பு முதலியவை உதவினார். சிதம்பர தரிசனஞ் செய்யச் சிறந்தார். தமது குலம் இழிந்தது என்றும் தாய் எவ்வாறு அங்கே புகழடிபுகை என்றும் எண்ணி யெண்ணி வருந்தினார். ஆயினும் சிதம்பரத்தைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்னும் ஆசையின்க்கு அடிகரித்தது. வேறு நாட்டமின்றிச் சிதம்பரத்தைப்பே நடினார். இப்பொழுதே செல்வேன் என்று துணிந்து எழுவார். நான் புலியனா யிற்றே! பெய்வாறு அங்குப் புதுவேன் என்று எண்ணி யமர் வார். நாளைப் போவேன், நாளைப் போவேன், என்று நாள்பல கழித்தார். அதனால் திருநாளைப் போவார் என்னும் ஒரு

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

87

திருப்பெயரை யிவர் பெற்றார். காதலை அடிகரித்ததால் கல்லநாள் ஒன்றில் திணியை நோக்கிச்சென்றார். சென்றவர் ககரினுட் டெல்லாமல் தின்றார். திணியின் எலையை மெல்லச்சுற்றினார் யினை நினைந்து மெய்மயிர் சிவிர்த்தார் புறத்தே தின்று தொழு தார் அகத்தே நினைந்து அழுதார். எம்பெருமானும் இவரை

ஆட்கொள்ள அருள்கூர்ந்தார் நிலைவரழ் அந்தணர்கட்குணர்
 த்தினார் உணர்த்தினபடியே அவரனைவரும் இவரைப்புரிமைகன்
 என்று இகழாமல் தலைமகன் எனறு புகழ்ந்தார். கொணர்ந்தார்
 மங்கலநிருப்பைப் பொங்கமுற வளர்த்தார். விருப்புடன் நந்த
 னார் அந்நெருப்பில் குறித்தார். விண்ணவர் போறதும் புண்ணிய
 வுருவைப்பெற்றார், அந்தணர் உடன்வர அடைந்தனர் ஆலயம்.
 கண்டவர் அனைவரும் காணாமல் நின்றனர். நனகசபையிற் கலந்
 தனர் நந்தனார். நாளும் அறம புரிந்தமைபால் நந்தனார் வாழ்க்கை
 வழிநூர்ந்தது. இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்படும்.

அறம் பிறவியை நீக்கிப் பேரின்பம் தரும் என்பது இதனால்
 உறப்பட்டது

—:0000:—

39. கூடியுமனை யின்பமுற்ற கோவலனேன் மாதவியால்
 கோடிதுன்பம் கொண்டான குமரேசா—தேமெ
 அறத்தான வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
 புறத்த புகழும் இல (க)

இ—ள்.

குமரேசா! மனைவியோடு கூடியின்பமுற்ற கோவலன்மாத
 வியால் ஏன் பெருந்துன்பம் அடைந்தான் எனின், அறத்தான்
 வருவதே இன்பம். மற எல்லாம் புறத்த புகழும் இல என்க.
 மற்று என்னும் இடைச்சொல் அறத்துக்கு மறுதலியான
 மறத்தைக்குறித்து நின்றது.

மற்று எல்லாம் பாவத்தால் வருஷனெல்லாம்.

83

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

புறகத என்றது இன்பத்துக்குப் புறமாகிய துன்பத்தை
 இறக்கது தழுவின எச்சவுடமைபானது இன்பமும் இல்லையென

அறநெறியால் வநமுபொருளை ஒருவனுக்கு இன்பமும் புகழும் தருமபொருளாக எனபதும பிறநெறியில் வநமுபுனை துன்பமும் பழியுமே தருவனவாய் எனபதும. இதற்குச் சான்றாகக்கோவலன் அறநெறியாற் பெற்றகண்ணாகியால் இன்பமும் புகழும் எபதினான் எனபதும, மறநெறியால்நகாடை மாதவியால் துன்பமும் பழியும் அடைந்தான் எனபதும, இதில் உணரப்படும்

கதை

சோழ நாட்டிலே காவிசிப்பூமபட்டு எனத்திலே வணிகர் குலத்திலகனாகிய மாசாத்தனுவான் எனபவன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் இருநிதிக்கிழவன் எனப்பெருநிதியுடையவன் பெருமனைசு கிழககியென்னும் மனைவிபொடு கூடி இவன் இவ்வாழ்க்கையை யீனிது நடத்தினான் உவனம நடத்திவரும் நாளில் இவனுக்கொரு புதலவன் தோன்றினான். அப்புதலவனுக்குக்கோவலன் என்று பெயரிட்டார் மிககசிறப்போடு போற்றி வளர்த்தார். இவன் போழகு வாய்த்தவன் பருவம் அடைந்தபின் அநகரில், மாநாய்கன் மகளாகிய கண்ணகியென்னும் புண்ணியவதியை இவனுக்குத்திருமணம் முடித்தார் இருவரும் ஒரு மனப்பட்டு இவ்வாழ்ந்திருந்தார். அன்புடன் இன்பம் ஆரத்துய்த்தார். கோவலன் அறநெறியில் பெற்ற தனது மனைவியை நோக்கி,

மாசாறு பொன்னே வலம்புரி முததே
 காசறு விரையே கரும்பேதேனே
 அரும்பொற்ற பாவாய் ஆருயிர்மருந்தே
 பெருங்குடிவணிகன் பெருமடமகளை
 மலையிடைப் பிறவா மணியேயென்கோ
 அலையிடைப்பிறவா அமிழ்தேயென்கோ
 யாழிடைப்பிறவா இசையேயென்கோ

4ம் அதிகாரம் அறன் வளியுறுத்தல்
 தாழ்நுக் கூந்தற றையால் நினை பென்று

உலவாக்கட்டுரை பலபாசாட்டி.

நாளும் மகிழ்ந்தது நலமுற வாழ்ந்தான், இவனனம வாழ்ந்தது
வரும் நாளில் பாதவிபென்னும் பெபரினையுடைய ஒரு பொது
மாணத்தகண்டான் அவன்மீறாததல் கொண்டான் அதனால்
கறபுகதெய்வமாகிய கன ஏ காதலினை மறந்தான் மாதவியுட
ண் ம.நனி.பதி ந்தான் அவனால தனது பொருள் முழுதை
யும் ஒருங்கே இழந்தான். வறியனாயினான் அதன்பின் தன்
மனைவியால் வந்தான். சண்ணி தன் கணவனைக் கண்டான்
அவன் நிலைமையை தினைக்கான். கொஞ்ச நுகினான் கலங்கினான்
தனது காலில் அணிந்திருந்த அழகிய பொருளிலாபைக் கழற்றிக்
கொவலன் கையிடுகொடுக்கான். இகனை விலைபடுத்தினார்கள்.
அப்பொருள்கொண்டு நாயிருவது : இனிது வாழலாம் என்று
கூறிக்கணவனைக் கொறினான் அவனாகத்தறினான். அச்சிலமபை
விற்றற்பொருட்டு மனைவியோடு ம ஏரைக்குச்சென்றான் சென்ற
இடத்தில் தீவினை வயத்தால் கொல்லன் கொலையுண்டிருந்தான்
இத்தன்பழம் பழியும் மற தெரியால் வந்த மாதவிபால் இவனு
க்கு வந்தன இசன் விரிவைச் சிலப்பதிகாரகூல காண்க அற
தெரியால் வருவனவே ஒருவனுக்கு இன்பமுட பகழும் கருவன்
வரம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

—*—

40. தல்வினைய செய்தான் நளன்பாம்பின் செய்கைகண்டும்
கொல்வினையேன் விட்டான் குமரேசா—செலவிற
செயற்பால் தோரும் அறனை யொருவற்
குயற் பால் தோரும் பழி (10)

இ—ள

குமரேசா! நளன் கல்வினையே செய்தான். பாம்பின்
செய்கையைக் கண்டும் ஏன் கொல்வினையைத் தவிர்த்தான்
எனின், ஒருவன் செய்யத்தக்கது அறமே; ஒழிக்கத் தக்கது
பழியே யாம் என்க.

'90

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒரும என்னும் இடைச்சொற்கள் இரண்டும் அசைநிலை
பாயின.

உயற்பாலது = ஒழிக்கப்படும் உரிமைபயமுடைபது.

விதியும் விலக்கும் இவில விதநது கூறினர். ஒருவன்
புகழ் பயக்கும் வினைகளைப் பேணிச செய்து பழி விளைக்கும்
செயல்களை காணி ஒழிக்கவேண்டும் எனபதாம்

கதை.

நளன் திடக நாட்டிலுள்ள மாபிரக புரியில விளங்கி யிருந
தான். சந்திரகுலசிலகன் திகிரியுருட்டி நிலமுழுதும் ஆண்ட
செங்கோல் வேந்தன். விதர்பப ிகசகது விமராசன் மகளாகிய
கமயந்தியை மணம் புரிந்தான் அதில உண்டான செறத்தால
கவி இவனைத் தொடர்ந்தான் அதனால் இவன் சுகாடி நாடிமுந
தான். மனைவியோடு வனம் புதுத்தான். பின் பிரிநது அகன்
றான் அக்காலததில அங்கே காரக் கிகாடகன் என்னும் பாம்பு
ஒன்று காட்டுக தீயில அகாபடபிப பகைககதுக துடித்தது.
நளன் அதனைக் கண்டான் இரக்க முறற நெரிப்பினுட் புகுந்
தான் அதனை வெளியேறறிக் காபாறறினான். பின் அஃ
தோர் ஏதுவால் இவனைத் தீண்டியது. தீண்டி வருததினும்
அதற்கு பாத்தொரு தீங்கும் செய்யாமல் அரசன் நின்றான்.
அதுபின் இவனுக்கு கன்மைபாக முடிந்தது. இதன் விரிவைச
சரித்ததில காண்க

ஒருவன் செய்யத் தருவதும், ஒழிக்கத் தருவதும், இத
னால் கூறப்பட்டன.

இவ்வகிகாரததின் தொகைப் பொருள்.

அறம் உயிர்கட்குச் செலவ முகவிய எல்லா நலங்களையுந்
தந்து சிறப்பையும் கொடுக்கும். அறமே ஒருவனுக்குச் சிறந்த
ஆக்கம். அதனை மறந்தவர் கெடுவார். இயன்றமட்டும் அறத்

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

தை என்றும் எவ்வும செய்தல் வேண்டும். மனத்தில் குற்றம்
 இல்லாத வனே உகதம அடரீவான். பொருமை கோபம் ஆசை
 முதலிய இழி குணங்கள் இல்லாமல் ஒருவன் அறத்தைச் செய்
 தல் வேண்டும். அதனை இளம் பருவத்தே செய்யவேண்டும்.
 அதன் பயனை அனைவரும் கண்கூடாகக் காணலாம். ஒருவன்
 விடாமல் அறஞ் செய்வானில் அவன் பிறவி தானே நீங்கியும்,
 அற நெறியால் வருவனவே புகழும் இன்பமும் பொருந்தப்
 பயக்கும். பிறநெறியால் வருவன பழியும் துன்பமும் இழிவுடன்
 கொடுக்கும். ஆகலால் ஒருவன் கொள்ளத்தக்கது, அறமே
 தள்ளத்தக்கது பழியே எனபனவாம்.

(பாபிர முறநிறு.)

உ

இல்லறவியல்.

5-வது அடிகாரம் இல்வாழ்க்கை.

அஃதாவது மனைவியோடு கூடி ஒருவன் இலவின் கண்
 இருந்து வாழும் இயல்பு

41. யுமோடு நெல்லார்க்கும் இன்றணையா நன்றுசெய்தான்
 கோனும் வல்லாளன் குமரேசா - ஞானமுடன்
 இல்வாழ்வான் எனபான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
 நல்லறறின் நின்ற துணை,
 இ—ள்.

குமரேசா! வல்லாளன் என்னும் அரசன் எல்லோருக்கும்
 இனிய துணையாய் நின்று ஏன் உகவி செய்தான் எனின், இல்லற

த்தில் இருந்து வாழ்பவன் இயல்பினை யுடைய முவர்க்கும் நல்ல துணை என்க. 12

92

கிருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நல் ஆறறின நின்ற துணை = நல்ல ஒழுக்க நெறியின் கண் நிற்கின்ற நிலையான துணை. ஆறு நெறி வழி எனபன ஒரு பொருளான பிரமசாரி, கிருகததன, வானப்பிரததன, சநதியாசி என்னும் நால் வகை நிலை யினரும் ஒருவரிசையில் வைத்து எண்ணப்படுவார். அவருள் கிருகததனாகிய இவ வாழ்வானே வேறு பிறிததமையால் ஏனையோரை முவர் என்றார் இது தொகைக் குறிப்பு

இவ வாழ்பவன் சநதியாசி முதலிய முவர்க்கும் உணவும், உடையும், மருந்தும், இடமும், கந்து ஆகரிக்கவேண்டும் என்பதாம். அவ்வுணவு முதலியவற்றால் அவர்கள் பசி குளிர் நோய் முதலியன நீங்கி தங்கடூறிய தவனொவர முகங்களை நன்குசெய்து உய்வார்கள்.

ஒரிடத்திலிருந்து மயமீறார் இடத்துக்குச் செல்லுகின்ற வழி நடைநின்றக்கு இடையிலே யுண்டாகும் தடைகளை நீக்கிக் குறித்த இடத்திலே பவரைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் நல்ல வழி, துணையாளர் போல பாதமாநிய இருக்க உலகத்திலிருந்து முதலி உலகை நோக்கச் செல்லும் ஆறநெறியாளர்க்குப் பசி முதலியவற்றால் உடலாங்கினை வருத்தங்களை நீக்கி அவரை அநநெறியில் வழுவாமல் செல்லும்படி செயது நிறநலால் இவ் வாழ்வானே அவர்க்கு நலஆற்றில் நின்ற துணை என்றார் இனி ஆறறில் நின்ற நல் துணை எனவும் நொளையபிம இறைவனே எல்லார்க்கும் துணை என்றும் இம் முயாக்கும் வெளிப்படையாக இவ வாழ்வானே துணையா எனப்படி.

துறந்தார் முதலிய சிறந்தார் எவர்க்கும் இவ வாழ்வானே நல்ல துணை. இவ்வுண்மை வலநான பால் காணப்படும்.

எல்லாள் என்பவன் திருவண்ணாமலையில் இருந்த ஒரு
 சிறந்த அரசன். விழுமிய குணங்கள் பலவும் நிறைந்தவன்.
 செறிவழுவாதவன், நற்குணம் நிறைந்த இரண்டு தேவியா
 ரும் அதிகாரம் இல்லாழ்க்கை. 93

ரோடு கூடியவன் இல் வாழ்க்கிருந்தான். எல்லாரிடமும் இரக்
 கமும் அன்பும் காட்டினான் துறவேவர் முதலிய அறவேவர்
 எவர்க்கும் அருந்துணையாய் நின்றான் அவர்கட்கு உணவும்
 உடையும் தினமும் உதவினான். இவன் செய்து வருகின்ற
 இல்லறகூடின் சிறப்பையும் இவனாவான் என்ற குணத்தையும் இறை
 வன் எண்ணினார் மகிழ்ந்தார் அன்புடையிவன்பால் அருளுடன்
 வந்தார் சமகம உடந்தரிசுகதா ஒரு சகதியாசிபரல நின்றார்.
 கண்டான் அரசன் காலில் விழுந்தான் நனது திருமனைக்
 குள் அழைத்துக் கொண்டு போய் உபசரிக்கான் இவர் விரும்
 பிய எகையும வெறுப்பினர் உதவினான். எல்லாருக்கும் நல்ல
 துணையாய் நின்று இவன் இல வாழ்ந்தான் அதனால் தனி முதல்
 வனாகிய பரமனை நிறுவினான் இவன் புதுவனாய் வந்தது இன்பம்
 செய்தார். இவன் அரசனாகிய பரமனை நிறுவினான்

இல்லாழ்வான் இவன் இவன் கூறப்பட்டது.

→ . . .

42. உற்றதுணை பாய்முன் உகவினைன் பாண்டவர்க்குக்
 கொற்ற விராடன குமரேசர்—முற்றும்
 துறந்தவர்க்கும் தவ்வாதவர்க்கும் இறந்தவர்க்கும்
 இல்லாழ்வான் என்பான் என்பான்

இ வ

குமரேசர்! விராடன பாண்டவர்க்கு உற்ற துணையாய்
 ஏன் உகவினை எனின் துறந்தவர்க்கும், தவ்வாதவர்க்கும்,
 இறந்தவர்க்கும் இல வாழ்வான் துணை யாவான் என்க

துறந்தார்—ஆதரித்து வந்தவரால் கைவிடப்பட்டவர்.

துவ்வாதவர்—உணவு முதலியன தாய்க்கப் பெருநவர். வறியர் என்றபடி.

இறந்தார்—உயிர் நீங்கினவர் செத்தவர் என்றபடி.

94 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதியற்றவர், பொருளற்றவர், உயிரற்றவர். ஆசிய இம் மூவருக்கும் இல் வாழ்வான் துணையாய் நின்று உதவவேண்டும் என்பதாம். துறந்தாரை வினவியடுத்தும், துவ்வாதவரை உணவுமுதலியன கொடுத்தும்; இறந்தாரை உரிய நீர் விடுத்தும், ஆதரிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

மேல் தன்னோடு இயைபுடைய மூவரைக் குறித்தார். இதில் அஃதில்லாத மற்றொரு மூவரையும் இணைத்து இவ்வுறுவருக்கும் இல் வாழ்வான் துணையென வுணர்த்தினார். மேலவருவதில் ஈவரை உணர்த்துவார்.

பெரியோர் வறியோர் முதலிய எவர்க்கும் இல் வாழ்வான் துணையாவான் என்பதும் இகற்குச் சான்றாக விராடன் அனைவருக்கும் உபகரித்தான் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

கதை

விராடன் என்பவன் ஓர் அரசன். மச்சதேசத்திலுள்ளவன். விராடபுரத்திலிருந்து இவன் அரசுபுரிந்தான் இக்காலத்தில் மேட்டுப்பாளையத்தை அடுத்ததுள்ள தாராபுரமே அக்காலத்தில் இப்புரம் இருந்த இடம் என்பர் இந்த அரசன் எல்லார்க்கும் நல்ல துணைவனாய்ச் செல்வாக்கோடு இல் வாழ்ந்திருந்தான். பாண்டவர் பன்னிருவருடம் வனவாசம் செய்து முடித்தபின்னர் ஒருவருடம் இவன் வசம் வந்து உருவங்காந்து ஒதுங்கி இருந்தார். அவரை அன்புடன் இவன் ஆதரித்து வந்தார்.

தான். உத்தரன் என்று ஒருமகனும், உத்தரை யென்று ஒருமகனும் இவனுக்கு உண்டு. இவன் மனைவி பெயர் சுதேட்டிணை வருடமுடிவில் பாண்டவரென உண்மை தெரிந்த பின் இவன் பெருமகிழ்வடைந்தான். அதன் பின்னும் பாண்டவர்க்குப் படைத்துணையாய் நின்று வேண்டுவனபுரிந்தான். தன் மகளாகிய உத்தரையை அருச்சுனன் மகனாகிய அபிமன்யனுக்கு மணமுடித்துத் தந்தான்.

(இதன் விரிவு பாரதத்தில் காணப்படும்.)

5ம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை. 95

அறந்தார், துவ்வாகவர் என மறைந்து வந்த பாண்டவர்க்கு இவன் சிறந்த துணையாய் நின்று உயர்ந்த உதவிகள் செய்தான்.

இவ்வாழ்வனே வறியார்க்கு உரிய துணை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

43. தேடுபுகழ்க் காளத்தி சென்றடைந்தார் தமமையெல்லாம்
கோடாகேன் காத்தார் குமரேசா—பீடுடைய
கென்புலத்தார் தெய்வம் விநுந்தொக்கல தானென்றும்
கைம்புலத்தார் ஁ம்பல் தலை. (ந.)

இ—ள

குமரேசா! காளத்தியைப் முதலியார் விநுந்து ஒக்கல் முதலிய எல்லாரையும் ஏன் ஆதரித்தது வந்தார் எனின், தென்புலத்தாரையும் தேவரையும் விநுந்தினரையும் சுற்றத்தாரையும், தன்னையும் பேணியருளிகே இவ்வாழ்வானுக்குச் சிறப்பாம் என்க.

ஒக்கல் = சுற்றம். புலம் = இடம்

஁ம்புலத்து ஆறு ஁ம்பல்—஁ந்து இடத்தும் செய்யத்தக்க அறநெறியை வழுவாமல் செய்தல் ஁ம்புலத்தார் என்று பாடங் கொண்டால் ஁ந்து இடத்தாரையும் என்று கொள்க.

பிரமச்சாரி வானப்பிரக்தன் சந்திரபாசி துறந்தார் துவ்வா
தார் இறந்தார் தென்புலத்தார் தேவர் விநந்தினர் சுற்றத்தார்
என்னும் பதினாரையும் ஆதரிக்க வேண்டுவது இவ்வாழ்வானுக்
குக் சடைமை இவ்வியலடி காளக்கியப்ப முதலியார் பால் காண
ப்படும்.

கதை.

காளத்தி முதலியார் தொண்டை மண்டலத்திலே நின்ற
பென்னும் ஊரிலே பிறந்தார். இல்லறத்திலிருந்து எல்லாரையும்
96 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ஆதரித்து வந்தார் தமையும் வள்ளற குணமும் வாய்ந்தவர்
வறுமைப் பிணிக் கோர் மருந்து போலவவர் நாளும் பல இடங்
களில் இருந்தார் இவரை நாடிவருவார் பலர். அவரைவருக்கும்
வேண்டுவனதருது அன்போடு அனுப்புவார். தமபால் வந்தவ
ரது முகம் மலர் இவரது அகம் மகிழும் பிறர்க்கு இதம்
புரிக்கலைய யிவர் பேரின்பாரகக் கொண்டார் ஒக்கலையூர் விருந்
கையும் இவர் புகைய வைத்து உண்டார் தம்மையும் காத்துத்
தமரையும் போற்றிய இவரது இல்லறமரண்பை பெலலேளரும்
போற்றினார் தொண்டை மண்டல சதகமுதலிய பால் நூல்களி
லும் இவர் சரிதம் காணப்படும்

இல்லறத்தான், தென்புலத்தார் முகலிய லீவரையும் பேண
வேண்டுமென்பது இகஞல் கூறப்பட்டது.

44 வள்ளற சடையன் வழியென்றவ குன்றாச்சீர்
கொள்ளினற தென்குடி குமரேசா---தாளும்
பழியரசிப் பாகதுண் உடைதகாவின வாழ்க்கை
வழியெஞ்சல் எஞ்ஞானமுட இவ. (ச)

2-71

குமரேசா! சடையவள்ளலது வழியென்றவ குன்றாமல

நின்றது என்னை எனின், பழியஞ்சிப் பொருள் ஈட்டி மேற
குறித்த பதின் மருக்கும் பகுத்தது ஈந்த ஒருவன் உண்பானாயின்
அவன் வழி என்றும நின்ற நிலவும் என்க

எஞ்சல் = தேய்ந்து அழிதல் வழி—மரபு. தொடர்பாக
வருவதின் இஃது இப்பெயர் பெற்றது.

பழிக்கு அஞ்சுதலும் பகுத்தது உண்டலும் ஒருவனுக்கு
அமைபுமாயின் அவன் சந்ததி என்றுங் குன்றாடல நிலைத்து நில
வும் என்பதாம். ஒருவன் வழியழியாமையு வழியிதிலுணர்த்
தினார்.

5ம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை.

97

ஒருவன் நலவழியிற் பொருளீட்டி யதனைப் பிரர்க்குப் பகுத்
துதவி வருவானாயின் அவன் வழியும் வாழ்க்கையும் நெடிது
வாழும். இவ்வுண்மை சடையபர் வழியில் காணப்படும.

கதை

சடையப பிள்ளை யென்பவர் சோழநாட்டிலுள்ள திருவெ
ண்ணைய நல்லூரிலே வேளாளர் குலத்திலே பிறந்தார். இவரது
காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைப ஆயிரத்தாறு வருடங்கட்டு
முன்னராம பெருத்தன்மையும் வள்ளற குணமும் ஒருங்கே
நிறைந்தவர் பழுகிலலாக உழவு தொழிலால் பொருளீட்டி
அதனைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுகது வந்தார். கவிச்சக்கிர
வர்கதியாகிய கம்பசை அன்புடன் ஆதரித்தார். “அடைய நெ
டுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான சடையப்பன்”
என்ற இதனானே இவரது விருந்தோடும் திரும் காணப்படுகின்
றது இவர் இல வாழ்க்கை நலம் நல்லோர் பல்லோராலும்
நன்கு புகழப் பட்டுள்ளது

அரியணை அனு ன தாங்க அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்

பாதன் வெண் குடைகவிக்க மற் றிருவரும் நவரி வீச

விசைசெரி குழலியோங்க ‘ வெண்ணெயூர்ச் சடையன்றங்

கள்

மாபுளைவர்” கொடுக்கவாவகி வசிட்டனேபுனைந்தானமெளவி,
(முடி சூட்டுப படலம்)

இதனால் பல்லாயிர வருடங்கட்கு முன்னரே அவதரித்த இராமர் காலந் தொட்டே வெண்ணையூர்ச சடையன வழி யார் சிறந்த விளகுகி வந்துள்ளார் எனபது புலனாம்.
சூருவன் இல்வாழ்க்கையை நடத்தும் வகை இதனால் கூறப்பட்டது.

குமரேச குமரேச வெண்பா,

45. மண்டிபுகழ் மாறனார் மாறாத அன்பறனேன
கொண்டிருந்தார் இலவிற சூமரேசா -- தண்டாத
அன்பும் அறனும் உடைதகாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது. (கு)

இ—ள.

குமரேசா! இளைபான சூடிமாற நாயனார் அன்பும் அற
னும் உடையராய் ஏன இலவாழ்ந்தார் எனின, அன்பும் அறனும்
உடைய இலவாழ்க்கையே பண்பும் பயனும் பெறும் என்க
அன்போடு அறம் புரியும் இல்வாழ்பவனே பண்போடு
பயன் பெறவான் என்பது கருத்தது

இல்வாழ்வான் தனது மனைவி மக்களிடத்தில் மிக்க அன்பு
செய்தும் பிறரிடத்துப் புகுததுண்டல முகலிய அறஞ் செய்தும்
வாழவேண்டும் எனபதும் இதற்குச் சான்றாக மாறனார் அன்பும்
அறமும் உடையராய் இலவாழ்ந்தார் எனபதும் இதில் உணரப்
படும்.

மரறனா என்பவர் அறுபதது மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். பாண்டி நாட்டிலே இளைபாங்குடி என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே இவர் பிறந்தார். அதனால் இவர் இளைபாங்குடி மரறநாயனார் எனப் பெற்றார். உதகம குணங்கள் நிறைந்த தம் பத்தினியோடு கூடி இவ்வாழ்ந்திருந்தார். நிறைந்த செல்வமும் விரிந்த நிலங்களும் உடையவர். அடியார் முதலிய அனைவர்க்கும் நாளும் நல்லுணவு அளிக்கார். மிகவும் அன்புடையவர் இல்லறத்தை யின்புற நடத்தினார் இங்ஙனம் வருகின்ற நாளில் இவரது செல்வம் குறைந்தது. வறுமைநிறைந்தது. ஆயினும் அன்பும் அறனும் உடையவராய் இவர் இல்லறத்தை இன்புறச் செய்தார்.

இறைவன் இவரைச் சோதிக் கும்பொருட்டு விடும்படி பெய்யும் நடுநிதியொன்றில் சந்தியாசிரீபோல் வேடந்தரித்து இவரது இல்லை நோக்கி மெல்லவந்தார். வந்த முதியவரை யிவர் வணங்கினார். வாழ்த்தினார். உள்ளே எழுந்தருளாச செய்தார். இதனை மனைவியிடம் கூறினார். வருந்தினார் என்செய்வார் பாவம்! இரண்டுநாட்பட்டினி. அந்நடுநிதியில் மழையில் நனைந்து வெளியே போனார் வயலில் மிதந்த நெல்விதைகளை வாரிக் கொணர்ந்தார். மனைவிபால தந்தார் இருவருமுயன்றார். இன்னுணவாக்கினார். மாறா அன்போடு இவர் செய்யும் இவ்வாழ்க்கைகலத்தை யியன்கண்டார். அருள்செய்தகன்றார். மாறநாயனார் பயனும் பண்பும் பெற்றுப் பேரின்பமுற்றார். இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.

அன்பும் அறமும் உடையவனே இவ்வாழ்வான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

கடி யிருந்தார் குமரேசா—நாடி.

அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்
போலும் பெறுவ தெவன். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! குசேவர் தறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு
செல்லாமல், ஏன் இல்வாழ்க்கையில் இருந்தார் எனின், ஒருவன்
இல்வாழ்க்கையை அறநெறியே செலுத்துவானாயின் புறநெறி
யிற்போய் அவன் பெறும்பயன் யாது என்க.

அருமை கருதி ஆற்றின் என்றார்.

புறத்து ஆறு=இல்லைத்துக்குப் புறமாகிய நெறி. அஃதா
வது தறவறம். ஒருவன் நெறிவழுவாமல் இல்லைத்தைச் செய்
வானாகில் அவன் தறவறத்திறசென்று பெறும்பயன் ஒன்றும்
இல்லைபென்பதாம்.

13

100 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தறந்து தவஞ்செய்து பெறத்தக்க எல்லாப் பேறுகளையும்
முறைதவறாத இல்லைத்தான் உறுதியாகப் பெறுவான என்பது
கருத்து.

இல்லைத்தை ஒருவன் வழுவாமற் செய்யவேண்டும் எனப
தும், அங்கனம் செய்வானாயின் அவன் தறவியினும் பெரியவன்
என்பதும், அவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே உளவார்.
என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை குசேவர்பால்
உணரப்படும்.

கதை

இற்றைக்கு யீயாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் அவந்தி
நகரத்திலே அந்தணர் வருணத்திலே குசேவர் என்பவர் ஒருவர்
இருந்தார். இவர் கண்ணனுடைய பள்ளித்தோழர் நல்ல எண்
ணமுள்ளவர். பற்றறவார். தறவுக்குரிய குணங்கள் எல்லாம்
இவருக்குப் பிறவியிலேயே யமைந்திருந்தன. ஆயினும் தறந்து
போகவில்லை. இல்வாழ்க்கையே நல்லதென்றெண்ணினார். சசீலை

யென்னும் மனைவிபை மணந்தார். இல்லிலிருந்தார். நல்லறஞ் செய்தார். துறந்தவர் எவரினும் இவர் சிறந்தது விளங்கினார். எல்லா நன்மையும் இவர் இல்லிலிருந்தேய்தினார். இதன விரிவு குசேலோபாக்கியானத்தில் காணப்படும்.

தறவறநிலையினும் இல்லற நிலையே இனிதென்பது இதனால் உறப்பட்டது.

47. முற்றத் துறந்தார்க்கேன் முன்னின்றான் இன்னின்ற
கொற்றச் சனகன் குமரேசா—உற்ற
இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்.
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை. (எ)

]---எ

குமரேசா! சனகன் இல்வாழ்க்கைக் கண் நின்றிருந்தும்
முற்றத்துறந்த முனிவரினும் ஏன் மேன்மையற்றான் எனின்,

5ம் அதிகாரம் இல்வாழ்க்கை. 101

இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான் முயல் வாருள்
எல்லாம் தலை எனக.

தலை = சிறப்பு இயல்பு = இல்வாழ்க்கைக் குரிய இயல்பு.
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை = முத்தியை அடைப முயல்கின்றவர்
எல்லாருள்ளும் சிறந்தவன்.

உடலிலுள்ள உறுப்புக்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் தலை உயர்
ந்து நியறு சிறந்து விளங்கும். அதுபோல் உலகிலுள்ள நிலை
யினர் எல்லாருள்ளும் இயல்புடைய இல்லறத்தானே உயர்வுடை
யான் என்பதாம்.

மேல், துறந்துபோய் ஒருவன் பெறத்தக்க பெரும்பயனை
இல்லின்கண் இருந்தே பெறலாம் என்றார். இதில், அங்கணம்

இருந்து பெறுபவனே சிறந்தவன் என்றார். ஒரு பொருளைச் சென்று பெறுபவனிலும் நின்றுபெறுபவனே என்றும் உயர்ந்தவன் என்க. அவ்வீட்டை இவ்வீட்டிலிருந்தே அடையலாம் என்பது குறிப்பு.

இலவாழ்க்கையில் இருந்து ஒருவன் எல்லார்க்கும் நல்ல உபகாரியாய் வாழவேண்டுமென்பதும், அங்ஙனம் வாழ்பவனே துறந்தவர் எனினும் சிறந்தவன் என்பதும், இதற்குச் சான்றாக சனகன் இலவாழ்ந்து சிறந்தான் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

கதை.

மகத தேசத்துக்குத் தென் கிழக்கில் உள்ள மிதிலைபெண்ணும் நகரில் இருந்து நெறிவழுவாமல சனகர் இலவாழ்க்கையை யினிது நடக்கினார். சிறந்த துறவிகள் எல்லாம் இவரது பெருமையை வியந்து புகழ்ந்தார். இவரது அறிவாலும் ஒழுக்கத்தாலும் தெளிந்து திருத்தின துறவிகள் பலர். நல்ல உபகாரியாய் இவ்விரிந்தே எல்லா சலங்கையும் இவர் எய்தினார். துறந்து பொறிகளைபடக்கி வருத்தியடையும் பேற்றை யிவர் இல்

102 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
வாழ்க்கையிலிருந்து இன்பமெல்லாம் தய்த்து இயல்புடன் எய்தினார். அருந்தவராகிய சுகர் முதலிய பெரியார் எனினும் சிறந்தவராய் இவர் விளங்கினார். இவரது இலவாழ்க்கையின் இயல்பும் உயர்வும் பாகவத முதலிய பலனினும் புலனாம்.

நெறிவழுவாமல் இலவாழ்பவனே துறந்தவர் எனினும் சிறந்தவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

—o—o—o—

48. கொற்றத தவஞ்செய்யும் கோசிகரேன் வேள்விமுற்றக் கொற்றவனில் வந்தார் குமரேசா—மற்றவரை

ஆற்றின் ஒழுக்கி அறனிமுககா இல்வாழ்க்கை
 நோற்பாரின் நோன்மை யுடைத்து.

(அ)

இ—ள்.

குமபோசா! அரியதவததைச் செய்யும் விசுவாமித்திரர்
 வேள்வியை முடிப்பதற்காக தசரதன் இலகை நோக்கி ஏன் வந்
 தார் எனின், பிறரையும் நெறியே ஒழுகச்செய்து தானும் வழ
 வாமல் ஒழுகும் இலவாழ்க்கை நிலையானது நோற்பார் நிலையினும்
 நோன்மையுடைத்து என்க.

நோற்பார்—தவஞ்செய்வார். இங்கு இஃது அவரது நிலை
 பையுணர்த்திற்று. நோன்மை—பொறுமை. ஒழுக்குதலுடை
 மையும் இழுக்குதல் இக்மையும் ஒருவன் இல்வாழ்க்கையில்
 ஒருவகே அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

இல்வாழ்பவன் பிறரையும் வழுவாமல் ஒழுக்கித்தானும்
 வழுவாமல் ஒழுகவேண்டும் என்பது கருத்து.

தறவிகள் தமக்குறற பசி, நோய் முதலியவற்றை மாத்திரம்
 நீக்கும் பொறுப்பினையுடையவர். இல்வாழ்பவனோ, தமக்குற
 வளவும் பிறர்க்கு உறுவனவுமாயிவ எவ்வாத் துன்பங்களையும் நீக்
 5ம் அநிகராம் இல்வாழ்க்கை. 103

கும் பொறுப்பினையுடையவர். ஆதலால் தறவற நிலையினும்
 இல்லற நிலையிலே தான் பொறுப்பும வருத்தமும் பொருந்தியுள்
 னன என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை விச
 வாமித்திரர்பாலும் தசரதர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை

தறநதவரிற் சிறந்தவராயிவ விசுவாமித்திரர் சித்தாச்சிர

மம் என்னும் இடத்திலிருந்து ஒரு பெருவேள்வி செய்தார். இவ்வேள்விகளுத்தாடகை முதலியோர் பல இடையூறுகள் செய்தனர் அதனால் அது சங்க முடியவில்லை. முடியாமையை நினைந்து முனிவர் வரூத்தினார். பழமுறை முயன்றார். முயன்றும் அது பலமுறையில் வனவாழ்க்கை செய்யும் இவர் தமது வேள்வியை முடிக்கும்பொருட்டு இவ்வாழ்க்கை செய்யும் தசாதனை கோக்கி வந்தார். வந்த முனிவரை மன்னன் தொழுதான். புகழ்ந்தான். மகிழ்ந்தான். முனிவரும், உற்றதை முற்றும் உணர் உரைத்தார். அதன்பின் அரசன் தமது அருமைத் திருமகனாகிய இராமனை முனிவருடன் அனுப்பி அவரது தவத்தை யினிது முடிப்பித்தான். முடிவை நினைந்து முனிவர் பெருமகிழ்வடைந்தார். துறவற சிலையிலிருந்து முனிவருக்கு உற்ற இடையூற்றை நீக்கி, அவரை ஆற்றின் ஒழுக்கி அரசன், இல் அறம் புரிந்தமையை உலகம்போற்றிப் புகழ்ந்தது.

இஃது இராமாயணத்திலுள்ளது.

துறவற சிலையினும் இவ்வற சிலையே அருமையும் பெருமையும் உடைத்து என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

49. இச்சையற்ற தனமகனை யில்வாழ்வில் நில்லென்றேன்
 ருச்சகனார் சொன்னார் குமரோசா—மெச்சும்
 அறனெனப் பட்டதே இவ்வாழ்க்கை யலிதம
 பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் கன்று

(க)

104

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரோசா! இச்சையில்லாத தனது மகனை இவ்வாழ்க்கை யிலேயே நில் என்று ஏன ருச்சகனார் சொன்னார் எனின், அறன் எனப்பட்டது இவ்வாழ்க்கையே; அஃதும் பிறன்பழிப்பது இல்

அஃது என்றது துறவறத்தை.

இல்லறம் துறவறம் என ஒரு வகையிலவைத்து எண்ணப் படும் இருவகை அறங்களுள் இல்லறத்தைப் பிரித்து முறையின் மையால் ஏனையது துறவறத்தை “அஃது” என்று சுட்டினார். இனி, அஃது என்னும் சுட்டுபெயரை இவ்வாழ்க்கைக்கே ஏற்றி அறன் எனப்பட்டது இவ்வாழ்க்கையே; ஆயினும் பிறரால் பழிக் கப்படாதபடி அது நடத்தப்படுமாயின் மிகவும் நன்று; என்று பொருள் கூறவும்படும்.

பொறிகளைபடக்கி நலவழியில் வழுவாமல் நிற்கும் துறவி தான பொறியின்பங்களைப் பொருந்தத்துய்க்கும் இவ்வாழ்வா னோடு சமமாக மதிக்கப்படுவான எனபதும்; இவ்வாழ்பவன் பிறனில் விசைதல், புறங்கூறல், முதலிய இழி துணங்களை, யறவே யகற்றி ஒழுக்கவேண்டும எனபதும், மேற்குறிக்க இருவகைப் பொருட்டு முறையே உரிமையாம்.

துறவற நிலையினும் இல்லற நிலையே ஒருவனுக்கு நல்லது எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை குச்சகா பால் உணரப்படும்.

கதை.

இப்பாதகண்டத்தின் வடகோடியில் கடகம் என்று பெயரிய நகரம் ஒன்று இருந்தது. அதில் குச்சகன் என்னும் பெயரினை யுடைய ஒரு வேதியர் இருந்தார். இவர் அருந்தவஞ்செய்து ஒரு புதலவனைப்பெற்றார். அவனுக்குக்கொள்கைகள் எனப்பெய ரிட்டார். போற்றி வளர்த்தார். பருவமுறறபின் இவர் அவ னுக்குத் திருமணஞ்செய்யக் கருதினார். தந்தை கருத்தை மைக் தன் உணர்த்தான், மணத்தை வெறுத்தான், வளத்திற்புகுந்தான்.

ஓம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை.

இனத்தை மறந்தான். மனத்தை பொடுக்கினான். பல வருடங்களாக அருந்தவம் புரிந்தான் கொடுமிருக்கங்கள் தனது உடலில் வந்து கடவினும் உணராமல ஒரு மனப்பட்டுப் பரமனைப்பற்றினான். அதனால் மிருக கண்பேள் என்னும் பெயரினைப்பெற்றான். இப்பெருந்தகைபின் அருந்தவத்தை விபந்து இறைவன் அருள் புரிந்தார் அருள்பெற்ற புதல்வன தெருளுற்ற தந்தையை வந்து கண்டான். தவத்திலுற்றதைத் தந்தைக்கு உரைத்தான். தந்தையு மகிழ்ந்தார். தனயனை நோக்கினார். இனியேனும் இல்லறத்திலிருந்து நல்லறம் செய்பென்றார். மகன் மனம் இசைய விலலை துறவறமே நல்லதென்றான். துணிந்துசெல்லவிரிந்து, தந்தை தடுத்தார். இல்வாழ்க்கையே சிறந்த அறம் என்று மகனுக்கு இனிது விடுத்துரைத்தார். மகனும் இசைந்தான். அதன்பின் விருத்தையென்னும் ஓர் உததியை மணந்தான். இல்வாழ்க்கை புரிந்தான். மிருகண்டு என்னும் புதல்வனைப்பயந்தான். இல்லறப்பயனை இடபுடன அடைந்தான். இம்மிருகண்டுவே நமது மார்க்கண்டர் தந்தை இதன விரிவு கந்தபுராணத்தில் மார்க்கண்டேயப் படலத்தில் காணப்படும்.

இல்வாழ்க்கையே சிறந்த நல்வாழ்க்கை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

[மென்று

50

மண்டலத்தில் வாழ்ந்திருந்தும் வள்ளுவரேன் தெய்வ கொண்டாடப்பட்டார் குமரேசர்—உண்டாகும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வன் வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! வள்ளுவனார் இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்திருந்தும் அவரை ஏன் எல்லாரும் தெய்வம் என்று கொண்டாடினார் எனின், வைபத்தன் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன், வானுறையும் தெய்வத்தன் வைக்கப்படும் எனக.

106 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மண்டலம்=மண்டலம். நிலவுலகம் என்றபடி. இதன் எதிர்மொழி விண்டலம். வாழ்வு ஆங்கு வாழ்பவன்=வாழவேண்டிய இயல்பின்படிவாழ்பவன். இல்லறத்திற்குரிய இயல்பில் வழுவாமல் வாழ்பவன் மனிதனாயினும் அவன் தேவனாக மதிக்கப்படுவான் என்பதாம்.

வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் பின்தேவனாகத் திண்ணாமாதலால் வைபத்தானே பெரினும் அவனை வானததான் என்று மதித்துத் துதிக்கவேண்டும என்பது கருத்து.

ஒழுக்கம் நிறைந்த இவ்வாழ்பவன் விழுப்பம் நிறைந்ததெய்வமாக விரும்பி மதிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நமது திருவள்ளுவர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் பிரமாவின் அமிசமாக இவ்வுலகத்தில் ஓர் அவதாரம் நிகழ்ந்தது. இந்த அவதார முர்த்திகளுத் தான் திருவள்ளுவர் என்று பெயர். இவரே திருக்குறள் என்னும் தெள்ளமுதத்தை உலகுப்பத்தாதவள்ளல்.

இவரது தாயின் பெயர் ஆதி. தந்தையின் பெயர் பகவன். ஆதியையும் பகவணையும் தமக்குத் தாயும் தந்தையுமாகக் கொண்டு தேவன்றிய இவரது தேவந்ததால் இவ்வுலகில் பல

அன்னையும் பிரதாபமும் முன்னறி தெய்வமென்று ஓளவைபார் அருளிய செவ்விய மொழியின்படி நமது நாயனார் தமது தாயையும் தந்தையையும் தெய்வமாக மதித்துத் துதித்தனரோ என்ற கருதும்படி கடவுள் வாழ்த்தின் முதற்பாகில் "ஆதிபகவன் முதற்றே ஊரு" என்று அமைந்துள்ளது. இவரது மதிநலமும் மனநலமும் மக்கட்குப் பெருநலங்களை யுதவியருகின்றன.

நீம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை. 107

இவர் வாசகி என்னும் மனைவியோடு கூடி இல்லற நிலையில் இன்புற்றிருந்தார். இல்லற ஓழுதகங்கள் எல்லாம் இப்பெருந்தகைபால் ஒருங்கே அமைக்கிருந்தன இவரது இவ்வாழ்க்கை நலத்தை யெல்லாரும் புகழ்ந்தார் வானவரும் இவரது ஞான நிலைமையை நன்கு மகிசுகார் துதித்தார். இவரது அறநலத்தையும் அறிவின் பலதகையும அறிந்து அனைவரும் இவரைத் தெய்வமென்று போற்றினார். முற்றத்தூரக்க முனிவர் பலரும் இவரது இல்லை கோகுவந்து இவர் சொல்லுகின்ற நீதி நெறிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்து சென்றார்.

கேவர், திருவள்ளுவர், தெய்வப்புவர், செநகரப்போதார் நாயனார், நான்முகனார், மாதாஜபங்கி, பொய்யிலபுவர், பெருநாவலர், முகநாவலர், என்பன இவருக்குத் திருநாமங்களாம். இப்பெயர்களானே இவரது பெருந்தன்மையும் திருந்திய பண்பும் நன்குபுலனாகும். இவர் நமது வாழ்க்கைத் துணையாகிய வாசகி யென்னும் அம்மையோடு கூடி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையுதெய்வதன் தெய்வமாச்சினது விளங்கினார் அதன் பின் நமது அமமை முன்னுமாயினும் பின்னும் இவ்வையகத்தைத் துறந்தார். இவரது திருமேனியைத் தீண்டிய பறவை முதலிய சிறிய பிராணிகளும் மெய்யுணர்வு பெற்றுத் தெய்வ புருவை அடைந்தன.

அடிசிற கிளியாரோ அன்புடையாரோ

படிசொற கடவாக பாவாய் — 107 வரதுடிப்

பின்னாவதி முன்னெழுந்த பேகையே போதியோ
என்தூங்குப என்கண இரா

இஃது அம்மைபிரிந்த காலகதில் மூத லீபன் அழுதிரங்கி
அருளிபது. இதனால் அம்மையின் விழுமிய குணங்களெல்லாம்
முழுதும் உணரப்படும்

சென்னைபை அடுத்துள்ள மயிலாப்பூரில் இப்பெருமானது
திருவுருவதையுடைய ஆலயம் ஒன்று இன்றும் உள்ளது.

14

108

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அஃது என்றும் எல்லாஃலும நன்று வழிபாடு செய்யப்பெறது
வருகின்றது. இதன் விரிவைப் புலவர் புராணத்தில் உணர்க.

நெறிவழுவாமல் இல்வாழ்பவன் உறும்பயன் இதனால் உண
ர்த்தப்பட்டது.

—:‡:—

நல்லற நூல்களிற் சொல்லாம் பலசில
இல்வறந் தறவறப எனச்சிறந்தனவே
அந்நிலை இரண்டினுள் முன்னது கிாப்பிவி
கற்றதூற் றுறைபோய்க் கடிமனைக்கிழுவன்
நற்குணம் நிறைந்த கற்புடை மனைவியோடு
அன்பும் அருளுந் தாங்கி இன்சொலின்
விருந்து புறந்தந்து அருந்தவர்ப் பேணி
ஐவகை வேள்வியும் ஆற்றி இவ்வகை
நல்லறம் நிரப்பிப் பல்புகழ் நிறீஇப்
பிறன்மனை நயவான் தன்மனை வாழ்ககைக்கு
வரைபா நாளின மகபபேறு குறித்துப
பெருநலந் னய்க்கும பெற்றித தனறே.

(சிதம்பா மும்மணிக்ேகாவை)

மழையின்றி மாகிலத்தார்க்கில்லை மழையுந்

தவமிலார் இல்வழி இல்லை—தவமும்
 அரசியல் இல்வழி இல்லை அரசனும்
 இல்வாழ்வான் இல்வழி இல்.

(நான்மணிக்கடிகை.)

தாச நல்லிதந் தாங்கித் தலைநின்மின்
 ணாரும் நாடும் உவத்தல் ஒருதலை
 வீரவெனறி கிறன்மிசு கின்னவர்
 சீரின் ஏத்திச் சிறப்பெதிர் கொள்பவே.

(வனையாபதி)

5ம் அதிகாரம் இலவாழ்க்கை.

109

பிச்சையும் பீயமும் இட்டுப் பிறன்தாசம்
 நிச்சலும் நோக்காது பொய்யொரீஇ—நிச்சலும்
 கொல்லாமை காத்துக் கொடுத்தன்து வாழ்வதே
 இல்வாழ்க்கை என்னும் இயல்பு (அறநெறிச்சாரம்)

இவ அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

எல்லார்க்கும் இலவாழ்பவனே துணை. பெரியோர் வறி
 யோர் முதலிய அனைவரையும் அவன் அன்புடன் ஆதரிக்கவேண்
 டும். பிதார்க்குக்கருதல், தெய்வநொழுதல், கிருந்தினரை
 உபசரித்தல், சுற்றம் பேணல், ஆசிய இவற்றைக் குற்றமறச்
 செய்தல் வேண்டும். பழிக்கு நாணிப் பகுத்து உண்டு அன்பு
 டையனாப் அறம்புரிதல் வேண்டும். இல்லைத்தறந்து பேர்தலி
 னும் அதில இருந்து வாழ்தலை நன்று. மேற்குறித்த நெறி
 களில் வழுவாமல் வாழ்பவன் துறவிகளினும் பெரியவனாவன்.
 துறவர்க்குரிய இல்லற நிலையே வலிமையுள்ளது. இல்லறமே
 நல்லது. அதிலிருந்து நெறியோடு வாழ்பவன் தெய்வ நிலையை
 எய்துவான், என்பனவாம்.

சுவது இலவாழ்க்கை முற்றிற்று.

6ம் அதிகாரம்-வாழ்க்கைத் துவணநலம்.

அஃதாவது ஒருவனது இவ்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவியினது நன்மை மேல் இவ்வாழ்க்கையின் தன்மையை உணர்த்தினார். இதில் அதற்குத் துணையாகிய இல்லாளருடைய நன்மையை உணர்த்துகின்றார்.

அதிகார அமைவும் இதளுணை புலனும்.

110

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

51. கொண்டான சிறுவரடியு கொண்டேன் சுசீலையனபு
கொண்டா தரிததான குமரேசா—கண்ட
மனைத்தக்க மரண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை, (க)
இ—ள்.

குமரேசா! சுசீலை தன்னைக்கொண்டவனது சிறியவருவாயைக்கொண்டே ஏன் அன்பு துணுமல ஆதரித்தாளா எனின், மனைக்குத்தக்க மரண்பு தன்னைக்கொண்டவனது வளத்துக்குத்தக்க வாழ்க்கையுடைய உடையவளை வாழ்க்கைக்குத் துணையாள் என்க. சு—நன்மை. சீலம்—ஒழுக்கம் சுசீலம் உடையவள சுசீலை.

தற்கொண்டான - தன்னை மனைவியாகக்கொண்டவன், கண்டவன் என்றபடி. துணை என்றது ஆதரிப்பாய் இவகு மனைவியை உணர்த்திறறு இவ்வின் கண் இருந்து ஒருவன் செய்யுமா அறத்திற்கு உடனிருந்து அவனுக்கு உதவி புரிபவாரதலால் மனைவியைத் துணைவியென்றார்.

பெரியாரைப்போற்றல், வாய்நாசகாததல், விருநனைவை உபசரித்தல், சுற்றகநாசை ஆதரித்தல், இரியவுணவுகளை உள் வரக்கூட தனது கணவண்பீபணால் முதலிய விழுமிய குணங்களும், வருவாயின் அளவறிந்து செலவு செய்துவாழ்ந்திறமும், உடையவளை இல்லாள எனபது இது உணர்த்தப்பட்டது.

இவவுண்மை சுசீலைபால் உணரப்படும்.

கதை

சுசீலை எனபவள் குசீலைநுடைய மனைவி. உத்தம குணங்கள் முற்றும் வாய்ந்தவள். இருபத்தேழு மக்களைப்பெற்றாள். தனது கொழுநுகையகுசீலர், பொருள் தேடும வழியிறபுகாமல் அருளையே காடினார். அதனால் வறுமை அதிகரித்தது. குசீலர்,

மீம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 111

வெளியே சென்று காட்டில் உதிர்ந்து கிடக்கின்ற புல்லியதானியங்களைப்பொறுக்கித் தொகுத்துக்கொணர்ந்தார். அதனைச்சுசீலை அன்புடன் பெற்றுப்பகருவஞ்செய்து கஞ்சியாக்கிக் கணவனையும் மக்களையும் ஊட்டி அதிதிகளையும் உபசரித்தார். கொண்டானது சிறியவரவிலும் கோணமல பெருமகிழ்வுடனே இவ்வாழ்க்கையை நடத்தினாள் மனைத்தக்க மாண்பும் வளத்தக்க வாழ்க்கையும் இவளால் நன்கு அமைந்திருந்தன நல்ல சீலம் உள்ளவள் ஆகலால் இந்த அம்மையைச் சுசீலை எவ்று அழைத்தார்.

மாசிலாக குலத்து வந்தாளா வருவீருநது உலபய வுட்டும்
 நேசமிக் குடையாள கொண்கண நினைபயறிந தொழுகும் நீராள
 தேசுறு வாய்மை யுள்ளாள சின்ககூடல என்றும் இல்லாள
 பேசுதிண் கறபு வாய்த்தாள பெற்றதே கொண்டுவிப்பான்,
 மணமகன் உடம்புப்போற்ற வல்லவள மனைவியேயென்று

உணர்வினார் மொழியுமாற்றம் உவன்செயல நோக்கிப்போலும்
 தன்வறம் அன்புஞ் சாந்தத தன்வையும் நன்மைபரிசு
 குணமுமேவர் உருவவ கொண்டுடார் குடிபிற்ற தனைய நீரார்,
 (குசேலோ பாககியாரம்)

இது பாகவதத்தில் உள்ளது.

ஒருவன் மனைவிக் கு அமைந்திருக்க வேண்டிய நலன்கள்
 இவையென இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

52. கொற்றமுற்ற பதரகிரி கோன்வாழ்க்கை இல்லாளால்
 குற்றமுற்ற தெனனே குமரேசா—உறற
 மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயில வாழ்க்கை
 எனைமாட்சித தாயினும் இல். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! பத்திரகிரியினது அரச வாழ்க்கையும் இல்லா
 னால் ஏன் குற்றமுற்றதெனின், ஒருவன் இல்லாள்கண் மனைக்கு
 112 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 உரியமாட்சிமை இல்லைபாயி ய அவன் வாழ்க்கை எவ்வளவு மாட்
 சிமை உடையதாயினும் அதனால் பயன் இல்லை என்க.

மனைமாட்சி=இல்லறத்திற்கு உரியமாண்பு. அஃதாவது
 கற்பால் தன்னைக்காததலும், கணவனைப்பேணலும், விருந்தினர்
 முதலியோரை மெய்யன்போடு உபசரித்தலும் முதலாயின.

ஒருவன் இவ்வாழ்க்கையானது செலவததால் எவ்வளவு
 பெருமையை உடையதாயிருப்பினும் அவனது மனைவியினிடத்து
 நற்குணங்களும் நற்செயல்களும் இல்லையாயின் அவ்வாழ்க்கை
 பயன்படாக்கென்பதார். இவ்வுண்மை பத்திரகிரிபால் காணப்
 படும.

கதை

பத்திரவிரி என்பவர் விகிரோமாதித்தனபட்டி என்னும் மெய்
யறிவாளரோடு உடன் பிரந்தவன். உச்சனி என்னும் நகரில்
இருந்து அரசபுரிநதான். வடமொழியிற் சிறந்த விததுவான்,
நீதிசதக முதலிய உயர்ந்த நூல்களை அசில் இயற்றியுள்ளான்
எல்லாவாகவொரும இவ்வா இலலில அமைந்திருந்தான். மனைவி
யோடுகூடி வாழ்க்கையை நடத்தி வருகவகாலத்தில் முனிவரொரு
வர் இவன் இலலை நோக்கி வந்தார். நல்லமாவகனி யொன்றை
இவனிடம் தந்தார். அதனை அரசன் வரங்கினான். தான்
உண்ணவில்லை தனது மனைவிக்கே தந்தான். அவள்
அதைத் தனது கள்ளநாயகனுக்குமெள்ள அனுப்பினாள். அவன்
அதைப்பெற்றுத்தான நேசம் வைத்துள்ள ஒரு தாசிக்குதநர்
தான். அவளும் அதனைத்தான காதலித்துள்ள ஓர் இடைய
னுக்குக் கொடுத்தாள். அவளும் அதனை உண்ணவில்லை. தான்
காதலகொண்டுள்ள ஒரு புலைமகளுக்கு அவனிலையில் கனியை
விரும்பிக்கொடுத்தான். அப்புலைமகளுட அக்கனியின் பெருமை
யை அறிபாமல் தன் தலையில் வைத்துள்ள சாணம் நிறைத்த
கடைமேல் வைத்துத் தனது குடிசையை நோக்கிச் சென்றான்.
அவ்வமையம் அரசன் மேன்மாடத்தின் சிலாமுறந்ததின் மேல்
உலாவிக்கொண்டு நின்றான். அப்புலைமகள் செல்லை இத்தலை
மும் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 113

மகன் கண்டான். கடைமேல் உள்ளது தனது மனைவிக்குத்
தந்த இனியமாவகனியென்று தெளிந்தான். அவனைக்கொண்
டும்படி செய்தான். அவளும் வந்தாள். மன்னனை வணங்கி சின்
றான். அரசன் இக்கனி உணக்கேதென்றான். அவள் உள்ள
தைசொன்னாள் அதன்பின் அடுக்கடுகது அரசன் அதை
இயலைய வினவி ஆய்ந்தான். முடிவில் உற்றதை முறைய
உணர்ந்தான். இல்லற இழிவை நினைந்தான். மிகவும் வருந்தி
னான். இவ்வாழ்க்கையை வெறுத்தான் அரசபோகங்கள்
அனைத்தையும் விடுத்தான். உணம்புகுந்தான் தவமபுரிந்தான்.
இதன் விரிவை நீதிசதகத்தில தெளிக

ஒருவன் மனைவியினிடத்தே மாண்பு இல்லையானால் அவன் வாழ்க்கை இழிவறும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

—o—o—o—

53 ஒன்றுமில்லா சாத சிவவான் நற்றானேன் இல்லாளால்
குன்றாமல எல்லாம் குமரேசா—என்றேனும்
இல்லாதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக கடை. (ந.)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒன்றும் இல்லாத சத்தியவான் இல்லாளால் எல்லா நலங்களையும் ஏன் பெற்றான் எனின், இல்லவள் மாண்பு உடையவளானால் அவனுக்கு எல்லா நலங்களும் உளவாம் என்க.

இல்லவள் மாணக்கடை—மனைவி மாண்பு இல்லாளின், என், என்னும் வினா நிரண்டாவது யாதும் இல்லையென்பதைக் குறித்து நின்றது.

ஒன்றும் இல்லாதினும் நல்ல மனைவிமட்டும் ஒருவன் உடையவரின் அவன் எல்லாம் உடையனும், எல்லாம் உடையவரின் நன்மனைவிமட்டும் ஒருவனுக்கு இல்லையானால் அவன் யாதும் இல்லாமல் என்பது கருத்து.

114 திருக்குறட் குமரேச வெண்டா.

பொருளுடையினும் ஒருவனுக்கு மாண்புடைய மனைவியுடையமே சிறந்ததென்பது குறிப்பு.

மாண்புடைய இல்லாளையுடையவனுக்கு இல்லாதது ஒன்றும் இல்லையென்பது இவ்வில உணர்த்தப்பட்டது இவ்வண்மை சத்தியவானால் உணரப்படும்.

கதை

சத்தியவான் என்பவன் சாளுவந்தேசகது அரசன் புதலவன். இவன் இளவரசனாக வருகற்கு முன்னரே தனது கதையை

வென்று பகைவர்கள் அவன் அரசரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள் நாடிமுந்து நளிகிருத்த தருகை தரயருடைய இவன் வணம்புகுந்து வருகியிருந்தான். இவ்வாமிநப்ப. அசுவபதியென்னும் அரசன் மகாரகிய சாவித்திரி என்பவள டொமையிலேயே இவனை மணமகனாகக் கருதியிருந்தான். பின்பு இவன் எளித நிலைமையைத்தெளிப அறிந்தான் ஆயினும், அன்புமாறவில்லை. பெற்றோர் வேறு மணமுடிககக் கருகிறார் இவள் இசைந்தாளா. சத்தியவானே கனக்கு உததமகாயகன் என்று உறுகிகூறினாள். பெற்றோர்களும் இவள் பெருந்தவமையை வியந்தார். இவளது அழகிய திருமேனியிள அருமையை நினைந்து தளர்ந்தார். ஆயினும், இவள் மனம்போல இசைந்து காட்டில் வசிக்கும் சத்தியவானுக்கே இவளைக்கொண்டுபோய்ததாரை வார்த்துத்தந்தார் மீண்டார். சாவித்திரியும் சத்தியவானுடன் காட்டில் வசித்தாள் இவளது பெருங்குணங்களுக்கு இறைவன் இரங்கினார். சத்தியவான் இழந்திருந்த எல்லா நலங்களையும் அவன் எய்தும்படியருளினார். அவனும் அடைந்தான். தனது பத்தினியோடு பெற்றோரோடும் நாட்டிணையடைந்தான். இழந்த அரசைப்பெற்றான் இனிதாக இவ்வாழ்ந்தான். இதன் விரிவு தருமசங்கிதையில் உணரப்படும்.

மாண்புடைய மனையானே யுடையவன், எல்லா நலங்களையும் அடைவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

6ம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

115

54. பண்டேன் நளாயினியைப் பற்றற்ற மாதவனும் கொண்டு மகிழ்ந்தான் குமரோசா—கொண்டாடும் பெண்ணிற பெருந்தக்க யாவுள சற்பென்னும் துண்மையுண்டாகப் பெறின். (ச)
இ—ள்.

குமரேசா! பற்று அறா மாதவனும ஏன் களாயினியை
 மனைவியாகப்பெற்று மகிழ்தான் எனின், ஒருவன் பெறத்தக்க
 பொருள்களுள் மனைவியைப் சிறந்த பொருள்கள் யாவையுள்
 அவளிடத்தில் கறபு எனலும் திண்ணையுண்டாகப் பெறின் என்க.

பற்று அறா மாதவன்—மொளவக்கலயர்

பொருத்தக்க—பெரிய கருவோய்த அண்கரவது மிக மேம்
 ராடான பொருள் பதிலிரகைகளுடைய மனம நிலைகுலையாமல்
 உறுதியாக நின்று பெருமைபயமுடையது அது கருதி “கறபு
 என்னும் திண்மை” எனார்

இவ்மையின் ஒருவா பெறுகின்ற பெறுதல் எல்லாவற்றள்
 ளும் கறபுடையான மனைவியாகப்பெறுதலை சிறந்த பேறென்பது
 இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மொளவக்கலயர் பால்
 உணரப்படும்.

கதை

மொளவக்கலயர், இவரொரு சிறந்தமுனிவர். நிறைந்த தவ
 வொழுக்கமுடையவர் களாயினி என்னும் குலமகளைக் தனக்கு
 மணமாகக்கக் காதலித்தார். அவள் கந்தையால் வந்தார். தன்
 கருத்தை உரைத்தார் அவனும் இசைந்தான் முனிவர் அவளை
 மனைவியாகக் கொண்டார். மோன இன்பத்தை முழுதும்விடுத்தார்.
 காதல் இன்பத்தைக் கலந்துதயக்கார் அகன்பின் இவர் அவளது
 கற்பின் திண்மைபைச் சேதிக்கக் கருதி அவளுக்கே அல்லல்
 பல செய்தார். அவ்வெல்லாவற்றிலும் சிலை குலையாமல் நின்றான்.

15

116 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 நெறி திறம்பாமல் ஒழுக்கினள். அன்பால் முனிவர்க்கு இன்பமே
 செய்தாள். அவர் வேண்டவன வெல்லாம விருப்படன் தக்காள்.
 மாண்டவியர் என்னும் முனிவர் ஒருநாள் இவள் மனகலம் இழக்
 கும்படி சபித்தார். அதற்கு மாறாக இவள் சூரியன் உகிககாமல்
 இருக்கும்படி சபித்துத் தடுத்தாள் அருக்கனும் உவவாரே அட

ங்கியிருந்தான். உலகம் இருண்டது. பிரமன் வேண்டுகோளால் இவள் கதிரவனை வருக என்றாள் அவன் சளிப்புடன் உதிக தான். தேவரும் இவள் கற்பினை பெருமையைத் தெளிந்து புகழ்ந்தார். இவளது கலங்காத கற்பினால் கலங்கண்ட கணவனும் கழிபேருவகை கொண்டான்

விரிவைச் சரிக்கையில் உணர்க

இவ்வுலகில் ஒருவனுக்கு கலலாணைளிப்பால் சிறக்கிறேறு வேறெதுவுமில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

55 பண்டுமழை பெய்யப் பணிதரா அசுஞ்சைய
கொண்டுபெய்த தென்னே குமரேசா—உண்டான
தெய்வந தொழா அள்கொழுநற நெழு தெழுவாள்
பெய்யென்ப பெய்யு மழை. (17)

இ—ள்

குமரேசா! அசுஞ்சைய முன்னம பெய்யென்று சொன்ன
வுடனே ஏன் மழைபெய்தது எனின், வேறு தெய்வத்தைத்
தொழாமல் தன் தெய்வமாகிய கணவனையே தொழுது துயில்
எழுகின்றவள் பெய்யென்று சொல்ல மழைபெய்யும் என்க.

அறிவுடைமக்கள் உறங்கப்புகுமுன் தெய்வம்தொழுது அசு
சிந்தனையோடு உறங்குவர். கற்புடைய மகளிர் உறங்கப்புகுமுன்
கொழுநனைத்தொழுது அச்சிந்தனையோடே உறங்குவர். அவர்
விழித்த எழுமபொழுது அவருளத்தில் அச்சிந்தனையே முந்தி
டம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 117
கிற்கும். ஆகலால் எழுந்து தொழுவாள் என்றது “தொழுது
எழுவாள்” என்றார்

கணவிலும் நணவிலும் கணவனைத் தெய்வமென்று கருதியுள்ள கற்புடையவர்களுக்குத் தேவர்களும் ஏவல செய்வர் என்பது குறிப்பு.

கணவனை யே தெய்வமென்று மனைவி கருத வேண்டுமென்பதும், அங்ஙனம் கருதுகின்றவள் கருதியன் வெல்லாம் கைகூடும் என்பதும், இதில உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வயண்மை அந்நூல் பால் உணரப்படும்.

கதை

அந்நூல் என்பவர் அகதிரி முனிவரது பதநினி நல்ல உதத்தி அந்நூல் என்றல் பொருமை, அஃதிலலாதவன் அந்நூல், எனவே அழக்காறு முதலிய இழிநூல்கள் இல்லாத பெருந்கன்மை புடையவள் என்பவள் கள் பெயரானே பெறப்பட்டது. கணவனே தெய்வம் என்று கருதி உரிமையான பணி விடைகள் முனிவருக்கு உவந்து செய்துவந்தாள். திரிமூர்த்தி களும் இவளது கற்பின் பெருபையையறியும் பெருந்நூல் இவள் பால் வந்தார். சோதித்தார் அச்சோதனையில் அந்த மூலரும் இந்த அம்மைக்கு மகவாய் விளங்கினார். காமகம் என்னும் வந்ததிலிருந்து தனது கணவன் பலவருடங்களாகத் தவறியே விருந்தார். அக்காலத்தில் மழை பெயலினமையால் உலகம் நிலை குலைந்திருந்தது. அந்நூல் கொழுநனைத் தொழுது மழைபெயப் பணித்தாள். உடனே மழை பெய்தது கங்கைவந்தாள். காட்சி தந்தாள். அனைவரும் மகிழ்ந்தார்.

இதன் விரிவு சிவபுராண முதலிய பலவினும் புலனும்.

காண்டகைய தங்கணவ ரைக்கடவு ளார்போல்
வேண்டலுறு கற்பினர்தம் மெய்யுணையில் நிற்கும்
118 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

ஈண்டையுள் தெய்வதழும் மாமுனிலும் என்றால்
ஆண்டகைமை யோர்களும அவர்க்கு நிகரானே
(கந்தபுராணம்)

கற்பு மேய கனங்குழை மாதரைப
பெற்று ளோர்தம மரபும் பெருநதவக
கற்பி னுட்கொண்ட காதலன் ஆருயிர்ச்
சுற்றம யாவர் துறக்கததின் எய்துமால (காசிகாண்டம்)

தேவதைகளும், பதிவிரதைகளுக் சூப பணிபுரியும் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

56. கொண்டாணப் பேணித் குலமங்கை யர்க்காசி
கொண்டார் புகழேன் குமரேசா—தண்டாமல
தற்காத்துக தற்கொண்டாற பேணித் தகைரான்ற
சொற்காத்துச சோர்விலாள் பெண். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! மங்கையர்க்காசிபார் தன்னைக் கொண்ட
வனைப் பேணி ஏன் புகழ்கொண்டார் எனின், தன்னைக்காத்து
தன்னைக் கொண்டவனைப் பேணி தகைசான்றசொல கா த து
சோர்வு இளாள் பெண் என்க.

தகைசான்ற சொல் = தகுதி நிறைந்த சொல். அஃதாவது
புகழ்.

ஒழுக்கத்தால் தன்னைக்காதது, அன்பால் கணவனைப் பேணி
இருவருக்கும் இன்பம் பயக்கத் தக்க புகழை வளர்ப்பவளே
பெண்ணாவாள் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவை மங்கையர்க் காசிபார் பால் உணரப்படும்.

கதை

மங்கையர்க்கரசியார் எனப்பவர் மதுரையிலிருந்த நெடுமாரன் எனும் பாண்டிய மன்னன் மனைவியார். சோழமன்னன் மகள், தமது கணவன் சமணமதக்கதைச் சார்ந்தார். சைவநெறியை மறந்தார். அரசியார் இதனை அறிந்தார். வருந்தினார். பலவகையிலும் பதிககு மதியூட்டினார். மன்னன் மனம் மாறவில்லை அமமை யார் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானைத் தமது திருக்கருக்கு எழுந்தருளுமாடி செய்தார். அப்பெருமானைக் கொண்டே அரசனுக்குச் சைவநெறியை பெருமைகளை யினிதுணர்த்தினார். தமிழாயிரந்தகதை நெடுமாரன் உணர்ந்தான். சைவஞ்சார்ந்தான். அதன்பின் அரசி பெருமகிழ்வடைந்தாள் இந்த அமமை தன்னையும் காத்தது தன்னக கொண்டாளைப் பேணியதிறத்தை யனைவரும் வியந்து புகழ்ந்தார். புகழைவளர்க்கும் குவமகளிர்க்கெல்லாம் இவர் தலைவியாய் நின்றாள். அதனால் மங்கையர்க்கு அரசியெனும் மாண்பியர் பெற்றார்.

‘மங்கையர்க்கரசி வளவர்கேள்பாவை வரிவளைக கைமட மாணி, பங்கயச்செலவி பாண்டிமாதேவி’ என்று சம்பந்தமுத்ததியும் இவரைத் தமது மலர்வாய்திறந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்துள்ளார்.

இகா விரிவு பெரிய புராணத்தில உணரப்படும்.

தன்னையும் தலைவனையும் பேணிப் புகழ்வளர்ப்பவனே மனைவியாவள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

57. சிதை வனம்புகுதும் சீருற்றான் ஏனழகன்
கோதை குலைந்தான் குமரேசா—மாதர்
சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
சிறைகாக்கும் காப்பே தலை.

(எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சிதைவனம் புகுதும் சீருற்றான்; அழகன் கோதைமாடத்தில் இருந்தும் ஏன் நிலைகுலைந்தான் எனின, மக

ளிரைச் சிறைசெய்து காக்கும் காவலால் எனன பயன; நிறைகாக்கும் காப்பேதலை எனக.

நெஞ்சை நெறியே நிறுத்தல் என்னும் ஏதுவால் நிறை யென்பது கற்பை யுணர்த்திறது.

சிறை, புறகாவலாகவும், நிறை, அகக்காவலாகவும் கொள்ளப்படும். சிறையாலும் நிறையாலும் மகளிர்காக்கப் படுவர் என்பதும், அவற்றுள் சிறை யிலவழி சிறையால் பயனிலலை யென்பதும் கூறியபடி. நிறையுடையார்க்கே சிறை பயன்படுமென்பது கருதது.

இராவணன் தன்னகர் புத்திசூதுயர் பலசெய்தும் சீதைதனை நிறைபாறகாததுப் பெரும்புகழ்கொண்டான.

தந்தைமுகலானவர் சிறைசெய்து காத்தும் ஏலங்குமுலான் கற்பிழந்து கடும்பழி பூண்டான

கதை

பண்டு இப்பரத கண்டத்தின் மேல ரீகாடியில் அளகை என்றொருவளநகர் இருந்தது அதில் உகயன் எனும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவனுக்கு ஒரு புதலவி யுண்டு. அவள் பெயர் ஏலங்குமுலாள் இவள் மிக்க அழகுடையவள் பருவமுற்றள உடனே தகுதியானவரன் அமையவில்லை தந்தை முதலானவர் இவளைக் கன்னிமாட்டத்தில் வைத்துப் போற்றி வந்தார். வருங்கால் சந்தனன் என்பவன் ஒருநாள் அங்குவந்தான். இவன் பாடலிபுரத்து அரசன் மகன் கல்வியிலலாதவன். இவனை அவள் கண்டாள். காதல் கொண்டாள். சிறுமுறியில் ஒன்று எழுதியிவன் முன்னர் விசிறாள். அதை இவன் எடுத்தான படித்தவன் ஒருவனிடம் காட்டினான். அதில் "இன்று இரவு தின்ன இடத

தில் இரு, பாண அங்குவருவேன்" என்று எழுதியிருந்தது. படித்தவன் பார்த்தான், மாறுபடவுரைத்தான், அவனை அச்சுறுத்தி வேற்றார்க்குப் போகும்படி வஞ்சித்தான். இவனொரு குட்டமும் அறிகாரம வாழ்க்கைத் துணை நலம். 121

ரோகி, அரசன் மகள் இன்பதகைத்தாள அனுபவிக்கலாம என்று கருகிறான் முன்குறித்த இடத்தில் தான் போய் விருப்புடன் இருந்தான் பாவம' மன்னா மகளும் மேன்மாடம கிட்டு மெல்லவந்தாள், உளவே புருந்தாள், அவனை அடுத்தாள் மாற்றாள் என உணர்ந்தாள், உடனே மாணதகால உயிரை மாறாதகாள் (இதன் கிரிவை நீதிமஞ்சரியிலுணர்க)

தவணைகதான் காத்தலை குலமகளுக்கு அழகென்பது இதனால் கூறப்பட்டது

58 வாணலும் போற்றுகின்ற மாண்பையேன் கண்ணகிதள
கோனுடனே பெற்றான் குமரேசா—நாணுவது
பெற்றாற் பெற்றிப்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புகழேளிர் வாழும் உலகு (அ)
இ—ள்

குமரேசா! தேவநர் போற்றா பெருஞ்சிறப்பினை கண்ணகி தன் கணவனுடனே ஏன் வாணல்கில பெற்றாள் எனின் பெண்டிர் பெற்றானை பேணப்பெறின் புகழேளிர் வாழும் உலகின் கண்டு பெருஞ்சிறப்பு பெறுவர் எனக.

பெற்றான் = கணவன் புகழேளிர் = தேவர்.

பெண்டிர் பெற்றான் பெறினா = பெண்டிர், தம்மை மனைவியாகப் பெற்றவனை உபசரிக்கப் பெறின் பெறினா என்றது அருமைபை விளக்கி நின்றது.

இவ்வுலகில கணவனைப்பேணுமா சுறபுடைப் பெண்டிர் அவ்வு

லகிலதேவர்களால் பேணும் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர் என்ப
தாம். இவ்வுண்மை கண்ணகிபால காணப்படும்

கதை

கண்ணகி என்பவள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த
மாநாய்கள் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு வணிகர் தலைவனது
122 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

திருமகள், கோவலன் மனைவி, தனது கணவன் மாசலி யென்
னும் ஒரு காசி வசப்பட்டு தன்னை பறந்திருப்பினும் தான்
அவனை மறவாது அன்புசெய்த வந்தாள். அவன் பொருள்முழு
தும் இழக்கபின்வறியனாயில்லை நேரக்கி வந்தான் கண்ணகிமாறா
அன்போடு அவனுக்கு வழிபாடு செய்தாள் கணவனைப் பேணு
தற்குத் தன்கையிற் பொருளின்மையால் தனது காலில் திடநக
சிலம்பைக் கழற்றி அவன்கையில் கொடுக்காள். கோவலன்
மனைவியின் குணத்தை நினைந்து நினைந்து உருகினான் தான்
செய்து வந்ததவறுக்கு இரங்கினான். கண்ணகி கணவனைத் தேற்
றினால் அதன்பின் அச்சிலம்பை விலைப்படுத்தி மதுரைக்குச்
சென்றான். கண்ணகியும் அவள் சாயைபோல அவனைத் தொட
ர்ந்து உடல சென்றாள். இடையில் அல்லல பல அடைந்து இரு
வரும் முடிவில் மதுரைபை அடைந்தார். கண்ணகியை அவ்வூரி
லுள்ள மாதரி என்னும் ஓர் இடையர் மகளிடம் அடைக்கல
மாக வைத்து விட்டுக் கோவலன் சிலம்பினை விற்கத் தொருளினில்
வந்தான். அங்கு நின்ற ஒரு பெறகொல்லனைக் கண்டான்.
அவன் அநகர் மர்ணன் மனைவியின் சிலம்பை முன்னமே கள்
வாககொண்டவன். இழி குணம் நிறைந்தவன். கோவலன் அவரி
டம் தன் சிலம்பைக் கொடுத்தான் அக்கொடியவன் வாங்கினான்.
அரசனிடங்காட்டி வருவதாகச் சொல்லிக் கோவலனை வெளியே
நிறுத்தி விட்டு உளளே சென்றான் சென்றதீயோனா நெவியின்
சிலம்பைத் திருடின கள்வனைப் பிடித்துக் கொணர்ந்தேனா என்று
சொல்லித் தன்கையிலிருந்ததை யெடுத்துக் கொடுத்தாள்.
அரசனும் அவனை நம்பிக் கோவலனை ஆராயாமல் கொலவித்தான்.

கணவன் கொலை யுண்டதை அறிந்த கண்ணகி பெருந்துயரடைந்து தலைவிரிகோலமாய் ஓடிவந்து அரசன் முன் சின்னாள். அரசே! என அருக் கணவனை ஏன் கொடுங் கொலை செய்தாய் எனது சிலம்பை உனது தேவியின் சிலம்பென்று மாறுபடமதித்தாய், கொணர்க நின் சிலம்பெனக் கூவினாள். மன்னனும் கொணர்ந்தான். தன் காற்சிலம்பையும் அரசியின் சிலம்பையும் நேரில் வைத்து உடைத்தாள். இரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமைபையும் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 123

உணர்த்தினாள். அரசன் உணர்ந்தான் தான் செய்த தீவினைபை நினைந்தான் உயிர் பதைத்தான் உடனே இறந்தான் இடபத்தினித் தெய்வத்தின் திருவடியில் அரசியும் விழுகாள் அடைக்கலம் புதுக்காள் ஆயினும் தனது அருங்காதலினைப் பிரிந்த பெருந்துயரால் உறுங்கோபக் கணிகதிலன் மதுரையும் எரிய மனத்தால் நினைத்தாள் நெருப்பும் பறநி வீருப்புடன் எரித்தது. கற்பின் மகிமையால் கணவனைக் கலககாள், புகதேநூலகம் புதுக்காள். தேவரும் போற்றும் சிறப்பினைப் பெற்றாள்.

இகன விரிவு சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள புலப்படிம பத்தினிகட்குமுறுமையில மிகவுட பெருமையுண்டாம் என பது இதனால் கூறப்பட்டது

—o—o—o—

59. தாடுஞ் சார்து நவேன நாணிஞர் நண்ணர்முன் கோடிசெல்வம் வைத்தது குமரேசா— சிதிர புழ்புரிந்திலலிலலேசர்க்கில்லை யிகழ்வார்முன் ஏறுபோற பீடு நடை (க)

இ...ள்

குமரேசா! கோடிசெல்வம் வைத்திருந்தது தேவகுந வேன் பகைவர் முன் நாணிஞர் எனின, புழ்புரிந்த இலலான யிலலாதவர்க்கு இகழ்வார் முன் ஏறுபோற பீடு நடை இலலை என்க, புரிந்தது=செய்த.

புகழ்புரிந்த இல் இல்லோர்க்கு—புகழுடைய மனைவியை இல்
லாதார்க்கு. ஏறு—சிங்கவறு எருதுமாம்.

ஒருவனது கம்பீரத்துக்குக் காரணங்கள் பல உள்வேளும்
புகழுடைய மனைபாளுடைமையே சிறந்தது என்பது குறிப்பு.
எவ்வளவு நலங்களையும் பலங்களையும் உடைபறையினும் அவன்
மனைவியிடத்தா மரண்பு இல்லைபானால். அவன்கள், பகைவர்முன்
நாணுவான என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது.

இவ்வுண்மை அமரர்களுவின் பால் அறியப்படும்

16

126 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நீதிகளைப் போதித்து வந்தார் அருந்ததி என்னும் பெருங்கற்
புடைபாள் மணமகன் இவ்வாழ்க்கை புரிந்தார் இவரது மனைவி
பாகிய பக்தினித தெய்வத்தின் உத்தம குணங்கள் அளவிடலரி
யன. மனைமாண்புடைய மகளிரனைவரும் தினமுட துதிக்கும்
பெருமாண்புடையவள் இன்றும் இவ்வுலகில் மணம புரிந்த
வுடனே கணவனைக் கைப்பிடித்து மணவழையைச் சுற்றிவருஞ்
சமயம் எந்த மணமகனும் இந்த அம்மையை நினைந்து வாழ்த்தி
வணங்கிவருவது வழக்கம் இவ்வீகார் நியமமாக நிலைத்துள்ளது.
இச்சடங்கை அடயி மிதிககல, அருந்ததிபார்த்தல எனவழங்கி
வருகின்றனர் கற்பு நிலைகுலைந்த அகலிகை கல்லாய் மண்ணில
இழிந்தனர். நிலைகுலைபாத அருந்ததி நகந்ததிரமாய் விண்ணில
உயர்க்காள் ஆகலான் இழிவுக்கும் உயர்வுக்கும் ஏதுவாக ஒவ்
வொரு மணமகனாகும் இவ்வுண்மை உணர்கதப்பட்டு வருகின்
றது. 2700-வ நூலகட்டு ஒருமுறை தன்னைத்தானே சுற்றி
நிற்கும் இப்பலிசையுடைய மண்டலம் ஒன்று வானிலுள்ளது.
இது சபதரிஷி மண்டலம் எனப்படும. இது நகந்ததிரக் கூட்ட
கனால நிறையப்பெற்றது அமமண்டலத்தின் முற்பகுதியின்
அடியில் இருப்பது வசிட்ட நகந்ததிரம். அதனை அடுத்தது நண்
ணிதாய்க் காரணப்படுவது அருந்ததி நகந்ததிரம். இதைத்தான்
நலமடைதற்பெருநாடு மணமகன் தலை நிமிர்ந்து பாப்பது. இத

தகைய சிறப்புடையதாக ஆந்தை சிபாரிசு மக்களைப்பெற்ற பின்பே
 மிகக் சிறப்பைபடைந்தார் அதன், அநகன், சமதி முதலிய
 நன் மக்களாலும், மனைவியாலும் வசிடர் எல்லா நலங்களையும்
 பெற்றார் இவரது மனை மாட்சியையும்மக்கட பேறறையும் தேவ
 ரும் புகழ்ந்து போற்றினார்

இதன் வி.ரிவைச சிவபுராணத்தில் உணர்க.

மனைமாட்சியுடையான் எல்லாமாட்சியும் அடைவான் என
 பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

6ம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 127

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

கணவனது வரவாய் அறிந்த செலவு செய்யும் நலமும்
 இனிபகுணமும், உடையவளே மனைவியாவள். ஒருவன் எல்லா
 முடையனாயினும் அவன் இல்லாளிடத்தில் நலம் இல்லையானால்
 அவனுடைமை பயனடையா நல்ல இல்லாளையுடையவன் ஒன்
 றும் இல்லாதவனாயினும் அவன் எல்லாம் உடையனும். கற்பு
 டைய மனைவியோல சிறந்தபொருள் இவ்வுலகில் ஒன்றும் இல்லை.
 கற்புடையவள் பெய்யென்றால் உடனே மழைபெய்யும் தன்னை
 யும் காத்துதலைவனையும்பேணி புகழ் வளர்ப்பவளே குலமகள்.
 சிறைக்காவலினும் நிறைக்காவலே பெண்களுக்குச் சிறந்தது.
 பதிலிரதைகள் தேவர்களாலும் பெருஞ்சிறப்போடு போற்றப்
 படுவார் சிறந்தமனைவியை யில்லாதவனுக்கு நிறைந்த புகழ்
 இல்லை. குணமுடைய மனைவியும் அறிவுடையமக்களும் ஒருவ
 னுக்கு அமையுமாயின அவனே பிவ்வுலகில நலங்கள் பலவும்
 அடைந்த நன்மைபாளன் என்பனவாம்.

6-வது வாழ்க்கைத் துணை நலம் முற்றிற்று.

7-வது அதிகாரம் மக்கட்பேறு.

அஃதாவது மக்களைப் பெறுதலின் சிறப்பு.

ஒருவன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவியின் நலத்தை முன்னர்க் கூறினார். இதில் அதன்பயனாகிய மக்கட்பேறின் சிறப்பைக் கூறுகின்றார். அதிகார அடையும் இதனானே தெளிவாம்.

—

61 நாடி மிருகண்டர் நற்சிலதர் மக்களுக்கேன்
கோடிதவஞ் செய்தார் குமரேசா—தேடிப்
பெறுமவற்றுள் பாமறிவ திலலை யறிவறிந்த
மக்கட்பேறல்ல பிற. (ச)

128 இருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள.

குமரேசா! மிருகண்டரும சிலாதரும. மக்கட்பேறுகருதி ஏன் பலவருடங்களாக அருந்தவஞ் செய்தார் எனின், அறிவறிந்த மக்கட்பேறே ஒருவன் பெறும அவற்றுள் சிறந்தது எனக.

பெறும் அவற்றுள்—பெறத்தக்க பொருள்களுள்.

அறிவு அறிந்த மக்கள்—அறியவேண்டுவனவற்றை அறிந்த பிள்ளைகள்

இவ்வுலகில், ஒருவன் பெறுவனவற்றுள் மக்கட்பேறே சிறந்தது. அதனினும் சிறந்த பேறு வேறு ஒன்றும் இல்லை. இவ்வுண்மையை நமது தேவர்தாமே அனுபவித்துத் தெளிந்துள்ள

மைபரன் “அல்ல பிற யாம அறிவது இல்லை” என்று நெஞ்சு
தட்டிக் கூறினார்.

மக்கட்பேற்றிற் பெரும்பேறில்லை என்றார் பிறரும்.

அறிவுடைய மக்களைப் பெறுதலே ஒருவனுக்குப் பெருஞ்
சிறப்பு என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுண்மை மிருகண்டர்பாலும் சிலாதர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

மிருகண்டர் இவர் கௌசிகா என்னுமுனிவரது புதல்வர்.
முறகலமுனிவரது புத்திரியாகிய மருத்தவதியை மணந்து வாழ்
ந்தார். தமக்கொரு நன் மகன் இன்மையை எண்ணிப் பிசங்கினார்
காசியை அடைந்தார். ஈசனை நினைந்தார் இருந்தவம் புரிந்தார்.
கண்ணுதற் கடவுளைக் கண்டார். அவரிடம் இவர் வேறொன்றும்
வேண்டவில்லை. அறிவுடைய மகனையே தரும்படி கூறினார்.
விரும்பிப் பெற்றார். அம்மகனை மார்த்தண்டன். விரிவை முத
விற கரண்க.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு

129

கதை 2.

சிலாதர் என்பவர் ஒரு முனிவர். பொறிகளை அடக்கிய அறி
வினையுடையவர். எல்லா நல்லகுணங்களும் இவர்பால் இயல்
பாகவே அமைந்திருந்தன. இவரது பத்தினியாருக்குச் சித்ரா
வதியார் என்று பெயர். அந்த அம்மையோடு கூடியவர் இல்
வாழ்ச்சை புரிந்தார். தமது பிதிரர்களை மகிழ்க்கும் பொருட்டு
இவர் ஒரு புதலவனைப்பெற மிகவுமுயன்றார் தானம் செய்தார்.
தவம் பலதாங்கினார். பிற்பேறுகளையெல்லாம் வெறுத்தார். மகப்
பேற்றையே விழைந்தார் சிவமேதுளை என்று தெளிந்தார்

வனஞ்சென்றார். தவமே துணிந்தார். தனி நின்று புரிந்தார். கல்லென நிலைத்துப் பல் பகல் நின்றார். பசிய சிறுகற்களையே தமது பசிக்கு உணவாக்கினார். அதனூற் சிலாதர் எனப்பெற்றார் சிலை என்னும் சொல் கல்லை உணர்த்தும் ஆதலால் இப்பெயர் அப்பெரியார்க்கு வந்தது. தேவவருடங்கள் பலகழியும்படி இவர் தவ நிலையில் நின்றார். பரமபதியும் தண்ணளிசெய்து இவர் தமமுன் தோன்றியது கண்டுதொழுதிவர் களிமீக்கூந்தார். வேண்டுவதென்னென விமலன் கேட்டார். அறிவறிந்த மகவையே அருள் என வேண்டினார். அங்நனமே முதல்வன் அருள ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். முனிவர் தமக்கு மகப்பேற்றுற்றதை நினைந்தார் மிகப்பேருவகை பூத்தார். அந்திவண்ணன் அருளால் வந்த மகனுக்கு இவர் நக்தி பெய்ந்து பெயரிட்டார். பேணிவளர்த்தார். இப்புதல்வனால் அவர்பிதிரர் அனைவரும் உய்ந்தார். உயர்கதி பெற்றார். இப்பாலனும் அருந்தவம் செய்தார் காலனைக் கடந்தான். கால காலனைபடைந்தான். தவமதி மைபால் இவர் சிவகணத்தலைவராய்ச் சிறந்துளார்.

இதன் விரிவை இலிங்கபுராணத்திலும் சிவாகசியத்திலும் தெளிக.

பெறுமவற்றுள் எல்லாம், மக்கட்பேறே பெரிதும் சிறந்தது என்பதை முழுதும் தெரிந்து, மிருகண்டரும் சிலாதரும் பெற்று மகிழ்ந்தார்; ஆதலால் இவரிருவரும் இங்கு உதாரணமாக வந்தனர்.

130

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கண்ணில் யாக்கையும் திங்களில் கங்குலும் கண்போல் அண்ணல் மந்திரி இல அசாட்சியும் அருளில் திண்ணென் றெஞ்சமும புலவரில் அவையும் ஒண்தீம்பால் வண்ணவா யிள மக்களில்மனையும் ஒப்பாமால்

(சீகாசத்திப் புராணம்)

மெத்துகிறை விழுமிய சீர்கதியோ

டெய்த்த வினறி இருமைஇன புந்தரும்

புத்திரற் பெறும புண்ணியவாற்க்கைதால்

அத்தவத்தினும் ஆற்றசிறந்ததே

(இருக்கவப் புராணம்)

பொறையிலா அறிவுபோகப் புணர்விலா இளமைமேலத்
துறையிலா வணசவாவி துகிலிலாக் கோலதனாய்மை
நறையிலா மரலை கல்வி நலமிலாப் புலமை காணர்ச
சிறையிலா நகரம் போலும் சேயிலாச் செல்வமன்றே

(வளையாபதி)

எல்லாப் பேற்றினும் ஒருவனுக்கு மக்சுட்பேறே சிறந்தது
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

—

62. பண்டேன் சகரர் பகிரதனால் தீதகன்று
கொண்டார் புகழைக் குமரேசா—கண்ட
எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டாப் பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்.

(உ)

இ—ள்.

குமரேசா! பகிரதனால் சகரர்பழி நீங்கி ஏன் புகழ்கொண்டார் எனின், பழி பிறங்காத பண்புடை மக்களைப் பெற்றவர் கபோத் தீயவை எழுபிறப்பினும் தீண்டா என்க
1-ம் அதிகாரம் மக்சுட்பேறு.

131

பெறின் என்றார் அருமை கருதி.

பழிபிறங்காப் பண்பு உடைமககள் = பழியில்லாத குணங்களை யுடைய புதல்வர்.

தீயவை தீண்டா = துன்பங்களா அறுகா

பழிபை நீக்கிப் புகழை ஆக்கும பண்புறம புதலவரை ஒருவன ஒரு பிறப்பில் பெறுவனாயின அவன தலைமுறை ஏழும் நலமுறம் எனபதாம். நகுணமுடைய மக்களைப் பெற்றார்க்குப்

புகழும் இன்பமும் முழுதும் உள்வாரம் எனபது கருகது.

கேவா, மக்கள், விலங்கு, பறவை. ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என னும் எழுவகைப் பிறப்புக்களையும் ஒர் உயிர் வினை வயததால் அடையும. அவ எழு பிறப்பின்கண்ணும் உறுதுயர்கள் நன்மகப்பேற்றருளை உறா எனவும. இது பொருளபடும். மேல மக்கட் தேரே சிறந்தது என்றா, அப்பேற்றால் பயன யாது எனபார்க்கு இது கூறினார்

நல்ல புதல்வனால் ஒருவன் குலமுழுதும் நலமடையும் என பது இடில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ வுண்மை பகிரதன் பால் உணரப்படும.

கதை

பகிரதன் எனபவன் சூரியகுல திலகம். திலீபன் என னும் அரசனது புதல்வன். சிறந்த கலவியும், உயர்ந்த ஞானமும் ஒருங்கே நிறைந்தவன். நெறிவழுவாமல் அரசு புரிந்தான். ஒரு நாள் தமது குல குருவாகிய வசிட்டரிடம் தமது முகாதைகளுடைய பழஞ்சரிதங்களை முழுதும் கேட்டான். அசில் சகரர் இயல்பை விவரமாக உணர்ந்தான். அவர்கட்கு இவன் நான்காவது தலை முறையில் வந்தவன். தமது முன்னோர் கபிலரால் மடிந்து கதியடையாமையை நினைந்தான். உளம் மிக நொந்தான். அரசை அமைச்சன் இடம் தந்தான். அருங்கான் அடைந்தான். பெருந்

17

132 சிருக்குறட் குமரேசுவென்பா.

தவஞ் செய்கான். விண்ணில் விளங்கிய கங்கையை இவன் தவ மகிமையால், இம் மண்ணில் முழங்கக் கொணர்ந்தான். பண்டு மடிந்து கிடந்த தம் முன்னோராகிய சகரரது பெரிய என்புக்குள் பலைக தான் கொண்டு வந்த இளிய கங்கையால் புனிதமாக்கினான். அதனால் அச்சகரா அனைவரும் துயரகன்றார். உயரகதி பெற்றா தமது முன்னோர்களுடைய பழியையகற்றிய பகிரதனது பெரும புகழை உயர்ந்தோர் வியந்து னுதித்தார். இப் புகல்வீனப் பெற்ற திலீபன் நிலைபெற்ற இன்பமெய்க்கினான் எழுபிறப்பும தீயவை

நீண்டா என்பதை உலகம் இவள் பிறப்பால் உணர்ந்தது பழி
யைத் தேய்த்ததுப புகழை வளர்த்தது பரிசுதன் அநேகநிலை
மீண்டும் அன்பால் அடைந்தான். இன்போடு இருந்தான்
(இது பாகவதகதில் உள்ளது)

ஒரு பிறப்பில் பெற்ற பண்புடை மகனால ஒருவனுக்கு
எழுபிறப்பினும் இன்பம் உண்டாம் என்பது இசைவு தெளியப்
பட்டது.

இறைவர் ஞானமும் ஏதம் இலாமையும்
பொறையும் பூண்ட புதலவர்ப் பெறுவதே
மறவ ரேனும் அவரையவ வலினை
பிறவி யேழினும் பினதொட ராதரே,
(திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.)

இல்லொழுக்கம் இயைந்து பிதிர்க்கடன்
ஒல்லும் வண்ணம் உருநறி மரபுளோர்
செல்லும்வான் நிரயததுயர் சிந்துவான
வல்ல மக்கட் பெறற்கினை மற்றிலை,
(திருக்கவப்புராணம்.)

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு, 133

மன்னரானவர் அல்லர்மேல் வானவர்க் கரசாம்
பொன்னின வர்கமுற புரந்தரன் போலியாலலர்
பின்னும் மாதவந் தொடங்கினோன் பிழைத்தவர் பிறப்பார்
சொன்மறாமகற பெற்றவர் அருந்தயர் துறந்தார்.
(இராமாயணம்.)

நன் மககட்பேற்றால் ஒருவன் அடையும் பயன் இதனால்
கூறப்பட்டது

63 பெற்றபொருள் விட்டுமக்கட் பெற்றான் தசாதன்பின்
கொற்றமுற்றான என்னே குமரேசா—பற்றுநின்ற
தம்பொருள் என்பதம மக்கள் அவர்பொருள்
தந்தம வினையான் வரும். (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! தசாகன கையிற பெற்ற பொருளை வேள்வி
யிற் செலவிட்டு ஏன பக்களைப் பெற்றான எனின், அம் மக்கள்
செய்யும் பொருள் தம்மை கோக்கி வரும்; ஆதலால் தமமக்களை
தம்பொருள் என்க.

ஒருவனுக்கு ஒரு பொருட்டாக மதிக்கத்தக்க உண்மைப்
பொருள் நன்மககளேயாம்; நெல் மணி முதலியன அல்ல என்ப
தாம். செலவம்போன்ற சிறப்பினையுடையவராதலால் மககளுக்
குப் பொருள் என்றும் ஒருபெயர் உண்டு.

எவ்வளவு பொருள்கள் இருப்பினும் மக்கள் இலையானால்
அறிவுடைபார் அவற்றை ஒரு பொருளாக மதியார் என்பதும்,
மக்களை ஒருவனுக்கு உயிர்க்கு உயிரான ஒன்பொருள் என்ப
தும், இதில் உணர்கதப்பட்டன. இவ்வுண்மை தசாதன்பால்
உணரப்படும்.

134

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

தசரதன் சூரியகுலத்து வேந்தன், அயன் என்னும் அரசன் புதல்வன், அயோத்யிலிருந்தான். திகிரிமன்னன், உலக முழுவதையும் வழுவற ஆண்டான். மன்னுயிர் எல்லாம் தன்னுயிர் எனவே எண்ணியொழுகிய புண்ணிய வுருவினன். சத்தியசீலன். தரும பாலன். உயிர்கள் எல்லாம் இனபம் அடையுமபடி என்றும் அன்பு செய்துவந்தான்

தாயொக்கும் அனபில தவமொக்கும் நலம்பயப்பிற்
சேயொக்கும் முன்னின்று ஒருசெல்கதி யுய்க்குமரீகால
கேயொக்கும் என்னில் மருந்தொகரும நுணங்குகேள்வி
ஆய்ப்புகுக்கால் அறிவொக்கும் எவர்கும் அன்னுள்.

நாய்ந்தே கடந்தான் இரப்போர் கடல் எண்ணில் தண்ணூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவெனனும் அளக்கர்வாளால்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை கருத்துமுற்றத
தாய்ந்தே கடந்தான் திருவிற்றொடர் போகபெளவம்

எய்யென எழுபகை எங்கும் இன்மையால்
மொய்யொரு தினவுறு முழுவத தேரளிணுள்
வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஒம்புமேர்
செய்யெனக்காதது இனிது அரசுசெய்தன்றான்.

என அவ் அரசர் பெருமானை சூறித்தக கம்பர் கூறியுள் ளார். இவற்றால் அப்பெருந்தகையின் அருகருணங்கள் எல்லாம் ஒருங்குணரலாம். இமமன்னன் கோசலை, சுமித்திரை, கைகேசி என்னும் தலைமைபான மனைவிமார் மூவரோடு கூடி வாழ்ந்து வந்தான் அறுபதினுயிர் வருடங்களும் உறுபகையொடுக்கி இவ்வுலகை நலமுற ஆண்டான். எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடம் நிறைந்திருந்தன. பிறிதொரு குறையும் இல்லை. ஆயினும், ஒரு

அதனை நினைந்து நினைந்து நெடுநகவலபூண்டரன் குருவினிடம்
கூறினான் அவர் உணர்த்திப்படியே கலைக்கோட்டு முனிவரைக்
கொணர்ந்தான் அவர் அருளால் புத்திரகாமேட்டி என்னும்
ஒரு பெரு வேள்வி செய்தான். பெற்றிருந்த பொருளையெல்லாம்
அதிலே பேணாது யீசினான் பொருள் அறையைத் திறந்து வறிய
வர் கொள்கென முரசறைவித்தான். தம பொருள் என்பது தம
மக்களே என்று நம்பினான். உறவேள்வியின் பயனாக மக்கள்
நாலவரைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்கட்கு இராமன், பாதன்,
இலக்குவன், சத்துருக்கள் என முறையே பெயரிட்டான். இம்
மக்களால் அம்மன்னன் இம்மையிற் புகழ், மறுமையில் இன்ப
மும் ஒருங்கே பெற்றான்.

மைந்தரைப்பெற்று வானுயர் தோற்றகதின் மலர்ந்தார்
சுந்தரப் பெருந்தோளினாய் என்துணை தானின்
பைந்துகட்களும். ஒக்கில சாமெனப் படைததாய்
உய்ந்தவர்க்கருந் துறக்கமும் புகழும்பெற் துயர்ந்தேன்.
பண்டிகாணதொழும் தேவரும் முனிவரும் பாராய்
கண்டுகண்டெனைக் கைததலம் குளிகின்ற காட்சி
புண்டரீகத்துப் புராதனன் தன்னெடும பொருந்தி
அண்டமு லத்தோர் ஆசனத்திருதனை யழக. என்று
தான் மக்களால் அடைந்த மறுமையின் பெருமையைப்
புண்ணிய வுருவேடு வந்து இராமன் முன்னிலையில் தசரதன்
இவ்வாறு கூறினான்

(இதன் விரிவை இராமாவதாரத்தில் உணர்க.)

கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை கொண்டானின்
துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை மக்களின்
ஒண்மைய வாய பொருளில்லை சுன்றானின்
என்ன கடவுளும் இல். (நான்மணிக்கடிகை)
அறிவுடைய மக்களே ஒருவனுக்குச் செறிவுடைய செல்வம்

136

சிருக்குறட் குமரேச மெண்பா.

64

உண்டிமக்கள் கையனைந்த ஒண்குழையேன்சசீலை
கொண்டனிகா உண்டாள் குமரேசா—கண்ட
அமிழ்சினும் ஆற்ற இனிதேதம மககள
சிறுகையளவிய கூழ்

(ச)

இ—ள

குமரேசா! கனது மககள் கையனைந்த உண்டு எஞ்சிய
கூழையுடனான சசீலை இனிதாக உண்டாள் எனின, கமழைய
மக்கள் சிறுகையால் அனைந்த கூழ், அமிழ்சினும் ஆற்ற இனி
தரம என்க.

ஆற்ற இனிது = மிக இனிமையுடையது
கூழ் = உணவு

எளிய உணவாயினும் தாமதமககளது சிறிய கையால் அளர்
வப்படுமாயின, அஃது உயர்ந்த தேவர் உணவினும் சிறந்த
சுவையினைபுடையதாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்
வுண்மை சசீலைபால் உணரப்படும்.

கதை.

குமரேசலர் மனைவியாகிய சசீலை தான் ஆகிய கூழைக் கணவ
னுக்கும் மககளுக்கும் களிந்து ஊட்டுவாள் அதன்பின்னே தான்
உண்பாள். ஊட்டி எஞ்சிய கூழைத் தான் உண்ணும்பொழுது

தனது இளங் குழவிகள் புழுதி தோய்ந்த மெய்யுடன் வந்து
 புகுந்து அக்கழைத தங்கையால நொய்ய அனையும். தம்மக்கள்
 சிறுகையளவிய அக் கூழையும் ஈண்டிய சுவையுடன் கசிலை
 உண்டு மகிழ்ந்தனர். இதனை அவர் சரிதத்தில் உணர்க.

பென்னுடைய ரோணும் புழுமுடைய ரோணும்
 ரொணனுடைய ரோணும் உடையரோ - இன்னடிகில்
 பக்கனையும் காமகைகதைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
 மககரீயில் கிலாத வர். (ரளவென்பர்.)

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு. '137

மகவகைகத வுணவே மிகவுயர்ந்த சுவையாம் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

65 தேடுபுகழ்ச சம்பந்தர் செம்மொழிகேட்டுடன் மகிழ்ந்தார்
 கூடியின்பார் தற்கை குமரேசர் - ஓடி வந்து
 மகரணமெய் தீண்டல உடனகின்பாம் மற்றவர்
 சொரகேட்டல இன்பநு செவிகது (நி)

இ—ள்

குமரேசர்! சம்பந்தரைச் சமந்து மகிழ்ந்த தற்கை ஏன்
 அவர் சொல்லியும் கேட்டு மகிழ்ந்தார் எனின, ஒருவன் மெய்கது
 மக்கள் மெய்யைத் தீண்டுகலும், செவிகது அவர் சொல்லிக்
 கேட்டலும் இன்பமாய் எனக.

செம்மொழி = செம்பொருள்கண்டமொழி

வாய்க்கு இன்பம் மேலே கூறினார் இதில செவிகதும்
 மெய்க்கும சேர்த்துக கூறினார்.

பரிசுஇன்பதகின் அருமை கருதி அதனை முனவைததார்.

மக்களைத் தழுவிடும் அவர்தம் மழலை மொழிகளைக் கேட
 டும் பெறஈனார் மகிழ்வர் என்பது இதில உணர்த்தப்பட்டது
 இவ்வுண்மை சிவபாத இருதயர்பால உணரப்பயிம்.

கதை

சிவபாத இருதயர் என்பவர் சோழமண்டலத்திலே சீர்காழி என்னும் சிநகரிலே அகதணர் வருணகதிலே, கொணியர் கோத்திரகதிலே பிரதயர், நல்லசீலமுள்ளவர், பகவதியர் என்னும் மனைவியோடு கூடி இவர் இல்லறம் புரிந்துவந்தார், வருங்கால், பாமன் அருளால் இவரொரு புதல்வனைப் பெற்றார், பெருமகிழ்வுற்றார். இவர் அந்நகரிலுள்ள சிவாலயத்துட் சென்று பிரதிதினமும் தரிசனஞ்செய்வார். செல்லுங்கால், தளர்நடையிட்டுத் திருக்குறியினைத் தழுந்தார்.

தத்தி நடக்கும் தமது அருமைத் திருமகனையும் தழுவித் தோளிலேந்திச் சுமந்து செல்வர், மக்களைத்தீண்டி மகிழும் மெய்யின்பதையே யிவர் மெய்யின்பமாக மதித்தார் ஆலயத்தருகிலுள்ள நீர் நிலையை ஒருநாள் அணுகினார். பிள்ளையை வெளியே வைத்து விட்டுத் தான உள்ளே புதுநகர், நீருள் மூழ்கினார் அவ்வமயம் பிள்ளையார் தமது தந்தையைக் காணாமையால் அமமா! அப்பா! என்று அழுகார். உடனே அனைத்தாயிரக்கும் அந்மையும் அப்பனுமாகிய உமையும் பாமனும் தோன்றினார். தேவி ஒரு பெற்றிண்ணத்தில் பாலைக் கறந்து பிள்ளைக்குக் கொடுத்தார், பிள்ளையாரும் கொண்டார் வள்ளததை வாயிலவைத்துக் குடித்தார், வள்ளம மறைந்தது. பாலொழுகிய வாயோடு மகிழ்ந்துகிற்கும் கனை நீராடி வந்த தந்தை சுண்டார். யார் தந்த பாலைப்பருகினாய் என்று தமது அருமை மகனை அகட்டினார், பிள்ளையாரும் கையை மேலே தூக்கி இதேதா இவர் தந்தார் என்று சுட்டிக் காட்டினார்

தோடுடையசெவி யனவிடையேறியோர் துவெண்மதி நுடிக்
காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென உள்ளககவர் களவன
ஏடுடையமலரரண்முன்னுட்பணிந்தேத்த அருளசெய்த
பிடுடையபிர மாபுரமேனிய பெமமான இவனன்றே

என்று மழலை மொழியோடு இதனை மிழற்றினார் தந்தைபார்
கேட்டார். கேட்டபடியே சுண்டார், கழிபெருவகைகொண்டார்.

மகனது அழகு நிரம்பிய மென்மைபான அருமைத் திருமேனி
 யைத் தீண்டியும், சுவை நிரம்பிய இனிமைபான மழலைச் சொற்க
 ளைக் கேட்டும் இவர் பேரின்பமுற்றார். சிவஞானத்தோடு சம்பந
 தம் உற்றமையால் பிள்ளைபாரும் திருஞான சம்பந்தர் எனலும்
 ஒரு பெருநாமம் பெற்றார். இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில்
 உணரப்படும்.

சேறனைந்தமென சிறடித் தளிர்சொடு தீம்பாற
 சேறனைந்தகைத் தாமரை போடுசெந் துதிர்வாய்
 ஊறுநீர்நனை மார்பினே டிளமகா ருநதி
 யேறுமின்பமுள் எதனையே உடம்பென இசைப்பார்,
 7-ம் அதிகாரமுகவகவரண

அரிகொள் பொன்புனை விண்ணி தண்டையோடணிந்த
 தருணமென்றளிர்ச் சிறடித் தளர்நடைச் சிறுவர்
 மருவறாதசெவ் வரம்பல்வாய் மழலையாரமுதம்
 பருகிலாச்செவி பாவையின் செவியெனப் படுமால்
 (சீகாளத்திப்புராணம்)

ஒருவன் உடற்கும் செவிக்கும் உண்மைபான இன்பம் இஃ
 தென இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

66 மன்றாடி நின்மழலை வாசகமேன் கேட்டுவந்தார்
 கொணறைமுடி சாய்ததும் குாரோசா—என்றும்
 குழலினிது யாழினி தென்பதம் மகநள்
 மழலைச்சொறு சேளாதவர் (சு)

இ-ள்

குமரோசா! கொணறைமுடி சாய்ததும் நின் மழலை வாச
 கத்தை மன்றாடி ஏன் கேட்டு மகிழ்ந்தார் எனின், குழலிசையி

னும் யாழ் இசைரி னும் தமக்களுடைய மழலையிசையே யினிது
ஆதலால் என்க.

மன்றடி==சிவன். கெஞ்சி என்றமாம். குழல்==வேய்க்
குழல். இதனையிப்பொழுது புல்லாங்குழல் என வழங்கிவருகின்
றனர். யாழ்==வீணை. இவற்றின் இசைகளை முறையே வேணு
கானம், வீணுகானம் என்பர் வடநூலார்.

மக்கள் சொற்கேட்டலே செவிக்கு இன்பம் என்று மேலே
கூறினார். குழல் இசையும் யாழ் இசையுமே செவிக்கு இன்பம்
பயப்பண என்று கூறுவாருஞ்சிலர் உளரால் எனின், அவர் மக்கள்
சொற் கேளாதவரேயாவர். கேட்டவராயின் அங்கனம் கூறார்
என்று அவரை நோக்கி இது கூறினார்.

18

140

திருக்குறட்டுக்குமசை வெண்பா.

அறிவில்லாத குழலினும் யாழினும் நின்று எழும் ஓசையி
னும் அறிவுடைய மகவின் வாயிலிருந்து வரும் மழலையோசையே
யிகவும் இன்பமாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்
வுண்மை உமாபதிபால் உணரப்படும்.

கதை

தமக்குத் திருமகனாய் அவதரித்த முருகப்பெருமானது மழ
லைச் சொல்லிக் கேட்டுப் பரமனும் உமையும் பெருமகிழ்வுற்றார்
பாலனை யிடையே பரிந்து வைத்தார். மழலையொழியை மாந்தி
மகிழ்ந்தார். நாரதரது யாழினும் தமது அருமைத் திருமகனது
மழலைச் சொல்லிலே தான் பெரிதும் இன்புற்றார்.

ஏலவார்துழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
பாலனாகிய குமரவேள் நலிவுறும் பான்மை
ஞாலமேலுறும் இரவொடு பகலுக்குர் நடுவாய்
மரலிபாண தொள் நழிவின்றி வைகுமாறொக்கும்.

(கந்தபுராணம்.)

இதனால் மேற்குறித்தவுண்மை புலனாம். இன்னும் பிரமனும்
அறிபாத ஒரு மொழிக்கு முருகப்பெருமான் பொருள் கூறாம
பொழுது பாமன் அம்மழலை மொழியைத் தமதுகொன்றை முடி
சாய்த்துக் கேட்டமையும் காண்க.

சொன்ன கலையின் துறையினைத்துந் தேய்ந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தாம் இன்முகதது—முன்னம்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செலி.

(புகழேந்தி.)

குழலினும் பாழினும் மகலின் மழலை மொழியே யினிதென்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேது.

141

67 பாடலியூர்க் கோன்புதலவர் பல்கலையும் தேறவன்றேன்
கோடிவகை செய்தான் குமரேசா—பிடுடைய
தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி யவைபத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.

(எ)

இ—ள்

குமரேசா! பாடலிபுரத்து வேந்தன் தனது புதல்வர் கலை
பல கற்றுத் தெளியுமாறு ஏன் பலவகையுபாயங்களைச் செய்தான்
எனின், அவையின்கண் முந்தியிருக்கும்படி செய்தலே தந்தை
மகனுக்குச் செய்யும் நன்றி என்க.

ஆற்றம நன்றி—செய்யும் உதவி.

அவை—கற்றுவல்ல நல்லோர் கூடிய இடம். அதில் முந்தி

யிருக்கும் பெருமையைக் கல்விரலமுடைய ஒருவனே அடைவான் ஆகலால் அந்நலத்தைத் தன் மகன உடையனும்படி செய்தலே ஒரு தந்தைக்குக் கடமைபாம் என்பது கருத்து.

தம்பொருளாகிய தம்மக்கட்கு ஒருவன கல்விப்பொருளாயே தருதல்வேண்டுமென்பது குறிப்பு

பொருள் தொகுத்துத் தருதல் முதலியனவெல்லாம ஓர்உதவியல்ல என்பதும், கலையுணர்புலமையில் தன்மகனைத் தலைமையோனாக்குதலே தந்தையின் கடமை என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சுதரிசனர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பண்டு இப்பாதகண்டத்தில் பாடலிபுரம் என்றொரு நகரம் இருந்தது. சுதரிசனன் என்னும் பெயரினையுடைய அரசன் ஒருவன் அநிலிருந்து அரசுபுரிந்தான். இவன் நீதிநூல் பலவும் ஓதியுணர்ந்தவன் இவனுக்கு ஏழுபுகல்வர்கள் பிறந்தனர். அப்புதல்வர் எழுவரும் செல்வத்திற் சிறந்தார். செழிப்புடன் வளர்ச்
142 திருக்குறட் குமரீசுவெண்பா

தார். கலவியில் இவர்கட்கு மணஞ் செல்லவில்லை கலவிபயிலும்படி தன்மககட்குப் பலமுறையும் அரசன் அறிவுறுத்தினான். அவர்கள் பயில் முயல்வில்லை. மனம் போனபடியே திரிந்தார். மதியிழந்து மகிழ்தார். அதனால் அரசன் பெருங் கவலைகொண்டான் எப்படியாவது தன் மக்களைக் கலவியில் வல்லுநராகக்கருதினான். தனது நாட்டில் சோமசுர்மா என்னும் வேதியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கலவியறிவு மிக்கவர் கலல சொல வன்மையுடையவர். அவரை அரசன் அழைத்துவரும்படி செய்தான் அவரும் வந்தார். தன் பிள்ளைகளை எவ்வகையிலாவது கலவிபறிவுள்ளவர்களாக ஆக்கவேண்டும் என்று அவரிடம் அரசன் வேண்டினான் அவரும் இசைந்தார் அவர் வேண்டிய எதைபும் விருப்பித்தந்தார் புகலவா தகுதியறிந்து அவரும் இகமாகக் கறபித்தார். கதைகா பல கூறினா அவர்தாமே கலவியை விருப்பும்

படி செய்தார். அதன்பின் கற்பித்தார். அவரும் பயின்று தெளிந்தார். புலவர்கள் அவையில் அவர்கள் பலமுறையும் தலைமைபெற்றிருந்தார் மனனன கண்டான். மகக-ருசு செய்யர்வண்டிய கடமையைச் செய்து முடிக்கதமையை நினைத்து மனனன பெரும் கிழவு கொண்டான். இதன் விரிவைப் பஞ்சகந்திரகதில் உணர்ச்சி, தம மககளைக் கலவியுடைய ராககுதலை தந்தையர்களுக்கடன எனபது இதனால் கூறப்படாது

68 மண்டு புகழ்ப்பகவன் மககளறி வாலுலகோர்
கொண்டனகோன இப்பா குமரேசர்--கண்டுமகிழ
தமமிறறய மககள அறிவுடைமை மாநிலத்து
மனனுயிர்க் கெல்லாம இனிது (அ)

இ—ள

குமரேசர்! பகவனது மககளறிவால், உலகோர் என் இன்பம் உறறார் எனின், தம்மக்களது அறிவுடைமை மாநிலத்து மனனுயிர்க்கெல்லாம தம்மினும் இனிதாம் என்க,

7-ம அதிகாரம் மக்கட்பேறு. 143

மகன அறிவுடையவனாயி நககால அவன் தந்தைக்கு எவ்வளவு மகிழ்வுண்டாகுமோ அதனிணும் பெருமகிழ்வை உலகோர் அடைவர் எனபது கருத்து
“தமமின இனிது” எனபதில் ஒப்புப்பொருளும் கருதப்படும்.

இனி, தமமுடைய அறிவினும் தமது மககளுடைய அறிவு சிறந்தது என்று கேட்கப்படுமாயின் இவ்வுலகத்தில் எல்லார்க்கும் அலகோர் இன்பமாம், எனவும் இது பொருள்படும்

கலவியில் தனனிணும் சிறந்தவன் என்று பிறனொருவனைக் கூறக்கேட்டால் வருந்துகின்ற ஒருவன் அகமனமீம் தன்மகனை யெடுத்ததுக் கூறினால் மகிழ்கின்றான்; குறுகிய அறிவுடையவனுட

தன்மகனைப் பெருகிய அறிவுடைமையவளுக ஆக்கிப்பார்க்க விரும்பு
கின்றான் இவை இரண்டும் மேற்குறித்த முன்னுரவது பொருளை
வரப்படுத்துகின்றன

கனமக்களுடைய அறிவுடைமையால் உலகமெல்லாம் இன்ப
முறும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவவுண்மை பக
வன மகனாபால் உணரப்படும்.

கவித.

பகவன் என்பவர் பெருஞ்சாகரன் என்னும் ஒரு சீவதியன்
புதலவர். நல்ல நீதியொழுக்கக்கா உள்ளவர் தனது முப்பத்
துமுன்றாவது வயதில் காசியாததிகாசகுச சென்றார் இடையில
தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள மேலூர் அகரம் என்னும் ஒரு
நகரத்தில் தங்கினார் இரவில் தனித்திருந்தார். அங்கு ஆதி
யென்னும் ஒரு மரங் வந்தார். புலை மகன் என்று கருதியொரு
கோலால் அவனைத் தலையில் அடித்தார். அவளும் அகன்றாள்.
அதன்பின் இவர் காசிபயபடைந்தார். பல வருடங்கள் ஆண்டுத்
தங்கி மீண்டும் அந்தகாமே வந்து தங்கினார் முன்போன ஆதி
யும் மீள் வந்தார் உண்மையில் இவனோர் அந்தணன் மகன்.
தவமுதியென்பவருக்கும், அருணமங்கை பென்பவருக்கும் புதல
144 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வியாப்த்தோன்றினான். இவள் தோன்றியபின் தன்னூர் மலாமாரி
யாலழியத் தான்மட்டிக் காட்டினான். உறையூர் புஞ்சுந்தான் அந்
கோர் பறையன் வீட்டில் ஒதுங்கினான். பின் விதிவசத்தால்
நீதியியன் என்னும் ஒரு வேதியன் வளர்க்க வளர்த்தார். அங்கு
நினைகன்று நாடெங்குந் திரிந்தான். திரியுங்காலத்தில் தான்
பகவணக்கண்டான் பகவனும் இவனை மிகவும் காதலித்தான்
ஆதியும் இசைந்தான். இருவரும் மணந்தார ஆதியில் தான்
அடித்த அடியின் வடுவை ஆதியின் தலையில் ஒருநாள் பகவன்
கண்டான். முன் தனனால் அடிக்கப்பட்ட புலைமகன் என்று கிடை

குலைந்தோடினான் ஆதியுந் தொடர்ந்தான். பகவண்ப பறநினுள் இருவருந் தம்முள் ஓர் உறுதியைச் செய்தார். கலகதீனபுற்றார். இவர்பால் வழுவிலமக்கள் ஏழுவர் பிறந்தார். அதிகமான், கபிலர், திருவள்ளுவர் எனப் புதல்வர் மூவரும், உப்பை, ஓளவை, உருவை, வள்ளியெனப் புதல்விவர் நால்வரும் ஆவர் இவ்விழுமிய குழவிகள் எழுவரையும் பிறந்த இடத்திலேயே கிட்டிகிட்டித் தாம்முன் செய்துகொண்ட உறுதியின்படி ஆதியும் பகவணும் அகன்று சென்றார். செல்லுங்கால தாய் மட்டும் பிள்ளைகளைப் பிறிய ஆற்றாது மறுகி நினறாள் அவ்வமையம் திருவருளால் இக் குழவிகள் ஏழும் தாமமலர்வாய் திறந்த மழலை மொழியால் தமது தாயைத் தேற்றியனுப்பின.

இட்டமுடன் எனதலையில் இளைபடி யென்றெழுதி
கிட்டிவ னுஞ்செத்த கிட்டாரீன—முட்டமுட்டப
பஞ்சமே யானும பாரமவ னுககனனாய்
நெஞ்சமே யஞ்சா திரு. (ஓளவை)

கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும கல்லினுள் தேரைக்கும்
கிருப்புற் றமுதலிக்கு மெய்யன்—உருப்பெற்றல
ண்டி வளர்க்காரே வேகெடுவா யன்னுகேள்
வாட்டம் உனக்கேன் மகிழ். (அதிகமான்)

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு. 145

அத்தி முதலெறும்பி றுனவுயி சத்தனைக்கும்
சித்த மகிழ்ந்தளிக்கும் தேசிகன்—முற்றவே
கற்பித்தான் பேரானே காக்கக் கடனிலையே
அற்பனே அன்ன யான். (உப்பை)

சண்டப்பைக் குள் றுயிர்தன் தாயருந்தத் தானருந்தும்
அண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரியம்—மண்டி
யலைவின்ற அன்னாய் அரனுடைய வுண்மை

நிலைகண்டு நீயறிநது நில, (உருவை)

அள்ளி வயிற்றில் அருத்தி வளர்த்தவன்றான்
இன்னும் வளர்க்கானே எந்தாயே—மின்னாவஞ்
சூறும் பெருமான் சுடுகாட்டில் பின்றுகிளை
யாரும் பெருமான் அவன் (வள்ளி)

சண்ணுழையாக் காட்டில் கருங்கற் நவளைக்கும்
உண்ணும் படியறிந் தூட்டுமவர்—கண்ணார்
நமக்கும் படியளப்பார் நாரியேவர் பாகர்

தமக்குந் தொழிலென்ன தான் (கபிலர்)

எவ்வுயிருந் காக்கெவொரு ஈசனுண்டேர இல்லையே

அவ்வுயிரில் யானொருவன் அல்லனே—வவ்வி

அருகுவது கொண்டிங் கலைதவதேன் அன்னப்

வருகுவது தானே வரும் (வள்ளுவர்)

இத்தெய்வ மக்களின் அறிவுடைமைபால், இந்நிலவுலகம்
உயர்வழற்றது இவரைப் பெற்றவர் தமயினுட மற்றவரே இவ
ரால் பேரின்பம் உற்றனர். இவருள் நமது வள்ளுவத் தெய்வத்
தின் மதிநலம் இம்மாதிலத்த மன்னுயிர்க்கெல்லாம் பெரிதும்
இனிதாம் பெருமையுள்ளது. இவ்வுண்மை சங்கத்தார் பால்
நன்கு காணப்படும்.

146 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

சிந்தைக் கிளிய செவிக் கிளிய வாய்க் கிளிய
வந்த இருவினைக்கும மாமருந்து--முநகிய
நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
பன்னிய இன்குறள்வெண் பா.

இதுபோன்ற பல பாக்களால் நமது தேவர் அறிவுடைமையை
உவநது வியந்து சங்கத்தார் சாறறியுள்ளார். ஆண்டுகாணாக

ஒருவன் அறிவுடைய மக்களைப் பெறவனாரின் அவரால்
உலகமுழுதும் இன்பமடையும் எனபது இதலை கூறப்பட்டது.

69 உற்றடைந்தார் சீவகன்சீர் ஓதவுவர் தானென்னை
கொற்ற விசயை குமரேசா—முற்றியே
ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய் (சு)

இ—ள.

குமரேசா! தன்னை வந்து கண்டவர்கள் சீவகன் பெருமையைச் சொன்னவுடனே ஏன் விசயை பெரு மகிழ்வடைந்தார்கள் எனின், தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய், ஈன்றபொழுதினும் பெரிது மகிழும் என்க.

பெற்றகாலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைவிடத் தன்மகனை நல்லவன் என்று பிறர் சொல்லக் கேட்ட காலகதில தாய் பெரு மகிழ்வை அடைவாள் என்பதாம்.

மகன் என்று பொதுவகையாகக் கண்ட பொழுது உண்டாக இன்பத்தினும் அவன் குணமுடையன் என்று கேட்டபொழுது உளதாம் இன்பம் அவனைப் பெற்றவடநூப் பெரிதாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை விசயைபால் உணரப்படும்.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு.

147

கதை.

விசயை என்பவள் தத்தன் என்னும் பெயரினையுடைய விதைய தேசத்து வேந்தன் மகன். சிறந்த வுருவமும், நிறைந்த அழகும ஒருங்குவாய்நகவள் ஏமாங்கக நாட்டு அகிபதியாகிய சச்சந்தன் என்னும் அரசனுக்கு இவள் மணமகளானா. இவளது அன்பமைந்த இன்பத்தை அரசன் நன்மகனாகது துய்த்தான். காதற்சுவையைக் கனிந்து மாந்தினான். அவ் இன்ப வெள்ளத்

தில் இவன் ஆழநது தாழ்ந்திருந்தான். அதனால் இவனது அரசரிமையை அமைச்சன் ஒருவன் தனக்கு உரிமைபார்க்கிக் கொள்ளக்கூடுகின்றான். படைபைத திரட்டினான் திரவில வந்தான். அரண்மனையை வளைந்தான் சச்சுந்கன் விழித்தான். உற்றதை யுணர்ந்தான். சினந்தான் எழுந்தான். அவன்மயம் தளது மனைவி நிறைந்த கருப்பம் உடையவளாயிருந்தாள் அதனை சீனை நது நினைந்து அரசன் வருந்தினான். முடிவில் தனித்தான். அற்புதமான மயிற்பொறியொன்றில் விசயையை நீட்டி வெளியே விட்டான் அவளும் மறுகிணை பகைவரைப் பொருது கணவன் வென்றுவிடுவான் என்று தேறினாள். அதனால் பொறிமீடல் இருந்தான். நெறியை நீராகிணை மயிற்பொறியை வலக்கரத்தால் சுழற்றி வாணவழி போனால் பகைவரும் கொடுகினர். போரும் நடந்தது. அதில் சச்சுந்கன் பட்டான் மன்றில் நிகழ்ந்த வெற்றித்தொனியை விண்ணில் போன விசயை நீட்டினான். ஏங்கி மயங்கினான். அதனால் பொறிமீடல் ஒருபுறம் உடையிழந்தான் திருவருளால் பிழைத்தான் அன்றே கருப்பித்தான். ஒளி நிறைந்த மேனியுள்ள ஒரு புகல்வன் நீட்டினான் மகனது அருமைபையும் தனக்குற்ற சிறுமைபையும் மானி பெண்ணி ஏங்கினான். ஒரு வணதேவதை வந்துவிசயையை சீக்கறி அக்குழவிக்குச் சீவகன் என்று பெயரிட்டது. கன்பகன் உவனதேவதையிடம் தந்து தாயும் வருந்திக் தவவனது சார்ந்தான். இவ்வுலகியலை வெறுத்தான் உயர்வயஞ்செய்கான். இவ்வுலகியலை இருபத கொரு வருடங்கள் கழிந்தான். மகனும் வளர்ந்தான் துயர்க்கன்பல

19

148

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வங்கடந்த உயர்நலமுற்றான் கலைபல தெளிந்தான். அழகு வீரம், ஆண்மை முதலேபவற்றால் பேன்மையுற்றான் தனது பெற நோர்க்கும் தனக்கும் உற்றதை முற்றவும் உணர்ந்தான். இழந்த அரசைப் பெறுதற்கு எண்ணினான். பதுமுன் முதலிய தனை வர் பலரையுஞ் சேர்த்தான் அரசிளஞ்சிங்கம்போல் விளங்கினான்.

பல தேயங்களுக்குள் சென்றான். இன்னது சரஃபுடைமையைக் கண்டு மேலேர் புதற்கார், இங்ஞம இவன் சிறந்து விளங்குந் தன்மையை வணங்கிவிருந்து தவஞ்செய்யும் விசயையிடஞ் சிலர் சென்று சொல்லினார். அகைக் கேட்டவுடனே பெரிதும் உவந்தான். அவ்வுவகைப் பெருகவில் இவன் மிகவுந் தேயந்தான். மகனையும் பின்பு தகவுடன் கண்டான். மார்போடணைத்துப் பேருவகை பூக்தான் மகனும் பகைவரை வென்று அரசினைப்பெற்றான். (இதன் விரிவைச் சீவக சிந்தாமணியிற் காண்க.)

பொறபநிளில் லாநபல புத்திரகாரப பெற்றஜிலேர்
நறபுகலவ னைப்பெறுதல நன்றாமே --பொற்கொடியே
பன்றிபல குட்டி பயந்தஇனல ஏதுபயன
ஒன்றமைபர தேகரிக்கன் றேசு. (நீதிவென்பா)

தன் மகன் சரஃபுடையனால்தான் தாய் பேருவகை கூர்வன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

70 தில்லஇரா மன்புரிநதான நற்றூதை யென்றோற்றான்
கொல்லெனுஞ்சொல் என்னே குமரேசா--செல்ல
மகன்தந்தைக் கறறும் உதவி யிவன்தந்தை
யென்றோறான் கொல்லென்னுஞ் சொல். (10)

இ—ள்

குமரேசா! இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தந்தை யென்ன தவஞ் செய்தானே, என்று சொல்லும்படி ஏன் இராமன் செய்
7-ம் அடிகாரம் மக்கட்பேறு. 149
தான் எனின, இவன் தந்தை என நேற்றான கொல என்னுஞ் சொல்லி உண்டாக்குதலே மகன்தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி என்க.

ஆற்றும் உதவி = செய்யும் கைமாறு.

என்றோற்றான் கொல = என்னதவஞ் செய்தானே.

தவதகின் அளவு தெரியாமல் தமக்குள்ளே வினவுகின்ற படிபரல, கொல என்னும் இடைசொல்ல ஈண்டு ஐயத்தைகருவித் து சின்றது வியப்பையும் உணர்த்தும்.

நெறி வழுவாத அறிவுடைய புகலவணக்கண்டால் உலகோர் மகிழ்வார் அங்ஙனம் மகிழுககால இந் நன்மகனைப் பெறுதற்கு இவன் தந்தை முன்னம் என்ன தவஞ்செய்தானே? என்று நினைந்து வியந்து புகழ்வார். இப் புகழ்மொழி பெற்றேனுக்குப் பெரு மகிழ்வையூட்டும். ஆகலால் அம் மகிழ்வையே மகன் தந்தைக்கு உண்டுபண்ண வேண்டுமென்பது கருத்தது.

தளர்ந்துழி உணவுமுதலியன கருது ஆகரித்தல உபசரித்தல் முதலியனவெல்லாம் ஓர் உதவியல்ல என்பது குறிப்பு.

பெற்றோர்க்கு என்னாது தந்தைக்கு என்றார் தலைமை கருதி.

தவனை அறிவுடையனாகிய தந்தைக்கு ஒரு மகன் செய்ய வேண்டிய வுதவியாவது, தான் ஒழுக்கமுடையனாய் நின்று உயர்தலேபரம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டு இவ்வுண்மை இராமன்பரல உணரப்படும.

கதை.

இற்றைக்குப்பலவாயிச வருடங்கடகு முன்னர் திருவயோததியில் இருந்த தசாதனுக்கும், சீகாசலத்தம் புகல்வனாக இராமன் என ஒருவர் அவதரித்தார இவர்கிறந்த போர்வீரர், உயர்ந்த அருளுடையவர். தந்தை சொற கடவாதவர், பேராண்மையுடை

150 திருக்குறட் குமரேச வெண்பர்.

யவர். அறிவும், ஒழுக்கமும், அழகும் நிறைந்தவர், தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை யென்ற சிந்தையுடையவர் இவரது குணம்,

செயலு, அழகு முதலியவற்றைக் கண்டு உலகம் சமீபத்து அந்
 னுல்லிவரை இராமன் என்றார். இராமன் என்ற சொல்லுக்கு சமீப
 கச்செய்ப்பவன் என்பது பொருள். சமீபக்கச்செய்தல் = இன்முற்
 செய்தல். இஃதிராமனை அறிவொழுக்கங்களைக் கண்டார் அனை
 வரும் இவரைப் பெற்றோரது தவததைப் புகழ்ந்து பாரற்றினார்
 "என்ன நோன்பு நோற்றா கொல இவனைப் பெற்ற வயிறுடை
 யான், என னும வர்த்தை பெய்துவித்த இருடிகேசரி" என்று
 இராமனைக் குறித்துப் பெரியார் அருளியுள்ள திருமொழியானும்
 இவ்வுண்மை தெளிப்பபடும்

மக்கட்பேற்றால் பெருமையடைந்தவர்களுக்களுளே தசர
 கன் ஒருவரே உயர்ந்தவரானார் அவருக்கு உயர்வாகவும், ஒப
 பாகவும் ஒருவரும் இல்லை.

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உகவியில் இராமர் ஒருவரே
 எவரினும் சிறந்தார். இகன் விரிவை அவர் சரித்தத்திலுணர்ச்சு.

உந்துநீர்க்கடல் உடுததபார் முழுவது மொருங்கே
 வந்துதாள்தொழும் அசியல் வளமெலாம் பெறினும்
 இந்திராசியர் பெறுபதத திருக்கை பெய்திடினும்
 மைந்த ரி சறியே வரழ்வது வரழ்வுமற்றானே.

(பிரமோத்தசகாண்டம்)

தொக்கின மலர்துதை விலாத மீசாலையும
 புக்கின தரமரை நகாத பெய்கையும
 மிக்கினம் பிறைவிசும் பிலாத அந்தியும
 மக்களை யிலாததோர் மீனயும் ஒக்குமே. (குளமணி)
 மகன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியின் இயல்பு இராமன்
 உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்)

இவ்வுலகில் ஒருவன் பெறத்தக்க பேறுகளுள் மக்கட்பேறே சிறந்தது. அதனால் அவன் குலமுழுதும் நலம அடையும். தம் மக்களை ஒருவனுக்கு உண்மையான உயர்பொருள் அவர்கள் சிறுகையனாவிய கூழ் அமிழ்நினும் இனிதாம். அவர்கள் தொடரால் மெய்க்குண்பமாய், சொற்க்கட்டால் செவிக்கு இன்பமாய், குழலினும் யாழினும் அவர்தம் மழலை மொழியே பெரிதும் இனிதாம். மக்களைக் கலவியுடையனாகுகதலை தந்தைக்குக் கடன். அறிவுடைய மக்களால் அனைவரும் இன்புறவர். தன் மகன் சரலுடையன் ஆனால் தாய் பேருலகை கூர்வள். ஒரு நண்பன் தன தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியாவது. தான் அறிவும் ஒழுக்கமும் உடையனாய் ஒழுகுதலையாம்

7-வது மக்கட்பேறு முற்றிற்று.

அ-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

அஃதாவது தனது மனைவி புதல்வர் முதலிய தொடர்புடையாரிடத்தில் ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே கோன்றும் விரும்ப முடைமை இதனை மிகுதியாகவுடையவனை இவ்வாழ்க்கைக்குத் தகுதியானவன், ஆதலால் இஃது சுண்டு வைக்கப்பட்டது.

அதிகார அமைவும இதனான புலனாம்.

- 71 கண்டமுதல் கண்ணப்பர் காய்கறிரோன் சேயுமேன்
கொண்டமுதல் முன்னம குமரோசா—உண்டான
அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும். (அ)

குமரோசு! சிவலிங்ககதனை தனிமைபயங்கண்டு கண்ணப
 பநம, வாலியின் உதிரகைகக் கண்டு கதிரோலா சேயுர ஏன்
 அழுகார் எனின, அவபிரதம அடைகருள் காழ உண்டோ,
 ஆர்வலர் புன்கண்கீர் பூசலதரும வனக
 கதிரோலா சேய் = சுககிரிவன.

தாழ் = கதவினை நிலையுடன பிணிக்கும் ஒருவகை கருவி.
 இஃது ஆகுவிபயராய்க் கதவையுற குறிக்கும் ஒருபடி எதிர்
 மறை. பூசல என்பது பொருகல், ஒலிகதல், எனபவற்றை
 விளக்கும் ஒரு சொல். அது வெளிப்படுத்தல் என்பதை ஈண்டு
 விளக்கி வினரது

ஆர்வலர் புன்கண்கீர் பூசல கரும் = அன்புடையாரது கண்
 ணின புலவிய கீரே உள்ளிருக்கும் அன்பினை வெளிப்படுத்தும்.

இஃ கணநீரை விலக குகரகுப் புன் கண் கீர் எனறார் முன
 னது இஃபததரல உண்டரம. பிணனது துன்பதகால தோன்றும்.
 பிரர் துன்பமுறக கண்டரல அன்பரது கண்ணில் கீர் வரும்
 என்பது குறிப்பு

அன்பு கருகதப் பொருள ஆதலால அஃது அனுமானம
 ஒன்றானே அறியப்படும். காமபநம, 'அன்பென்பது ஒன்றின்
 தன்மை அமரரும் அறிதல் தேற்றார்' எனறார்.

காட்சியால அணபைக காணமுடியாது எனபதும், அதனையு
 டையாரது செயலிவிருந்தே அதன் உண்மை கருதப்படும் எனப
 தும், அதனை மறைத்து வைக்க இயலாது என்பதம் ஒருவன
 உள்ளதில் அடங்கியிருக்கும் அன்னை அவன் கண் பொழியும்
 வெள்ளமே காட்டியிடும் என்பதும், இதில் காட்டப்பட்டன. இவ்

கதை 1

காளக்தி மலைமேலிருந்த சிவலிங்கமாகிய தனியுருவைக் கண்டவுடனே அகமுருகி அதன் தனிமைக்கு இரங்கி அழுதமை யானும், கண்ணையெடுக்க அபயிய தன்மையானும், கண்ணப்பரது அன்புண்மை காணப்பட்டது.

“கண்ணப்பன் ஓயாபாதேவர் அன்பின்மை கண்டபின்” என்று மணிவாசகப் பெருந்தகையும் இவரை சீனைநது வியந்து இரங்கியுள்ளார் இசையுனை அன்பின் பேரெலையில் இவர் தனி நின்று நிலவுகின்றமை தெளியப்படும.

கதை 2

சுக்கிரீவன் எப்பவன் வானரகுல திலகஞ்சிய வாலியின் தம்பி, நல்ல போர்வீரன். தனது முன்னவனுடன் கிடகிரகையென்னும் நகரில் இருக்கான். வாலி சிறந்த வரபலங்களை யுடையவன். இவன் அசுபுரிநது வருங்காலகதில் ஓர் ஏதுவரல தம்பியை நம்பவில்லை. மாறாக மதிசுதான இவனும பயந்து வணங்கினான். நயந்து சொழிகான். வாலி கேட்காமல் இவனை வைது சினந்தான். சொல்ல நினைந்தான். தம்பி மெல்லக தப்பினான். மதங்க மலையில் புதுத்தான். மறைந்திருந்தான். அனுமார் முதலிய அறிஞர் பலரும் இவனுடன் உறைந்திருந்தனர். இவர் இவ் வணம் இருப்ப, இராமரும், இலகருவரும் அங்கு வந்தார். அனுமான் இராமர் உடையசு சுக்கிரீவன் பொறான. அசுனபின் இராமரைக்கொண்டே சுவ தமையனைக கொல்லக் கருதினான். அவரும் இசைந்தார். கிடகிரகைக்குச் சென்றார். சுக்கிரீவன் போர்க்கு அடைகுவினான். வாலி வந்தான். இருவரும் சினந்தார் ஒரு வரையெய்துவர் பிடித்தார். உடனடி பொருகார் தம்பி தளர்ந்தான். அவ்வமைமம் இராமர் வாலிமேல ஓர் அரபை ஏயினார். அது மார்பில்பட்டது. படவும் வால்பதைத தலிமுருதான். உருண்

டான். உதிராமலிபாருங்கிபாடியது அகநீச சுக்திரீவன கண்டான்.
செறறமும பகையும் முற்றவும் மறந்தான். அழுதி சேர்ந்த
தலாமிசை கிழுந்தான்.

154 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா
வாசத்தாரவன் மார்பெனும் மலைவழங்கருவி
யோசைச் சேரியைக் கண்டனன் உடன்பிறப்பென்னும்
பாசத்தால்பிணிப புண்டவத் கம்பியும் பசங்களை
சேசகதாரைகள் சொரிதர நெடுகிலஞ் சீசந்தான
(இராமாயணம் வாலிவதைப் படலம்)

இகன் விரிவை அவர் சரிதக்திலுணர்க, அன்பின தகையும்
அதனை அறியும வகையும் இகனலை கூறப்படடன

72 மோனக் ததீசி முதுகெலும்பை வானவர்கங்
கோணுக்கேன தந்தான குமரேசா— ஓனமுறும்
அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு. (2-)

இ--ள

குமரேசா! ததீசி முனிவர் கமது முதுகு எலும்பை ஏன
இந்திரனுக்குந் கந்தார் எனின, அன்புடையார் எனினையும்
பிறர்க்கு உதவுவதற்கு உரியராவர் என்க

புறப்பொருள்கள் எல்லாம் உடையராயினும் அகப்பொருளா
கிய அன்பு இல்லாதவர் பிறர்க்கு ஒன்றும் உதவார் என்பது கருதி
“அன்பு இலார் எல்லாம். கமக்கு உரியர்” எனறார்

ஒன்றும் இவராயினும் அன்புடையவர் தமது உடம்பையெ
னார் தமது பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பதும், எல்லாம் உடையரா
யினும் அன்பு இல்லாதவர் யாதும் உதவார் என்பதும், கூறியபடி.
பிறர் துன்புற அன்புடையார் சகியார் என்று மேலே கூறி
னார், இதில் பிறப்பொருட்டு அவர் தமது உடையையும், உயிரை

யும் உதவுவர் என்றார்

(இவ்வுண்மை ததீசி முனிவர் பால உணரப்படும்.)

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

155

ததீசி என்பவர் அதர்வா என்னும் ஒரு முனிவர் புதல்வர். இவரது தாயின் பெயர் சார்தினி இவர் ஔமகனற மெய்யுணர்வுடையவர் அன்பும், தவமும், அமைதியும் வாய்ந்தவர் தண்ணளி ததும்பிப புண்ணிபவுருவினர் சுரநம அசுரநுப பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் அவர்கம படைககலங்களை இவரிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கிறாரார் அவ்வாறே இவர் கொடுநான் வைகதிருந்தார். அவர் வரவில்லை தமது தவாசிரமையால் விழுங்கினார். அவை உண்டான புகருகன. எல்லா ஒருநாள் இணைந்து திரண்டது. முதுகெனபுடவ சேர்க்கது சிவானிகாய் கின்றது இவ்வுணர்மைபை உணர்ந்த இரதிரன் இவரிடம் வந்தான். முனிவர் உபசரித்தார் வந்ததை வினவினார் சுவாகைக்குவிசம் தேய்ந்து வலியிழுகிற நுபபதார வசுசகை வெல்ல முடியவில்லை என்று இரதிரன் இகைகதான இருளுடல அவுணகை தேய்கது எமர் குடியெல்லாம் புரடபதேதார் கொளகைச சாப படைககலம் அடிகள் பால அமைகதுள்ளது என்பதைபுர உணர்ந்தினுண. முனிவர் உணர்ந்தார

“காய்கம தெனகரி கமதெனப பிதா
தாய்கம தெனநமன் தனதெனப பிணி
பேய்கம தெனமனம மறுக்க பெற்றிற்போல
ஆய்கம தெனப்பரிம யாக்கை பார்க்க
நந்திகயா விலார்கமை கலியக தவபநேய்
அநிகதயா வருகிறு வடைப பாக்கையைக்
கொடுகதயா அறமபுகழ் கொளவனை யெனில
எநிகதயாக் கையின்பபன இரபிப பாவதே”

என்றார். இன்புறறார் அன்பால் எவ்வாறு அவனுக்கியத்தன் இன்னுயிரை முகனை விடுக்கார் அன்புடையார் அன்பும் உரியர் பிறர்க்கு என்பதை இவர் கற்றுக் காட்டினார் அன்பின இயல்பை

அனைவரும் கண்டார். இன்புடன் என்னை இருகிரன் கொ ள்டான் குவிசம ஆக்கி அகாரை வென்றான்.

இதன் விரிவு தீர்த்தகிரி புராணத்தில் உணரப்படும். அன்புடையார் உடம்பானும் பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

73 ஆனிரைபால் அன்பால் அருந்தவனென மூலனென்று
கோணு-மபைக கொண்டான குமரேசா—ஆன தினல்
அன்போ டியைநக வழகநகனப ஆநயிர்க
கென போ டியைநக தொடர்பு.

தி - ன்

குமரேசா! ஆன நிரைபால் அன்பால் மூலம் எனனும்
கோன் உடம்பை ஏன அருந்தவன கொண்டான் எனிய, ஆர்
உயிர்க்கு என் போடு இயைந்த தொடர்பு, அன்போடு இயைநக
வழகநகம் எனக

சாண்டு எனபு என்றது உடம்பின. ஆன நிரை = உசுக்கூட்டம்.
ஆர் உயிர்க்கு எனபோடு இயைந்த தொடர்பு = அரிய உயிர்க்
கு உடம்போடு உண்டான நட்பு.

அன்போடு இயைநக வழககு = அன்போடு பொருந்துதறகு
வந்த வழியினை பயன்.

உயிர் உடம்போடு கூடியது பிறர்க்கு அன்பு செய்யும் பொ
ருட்டேயாம என்பது கருதது. அன்பை உடையவனென மக்கட்
பிறப்பின மாண்பை அடைந்தவன் என்பதும், அஃசிலவாத
வன உருவத்தால் மனிதனாயினும் அவன் பிறப்பால் பயன் இல்லை
என்பதும் கூறியபடி.

நி-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

தனித து நிறதம ட னமையில்லாத நெந்பு விறகு முகலிப
 வற்கறைய பறறி சினற பினனரே உணவு முதலியவற்றைசெய்ய
 உதவியாம, அதுபோல அருவமாய உயிரும் உருவமாய மனித
 உடம்பைக கூடிய பினனரே அன்பு செய்ய ஏதுவாம என்பது
 குறிப்பு.

இனி, “ஆர் உயர்க்கு இப்பிறாட்டில் மககளுடம்போடு உண்
 டான கொடர்பு, முறபிறப்பில் அஃது அனபோடு பொருநகிவந்த
 தின பயனையாய” எனவும் இது பொருள்படும்.

அறிவுடைப உயிர் அறிவிலலாத உடம்பினையடைந்ததற்குப்
 பயன, பிறர்க்கு அன்பு செய்கலையாம என்பது இதில் உணர்த
 தப்படடது இவ்வண்மை திருமுல்பால் உணரப்படும்

கதை

திருமுல் என்பவர் ஒரு சிவபோதி, நகதிகவரது மாபில
 வந்தவர் அநகநிய முனிவரைக கண்டு மகிழ வேண்டுமென்று
 இவர் காகல கொண்டா அதனால் தெனகிதை நோக்கி நடந்தார்.
 காலேவி ரகியைக கடந்தார். அதன் தென கரைபருகில நனகு
 அமைந் ள்ளா ஒரு காட்டில் புருந்தார். அங்கு மூலன் எனலும்
 ஓர் இடையள பல பசுக்களை மேய்த்ததுவந்தால், விதிவசத்தால்
 அன்று இறந்தான அலா உடம்பைச சூழ்ந்துகொண்டு பசு
 கள்பல லவகிசினறன கண்ணீர் ததுமபிதிரதும் பசுக்களை முனி
 வர் கண்டார் அன்புகொண்டார் கொடுக்ககருசு செல்லும் மதி
 யினை மறந்தார் எவ்வகையினாலவது அபயசுக்களை ஆதரிக்க
 வேண்டுமென்று கருதினார் தவமகிமையால் மூலன் உடம்பில

புகுந்தார். எழுந்தார் பசுக்களா கண்டன பெருமகிழ்வு தெரிண்டன. முனிவர் தமது திரு உடம்பை ஒரு புதிரை மறைத்தார். பொழுதும மறைத்தது. பசுக்கள ஊரை நோக்கிச் சென்றன தாமும் பின் சென்றார். அவையெல்லாம் தகதம் இலலம் அடைந்தன. மூலர் மட்டும வெளியே தனித்து நின்றார். உரிய காலத்தில்
 158   திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

தனது கணவன் வரவில்லையே யென்று மூலன் மனைவியே தடினா. புதிய மூலனை வந்த கண்டாள் அவரும் மொனமரக நின்றார் இவளும் நெருங்கினா. தீண்டாதே என்று மூலர் தடுத்தார் மூலனுக்கு ஏகா ஒருவகைச சிகக பேதம என்று ஊரிலுள்ளார் கருகினார். இவ்வகையில் மூலர் அன்பால் பசுக்களை ஆதரித்தது வந்தார். சின்னங்கள் கழிக்க பின்பு தமது அருமைக திருவுடம்பை மூலர் போய்ப் பார்த்தார். அது மறைக்கப்பட்டது. முனிவர் கலங்கினார். அவ்வமையம், 'இவ்வலகம் உய்யுபபடி ஓர் அரியனாகே நீ தருதல் வேண்டும்' என்று திருவருளால் ஒரு ஒலி ஒலித்தது. மூலர் கேட்டார். அந்ன் நினைந்தார். தனியேசென்றார். யோக்கையில் இருந்தார். வருடகதுகது ஒன்றாக மூவாயிர வருடங்களே போகத்திலிருந்து மூவாயிரம் பாடல்கள் பாடினா உவை திருமூலர் திருமுகிசரம் என்று இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அன்பு செய்யும் பொருட்டே தமது ஆர் உயிர் மூலன் உடம்பில் புகுந்து விளங்கினமையால் முனிவர் திருமூலர் என்னும் செழுமெயர் பெற்றார் அன்பின் பயனாகவே உயாக பிறப்பு எய்தும் எனபதும், அப்பிறப்புக்குப் பயனா அன்பு செய்கலேயாம், எனபதும் இவர் சரித்தரில் தெனியப்பட்டன. இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க

ஒருவன் பிறப்புக்குப் பயன் அன்பு செய்கலேயாம் எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

74 திண்டிவாடி குகனைப் செய்தான ஓராமனண்பேன
கொண்டால் அவன்பால் குமரேசா—உண்டாகும்
அன்பினும் ஆர்வ முடைமை யதவினும்
நன்பெனனும் நாடாச சிறப்பு. (4)

இ—ள்.

குமரேசா! குகன் அன்பு செய்தான. ஓராமன் ஏன்
அவன்பால் நன்புகொண்டானெனின், அன்பு ஆர்வமுடைமையை
ஈனும். அது நன்பு எனனும் நாடாச் சிறப்பை ஈனும் என்க.
8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை 159
நாடாச சிறப்பு = மதிரகமுடியாத சிறப்பு

அன்பு = மனைவி மககள் முதலிய உறவினரிடத்து நிகழும் காதல.

ஆர்வம் = உறவிலலாத பிரா இடத்தம் ஒருவனுக்கு உண்
டாம விருப்பம் அன்பின் பெருக்கமே ஆர்வம் என்க.

போனபுடையவனுக்கு பாவரும் நன்பா ஆவா என்பது
குறிப்பு.

பெறுகற்கரிய பெரியாரது நன்பையும் ஒருவன் அன்புடை
மையால் பெறுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ
வுண்மை குகன்பால் உணரப்படும.

கதை.

குகன் என்பவன் வேடுவர்குலத் தலைவன் இறறைக்குப்
பல்லாயிர வருடங்களுக்கே முன்னாக கங்கைகரையில் வடகரை
யில் சிருங்கிபேரர் எனனும் ஓர் ஊர் இருந்தது. அதில் இவன்
விளங்கியிருந்தான். கங்கைத்துறைபிற சென்று மீளுதற்குரிய

தோணிகள் எல்லாம் இவனுக்குக் காணியாக இருந்தன. மறப்போரிலும், வீறப்போரிலும் இவன் நறப்பர் பெற்றவன். கவகையின் இரு கரைகளிலும் உள்ள பொருள்களெல்லாம் தனக்கே உரிமையாக உடையவன். சிறந்த வீரமும், நிறைந்த அன்பும் ஒருங்கே வாய்ந்தவன். இராமன் அரணைத்தூறாதது மனைவியோடும், இளையவனோடும் வனவாசஞ் செய்துவருவ காலத்தில் ஒருநாள் கங்கைக்கரையின் அருகில் வந்து தங்கியிருந்தார். அவர் வரவை இவன்கேட்டான் உடனே அவனைக் கண்டிமகிழ வேண்டிமென்று காதலகொண்டான். தன் தகுதிக் கேறபக கையுறையாகச் சில பொருள்களை டெடுத்துக்கொண்டு அவர் இருப்பிடம் கோக்கிச் சென்றான். கண்டான். அன்பால் உருகி அவர் அடிமேல் விழுந்தான். எழுந்தான். அவரது சடைமுடியையும், மரவுரியையும்

160 திருக்குறட் குமரேசுவெண்பா
 கொடுத்து கோக்கினான். உடல் துவாண்டு நின்றான். அவர் மனைவியேசலி வனம் புக வந்ததை வினவிப்போர்க்கான். அகம் குழைந்தான். அழுதான். தனது பொருள் முழுவதையும் உரிமையாகப் பெற்றுத் தன் நகரில் இருந்து அவர் இனிதாக வாழவேண்டும் என்று அடியிசை முடிபடக கொழுது வேண்டினான் இவனது அன்பின் பெருகதை இராமர் தன் தம்பிக்கும் மனைவிக்கும் காட்டினார் வியந்தார் பின் குகனைக் கெற்றி இராமர் வனம் புகத் துணிந்தார். அன்புடைக குகனும அவர்பிணசெல்லவிழைந்தான். குகனது ஆர்வத்தை இராமர் தெளிந்தார் அவனைத் தழுவினர். பெருநண்புரிசொண்டார். “நான் உன் உடல் பிறந்தவன். என் கமபி உன் தம்பி. எனது மனைவி உனது கொழுந்தி அயோத்தியிலுள்ள நமது சுற்றத்தைப் பாதன் ஆதரிக்கின்றான். இங்குள்ள நமது கிளையை நீ இருந்து காக்கவேண்டும், நான் வனவாசம் செய்து மீண்டு வருவகாலகதில் இவ் குவருவேன். என்ருயிர்த துணையே! நில” என்று இதவுரை பலகூறி நிறுத்தினார் குகனும ஆனை கடக்க அஞ்சி வின்றான் தனது பெருசெய அன்பால் இராமனது உயரிய நண்பைப் பெற்றான் இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் உணர்க.

அன்புடையவர்க்கு யாவரும் நண்பராவர் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது

75 தேடுகின்ற இன்புற மம சேரமான் ஏன்கிறப்புந்
கூடஎய்தி நின்றார் குமரேசா—நாடுகின்ற
அன்புற மமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத
நின்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.

(5)

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

161

இ—எ

குமரேசா! இன்பமுடிக் சிறப்பும் ஏன் சேரமானபெருமான்
ஒருங்கே எய்தினார் எனின், வையகத்தில இன்புறார் எய்தும்
சிறப்பு, அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கு ஆம என்க.

அன்பு உறறு அமர்ந்த வழக்கு = அன்புடையராய் இருந்த
நெறியின பயன்.

சிறப்பு என்றது பேரின்பத்தினை.

இவ்விலகததில இருந்து இன்பங்களை நன்கு துய்தது, அவ்
விலகததிலுள்ள சென்று சிறப்பினை எய்தும் உரிமை அன்புடைய
ஒருவனுக்கே அமையும் என்பதாம்

அன்புடையவர் இமையரினும் மறுமையரினும் இன்பம் எய்
துவர் என்பது கருத்து

விரதங்காதது வருந்தி அடையதக்க சிறந்த இன்பத்தை
அன்புடையவன் எளிதில அடைவான் என்பதை இதிலுணர்த்தி
னார் இவ்வண்மையைச் சேரமான் பெருமான்பால் உணரலாம்.

கதை.

சேரமான் பெருமான் என்பவர் சேரளாட்டிலே மகோதை
என்னும் நகரிலே சேர அரசர் மரபிலே செனகோற பொறையன்
என்பவருக்குப் புதலவராகத் தோன்றினார் சிறந்த செலவத்திற்
பிறந்த இவர் நிறைந்த அறிவேரடு வளர்தகார். பருவமுற்றார்.
திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருத்தலத்திற்குச் சென்றார் அவ்
குத்தங்கினார். அன்புற்றமர்தகார். அதன்பின் இவர் அரசரானார்.
ஐயினும் அனைவருக்கும் அன்புடையராய் அறநெறி நின்றார்.
-162 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உலக இன்பங்களை உவந்து துரந்தார். எல்லாவுயிர்க்கும் இதமே
செய்தார். ஒரு நாள் இவர் குடைநிழலிருந்து குஞ்சரம் வளர்து
நகர்வலம் வந்தார். வருங்கால வண்ணன் ஒருவன் உவர்மன்
தோய்ந்த மெய்யுடன் இவரெதிரே வந்தான். பார்த்தார். நீறு
தோய்ந்த மெய்யினையுடைய சிவனடியார் என்று அவனையிவர்
கருதினார். தமது அரச மரண்பையும் மறந்து அவனடியிசை
விழுந்தார். அவன் நடுகடுங்கினான். இவர் பின் உண்மைபயணர்ந்
தார். இந்த ஆரவரகாலத்தில் திருநீற்றின் சிந்தனைபயண்டுபண்
னின பெரியவர் என்று அவனை மறுபடியும் போற்றிப் புகழ்ந்
தார். இவரது பேரன்பை உலகம் காணும்படி இறைவன் பாண
பத்திரருக்குப் பொருள் தருக என்று இவரிடம் ஒரு திருமுகம்
உய்த்தார்.

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதியிசை நிலவும பானிற வரிச்சிற
கன்னம் பயிலபொழில் ஆல வாயின
மன்னிய சிவன்பான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக்கொண்முப் படிபெனப் பாவலர்க்கு
உரிமையின் உரிமையின் உதவி ஒளிதிகழ்
குருமா மகிபுகை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க,

பண்பால் யாழ்ப்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போல் என்பால் அன்பண தன்பால்
காண்பது கருதிய போந்தனன்
மாண்பெருள் கொடுத்த வரவிடுப்பதுவே.

இஃது இச்சேரர்பெருமானுக்குச்சிவபெருமான் எழுதியது
இதனால் இவரது அன்புடைமையுடன் வள்ளற்குணமும் நன்கு கா
ணப்படும். இஃர் கொடுக்காலம் இவ்வையகத்தில் இருந்து இன்
புற்றார் இறுதியில் உருவுடன் இவரிடாகுபரி மேலிவந்தனகலைக்
குச் செவ்வார். சிறப்பின எய்திச் செமமாந்து இருந்தார்.

(இது பெரிய புராணத்தில் உள்ளது.)

8-ம் அதிகாரர் அன்புடைமை.

163

அன்புடைமையார், இருமையினம் இன்புறுவர் என்பது இது
னால் கூறப்பட்டது.

76. பண்டு வரதுங்க பாண்டியனைன் அன்புசெய்தான்
கொண்டமறங் கண்டிய குமரேசா -கண்ட
அறதகிற்கே அன்புசார் பெசைப அறிபார்
மறத்திறகும அஃகே துணை

(சு)

இ - ள்.

குமரேசா! தன் சுப்பி தன்மேல் மறந்நிசய்யக் கண்டும்
வரதுங்க ராமபாண்டியன் ஏன் அவன் பாடி அன்பு செய்தான்
எனின், அறத்தை ஆக்கவும், மறத்தை நீக்கவும் அன்பு
துணையாம் எனாக. சார்பு = துணை, அஃகே = அவ் அன்பே.

அன்பானது, மறத்தை நீக்குகுகும் துணையாம் எனபதை
அறிபா கவரே, அதனை அறத்திறகே சார்பு ஆகி என்று கூறுவர்
அறிந்தார் அங்கனங்குறார் எனபதாம்

அறத்தைச செய்யவும், மறத்தை நீக்கவும், அன்பு துணை

யாம என்பது குறிப்பு. மறத்திற்கும் என்பதிலுள்ள உம்மை, அறத்திற்கும் துணையாம் என்பதை உணர்த்தி நின்றது. இஃதே இறந்தது தழுவி ய எச்சவும்மைபென இயம்பப்படும்

இனி, தனக்கு உரிமையுள்ளவரிட சிறிதொருதவறுகண்டுழி ஒருவன் அவரைத் தண்டித்தற்காக காரணம், அவன் அவர்பால் வைத்த அன்புடைமையே ஆகலால் “மறத்திற்கும் அஃதே துணை” என்றார் எனவும் இது பொருள்படும். மேல், அன்பானது தன்னை யுடையானுக்கு இருமையினும் இன்பம் பயக்கும் என்றார். இதில் அது பகைமைபை நீக்கி உவகையை விளைக்கும் என்றார்.

21

164 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறர் செய்க தீமைபைக் குறித்து ஒருவன் மனத்தில் வெகு னிதேனறும் பொழுது உடனே அவரை நன்பாராகக் கருதி அவர்பால் அன்பு செய்யவேண்டும் என்பதும், அதனால் மறம் நீங்கும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

இவ்வுண்மை வரதுங்க ராமபாண்டியன் பால் உணரப்படும்.

கதை

வரதுங்க ராமபாண்டியன் என்பவர் வழுவிலேந்தரது மா பில் வந்தவர். உயர்ந்த திருவும் சிறந்த கலவியும் ஒருங்கேவாய்ந்தவர். நல்ல சிலமுள்ளவர். யாவரிடமுமே பேரன்புடையவர். அறிவுடைய தாமனைவிடேபாடு இவர் நெடுகாலங் கருவையமபசியில் தங்கியிருந்தார். அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுக்குத் தருந்த ஆலயம் ஒன்றைச் செய்திகாரர். அரும்பணிகள் பலவும் அங்கு ஆக்கினார். புலமையிக்க தமது அருமை மனைப்பால் இவர் நலம் பலபெற்றார். புலியரசராகவும், கசியரசராகவும் இவர் பொருந்தியிருந்தார். கோலகொண்டிருந்தும் இவர் நூல் பலத்தார் கருவைப் பெருமான் மீது ஒர் அந்தரங்கியும் செய்துள்ளார் அது கருவையந்தரதிபென வழங்கப்பட்டுவருகின்றது

இவருடைய காலம் இற்றைக்கு ஏறககுறைய எண்ணூறு வரடந
 கட்டு முன்னர் என்ப கைடதம, காசிகாண்டம, வெற்றி
 வேற்கை, முதலிய நூல்களின் ஆசிரியராகிய அதிவீர மாமடாண்
 டியன் என்பவர், இவருடன்பிறந்த தம்பிபாவர். அவர் கைடத
 நூலை முடித்துக் தன் தமையன்பால் வந்து அதனைச் சரிபார்க்கத்
 தந்தார். இவர் பெற்றார் பார்த்தார். இந்நாளைப் பாடியத் தும
 அப்பாளைப் பாடியிருந்தால் நலமாயிருந்திருக்குமென்று தமமுட்
 கருதினார். புலமை நிரம்பிய தமது அருமை மனைவியையும்
 அதனைக் காணும்படி நூண்டினார். அவளும் கண்டாள். கெழுந
 தன் கவிதகிறதைக் குறிப்பால் இகழ்ந்தாள். தம்பி வெருண்டு
 தன் அண்ணன் சார்த்தார். எமது நூலை யெம் அண்ணனிடம்
 தந்தால் அவர் தமது மனைவியிடம் தந்து எம்மை இவ்வகையில்

நீ-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

165

அவ்வானப் படுத்தினீர்! என்று எண்ணி பெண்ணி வெருண்
 டார் அண்ணனைப் பொருதுவென்றுவிடக்கருதி எழுந்தார். வந்து
 வினைந்தார். தம்பி வந்ததைத் தமையர் அறிந்தார். அன்பு செய்
 தார். கவி ஒன்றை எழுதி அவர்பால் உய்ததார். அது

செஞ்சுடசோன மைந்தனையும் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
 பஞ்சவறிற் பார்த்தனையும் பாசாரீத—மிஞ்ச
 விசகந் தனைக்கொண்டு மெய்யன்பு பூண்ட
 பாதனையும் சாமனையும் பார் என்பதே.

இதனை உற்றுநோக்கினார். சக்கிரீவன், விபீடணன்,
 அருச்சுனன் என்பவர்களைப்போல இராமல் பாதனைப்போல்
 இரு, என்று அண்ணன் நண்புடன் கூறிய அன்புடைமையைத்
 தமடி யுணர்ந்தார். கொண்ட கோபம் கணிந்தார். தமையன் அடி
 யில் விழுந்து தொழுதார் அவரும் கழுவினார் இருவரும் மகிழ்ந்
 தார். தம்முள்ளத்தில் நிகழ்க்க மறககை அன்பால் நீக்கித் தம்பி
 யை யகோதத வரதுங்கராம பாண்டியனை உலகம் புகழ்ந்தது.

இதன் விரிவு அவர் சரிதையில் உணரப்படும்.

அறக்கைச் செய்யவு ர மறக்கை நீக்கவும் அன்புதுணையாம்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

77 அன்றான்பால் அன்பில் அகரணின் மோகினிமுன்
குன்றி எரிந்தான் குமரேசா—குன்றாத
என்பி லகணை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லகணை யறாம. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! அன்பால் அன்பு இல்லாத அகரன் என்
மோகினிமுன் தானே எரிந்து மாய்ந்தான் எனின், அன்பு இல்
166 திருக்குறட் குமரேசவெண்பா.

லாத உடம்பை வெயில் காயுமாறுபோல, அன்பு இல்லாத உயிரை
அறம் காயும் என்க அறம் என்றது தநுமதேவதைபை.

என்பு இல்லாத புழுக்களை வெயில் காய்ந்து கொல்லுகல்
போல் அன்பு இல்லாத மக்களை அறம் காய்ந்து கொல்லும்
என்பதாம். என்பு இல்லாதன, வெயில்முன இயல்பாகவே கெடுதல்
போல, அன்பு இல்லாதவர், அறக்கடவுள்முன் தாமே கெடுவர்
என்பது கருத்து.

உடற்கு என்புபோல உயிர்க்கு அன்பு உறுதியாம என்பது
குறிப்பு.

அன்பு இல்லாதவர், தம்மியலபால் தாமே அழிவர் என்பது
இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பசுமாசாரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பசுமன் என்பவன் ஓர் அகரன். தூத்துப்பியின் புகலவன்
இரக்கமென்றொருபொருள் இலாத நெஞ்சினன். ஆனால் மிக்க
வுறுதியுடையவன். எவரையும் இலகுவில் வென்று விடவேண்டு
மென்று நெடுங்காலம் இவன் கருதியிருந்தான். அதனாற் கண்ணு

தற்பரமனை பெண்ணிக கடுந, தவம புரிச, தான் அவன தவததுக
 சும் இரங்கித தனி முதல் வந்தம. வந்த முதல்வனை அவன
 வணங்கினான் தனகையால் கொட்டால் எவராயினும், அவர்
 எரிந்து போய்படி வரந்தரவேண்டினான். பிள்ளைமதியரும்
 அதனை இலலையென்றது தந்தார். கொண்டான அசுரன். அத
 னால் அவரையே கொல்லக் கருதினான். அவன் அன்பில செயலை
 வியந்தார் பெருண்டவர் மீடால் ஓடினார் அவனும் அவரைத்
 தனகையால் தீண்டக்கருதிக கொடர்ந்தான். அவரு ள்ளரவில்
 மறைந்தார். அவன் கொடுமையை நெடுமால் நினைந்தார். ஒரு
 மோகினி வடிவொடு அவன் முன்னே தோன்றினார். அவனுட
 கண்டான். உடனே பெரு மோகன்கொண்டான். பெற்றவரதை
 மறந்தான். உற்றமயவில் உழன்றான், மோகினியை இசையும்படி

8-ம அடிகாரம் அன்புடைமை.

167

வேண்டினான். அவன், "என்னை என்றும பிறிவதிலலையென்று
 கையால் உன் தலை தொட்டு ஆணையிட்டிக தருவையானால் யான
 இசையேன" என்றான். அவனும் இசைந்தான். அவ்வண்ணமே
 செய்கான். உடனே எரிந்து மாய்ந்தான். மாயமோகினி முன்
 அவன் காயம தானே காய்ந்ததையனைவரும் கண்டார். அன்
 பிலதனை அறங்காயும் என்பதை உணர்ந்தார்.

இதன் விரிவை அரி அர சரிதையில் உணர்க.

அன்பு இல்லாதவர், தாமே அழிவர் எனபது இதனால்

கூறப்பட்டது.

78. தண்டகனை அன்பிலலாத தனமையினால் வாழ்விழந்து
 கொண்டவுயிர தீர்ந்தான் குமசேசா—மணடுகின்ற
 அன்பகத திலலா வுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
 வறறன் மாரநளிர்ந்த தறறு.

(அ)

குமரேசா! அன்பிலலாத தனமையினால் தண்டகன் ஏன் வாழ்வு இழந்தது கன்னியிரும தீராதான எனின், அன்பு அகத்தில இல்லாத உயிர் வாழ்க்கை, வன்பால் கண் வறறல மரம்களிர் ததார்ப்பாலும் எனக. வன்பால்—பாலேநிலம்.

வன்பா என்று பாடல்கொண்டால், அதற்கு வலியநிலம் எனபது பொருள், வறறல மரம=உலர்ந்த மரம்.

பசையில்லாத மாங்கள் பாலே நிலத்தின கண் நின்று தளிர் தது வளர்க்கால், அன்பு இல்லாத உயிர்கள் இவ்வுலகிலிருந்து செழித்ததுவாமும் என்பதாம். வாழ்முடியாதது எனபது உவமையால் உணரப்படும.

உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாதவன் இல்லத்தில் இருத்தல் பட்டமாம் பாலே நிலத்தில் நிற்பல் போல்வதாம் என்பதுகருத்து

நிதிக்குன்றி குயிரை வெண்பா

அகத்தில் அன்பு இல்லாதது புறத்தில் எவ்வளவு வாழ்வை உடையனாயினும், அவள் வாழ்வுக்குன்றி தானும் அழிவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வுண்மை தண்டகன்பால் உணரப்படும.)

கதை

தண்டகன் எனபவன் சூரிய குலத்தில் பிறந்தவன் இக்கு வாசுவின் புதல்வன். தண்டனைக்குரிய கொடிய குணங்களை யீவன் உடையனாயிருந்தான். அதனால் தண்டகன் எனப் பெயர் பெற்றான். இவன் சிந்தையின் கொடுமையைத் தந்தையறிக்கார் வெறுத்து அகற்றினார். இவனும் அகன்று தென் திசை வந்தான். சிந்திய மலையை அடுத்ததுளள ஒரு பெரிய நிலப்பகுதியைத் தனக்கு உரிமையாகிக் கொண்டான் பொருள்கள் மிகவுந் தொகுத்தான். குடிகள் பலவுங்குழியின, வளங்களுமிருந்தன, அங்கே உயர்ந்த இடத்தில் அழகமைந்த நகரம் ஒன்றைத் தண்டகன் அமைத்தான். அதற்கு மதுமநதம் எனப் பெயர் தந்தான். அதிலிருந்தான் ஆட்சிபுரிந்தான் சிற்றினத்தானாயே

முற்றவுஞ் சேர்த்தான். கொடுமையும் முர்க்கமும் குன்றது நின்றான். மனஞ் சென்றவழியே சென்று மகிழ்ந்தான். புறத்தில் இன்பப் பொருள் பல கொண்டான் அகத்தில் அன்பை அறவே கிட்டான். தீயன பலவுஞ் செய்து திரிந்தான். குறையும் பிரரும் இவனைக் கொடுத்தது வைதனர். அதனால் ஏழு நாளுள் இவன் வாழ்வும் இழந்தான். தானும் மாய்ந்தான். நாடும திரிந்து காடாய் கிரிந்தது இதைத்தான் "தண்டகவனம்" என்று பின் கண்டவர் புகன்றார். அன்பகத்தில்லாதவன் உரிநாம வாழ்வும் கிரைவில் அழியும் எனபதை உலகம் இவன பால கண்டது.

(இதன் கிரிவை மறுமுறையினுணர்க.)

அன்பில்லாதவன் வாழ்வு நெடிது நில்லாதென்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது

8-ம் அதிகாரம் அன்படைமை

79. பண்டு துரோணருக்கீகன் பாஞ்சாலன் ஈயனில்லை
கொண்டவெலலாம் வைத்தும குமரேசா—கொண்ட
புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகத்துறுப் பன்பில் அவர்க்கு. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! பாஞ்சாலன் பொருள் பல வைத்திருந்தும் துரோணருக்கு ஏன் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை எனின், யாக்கையின அகத்து உறுப்பாகிய அன்பு இல்லாதார்க்குப் புறத்து உறுப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும் என்க.

அகத்தில் அன்பு இல்லாதவர் புறத்தில் எவ்வளவு பொருள் களையுடையாயிருப்பினும் அவற்றால் அவர் ஓர் உதவியும் பிரர்களுசெய்யார் ஆகலான் "அன்பு இல் அவர்க்குப் புறத்துறுப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும்" எனாரர்.

அன்பில்லாதவனது உடமைகள் பிரர்க்குப் பயன் படாமல் பழுதபடும் எனபதாம்

அன்பு இல்லாதவர் எவ்வளவு பொருள்களைவைத்த திருப்
பிணியும் அவற்றுள் யாதும் பிரிக்ககு எததுணியும் உதவார்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வுண்மை பாஞ்சாலன்பால் உணரப்படும்.)

கதை.

பாஞ்சாலன் எனபவன் பாஞ்சாலதேசத்து அரசன். தரு
பதன் என்னும் பெயரினையுடையவன். தனது இளமைப்பரு
வத்தே பல நூல்களையும் கற்றுண அதன்பின் அங்கிவேச
முனிவரிடம் சென்று படைக் கலம்பயின்றான். அக்காலத்தில்
துரோணர் இவனுக்குப் பள்ளித் தோழாயிருந்தார். இவர் மிக்க
நுண்மகியுடையவர். வில் விததையில் அருமைபான முறைகளை
பெல்லாம் இவர் அவ்வரச குமாரனுக்குத் தெளிவாக உணர்த்தி
170 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வந்தார். அகனால் அவன் இவரிடம் மிக்க கண்பு கொண்டான்
ஒரு நாள் மகிழ்வடை. இவரை கேக்கினான். "துரோணே! யான்
அரசுபதவிபை யெய்திய பின்னர் எனது உரிமையிற பாதி உமக
குத்தருவேன்" என்றான். கலைதேர்ந்த பின் இருவரும் கலைந்தார்.
துருபதன் அரசனானான். துரோணர் கிருபியென்னு மனைவியை
மணந்தார் அசுவகதாமாவைப் பெற்றார். வறுமையால் வருந
தினார். பழைய நினைவு வந்தது துருபதன்பால் சென்றார் தனது
எளிமையை யுணர்ந்தினார். மாளின்பாலெய் வறி பாடககுரிய
மைந்தன், ஆவின்பால் கண்டறிபான், ஆகலால் எனக்கோர் பச
வேனும் அருளவேண்டி மென்று பரிந்து வேண்டினார் எல்லாம்
உடையனாயிருந்தும் அவன் இவர்க்கு ஓய்நறம் உதவாந் தின்
றான். உள்ளன்பு இல்லாதவன் வெளியில் ஒன்றும உதவான்
என்று இவர் காணி மீட்டார். (இது பாசுததில் உணரப்படும்.)

இல்லானுக் கனபிங் கிடம்பொருள் எவ்வழ

மெல்லா யிருந் தமவற நென்செய்யும்—நல்லாப்

மொழியிலார்க் கேது முது நால் தெரியும்

விழியிலார்க் கேது விளக்கு. (நலனெறி)

அன்பில்லாதவன் யாதும் உதவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

80. எய்தபுற வுக்காக ஏனசிபிமுன தன்மெய்யைக்
கொய்து கொடுத்தான் குமரேசா -- மெய்யான
அனபின் வழிய துயிர்நிலை யஃகிலார்க்
கெண்புதேவல போர்த்த வுடம்பு (0)

இ—ள

குமரேசா' ஒரு புறவிற்காக ஏன் சிபி தன்மெய்யைக்
கொய்து கொடுத்தான் எனின், அனபின் வழியது உயிர்நிலை;
அஃது இலார்க்கு உளவான உடம்புகள் எனபினதே தோலாற்
பேம் அநிகாரம் அன்புடைமை. 171

போர்த்தனவாம் என்க. உயிர் நிலை = உடம்பு. இஃது ஏதுப்பெயர்.

அன்பை முதலாகஉடைய உடம்பே உயிர்நின்றஉடம்பு
அன்பில்லாதன உயிர்நின்றனவாகா. பிணங்கள் என்றபடி.

பெறுதற்கரிய மனிதபபிறப்பிற்கு அன்புடைமையே சிறப்
பாம் என்பது கருத்து.

அன்பின் பொருட்டு தமது உடம்பையும் அறிவுடையார்
கொடுப்பார் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை சிபிபால தெளியப்
பெறும்.

கதை

சிபியென்பவன் சரக்குச மணவின புகல்வன, சூரியகுலத் தில் புகழ்பெற்ற திரி மனனர் வரிசையில் முதன்மை பெற்ற வன். திருவயோத்தியிலிருந்து செங்கோல செலுதகிய வெண் குடை வேந்தன். உயிர்கள் எல்லாம் இன்பம் அடையும்படி அன்புடன் ஆண்ட அருள்வள்ளல. நீதியும் தருமமும் நிறைந்த நெஞ்சினன். ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் அழகிய சோலை ஒன்றில் இவன் தனியே உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான். இவனது அன்பின் நலத்தைச் சேர்த்துக் கிருமபி இந்திரானும் யமனும் சிந்தித்தார். புறவும் வேடுவனுமாக முறையே இருவரும் உருவெடுத்தார் வேடுவன் தரத்தினான். புறவு வெருண்டோடி வந்தது. சிபியினிடமே சிறையடித்தடைந்தது. பகைகதூடல் துடித்தது. அசு கள்ளப்புறவின் கண்கலக்கத்தை யிவ்வளவில் கண்டான். அன்புடன் எடுத்தான். உச்சியும் உடலும் உவந்து தடவினான். அடுத்து வேடன் கடித்து வந்தான். என இரை தந்திடு, மன்னவ என்றான். இதனை விடுக; வேறு தருகின்றேன் என்று வேந்தன் இசைத்தான். வேடன் இசையிலில்லை என உணவே கிருமபினான். கொடுத்தால் இப்புறவையே கொடு இலக்கை, அதன் எடைக்கு உன் உடற்றசைகொடு என்றான். அரசன் உவந்து

22

172 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
 இசைந்தான். தன் தொடைத் தசைபையறத்தெடுத்தான் அதன் எடைக்கிசையத் துலையிட்டுத்துக்கினான். புறவின் தட்டே புயியில் தாழ்ந்தது. தசை முழுதும் உடலிலிருந்து குடைந்தெடுத்து இட்டான். இமிந்தொறும், இமிந்தொறும் தசைதட்டே உயர்ந்தது. வேறு தசையின்மையால் முடியில் மன்னனே அத்துலையில் புகுந்தான். உடனே புறவும்வேடனும் உருவமறினர். இந்திரானும் யமனுமாய் எதிரே நின்றனர். அரசைப் புகழ்ந்தார். அகமகிழ்ந்தார். கொய்த தசைபெலலாம் அரசன் உடலில் எய்த வரந்தந்தார். அன்புடை அரசனும், முன்போல் நின்றான். வரம் பல தந்தார். வந்தவர் சென்றார். அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்பதை உலகம் இவ்வேந்தன்பால் உணர்ந்தது.

ஒருவன் உயிர்க்கு உடம்பினும் அன்பே உரிமையுடையது என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

அன்பு அருவப்பொருள். அஃது அனுமானத்தானே அறியப்படும். அதனையுடையவர் உடம்பையும் பிறர்க்கு உவந்து உதவுவர் அன்புடைமையே உடம்பின் பயன். அன்புடையவர்க்கு பாவரும் நண்பராவர். இருமையிணங்குகளையும் அன்புடையவர் எனினில் எய்துவர். அறததைச் செய்யவும், மறததை நீக்கவும் அன்பே துணையாம். அன்பில்லாதவர் தம்மியல்பால் தாமே அழிவர், அன்பில்லாதவயிர்கள் நெடிதுகின்ற இன்புற, உள்ள அன்பில்லாதவர் ஒன்றும் உதவார். அன்புடையவரே மனிதர், அஃது இல்லாதவர் கடைப்பிணங்களை என்பனவாம்.

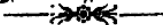
8-வது அன்புடைமை முற்றிற்று.

173

கூ-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்.

அஃதாவது விருந்தினரைப் பேணல். இஃது அன்புடைமை யின்பபாகாக சிகழும். ஆதலால் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

81 ஈட்டும் பொருளையெல்லாம் ஏன்விருந்தைப் பேணுதற்கே கூட்டினாப் பூதி குமரேசா—நாட்டில்
 இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
 வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

(க)

குமரேசா! அப்பூதியடிகள் தாம் ஈட்டிய பொருளையெல்லாம் விருத்தினருக்கே உதவி மீண்டும் ஏன் கூட்டினார் எனின், இவ் விருந்து ஒம்பி வாழ்வது எல்லாம், விருத்தினரைப் பேணி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டேயாம் என்க.

வேளாண்மை—உபகாரம்.

இல்லின்கண் இருந்து பொருளையீட்டி ஒருவன் போற்றி வாழ்வதெல்லாம், விருத்தினரைப் பேணி அவர்க்கு வேண்டிய உபகாரஞ் செய்தற்காகவேதான் என்பதாம். இவ்வாழ்பவனுக்கு முதன்மைபான கடமை விருந்தோம்புதலேயாம் என்பது குறிப்பு.

தென்புலத்தார் முதலிய ஐவரினும் இடைநின்ற விருத்தினர் சிறந்தவர் ஆகலின் அவரை விதந்தெடுத்து ஈண்டு விரித்தார்.

இவ்வாழ்பவன் வருந்தித் தொகுத்த பொருளால் விருந்தைப் போற்றவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அப்பூதியடிகள்பால் உணரப்படும்.

174

விருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

அப்பூதி என்பவர் அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழமண்டலத்திலே திங்களுரிலே அந்தணர் வருணத்திலே பிறந்தார். அரிய கலைகள் பலவும் பயின்றார். அறிவிற சிறந்தார். அதன்பின் எல்லா நல்ல குணங்களும் இவல்பாகவே யமைந்திருந்த ஒரு குணவதியை மணந்தார். இவ்வாழ்க்கையி விருத்தார். மனைவியுந் தானும் ஒருமனப்பட்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார். அன்புடன் எவரையும் ஆதரித்து வந்தார். தாம் வருந்திப் போற்றிய பொருளால் விருந்தைப் போற்றிவந்தார். வருங்கால்

அப்பரது அருங் குணங்களை யிவர் செப்பக் கேட்டார் அவ்வடி
கன்பால் இவர் போள்பு கொண்டார். தாமியறறியுள்ள அறச்
சாலைகள் எல்லாவற்றிலும் அப்பர் பெயரையே சூட்டினார். இங்
கனம் ஆர அன்போடு இவர் வாழ்ந்துவருங்கால அப்பரும் அங்
கு வந்தார். தம பெயர் நாட்டி அவர் அறம்புரியுந்தனமையை
அப்பர் அறிந்து வியந்தார். அப்பூதியடிகளைக் கண்டார். வந்த
வர் அப்பர் என்பதை அறிந்தவுடனே அப்பூதியடிகளுக்கு உண்
டான உவகைக்கு அளவெயிலை வணங்கினார். வாழ்த்தினார்.
இலலை ஏழுநதருளச்செய்தார். மனைவியும், புதல்வரும் வணங்கி
மகிழ்ந்தார். அதன்பின் குழுமிய சுவையுடைய விழுமிய உணவை
விரைவினில் ஆகினார். தமது புதல்வரும் முதல்வனாகிய மூத்த
திருநாவுக்கரசு என்பவனை இலைகொணரும்படி பணித்தார். அவன்
வாழைத்தோட்டத்துட் சென்றான் பரிசலம் அரியும் சமையம்
ஒரு பாம்பு இவன் கையில் கடித்தது. உடனே புதல்வன் துடித்
து உயிர் துறந்தான். தாயும் தந்தையும் அறிந்தார். விருந்தின
ரைப் பேணுதற்கு இஃதோர் தடையாயிற்றே! என்று வருந்தி
னார். மகலின் உடலை யொருபடலில் மறைத்தார். இலையைத்தாங்கி
விரைவினில் வந்தார். அப்பரை உபசரித்தார். உணவூட்ட விரும்
பினார். மெய்யுணர்வுடைய அப்பர் நிகழ்ந்ததையோர்ந்தார். அப்
பூதியடிகளது ஒப்புயர்வற்ற விருந்தோம்புத்திறத்தை வியந்தார்.
இறைவனைத் துதித்தார். முதல்வன் அருளால் புதல்வன் பிழைத்

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்

175

தான். அப்பர் பின் உண்டார். அவரனைவரும் மகிழ்ந்தார். இல்
லில் இருந்து இவர் விருந்தோம்பிய பெருந்தன்மையை உலகம
போற்றியது. (இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில் உணரப்படும்.)

விருந்தினரைப் பேணுதலே ஒருவன் இல் வாழ்க்கைக்குப்
பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

82 தானுண்ணான் ஓளவையுண்ணத் தந்தான் அருங்கனியைக்
கோனதிகன என்னே குமரேசா—பான
விரந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று. (உ)

இ—ள்

குமரேசா! அதிகமான் என்பவன் அமுதம் போன்ற
அருங்கனியைத் தான் உண்ணாமல் ஓளவைகரு ஏன் தந்தான்
எனின், சாவா மருந்து எனினும், விரந்துபுறத்ததாகத் தான்
உண்டல் வேண்டற்பாற்று அன்று என்க.

சாவா மருந்து = சாவாமைக்கு ஏதுவாகிய மருந்து, அமிர்தம்
என்றபடி, வேண்டல் பாற்று அன்று = விரும்புதல் முறைமை
யன்று.

ஒருவனால் உண்ணப்படும் பொருள் பெறுதற்கு அரியதும்,
மிக இனிய சுவையுடையதுமாகிய அமிர்தமே பெனினும், தன்
இல்லின் புறத்தே விரந்தினரை வைத்துவிட்டுத் தான்மாத்திரம்
உண்ணுதல் தருதியன்று என்பதாம்.

விரந்தையேம்பியே அருந்தவேண்டும் என்பது கருத்து.

‘மருந்தேயாயினும் திருந்தோடு உன்’ என்றதன் காரணம்.

176

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

இனி, திருநதை வெளியே வைத்துவிட்டு, ஒருவன் தனியே உண்டால் அஃது அவன் சாவாமல் நிலைதகிருத்தற்கு உரியதோர் அருமருந்தாம் என்று எவராயினும் கூறிக் குலைததாலும், உண்ணலாகாது, எனவும் இது பொருள்படும்.

தமக்குக் கிடைத்தது அமிர்தமேயானாலும் அதனையும் திருநதின் க்குக் கொடுத்தே இலவாழ்பவன் அருநதவேண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வண்மை அதிகமான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அதிகமாண் என்பவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். நல்ல போர்வீரன். இவன் காலம் இறரைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னராம். இவன் திருநத ஊரின் பக்கத்தில் ஒரு செழிந்த மலைச்சாரலும், தழைத்த பூஞ்சோலையும் நிலைத்திருந்தன. அச்சாரலில் தெய்வீகமான ரெல்லிக்கனி ஒன்று அற்புதமாக உற்பலிக்கது. அஃது அமிழ்தின் தளமையைத் தன்னிடத்தே அமையப்பெற்றது. தன்னை உண்டவர்களை ரெடிது வாழச் செய்யும் தகுதியுடையது. அதனை ஒர் அருந்தவர் கண்டார். அதன் இயல்பையெல்லாம் தமது தவ மகிமையால் ஒர்ந்தார். எடுத்தார். அந்நாட்டுத் தலைவனாகிய அதிகமான்பால் அதனைக் கொண்டுவந்துகொடுத்தார். அதன் அருமையையும் பெருமையையும் கூறியகன்றார். அவன் கொண்டு மகிழ்ந்தான். உண்ணுதற்கு உரியதோர் காலத்தைக்குறித்தது அதனை நிறுத்தி வைத்திருந்தான். குறித்த காலம் வந்தது. அதனையுண்ண எண்ணினான். அவ்வமையம் அவன் இல்லை நோக்கி ஒளவை வந்தாள் அதிக

மான் கண்டான், மகிழ்ந்தான், உபசரித்தான். தான் உண்ணாமல் அவ் அருங்கனியை அன்புடன் ஓளவைக்கே தந்தான். அமிழ்துகினை தீங்கனியைத் தான் உண்ணாமல் தனக்கே தந்த அவன் வள்ளற்குணத்தை ஓளவை வியந்து பாடினான். சரவாமருந்தெனினும் விருந்திருக்க உண்ணவாகாது என்பதை அழிகமான் காட்டினான். (இதன் விரிவுபுற நானூற்றில் காணப்படும்.)

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல் 177

இல் வாழ்பவன் தன்னினும் விருந்தினோயே இனிதாகப் பேணவேண்டும் என்பது இதனாலுணர்த்தப்பட்டது.

83 ஈட்டியவெல லாந்தேய்நதும் ஏனல்லான் பின்னுலவாக் கோட்டைபெற்று வாழ்ந்தான் குமரேசா—வீட்டில் வருவிருந்து வைகலும் ஒம்புவான் வாழ்க்கை பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று. (௩)

இ—ள்

குமரேசா! நல்லான் என்பவன் ஈட்டிய பொருளையெல்லாம் இழந்தும் பின் ஏன் உலவாக்கோட்டை பெற்று வாழ்ந்தான் எனின, வருவிருந்து வைகலும் ஒம்புவானது வாழ்க்கை, பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று என்க.

பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று—வருந்திக்கெடுதல் இல்லை.

வருந்திப் பெற்ற பொருளால் ஒருவன் விருந்தைப் போற்ற வேண்டுமென்று மேலே கூறினார். அங்ஙனம் போற்றின அது தேய்ந்து கெடுமே என்பாரை கோக்கி ஒம்புவான் வாழ்க்கை பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று” என்று இதில் உறுதி கூறினார்.

தன்னை கோக்கி வந்த விருந்தை நாள்தோறும் பேணி வரு

கின்றவனது வாழ்க்கை வரும்படி அழியாதென்பதாம். வளர்ந்தோங்கும் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை நல்லான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நல்லான், மதுரையிலிருந்த ஓர் வேளாண் மாபினர். இவரது மனைவி பெயர் தருமசீலை. இவ்விருவரும் ஒருமணப்பட்டு விருந்து புரந்தந்து அருந்தவர்ப்பேணி நாளும் நன்றாற்றி வந்தார். இறைவன் சோதனையால் இவர் செல்வர் தேய்ந்தது. விருந்தோம்புதலை

178 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 விரும்பினார். வரும்பினார். இறைவனை நோக்கி யருந்தவங்கிடந்தார். அப்பாமன் உலவாக்கோட்டை யருளினார். அதுகொண்டுவைகலும் விருந்தோம்பி மெய்யின்பமெய்தினார்.

வானாறுகுடி தருகோட்டையை வைகறேறும்
 பூநாறுசார்தம் புகையெண்குடர் கொண்டருச்சித
 தானாதசெவவி யடிசிறகு மதற்குவேண்டும்
 நாணுகருவி கிலைக்கும அது நல்கவாவகா.

மின்னார்சடையான்றமர் ஆய்நதவர் வேதச்செலவர்
 தென்னாட்தெய்வம் விருந்தொக்கல் செறிந்துநட்டோர்
 முனனாமெவர்க்கும் முகில்போல வரையாமனலகி
 எந்நாளும்நோயின் றாகாதிப னென்னவாழ்ந்தான.

(கூடற்காண்டம.)

இவற்றால் நல்லான் இயலபு இனிது தெளிவாம்.

விருந்தோம்புவான் வாழ்வு, வளர்ந்தோங்கும் என்பது இதனால்கூறப்பட்டது.

84 என்றும் அசுதியில்லில் ஏனோ திருமகனார்
 குன்ற துறைந்தார் குமரேசா—நன்ற
 அகனமர்ந்த செய்யா னுறையும் முகனமர்ந்து
 நல்விருந் தேம்புவான் இல்

(சு)

குமரேசா! திருமகள் மனமகிழ்ந்து அசதியில்லில் ஏன்
நிலைத்து இருந்தாள் எனின், முகன் அமர்ந்து நல்விருகது ஓம்பு
வான் இல்லை, செய்யாள் அகன அமர்ந்து உறையும் என்க,

அமர்ந்து = மகிழ்ந்து. பொருந்தி எனவுமாம்.

முகமலர்ந்து விருந்தினரைப் பேணுகின்றவன் வீட்டில் திரு
மகள் மனமகிழ்ந்து தங்கி நிற்பள் என்பதாம்.

9-ம் அகிகாசம் விருந்தோட்டில். 179

விருந்தோட்டிபுவானது வாழ்வு பாழ்படாதென்று மேற்காட்
டியதற்கு எதுவை யிஃக நாட்டினர்

விருந் தினரை உபாரிப்பவனது இவ்வில சென்வம் மலகும்
என்பது இவ்வில உணர்கதப்பட்டது இவ்வண்மை அசதியால்
உணரப்படும்.

கதை.

அசதி என்பவன் ஓர் ஆயர் குலக்கவன். கொண்டைநாட்டி
லே ஐரீவல என்னும் ஊரிலே பிறக்கான் இவன் காலம் இற
ரைக்கு ஆயிரகது விதாறு வருடங்கட்கு முன்னராம். குறுகிய
திடமுட பொருடொழுதித நம் இவனுக்கு உடைமை களாயிருந்தன
அவனால் வருவிநுகை வைகலும் பேலரி இல்லவாழ்கது வகதரன்,
குடியுயர்ந்த ஓளவை ஒருநாட பாசியிரவில் இவன் இவ்வில
வந்து செந்தரன் பரிபரல உடல நடுங்கிச சோர்ந்தரன் இவன்
நாட்டின் முகமலர்ந்து எழுகாவ. மனமகிழ்ந்து பணிகரன்
புகழ்ந்துண உளவை எழுகது நாச செய்கார. அவ்வமைபம
அசது ஆபகத ராயிருக்க நாட்டுக்கிழங்கைப் பக துவஞ்செய்து
ஆட்டிட நாட்டன் தக்கரன், ஓளவை கொண்டார். உண்டார்.
சோர்வு நீங்கினார் அபண அன்பின் திறகரை, விருந்தோம்
பும நல நகையுட சீனநக மகிழ்க்காரா "ஐரீவல அசதி" என்
பதை நன் நிலைபாக்கென்று அவனமீது பல பாடல்கள் பாடி
னார். அசதியின் அவன் புகழ் உலகெங்கும் பரவிற்று திருமக
ளுடைய கிழ்வோடு இவன் மனையிலுறைந்தார்.

(இஃது அசதிக் கோவையில அறியப்படும்)

நல் விருந்தோம்புபவரானுங்கே செலவம் நிலநகரம் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

23

180 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
85 வித்தின்றி முததேன் வினோந்ததுவெண் ணெய்ச்சடையன்
கொத்தும் வயலிற் குமரேசா—சத்திசெய்து
வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம். (டு)

இ—ள்

குமரேசா! வெண்ணெய்ச சடையன் வயலில் வித்துகள்
இடாமலே ஏன் முததுகள் வினோந்தன எனின், விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலத்தில் வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ
என்க. மிச்சில்=மிஞ்சியிருத்தது. மிசைதல்=உண்டல.
புலம்=வினோ நிலம்

மிசைவான் புலம் தானே வினோபும் என்பது கருதி வித்தும்
இடல்வேண்டுமோ என்றார் இது குறிப்பு மொழி.

உமமை அதன உரிமையை விளக்கி நின்றது.

விருந்தை முதலில் ஊட்டி அதன் பின்பு தான் உண்டு
வாரும் பெருந்தகையோனது வினோ நிலத்தில் பெருகிய வளங்கள்
தோன்றும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை
வெண்ணெய்ச்சடையன் வினோபுலத்தில் உணரப்படும்.

கதை

சோழநாட்டிலே திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே ஏர்வளம்
படைத்துச் சீர்பெற வாழ்ந்த சடையப்பிள்ளையென்பவர் ஒரு

பெருங்கொடைவள்ளல். இவர் தமது நிலங்களில் பயிர்களைப்
 போற்றி உயிர்களைக் காத்தார். பசி நோய்க்கு இவரொரு மருந்து
 போன்றிருந்தார். தம்மில்லில் வந்து உண்டு மகிழ்ந்த அருங்கினர்
 முகங்களை யிவர் சுண்டு மகிழ்வார். பல இடங்களினும் இருந்து
 தினந்தோறும் இவரது இலலை நோக்கி வருவார் பலர். அவரின்
 வரும்உண்டு உவந்த பின்னரே யிவர் உண்ணப்புகுவார். உயிர்களைப்
 9-ம் அதிகாரம் அருந்தோம்பல். 181.

பேணும்பொருடடே யிவர் பயிர்களைப்பேணிஞர். நிலங்களைப்பண்
 படுததுவதிலும், அவற்றின் தன்மைகளையறிவதிலும் இவர் மிகச்
 சிறந்தவர். இவரது உபகார நலததால் இவர் விளைபுலத்தில் பெரு
 வளங்கள் தோன்றின. ஒரு சமயம் இவர் வயலில் விளைந்த சில
 கருப்புகளில் கணுக்கள்தோறும் முத்துக்கள் இருந்தன. இதைக்
 குறித்துக் கம்பர் குணசேகரபாண்டியன் என்னும் அரசனிடம்
 கூறி மகிழ்ந்துள்ளார். உபகாரியின் விளை நிலம் தானே விளையும்
 என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

பண்ணிய பயிரில் புண்ணியம் தெரியும். (ஒளவை)
 உண்டிஅருந துவந்தபின்பே உண்ணுதின்ற பெருந்தகையோன்
 உழுநிலத்தில்
 கொண்டுவித்தும இடல்வேண்டுங்கொல்லோவென் றுரைத்தமொழி
 குறித்தோ என்றும்
 மண்டுபுகழ்த் திருவெண்ணைய் நலலூர்வாழ் சடையபபன
 வயலில் வாய்த்த
 மிண்டுசெழுங் கரும்புகளில் வெண்முத்தம் கணுக்கள்தோறும்
 விளைந்ததம்மா, (தனியன்)
 அருந்தோம்புவான் விளைநிலம் பெருவளம் தருமென்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

கடியிருந் தானார் குமரேசா.—நாடிச்

செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
என்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

(சு)

182

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள

குமரேசா! இவவுலகில் விநுந்தினரைப் பேணிய சிறுத
தொண்டர் ஏன வரணுலகுக்கு விநுநதானார் எனிய, செல்விருந்
தை ஒம்பி வருவிருந்தைப் பார்த்திருப்பான், வானத்தவர்க்கு நல
விருந்து ஆவான எனக. செல்விருந்து உவந்தவிருந்து.

வரவையுணர்த்தும் வரு எவ்வுஞ்சொல், தனபையு வானில்
யெனனும் இரண்டிடங்கடக்கியுரியது. அது வழுவடை துபாய
நண்டுபடர்க்கையில் வருதுள்ளது.

தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்

தனமை முன்னிலையாய் விடத்த. (புதலகரபபியம.)

வந்த விநுநதினரைப் பேணி பின் வந்ததாத விநுநதினரை
எதிர்பார்த்திருந் குப வணமையான வானவர் விருப்பிய பீறு
வர் எனபது கருதது.

இமமையில் உரிர்களுக்கு உண்புடடி இன்பருசெய்கவான
மறுமையில் பேரினபுகதை மருவுவாய் என்பது இவ்வ உணர்த
தப்பட்டது. இவ்வண்மை சிறுததொண்டர்பால் உணரப்படும.
கதை.

சிறுததொண்டர், அறுபத்து முன்னு காயனமார்தளில் ஒரு
வர். இவர் சீசாழகாடில், திருசெய்ககாட்டங் குடி எனனும்
ணரிலே, ஆமாததியா குலத்திலே பிறந்தார். சிறுத தீரர்வீரர்
படைககலப் பயிற்சியில் மிகத்தேவர்பி பெற்றவர் கவண. அடியு
முதலிய கைவிசி படைகளிலும், சீவல், வரன் முதலிய கைவிடப்
படைகளிலும் இவர் வல்லுநர் அதனால் வருகாட்டு அரசா இவ
ரைத் தந்தரீணக்குத தலைவராக்கினுண. இவருந் தலைவரானார். பல

போர்முனைகளிலும் சென்று பகைவரை வென்றார். இவரது அரு

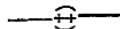
9-ம அடிகாரம் வீருநதோம்பல.

183

மைபையும், சிலறறியையும் அறிந்தது அரசு இவருக்குப் பெரும
பொருள் தந்தான். அது கொண்டார் அகனபின் மணம்புரிந
தார். திருவெண்காடல் கங்கை என்னும் பெயரினையுடைய தமது
அருமை கதிரு மண்ணியோடு மூர்து வாழ்க்தார வரமும நாள
தமக்கு ஒரு புதல்வன் மீதமிறினார். அவனுக்குச் சீரான
என்று பெயரிட்டார் மருமகதார் போனப்பாடு வீருநதினரைப்
போன்றார் வீருநதோம்புதலை யியர் சிறிப பயனாக கருமபி
லார். வைகலூர் நூற்றுக்கணக்கான வீருநதினர் வந்தது இவர் இல
லீல உண்டாலொழிப இவர் உணரார். இவரது வீருநதோம்புத
திருத்தை உலகம் தெரிந்தோம்புமறு பரமன் வீருமபினார். ஒரு
வையல் வெட்குரித்தார இவர் இல்ல மீதக்கி வந்தார். ஒரு
வீருநதும அன்று இல்லையாமபடிசெபதார். மணங்கமழ் உணவை
வழக்கம் போல ஆகிக் வீருநதினரை நாயனார் எதிர்பார்த்திருந
தார். ஒருவரும் வரவில்லை வருந்தினார். வீருநதினரைத் தேடி
வென்றிய போனார். துறந்தீபால் வெட்குரிகாண்பி வந்த பரம
னைக் கண்டார் உவந்து கொண்டிவந்தார். உணர்வுடத் துணிக
தார். அவர் தந்தார். "நாம இப்பல்லிய உணவையுண்டினாம்.
நாமுண்பது நீராவகமழ் உணவீவயாம். அடுத்து அழகும இளமை
யும்பொருந்திய ஒரு குழுவியை கறிப்பாடு கலந்திருந்தலை வேண்
பிம். இல்தலை நாமசெவ்வோம்" என்று எழுந்தார். நாயனார் நடுங்கி
னார். அவர் அடிபிசைந்துந்தார். அவ்வகையுண்டீவ தருகின்றேன்
என்று சொழுது சிறுத்தினார். உளளையோடினார். மனைவிபிடம்
இவ்வுணமைபை உள்க்கல்கியுரைத்தார். மனைவியும் பதைத்தார்.
முடிவில் இருவரும் மீதறித்தமது அருமைதருமகணையே அறுத
துச சமைக்கத் துணிகதார். பள்ளியில் இருக்கும் பிள்ளையை
மெள்ள அழைத்தார். உளளோ கொண்டுபோனார். பாவம்! தாய்
மடியில் தாங்கிப் பாலன் காலைப்பிடித்தாள. தந்தையஞ்சாது தலை
யையறுத்தார். விசைவில் கறி சமைத்தார். அடிபலர்க்குப் படை

ததார். பாலன் ஒருவன் என பக்கத்தில் இருந்தால் தான் யாம் இதை உண்போம் என்று அவர் பகர்ந்தார். பாலன் இல்லையே என்று இவர் அயர்ந்தார். வெளிப்பேயோய் அழை என்றார். ஆணையை மறுக்க அஞ்சி யிவரும அழைத்தார். புத்தகமேறிய கையோடு சீராளன் தெருவிவிருந்து திருவருளால் ஓடி வந்தான். பிள்ளையுள்ளே வருமுன் உணவும விருந்தும் ஒருங்கே மறைந்தன. உடனே பாமன் விடைமேல் தோன்றினார். அருள்செய்தார். மனைவியும், புதலவனும், தாதியும், உடனவர நாயனார் அருளுருவடைந்தார். வானவர் எதிர்கொள வானவழிபோனார். அழிவில் இன்பத்தை தமருடன் துய்த்தார். இவரது இயற்பெயர் பாஞ்சோதியார் என்பதே. எவரிடமும் பணியேவாடு தொண்டுபுரிந்ததனால் இவர் சிறுத்தொண்டர் எனப் பெற்றார்.

(இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.)
 விருந்தோம்புவானுக்கு உளதாம் பயன் இதனால் கூறப்பட்டது

87 ஓரணம் கண்ணற் குதவியதால் பாஞ்சாவி
 கூர்பயனேன கொண்டாள் குமரேசா—பாரில
 இணைத்துணைத் தென்பதொன் நிலை விருந்தின
 துணைத்துணை வேள்விப் பயன், (எ)

இ—எ

குமரேசா! பாஞ்சாவி கண்ணனுக்கு ஓர் அணம் உதவிய
 தலை ஏன பெரும் பயனையடைந்தாள எனின, வேள்விப்பயன்
 இணைத்துணைத்தது என்பது ஒன்று இல்லை, விருந்தின் துணைத்
 துணை என்க.

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல். 185
 வேள்விப் பயன் இணைத்துணைத்து = விருந்தோம்புதலின் பயன்
 இவ்வளவினையுடையது.

விருந்தின் துணைத்துணை—விருந்தின தகுதி அளவே அளவு.

இல் வாழ்பவன் செய்யவேண்டிய யீவகை வேள்விகளுள் விருந்தோம்பல் மானுட வேள்வி எனப்படும். ஆதலால் அதனை யே வேள்வியென்றார். மற்றவை பிரம வேள்வி, தேவ வேள்வி, பிதர்வேள்வி, பூத வேள்வி எனப்படும். அவை முறையே வேத மோதல், ஓமம் வளர்த்தல், நீர்க்கடன் செய்தல் பழியீதல்களாம்.

விருந்தோம்பலின் பயன் பொருளின் அளவைப் பொறுத்த தன்று. அதனைப் பெறுவோரது தகுதியைப் பொறுத்ததாம் என்பது கருத்து.

கொடுத்தது சிறிதானாலும் அதனைக் கொண்டவரது தகுதிக் கேறப அதன் பயன் பெரிதாம் என்பது இதுவில காட்டப்பட்டது. இவ்வண்மை கண்ணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

பாண்டவர் வனவாசம் செய்யுங்காலத்தில் துருவாச முனிவர் அதனைப்பிரிக்கு வந்தார். துரியோதனன் அவரைத் தொழுது உபசரித்தான். தனது அரண்மனையில் அவருக்கொரு பெருவிருந்து செய்தான். அதில் உண்டு மகிழ்ந்த முனிவர் அவனுக்கோர் வரந்தா விரும்பினார். அவன் வேறொன்றுங்கொள்ளாமல், எமது இல்லில் உண்ட உணவுபோல் பாண்டவரிடமும் போய் நீயிர் உண்டு வரவேண்டும் என வஞ்சகமாக வேண்டினான். முனிவரும் இசைந்தார். வனம்புருந்தார். பாண்டவரைக் கண்டார். அவரனைவரும் இவாடியிசை விழுந்து தொழுகார். பூசிககார் உடனே முனிவர் 'யாம் பசிக் துள்ளோம். யாம் உண்ண நல்லவுணவுதா' என்றார்.

பாவம்! என் செய்வார் பாண்டவர் சூரியன் உதவிய பாத்திரத் தின மகிமையால் தினம் ஒருமுறை சிறிது உணவு பெற்று உண்டு வருகின்றார். அம்முறையும் அன்று பெற்று முடிவாகது. நாழிகை இருபதாயிரந்து. லீவரும் வருந்தினார் தருமன் முடிவில் தேறி முனிவரை கோடி வடம்படி வினங்கினார். அவரும் வினாந்து போனார். என் செய்வோம் என்று இவா திகைத்துக் கண்ணாலை கருதினார் கருதியகையுணர்ந்த கருணைக் கண்ணாடி உடனே யிவர்முன் கோவறினா லீவருமகிழ்ச்சியார் உணவதை உணர்ந்தினார். கண்ணன் திரௌபதியை கோவகிய பாண்டகரில் ஏகாவது ஓட்டியுள்ளகா பார்! என்னார். பார்க்காள பஞ்சாவி. ஒரு பருக்கையே யிருந்தது. கொணர்ந்து செபிக்கொள் கண்ணன்கையில் கொண்டான் உலக முண்டவாயில் அகணையும் அவததுன் டான். நீராடி வினாந்து வருகின்ற தருவரச முனிவருக்கும் அவரடியவர்க்கும் பசிரைய நீங்கியது சிவமம் இடம் பெறுகடிய வயிறு திரைந்தது. முனிவர் மகிழ்வாரி திகைத்தார். அவரான வந்து கண்டார் கழிபேருவடை கொண்டார் யாம் இன்று உண்ட உணவு போல என்றாம் உண்ணாப் பெற்றவிலை. என்று லீவருக்கும பாஞ்சாவிக்கும் ஆசிகுறிபகையார் விருந்தி. துணைத் துணை வேளவிபபன என்பதை உலகம் கண்ணன்பால் டண்டது

(இகன விழிவு பரதகதில் காணப்படு)

தகுதியான விருந்தை அட்புவார்க்கு மிதுகுதியாக பயனகள் உளவாம் என்பது இகனல் கூறப்பட்டது

88 பற்றற்றான உள்ளம் பரிநகரங்கான என்பினபு
 துற்றமுறான சேடன் குமரேசா—முறது
 பரிநதோமபிப் பற்றறறே மெனபார்விருந்தீதாம்பி
 வேளவி தலைப்படா தார், (அ)
 9-ம் அதிகாரம் விருந்தீதாம்பல். 187
 இ—ள

குமரேசா! சேடன் என்பவன் பற்றுக்கள் அற்று ஏன்
 பரிந்து இரந்து குற்றமுற்றான் எனின், விருந்தை ஒப்பி வேள்வி
 தலைப்படாதார் பரிந்து ஒப்பிப் பற்று அற்றோம என்பார் எனக.
 பற்று=பற்றுக்கோடு. பொருள் என்றாம்.

பரிந்து=வருந்தி. வேள்வி=விருந்தோம்பி

வேள்வி தலைப்படாதார்=விருந்தோம்பி அதனால் எய்தும்
 பயனைப் பொருந்தாதவர்

விருந்தினரைப் பேணுகவரே, பொருளை வருந்திக் காக்க
 இழந்தேமென்று சொல்லி இரங்குவர் என்பாராம்

விருந்தைப் போற்றி வருதலை ஒருவன் வருந்திய பெற்ற
 பொருள்க்குப் பயன் என்பது குறிப்பு

நிலையில்லாத செல்வம் தனக்கு உரிமையாக முனைந்திருக்
 குமரேசமுதே ஒருவன் அதனைப் பிரிந்து உபகரிக்கவேண்டும்
 என்பதும், இலதேல் அது தன் இயல்பா நீலசூர் என்பதும்,
 அது அபின் அவன் அதனை வருந்திக்காக்க வயரைக் குறிக்கும்,
 அதனால் எய்தும் பயனை யிழந்தமையை நினைந்து, இரங்குவான
 என்பதும் பின் இரந்து திரிவான் என்பதும், இதில உணர்த்தப
 பட்டன. இவ்வண்மை சேடர்பால் உணர்பாரிம்

கதை

சேடன் என்பவன் சோழநாட்டிலே கோரைஎன்னும் ஊரிலே
 யிருந்த ஒரு பெருஞ்செல்வன். ஓளவை காலத்தவன். வஞ்சமும
 சூயம் நெஞ்சினில் உடையவன். இரக்கமில்லாதவன் பேராசை
 பிடித்தவன். தானும் இன்புறான். பிறர்க்கும் உதவான். கொடு
 எவறால், சுடு என்பான். வன்கண்மை மிக்கவன். நல்ல விருந்தைக்

188 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
 கண்டால் தன்னைக் கொல்லுமருந்தென்று கொள்வான். பதுங்கி

யொதுக்குவான். ஒருநாள் ஓளவை தளர்ந்து இவன் இல்லை வந்த
டைந்தான். அமுதனைய கவிபாடும அம்முதமகளுக்கு இவன்
சிறிது பழங்கூழும் உதவினான் இல்லை தவமகள் எழுந்தான்,
கவி ஒன்று பாடிக்கொடுக்கி நடந்தான்

பாடல பெறுவேன் பலர்மொச்ச வரமுடனே
நாடறிய நன்மணங்கள் நாடானே—சேடன்

இவன்வாழும் வாழ்க்கை யிருங்கடல்சூழ் பாரில்
கவிழ்த்தென் மலர்ந்தென்ன காண். (ஓளவை)

சேடன் தன் விதிவசத்தால் பொருள் முழுதும் இழந்தான்.
துயரங்கள் பல தொடர்ந்தன. இழந்ததை நினைந்து ஏங்கினான்.
பண்டு விருந்தோம்பாமைபை யெண்ணி யிரங்கினான் பலவிடங்க
ளிலும் யலைந்தான். இரகு கிரிந்தான். பின் இரகு தீர்ந்தான்.
விருந்தினைபோமபாதவன் பொருளினையிழந்து வருந்துவான் என்
பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இஃது ஓளவை காதலில் உள்ளது)

மண்ணாற்சட்டி காததேந்தி மறகாய் கவலும் வாயினராய்
அண்ணாதேங்கி யிருப்பவரை யறிந்தோம அறிந்தோம அமமம்ம
பண்ணர்மொழியார் பாலடிசில் பைமபொற கலதகில் பரிந்துட்ட
உண்ணாநின்ற போழ்தத்தே உதவாமாந்த ரிவர்தாமே.

(சிந்தாமணி.)

விருந்தோம்பாதவன் பொருள் இழந்து வருந்துவான் என்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

89 வாடிவந்த நல்லதங்கை வன்பசியைத் தீர்த்திலளேன்
கோடியுடை யாளும் குமரேசா—நாமும்
உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்ப லோம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு. (க)

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்.

189

குமரேசா! அலங்காரி பெரும பொருளை யுடையவளர
யிருந்தும் ஏன வரடி வந்த நிலைதங்கையின் வனபசியை மாற்ற
வில்லை எனின, விருந்து ஓடபலை ஓம்பா மடமை மடவர்கள்
உண்டு எனக.

உடைமையுள் இன்மை = செலவததுள்ளோ வறுமை.

விருந்து ஓடபல ஓம்பாமடமை = விருந்தினரைப் பேணாமல்
இகழும் பேதைமை.

மடவர்கள் உண்டு = பேதைவார்கண்ணே உளதாம்.

விருந்தினரைப் பேணாமல் இகழும் பேதைமைதான் உடை
மையுள்ளோ தோஷறுகின்ற வறுமை என்பதும், அதனை அறிவில்
லாதவரே உடையவரவர், என்பதும் கூறியபடி.

பெருநர் இன்மையையே வறுமை என்பர், ஆனால் அதன்
உண்மையிலேயும் அஃதுண்டு என்பதும், அதன் இயல்பும், தீதவர்
இதில் வேறு உணர்த்தினார்.

குருடன் ஒளியுள்ள காலத்தினும் இருந்தையுடையவன்.
அதுபோல் மடையன், பொருளுள்ள காலத்தினும் வறுமையினை
யேயுடையவன் ஆவன் என்பது குறிப்பு.

ஒளியால் எய்தும் பயனைக் குருடன் தன் குருடிகத்தன்மை
யால் எய்தாதவாறு போல, பொருளால் எய்தும் பயனை மடவார்
தம் மடத்தன்மையால் அடையார் என்பது கருத்து. மேல, விருந்
தோம்பாதவன் பொருள் இழந்து கெடுவான் எனாரர். இதில்,
அக்கேட்டை மடையனே அடைவான் எனாரர்.

பொருள் பெற்றால் அதுகொண்டு விருந்தினரை ஒம்பவேண்
டுமென்பதும் இலலைபாலால் அதன் பயனை யீழ்ந்து தாமும் இழி
190 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
வர் எனபதும், இதிலுணர்ந்தபபட்டது. இவ்வண்மை அலங்காரி
பால் உணரப்படும.

கதை.

இறறைக்கு எழுநூறு வருடங்கடகு முன்னர் வடமதுரை
யின் அருகில் இருந்த மருவூர் என்னும் நகரில் சாலுவன் என
னும் பெயரிடையுடைய குமரேச மன்னன் ஒருவன் இருந்தான்.
அவன் இளந்திசையென்னும் மனைவியை மணந்தான். இந்நேரம்
மகிழ்ந்து வாழ்ந்தான். இவர்பால் ஒரு புதல்வனும் புதல்விபும
தோன்றினார். நல்லண்ணன், நல்லதங்கை, என்று முறையே அம்
மக்கடகு பெயரிட்டார் இவ்விருவரும் தமது இளமைப்பருவத்
தம் தம் பெற்றோரையிழந்தார். தளர்ந்து மெறினார். வளர்தது
பருவமுற்றின் நல்லண்ணன் தன் தங்கையைக் கரடி மன்னனுக்
கு மணமுடித்துத் தந்தான். நல்லதங்கை தன் தமைபனிடம் வரி
சைகள் பல பெற்று மணமகனுடன் சென்று கலந்து வாழ்ந்தாள்.
மக்கள் எழுவரைப் பெற்றாள். மிகக் இன்பம் உற்றாள். வருங்
கால அங்குக் கொடிய பஞ்சம் ஒன்று தோன்றியது. அதில் மன்
னன் தன் பொருள் முழுவதையும் குடிசுருக்கு உதவினான். முடி
யாமையால் குடிசுருகு நாயிம் குலைந்து அழிந்தன. மன்னன்
வருந்தினான். நல்லதங்கை தனது நாயகனுடன் தன் அண்ணனி
டம் வந்து தங்க விரும்பினான். மன்னன் மறுத்தான். மனைவியை
மாதிரிம தோற்றி மக்களுடன் அனுப்பினான். அவளும் பிரிவாற
றது வருந்தினான். அதன்பின் மக்களையணைத்துச் சென்றாள்.
காடுகள் பல கடந்தாள். வரடிய மக்களுடன் மருவூர் வந்து சேர்
ந்தாள். அவ்வமையம் அண்ணன் வேறார் பிரயிருந்தான்.
அவன் மனைவி மா. சிறு பீண்டில் இருந்தான். அவள் பெயர் அலங்
காரி. மிகக் கொடியவள். வன்மையும், புணமையும், மடமையும்

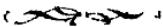
நிறைந்தவள், பசியால் வாடி, நடைபால மெலிந்து தளர்ந்து தள்ளாடிய மக்களுடன் உள்ளே துழைந்த நல்லதங்கையைப் பாவி அலங்காரி முகங்குதித்துப் போகிறாள். வா! என்று கூட அவள் வல்வாய் திறந்திலள். அங்கு முன் செல்லமாக வளர்ந்திருந்த

9-ம் அடிகாரம் விரும்புதாமபல.

191

நல்லதங்கை பிதனை யெண்ணி யெண்ணி யுள்ளையகொடுத்ததாள் பசியால் கலங்கி அழுது துடிக்கும் மக்களினபெருநாடு நல்லதங்கை அவளபால் மெல்லச் சென்றாள். அண்ணீ! இக் குழந்தைகளுக்குக் கொஞ்சம் பழங் கூழினும் கொடுங்கள் என்று கூசிக் கேட்டாள் படுபாவி அலங்காரி ஓடிநடும் கலங்காமல நின்றாள், மடித்தக் கெழவரகைச் சிறிது எடுத்தக் கெடுத்த முகத்துடன் அடுத்தது வீசினாள். நல்லதங்கை பாவம்! என் செய்வாள் பிள்ளைகளை புழுபெய்த துடிககின்றனர் அதனால் வீரயகைபும கூசாது எடுத்ததாள், கூழாக்கினாள் அழில் பெரிதும் கொடுத்தாள், ஆகக் கப்பதை ஆறறிந்தருடிகுமுன், அலங்காரி ஆகக் கொடுமைகள் பல அவற்றை சினைந்து மக்களைத் தழவி விழிவே மெலிந்த வெளி வீயினாள். ஒரு காடடில் புருகாள், அங்கே பார்த்துக் கிணற்றில் மக்களோடு வீழ்ந்து மாய்கிறாள். அண்ணனும் கணவனும் இவ்வுண்மைபாற்றிகார் அவருவர்க்காள், தாமும் உயிர்விடகதுணிந்தார். இறைவன் அருளால் இறந்தவர் எண்மரும் எழுந்தார் அனைவரும் மகிழ்ந்தார், உடைமை பல வைத்திருந்தும் விரும்புதோம்பா மடமைபால் அலங்காரி பெருங்கெட்டை நகராள.

செவ்வழி நுப்பினும் விரும்புதோம்பாநாள் வறியனை என் பது இதனால் உணர்ந்தப்பட்டது

90 பண்டுக்ககன் மாறுபட்டுப் பார்த்தவுட மையுமைபார் கொண்டார் குழைவேன் துமவேசா---கண்டெடுத்தது மோப்பக் குழையும் அனிச்ச முகத்திரிந்து

இ—ள

குமரேசா! தக்கன மாறுபட்டுப் பார்த்தவுடனே ஏன உமையா வாடி நீங்கினார் எனின, அனிச்சபூ மோப்பகுழையும், முகம் திரிந்து நோக்க, விருந்தினர் குழைவர் எனக, 192

விருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அனிச்சம—ஒ நாமம். அது தலாவிடத்தில் தோன்று மல ரையிண்டு உணர்க்கி நின்றது

எடுத்து மோந்தால் அனிச்சம வாடும், சுடுததுப் பார்த்தால் விருந்தினர் வாடுவர் என்றது, அருமை போடி அவரைப் பேண வேண்டும, எனபது கருதி மலர்வகையில் மென்மையான அனிச்சப்பூவினும் விருந்தினர் மிகமெலையாயதலால் அவரை உள்ளன போடும் இனமுக்கத்தோடும் போற்ற வேண்டுமென்பது குறிப்பு திரிந்து நோக்கினால் விருந்தினர் வருந்தி மீள்வர் எனபது இதில் உணர்க்கப்பட்டது இவ்வுண்மை உமைபால் உணரப்படும்.

கதை.

தக்கன் செய்த அருந்தவத்தின் பெருமையாக உமாதேவி யார் அவனுக்குப்புகல்வியாக அவதரிக்கார் பருவம் வந்தபின் பாமணிக கலந்தார் இன்புடன் அங்கிருந்தார் தக்கன் இங்கு உமாபதியை யிகழ்ந்து வெகுளியால் ஒரு வேள்வி செய்தான். உமை அதைக் காணக்கருதினார் பதி தடுக்கதார் தேவி பணிந்து நயந்தார். விடைபெற்று வந்தார். பாபி தமக்குக தருதையா யிருந்தவன் அன்று செய்த வலவேள்வியை அம்மை வந்து கண்டார். காணவுந தக்கன் கடுததான். முகந்திரிந்து நோக்கினான். அம்மை அகந்திரிந்தார். வருந்தினார். வாடி நீங்கினார் வருந்து பதியை வணங்கிக் கலந்தார். சென்றதும் நடந்ததும் செய்வதும் தெரித்தார்.

(இதன் விசுவைக் கந்தபுராணத்தில் உமைவரு படலத்தில் உணர்க.)

விருந்தினரை அன்போடும இன்சொல்லோடும பேணவேண் டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்,

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்.

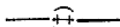
193

விருந்தினரைப்பேணுவதே இவ்வுலகில் ஒருவன் இருந்துவாழ் வதற்குப்பயன். அமிழ்கமேயெனினும் விருந்திருக்க, ஒருவன் உண்ணலாகாது. விருந்தி தாம்புவான் வாழ்வு பாழ்படாது. அவன் மனையில் திருமகள் மனமகிழ்ந்து வாழ்வள். அவன் நிலம் தானே விளையும். இங்கு விருந்தினரைப் போற்றினவன் அங்கு தேவர்க ளால் போற்றப்பெறுவான். தகை விருந்தைப் பேணினவன் மிக்க பயனையெய்துவான் விருந்தினரை ஒம்பாதவன் பொருளிழந்து பின் வருதலாவான். செல்வனாய் நந்தாலும் விருந்தோம்பாதவன் வறியனையாவான். அன்பு கலந்த இன் சொல்லோடு விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும் என்பனவாம்.

கூ-வது விருந்தோம்பல் முற்றிற்று.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

அஃதாவது இனிய சொற்களைச் சொல்லுகல். விருந்தோம்பு வர்க்குப் பொருந்தியிருக்கவேண்டிய திருந்திய குணங்களுள் இனியவைகூறல் எனி சிறந்ததாதலான இஃது ஈண்டு வைக்கப் பெற்றது. அதிகாரத்தின் தொடர்பும் இதனை தெளிவாம்.

91 மாறில் உயர்ச்சவரி வாய்ச்சொல்லி யின்சொல்லென்று

கூறினார் என்னே குமரேசா—ஊறுகின்ற
 இன்சொலால் ஈரம் அனைத்துப் படிநிலவாஞ்
 செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல,

இ—ள்

குமரேசா! சுவரியினது வாய்ச் சொல்லே இன்சொல் என்று
 ஏன் சொன்னார் எனின், ஈரம் அனைந்து படிநிலவாஞ்
 194 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா
 செம்பொருள் கண்டாரது வாய்ச்சொல்லே, இன்சொல் என்க,
 ஆல், அசை.

ஈரம் அனைந்து—அன்பு கலந்து அனைந்து எனனும் வினை
 யெச்சம் அனைஇ என அளபெடுக்கி நின்றது. இது சொல்
 ளிசை அளபெடை. படிநில—வஞ்சனை அல்தாவது உள் ஒன்று
 வைத்துப் புறம் ஒன்று சொல்லல் செம்பொருள் எனறது
 அறத்தனை.

அன்பெடுகலந்து, வஞ்சனையில்லாத அறமுடையார் வாய்ச்
 சொல்லே இன்சொல் என்பது கருத்து

ஏதாவது ஒரு காரணம்பற்றி அன்பு இல்லாத வஞ்ச நெஞ்
 சினர் வாயிலும் இன்சொல் காணப்படும். ஆயினும், அவற்றை
 மெய்யென்று கொள்ளலாகாது என்பது குறிப்பு.

அன்பும், மெய்மையும், பொருந்திய அறம்உணர்ந்தார் வாய்ச்
 சொல்லே யின்சொல எனபது இதில உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்
 வுண்மை சுவரிபால உணரப்பெறும்.

கதை

சுவரி என்பவள் ஒரு தவ முதுமகள். மதங்க முனிவரது
 சாரலில் இருந்தான முனிவர் பலரும் புகழ்ததக்க துறவொழுக்
 கத்தையுடையவள் உலர்ந்த இலைகளையும், உதிர்ந்த கனி காய்க
 ளையும் தனக்கு உணவாகக்கொண்டு நெடுங்காலம் இந்நிலத்தில்

நிலைத்திருந்தனர் ஆருயிர்கள்மாட்டு அன்பும் இன்சொல்லும் அமையப்பெற்றவன். இராமன் கவந்த வனத்தைக் கடந்து சீதை பைத் தேடித் தன தம்பியோடு தளர்ந்து அவ்வழி வருங் காலத்தில் அவரை யெதிர்கொண்டு கண்டாள் அளவில் உலகை கொண்டாள். தனது தவச்சாலைக்கு அவ்விருவரையும் அழைத்துச்சென்றாள். தனது மெய்யுணர்வால் அவர் வருகையை முன்னரே யுணர்ந்து அவர் பொருட்டுத் தொகுத்து வைத்திருந்த இனிய கனிகளையெடுத்துக் கொண்டாள். முன் வைத்தாள்.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

195

உண்ணுமாடி இராமனைத் தொழுதாள். அன்புகலந்த இன்சொற் றை மனமுவந்து கூறினாள். சுவரி சொன்ன இனிய மொழிகளைச் செவிக்கு உணவாகவும் அவள் தந்த அரிய கனிகளை வாய்க்கு உணவாகவும் இராமா கொண்டு மகிழ்ந்தார். அதன்பின் கிட்கிந்தை ய்ரு அவள் கூறியவழியே தம்பியோடு சென்றார். அவரும் அழியில் இன்பத்தை யெளிதில் எய்தினாள்.

ஆண்டவன் அன்பினேத்தி யழுதிழி யருவிக்கண்ணள் மாண்டதென மாயப்பாசம் வந்தது வரம்பில் காலம் பூண்டாய் தவத்தின் தொல்வம் போயது பிறவி யென்பாள் வேண்டிய கொண்டாது நல்வ விருத்துசெய் திருந்தகாலே. அனகனும் இராமனையும் அன்றவ னுறைந்த பின்றை வினையறு நொண்டி னுளும் மெய்ம்மையி லோகி வெய்ய துன்பரித தெரோன் வலந்தன் இருந்தஅத் துளக்கில் குன்றம் நீனைவரி தாயற் கொத்த தெறியெலாம் நீனைதது சொன்னாள். விட்டினுக் கணவநான மெய்க்கெறி வெளிபிற் றாகக் கட்டினும் அறிஞ ரென்ன அன்னவன் கழறிற் றெல்லாம் தொடலன் என்ப மன்னோ கெள்வியால் செவிகள் முற்றும் தேடாடவர்துணர்வி னுன்னும் அமுதத்தின் சுவையாய் னருன்.

(இராமாயணம்)

இன் சொல் இயல்பு இதனால் உணர்ந்தப் பெற்றது.

92. கண்டு முகமலர்ந்து கண்ணன் குசேலரையேன்
கொண்ட னிமை செய்தான் குமரேசா—அண்டி
அகனமர்ந தீநலின் நன்ற முகனமர்ந
தின்சொல னாகப் பெறின்.

(2)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணன் முகமலர்ந்து எதிர்மொண்டு குசேல
ரை நீயின் இசைசொல்லால் உபசரித்தான் எனின், அகன் அமர்ந்து
25

196

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஈதலினும் ஒருவன் முகன் அமர்ந்து இன்சொலன் ஆட்பெறின்
நன்று என்க.

அகன் அமர்ந்து = மனம் உவந்து.

முகன் அமர்ந்து = முகமலர்ந்து.

அமர் தல் என்பது பொருந்தல், விநுப்பல், பொலிவு முதலிய
யல பொருள்களை உணர்த்தும் ஒரு சொல். இனியமுகமும் இன்
சொல்லும் ஒருவனுக்கு ஒருங்கே அமைதல் அருமை என்பது
கருதி, பெறின் என்றார்.

மனம் உவந்து பொருள் கொடுத்தலினும், முகமலர்ந்து இன்
சொற் சொல்லுதல் இவ்வாழ்வானுக்கு நல்லது என்பதாம்.

ஈதலை பனமகிழ்ந்து செய்தல் வேண்டும் என்பதும், இன்
சொல்லை முகமலர்ந்து கூறல் வேண்டும் என்பதும், கூறியபடி,

அகம் உவகையாலும், பொருள் ஈகையாலும், முகம் நகையி
னாலும், மொழி இனிமையாலும், பெருமை யெய்தும் என்க.

‘ஈதலின் நன்று’ என்பதில் ஒப்புப்பொருளுக்கேதானதும்.

பொருளுடையவர் தானம்செய்து அதனால் எய்தும் பயனை அஃதி
ல்லாதவர் இன்சொல்லால் இனிது எய்தலாம் என்பது குறிப்பு.

ஈதலினும் இன்சொல்லில் நன்று என்பது இதில் காட்டப்
பெற்றது. இவ்வுண்மை கண்ணன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

திருமாவின் ஓர் அவதார மூர்த்திக்குக் கண்ணன் என்ற பெயர். இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐம்பது வருடங்கட்கு முன்னர் வடமதுரையில் வசதேவருக்கும் தேவசிக்கும் புதல்வராய்த் தோன்றினார். கோகுலத்தில் நந்தகோபன் என்னும் இடையர் தலைவன் வீட்டில் வளர்ந்தார். வினோதமான பல்வகை யற்புதங்களைச் செய்து இளமைப் பருவத்தில் இவர் எல்லாருக்கு மகிழ்வுட்டி வந்தார். இவரது தோற்றம் நடை உடை செயல் மொழி

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

197

எல்லாம் இன்பகரமானவை. பருவமுற்றபின் வடமதுரையைத் தனக்கே உரிமையாகப் பெற்றார். அதன்பின் மேல்கடவிடையே அருமைபான பெரிய நகரம் ஒன்றை அமைத்தார். அதற்குத் துவாரகை யென்று பெயர் அதன் பொருவளத்தால் குடிகள் பல குழுமின. உயர்வமுற்றன. எண்ணிய சிறப்புடன் கண்ணன் அதிலிருந்து அரசு புரிந்தார். புரிபுங்கால் இவரது பள்ளித்தோழ சாகிய குசேலர் வறுமையால் வாடி இவரை நாடிவந்தார். அவ்வமையம் சிறந்த அரசன்மையில் உயர்ந்த ஆதனத்தில சந்திய பாமை உருக்குமணி முதலிய பத்தினிமார்கள் புடைசூழ மிக்க மகிழ்வுடன் கண்ணன் வீற்றிருந்தார். குசேலர் வருகையைக் கண்டவுடனே தமது இனியமனைவிமார் அனைவரையும் விடுத்துத் தனியே யெழுந்தார். விரைந்தெதிர்சென்றார். மெய்யன்போடு முகமலாநது தொழுதார். தழுவினார். இனியமொழிகள் பல இன்புற இயம்பினார். அரசன்மனைக்குள் அழைத்துச் சொணர்ந்தார். மணியிழைந்த ஓர் அணியாதனத்தில் இருந்தித் தந்துணை விடலோடு பெரிதும் உபசரித்தார். கண்ணன் இனியமுகத்தையும், இன் சொல்லையும், அன்புறு செயலையும் கண்டும், கேட்டும், பெற்றும், குசேலர் கழிபேரவதை பூத்தார்.

(இதன் விருவைப் பாசுவத முதலிய நூல்களில் உணர்க.)

எண்ணிகள் கிலங்கு மார்பம் சுந்தருள் பிரானை கீல

வண்ணனைத் திகரிசங்கம் உலமிட முறக்கொண்டானை
மண்ணனைத் துமபுரக்கும் வாசுதே வணமணக்கும்
கண்ணனைத் துளவத் தாமம் கண்ணனைக் கண்ணிற் கண்டான்.
காண்டலும் உவகை பூத்துக் கால்விசை கொடு நடந்தான்
ஆண்டகை யவனுங் கண் ணுற்றனை யுடைத் தெழுந்த தம்போல்
நீண்டபூம் பள்விநீத்து நிலவுபேரன்பு பொங்கப்
பூண்டமா தவன்முன் சென்றுபொன்னடி வணங்கினான்.
மன்னுடைய மரையனைத்தும் வகுத்துணர்ந்த மாதவனே
யுன்னுடைய தரிசனததால் உடம்புபூரித் தனன்யான்
மின்னுடைய விளங்கொளிவல் வேந்தருளுந் தேவருளும்
என்னுடைய பெறலரும்பே நியாற்பெற்றார் யாற்பெறுவார்.

398

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இவை குசேலரைக் கண்டபொழுது கண்ணன் சொல்லிய
இன்சொற்கள். (குசேலரபாக்கியாயம்.)

இவிய முகத்தோடு இன்சொற் சொல்லுதல் இல்லாழ்வானு
க்கு மிகவும் நல்லது என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

93. கண்டான் இனிதாகக் கண்ணனையேன் இன்சொல்லுடன்
கொண்டான் விதுரன் குமரேசா—கொண்டான்.
முகத்தான் அராத்தினிது நோக்கி யகத்தானும்
இன்சொ ளினித யறம். (க.)

இ—ள்.

குமரேசா! விதுரன் என் கண்ணனை இனிதாக நோக்கி
இன்சொல்லால் போற்றினான் எனின், முகத்தான் விதுரன் இவிய
தாக நோக்கி அகத்தான் ஆம் இன்சொலினித அறம் என்க.

அகத்தான் ஆம் இன்சொலினிதே அறம்—மனத்தோடு பொ
ருத்திய இவிய மொழிகளைச் சொல்லுதலின் கண்ணனே அறம்.

மேல், ஈதலினும் இன்சொல்லென்று என்றார்; ஈதல் அறம்

அன்றோ? அதனினும் இன்சொல் எங்ஙனம் நன்றும், எனபான நோக்கி யிதுகறிஞர்.

ஈதலாலும், இனியது கூறலாலும், அறம் உண்டாம் எனினும், முன்னது, இழிந்தாரிடத்தும் நங்கி மறப்புரிதற்கும் துணைபுரிந்து நிற்கும் பொருள் வயத்ததாம். பின்னது, உயர்ந்தாரிடத்தேதோ வ்றி அறம் ஒன்றையே ளளர்க்கும் அருள்வயத்ததாம். ஆதலால் 'இவ் சொலினதே அறம்' என்று வகுத்துக் கூறிஞர். ஏகாரம் பிரிக்கலை.

ஆயின், இன்சொல்லே அமையும், ஈதல் வேண்டாவோ எனின், அன்பு கலந்த இன்சொல்லுடைபார் என்பையும் பிரிர்க்கு இன்புற ஈவர் ஆதலால், அவர்பால் அஃது இயல்பாகவே அமைந் திருக்குமென்க.

10-ம் அதிகாரம் இனிஉவை கூறல்.

199

இன் சொல்லோடு கூடிய ஈதலே அறமாம் என்பது அருந்து. அஃகமகிழ்த்து, முடிமலர்ந்து, இனிது நோக்கி, இன்சொல் மொழி ந்து விருந்தினரைப் பேணவேண்ர்மென்பது இதில் உணர்ந்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை விதாரன்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

விதரன் என்பவன் இற்றைச் சூலியாரிவருடங்கட்கு முன் னர் அந்நினபுரிவில் திருநராட்டிரன் தாயாகிய அம்மிகையின் தோழியிற்றில் வியாசர் அருளால்பிரத்தவன். திருநராட்டிரன் பானி எனினும் அவர்களுக்காக தம்மியாவன். இவ்வயமனுடைய அபிசம். சிறந்த வில்வீரன். சிறியதந்தையாயும், மத்திரியாயும் இரு ன்ற துரியோதனனுக்கு உதவிபுரிந்து வந்தான். நல்ல குணங்க ளெல்லாம் இயல்பாகவே அமையப் பெற்றவன். சணணன் பாண்

டவர் சளுடைய தூதனாய் அத்தின்புரிக்கு வந்த காலத்தில் அரசு
 னுள் துரிப்பாதனன் அவரைச் சிறிதும் மதியாமல் மணச்செருட்
 குற்று இருந்தான். இவன் மாத் திரும் அரசு சபையை விட்டு எழு
 ந்து அவ்விபாதி கண்ணனை யெதிர்தொண்டு சென்றான். இனிதாக
 ட்டண்டான். அடம்கிழந்து தொழுதான். மெய்யன்புடன் இவிய
 பலமொழிகள் அவர் இன்புறக் கூறினான். தண்ணரி ததும்பிய
 கண்ணனைத் தமது இல்லில் எழுந்தாள் செய்தான். அதன்பின்
 அமுதனைய வுணவை வினாவில் ஆங்கி விருந்து செய்தான். கண்
 னன் உண்டிசெரித்தான். விதூரனது உள்ளன்பை உணர்ந்தும்,
 விருந்தின் திறத்தை வியந்தும், முடினமர்ந்து கூறிய அவனது இனி
 யமொழிகளைக் கேட்டும் கண்ணன் பெருமகிழ்வு கொண்டான்.
 விதூரன் அறமுடையனாய் அருள்விழைபுற்றான்.

இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.

உள்ளினான் உணர்ந்துள்ளமும் உருகினான் எழுந்து

துள்ளினான் விழுந்திணையடி சூடினான் துயரைத்

தள்ளினான் மலர்த்தடக்கையால் தத்துவ அமுதை

புள்ளினு னெனக் கண்களால் அருந்தினான் . ஷுபிரிபாண்ட்.

200

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முன்னமேதுயின் றருளிய முதுபயோ ததியோ

பன்னகாதிபப் பாயலோ பச்சையா விகையோ

சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ கருதிரீ யெய்தற்

கென்னமாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில் என்றான். (பாரதம்.)

கண்ணனைத் கண்டகாலத்தில் விதூரன் இன் சொல்லோடு
 அடினமர்ந்து காட்டிய அன்பின் திறம் இவற்றால் நன்கு தெளிவாம்.
 இன் சொல்லே, சிறந்த அறம் என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

94.

ஏதச் சிறையிருத்தும் இன்சொற் புக்கழைத்தி

கோதற்றேன் துய்த்தார் குமரேசா—தீதற்ற

துன்புறாஉம் துவ்வாமை யில்லாகும் யார்மாட்டும்

இ—ள்.

குமரேசா! இனிய சொல்லையுடைய புந்முத்தி யென்னும் புலவர் தலைவன் சிறைப்பட்டிருந்தும் என் சுவைவிரம்பிய வுணவுகளைத் துய்த்தார் எனின், யார்மாட்டும் இன்பத்தை உறுவிக்கும் இன் சொல்லையுடையவர்க்குத் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் துவ்வாமைஇல்லாகும் என்பது, துவ்வாமை=வறுமை.

துவ்வல்=அனுபவித்தல். அஃது இக்கு எதிர் மறையாய் நின்று வறுமையை யுணர்த்திற்று.

மேல், இன் சொல்லே அறம் என்றார், ஆயின், அதன் பயனாகிய இன்பத்தை அவ் இன் சொல்லையுடையவர் அடைவரோ! என்பாரை நோக்கி யிது கூறினர்.

இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இன்சொல்லையுடையார்க்குத் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் துவ்வாமை உண்டாகாது என்பது கருத்து. இனியவை கூறுவார், வறுமை கூரார் என்பது குறிப்பு.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

201

இன் சொல்லையுடையவர் என்றும் எவ்விடத்தும் இன்புறவர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை புந்முத்தி பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

புந்முத்தி என்பவர் தொண்டை மண்டலத்திலே பொன்னேந்த சளத்தூர் என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே பிறந்தார். பல நூல்களையும் பயின்று இளமையிலேயே யிவர் புலமை நிரம்பினார். புந்முத்திய குணங்கள் பலவும் பொருந்தப் பெற்றார். இஃது அவர் பெயரானே தெளிவாம். இவ்வாறுகாலம் இற்

ஹைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரவருடங்கட்கு முன்னராகும். அக்காலத்தில் மதுரையிலிருந்த பாண்டிய மன்னன் இவரை விருப்பிப்போற்றிவந்தான். வருங்கால் தனது அருமைப்புதல்விக்கும் குடிலாத்துங்க சோழனுக்கும் திருமணம் நிச்சயித்தது. மருகனோடுமகளை அவன் நகரத்துக்கு அனுப்புங்கால் மன்னன் தன் புதல்விக்கு ஆதரவாகப் புகழேந்தியையும் உடன் அனுப்பினான். அரசினாங்குமரியும் மணமகிழ்த்து சென்றான். சென்று சேர்ந்தபின் அங்கு அரசகுருவாயிருந்த ஓட்டக்கூத்தர் என்னும் புலவர் தலைவனுக்கும் புகழேந்திக்கும் பகைமை வளர்ந்தது. கூத்தர் மதிலலமும் வன்குணமும் வாய்ந்தவர். புகழேந்தி மணலமும் இன்குணமுமுடைமவர். இவ்விருவருக்கும் இடையே தோன்றிய பகைமை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வளர்ந்தது. அதனால் அரசன் அன்பைக தனக்கு முழுதும் உரினாயாக்கொண்டிருந்த கூத்தர் நமது புகழேந்தியைச் சிறைப்படுத்தினார். இனிய உணவொன்றும் அங்கு இடாதபடி செய்தார். ஆயினும் நமது புலவர் பெருமான் தமது இனிய மொழிகளால் அமுதணிய வுணவை நாளும் பெற்று நன்குதய்த்தார். அனைவரும் இவர்பால் அன்புற நடந்தார். சிறைக்கூடத்தின் அருகே தண்ணீர்க்குச்செல்கின்ற பெண்கள் உணரும்படி பழைய கதைகளை எளிய நடையில் இனிமையாகப் பாடினார். அவைதாம் இது பொழுது வழங்கிவருகின்ற, அல்லியரசானிமாலை, பவழக்கொடிமாலை, என்பன. இவரது விழுமிய நள வெண்பாவுக்கும் இவற்றிற்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. இவர் இன்புறுகின்ற

502

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இன்சொல்லை எவரிடமும் உடையவர். கூத்தரும் இவரது பெருந்தன்மையை யுணர்ந்து தான் கொண்டிருந்த பசைமையை நீக்கினார். உவனையோடு உறவு பூண்டார். இன்புறும் இன்சொல்லை யுடையார்க்குத் துன்புறும் துவ்வாமை இல்லை என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விருவை இவர் சரிதத்தில் உணர்ச்சு)

இன்சொல்லுடையார்க்கு வறுமை யில்லை என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

95. பண்டேன் இன் சொல்லும் பணிவும் அணியாகக்
கொண்டான் அனுமான் குமரேசா—கொண்ட
பணிவுடையன் இன் சொல னாத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப்பிற. (ரு)

இ—ள்.

குமரேசா! அனுமான் பணியையும் இன் சொல்லையும் என்
அணியாகக் கொண்டான் எனின், பணிவுடையன் இன் சொலன்
ஆதலே ஒருவனுக்கு அணி என்க.

பிற அல்ல—மற்றவை அணியாகா.

பிற வந்ததினால மற்று அசையாய் நின்றது.

பிற என்றது பொன் மணி முதலியவற்றால் உளவாம் அணி
களை. உடல் அழகுறும்படி அணியும் பொய்யணியினும் ஒன்றுக்
குச் சிறந்த செய்பணி இனிய மொழியும், பணிவுடையபுடைய
யாம் என்பது காண்க. அணி உடற்கு அழகு செய்வதனால்
இவை உயிர்த்து அழகுசெய்யும் என்க. ஒருன் மெய்யும்,
வாயினும் அமைந்திருக்கவேண்டிய நலங்களை யிதில் உணர்த்தினார்.
இனியவை கூறலே இங்கு உரிமையாயினும் அதற்கு இனடாக்கால்
பணியையும் உடன் கூறினார்.

இனிய மொழியையும், பணியையுமே ஒருவன் தனக்கு
அழகாகக் கொள்ளல்வேண்டும் என்பதும், இவ்வணிகளையுடைய
வரையே யுலகம் நனி விரும்பும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பெற்
றது. இஃது அனுமான்பால் உணரப்பெறும்.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

203

கதை.

அனுமான் என்பவன் வாயுடைய கலையாய இவ்வுலகில் அவ
நித்த ஒரு வானரவீரன். தாய் பெயர் அஞ்சனை. தந்தை கேசரி.

கிட்கிந்தைச் சாரலில் சுக்கிரீவமீனாதி அனுமான் தங்கியிருந்தான். அப்பொழுதும் இராமர் அங்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடனே அனுமான் பேரன்பு கொண்டான். உள்ளம் உருகினான். பணிந்து தொழுகான். அன்புறு மொழிகளை யின்புறக் கூறினான். அவனது பணிவுடைமையையும் இன் சொல்லையும் கண்டு இராமர் பெரு மகிழ்வுற்றார். தனக்கு உயிர்த் துணையாக உடன் கொண்டு சென்றார். அகன் பின் அனுமான் புழம் உலகெங்கும் உயர்ந்தோங்கியது அறிவு, ஒழுக்கம், ஆண்மை, வீரம், பொறுமை, அடக்கம் அன்பு, பணிவு முதலிய உயர் குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப் பெற்றான். சொல்வன்மையில் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன். எத்தகைய ஆரிய சாரியங்களையும் எளிதில் முடிக்கும் இயல் பிணையுடையவன். இவனது குணங்கள் முழுவதையும் இராம சரிதமாகிய சாவிய வுலகில் இன்புறக் காணலாம். அங்கு அவை உயிர் பெற்று ஒளிமீசி யுலாவுகின்றன. அவற்றுள் இவன் பணிவுடைமையைப் பல இடங்களிலும் நலமுறக் காணலாம்.

தண்ணியி னால்மிரு தயாவுடைமை யால்வரு நகுக்கறுத லால் எண்ணுநரு மங் தரிவை யாங்மிடை யூறற இயற்று மியல்பால் நண்ணலரை வண்ணவர் சளாயினும்நடுக்குறு மிடுக்குடைமையால் மண்ணுலகில் விண்ணுலகில் மாருதியை யொக்கும்வாய்மாருமியால்.

(அ தமப்படலம்.)

இளிய பொழியும் பணிவுமே ஒருவனுக்கு உயிரணி என்பது இதனால் உணர்த்தப் பெற்றது.

96. நன்றான நீதிகளை நாடியேன் குதமுனி குன்றமற் சொன்னார் குமரேசா—குன்றாத அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை நாடி யினிய சொலின்.

(சு)

குமரேசா! சூதமுனிவர் தவஞ்செய்யாமல் நீதிக்கதைகளை யே ஏன் ஒதிக்கொண்டிருந்தார் எனின், நல்லவை நாடி இனிய சொலின், அல்லவை தேய அறம் பொருகும் என்க.

அல்லவை = அறம் அல்லாதவை. பாஷங்கள் என்றபடி.

மேல், இன்சொல்லே உரிச்சுக்கு உயர்ந்த அணி என்றார். இதில், அதனை யுடையார்க்கு உளவாம் பயனை உணர்த்தினார்.

பிறர் நலமுற இனிய மொழிகளைச் சொல்லுகின்றவனுக்கு அறம் பெருகும் என்பதாம்.

“விளக்குப் புச இருள்மாப்ந் காங்கு ஒருவன் தவத்தின்முன் கில்லாதாம் பாவம்” என்றதனால் தவம் ஒன்றே அல்லதைத்தேயக்கவும் அறத்தை வளர்த்தவும் வல்லது. அதன் பயனை இனியசொல்லையுடையார் எனினில் எய்துவர் என்பது கருத்து.

விடதங்காத்து வருத்திச் செய்யத்தக்க தவத்தின் பயனை இனிய சொல்லால் ஒருவன் எனினில் எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இது சூதமுனிவர்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

சூதமுனிவர் என்பவர் உராமகருணர் என்று பெயர் பெற்றிருந்த ஒரு மாதவன் புதல்வர். வியாச முனிவரது மாணவர் பலருள் முதன்மை வாய்ந்தவர். இதிகாசங்கள் புராணங்கள் முதலிய பல நூல்களையும் வழுவறக் கற்றவர். சிறந்த சொல்வன்மை யுடையவர். சவுனகர் முதலிய முனிவர் பலர்க்கும் வேத மந்திரங்களை யும் நீதிமுறைகளையும் ஒதிவந்தார். அரிய பொருள்களையெல்லாம் புராணக் கதைகளிற் பொருத்தி எனிய முறையில் எவர்க்குந் தெளிவாகப் போதித்தார். உதங்கர் முதலிய சீடர் பலரையும்

இவர் உடையராயிருந்தார். இவருடன் இருந்த முனிவர் பலர் அருந்தவம் புரிந்தார். சிலர் விரதங்கொண்டு மோனமுற்றிருந்தார் இவர் மட்டும் நீதிகளை ஆராய்ந்து பிறர் இன்புற இனிதாசச்சொல் 10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல். 1205

வினார். இவரது இனிய சொல்லால் தெளிந்து நன்மையடைந்த அரசரும் முனிவரும் பலராவர். செல்லும் இடமெல்லாம் புராண படனமே இவர் செய்தார். பாண்டவர்களும் இவருடைய ஆச் சிரமத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். இவரது இனிய சொல்லால் அவர்தம் சுவலை நீங்கினர். பிறர் வருத்திற் செய்த தவத்தின் பயனை யிவர் இன்சொல்லால் முழுதும் பெற்றார். நல்லவை நாடி இனிய டொலின் அல்லவை தேய அறம் பெருகும் என்பதை உலகம் இவர் பால் உணர்ந்தது. (இதன் விரிவைச சூத கிதைநிலில் உணர்ந்த.) இன் சொல்லால் அறம் உளரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

97. தேடியசிர்ச் சேக்கிழார் செப்பியவோர் சொல்லாலேன்
 தேடிநலம் கொண்டார் குமரேசா—நாடும்
 நயனின்று நன்றி பயக்கும் பயனின்று
 பண்டிற் தலைப்பிரியாச் சொல். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சேக்கிழாரது ஒருசொல் ஏன் பல நலங்களைப் பயத்தது எனின், பயன் என்று பண்பின் தலைப்பிரியாச சொல் நயன் என்று நன்றி பயக்கும் என்க.

பண்டின் தலைப்பிரியாச்சொல்—இனிமையாகிய குணத்தில் நின்றும் நீங்காத சொல். இன்சொல் என்றபடி.

தலைப்பிரிதல்—நீங்குகல். நயன்சன்று நன்றிபயக்கும்—நன் மையை யுண்டாக்கி அறத்தையும் கொடுக்கும்.

பயன் பொருந்திய இனிய சொல்லால் ஒருவனுக்கு நயனும் நன்றியும் உளவாம் என்பது கருத்து. ஒருவன் சொல்லுகின்ற

மொழியில் இனிமையும், அதன் பொருளில் பிறர்க்கு ஏதாவது ஒரு பயனும், அமைந்திருத்தல் வேண்டிமென்பது குறிப்பு.

பயனுடைய இன்சொல்லால் ஒருவன் அறமும் இன்பமும் அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வண்மை சேக்கிழார்பால் உணரப்பெறும்.

206

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

சேக்கிழார் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே குன்றத்தூர் என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே தொன்றினார். பல கலைகளையும் பயின்று இளமையிலேயே யிவர் புலமை நிரம்பினார். மதிநலத்தோடு மனநலமும் அமைவுறப் பெற்றார். அக்காலத்தில் அரசாண்டிருந்த அநபாய சொழன் இவர் தந்தையாராகிய குன்றத்தூர் முதலியார் என்பவரை நோக்கி “இவ்விலகினும் பெரியது எது” என்று வினாதுமாட ஒருநாள் வினாவினார். முதலியார் விடை கூற முடியாமல் வீடுவந்து சேர்த்தார். நிதமூத்ததை நினைந்து நெடுங்கவல் கொண்டார். தந்தையின் வாடிய முடித்ததை நினைந்து கண்டார். உற்றதை வினையுணர்ந்தார் “நாலத்தினுற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது” என்ற குறளையே அவ்வளவுக்கு விடையாட இவர் வீடுத்தார் மன்னன் செட்டு மகிழ்த்தான. இவரது மதிநலப்பத்தை வியந்தான். அதன் பின் இவரைத் தமக்கு அமைச்சராக அமைகதான். இவரும் அபைந்து அமைச்சியல் புரிந்தார். புரியுதால் இன்சொல்லொடு எவரிடமும் அன்பே செய்தார். பொருளில் மொழியை இவர் ஒருபொழுதும் புகலார். பயனுறமொழியே நயனுறமொழிந்தார். அசனல் இவரை “அருள் மொழித் தேவர்” என்று அனைவரும் அழைத்தார். இனிய பாவில் நாயன்மாற சரிதையை நலமுறப் பாடினார். அது பெரிய புராணம் என்று போற்றப்பெறக்கின்றது. பயன பொருந்திய இன்சொல்லால் இவர் பல நலம் பெற்றார்.

(விரிவைச் சரிதத்தில் உணர்வ.)

இனிய சொல்லால் அறமும் இன்பமும் உளவாம் என்பது

பாட்டுக்கள்

98. தீதகலின் சொல்லால் திரிசடையேன் இன்பமெல்லாம்
கோதகலம் கொண்டாள் குமரேசா—ஒதும்
சிறுமையள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும்
இம்மையும் இன்பந் தரும்.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

(அ)
207

இ—ள்.

குமரேசா! இருமை யின்பத்தையும் திரிசடை ஏன் இன்
சொல்லால் எய்தினாள் எனின், சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல்
இம்மையினும் மறுமையினும் இன்பந்தரும் என்பது.

சிறுமை = புன்மை. உள்—ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபு.

அது நீகடப்பொருளை உணர்த்தி நின்றது.

சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் = புன்மையில் நின்ற நீங்கிய
இன் சொல். அலிதாவது பிறர் இன்புறத்தல் இனியசொல்.

நன்மொழிகளை இனிமையாகச் சொல்லுகின்றவர்க்கு இரு
மையினும் இன்பம் உண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது.
இவ்வுண்மை திரிசடைபால் உணரப்பெறும்.

கதை.

திரிசடை என்பவள் வீடணன் திருமகன். மெய்யுணர்வுடை
யவள். இராவணன் அசோக வணத்தில் சீதையைச் சிறைவைத்தி
ருந்த காலத்தில் தன் தம்பி மகனாகிய இவளை அந்த அம்மைக்குத்
துணையாக உடன் இருத்தினாள். உடனிருந்த அரசுகியர் பலரும்
இரக்கம் இல்லாமல் வன்சொல் வழங்கிச் சீதைக்குத் துன்பஞ்
செய்தனர். இவர் மாத்திரம் சிறுமை நீங்கிய இனிய சொல்லால்

சீதையை நாளும் நன்கு தேற்றினார். இவளது அன்புடைமையை யும் இன்சொல் நலத்தையும் அனுமான் அடிக்கடி புத்தூதுபோற்றினார். அரசக்கியரணவரும் துயின்ற பிணைர் இராமபத்தினி யிவளிடம் சிலமொழிகள் கூறித்தேற்றினார். இவளது குணநலங்கண்டு தன் தாயென்றே கொண்டார். வன்சொற்கூறிய அரசக்கியர் பலரும் மாய்ந்தார். தன் தந்தை அரசரிமைபெற இவள் பின் இருமைஇன்பமும் பெற்றாள். (விரிவு சரிதையில் விளங்கும்)

இருமையினும் இன்சொல் இன்பந்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

208

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

99. மாறில் விதூரனின்சொல் மாண்புகண்டு மன்னவனேன்
கூறினான் வன்சொல் குமரேசா—கூறுகின்ற
இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! விதூரன்கூறிய இன்சொல்லைக்கேட்டுணர்ந்தும் என் வன்சொல்லைத் துரியோதனன் வழங்கினான் எனின், இன்சொல் இனிது ஈன்றல் காண்பான் வன்சொல் வழங்குவது யாது பயன் கருதியோ என்பது.

வன்சொல் வழங்குவது—வன்சொல்லைச் சொல்வது.

பிறர் கூறுகின்ற இன்சொல் தனக்கு இன்பந்தருதலைத்தான் அனுபவித்தறிந்தும் அதனைவிடுத்த ஒருவன் வன்சொல்லைச் சொல்வது என்னபயன் கருதியோ யான் அறிந்தேன் என்று தேவர் ஐயமுறச் கூறியது அவனது அறிபாமைக்கு இரங்கியென்க.

வன்சொல் வழங்குதலு தீது என்று வேகம் விதித்துள்ளது அதனை நூலறிவால் தெளிந்து விடலவேண்டும் அஃதயலாவிடினும் அனுபவத்தால் உணர்ந்த பின்னரேனும் அதனை ஒழிக்கவேண்டும். உங்ஙனம் உணர்ந்திருந்து ஒருவன் அதனை வழங்குவது

யின் அவனறிவு பயனற்றது என்பதாம். வன்சொல்லைச் சொல்லுதல் அறிவுடைமைக்கு அழகனென்பது குறிப்பு.

இன்பம்பயக்கும் இன்சொல்லை விடுத்துத் துன்பம் பயக்கும் வன்சொல்லை ஒருவன் சொல்வது அவன் துன்புறுதற்கு ஏதுவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்மை துரியோதனன் பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

கண்ணன் அத்தினப்பிரிக்குத் தூதாகவந்த காலத்தில் விதூரன் எதிர்சென்று உபசரித்து அவரைத்தமது இல்லில் எழுந்தருளச் செய்து அவருக்கு உரியதோர் விருந்தை உவந்து செய்ததைத் துரியோதனன் 10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல். 209

யோதனன் தெரிந்து சினந்தான். அதுசாரணமாக அரச சபையில் வைத்துத் தனது சிறியதந்தை யென்பதையும் பாராமல் வைதான். விதூரன் கூறிய இன்சொற்சொல்லால் இன்புற்றிருந்தும் துரியோதனன் வன் சொற்களையே வழங்கினான். பொது மகன் மகன் என்றும் புல்லியன் என்றும் செவிகைக்கும்படியான பல வசை மொழிசீலைவாரி யிறைத்தான். அதனால் வெறுப்புற்ற விதூரன் தனது வெற்றிவில்லை இற்றுக் முறித்தான். அவனை இளிவாக நினைத்து வெளியேபோனான். வில்வலியிற் சிறந்த விதூரனது உதவியைபிழந்ததனால் அவன் பெருந்துயருழந்தான். சின்பேதுற்றிறந்தான்.

வன்சொல்லை ஒருவன் கூறலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

100.

என்னே சுகபாலன் இன்னாத கூறியுடன்
சொன்னே மடிந்தான் குடியேசா—அன்னோ

இனிய ளுவாக இன்னுத கூறல்
கவியிருப்பக் காய்கவாக தற்று.

(ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சிசுபாலன் இன்னுதனகூறி ஏன் உடனே மடிந்தான் எனின். இனியமொழிகள் ளுவாக இன்னுதனகூறல் கனிகள் இருப்பக் காய்களைக் கவர்ந்ததனோடு ஒக்கும் என்க.

இன்னுதசொல்=வன்சொல்.

இனிய இன்னுத என்பன பெயர் எச்சங்கள். இனி, வினையாலணையும் பெயராகவும் இவை கருதப்படும்.

தன்னிடத்தில் இனிய சொற்கள் ளுவாயிருப்ப, அவற்றைக் கூறாமல் இன்னுத சொற்களை ஒருவன் கூறுதல், எதுபோல்வது எனின், இன்பம் பயக்கும் இனிய கனிகளை துசராமல், துன்பம் பயக்கும் கடியகாய்களைத் தின்றல் போல்வதாம் என்க.

210

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இன்பம் விடும்பும் இயல்பினையுடைய மக்கள் அதனைப்பயக்கத்தக்க இன்சொல்லை விடுத்து, துன்பம் பயக்கத்தக்க வன்சொல்லைச் சொல்லுவது பெரும்பேதமையாம் என்பது கருத்து.

நச்சுக்காய்களை யுண்டவன் நாசமுறுதல்போல் வன் சொற்களைச் சொல்பவன் மாசடைந்து மாய்வன் என்பது குறிப்பு. இவ்வண்மை சிசுபாலன்பால் தெளியப்படும்.

கதை.

சிசுபாலன் என்பவன் சாத்துவதிற்கும், தமக்கோடன் என்பவனுக்கும் புதல்வனாய்த் தோன்றினான். அண்ணனுக்கு இவ்வண்மை துணைவன். மிக்க வலிமை யுடையவன். இவன் பிறக்க மிக்க அற்புத முடையது. மூன்று கண்டளும் நான்கு கண்டளும் இவன் மேனியில் பொருத்தி யிருந்தன. சாயும், தந்தையும், இவனது விசாரவுருவத்தைக் கண்டார். பெருங்கலைசொன்னார். அவ்வண்மை எவர் மெய்யைத் தீண்டும்பொழுது ஒரு அண்ணன், இர

ண்டிகைகளும் மறையுமோ அவ்வீர இவனைக்கொல்லும் பகைவர், என்று அசரீரியாக ஆசாயத்தில் ஓர் ஒலி ஒலித்தது. அதனைக்கேட்ட பெற்றோர் பலரிடமும் இவனைவைத்துச் சோதித்துப் பார்த்தார். ஒருவர்பாலும் அவ்வுண்மை நிகழவில்லை. முடிவில் கண்ணன்மடியில் இவனைக் காணும்படி வைத்தார். உடனே அதிகமாயிருந்த கண்ணனும் கைகளும் மறைந்தன. வடிவழகோடு மடியில் விளங்கினான். பெற்றோர் பேருவகையினார். இவன், பிழைநூறு செய்யினும் பொறுத்தருளல்வேண்டி என்று கண்ணனை வேண்டினார். கண்ணனும் இசைந்தான். பருவம் உடர்வால் கடந்தன, பின்னர்த் தருமரது இராஜருய யாகத்தில் இவன் உடர்வானையிசும்ந்தான். இன்னுதன பல கூறினான். பிழைகள் எல்லாம், மீறின. கண்ணனும் கண்ணோடாமல் இவனைக் கொல்லும் சால் உடையான் கெடுவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் பார்த்தது.

(இது பாரதத்தினும் பாகவாத்தினும் உள்ளது.)

நாகின் துணியில் நயமிருக்கிற் பூமாதும்
 நாகினிய நல்லோரும் கண்ணனுயார்—நாகினுனி
 யாக்ஷண மாகில் அத்திருவுஞ் சேரானே
 யாக்கே வருமரணம் ஆம்

(நீதி வெண்பா.)

11-ம் அதிகாரம் செய்நன்றியறிதல்.

211

புன்சொல்லும் நன்சொல்லும் பொய்யென்று ணர்கிற்பார்
 வன்சொல் வழியராய் வாழ்தலு முண்டாமோ
 புன்சொல் இடர்ப்படுப்ப தல்லால் ஒருவனை
 துன்சொல் இடர்ப்படுப்பதில்.

(பழமொழி)

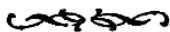
இன்னுத சொல்லால் ஏதம் வருமென்பது இதனால் கூறப் பெற்றது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

அன்பு கலந்து வருஷணியின்றி அறமுடையார்கூறும் சொல்

வே இன்சொல். அஃது ஈதலினும் சிறந்தது. ஈதலறத்தை இன்
 சொல்லால் எய்தலாம். இன்சொலுடையார்க்கு இடம்பைகள்
 இல்லை பணிவும் இன்சொல்லும் உயிர்த்துக்கு அணிகலமாகும்.
 அதனால் பாவம் நீங்கும். அறம் ஓங்கும். பொருளும் இன்பமும்
 அதனால் உளவாம். இருமை இன்பங் களையும் அஃது ஒருமை
 யில் ஈனும். ஆதலான் ஒருவன் இன்சொல்லைச் சித்தித்து வன்சொல்லைச்
 சொல்லலாகாது. வன்சொலுடையார் வருத்தித் தெரிவார் என்
 பனவாம்.

ய வது இனியவை கூறல் முற்றிற்று.

யகம் அதிகாரம் செய்யந்நன்றியறிதல்.

அஃதாவது தனக்குப் பிறர் செய்த உதவியை மறவாமல்
 ஒழுக்குதல். இனியவை கூறி இன்பமேவி இவ்வாழ்கின்றவன்
 உணர்ந்தொழுதுவேண்டிய உயர்ந்தவிதிகளுள், செய்யந்நன்றியறிதல்
 தலைின்றது, ஆதலான் அதன்பின் இது வைக்கப்பெற்றது.

27

212

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

101.

மற்றொன்று மாற்றாமல் மன்னனுக்கேன் கன்னனுயிர்
 கொற்றமுறத் தந்தான் குமரேசா—உற்றொன்று
 செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வைபகமும்
 வாணகமும் ஆற்றல் அரிது.

(5)

குமரேசா! துரியோதனனுக்கு வேறு ஒன்றையும் உதவாமல் கன்னன் தன்னுயிரையே ஏன் உதவினான் என்று, செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது என்க. ஆற்றல் அரிது=ஒத்தல் அரிது.

தான் ஓர் உதவியும் முன் செய்யாதிருப்பா, தனக்கு ஒருவன் செய்த முதலுதவிக்குப் பதிலாக வைபத்தையும் வானத்தையும் கொடுத்தாலும் ஈடாகாது என்பதாம்.

செய்தபின் செய்யும் உதவியினும், செய்யாமற்செய்த உதவி சிறந்ததென்பது குறிப்பு. முன்னது காரணங் கருதியதென்பதும் பின்னது காரணமின்றிச் செய்தது என்பதும் காண்க.

காரணமின்றி ஒருவன் செய்த உதவி, மண்ணுலகத்தினும் விண்ணுலகத்தினும், சிறந்தது ஆதலான் அதனைமறவாமல் அவன் பால் நன்றியுடையனாய் அன்புசெய்தல் வேண்டுமென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கன்னன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

கன்னன் குந்திதேவியின் முந்திய புதல்வன். இவள் கன்னிப் பருவமாயிருக்கும் பொழுதே விவனைக்காணப்பெற்றாள். தருவாசர் இளமையில் தனக்கு உணர்த்தியிருந்த மந்திரத்தின் பலனையறிய வேண்டிச் சூரியனை நினைந்தாள். உடனே தோன்றினான். அவனைக்கலந்து இவள் இவனைப் பயந்தாள்.

“பன்னிவா முக்கைப் படாமுன் படாந்தொரு களவிலுலே
கன்னியே பெற்ற பிள்ளை கானீனன் என்றேயே தும்.”

11-ம் அதிகாரம் செய்கன்றியறிதல்.

213

என்றதனால் கானீனன் என்னும் பெயரையும் இவன் எய்தி

னான். சூந்தி பழி உஞ்சி இவனை ஒரு பேழைமுள் வைத்து ஆற்றில்
 தள்ளினான். அதன்வழியாய் இவன் அத்தினபுரியை அடைந்தான்.
 வேட்டைமேல் வந்திருந்த திருதராட்டிரன் திருவருளால் இவனை
 க்கண்டெடுத்தான். தேர்ப்பாகன் கொண்டபோய் வளர்த்தான்.
 அரசன் புதல்வருள் முதல்வனாகிய துரியோதனன் இவன்பால்
 பெரு நண்பு கொண்டான். உயர்ந்த உதவிகளை உவந்துசெய்தான்.
 தனது பிறப்புரிமையை உணர்ந்தபின்னரும் கன்னன் பாண்டவர்
 களோடு கூடாமல் அம்மன்னன் செய்த உதவியையே நினைந்தான்.
 அவனுட்காகத் தன் இன்னுரிரையும் தந்தான். அதனால் செய்ந்
 நன்றி மறவாத மெய்த் நின்றவீரன் என்று உயர்ந்தோர் இவனைப்
 புகழ்ந்தார். (இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க)

ஒருரும் ஒருகுலமும் இல்லா என்னை
 உங்கள் குலத்துள்ளோரில் ஒருவனாகித்
 தேருநர் அகர்மனைக்கே வளர்ந்த என்னைச்
 செம்பொன் மணி முடிசூட்டி யம்புராசி
 கீருரும் புனிபாலர் பலரும் போற்ற
 நின்னானும்சீர் பெறவைத்தாய் நினக்கேயன்றி
 யேருருங்தீர் முடியாய் உற்றபோரில்
 ய ர்க்கினியென் உயிர்தொடுப்ப தியம்புவாயே. (பாரதம்)

இது கன்னன் துரியோதனை நோக்கிக் கூறியது.
 உதவாமல் ஒருவன்செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக
 மதயானை யளைய னைந்த மற்றமுண் டா கவற்றோ
 சிதையாத செருவில் அன்னான் முக்சென்று செறுநர்மார்பில்
 உதையானேல் உதைபுண்டாவி யுதையானேல் உலகல்மன்றோ.
 (திராமாயணம்.)

செய்யாமற் செய்த உதவியே எவற்றினும் சிறந்தது என்பது
 இதனால் கூறப்பெற்றது.

102. திண்டோள் அயாதிசெய்த சிற்றுதவி யேன்பெரிதாக்
கொண்டாள்தெய்வாணை குமரேசா—திண்டாடுங்
காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிந்தெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. (2)

இ—ள்.

குமரேசா! அயாதி செய்த சிறிய உதவியையும் தெய்வ
யாணை ஏன் பெரிதாக மதித்தாள் எனின், திண்டாடுங் காலத்தில்
செய்த உதவி சிறிது எனினும் ஞாலத்தினும் மிகப் பெரிதாம்
என்க.

“காலத்தினால்” என்னும் தொடரிலுள்ள மூன்றனுருபாகிய
ஆல், எழாவதற்குரிய இடப்பொருளில் வந்தது. இஃது உருபு
மயக்கம் எனப்படும்.

யாதன் உருசிறு கூறிற் றாடினும் [யம்.

பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும். [தொல்காப்பி
துன்பக்காலத்தில் தனக்கு ஒருவன் செய்த உதவி சிறிதாயிருந்த
தாயினும் அதனை இந்நிலவுலகத்தினும் மிகப் பெரிதாக மதித்துப்
போற்ற வேண்டும் என்பதாம்.

பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது என்ற முதுமொழியை
நோக்கி அதனினும் பெரிது உரியகாலத்தில் ஒருவன் செய்த
உதவி என்று தேவர் இதில் காட்டினார் போலும் என்பது கருதப்
படும்.

உரியகாலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவியைப் பெரிதாக மதித்
துப் பேண வேண்டுமென்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை தெய்வயாணை
பால் தெளியப்பெறும்.

கதை

தெய்வயானை என்பவள் அரச குருவாகிய சுக்கிரன் மகள். சன்மிட்டை என்னும் அரசன் புதல்வியுடன் கூடியிவள் ஒருநாள் மலர் கொய்யச் சென்றாள். தோழிகள் பலரும் உடன் சென்

11-ம் அதிகாரம் செய்நன்றியறிதல் 215

றிருந்தார். அனைவரும் ஒரு புஞ்சோலைபுட் புகுந்தார். புதமலர் கொய்தார். உசசியம்பொழுதில் ஒருங்கே கூடினார். உயரிய கனிமொ உவந்துடன் உண்டார். இவிய மொழிகளை யியம்பி யெழுந்தார். அங்கோர் நாண்மலர்ப் பொய்சையை நாடியடைந்தார். நீராடல் சிருபுபித்தம் ஆடைகள் உரிந்தார். அபிததகரை மேல் தொடுத்தி வைத்தார். நீர்மேல் பாய்ந்தார். நீர்திமகிழ்ந்தார். அவ்வமையம் அங்கோர் ஆண் மகன் வந்தான். இவரனை வரும் நாணித் தரைமேல் வந்தார். கரையுறும் உடைகளை விரை வில் உடுத்தார். அதிலு, தெய்வயானையின் ஆடையைச் சன்மிட்டை. அறியாது தரித்தாள். அதனால் சினந்த தெய்வயானை அவளை யிசழ்ந்து கூறினாள். தன்னை மன்னன் புதல்வியென்று மதியாமல் அவள் கூறிய உன்மொழிகளைச் சன்மிட்டை தன் மனத்திற்கொண்டிருந்தாள். அச்சினத்தால் அவளை ஒருபாழ்வு கிணற்றில் தள்ளினாள். மறைந்து சென்றாள். தள்ளுண்டவள் பதைத்துத் தவிரியே நின்றாள். தளர்ந்து நொந்தாள். அங்கு வேட்டைக்கு வந்திருந்த அயாதி மன்னன் இவளை அன்று கண்டான். இரங்கினான் தனது மேல் ஆடையைக் கீழேவிடுத்துப் பற்றும்படிசெய்து இவளை மேலே தூக்கிவிட்டான். அந்நன் றிக்கு இவள் தன்னையே அவனுக்குத் தந்தாள். காலத்தினற் செய்த நன்றியை நினைந்து தெய்வயானை அரசனுக்கு மனைவியாய் புகிழ்வுட்டியதை மாநிலம் புகழ்த்தது.

(இதன் விரிவைப் பாடவதத்தில் உணர்க.)

காலத்திற் செய்த உதவி ஞாலத்திற் பெரிதென்பது இசைநூல்

103. திண்டோள் அனுமாச்செய் சீருதவி யேன்பெரிதாக்
கொண்டாள்முன் சிதை குமரேசா—உண்டாம்
பயன்றுக்கார் செய்த வுதவி நயன்றுக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது. (பு.)

216 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அனுமாள் செய்த உதவியைப் பெரிதாக ஏன்
சிதை கருதினாள் எனின், பயனைக் கருதாதவர் செய்த உதவியின்
நயனை ஆராயின் அதன் நன்மை கடலினும் பெரிதாம் என்க.

துக்கார்—வினைமுற்றெச்சம். பயன்தூக்கார்—பயனை எதிர்
நோக்காதவராய். உதவிநயன்—உதவியாகிய நயன் என இருபெய
ரொட்டாய் நின்றது. பயன் தூக்காமல் உதவி செய்தற்கு அன்
புடைமையே காரணம் ஆதலான் ஈண்டு நயன் என்றது அதனையே
குறித்து நின்றது

ஒரு பயனையும் கருதாமல் ஒருவன் செய்த உதவி நயத்தை
ஆராயின் அது கடலினும் பெரிதாம் என்பது கருத்து.

மேல், ஒன்றை ஞாலத்தினும் பெரிது என்றார். இதில் அத
னினும் பெரிதாய் கடலினும், பயன் கருதாமற் செய்த வுதவிபெரி
தென்றார். எனவே அவ்வுதவியினும் இது கிறந்தது என்பது
தெளிவப்படும்.

பயன்தூக்காமற் செய்த உதவிக்குப் பதினாறு இவ்வுலகில்
ஒன்றும் இல்லை என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்
மை அனுமன்பால் உணரப்பெறும்.

அனுமன் இராம தூதராய் இலங்கையுட் புருந்து அங்கு
 வருந்தி இறங்கத்துணிந்த சீதையைத் தேற்றினான். இவன்செய்த
 உதவியின் திறத்தால் தானும் தனது நாயகன் முதலிய நல்லோர்
 பல்லோரும் எய்திய நலங்கள் பல. இரத்திரசித்தன் பிரமாத்திரத்
 தால் உயிர் துறந்த அனைவரும் உயிர் பெற்று எழவும், தம்பியின்
 சோகத்தால் சோர்ந்துகிடந்த இராமன் சோர்வு நீக்கி இன்புறவும்
 மருத்து மலையைக் கொண்டுவந்து இவன் உதவினான். உரிய கா
 லத்தில் இராமன் வரவில்லையே என்று ஏங்கி நெருப்பில் விழுத்
 துணிந்த பரதனை நிறுத்தி உறுவதுகூறி அவனுக்கு உயிருதவி
 செய்தான். இன்னும் பலவே இவன் செய்த உதவிகள். இவற்

11-ம் அதிகாரம் செய்நன்றியறிதல். 217

றையெல்லாம் பயன் தூக்காமலே நயனொடு செய்தான். இவன்
 செய்த உதவி நலங்களைச் சீதையும் இராமனும் அடிக்கடி சிந்
 தித்து மகிழ்ந்தார். இவனுக்குக் கைம்மாறு செய்யக் கருதுதல்
 அரிது என்று கண்டி தெளிந்தார்.

(விரிவை அவர் சரிதத்தில் உணர்வ.)

மும்மையாம் உலகம்தந்த முதல்வற்கு முதல்வன் றுதாய்ச்
 செம்மையா லுயிர்தற் தாய்க்குச் செயலென்றால் எளியதுண்டே-
 அம்மையா யத்தரைய அப்பனே அருளின் வாழ்வே
 இம்மையே மறுமை தானும் நல்கினை இசையோடென்றான். (1)

முன்னை நீக்குவென் மொய்சிறை யென்றநீ
 பின்னை நீக்கி யுவகையும் பேசினே
 என்னை பேற்றினை யீசுவ தென்பதை
 யுன்னி கோக்கி யுரைமறந் தோயினேன். (2)

உலக மூன்றாம் உதவற் கொருதனி

விலையி லாமைபும் முன்னினென் மேலவை
 விலையி லாமை நினைந்தனென் நின்னையென்
 தலையி னூற்றொழு வுந்தகுந் தன்மையோய்.

(3)

(சீதை.)

மாருத விமலசேயை மதிழ்ந்தினி தருளின் நோக்கி
 ஆருத விடுதற்கொத்தார் நீயலால் அன்றுசெய்த
 பேருத விக்கியான்செய் செயல் பிறிதில்லை மெய்ப்பூண்
 போருத வியதிண்டோளாய் பொருந்துறப் புல்லுகென்றான். (1)
 (இராமன்.)

கருதாமற் செய்தஉதவி கடலினும்பெரிது என்பது இதனால்
 கூறப்பெற்றது.

218

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

104.

எய்தசிறு நன்றிக்கும் ஏதலைவன் என்கிரலைக்
 சொய்து சொடுத்தான் குமரேசா - செய்ய
 தினைத்துணை நன்றி செயினும்பனைத்துணையாக்
 சொள்வர் பயன்றெரி வார்.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! சிறிய நன்றியையும் பெரிதாகக் கருதி ஏதலை
 வன் என் தனது விரலைக் சொய்து சொடுத்தான் எனின், தினைத்
 துணை நன்றி செயினும், பயன் தெரிவார் அதனைப் பனைத்துணை
 யாக் சொள்வர் என்பது.

தினை—உணவுப் பொருள்களும் ஒருவகைச் சிறு தானியம். அஃது உவமான அளவைபாய் உதவியின் சிறுமையை உணர்த்தி நின்றது.

தமக்கு ஒருவன்செய்த உதவி தினையாவு சிறியது ஆயினும் அதனைப் பணையாவு பெரிபதாகக் கருதுவர் பெரியார் என்பதாம் அங்ஙனங் கருதார் சிறியார் என்பது குறிப்பு. ஒருவன் செய்த உதவியை மறவாமல் ஒழுதுவார்க்கு, அறம் புகழ் இன்பங்கள் ஒருங்கே உளவாம், இவ்வுண்மைப் பாயனை உணர்கதவரே தினைத்துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாக உள்ருவர், ஆதலால், “பயன் தெரிவார் கொள்வர்” என்றார்.

செய்யாமல் செய்த உதவி, காலத்திற் செய்த உதவி, பயன் கருதாமற்செய்த உதவி, என்னும் மூவகை உதவிகளும் முறையெவானினும், உலகினும், கடலினும் பெரிதென மேலேகூறி, இதில் சிறிய உதவியும் பெரியார் கைப்பட்டால் பெரிதாம் என்று கூறினார்.

பிறர் செய்த சிறிய உதவியையும் பெரியதாக நினைந்து உன்பு செய்வார் உயர்ந்தோர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை ஏசுலேவன்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

இற்றைக்கு ஐயாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் அத்தினபுரியை அடுத்திருந்த ஒருசிறுநூரில் ஊகலீவன் என்னும் பெயரினையுடைய

11-ம் அதிகாரம்: செய்வான்றியறிதல். 219

ஒரு வேடன் இருந்தான். அக்காலத்தில் அத்தினபுரியில் அரசினால் குமரர்களுக்கு துரோணர் கில்வித்தை கற்பித்துவந்தார். அவர்பால் இவன் அன்புடன் வந்தான். தனக்கும் கற்பிக்கும்படி அஉரைத் தாள்பணிந்து வேண்டினான். தமது பெருமைக்குச் சரியில்லையென்று அவர் மறுத்தார். ஆயினும், அவரை இவன் வெறுத்தாமல் அசன்று சென்றான். அவரது ஷெவடபோல் மண்ணுல்லூர் உருவஞ்செய்தான். தனியான இடத்தில் வைத்தான்.

அதனையே குருவாக நம்பிச் சிலைத் தொழில் பயின்றான். அது பயிற்றத் தான் பரீட்சை மதித்தான் அம்மதியால் சிலைவேத் முழுதும் இவன் மலைவறக தெளிந்தான். துரோணரது காட்சி யானே அது சைவரத்தென்று இவன் கருத்துடன் கொண்டான். அதனையே ஒரு பெரிய கன்றியாகக் கருதினான். அவர்பால் உள் ளன்பு வைத்திருந்தான். இங்ஙனம் இருப்பத் துரோணர் மாறு பாடாய் வந்து இவன் கைகிரகைச் செய்து தரும்படி கேட்டான். இவனும் அதனைச் செய்து கொடுத்தான். துரோணரது கன்றி யையும் பணத்தினையாகக் கருதிய இவனுடைய பெருமையை உலகம் புரந்தது. இவனும் புரமும் அறமும் பொருத்தியின்புற்றான்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்திலுள்ள உணர்வ)

தினையனைத்தே யாயினும் செய்தான் றுண்டார்
பணயனைத்தா வுள்ளுவர் சான்றோர்—டனையனைத்
தென்றுஞ் செயினும் இலங்கருவி கன்னாட
கன்றில கன்றியார் மாட்டு. (நாலடியார்.)

* சிறிய உதவியையும் பெரிதாகக் கருதுவார் பெரியோர் என் டது இதனால் கூறப்பட்டது.

105. வாழும் திருவிவந்த வாழ்த்தினளேன் ஓளவையழம்
கழுதவி னூர்க்கும் குமரேசா—யிழும்
உதவி விரைத்தன். உதவி உதவி
...செய்யப்பட்டார். சால்தின் வரைத்து (6)

27

குமரேசா! தனக்குப் பழங்கழை உதவிஞர் பெருஞ்செல்வத்தை பெய்தும்படி ஓளவை ஏன் வாழ்த்தி உதவிஞள் எனின், உதவி, உதவியின் வரைத்து அன்று உதவிசெய்யப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து என்க.

உதவி உதவி வரைத்து அன்று = பதிலுதவி முதலுதவியின் அளவினது அன்று

உதவி செய்யப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து = உதவியை ஏற்றுக்கொண்டவரது தகுதியின் அளவு.

ஒருவன் செய்த உதவி, அதனைச் செய்யும்படி நின்றவரது தகுதிக்கேற்பப் பெரிதாம் என்பதாம்.

செய்த உதவிக்குப் பதிலாக ஒருவன் செய்யும் உதவி அதன் அளவைக் குறிக்காமல், தன் தகுதியின் அளவைக் குறித்திருக்க வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

மேல், திணைத்துணை நன்றியையும் சான்றோர்பிணைத்துணையாகக் கொள்வர் என்றார். இதில் தமது சால்புக்கேற்ப அவர் கைமாறு செய்வர் என்றார். தாளால் உண்ட இழிகீரை இளகீராக்கித் தலை யால் உதவுந் தெண்ணிபோல் சிற்றுகவிக்கும் மேலோர் பேருதவி செய்வர் என்பது குறிப்பு. சால்புடையவர்க்குச் சிறிய உதவியைச் செய்யினும் அதனால் பெரிய பயனைச் செய்தவர் எய்துவர் என்பது கருத்து இவ்வுண்மை ஓளவைக்கு உதவிய சிலம்பி, அங்கவை, சங்கவை, அசதி என்னும் இவர்பால் அறியப்படும்.

கதை.

சிலம்பி என்பவன் சோழநாட்டிலே காகிரியின் வடகரை

யில் உள்ள பேரூரில் இருந்த ஒரு பொதுமகன். புலவர் பெருமானு
கிய கம்பரிடமிருந்து இவ்வொரு கவிப்பற விருபினுள். அதன்
பொருட்டுப் பெரும் பொருளை அவர்பால் தந்தான். அவர்,

11-ம் அதிகாரம் செய்துநீற்றியறிதல். 221

தண்ணீரூங் சாவிரியே தர்வேர்தன் சோழனே

மண்ணாவ தஞ்சோழ மண்டலமே—என்பது வரையும்
பாடிப் பின்னும் பாதிக்கு இன்னும் இத்தனைப் பொருள் தருவை
யேல்பாடுவல் என்று பகர்ந்து சென்றார். இவள் அயர்ந்து நின்றாள்.
பின், பொருள் பெற முயன்று வந்தாள். வருங்கால் ஓளவையும்
ஒருநாள் அங்கு வந்தாள். அவளிடம் இருந்த பழங்கூழை உவகை
யோசி தந்தாள். உற்றதையும் உரைத்தாள். உண்டு மகிழ்ந்த
ஓளவை கம்பன் பொருட்கவியைக் கண்டாள்.

பெண்ணாவாள்—அம்பொற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்

சேம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு. என்று.

அதன் பாதியையும் ஒதினாள். அதனால் சிலம்பி பொருளும் புசு
மும் பொருத்தி இன்புற்றாள் கம்பர் துறையில் ஓளவையைக்
கூழுக்குப் பாடி என்றார். சிறிய உதவிக்கும் தக்கார் பெரிய உத
வியைச் செய்வார் என்பதை உலகம் ஓளவைபால் உணர்ந்தது. அங்
கவை முதலியோர் செய்த உதவிக்கு ஓளவை செய்ததை அவர்
சரிதத்தில் உணர்ந்த.

உயர்ந்தோர்க்கு உதவியது சிறிதாயி நுப்பினும் அதனால்வரும்
பயன் பெரிதாம் என்பது இதனால் உணர்க்கப்பட்டது.

106. நன்றும் இராமனுயர் நற்கேண்மை வானரர்கோன்
சுன்னுதேன் கொண்டான் குமரேசா—என்றும்
மறவற்க மாசுற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துட் டீப்பாயர் நட்பு.

(சு)

குமரேசரி இராமனது நட்பை ஏன் சக்கிரீவன் என்றும் மறவாமற் கொண்டான் எனின், மாசு அற்றரது கேண்மையை மறத்தலும், துன்பத்துள் துப்பாயரது நட்பைத் துறத்தலும் செய்யலாகாடுவென்ச.

குமரேச வெண்பா.

மாசு அற்றர் = குற்றமில்லாதவர். நற்குணங்களை யுடையவர் என்பது.

துன்பத்துள் துப்பு உயர்—துன்பக்காலத்தில் துணையாயினார். துறத்தல் = மறத்துவிடுதல்.

மேல், உயர்க்கவர்க்குச் செய்யும் உதவியின் சிறப்பை உணர்த்தினார். இதில், அவரது கேண்மையை மறக்காதே என்றார்.

துன்பக்காலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவியைத் துறவாதொழிதல் என்பது கான் இவ்வுபயோகமையாயினும், மாசற்றர் கேண்மையை மறவற்கு என்பதும் உடன்குறிஞர் அது மறமைக்கும் உறுதிதரும் என்பது கருதி.

துயேரரது நட்பையும், துன்பக்காலத்தில் உதவியாயே ரது நட்பையும், ஒருவன் மறத்துவிடலாகாது என்பது கருந்து இவ்வுண்மை சக்கிரீவன்பால் உணரப்படும.

கதை.

சக்கிரீவன் வாலியால் கொல்லப்பட்டான் துன்பமுற்றிருக்கக் காலத்தில் இராமர் அனுமன் சூக் உணையாய் நின்று உதவி புரிந்தார். அக்கடமைபாறவாமல் தன்படைகளை நினைந்தாலும் உடன்கொண்டு அவருக்கு வேண்டும் உதவிகளை கிரும்பிச் செய்தான் அதனால் அவன் இருமையினும் பெருமையெய்தினான்.

(இதன் கிரியை இராமாயணத்தில் இனிது தெரிவாம்.)

கல்லைர் நட்பையும் கற்றியையும் ஒருவன் என்றும் மறக்க

107. மாநில சடையப்பர் வணிகழைக் காவியத்தும்
கூறினனேன் கம்பன் குமரேசா—தேரி
எழுமை எழுபிறப்பும் உள்நூவர் தங்கண்
வியூமக் துடைத்தவர் நட்பு.

{எ}

11-ம் அநிசாரம் செயநெனையற

இ—எ.

குமரேசா! சடையப்பரது புகழைக் காவியத்தினும் ஏன்
கம்பன் கூறினான் எனின், தங்கண் வியூமம் துடைத்தவரது நட்பை,
எழுமையிணையுடையவருவதைப் பிறப்பினும்நினைப்பார்என்சு.

வியூமம் = துன்பம்.

தங்கண் வியூமம் துடைத்தவர் = கம்மிடத்துத் தோன்றிய
துன்பத்தை நீக்கினவர் எழுமை எழுபிறப்பும்—எழுமுறைபிறக்க
சிறை எழுமையைப் பிறப்பினும். ஒருவர் ஒரு பிறப்பிற்செய்த ஒரு
வினைபயனையும் எழுபிறப்பு வரையினும் எய்தினாரும் என்பது
ஒருகதைநிபாயம் ஆகலின், “எழுமை எழுபிறப்பும் உள்நூவர்
என்றார். “ஒருமைகடட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற் செயுமை
யும் ஏமாப்புடைதது” என்றதுங் காண்க.

தமக்கு எய்திய துன்பத்தை நீக்கினவரது நட்பினை பிறவி
யேழினும் பெரியோர் மறவார் என்பதாம். இவ்வண்மை கம்பர்
பால் காணப்படும்.

கதை.

கம்பர் தமது வியூமம் துடைத்த சடையப்பரின்னா புகழைய
பெருகப்பினை என்றுமறவாமல் பேரன்பு கொண்டார். அவரது
புகழையே மீண்டு மீண்டும் யாண்டும் துதித்தார். தமது கன்றி

யறிதலை என்றும் தின்று திவறுபடி ரெய்ய நினைந்தார். அகனல்
தாம்பாடிய ஸ்ராமாயணம் என்னும் காசிய வுலரில் சடையப்பர
துபெருமையை இடையிடையே வைத்தார் போற்றினார்.

விண்ணவர் போயடி நிறை விரிந்தபூ மழையினாலே.

தண்ணெயும் காணீங்கிக் தாண்டரந் தவத்தின் மியேசான்

மண்ணவர் வறடைநோய்த்து மருந்தன சடையன் வெண்ணெய்

அண்ணல்தன் சொல்லே யன்ன படைக்கலம் அருளினானே.

இது, விசுவமித்திரர் ஸ்ராமணங்குப் படைக்கலங்கள் சொதி
க்கும்பொழுது தொடுக்கப்பட்டது.

224

திருக்குறட்டுமேச வெண்பா.

இதில் முனிவரருளிய அப்புச்சுச் சடையரது சொல்லை உவ
மைகூறினார். இதனால் இராமபாணம் குறி பிழையாமல் சென்று
பயன் தருதல்போல் சடைய உள்ளல் சொல்லும் பிழையாமல்
பயன்சரும் என்பது காண்க. இவ்வகையில் இவரது நட்பினைநினை
ந்து நினைந்து நெஞ்சருகி இடங்கள் சேறும் இசைத்துள்ளார்.
இவர் இறக்குந் தருணத்தும் இந்நினைவோடே பிரந்தார்.

ஆன்பாலும் தேனும் அரம்பைமுதன் முக்கனியும்

தேன்பாய உண்டு தெவிட்டுமனம்—தீப்பாய்

மறக்குமோ வெண்ணெய் வருசடையா கம்பன்

இறக்குப்போ தேனும் இனி.

என்று சொல்லிக்கொண்டே இறந்தார். இரனால் இவர்,
தமது விழுபாற் துடைத்தவரது நட்பை எழுமை எழுபிறப்பினும்
உள்ளிய திறமும், நன்றியறிதலின் நடுமுடி, நன்கு தெளியப்படும்

ஒருவன்செய்த நன்றியைப் பிறவியேழினும் பெரிதெயார் மற.
வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

108. வாதலூர் அண்ணல் வழுதிசெய்த நன்றையுன்னிக்
 கோதென் மறந்தார் குமரேசா—ஒதுங்கால்
 னன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
 நன்றே மறப்பது நன்று. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! வாதலூர் அண்ணல் வழுதிசெய்த நன்றியை மாத்திரம் நினைந்து அவன்செய்த தீமையை ஏன் மறந்தார் எலின், நன்றியை மறப்பது நன்று அன்று, நன்று அல்லதை அன்றே மறப்பது நன்று என்க.

நன்று அல்லது=தீமை. அன்றே=தீமைசெய்த அப்பொழுதே. இதில் உள்ள ஏகாரம் விரைவுதோன்ற நின்றது.

11-ம் அதிகாரம் செய்நன்றியறிதல். 225

வாதலூர் அண்ணல்=மாணிக்கவாசகர். வழுதி=அரிமர்த்தனபாண்டியன். மேல், ஒருவன் செய்த நன்றியை எழுபிறப்பினும்மறக்கலாகாது என்றார் நன்றிசெய்த ஒருவனே தீமையும் செய்தானாயின் என்செய்தது என்பானா நோக்கி யிதுகூறினார்.

உபகாரமும், அபகாரமும் ஒருவனால் செய்யப்படுமாயின் அவற்றுள் முன்னதை மாத்திரம் மறவாதுட்கொண்டு பின்னதை மறந்து விடவேண்டும் என்பதாம்.

உயர்ந்தோர், ஒருவன் செய்த நன்மையை மாத்திரம் நினைந்து தீமையை மறப்பர் என்பது கருத்து. இது மாணிக்கவாசகர்பால் காணப்படும்.

கதை.

மாணிக்கவாசகர் மதுரையிலிருந்த அரிமர்த்தன பாண்டியன்

என்னும் மன்னனுக்கு மகதிரியாயி நக்த அரசியல் புரிந்தார் அக்
 காலத்தில் சிறந்த குதிரைகள் வாங்கிவரும்படி அரசன் இவரை
 பேசினான். இவரும் பெரும்பொருள் கொண்டு பெருந்துறைக்கு
 சென்றார். சென்று சேர்ந்தபின் திருவருளால் இவர் உலகியல்
 மறந்தார். அருளுருவாகிய பரமனே இவர் முன் குருவுவாகி
 நின்றார். இவர் அவரைத் தொழுதார். அன்பால் அமுருகி அமு
 தார். பின் அவருக்கு அங்கோர் ஆளயம் வகுத்தார். அதன் பொரு
 டுத் தன்னைப்பொருள் முழுதையும் செலவிட்டார். பரிசுள்
 வாங்காமல் நமது அமைச்சர் செய்ததைப்பாண்டியன் அறிந்தான்.
 இவரைத் தீரணரும்படி செய்தான் கொடுத்தண்டம் இட்டான்.
 சிறையிலிட்டித துயர்பல செய்தான். மன்னன் செய் இன்னலைப்
 பொறுக்கமுடியாமல் மாணிக்கவாசகர் மனமுருகிப்பரமனை த்ததி
 த்தார். பரமன் நரினையெல்லாம் பரிசுளாக்கிப் பாண்டியன் முன்
 கொண்டுவந்தார். வந்தபின் உண்மையை மன்னன் தெளிந்தான்.
 அமைச்சர் அருமையை அறிந்தான் அஞ்சினான். அவரடி மிசைசிறு
 ந்தான். தான்செய்த திமையைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டி
 னான். மாணிக்கவாசகர் மன்னனை இன்முடித்தோடு கோக்கினார்.
 நன்றியையே நினைந்தார். அவன் செய்த நன்றல்லதை மறந்தார்.

226 திருக்குறட் குமரேச டேண்பர்.
 நன்மொழிகள் பலகறினார். அன்புடன் தேற்றி அரசனை அனுப்பி
 னார்.

உம்மைநான் அடுத்த நீரால் உலகிடல் வேதநீதி
 செம்மையால் இரண்டும் நன்றித் தெளிந்தது தெளிந்த நீரால்
 மெய்ம்மைவாஞ் சித்த சுத்தி வினைந்தது வினைந்த நீரால்
 பெய்ம்மைவா னவரி னீநதிப் போந்தது சிவன்பாற் பத்தி
 இது பாண்டியன் பிழைபொறுக்க வேண்டியபொழுது மாணி
 க்வாசகர் சொன்னது. இதனால் அவர், நன்றியை நினைந்ததும்
 நன்றல்லதை மறந்ததும் நன்கு தெரியப்படும்

ஒருவன் செய்த நன்றியை என்றும் மறக்கலாகாது என்றும்

நீமையை உடனே மறகதுவிடவேண் டும் என்றும் இதனால் கூறப்பட்டன.

109. எள்ளி விராடன் எறிந்தும் தருமனைன்
கொள்ளவில்லை வேடம் துமரேசா—துள்விவந்து
கொன்றன்ன இன்னு செபினு மவர்செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும் (க)

இ-ள்.

குமரேசா! விராடன் வுழந்து எறிந்தும் ஏன் தருமன்
கோடங்கொள்ளவில்லை எனின், கொன்று அன்ன இன்னுசெயினும்
அவர் செய்த நன்று ஒன்று உள்ளக் கெடும் என்க.

கொன்று அன்ன இன்னு செயினும்—கொன்றால் ஒத்ததுன்
பத்தைச் செய்யினும்.

முன், ஒரு சிறு நன்மைபைச் செய்தவர் பின், பல பெருந்தீ
மைகளைச் செய்வராயினும் அவர்செய்த நன்று ஒன்றினையும் கருத
அவை யெல்லாம் இல்கடார் என்பதாம்.

தெரியோர் தீனைத்துணை நன்றியையும் டனைத்துணையாகக்
கருதும் பண்புடைய ராதலின் தமக்கு ஒரு சிறிய நன்றியைச்
செய்தவர் பின்பு பெரிய துன்பத்தைச் செய்யினும் பொறுப்பர்
என்பது கருத்து இவ்வுண்மை தருமன் பால் உணரப்படுமீ.

11-ம் அதிகாரம் செய்ந்நன்றியறிதல். 227

கதை

தருமன் முதலிய ஐவரும் துரோபகையும் பன்னிருவருடம்
வனவாசம் செய்தபின் தமது இசைவின்படி மற்றொரு வருடம்
உருவங் கரந்து விராடநகரத்தில் அரசனது ஆதரவில் தங்கியிருந்
தார். இதனைத் துரியோதனன் அறிந்தான். அவரது இசைவினைச்
சிகதைவுசெய்ய நினைந்தான். தமது படைகளோடு அந்நகரைவந்து
வளைந்தான். அங்கு உருவுகரந்தறையும் துணைவர் நால்வரையும்

போர்மேலேனித தாமன்மாதிரம் உங்஑பட்டர் என்னும் புரோ
 கிதர் போன்று அரசனேறி பொருத்திபிரந்தான். போனவர்
 பொருது மீனும்வரையும் திவ்விருவாம் பொழுது போக்கம்சுருதிச்
 சூதினையடினா. அதில் நிதற்க வாதினால் அரசன் தாயச்சருவி
 யால் தருமனையெறிந்தான். எற்றிய கவறு தருமன் தெற்றியில்
 பட்டது. அரசன் முன்புரிதத கன்றியையே நினைந்தான். எற்றித்த
 திதை மறந்தான். ஆயினும், முன்னவன் தெற்றியில் முற்றிய வடு
 னினைப ரின்னவர் கண்டார். உற்றகையேர்ந்தார். மணங்கவன்
 டார். சினந்திதமுந்தார். உடனே தருமன் அவரை கீரங்கினன்.

ஒன்றுதளி செய்யினும் அவ்வுதவி மறவாமல்
 ரின்றையவர் செய்கிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர்
 கன்றி பலவாத ஒருகவை புரிவரேனும்
 உற்றுநிவ தன்றிமுது கயவர் கினைபாரே. (1)

அனறுபுது தானசம் அகனறடுகி நணர்
 கினைவுபுது வாமலிவன் கீழலி வீருந் தேரம்
 சினம் சூதலிற் றவறு செய்தன னெனபபோய்
 முனிதல்பழு தாருமென முன்னவன் மொழிந்தான். (2)
 (பாரதம்.)

இவற்றால் தருமரது கன்றியறிவும் பொறையும் கன்கு தெளி
 ய்ப்பாகும்.

ஒருநன்றி செய்தாடை உட்காத்தித வைத்துப்
 பிழை நூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்
 கெழுநூறு நன்றிசெய் தென்று தீதாயின்
 எழுநூறந் தீதாய் னிடும். (ஒளவை.)

29

228

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நன்றில்லதை மறந்து கன்றியையே பெரியோர் என்றுங் கருது
 வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

110. நன்றியொன்றுக் காசுத்தன் நல்லுயிரைச் சல்லியனேன்
 குன்றாமல் தந்தான் குமரேசா—குன்றாத
 எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்யில்லை
 செய்ந்நன்று கொன்ற மகற்கு. (ய)

இ—ள்

குமரேசா! ஒரு சிறு நன்றிக்காசுச் சல்லியன் என் தன்
 னுயிரைக் கொடுத்தான் எனின், எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு
 உண்டாம், செய்ந்நன்றி கொன்ற மகனுக்கு உய்வு இல்லை என்க.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்—எத்துணைச் சிறந்த அறங்களைச்
 சிதைத்தார்க்கும்.

சிறந்த கன்மைகள் பலவற்றையும் அழித்துப் பெரும் பாசு
 கங்களைச் செய்தவரும் ஏதாவது ஒரு பிராயச் சித்தத்தான் அவர்
 நின் நின்றும் உய்வார்; செய்ந்நன்றியை மறந்தவா எவ்வகையினும்
 உய்யார் என்பதாம்.

பாவங்கள் பலவற்றுள்ளும் செய்ந்நன்றி மறத்தலே பெரும்
 பாவம் என்பது குறிப்பு.

ஒருவன் எனது மறக்காலும், செய்ந்நன்றியை மாத்திரம் மறக்க
 லாகாது என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை சல்லியன் பால் காணப்
 படும்.

கதை.

சல்லியன் என்பவன் மத்திர செய்து மன்னன், நகுலசகா
 தேவர்கட்கு மாமன், சிறந்த ஆண்மையும், நிறைந்த கேண்மையும்,
 திருத்திய பான்மையும் பொருத்திய மேன்மையன். இவன் பாண்
 டலர்கட்குத் துணைபுரியும்படி தன் படைகளைவிட்டு வந்தான். இவ

11-ம் அதிகாரம் செய்ந்நன்றியறிதல்.

229

னதுபேராற்றலையும் போராற்றலையும் நன்கு தெரிந்த துரியோத

என் இவனை எவ்வகையிலாவது தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளக் கருதினான். அவன் வருகின்ற வழியில் வஞ்சகமாக ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தலை வைக்கும்படி செய்தான். அது தருமனுக்கு உரியதென்று அதன் முகத்தில் எழுதிவைத்திருந்தான் அவ்வழியே வந்த சல்லியன் அதனைத் தனது மருமகனுடையது என்று கருதினான். படைகளோடு தானும் நீர் பருகிச் சிறிதுபொழுது அங்குத் தங்கினான் பின் அது மாற்றானுடைய யுரியது என்பதைத் தெளிந்தான். வஞ்சகமாகச் செய்யினும் நீருதவிய அவன் நன்றியை மறத்தற்கு இவன் அஞ்சினான். தனது மருமகனாகிய ஐவருக்கும் துணை புரியாமல் அவனுக்குத் துணையாய் நின்று படைகளோடு தனது ஆருயிரையும் உதவினான். செய்கின்றி மறவாமல் இவன் செய்த செய்கையை வையமும் வானமும் போற்றின.

(இதன்விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்.)

ஒன்றொரு பயன்தனை யுதவினோர் மனம்
கன்றிட ஒருவனை கருகிச் செய்வரேல்
புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடு மல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ.

(கந்தபுராணம்.)

ஆன்முலை யறத்த அறணி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி யில்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ.

(புறநானூறு.)

செய் நன்றி மறத்தல் உய்தியில் குற்றம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

செய்யாமற் செய்த உதவி, வையக்தினும் வானத்தினும் சிறந்தது. உரியகாலத்தில் செய்த உதவி உலகினும் பெரிது. கருதாமற் செய்த உதவி கடலினும் பெரிது. சிறிய உதவியையும் பெரியார் பெரிதாகக் கருதுவர். உற்றவர் தகுதிக்கேற்ப உதவியும் பெரிதாம். துன்பக்காலத்தில் செய்த உதவியை ஒருவன் ஒரு பொருள் மாற்றலாகாது ஒருவன் செய்த உதவியை கல்லோர் எழுபிறப்பினுமாவார். நன்றல்லதை அவற்றை மறப்பது நன்று. ஒரு நன்று செய்தாரை உள்ளத்தே வைத்துப் பிழைநூற்றுச் சான்றோர் பொறுப்பர். செய் நன்றி மறந்தார்தகு எவ்வகையினும் உய்யாநிலை என்பன வார்.

(10-வது செய்நன்றி யற்கல் முற்றிற்று.)

யஉ-ம் அதிகாரம் நடுவு நிவஸமை.

அல்காவது ஒருபாற் கொடால் ஒப்பகிர்ந்தும் நிலைமை, நன்றி செய்தவரிடத்தும் இந் நிலை குடியாமல ஒழிகவேண்டும் என்பதை உணர்க்குதற்கு இஃது சந்தி வைக்கப்பட்டது. அதிகாரத்தின் கொடாரும் இகளுனை தெரிவார்.

- III. பாண்டோர் பாசுவுத்தும் பாசினுக்கும் வந்தநுதி
கொண்டிரைத்தான சோழன் குமரேசா—கொண்ட
தகுதி பெயனலுண்டு நன்றை பகுதியாம்
பாற்பட டொழுதுப் பெறின (5)

இ - ற்

குமரேசா! சோழன் ஒரு பாசினுக்கும் தனது பால

ஹும் என் தருதியாக நின்று நீதி செய்தால் எனின், பகுதி
தோறும் பாடப்பட்டு ஒழுக்கப்பெறின், தகுதியென்னும் ஒன்றே
நன்ற என்

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

281

தகுதி=நடுவு நிலைமை.

ஒருவன் அறிவுடமைக்குத் தகுதியான தன்மையையுடையது நடுவுநிலைமையே ஆகலால் அதனையே ஈண்டுத் தகுதியென்றார்.

பகுதி=பகை, உறவு, பொது, என்னும் முயகைப் பிரிவு. பகுதியான்பாற்பட்டு ஒழுக்கப்பெறின்=பகுதிதோறும் முறைமை குன்றாமல் ஒழுக்கப்பெறின். இதில் ஆன் உருபு தொழிப் பொருளில் வந்தது.

பகைவர், உறவினர், பொதுவினர், என்னும் முயகையாபித்தார் ஒருவன் கடுகின்ற முறைமையை விடாமல் நீதிசெய்து ஒழுக்கவனின் அவ்வொழுக்கம் ஒன்றே அவனுக்கு என்றும் நன்றும் என்பது கருத்து. அவ்வொழுக்கத்தை ஒருவன் உறுதியாகப் பெறவது அருமைப்பெறும் கருதிப் பெறின் என்றார்.

சத்தூரு மீக்குரு சயம் என்னும் முத்திரத்தார் மாட்டும் ஒருவன் எத்திரத்தம கோடாமல் நடுவு நிலைமையாக நின்று முறைமை செய்யானின் அவனை தகுதியுடையவன் என்பதும், பேரறிவுள்ள பாயக்காரியல்லாம் இவ் ஒர் அறத்தானே அவன் எப்பவன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப் பெற்றன. இவ்வண்மை மீசாழ மனவன்பால் உணரப்படுகின்றன.

கதை.

சோழநாட்டில் திருவாரூர் என்னும் திருநகரிலே இற்றைக்குப்பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் அடியாய் எனப் பெயரிய சோழ மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். சூரியகுலத் தோன்றலாகிய இவன் எல்லா உயிர்களும் இன்முறம்படி கல்ல அரகபுரித்தான். புரிந்துவாங்கலால் இவனுக்கு ஒரு திருநகரன் பிரதது வளர்த்தான். இம்மகன் விதிவிடங்கன் எனப் பெயரிடப் பெற்றான். இளமையிலேயே பலகலைகளையும் ஒதுயுணர்ந்தான் ஒருநாள் இவ்வரசிளங்

குமரன் தேவமூர்த்தி பல்புடைசூழத் தேவரந்து தெருவிடைச்சென்றான். அங்கனம் செல்லும்பொழுது பசுவின் கன்று ஒன்று துள்ளி ஓடிவந்து இவன் தேர்க்காலில் சிக்கிச் சிதைந்து இறந்தது. தன் 232 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கன்றின் பிரிவால் நெஞ்சு கலங்கிய தாய்ப் பசுவானது துடித்து ஓடிவந்தது. அரண்மனை வாசலில் கட்டித் தொங்கும் அசையாமணியைத் தன் கொம்பால் அசைத்தது. மணியோசையைச் சேட்டவுடனே அரசன் மனங்கவன்றான். அணியாசனத்தை விட்டு விரைந்தெழுந்தான். வெளியே வந்தான். பசுவினைக்கண்டான். உற்றதையுணர்ந்து தன் உள்ளம் பதைத்தான். ஆன் அடைந்த துன்பத்தைத் தானும் அடைதலே தகுதியென்று கருதினான். அக்கன்றின் கதியைத் தன்மைத்தன் அடையும்படி பணித்தான். அமைச்சன் அதனைச் செய்யக்கூசித் தன்னுயிர் நீத்தான். அதன்பின் அரசனே தனது அருமைத் திருமகனைத் தெருவிற் கிடத்தித் தேர்மேல் ஏறினான். துணிந்துமுன் ஊர்ந்தான். அரசன் ஊர்ந்த தேர் மகன்மேல் ஏறுமுன் பாமனும் விடைமேல் பரிவுடன் ஏறினார். அரசன் காண அரசுடன் வந்தார். இறந்த கன்றும் மடிந்த மந்திரியும் எழுந்து நின்றார். கிடந்த மகனும் தொடர்ந்து எழுந்தான். இறைவன் இன்னருளை அரசன் எண்ணி யெண்ணிப் பெருமகிழ்வுற்றான் ஒரு பசுவினியித்தம் அரசன் நடுவுநிலைமை குன்றாமல் முறைமை செய்ததை உலகம் தெளிந்தது பகுதிதோறும் முறைமையோடு ஒழுகிய தகுதியுடைமையால் இவ் அரசனை மருந்திகண் - சோழன் என்று மாநிலம் புகழ்ந்தது. (இதன் வீரிவைப் பெரிய புராணத்தில் உணர்சு.)

இவ்வரசனது தகுதியைச் சோதிக்கக் கருதி ஈசனே பசுவாகவும், எமனை கன்றாகவும் வந்தனர் என்பது.

ஈசன் பசுவாக எமனொரு கன்றாக
 வீசுபுகழ் ஆருநின் வீதிவந்தார் அம்மாளை
 வீசுபுகழ் ஆருநின் வீதிவந்தாராமாயின்

காசளவு பாலுந் கறவாதோ அம்மாணை

கன்றையுதை காலி கறக்குமோ அம்மாணை.

(சொக்கநாதப்புவர்.)

தகுதியின் அருமையும் அதனையுடையவர் பெருமையும் இத
னால் கூறப்பட்டன.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

288

112. வாணனுயர் செல்வம் வழிவழியா வந்திதன்றும்
கோனாமல் என்னே குமரோசா—பூணுகச்
செப்ப முடையவன் ஆக்கம் சிதைவின்றி
யெச்சத்திற் கோமப்புடைத்து.

(உ)

இ—ள்.

குமரோசா! வாணனது உயர்ந்த செல்வம் என்றும் சிதை
யாமல் ஏன் அவன் வழி வழியாக நின்று வந்தது எனின், செப்பம்
உடையவனது ஆக்கம் சிதைவு இன்றி அவனது எச்சத்திற்கும்
எமாப்பு உடைத்து என்க.

செப்பம் = நடுவு நிலைமை.

எச்சத்திற்கு எமாப்பு உடைத்து = சந்ததியார்க்கும் உறுதி
யாதலை உடையது. இறந்தது தழுவின எச்சவும்மை இதில்
தொக்கு நின்றது.

எமாப்பு என்பது, காவல் செருக்கு களிப்பு வலிமை என்
ணும் பல பொருள் மீளாணாத்தும் ஒரு சொல்.

செப்பமுடையவனது செல்வம் தனக்கும் இன்பந்தந்து பின்
வருகின்ற தன் சந்ததியார்க்கும் சிதையாமல் நின்று உறுதிதரும்
என்பதாம்.

நடுவு நிலையையுடையவன் செல்வம் என்றும் கொடாமலின்று
தனது வழியில் வருவார்க்கெல்லாம் உரிமையாம் என்பது இதில்

காட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மை வாணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

வாணன் என்பவர் இற்றைக்கு ஆயிரத்து நூறுவருடங்கட்கு முன்னர்த் தொண்டை மண்டலத்திலே ஆறை என்னும் ஊரிலே தோன்றியிருந்த ஒரு வேளாள மரபினர். நல்ல உபகாரி. அரும் பொருள் படைத்துப் பெரும்புகழ் பெற்றவர். விரிந்த நிலப்பரப் பிணைத் தனக்கு உரிமையாக வுடையவர். ஏர்பலவைத்துச் சிப்பெற 284

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
வாழ்ந்தவர். யாரிடமும் ஒப்ப நின்றொழுகிய செப்பமுடைய வர். அவருக்கொரு புதல்வன் தோன்றினான். அவனுக்கு ஏகம்ப வாணன் என்று பெயர். இவன் இளமைப்பருவமாயிருக்கும்பொழுதே அவர் இவ்வுலகத்தைத் துறந்தார். அரசரும் மதிக்கத்தக்க தாமது பெருஞ்செல்வத்தை வேலைக்காரரூள் ஒருவனாகிய ஏகன் என்னும் பறைபன் போற்றிவந்தான். ஒரு புதலும் அவனுட ளின்று அதனைக் காத்தது. புதல்வன் பருவமுற்றதின் அதனைப் புதல் அவன்பால் அருளுடன் தந்தது. சிறிதும் சிதைவின்றிவந்த கனது தகையின் ஆக்கத்தை யிவனும் பெற்றுத் தகுதியோடு போற்றினான். அழிவின்றிப் பெருகு அதுபின் இவன் வழி வழி வந்தது. நடுவு நிலைமைபுடையவன் செல்வம் கெடுதலின்றிவளரு மென்பதை உலகம் வாணன்பால் உணர்ந்தது.

நடுவு நிலைமையையுடையவன் செல்வம் என்றும் அழியாதென் பது இதனால் கூறப்பட்டது.

113. பெற்றதாய் ஆக்கமுறப் பேசித்தும் கன்னினைன்
குற்றமென்று நீத்தான் குமரேசா—முற்றுக
கனறே தரினுநடுவிகந்தாய் ஆக்கத்தை
அவ்நேயொழிய னிடல்

(15)

குமரேசா! பெற்ற தாய் வந்து அரசைப் பெறும்படி தன்னைப் பிடித்ததும் கன்னன் ஏன் அதனைக் குற்றமென்று ஒழிய விட்டான் எனின், நன்றை தரினும் நடுவு இகரது ஆம் ஆக்கத்தை அன்றை ஒழியவிடல் என்க.

நடுவு இகரது ஆம் ஆக்கம் = நடுவு நிலைமையை விடுதலால் உளவாகின்ற செல்வம். ஆகும் என்னும் பெயரெச்சம் இதில் ஆம் என நின்றது. உம்மை உயர்வு சிறப்பொடு எதிர்மறைப்பொருளையும் குறிக்கும்.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

235

விடல் என்னும் உடன்பாட்டு வியக்கோள் விடுதல் என்னும் பொருளில் வந்தது. நடுவு இகரது ஆம் ஆக்கம், தீக்கே தரும் என்பது தெளிந்தபடியால் அன்றை தரினும் என்று மரையாகக் கூறினார்.

நடுவு நிலைமையை நீங்கி அதனால் எய்தும் ஆக்கம் அப்பொழுது நன்மை தருவதுபோல் தோன்றினும் பின் தீமையே தருகல் ஒருதலையாதலான் அதனை ஒருவன் விருப்பமால் உடனே ஒழிய விடுதல் வேண்டும் என்பதாகும்.

பெரிய செல்வம் வருவது எனினும் அது தருதி அறிவுடையார் தமது நடுவு நிலைமையை விடுதல் செய்யார் என்பது தருத்து. இது கவனன்பால் காணப்படும்.

கதை.

ஆறு செவற காலத்தில் கவனன் பிறாபைக் கண்ணன் உணர்த்தினான். கவனனுர் உணர்ந்து தருதி நெஞ்சருகினான். அதன்பின் கண்ணன் அனை கோககினான். ஐவரும் வழிபட அரசனைப் பெறுவாய். மணிமுடி தயித்து இவ்வுணி நிலம் புரப்பாய். வருக ஆங்கு என் மருக என்றான். கவனன் மறுத்தான்.

கண்ணன் பிரிந்தான். ஆய்வினை + குறிப்பின் தாயினை யேயினான். குருதியும் வந்து தன் மைக்களைக் கண்டான். தாயெனத் தேற்றினான். அச்சேயும் தேறினான். அதன்பின் தம்பியர் ஐவர்பால் வருக எனவும் அரசினைப் பெறுக எனவும் அவள் பலவாறு வேண்டினான். நடுவு நிலைமையை நீங்கி ஆங்கு வருகல் செய்யேன் என்று கன்னன் கூறிக் கண்ணிர் சொரிந்தான்.

இதனால் கன்னனது நடுவு நிலைமை நன்கு புலனாம்.

(ஸிரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.)

எதன்பொருட்டும் நடுவு நிலைமையை விடுதலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

30

114 மைந்தர் தமைக்கொண்டேன் மாநிலத்தோர் காந்தாரி
 பூந்திமன்சீர் கண்டார் குமரேசா—சுந்தைதனில்
 தக்கார் தகவிலி என்பதாவார்
 எச்சத்தால் காணப்படும் (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! பூந்தியின் தருதியையும், காந்தாரியின் தகவின்மையையும் அவர்பெற்ற மக்களைக்கொண்டே என் உலகத்தார் கண்டார் எனின், தக்கார் தகவு இலர் என்பது அவர் அவருடைய எச்சத்தால் காணப்படும் என்பது.

தகவு இலர் = நடுவு நிலைமையில்லாதவர்.

இவர், தருதியுடையவர், இவர், தருதியில்லாதவர் என்னும் வேறுபாடு அவரொருடைய மக்களது நன்மை தீமைகளால் அறியப்படும் என்பதாம் 'மன்சீர்' என்றதனால் காந்தாரி குருதிகளுடைய தலைவர்களாகிய திருதாட்டி ரணையும், பாண்டிவையும் குறிக்கும்.

மக்களது நன்மை தீமைகளான அவரைப்பற்ற தாய் தர்

தைகளுடைய தகுதி நயப்பா, தகவின்மையைப் அறியலாம் என்பது கருத்து.

மனநலாயார்க்கு விடம் நயப்பா, என்னும் தெவர் வாக்கா னும், தற்கைசாலை மானகருகிறுது என்பது வேத வாக்கா னும் ஒரு சாரியம் அதன் காரணத்தினின்றும் வேறுபாது என்னும் நீபதி புண்மையானும், மக்களின் தன்மையைக்கொண்டே அவரைப் பெற்றேற்றினிசு தன்மையை உந்து தெரியலாம் என்பது கருத்து. இவ்வண்மை காந்தா, நுகுதிகள் பாலும், அவர் கணவர் பாலும் காணப்படும்.

கதை.

காந்தாவி எனபவன் சிந்து நதிக்கரையின் அருகிலிருந்த காந்தாரம் என்னும் தேசத்து அரசனாகிய சுபலன் புதல்வி. திரு

12-ம் அதிகாரம் நடுயுத்தம்.

தராட்டிரன் மனைவி. துரியோதனன் முதலிய மக்கள் நூற்றுாவரையும் பெற்றவள். தம் மக்களுடைய கொடுமையால் இவள் கொடியவள் என்று எண்ணப்பட்டாள். தன் கணவனும் தகவிலான் என்று கருதப்பட்டான். பாஞ்சாலியைத் துச்சாதனன் பற்றி வீரர்கும்பொழுது அவள், இவள் பக்கம்வந்து சார்ந்தாள். பயந்து நடுங்கினாள். இவள் சிறிதும் இரங்காமல் கொடுமொழி புதன்றாள். இவள் தகவிலன் என்பதை அத்தந்தவன் உணர்ந்தான். பின் மிக்க துன்பமுற்றாள்.

பூவார்குமுலி தளர்வொடு தன்புறஞ்சீர்பொழுதுஞ்சிறிதிரங்காள் நீ வாவென்றே யருகிருத்தி கொடுங்கண் பொழியும் நீர்துடையான் மேவாரல்லர் தமரழைத்தால் மேலுண் கருத்து விளம்பிவரப் பாவாய் அஞ்சா தேயென்றார் பலபாதகரைப் பயந்தானே.

(பாரதீ)

இவர் தகவிலர் என்பது இசைல் சந்திர தெளிவாம்.

தம் மக்களுடைய நற்குணங்களால் சூத்திரும், பாண்டுவும் தந்தர் என்று போற்றப் பெற்றார். தம் மக்களுடைய கொடுமையால் திரு கராடிரணம், காந்தாரியும் தகவிலர் என்று தூற்றப் பட்டார். இதன் விரிவு அவர் சரிதத்தில் தெளிவாம்.

செந்நெல்லால் ஆய செழுமுளை மற்றமச்

செந்நெல்லால் யாசி விளை தலால்— அந்நெல்

பெயிறையக் காய்க்கும் ளைய லூர

மகனறிவு தந்தை யறிவு.

(காலடியார்)

பழியின்மை மக்களார் காண்க ஒருவன்

கெழுவினமை கேட்டால் அறிவ பொருளின்

நிகழ்ச்சியால் ஆகமம் அறிவ புதழ்ச்சியால்

போற்றுதார் போற்றப் படும்.

(நான் மணிக்கடிக்கை.)

பெற்றோர் தகுதியை மக்களால் காணலாம் என்பது இதனால் காட்டப்பெற்றது.

288

திருக்குறட்டுகுமரேச வெண்பா.

115. கொற்றமுறப்பகைக்கும் சூத்திரைந்தன் நாட்பார்த்தேன்

குற்றமறச் சொன்னன் குமரேசா—உற்றுவருங்

கேதும் பெருங்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்

கோடாமை சான்றோர்க் கணி.

(ரு)

இ—ர்.

குமரேசா! பகைவனுக்கும் வெற்றியுறும்படி நாட்பார்த்து என் குறதி மைந்தன் குற்றம் அறச் சொன்னன் எனின், கேடும், பெருங்கமும் இல் அல்ல நெஞ்சத்துக் கோடாமை சான்

நேர்ச்சு அணி என்க.

பகை = துரியோதனன்.

சூரதி மைத்தன் = சகாதேவன். நெஞ்சங்கோடாமை = நடுவு நிலைமை தவறாமை.

இல்லை அல்ல என்பது இல் அல்ல என நின்றது. இவ் இரண்டு எதிர் மறையும் ஒரு உடன்பாட்டை யுணர்த்தும். உண்டாகியுள்ளன என்பது இதன் பொருள்.

தேநிம் பெருக்கமும் இல அல்ல -- கேடு வருதலும், ஆக்கம் வருதலும் இல்லாமல் அல்ல. யாவர்க்கும் முன்னரே அமைந்துள்ளன என்பதாம். கேடடைத்தல் நல்ல நல் குறிக்கீசனும், ஆக்கத்தைக் கொள்ளுகல் நடுவுதேனும். நெஞ்சங்கோடுதல் கூடாதே எனின், தேநிம் பெருக்கமும் யாவர்க்கும் இன்று வருவன அல்ல அவரவர் வினையின்படி அன்றே அமைந்து நின்றனான, அதலால் அவ்வண்மைபை உய்க்துணாதது நடுவு நிலைமை நீங்காமல் நின்றலே நான் நேர்ச்சு அழகு என்க என்பதாம்.

இதனைச் சகாதேவன்மால் காண்க.

கதை.

சகாதேவன் என்பவன் பாண்டியின் இளைய மனைவியாகிய மத்திரை வயிற்றில் பிறந்த உத்தமன். ஐவரில் இளையவன். அறி

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

289

வினில் மூத்தவன். செம்மையும், பொறையும், மெய்மையும் உடையவன். கணிதநாற் புலமை யில் எவருநதனைக்கு நிகரில்லாதவன். வஞ்சமில்லாத நெஞ்சமும் வாய்மையும் உடையவன். பதின் மூன்று வருடம் வனவாசம் செய்து முடித்து உபப்பிலாசியம் என்னும் நகரத்தில் வந்து தன் தமையன்மாரோடு இவன் தங்கி

யிருந்தான். அவ்வமையம் பாண்டவர்களோடு போர் தொடங்கு தற்கு உரியதொரு நாளைத் துரியோதனன் தெரிய விரும்பினான். நல்ல முகூர்த்தத்தை நன்கு தெரிந்து சொல்லச் சகாதேவன் ஒரு வளை வல்லவன் என்பதை உணர்ந்தான். உள்ளந்துணிர்தான். மெள்ள வந்தான். இருந்தவன் எழுந்துபோய் மகிழ்ந்துபசரித் தான். வந்தது என்னென வணக்கிச் செட்டான். அவன் வாய் கூசாமல் வந்ததை யுரைத்தான். தன் படைவர் தாழ்ந்தபீயவும் தான் உயர்ந்தோங்கவும் உரிமையான ஒருநாளை உணர்த்தும்படி வேண்டினான். உடனே சகாதேவன் கோள் நிலை குறித்து நாள் நலம் ஆய்ந்தான். அதன் பின் அவனை கோக்கினான் 'மார்குழிமாதம் ஆமாவாசையன்று இரவு பதினெட்டு நாழிகை ஒன்பது விராடி யில் போர்க்கு நாடசெய்து களப்பலி இவ்வையல் குற்றமற்ற வெற்றியை முற்றவும் பெறுவாய்' என்று உற்றதை உரைத்தான். இவன் தகவுரை கேட்டு அவன் உவமை பூத்தான். அந்நாளே நினைந்து தன் நகரை கோக்கிச் சென்றான். அந்நாளேக் கண்ணன் வஞ்சித்துப் பின் தன் நாளைக்கினான். தமக்குக் கேடுவருமென்பதைக் குறித்தேதனும், படைவன் என்று அவனை வெறுத்தேதனும், மனங்கோடாமல் சகாதேவன் சொல்லிய உறுதி மொழியையும் அவனது நடுநிலைமையையும் அனைவரும் புரந்தது போற்றினர்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.)

உள்ளங் கோடாமையே உயர்ந்தோர்க்கு அணிபென்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

116. கோடினான் நெஞ்சம் குருவிச் சுவவுருவன்
 கூடினான் கேடேன் குமரேசா—வாடிக்
 கெடுவல் யான் எனபு தழிகதன் நெஞ்சம்
 நடுவாரீஇ யல்ல சொரிவ்.

(சு)

இ—ர்.

குமரேசா! விச்சுவவுருவன் என்பவன் தன்னெஞ்சம்
 கோடினாவுடனே ஏன் நடு கூடினான் எனின, தன்னெஞ்சம்
 நடுவு ஓரீஇ அல்ல செயின், யான் கெடுவல் என்பது அறிக என்க.

ஒருவி என்னும் வினையெச்சம் ஓரீஇ என அளபெடுத்து நின்
 றது. கெடுவல்—அல் விசுதிபெற்று வந்த தன்மை யொருமை
 எதிர்கால வினைமுற்று. தன்னெஞ்சம் நடுவு ஓரீஇ அல்ல செ
 யின்—தன்மனம் நடுவு நிலைமை நீங்கத் தீங்கு செய்ய நினைக்குமா
 டாயின்.

யான் கெடுவல் என்பது அறிக—யான் கேடுறவேன் என்
 பதனை உணர்க.

ஒருவன் மனம், நடுவு நீங்கப் பிறருக்குத் தீங்கு நினைக்கு
 மாரின் அவன் கெடுதற்கு ஓர் அறிகுறி என்று அந்நினைவை
 அவன் உணரவேண்டும் என்பதாம்.

ஒருவன் மனங் கோடுமாரின் அஃது அவனுக்கு ஏதோ ஒரு
 பெருங்கேடு பின் அருகவறதென்பதை முன் உணர்த்தும் துற்
 குழியாம் என்க.

கேல், கோடுதலால் கேடு நீங்காதென்றார். இதில், அதனை
 னே அது வருமென்றார்.

ஒருவன் உளங்கோடுமாரின் உடனே அவன் கெடுவான்
 என்பது இதில் உணர்க்கப்பட்டது. இவ்வுண்மை விச்சுவவுரு
 வன் மால் உணரப்படும்.

விச்சுவருவன் என்பவன் தவட்டா என்னும் அசுர வீரன்
புதல்வன். பல நூல்களையும் நலமுறத் தற்றவன். ஆன்ற அறிவு

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

211

வாய்தவன். மூன்று தலைகள் எய்த்தவன் மிக்க தூணியும்
தங்க சூழ்ச்சியும் உடையவன். தமது குருவாகிய வியாழ பகவா
ளை இந்திரன் ஒரு மாலத்தில் பிரிக்கிருந்தான். அவ்வமையம்
இவனை அன் குருவாகக் கொண்டான். இவனும் இசைந்தான்.
இனிதேயிருந்தான். இருந்துகொண்டால் தேவர்கட்கு நலமும் பல
மும் உண்டாகும்படி. இந்திரன் ஒரு வேள்வியை வியற்றினான்.
அதில் இவன் கரவாக இருந்து தமயினத்தார்த்கே அவைபுண்டா
கும்படி கருதினான். லெளரியில் அமரர்க்குச் செய்வதுபோல்
கூறி உள்ளே அசுரர்க்கே உறுதி நாடினான். நடுவாரீஇ அல்ல
செய்யான். இவ்வண்மையை இந்திரன் உய்சதுணர்ந்தான். உட
னே இவன் தலைகள் சிசுறப்படி. தன் கைக் குவிசத்தால்
தாக்கினான்.

வாக்கினான் மனத்தான் வேறுபடாஞ்சியவான் செயலை யாக்கை
நோக்கினான் ஒதி தன்னான மிகாக்கினான் குவிசவேலாற்
முக்கினான் தலைகள் மூன்றுத் தனித்தனி பறவையாகப்
போக்கினான் அலகைவாயிற் புகடடினான் புலவுச்சோரி.

(மதுரைக்காண்டம்)

நடுவு நிலைமையன் நெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்
பட்டது.

117. நாடிமுந்தும் இல்லைவிற்பும் நல்லஅரிர் சந்திரன்சீர்
நோடாத தென்னே சூமநோசா—கோடீங்
நெடுவாக வையா துலகம் நடுவாக

இ—ள்

குமரேசா! அரிச்சந்திரன் நாட்டினை விழக்கும் மனைவியை விற்றும் ஏன் அவன் பெருமை குறையவில்லை எனின்; நடுவாக நின்று நன்மையின் கண்ணே தங்கினவனது தாழ்வை உலகம் நெடுவாக நினையாதென்க.

242

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தாழ்வு==வறுமை.

உலகம் நெடுவாக வையாதது==உலகத்தார் வறுமையாகக் கருகார்.

நடுவு நிலைமை குன் றுபல் நன்னெறியில் நின்றவனது தாழ்வை உயர்க்கோர் தாழ்வாக நினையார் என்பதாம். உயர்வாக மதிப்பர் என்பது குறிப்பு

சிறுணாயாகக் கருதப்படும் வறுமையும் நடுவு நிலையுடையான்கட் பரிமையின் பெருமையாக மதிக்கப்படும் என்பது கருத்து.

இவ்வண்ணை அரிச்சந்திரன் டால் அறியப்படும்.

கதை.

அரிச்சந்திரன் என்பவன் சூரியகுலத்தில் அவதரித்த திசுரிமன்னன். திசுசங்குசின் புதல்வன். நெறிதவறாத அறிநினைபுடையவன். திருவயோத்தியிளிநுந்து அரசு புரிந்தான். புரியுங்கால் மாறிய மனத்தராய் விசுவாமித்திரர் அங்கு வந்தார். மன்னனிடம் உரிய சூழ்ச்சியென்று செய்தார் அரசும் பிறவும் முழுதும் கவர்ந்தார். அதன்பின் மனைவியோடும் மகனோடும் நகரை

விட்டகன்றான். குடிசை வெகுண்டன முனிவரை வைதன்
 அரசன் குடிசை அருளுடன் தடுக்கான். நவிவாகின்று பல
 நன்மொழி புக்கன்றான் முனிவரைப்போற்றினான். பணிவுடன்
 தேற்றினான். அகன்றான் ஆயினும், முனிவர் தொடர்ந்தார்
 அம்மன்னனுக்கு இன்னல் பலசெய்தார். அவற்றால் தலைவையப்
 புறியவனை அரசன் விலைசெய்து கொடுத்தான். தானும் வருந்தி
 னான். ஆயினும், நன்றிசிறக்கலாம், குன்றென நின்றான். அவ
 னது தாழ்வை உலகம் வாழ்வெனாதித்தது.

(விடுபு சரிதையில் தெளிவாம்)

கோடாமல் கேடு கோடாகாது என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

243

118. கூடாமல் விமொனெந் கோந்தருமன் நீதியன்றேன்
 கோடாமல் சொன்னான் குமரேசா—நாடிச் [பால்
 சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொரு
 கோடாமை சான்றோர்க்கு கணி. (அ)

இ—ர்

குமரேசா! விமொனெந் கூடாமல், நீதி கோடாமல் ஏன்
 தருமன் கூறினான் எனின், சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்
 போல் அமைந்து ஒரு பால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி
 யன்க.

கோல் = தூலாக் கோல்

சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் = தான் சமனாக
 நின்ற தன் கண் வைத்ததை வரையறுத்துக் காட்டும் தராசு
 கோல்போல்.

'ஐயுய்திரிப் பொருளை யுணர்த்தலும் மெய்க்கடு நிலையும் மிகு
 நிறைகோர்க்கே' என்ற டி நடுவு நின்று தன் கண் உற்றதின் அள
 வைய உள்ளபடி யுணர்த்துத் தன்மை தூலாக் கோலிடம் அமைந்

திருத்தலால் அது, நடுவு நிலைமையுடைய சான்றோர்க்கு இங்கு உடையதாக நின்றது.

பலகவர் என்று கோடுதலும், உறவினர் என்று கூடுதலும் இன்றி அவ்விருவர்பாலும் எய்த்கதை நடுவாக நின்று ஆய்ந்து தெளிந்த உண்மையைக் துணிந்து மொழிவதே அறிவோர்க்கு அழகு என்பதாகும்.

இது திருமண்பால் அமைந்திருந்தது.

கதை

தருமர் அரசு புரிந்த காலத்தில், வீமன் ஓர் அடவியிற் புகுந்தான். அஃது ஒரு புருட மிருகத்துக்கு உரிமையானது. அது மனிதமுதமும் மிருக உடம்பும் அமைந்தது. மந்திர பலமுடை

31

23-2 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யது. அத் வீமனைக் கண்டது. இருவருக்கும் கலாம் நிகழ்ந்தது. வீமன் அதன் எல்லைபயர் உடக்குமுன் அர்மிருக பூதம் அவனைப் பிடித்துவிடுமாபின் தணக்கு அவன் அடி மையாகவேண்டுமென்றும் இலகேல் சான் அவனுக்கு ஊழி உஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் முடிவில் அஃதொரு முடிவாகச் செய்தது. வீமனும் இசைந்தான். குறித்த எல்லையில் தருமனை நிறுத்தி இருவரும் ஓட ஒரு மண்பட்டார். பச்சய ஒட்டக்கதைச் சிர்வையில் வைத்த வீமன் பூதத்தின் மாற்பைத் தொடர்விட்டு ஒடினான். காலின் மாமகன் கால் விசைத்தீதாட பூதமும் அவனைப் பிடிக்காடாந்தது. முடுகிற்று முடிவில் வீமனைப் பூதம் பிடித்தது. பிடித்த சமயம் வீமன் வலக்கால் எல்லைப்புறத்து நின்றது. இடக்கால் எல்லைக்குள் இருந்தது வீமன் கடந்தீசன் என்றான். பூதம் பிடித்துவிட்டேன் என்றது. நடுவினற தருமனை இருவரும் நலங்கூற வேண்டினார். சமன் மகன் சமன் செய்து சீர் தூக்கினான். தம்பியென்றுங் தருதாமல் இடக்கால் பூதத்திற் குரியதே, ஆகலால் அதனைத்

துணித்து அதலிடங் கொடு என்றான். வீமனும் இசைநதான். கராமல் வரால் விசத் துணிக்கான் பூதம் அவனைத் தடுத்தது. தருமனது நடுவு நிலைமைக்கு மட்டும்தான் தான் உரிமையாக நின்றே உற்றது செய்தது.

விரிவை அவர் ரிதத்தில் உணர்சு.

குழப்பிறந்தார் எங்கு கையினும் கோடார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

119. மாறில் விகர்னன் சொல் மனனவைநிற்செய் .மென்றேன்
கூறினார் வல்லு குமரேசா—கூறுகின்ற
சொற்கோட்ட மில்லது செய்பார். ஒருதலைபா
உட்கோட்டம் இன்மை பெறின். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! விகர்னனுடைய சொல் நடுவு நிலைமையுடையது என்று அரசன் அவையில் அனைவரும் ஏன் சொன்னார் 12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை. 2-ம்

எனின், உட்கோட்டம் இன்மை ஒருதலையகப்பெறின், சொல் கோட்டம் இல்லது செய்பம் என்க.

சொல் கோட்டம் இல்லது செய்பம் = சொல்லின் கட்டுகோடுதல் இல்லாதது நடுவு நிலைமையாம்.

உட்கோட்டம் இன்மை ஒரு தலையாப்பெறின் = மனத்தின் கட்டுகோட்டம் இன்மை உறுதியாக உமையப பெறின்

கோட்டமில்லாத மனமுடையான் கூறுகின்ற நீதிமொழியே நடுவு நிலைமையுடையதாகக் கருதப்படும் என்பதாம்.

உட்கோட்டமும், மொழிக் கோட்டமும் ஒருங்கே யில்லாத ஒருவனிடத்தே உள்ள செய்பமுடைமைதான் யாவரானும் ஓர்ப நிற்கும் உயர்வுடையது என்பது கருத்து,

அது விகர்னன் பால் அமைந்திருந்தது.

விசநுணன் என்பவன் துரியோதனனுடைய இளைய தம்பி. நேர்மையான நெஞ்சமும், கூர்மையான மதியும் வாய்ந்தவன். உண்மையை உறுதியாக நின்று உரைக்க வல்லவன். தனது முன்னவன் பொல்லாத செயலைப் பாஞ்சாலிபால் புரியும்பாலத்தில் இவன் நடு நின்று நல்ல நீதிகளைச் சொல்லினான். பிறரெல்லாருள் அரசனுக்கு அஞ்சிக் தகுதியின்றி அவையில் தங்கியிருந்தார் இவன்மட்டும் அஞ்சாமல் எழுந்தான். நெஞ்சு கோடாமல் நேர்நின்றான். நன்மொழிகள் பல நன்கு சொன்னான். வீதிமர், துரோணர் முதலிய உயர்ந்தோர் அனைவரும் இவனது தகுதியை மகிழ்க்கார். மிகுதியாகத் துடித்தார். தங்கவன் என்று இவனைப் போற்றினார்.

இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.

நடுவு நிலைமையுடையவன் மொழியும் மனமும் கோடா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

246

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

120

வாணிகம்செய் ஏலேலர் மற்றவையும் பேணியறம்
கோணதேதன் செய்தார் குமரேசா—காணியா
வாணிக்கு செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுக் தம்போற் செயின்.

இ—ள்

குமரேசா! ஏலேலர் பிறர் பொருளையும் தம் பொருள் போல் பேணி ஏன் வாணிகம் செய்தார் எனின், பிறவும் தம்போல் பேணிச் செயின், வாணிகம் செய்வார்க்கு என்ன வாணிகம் ஆம் என்க.

தா என்றது தம் பொருளை

பிறவும் தம போல் பேணிச் செயின்—பிறர் பொருளையும் தம் பொருள்போல் போற்றி வர்த்தகம் செயின்.

கொள்வதிலும் கொடுப்பதிலும் கொடுமையின்றிச் செய்த லே நடுவு நிலைமை என்றபடி.

வாணிகம் இரண்டனும் முன்னது வர்த்தகத்தையும், பின் னது ஊதியத்தையும் உணர்த்தி நின்றது.

பிறர் பொருளையும், தம் பொருள் போலவே கருதி வாணி கம் செய்யும் அறிவோர்க்கு அறமும் பொருளும் மிகவும் பெரு குள் என்பது வருத்தம்.

கோடாமல் வாணிகம் செய்பவரே குல வணிகர் என்பதும், அரிய பொருள்களெல்லாம் அவருக்கே யெளிதில் உலாவாம் என்ப தும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை ஏவலை சிங்கர் பால் உணர்ப்பதும்.

கதை.

ஏவலை சிங்கர் என்பவர் நமது வள்ளுவ தெய்வத்தின் சாலத் திலிருந்த ஒரு வணிக குல தினகர். உயரிய குணங்களெல்லாம்

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை. 247

ஒருங்கேயுடையவர், வணிக முறையில் எவருந்தனக்கு இணையில் லாதவர். பெருங்கடல் கடந்தும் அரும்பொருள் தொகுத்தார். கலம் பல வைத்து நலம்பெற வாழ்க்கார். தமது வர்த்தகத் துறையில் எத்திறத்தும் இவர் கோடாமல் நின்றார். பிறவுந் தமபோல் பேணியே செய்தார். அதனால் பெரும்புகழோடு இவர் அரும் பொருள் எய்தினார். இவருக்கொரு அருமைத் திருமகன் தோன் றியிருந்தான். அவனுக்கு அழகானந்தன் என்று பெயர். அரசரும் விரும்பும் பெருத்திருவோடு இவர் சென்னையில் விளங்கி யிருந்தார். கொள்வதிலும் கொடுப்பதிலும் கொடுமையின்றி நடுவு நின்ற இவர் செய்துவந்த வணிகமாண்பை மக்கள் வாழ்த்தி

(இதன் விரிவு அபிதான போதத்தில் அறியப்படும்.)

நடுவு நிலைமை குன்றாமல் வாணிகம் செய்வாரே நலம்பெறுவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

நடுவு நிலைமையே ஒருவனுக்குச் சிறந்த நன்மை. நடுவு நிலைமையுடையவன் செல்வம் நெடிது நின்று பயன்தரும். நன்றே தரினும் ஒருவன் நடுவு நீங்கலாகாது. தக்கார் தகவு இலார் என்பதை அவரவர் மக்களால் அறியலாம். கேடுவருவதெனினும் நெஞ்சம் கோடுதல் கூடாது. கோடுதல்கானே கேடுதருங்குறி. கோடாதான் கேடு கேடாநாது. தாம் கோடாமையே சான்றோர்க்கு உயரணி. நடுவு நிலைமையுடையார் மொழி மனம் கோடார். நடுவு நீங்காதவர் நலம் பல பெறுவர்.

யெ-வது நடுவு நிலைமை முற்றிற்று.

248

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யந்-ம் அசிகாரம் அடக்கமுடைமை.

அஃ சாவது தீநறியிற் செல்லாமல் நன்னெறியின் சண்ணை அடக்கிற்றால் ஒருவன் உடையனாதல். நடுவுநிலைமையுடையார்க்

கே இவ் அடக்கம் சங்கு அமைபும் ஆகலால் அதன்பின் இது
வைக்கப்பட்டது.

121. அன்றிருவன் வாயடங்கி பல்வலகும் ருளிருவர்
குன்றினார் என்னை குமரேசா— என்றும்
அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்து விடும். (க)

இ-ள்.

குமரேசா! அடக்கத்தால் ஒருவன் தறக்கம் புக்கான்
அடங்காமையால் ஏன் இருவர் இர்த்து குன்றினார் எனின், அடக்
கம் அமரருள் உய்க்குர், அடங்காமை ஆர் இருள் உய்த்து விடும்
என்க.

ஒருவன்—சபன். இருவர்=சங்கன், சாதன் என்பவர்
அடக்கம் அமரர் உள் உய்க்கும்—அடக்கம் தன்னையுடையாளை
தேவருள் செலுத்தார் அம் இருள் எனப்பிரித்து பொருத்திய
அருள் என்ற தொண்டு இறைவன் திருவருளையும் குறிக்கலாம்.

ஆர் இருள் உய்த்து விடும்=அரிய இருளில் செலுத்திவிடும்.
விடும் என்றது தனி வணர்க்கி விளறது. அரிய இருள்
என்றது ஒரு வகைக் கொடிய ரகத்தை. அதனைத் தடைசு என்பார்.

அடக்கமானது தன்னையுடையாளை இன்பவலகத்தில் செலுத்
தும், அடங்காமையானது தன்பவலகத்தில் தள்ளும் என்பதாம்.

இவ்வுண்மை சபன் முதலிய மூவர்பாலும் முறையே காணப்
படுகின்ற.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

249

கதை.

இற்றைக்குப்பல நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் யமுனை நதியின்
 வடகரையில் ஒரு பேரூர் இருந்தது அதில் சுபன், சங்கன், சா
 சுன் என்பவர் இருந்தார் இவர் அந்தணர் மரபினர். அம்மு
 வரும் மனந்தகையவேண்டி வனம் புகுந்தார் கனி காய்களை
 யுண்டு மோன விரதங்கொண்டார். விடாமல் முயன்றார். அவர்
 விாத நலத்தின் பலனை விமானங்கள் மூன்று வந்தன மூவரும்
 தனித்தனி அவற்றில் ஏறினர். அவை மேல்நோக்கி எழுந்தன.
 அவ்வமையம் சிங்கோர் கருடன் ஒரு பாம்பைப் பற்றிற்று. அத
 னைக்கண்டார் கண்ட மூவரும் சங்கன் என்பவன் கருடா, அர
 வை விடுக என்றான். விட்டது. அதன் பயனாக விமானத்தை
 விட்டு அவனும் கீழே விழுந்தான். அதனைக்கண்ட சாகன், விடச்
 சொன்னமையால் அது நிகழ்ந்தென்று கருதி "பற்றுக்" என்றான்.
 கருடன் மீண்டும் அதனைப் பற்றியது. அக்குற்றத்தால் தானும்
 பற்றுக் கீழே விழுந்தான். சுபன் மாத்திரம், உயிர்கள் வினை
 மாயன்னைத் தததம் உரிமைக்கேற்ப நுகர்சின்றன என்று தெ
 ரிந்து ஒன்றுக் கூறாமல் இருந்தான். அவன் விமானம் மேலே
 ழுந்தது விரைந்து சென்றது. அவனும் அமரருள் ஒருவனாய்
 அமைந்தின்புற்றான். இதில் வந்த கருடனும் பாம்பும் இத்திர
 னும் யமனும் என்பர். அம்முவரது அடக்கத்தின் தகுதியைச்
 சோதிக்கக் கருதியிவ்விந்வர் வந்தனராம். இது போசன் காலத்
 தில் நிகழ்ந்தது.

நூற்றாவாரு கருடன்பால் ஒரு மொழியை யடக்கமின்றி
 யரைத்தலாலே
 குற்றமுற்றார் இருவர்துயர் கொண்டொத்தார் ஒருவன்மட்டிங்
 குறிக்கொண்டுள்ளம
 பற்றி நின்றான் அடக்கம் அதன் பயனாக வானவனுய்ப்
 பயன் துய்த்தானால்
 இற்றறிந்தும் அடக்கத்தை யிகந்து தன்படுமய்துகின்ற
 தென்னே என்னே.

அடக்கம் தன்னை யுடையானுக்குத் தறக்க இன்பத்தைக்
சொடுக்கும் என்பது இதனால்கூறப்பட்டது.

250

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

122. அன்றேன் அனுமான் அடக்கத்தை ஆரூயிர் போற்
குன்றாமற் காத்தான் குமரேசா—என்றும்
காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூடும் கில்லை யுயிர் க்கு.
க—ரி.

குமரேசா! அனுமான் என் அடக்கத்தை உயிர்போற்
காத்தான் எனின், உயிர்க்கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை ஆக
லின் அடக்கத்தை ஒராவன் உறுதிப் பொருளாகக் கருதிக் காக்க
வேண்டினான்.

உயிர்க்கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை =
உயிர்க்கு அடக்கத்தினும் மிக்க செல்வம் இல்லை. பொருள்
இம்மைக்கு மாத்திரம் ஏது. அடக்கம் இம்மை மறுமை என்னும்
இருமை யின்பங்கட்கும் ஏதுவாம், ஆதலால் அதனை உயிர்க்கு
ஆக்கம் என்றார்.

பொருள் உடற்கு உறுதி யயப்பது போல் அடக்கம்
உயிர்க்கு உறுதி யயத்தும் என்பது ஆதலால் அதனையே ஒரு
வன் உறுதியாகக்கொண்டு ஒழுக்கெவண்டும் என்பதும் இதில் உண
ர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்மை அனுமான்பால் உணரையாயும்

கதை.

அடக்கத்தையே உறுதிப் பொருளாக அனுமார் கருதிக்
காத்தார் என்பது அவர் சரிதத்தில் கிங்காங்கு தெளியப்படும்.

அறியு மீத உரு விதே அற்றமீ தி அருட்புலத்தின்
செறிவு மீதே செயலீதே தேற்றமீ தி தேற்றத்தின்
கெறியு மீதே கிளைவீதே நீதியீதே கினக்கென்றால்

வெறிவாரன்றோ குணங்களைக் கிளிஞ்சன்முதலாம் மேலோர்கள்.

அரும்புலத்தின் செறிவும்—அரிய புலன்களின் அடக்கமும்.
இது சிதை அனுமான நோக்கித் கூறியது.

13-ம் அதிகாரம் அடக்க முடைமை. 251

இதில் எல்லா நல்ல குணங்களும் அனுமானப்பால் அமைந்திருந்தன என்பதும் அவன் கொண்டிருந்த அடக்கரீபோல் பிரமன் முசலிய மேலோரும் கொள்ளவில்லை வென்பதும் காண்க.

அடக்கமே உயிர்கட்கு உறுதிப் பொருள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

123. பண்டு சடபரதர் பாரில் அடங்கித்தின்றம்
கொண்டார் உயர்வேன் குமரேசா—கொண்ட
செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவறிந்
தாற்றின் அடங்கப் பெறின்.

இ—ள்.

குமரேசா! பிறர் அறியாவண்ணம் அடங்கியிருந்தும் சடபரதரை ஏன் உலகம் அறிந்து அவருக்குப் பெருமை செய்தது எனின், அறிவு அறிந்து ஆற்றின் அடங்கப் பெறின், செறிவு அறிந்து சீர்மை பயக்கும் என்க.

செறிவு—அடக்கம்.

அறிவு அறிந்து—அறிவின் பயனையறிந்து. இனி, அறிய வேண்டுவனவற்றை அறிந்து எனவும் இது பொருள்படும்.

அடக்கமே அறிவின் பயன் என்பதை அறிந்து நெறியால் ஒருவன் அடங்காப்பெறின், அவ்வடக்கம் உயர்ந்தோரான் அறியப் பட்டு அவனுக்கு மேன்மையைக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

அறியுடைய ஒருவன் அடங்கித் தன்னை வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பினும் எவ்விதத்தானும் உலகம் அவனை யறிந்து புகழ்ந்து போற்றும் என்பதாம் இவ்வுண்மை சடபரதர் பால் தெரியப்படும்.

32

252

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

பண்டைக் காலத்தில் சிந்து தேசத்தை ஆண்ட சவ்வீரன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். இவனுக்கு இரகுணன் எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. இவன் நல்ல அறிவடைபவன். ஒரு நாள் சிவிகையூர்து ஒரு காட்டின் வழியே சென்றான். அறிவறிந்தடங்கிய சடபரதர் இவன் செல்லும் வழியில் ஒரு பித்தரைப்போல் நின்றார். பல்லக்காளர் அவரையும் தம்முடன் சேர்ந்து சுமக்கும்படி பற்றி யிர்த்தார். என் செய்வார் பாடம்! அவருந் தாங்கினார். தொடர்ந்து நடந்தார். தரையிற் கிடக்கும் சிறிய பிராணிகள் தமது அடிபடிண் மடியுமென்பது கருதித் தாண்டித் தாண்டிச் சென்றார். உச்செலவால் அரசன் அசைந்து வருந்தினான். சிவிகையை நிறுத்தித் தரையில் இறங்கினான். புதியவரைக் கண்டான். அவரது அறிவின் பெருமையையும் அடக்கத்தின் அருமையையும் உய்த்துணர்ந்தான். அடிமிசை விழுந்தான். நெடிது போற்றினான். தனது பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி நொடிது வேண்டினான். அவரைச் சிவிகையில் ஏற்றித் தனது திண்டோளால் தாங்கினான். தன்னகர் கொணர்ந்தான். அவ

ரகுளால் ஐயம் அகன்றான். மெய்யுணர்வுற்றான் உலகமும் அவ்
 ரது செறிவை அறிந்தது. சீர் பல செய்தது.

அடக்கமுடையவன் பெருமையை உலகம் அறிந்து போற்
 றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

124. இல்வாழ்க்கை யுற்றிருந்தம் எனையர்வு பெற்றுநின்றார்
 கொல்வேற சனகர் குமரேசா—நல்ல
 நிலையிற் தீரியா தடங்கியான் தோற்றம்
 மலையினும் மாணப் பெரிது. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! சனகன் இவ்வாழ்க்கையில் இருந்தும் ஏன்
 உயர்வு பெற்றார் எனின், நிலையிற் தீரியாது அடங்கியான் தோற்
 றம் மலையினும் மாணப் பெரிது என்பது.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

253

தோற்றம்—உயர்ச்சி.

நிலை—இல்வாழ்பவனுக்குரிய நிலை. அஃதாவது அவன்
 நிலைத்து ஒழுகும் நெறி. நிலையில் தீரியாது அடங்கியான் தோற்
 றம்—நிலையில் நின்று வேறுபடாமல் அடக்கினவனது உயர்வு.
 மலையினும் மாணப் பெரிது—மலையின் உயர்ச்சியினும் மிகப்பெரிது.

மலையின் உயர்ச்சியே உலகில் உயர்ந்தது எனினும். அதனி
 னும் அடக்கமுடையவன் புகழே உயர்ந்த தென்பதாம். மலை
 எவ்வளவு தோற்றத்தை யுடையதாயினும் அதனை அடுத்து நின்று
 காண்பார்த்கே அது காணப்படும். அடக்கமுடையவனை அனை
 வரும் அறிவர் என்றபடி.

அடக்கின ஒருவன் பெருமையே இவ்வுலகில் அடக்காமல்
 நிற்கும் என்பது குறிப்பு.

நெறி களையுமல் அடங்கி நின்றானே இவ்வுலகில் உயர்ந்தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது சனகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சனக மன்னன் நெறி நின்று அரசுபுரிந்த காலத்தில் அவன் பால் முனிவர் பலர் வந்து குழுவினர். உண்டியும், உடையும், உறையுளும் உதவி அவரனைவரையும் அவன் ஆதரித்தான். தலைமையான புலமைவாய்ந்த அருந்தவர் ஒருவர்பால் அவர் அமைந்து ஊல் பரீன்றார். சனகனும் உடனிருந்து பரீன்று வந்தான். குறித்த நேரத்தில் எவர் வரவில்லையானாலும் குரு பாடத்தை ஆரம்பித்து விடுவார். அரசன் வரவில்லை என்றால் அவர் நிறுத்தி வைத்திருப்பார். வந்தபின் தொடங்குவார் இதனை முனிவர்கள் எண்ணினார். மனமிக்க மெலிந்தார். அரசனானபடியால் நமது குரு தறவினாகிய நமயினும் சனகன்பால் நன் மதிப்புக்கு உண்டென்றார் என்று தம்முட்குறிஞர். இதனை உய்த்துணர்ந்த குரு சனகன் உயர்வை அவர்கட்குக் காட்டித் தருதினார். ஒரு மந்திர 254

திருக்குறட்டு குமரேச வெண்பா பலத்தால் ஒரு பெரு நெருப்பை அரண்மனையில் தோன்றும்படி செய்தார். மாவிகை முற்றும் பற்றி யெரிந்தாகக் காணப்பட்டது. பாடங்கேட்கும் பொருட்டுக் குழுவியிருந்தவரனைவரும் குலைந்தெழுந்தார். தங்கள் கோணங்களையும் கமண்டலங்களையும் குறித்து ஓடினார். சனகன் மட்டும் தனியே யிருந்தான். குருவும் இருந்தார். "நீ ஏன் போகவில்லை" என்று அரசனை வினவினார். எல்லாம் இறைவன் செயல், அடிமை என் செய்வேன் என்று அடங்கியிருந்தான். ஓடின முனிவர் அங்கு ஒன்றும் இன்மையையுணர்ந்தார். யிண்டார். மன்னனையும் குருவையும் காந்த கண்டார். நாணினார். அரசன் அடக்கத்தை அறிந்து போற்றினார். தோன்றிய எவரினும் அவன் தோற்றமே உயர்ந்தது.

அடக்கமுடையவன் உயர்ச்சியே அனைத்தினும் பெரிது
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

125. கண்டு குசேலனைமுன் கண்ணன் பணிந்ததையேன்
கொண்டு புகழ்ந்தார் குமரேசா—உண்டான
எல்லார்க்கும் நன்றும் பணித லவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வர் தகைத்து. (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணன் குசேலனைப் பணிந்ததை ஏன்
எல்லாரும் கொண்டாடுகின்றார் எனின், பணிதல் எல்லார்க்கும்
நன்றும். அவருள்ளும் செல்வர்க்கே செல்வர் தகைத்து என்க.

பணிதல் = அடங்குதல். தகைத்து = தகுதியையுடையது.
பணிதல் தகைத்து என அமைத்து நோக்குக.

அடங்கி ஒழுக்கும் குணம் செல்வர்க்கு அமையுமாயின் அஃது
அவர்க்கு மேலும் ஒரு செல்வம் அமைந்த சிறப்பியையுடையதாம்
என்க.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை. 253

கல்வி அதிகாரம் குடிப்பிறப்பு முகலிய நலந்தரியுடையார்
அடங்குதலினும் செல்வர் அடங்குதலே சிறந்ததே காண்கும் என்
பார் “செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து” என்றார். ஏகாரம்பிரிநிலை.

செல்வமுடையவர் அடக்கமுடையவாராயின் அவரது மேன்
மை மிகவும் பெரிதாம் என்பது கருத்து. செல்வர் அடக்கமே
சிறந்து காட்டும் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இதனைக்
கண்ணன்பால் காண்க.

கதை

மணி முடி யரசர் பால் வந்து பணியும்படியான பெருஞ் செல்வத்தைக் கண்ணன் பெற்றிருந்தும் குசேலரைக் கண்டவுடனே அனைநரும் காணப் பணிந்தான். அப்பணிதல் அவனுக்குப் பெருஞ் சிறப்பைத் தந்தது. செல்வர் அடங்கின் அஃது அவர்க்குப் பெரும்புகழை விளைக்கும் என்பதை உலகம் கண்ணன் பால் கண்டது.

கல்வி யுடைமை பொருளுடைமை பென்றிரண்டு
செல்வமும் செல்வம் எனப்பெறும்—இல்லார்
குறையிரந்து தம்முன்னர் நிற்ப்போல் தாமும்
தலைவணங்கித் தாமழப் பெறின். (கீதி நெறி விளக்கம்.)

செல்வர்க்கு அடக்கமே தேடருஞ் சிறப்பு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

126. புற்றோங்க ஏனோ பொறியடக்கி வான்மீகர்
குற்றமற நின்றார் குமரேசா—உற்ற
ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

இ—ள்

குமரேசா! புற்றவளர வான்மீகர் ஏன் அதில் அடக்கி நின்ற தன் பொறியை அடக்கினார் என்னின், ஆமைபோல் ஒரு 256 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா. மையுள் ஐந்தும் அடக்கல் ஆற்றின், எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து என்க.

ஒருமையுள் ஐந்து அடக்கல் ஆற்றின்—ஒரு பிறப்பில் ஐம் பொறிகளையும் ஒருவன் அடக்க வல்லவனாயின் ஆற்றின் என

ரா அதன் அருமை கருது.

ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் அதனையுடைய பொறிகளை யுணர்த்தியின்றது. இஃது எண்ணலாவை ஆகுபெயர்.

கால்கள் நான்கு தலை ஒன்று ஆக ஐந்து உறுப்புக்களையும் ஆமை இடர் புகுதாமல் தன்னுள்ளோ அடக்குந் தன்மைபோல் ஒரு பிறப்பிலே ஒருவன் ஐம்பொறிகளையும் பாவம் புகுதாமல் அடக்கவல்லவனாயின், அஃது அவனுக்கு எழுபிறப்பினும் துணையாய் நின்று இன்பம் பயக்கும் என்பதாம்.

ஒருமையில் ஐந்தை அடக்கினவன் எழுமையினும் இன்புறுவன் என்பது கருத்து. வினைப்பயன் எழுமையும் தொடரும் என்பது இதனாலும் தெளிவாம்.

ஒன்று ஐந்து ஏழ் என்னும் எண்கள் இதில் ஒன்றிவந்த நயத்தை ஊன்றி உணர்க.

நிலத்தில் வாழும் மக்கள் நிலைக்க இன்பத்தைக் காணவேண்டுமாயின் நீரில் வாழும் ஆமையின் கீர்மையைப் பேணவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

ஒரு பிறப்பினர் அடக்கக்கால் ஒருவன் எழுபிறப்பினும் இன்புறுவன் என்பது இசில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை வான் மகிபால் உணரப்படுமே.

கதை.

வான்மிதி ஏன்பவர் பல்லாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் இவ்வுலகில் இருந்த ஒரு பெரியவர். மிறப்பால் அந்தணர். வினைவயத்தால் இவர் தமது குல வொழுக்கத்தை மறந்தார். இழிமகள்

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

257

ஒருத்தியை மணந்தார். பழிபடு வினைகள் பலவும் புரிந்தார். அவளுடன் கூடி மக்கள் பலரைப் பெற்றார். வாய்ப்பறி முகவிய கொடுவினைகளைச் செய்தார். அவற்றால் வருவனகொண்டு அவர்களை ஆதரித்து வந்தார். வருங்கால் ஒரு முனிவர் அவ்வழி வந்தார். அவரையும் இவர் ஆறலைக்கத் தொடர்ந்தார். முனிவர்

இவரை நோக்கி, என்னிடம் யாதும் இல்லை. ஆரியனும், இத்தீவினையால் வாய் பாகம் நின்னையும், இலாபம் உன் மனைவி மக்களையும் பற்றா. இதன் முடிவான பலனை முதலில் தெளிக என்றார். அவரது அறவுரையை இவர் அய்ந்தார். தமது குடிசையை நோக்கிச் சென்றார். மனைவி மக்களிடம் தாம் செய்யும் பாவத்தில் பாதி பெறுவீரோ என்றார். பாவம் கொள்ளோம் அதனால் வரும் பெருனையே கொள்வோம் என்றார். ஒருவரும் உறவல்ல என்னும் உண்மையை யுணர்ந்தார். மீண்டார். முனிவரை ஓடிவந்து கண்டார். அடிமிசை விழுந்தார். அருள்புரிய வேண்டினார். அவராம் புரிந்தார். புரிந்தவர் நாரதர் என்பார். புரிந்த பந்திரததை இவர் இடந்து சிந்தித்தார். பாவங்கள் பல கடந்தன. இருந்தகிலிருந்து இவர் எழுந்திடவில்லை. புற்றும் பற்றிப் புறக்கே வளர்ந்தது. முற்றும் மறைத்தது. புற்றில் அடங்கி இவர் போறிகளையடக்கினார். தத்துவவுணர்வை முற்றிலும் பெற்றார். வெளியுற்றார். இராம சரிதமாகிய இராமாயணத்தை வடமொழியில் அழகுற அருளிச்செய்தார். அதன்பின் அனைவரும் இவரை ஆதிதீவி என்றார். வன்மீகம்—புற்று. அதனால் மூடப்பட்டதனால் இவர் வான்மீகி எனப் பெற்றார். அருந்தவர் போற்றும் பெருந்தவராய் இவர் ஒருமையில் ஐந்தினையடக்கி எழுமையினும் இன்பமெய்தினார்.

விரிவை இவரது நான்முதத்தில் உணர்க.

எழுமையினும் அடக்கம் இன்பந் தருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

127.

நாவினைக்கா வாமலன்றேன் நற்கவுந்தி யானீருவர்
குகிரீ யானார் குமரேசா—பூவுலகில்
யாகாவா ராரினும் நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பா சொல்லி மூக்குப் பட்டு.

(எ)

இ—ள்.

குமரேசா! நாவைக் காவாமையால் கவுந்திபடிகளால்
என் இருவர் நரியாயினார் எனின், யாகாவாராயினும் நாகாக்க கா
வாக்கால் சொல்லிமூக்குப்பட்டு சோகாப்பர் என்க.

எது என்னும் ஆற்றினை ஒருமை வினாவின் பன்மையாகிய
'பா' என்பது எல்லாவற்றையும் என சுண்டு நிறைவை உணர்த்தி
நின்றது.

சொல்லிமூக்குப்பட்டு சோகாப்பர்—சொற்குற்றத்தில் அகப்
பட்டுக் துக்கிப்பார்.

எவற்றையடக்காவிடினும் நாவை அடக்கவேண்டுமென்பார்
“யாகாவாராயினும் நாகாக்க” என்றார் நாவைக் காத்தலாவது
தீய சொற்களைச் சொல்லாதி நுக்கும்படி செய்தல்.

மனத்தையும் மெய்ப்பையும் காணா வர்ப்படுங்கு குற்றத்தினும்
ஒருவன் நாவைக் காவா வர்ப்படுங்கு குற்றம் பெரிதாம் என்பது
கருத்து.

தன்னால் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றுள்ளும் ஒருவன் நா
ஒன்றையுமே நாடிக் காத்தல் வேண்டும் என்பதும், காவாக்கால்
வெளிப்படையாகப் பெருங் கேட்டை விரையில் அடைவான்
என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இது கவுந்திபால் வந்த
இருவர்பால் காணப்பட்டது.

கதை.

கோவலன் தனது மனைவியோடு மதுரையை நோக்கி ஒரு
காலத்திற் கவுந்தியென்னும் ஒரு தவ முது மரணிக் கண்டான்.
தொழுதான். அவன் இவன் நிகழ்மையை யறிந்தான். இரங்கி
13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை. 259

அருளிணள். அறவுரைகள் பல புக்கன்றள். தேற்றிணள். அதன்
பின் அங்கீகார் மலர்ச்சோலையில் அம்முவுரும் தங்கியிருந்தார்.
அவ்வமையம் ஒரு விடன் தன் காதற்சிறுத்திபுடன் அவ்வழி வந்
தான். இருவரும் அம்முவுரை யணுகினார். கோவலன் கண்ணகி
என்னும் அவ்விருவரது உருவ நலங்களை யிவர் உருவ நோக்கினார்.
நெடிதுகின்றார். வியந்தார். 'இவர் யாவர்,' எனக் கவுந்தியிடம்
கேட்டார். எம்மக்கள் என்றான். என்றைதக் கேட்டு நின்றவர்
நகைத்தார். ஒரு வயிற்றுட்பிறந்தோர் கொழுநனும் மனைவியு
மாய்ச் கூடியிருத்தல் கூடுமோ என்று பரிசுகித்தார். மீண்டும்
மீண்டும் வேண்டிவ மொழிந்தார். விசடம் செய்தார். உடனே
கவுந்தி வெகுண்டாள். அவ்விருவரையும் நரிகளாகச் சபித்தாள்.
அவ்வாறே அவர் குறிய நரினாய் நெடிய குரலிட்டார். உயர்ந்த
மக்கட்பிறப்பை ஒரு சொல்லால் இழந்தார். இழி பிறப்புற்றார்.
நா காவாயை யால் சொல்லிமுக்குட்டட்டு சோகாப்பராயினார்.

இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் தெளியாம்.
ஆக்கப் படுக்கும் அருந்தனைவாய்ப் பெய்சிக்கும்
பொக்கப் படுக்கும் புலைநாகத் துய்ப்பிக்கும்
காக்கப் படுவனவும் இந்நீரிடம் ஐந்தினும்
நாக்கல்ல தில்லை நனிவெல்லு மாறே (வனையாபதி.)
மொழியடக்கம் இல்லார் இழிவடைவார் என்பது இதனால்
உறப்பட்டது.

குன்றினனோர் சொல்லால் குமரோசா—என்றெனும்
ஒன்றுநுந் தீச்சொற் பொருட் பயன் உண்டாயின்
நன்றாகா தாகி விடும்.

இ—ள்.

குமரோசா! மாடலன் ஒரு சொல்லால் தனது நன்மை
பெல்லாம் ஏன் இழந்த குன்றினான் எனின், தீச்சொற் பொருட்
33

268 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

பயன் ஒன்றாயினும் ஒருவன் பால் உண்டாயின், அவன் நன்று
தீதாய் விடும் என்க.

தீச்சொல் என்றது குறளை கவிஞ்சொல் முதலிய தீய சொற்
களை.

தீச்சொல் பொருட் பயன்—தீய சொல்லின் பொருளால்
வரும் பயன்.

ஒன்றானும் உண்டாயின்—ஒரு சிறிது தோன்றினும்.

பிறர் துன்புறத்தக்க ஒரு தீய சொல்லை நாவடக்கமில்லாமல்
ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அதனால் அவன் நலங்கள் பலவும்
நாசமுறும் என்பதாம்.

பல் நல்ல சொற்களையுடையவனிடத்தே தீய சொல் ஒன்று
தோன்றாமாயின் அஃது அவன் நன்மையெல்லாம் கெடுத்துத்
தீமையைக் கொடுத்தவிடும் எனவும் இது பொருள்படும்.

தீய சொல்லை நாவடக்கமின்றிச் சொல்பவன் தீக்குறவான்
என்பது கருத்து. இது மாடலன்பால் காணப்படும்.

கதை.

மாடலன் என்பவன் ஓர் அந்தணன். சோழ நாட்டிலே காவிரி
நீப் பூம் பட்டினத்தை யடுத்திருந்த தலைச்செங்கானம் என்னும்

ஊரிலே பிறந்தவன். அரிய விரத ஒழுக்கங்களை யுடையவன். கோவலனோடு பெரு நண்புகொண்டிருந்தான். அவன் நிலை குலைந்து சென்று மதுரையில் கொலையுண்டிருந்ததை யிவன் அறிந்தான். அங்கிருந்து மீண்டான். காரிரிப் பூம் பட்டினத்துட் புகுந்தான். கேட்டவர் நடுங்கும்படி அக்கொலை வினையின் கொடுமையைக் கூறினான். நாவடக்கம் இல்லாமல் இவன் சொல்லிய கடுமொழியின் பயனைக் கோவலனது பெற்றோர் உற்றோர் முதலிய பலரும் அறிந்தார். பரிந்துமாண்டார். அதனால் இவன் புண்ணியத்தை இழந்தான். தீவினைத் துன்பத்தை மேயினான். அதன்பின் அப்பாவத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு இவன் காசியையடைந்தான். கங்கைப்பாடி.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

261

னான். ஈசனை வணங்கி மாசனை நீங்கினான். தீச்சொற் பொருட்பயன் ஒருவன்பால் ஒன்று இருப்பினும் அஃது அவன் நன்றை யெல்லாம் குன்ற அழிக்கும் என்பதை உலகம் இவன் பால் உணர்ந்தது.

கற்றறிவு குலமேன்மை கருணைபெரும் புதழ்செல்வம்

கைமமா நெண்ணு

துற்றுதவு கொடைசீர்மை ஒழுக்கம் அருந் தவரியமம்

உறவின் கேண்மை

மற்றெதிரில் லாத்திண்மை வாய்மையிருந் தூய்மையொடு

வாப்பியாவும்

பெற்றறிவு அடக்கமில்லாப் பெருமிதத்தால் அத்தனைக்கும்

பிழைபுண்டாமால்.

(பிரபோத சந்திரோதயம்)

நாவடக்கம் இல்லரைப் பாவம் தானே வந்து பற்றுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

129. ஆற்றாத சிற்றத்தோடன்றகன்றான் ஏனாசன்
கற்றால் விதான் குமரோசா—மாற்றாத
தீயினம் சுட்டபுன் உள்ளாறும் ஆறாதே
நாசினம் சுட்ட வரி.

இ—ள்.

குமரோசா! துரியோதனனது ஒரு சொல்லால் விதான்
என் பெருந் துயர் எய்தி அகன்றான் எனின், தீயினம் சுட்டபுன்
உள் ஆறும், நாசினம் சுட்ட வரி ஆறாத என்க.

நாசினம் சுற்றலாவது கடுஞ் சொற் சொல்லல். வாயினம்
சுட்ட வரி எனவும் பாடம்.

தீயினம் சுட்ட புன் உடம்பில் மட்டும் பட்டுச் சின்னாவில்
ஆயித் திரும்.

262 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

கொடிய நாசினம் சுட்ட வரி உள்ளத்தில் பட்டு ஒரு காலத்
து மாறுதென்பதாம்.

உயிர்களைத் துன்புறுத்துவதில் தீயும் கொடிய நாவும் ஒக்கு
மாயினும் முன்னது உடம்பைப்பற்றி நின்று ஒரு வகையான் நீங்
கும், பின்னது உயிரைப்பற்றி நின்று எவ்வகையானும் என்றும்
நிங்காது ஆதலால் தீயினம் கொடிய நாவே தீயது என்பது
குறிப்பு.

நாவடக்கமின்றிக் கடுஞ்சொற் சொல்பவனைத் தீயினம் கொ
டியன் என்று கருதி நல்லோர் அகல்வர் என்பது இதில் உணர்த்
தப்பட்டது. இது விதூரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கண்ணனை உயிரித்தான் என்ற எண்ணத்தால் துரியோத
னன் விதானை அவையில் வைத்துவைதான். பொறுமைபுடை
ய விதூரனும் அதனைப் பொறுக்காமல் பதைத்தான். அவனது

வெவ்வாயின் வெவ்வுரையை எண்ணி எண்ணி கொத்தான். அது
முதல் அவன் முகத்தை கோத்தாமல் அகத்தை மாற்றினான்.
வெறுத்து நீங்கினான். ஆயினும் அவன் வாயினால் சுட்டவடு
இவன் மனத்தில் கிடந்தது. மாறாதிருந்தது.

முதல் விழைந்தொருவன் உடனியைந்தபொருள் பற்றியின்புற
முயங்கினும்

அதிகமென்ற பொருள் ஒருவன் வேறுதரின் அவணையே
யொழிய அறிவரோ

பொதுமடத்தையர் தமக்குமண்ணிவிது புதுமையல்ல அவர்
புதல்வனும்

விதரன் இன்றவனோ நிறவு கொண்டதோர் கியப்பை பென்
சொலி வெறுப்பதே.

இது விதரனைக்குறித்துத் துரியோதனன் கூறிய வரிவுரை.

நயினுங்கஞ்சொல் நீயது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

263

130. உண்டாம் அறங்கனெல்லாம் உற்றடைய மெய்ப்புகழேன்
கொண்டான் தருமன் குமரேசா—மண்டு
கதவ்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி
அறம்பார்க்கும் ஆற்றி னுழைந்து.

இ—ள்.

குமரேசா! எல்லா அறங்களும் தன்னை வந்தடைய ஏன்
தருமன் புகழடைந்தான் எனின், கதம் காத்துக்கற்று அடங்கலை
ஆற்றுவானது செவ்வியை அறம் ஆற்றின் துழைந்து பார்க்கும்
என்க.

கதம்—கோடும். செவ்வி—தக்கசமயம்.

ஆற்றின் துழைந்து—நெய்யிற்புகுந்து.

கதம் காத்தல்—கோபத்தைக் காத்தல். அலிதாவது அதனை மனத்தில் புகுவொட்டாதபடி தடுத்தல்.

பொருளைக் கொள்ளைசெய்யும் கள்ளன்போல், வெகுளி மக்களது அறிவைக்கொள்ளை செய்யும் ஆதலால், அதனை ஒருவன் அஞ்சிக்காக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

கதத்தைக் காத்தலும் கற்று அடங்குதலும் அருமை என்பது ஆற்றுவான் என்பதனால் அறியப்படும்.

வெகுளியின்றிக் கவ்வியுடையனாய் அடங்கவல்லவனை அறம் தானே வந்து அடையும் என்பதாம்.

அறிவேடு அடங்கிய ஒருவனை அடைதற்கு தருமசேவதை வழிநோக்கி நிற்கும் என்பார் “ஆற்றுவான் செவ்வியை அறம் ஆற்றின் துழைந்து பார்க்கும்” என்றார்.

கதம் காத்துக் கற்று அடங்கிய ஒருவனை அறம்தானே வந்து அடையும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இது தருமன்பால் உணரப்படும்.

261

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

கதம் காத்தலினும் கற்று அடங்குதலினும் தருமர் ஒருவரே எவரினும் முதன்மையானவர். அவற்றால் அறப்பயன் அனைத்தையும் அடைந்தார். அலிது அவர் பெயரானும் அறியப்படும். தனது நாடு முழுவதையும் கவர்ந்துகொண்டு துணைவரோடு பதின்மூன்று வருடம் தன்னை வனவாசஞ்செய்யும்படி செய்த துரியோதனன் மீதும் இவர் கதம் கொண்டிலர். இனந்துபொருது அரசு பெறுவதினும், வனம்புகுந்து திரிவதே நலமென நினைந்தார்.

குரவரையும் கிளைஞரையும் குலத்தரிய துணைவரையும்
கொன்று போர் வென்

றரவநெடுந் கடலாடை அவனியெல்லாம் தனியாளும்
 அரசதன்னில்
 கரவுறையும் மணத்தாளை முனிக்குரைத்த மொழிப்படிவே
 கானந்தோறும்
 இரவுபகல் பலமுலசாதுநாந் துயிர் வாழ்தல்
 இனிது நன்றே. (1)

வயிரமெனும் கடுநெருப்பை யிகழுட்டி வளர்க்கினாய்
 வரைக்காடென்னச்
 செயிரமரில் வெகுவிபொரசு சேரவிரு திறத்தோமும்
 சென்றுமாள்வோம்
 கயிரவமுந் தாமரையும் கமழ்பழனத் திருநாட்டில்
 கலந்துவாழ
 உயிரினையாய் சந்துபட உரைத்தருளென்றான் அறத்தின்
 உருவம் போல்வான். (பாரதம்.) (2)

தருமன் கதம் காத்த வன்மையும் கற்படங்கிய தன்மையும்
 இன்னால் இனிது தெளிவாம்.

அடக்கம் உடையாளை அறம் விரும்பி யுடையும் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

இடம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை. 265

(இவ்வதிகாரத்தின் தொழைப் பொருள்)

அடக்கம் தன்னையுடையாளை இன்பத்திற் செறித்தும்,
 அடங்காமை துன்பத்தில் தள்ளும். அடக்கமே உயிரகடரு ஆக்
 கம். அடக்கமுடையான் அருஞ்சிறப்படைவான். உடையது
 அடங்கினவனே உலகில் உயர்ந்தோன். செல்வர் அடக்கமே

சிறப்பினும் சிறப்பு. ஒருமையின் அடங்கினர் எழுமையினும் இன்
புறுவர். சொல்லடக்கம் இல்லார் அல்லற்படுவார். தீச்சொல் ஒன்
றால் தீங்கு பல உளவாம். தீயினும் தீய நாவே தீயது. அறிந்
துளம் அடங்கினர் அறம்பெற அமைவார்.

13-வது அடக்கமுடைமை முற்றிற்று.

யச-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

அலீதாவது மக்கள் தத்தமக்குரிய நிலையில் வழுவாமல் ஒழு
குதலையுடையராதல். மனம் மொழி மெய்களை முறையே அடக்கி
நெறியே செலுத்தும் அறிவுடையார்க்கே ஒழுக்கம் உரிமையாக
அமையுமாகவின் இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.

அதிகாரத்தின் அடைவும் இதனானே தெளிவாம்.

131. ஏனோ தசரதனார் இன்னுபிரை நீத்தூந்தன்
கோனொழுக்கம் காத்தார் குமரேசா—மான
ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! தசரதன் உயிரைவிடுத்தும் ஏன் ஒழுக்கத்
தைக் காத்தான் எனின், ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் அவ் ஒழுக்
கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும் என்க.

விழுப்பம் தரலான்—சிறப்பினைத் தருதலான்.

266

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சிறப்பால் இழிந்தவனை எண்ணப்பட்டவனும் ஒழுக்கமுடை
யனையின், உயர்ந்தவனை மதித்துப் போற்றப்படுகின்றான் ஆதலான்

‘ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒர்ப்படும்’ என்றார்.

விழுப்பத்தைத் தருதலின் ஒருவன் ஒழுக்கத்தை உயிரினுஞ்சிறந்ததாகக் கருதிக் காக்கவேண்டும் என்பதாம்.

உயிரினுஞ்சிறந்த பொருள் ஒன்றும் இல்லை ஆயினும், அது, திவினைக்கும் இணங்கத்தன்னைபுடையார் அனைவர்க்கும் மேன்மையை ஒருபடியாக உதவாமல் நிற்கும் ஓரமுடையது. ஒழுக்கம், நல்வினையொன்றற்கே உரியதாய்த் தன்னைபுடையார் எவர்க்கும் சமமான சிறப்பை அமைவுடன் எல்கும் தகவுடையது. ஆதலால் அதனினும் இதனை ஒருவன் ஆர்வமோடு போற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

உயிரைவிட்டாலும் விடலாம் ஒருவன் ஒழுக்கத்தை விடலா கா தென்பது குறிப்பு. இது தசாதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அறுபதாயிர வருடங்கள் திருவயோத்தியிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய வேண்குடை வேந்தனாகிய தசாதன் தனது மனைவிகளுள் கைகேசி என்பவர்க்கு இருவரங்கள் தருவதாக முன் உறுதி கூறியிருந்தான். வருடங்கள் பல கழிந்தன. பின் மந்தளையால் கைகேசி தூண்டப்பட்டாள். இரவு தன்பால் அன்பால்வந்த அரசன் முன் இவள் துன்பாய்த் தோன்றினாள். அவ்வரங்கள் இரண்டையும் தரும்படி வஞ்சமாய்க் கேட்டாள். அரசன் தந்தேன் என்றான். அதன்பின், அவற்றுள் ஒன்றால் இராமன் வளம்புகுந்து திரியவும், மற்றொன்றால் தன் மகனாகிய பாதன் அரசுபுரிந்து மகிழவும் வேண்டும் என்று அவள் வேண்டி விரித்தாள். அரசன் அத

ணைக்கேட்டான். பதைத்தான். தனது அருமைத் திருமகனாகிய
 இராமனை வனஞ்செல்லும்படி சொல்ல அவன் மனம் பொருந்த
 வில்லை. சொன்னதை மறுக்கவும் அஞ்சினான். பல இனிய மொழி
 களால் அவனை நயந்து வேண்டினான். காலிலும் வீழ்ந்தான்.
 தனது ஒழுக்கத்தை ஒம்பும்பொருட்டு உலகையும் உயிரையும்

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

267

கொடுப்பதாக சொன்னான். தனது செல்லமகன் மட்டும் வனஞ்
 செல்ல திருக்கும்படி அவனைச் சொல்ல வேண்டினான். அவன் சிறி
 து மயிலைச் சந்திலன். அதனால் அரசன் உயிர் துறந்தான். ஒழுக்
 கத்தை உயிரினும் ஒம்பிய அரசனது வீழ்ப்பத்தை உலகம்
 போற்றியது.

எண்ணே வேண்டும் என்னினுடையக் கடவிலசென்
 உண்ணே ராவி வேண்டி னுமின்றே யுனதனெ
 பெண்ணே வண்ணம் மைமயன்பானே பெறுவாயேல்
 மண்ணே கொன்றி பற்றாமதொன்றும் பற்றென்றான்.

(கைகேசி சூழ்வனைப்படலம்.)

ஒழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது என்பது இன்னால் உணர்த்
 தபாடலது.

132. பன்சிகரன் ஏனோ பரிந்தும் ஒழுக்கத்தைக்

கொண்டறிந்து காத்தான் குமரேசா—கொண்ட
 பரிசுதோம்பிக் காக்க ஒழுக்கத் தெரிந்தோம்பித்
 தேரினும் அஃதே துணை. (2)

குமரேசா! பரிந்தும் ஒழுக்கத்தை என்னை காத்தான்
 எனின், தெரிந்து ஒம்பித்தேரினும் துணை அஃதே ஆகலான் ஒழுக்
 கத்தைப் பரிந்தும் காக்கவேண்டும் என்க.

பரிந்தும்—வருந்தியும். இதில் உம்மை தொக்குறிப்புது.

தெரிந்து ஒம்பித்தேரினும்—அணுகி ஆராய்ந்து தென்பினும்
 துணை அஃதே—துணையாவது அவ்வொழுக்கமே.

மேல், உயிரினும் ஒழுக்கத்தை ஒம்பவேண்டும் என்றார். அங்
கனம் அதனை ஒம்பியதனால் வரும் பயன் யாது, என்பாரை நோ
க்கி யிது கூறினார்.

ஒருவன், இருமை யின்பங்களை யும், மருவுகற்கு ஒழுக்கமே
துணை என்பது குறிப்பு. ஏகாரம் பிரிச்சீலை.

36

268

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒழுக்கத்தைக் காத்தற் கண் உளதாம் வருத்தத்தைக்கருதி
'டிரிந்தும்' என்றார்.

எவ்வகையாக ஆராய்ந்து தெளிரினும் உயிர்த்து உறுதுணை
யாய் நிற்பது ஒழுக்கமே ஆதலான், எத்தனை இரிக்கண வந்த
காலத்துந்தாராமல் அதனைக் காக்கவேண்டும் எனபதாம்.

ஒழுக்கத்தை எவ்விதத்தும் ஒருவன் போற்றிவேண்டும் என்
பது இதில் காட்டப்பட்டது. இது கசன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கசன் என்பவன் அமரர் குருவாகிய வியாழன் முதல்வன்,
அமரரால் போரிடப்பட்ட அசுரராகியிருந்தார். விரி என ஊர்
மந்திரத்தால் அடக்கடிக்கீரன் எழுப்பியவரானார். உதலல்,
வானவர் வருந்தினார். அசுரகுருவின் மால் அமரத்திரைநகர
திரமாகக்கற்றுவரும்படி அமரகுரு தன் மகனை ரொலுக்க
கசன் சேர்ப்பான். சொந்தான். அவர்மனம் மகிழ்ந்து பணிகள்
பலவும் இவன் பணிவேயாடு புரிந்தார். இவன் வந்திருந்தார்
பை அசுரர் முத்துற அறிந்தார். கொல்லத் துணிக்தார், குறித்த
தார். தனியே ஒருநாள் கசன் வெவியே வந்தான். ஒரு பொது
புகுத்தான். உடனே சில அசுரரும் புகுத்தார், அவனைக் கவறு
மறைத்தார். குருவின் மகனாகிய தெய்வயானை இயல்பாகவே

அவன்மேல் காத்தல்கொண்டிருந்தான். அவன் மீண்டுக்கொன்றால் சக்கிரன் அவனை எழுப்பினான். மீண்டும் ஒருநாள் அவனைத் தொன்று சிதைத்து மதுவிறகலக்குக் குருவிடம் தந்தார். சக்கிரன் குடித்தான். உறுதை உணர்ந்த மகன தக்காக்கு உணர்ந்தினான். தந்தையும், தன் வயிற்றில் மதுவுடன கலந்திருக்கும் கசனை வெளிப்படுத்தக் குருதினான். தனது உயிர் மருதித்தை அவன் உணரும்படி சித்தித்தார். உடனே சக்கிரன் வயிறு வெடித்தது. கசன் வெளியே வந்தான். தான் உணர்ந்த மந்திரத்தால் இறந்து கிடந்த குருவை எழுப்பினான். வந்த பயன் எய்தினான். தன் தந்தையைச் சித்தித்தான். அவன் சென்றுவிவான் என்று தெரிவாரான தெரிந்தான். தடுத்தான். தன்னைக்கலந்து மகிழும்படி

133-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை. 269

கனிந்துவண்டினான். அவன் மறுத்தான். அவன் பலமுறையும் வறுமடைந்தினான். கசன் கலங்காமல் நின்றான். அதனால், தெய்வ யானை சினந்தான். அம்மந்திரம் பலியாதிருக்கும்படி சபித்தான். அது பலியாவிட ஊர் விடுக என்று அவன் சலியாது சென்றான். வறுமையும் ஒழுக்கத்தை வறுவாமல் காத்தான்.

ஒழுக்கத்தை ஒருநாள் உறுதியாகப் போற்றவேண்டும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

133. அன்பு இழக்கால் அகலிசையும் கல்னகிக்
குன்றினான் என்பன குமரேசா—என்றும்
ஒழுக்கமுடைமை குடிமை யிழுக்கம்
இயற்கை நிரப்பாய் விடும். (க)

இ-ள்.

குமரேசா! ஒரு இழுக்கத்தால் அகலிசையும் என் கல்
லாக இயிர்தான் எனின். ஒழுக்கமுடைமை குடிமை, இழுக்கம்

இழிந்திரிபாபயங்கிர் என்க. இழுக்கம்—தவறு.

குடிமை எவற்றை உயர்குலத்தை.

ஒழுக்கத்தால் உயர்குல நன்மையும், இழுக்கத்தால் இழி
குலத்தன்மையும் உயிர்கள் எய்தும் என்பதாம்.

உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கம் இல்லாதவன்
இழிந்தவன் என்பதும், இழிந்தகுலத்தில் பிறந்தவனாயினும் ஒழு
க்கமுள்ளவனென உயர்ந்தவன் என்பதும் உணர்த்தியபடி.

உயர்குலம் என்பதும் இந்நிகுலம் என்பதும் ஒழுக்கத்தானும்
பெரிந்தகூடும் முறையே உணரப்படும் என்பது குறிப்பு.

இத்தகைய முறையார் இழிபிறப்படைவார் என்பது இடில்
உணர்த்தப்படடது. இவ்வுண்மை அகலிகைபால் உணரப்படும்.

270

நிருக்குறட் குமரோர வென்பா.

கதை

அகலிகை என்பவன் முற்கலவ முனிவரது புதல்வி. அவன்
அருளால் தோன்றினான். ஒப்பில்லாத போழுகுடைஉவன். உம்
பரும் இர்பரும் இவளது உருவலத்தை வியந்தார். புந்ந்தார்.
மணம்புரிய விரும்பினார். தினத்தோறும் வந்தார். முனிவரும்,
தேவரும், அரசரும் வருவதை முற்கலக்கண்டார். அயலினவலால்
அவரணவலையும் கொக்கினார். நிருக்குழுகி நெடுநான் நின்று
வெளிவருவோரே அகலிகைக்கு உரியோரென்று முனிவர் புந்
தார். வாரியல் அணவரும் வந்து புந்ந்தார். ஆழ்ந்த முர்சை
அடக்கி நின்றார். வாரியல் அடக்கும் வலியினை விழுகதார் ஒரு
வர் பின் ஒருவராய் வெளியே வந்தார். கருத்தடக்காமல் கருத்
தமோடகன்றார். இத்திரன் பலமுறை முயன்றான் பயன்பெற
நின்றிலன். கோதமர் மட்டும் நெடுநான் நின்றார். அகலிகை
யை நீணந்தார். வெளியே வந்தார். வந்தவர் பெருமைபுத் தந்
தையறிந்தார். தனது குலமனை அவர் கலமுறத் தந்தார். கொ

தமர் கொண்டு எடுத்தார். கூட வாழ்க்கை. வாழ்வால், இர
 திரன் ஒரு நாள் அங்கு வந்தாமாய் வந்தான். முனிவர் இல்லை.
 வந்திடும் அவனால் வந்திடுக்காயிட்டான். உடனே, முனிவர் வந்
 தார். பாவம்! அகலிகை என் செய்வார். அஞ்சி நின்றார்.
 இழுக்கக் தெளிந்தார். அம்மொல்லெயலை நோக்கினார். கல்லாம்
 படி சபித்தார். அவரும் கருங்கல்லாகி பருங்கி விற்ப்தான்.
 வழுவில்லவரும். ஓர் இழுக்கால் இழிவினையடைந்தான். இழுக்
 கம் இழிந்த பிறப்பாய்விதம் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்
 தது.

ஒழுக்கம் உயர்வுக்கும், இழுக்கம் இழிவுக்கும் ஏதுவாம் என்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

143. பண்டு சுருமாரன் பார்ப்பானாய் வந்தமேன்
 கொண்டான் இழிவைக் குமரோசா—உண்ட
 மறப்பினும் ஒத்துக்கொள்ளலாகும் பார்ப்பான்
 பிறப்பொருக்கங் குன்றக் கொடும். (ச)
 14-ம் அநிகாரம் ஒழுக்கமுடையன. 271
 இ—ள்.

குமரோசா! சுருமாரன் பார்ப்பானாய்ப் பிறந்தும் ஏன்
 இழிந்தான் எனின், ஒத்து மறப்பினும் கொள்ளலாகும், ஒழுக்கம்
 குன்றுமாயின் பார்ப்பான் பிறப்புக் கொடும் என்க.
 ஒத்து—வேதம், ஒகப்படுவது என்னும் ஏதுவான் வந்தது.
 பார்ப்பான்—அந்தணன். வேதப் பொருளாயே விரும்பிப்
 பார்ப்பான் என்பதாம்.

பிறப்புக்கெடுதல்—இஃ பிறப்பினானுக மதிக்கப்படுதல்.
 கற்ற வேதத்தை மறந்தாலும் மீண்டும் கற்றுக்கொள்ளலாம்.
 ஒழுக்கங் குன்றுமாயின், பார்ப்பான் பிறப்புயர்வு குன்றிவிடும்
 என்பதாம்.

வேதத்தை மறந்தாலும், வேதியர் ஒழுக்கத்தை விடலாகாது என்பது உறுத்தது. உம்மை, மறக்கலாகாது என்பதை உணர்த்தி நின்றது.

வேத உணர்வும், ஒழுக்கமுடைமையும், அந்தணர்க்கு மேன்மையைத் தருவனவாம் என்க. பிறர்க்காயின ஒழுக்கம் ஒன்றே யமையும், வேதியர்க்காயின் அதனோடு வேதவுணர்வும் வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

ஒதலிற் சிறந்தன்று ஒழுக்கமுடைமை. (முதுமொழிக் காட்சி).

வேதியர்க்கழகு வேதமுற், ஒழுக்கமும். (வெயர்வேற்கை).

ஒழுக்கக் குன்றினால் பார்ப்பான் உயர்வு குன்றும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சுருமாரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பண்டைக் காலத்தில் வீரதிய மலைக்கு வடபால் சிந்துநதி யருகில் குஞ்சரபுரியென்று ஒரு நகரம் இருந்தது. அதில் சந் 272 திருக்குறட் குமாரசெ வெண்பா.

திரசேகரன் என்னும் அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அக்கரத்த அரகனாகிய பரிபுரஞ்சயன் என்பவனுக்குப் புரோகிதன். அவனுக்குச் சுருமாரன் என்றொரு புதல்வன் தோன்றினான் இவன் சிறந்த அழகன். பருவமுற்றான். தந்தைசொறகடந்து தவியே திரிந்தான். ஒதுவதொழிந்தான். உணர்வும் ஒழிந்தான். மங்கையர் குழாத்தே தங்கி மகிழ்ந்தான். ஒழுக்கம இலனாய் இழுககமே புரிந்தான். லையலர் மய்யலில் தனி

நின்றமுன்றான். வேதமே பார்ப்பார் இவன் ஏதமும் பார்த்தார். வெறுத்து நீக்கினார். தந்தையும் கவன்றார். தனியே அகன்றார். அதன்மீன் இவன் மணமிக மெளித்தான். உலகெங்கும் அலைந்தான். ஒரு புனைகளைப் பொருந்தினான். அவன்பால் அன்பால அமர்ந்தின்புற்றான். எல்லாரும் இவனை இழிவாக எண்ணினார். தனது பிறப்பின் சிறப்பை இவன் இறப்பவும் இழந்தான். உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கம் குன்றினால் அவன் இழிந்தவனாவான் என்பதை இவன் எழுத்துணர்த்தினான். (இதன்மீறிவு சிவராததிரிப் புராணத்தில் உணரப்படும.)

ஒருவனது குலத்தின் உயர்வும் ஒழுக்கம் இல்லாதிக்குன்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

135. உற்ற திருவோ பெயர்ந்தும் கயோதனனேன்
குற்றமுறத் தாழ்ந்தான் குமரேசா—பற்றும்
அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம்போன்றில்லை
ஒழுக்க மிலான்கண் உயர்வு. (5)

இ—ள்.

குமரேசா! தரியோதனன், உயர்வும் திருவும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தும் ஏன் தாழ்ந்தான் எனின், அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கம்போன்ற, ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு இல்லை யென்க. அழுக்காறு—பொருமை.

கண்—இடம். இஃது ஏழனுருபு.

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

273

பொருமைபுணை—பவனிடத்தில் செல்வம் நில்லாதவாறுபோல் ஒழுக்கம் இல்லாதவனிடத்தில் உயர்வு நில்லாது என்பதாம்.

அழுக்காறின்மை ஆக்கத்திற்கும், ஒழுக்கமுடைமை உயர்வுக்கும் ஏதுவாம் என்க.

பொறாமைபும், நீய ஒழுக்கமும் பொருந்தியவன் உயர்வையும், திருமையார் ஒருங்கே இழப்பான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணமை துரியோதனன்பால் உணரப்படும்,

கதை.

துரியோதனன் சந்திரகுலவேந்தன். அத்திருமுடியிலிருந்து அரசுபுரிந்தவன். திருதராட்டிரனுக்குக் கார்தாரியிடம் பிரத்தவன். வணங்காமுடி மன்னன். அருந்திறலும், பெருந் திருவுடைய இவன்பால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. இழந்தாரையெழுபதுதற்குரிய மந்திரத்தைபும் பெற்றிருந்தான். எனினும் கொடிய குணங்கொள்ளலாம் இவனிடம் குடிக்கொண்டிருந்தன. தனது தாயத்தாராகிய தருமன் முதலியோரிடம் பொறாமைகொண்டான். அவர்பால் பொல்லாதன புரிந்தான். வீடுமர் முதலிய நல்லோர் சொல்லையும் மறுத்தான். தருக்கினான். ஒழுக்கமின்றி இழுக்கமே செய்தான். சேறந்த ஆக்கமும், உயர்ந்த ஊக்கமும் சேரப் பெற்றிருந்தும், அழுக்காறும், நீய ஒழுக்கமும் உடைமையால் இவனை உலகம் இகழ்ந்தது. தன் சுற்றமுந் தாமுக் குற்றமே செய்தான். அதனால், அவன் கோலும் இழந்தான். தன் கோலமும் அழிந்தான். (இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்).

ஒழுக்கம் இல்லாணுக்கு உயர்வு இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

136. வீடுமனார் கொண்ட வீரத ஒழுக்கத்தைத்
 தோடாம்தன் காத்தார் குமரேசா—தேநிம்
 ஒழுக்கத்தின் ஒல்கா ரூவோர் இழுக்கத்தின்
 வகம் படுபாக் கறிந்து

(சு)

குமரேசர்! தாம் கொண்ட விரத ஒழுக்கத்தை விடுவர்
என் என்றங் கோடாமல் காத்தார் எனின், இழுக்கத்தின் ஏதம்
பரிபாக்கு அறிந்து, உரவோர், ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் என்க.

உரவு—அறிவு. வலியும் ஆம். ஒல்கார்—ஒல்க்கார். படுதல்
என்னும் தொழிற்பெயர், தல்விசுவதியின்பு பாக்கு என்பதைப்
பெற்று. வந்தது. பாக்கு இஃக தொழிற்பெயர் விசுவதியாய்
நின்றது.

ஏதம் படு பாக்கு அறிந்து—குற்றம் உண்டாதலை உணர்ந்து,
ஒழுக்கம் தவறினால் குற்றம் வரும் என்பதை யுணர்ந்து அறி
வோர் நெறிவழுவாமல் ஒழுக்குள் என்பதாம்.

அறிக்கும் இஃகண்கட்கு அஞ்சி அறிவோர் ஒழுக்கில்
சுருங்கார் என்பார் “உரவோர் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார்” என்றார்.

தாம் பொருத்திய ஒழுக்கத்தை அறிவோர் வருத்தியும் காப்
பர் என்பது கருத்து.

எந்தனை இஃக. புறங்கள் வரினும் உரவோர் ஒழுக்கம் தவறார்
என்பது இதில் உணர்ந்தபாபுடது. இது விடுமடபால் உணரப்
படும்.

கதை.

காசிமன்னன் புதல்வியாகிய அம்பை என்பவள் விடுமகரை
மருவியின்புற விழைந்தாள். அவரது அறிவின் பலத்தையும்
ஒழுக்கத்தின் நலத்தையும் தெரிந்தாள். அவரை இசையும்படி
சேய்ய எவராலும் இசையாது என்பதையும் அறிந்தாள். அவரது
குருவாகிய பரசாரமால் அது முடியுமென்று முடிவில் தெளிந்

தான். அவர்பால் வந்தால், உணங்கினான். தனது குருத்தையுணர்ந்தினான். தன்னால் அது முடிபும என்று அவர் கூறினார். அவனோடு அத்தினபுரிக்கு வந்தார். குருவின் வருகையை வீதிடர் அறிந்தார். எதிர்த்தொண்டு சென்றார். அவரடியீசை முடிபட

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுறையுமிசைனை-ஈய

அன்புடன் தொழுநார். அழைத்துவந்தார். செந்ததவிசொன்றில் இருத்தி மகிழ்ந்தார். போற்றி நின்றார். நின்றவரை இருந்தவர் கொங்கினார். அம்பையை அன்புடன் அணைத்துவாழ் என்றார். வீடுமர் சேட்டார். வெம்பிப் பதைத்தார். குருமொழி யேனும் இது சிறுமொழி என்றார். உயிர் நீங்கினும் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கேள் என்றார். அவரது அறிவின் திறத்தை அகலமும் புகழ்கதது.

இன்சொலா லவனி கொண்ட எந்தையுதல் இன்பமன்றி
லீனிதெய்த நான

வன்சொலா வீரத மணமுறேனென மனத்தினால் வீரத
மன்னினென்

நின்சொ லியாவரு மறாரென்கருதி நீ புலரக்கினு
கிசுழ்ந்தவிப

புன் சொலானதனி மாதவத்தின் மிது புனிசு என்செவி
பொறுக்குமோ. (க)

களம் புகுந்தவரை மீளவே ருதல் கொடாது சார்முக
வினோககேள்

உளம் புகுந்தினி திருக்கு நற்கடவுள உன்னையன்றியிலை
யுண்மையால்

வளம் புனைந்தவறு ராகடுபாக மிது மாதர் மங்கையர்
பொருட்டினால்

விளம்புமிந்தமொழி யொழிகு என்றனுயிர் விவண்டும்
என்னினும் வழங்குவன். (உ.)

உயர்ந்தோர் என்றும் ஒழுக்கம் குன்றார் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

137. வீடாத மேன்மைபுற்ற வெண்மதிபுர் வெம்பழியை
கூடினான் பின்பேன் குமரேசா—கூறும்
ஒழுக்கத்தி னெய்துவர் மேன்மை மீழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப பழி. (எ)

35

276 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள.

குமரேசா! மேன்மை பெற்றிருந்த வெண்மதி மிகுபு
என் வெம்பழியை மீவினார் எனின், ஒழுக்கத்தால் மேன்
மையை எய்துவர், இழுக்கத்தால் எய்தாப்பழியை எய்துவர் என்க.

வெண்மதி—சக்திரன். இழுக்கார்—ஒழுக்கத்தவறு.

எய்தாப்பழி -- எய்துதற்கு உரித்தல்லாத பழி, அடாப்பழி
என்றபடி.

ஒழுக்கம் தவறினான் செய்யாத குற்ற மென்றதைச் செய்த
தாகப் பிறர் உவனமேல் பொய்யாகக்கூறினும் உவனர் அகலியும்
அவன் இழுக்கம்பற்றி மெய்யாகக்கொள்ளும் ஆகலின் எய்தாப
பழியை அவன் எய்தவன் என்க.

ஒழுக்கமுடையவன் மேன்மையை எய்துவான், அறிதில்லா
தவன் பழியை அடைவான் என்பதாம்.

ஒழுக்கத்தால் பெருமையும், இழுக்கத்தால் குறைவும்,
முறையே ஒருவனுக்கு உண்டாம் என்பது இதில் உணரத்தக்கப்
பது. இவ்வண்ணம் உத்திரனால் உணரப்படும்.

சந்திரன் விண்ணொளியாகி விளங்கிய மேன்மைவன். தன்
 ணையுடையவன். நாயர்கொல்லாம் உவந்து தொழத்தருந்தன்
 மையை இயல்புச் செயற்றவன். கலைகள் நிறைந்து பேசொழுக்க
 முனையாய் இளமையில் விளங்கினான். அதனால் பெருமேன்மை
 எய்தினான். ஒருநாள் தமது குருவாகிய விபாழபகவானது மனை
 வியை விரும்பினான். ஒழுக்கந்தவறினான். இழுக்கமே புரிந்தான்.
 அதனால் சந்திரன் முதலிய இமையவசெல்லாம் இவனைப் பழித்
 தார். பதைத்தார். ஒழுக்கத்தால் தான் முன் எய்தியிருந்த மேன்
 மையை ஓர் இழுக்கத்தால் இழந்தமையை நினைந்து மதியும் வருந்தி
 14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை. 277

னான். அதன் பின் தக்கணம் மக்களை மணந்தான். அவனால் அடர்ப்
 பதியையும் அடைந்தான். அல்லலும் உற்றான். பாமனையடை
 ந்து தன் பரிசு கேட்கினான்.

விரிவு சரிதையில் தெரிவாம்.

ஒழுக்கத்தால் புகழும், இழுக்கத்தால் பழியும் உளவாம் என்
 றது இதனால் கூறப்பட்டது.

138.

என்றும் வருணி யிடும்கையுமுறான் எல்லொழுக்கம்

குன்றியதால் என்னே குரோதாரா—குறறக

நன் சித்தகு வித்தாகும் எல்லொழுக்கம் தியொழுக்கம்

என்றும் இயிடும்கையும்.

(அ)

குமரேசா! நல்லொழுக்கம் இல்லாத சகுனி என் என்றும் இடும்பையுந், ஒன் எனின், நல்லொழுக்கம் நனறிக்கு வித்து ஆசும் தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பையுந் எனக.

நன்றி—அறம். வித்து என்றது காரணத்தை,
 நல்லொழுக்கம் வந்திருக்கி வித்து ஆசும்—நல்ல ஒழுக்கம் அறத்துக்கும் காரணம் ஆகும்.

மரம், வித்திலிருந்து உண்டாதல்போல், அறம், நல்ல ஒழுக்கத்திலிருந்து உண்டாம் என்பதாம்.

நல்ல ஒழுக்கம் இன்பத்திற்கும், தீய ஒழுக்கம் துன்பத்திற்கும் உதவியம் என்பது கருத்து.

'என்றும்' என்றது, இம்மை மறுமை என்னும் இருமை யினும் தீயொழுக்கம் துன்பத்தரும் என்பது கருதி.

77
 திருக்குறள் குமரேச வெண்பா.
 மேல், ஒழுக்கக்கால் புகழும், இறக்கக்கால், இழவும் வரும் என்க. இஃது, நல்லொழுக்கம் இடும்பையும் தரும் என்க. என்க. ஒழுக்கமுடையவர் புகழையும் இன்பத்தையும் பொருந்துவர் என்பதும், அஃதில்லாதவர் பழியையும் துன்பத்தையும் அடைவர் என்பதும் தெளியப்படும். தீயொழுக்கமுள்ளவர் என்ற துன்புறவர் என்பது இஃதில் காட்டப்பட்டது. இது சகுனி பால் காணப்படும்.

கதை

பண்டைக்காலத்தில் சிந்துநதி யருகில் விரிந்த நிலப்பரப்பு ஒன்று அமைந்திருந்தது. வளமிக்கவுடையது. அதற்கும் கார்தாரம் என்ற பெயர். அத்தேசத்தைச் சுபலன் என்னும் அரசன் ஆண்டி

வந்தான். அவனுக்குப் புதல்வன் ஒருவனும் ஒருபுதல்வியும் தோன்றினர். அவ்விருவருக்கும் முறையே சகுனி எனறும் காந்தாரி என்றும் பெயர். இச்சகுனி சூதாடுவதில் மிகவல்லவன். பொய்யும், புணையும் பொறுமையும் வாய்ந்தவன். வஞ்சன. தீயொஞ்சன். தனது மருகனாகிய துரியாதனைத் தீயவழியிற் செலுத்தினவன். அரசருலத்திற் பிறந்தும் தனது தீய ஒழுக்கத்தால் சிறுமையே அடைந்தான். பாரதப் போரின் இறுதி நாளில் இவன் நகுலனால் கொல்லப்பட்டான் கொடியவர்களைக் கண்டால் உலகம் இனறும் சகுனியைக் குறிக்கும். கொடுமைக்கு ஓர் வரம்பாகி நின்று இரும்பை வய எனறும் எய்தினான். (விரிவு அவன் சரித்திரப் புலனும்)

தீயொழுக்கம் தன்பத்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

—0—

139. சொல்லில்லை பென்னேயோர் தீச்சொல்லி ஏசுதன்னைக்
கொல்லவந்தார் பாலும் குமரேசா நல்ல
ஒழுக்க முடையவர்த் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொல்லல். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஏசுநாதர் தன்னைக்கொல்ல வந்தவரிடத்தும்
என் ஒரு தீய சொல்லியும் சொல்லவில்லை எனின், தீயசொற்களை
தீயும் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடையார். 279
வழுக்கியும் வாயாலொணர், ஒழுக்கமுடையவர்களு ளுல்லா என்க.

வழுக்கியும்—உறந்தம். ஒல்லா—முடிபா.

தீய என்றது பொய், குறியை கறிஞ்சொல் முதலியவற்றை.
ஒல்லா என்பது அடக்கினைப் பன்மை வினைமுற்று ஆகலான்
அதற்குப்பையா சொல்லல், என்னதையும் பலவாகத் கொள்க.

ஒலலாத எனவும் பாடும்.

ஒழுக்கமுடையவா தீயசொற்களை மறந்தும் தம்வாயால் சொல்லார் என்பதாம். நல்லோரதுரை, தீயன வழங்கி அறியாத தாய்மைமுடையது, ஆதலால் அவர் மறப்பினும் அஃது அவற்கைச் சொல்லாதென்பது உறுத்தது.

என்றும் எவ்விடத்துநல்லோர் சீர்சொல்லைச் சொல்லார் என்பது இடில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை ஏசுநாதர்தால் உணரப்படும்.

கதை.

ஏசுநாதர் எப்பவர் மாசில்வாத ஒரு மாதவர். சூற்றைக்கு ஆரோகத்துக் தொவாயரத் திருபத்து நான்கு வருடங்கட்கு முன்னர் லோலாட்டிலே ஐரோப்பாக கண்டத்திலே கவிசெய்யா என்னுந் தேசுச்சிலுள்ள நாசரேத்து எனனும் ஊரிலே இவா அவ தரித்தார். இவரது தோற்றம் மிக்க அற்புத முடையது. மரியார் என்னும் ஒருகண்ணி வயிற்றில் தோன்றினார். இவர் தோன்றிய பின் அங்கு அடைந்த நலங்கள் பல. இவரது ருண ஒளியால் அதுதன் கார் இருள் நீங்கிச் சீர்பெற விளங்கிப் பிறநாடுகளுக்கும் பேரொளி விசும் பெருமையைப் பெற்றது. தமது இளமைப் பரு வத்தே இவ்வுலகியையும் உணர்வியலையும் மயாவறத் தெளிந்தார். முற்றத்தறந்தார். பற்றற்று நின்றார் எங்குஞ்சென்றார். எல் லாருக்கும் நல்ல நீதிகளைப் போதித்தார். ஒழுக்கத்தை உயர்வாக மதித்தார். அதனை உயிரினும் ஒம்பினார். பொறமையும் வரங் கமையும் பொருந்திய புனிதர். அருள் மிகவுடையவர். இவர் அருளியுள்ள மொழிகளெல்லாம் நீதியமானவை. அவை வேத வசனங்களாக மதிக்கப்படுகின்றன. இவர் சொல்லிய மொழிக

280

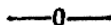
திருக்குறட் குமரீசர வெண்பா.

கைக் கேட்கும் நல்லொழுக்கத்தைக்கண்டும் பல்லாயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் இவரைப்பின்பற்றினர். அனைவரும் இவரைத் தெய்வ மாக மதித்துப் போற்றினர். அதன்பின் இவரது பெருமை எங் கும் பாரியது. அதனால், சிலர் இவர்மீது பொருமை கொண்ட

னர். பொல்லாதன செய்தனர். அவ்வெல்லாவற்றிலும் இவர்
 நிலைகுலைபாமல் நின்றார். தமக்குத் தீமை செய்தவர்க்கும் நன்
 ன்மையே செய்தார் வெறுத்துவைநராரையும் பொறுத்துவாழ்த்தி
 னார். சூழினும் அப்பகைவர் இவர்க்கு அல்லல் பல செய்தார்.
 முடிவில் கொல்லவே துணிந்தார். தனித்த ஓர் இடத்தில் பனி
 க்கப்பிடித்தார். பாவம்! இவரது மெல்லிய கைகளிலும் நல்லமார்
 டிலும் வல்லிசும்பை அடித்தார். கொடுவதை செய்தார். அத்
 தீயவர் தீமைக்கு இவர் திருவுளமிரங்கினார். அவர் நலமுறத்தே
 வணை எய்துபந்தார். இதமே கூறித்தன் இன்னுயிர் தீர்த்தார்.
 வழக்கியும் தீச்சொல்லி இவர் வாய்திறந்துரைத்திலர். இவரது
 ஒழுக்க நலத்தை உலகம் புகழ்ந்தது.

(இதன் விரிவு அவர்சரிதையில் உணரப்படும்.)

தீர்ச்சொல்லை மறந்தும் ஒழுக்கமுடையவர் சொல்லார் என்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

140. கற்றறிந்தும் நற்சமணர் கல்லார்போல் ஏன்மடமைக்
 குற்ற முற்றார் முன்னம் குமரேசா—உற்ற
 உலகத்தோடு டொட்ட வொழுக்கல் பலகற்றும்
 கல்லார் அறிகிலா தார் (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சமணர் பலதூல்களைக் கற்றிருந்தும் ஏன்
 னர் போல் மடமையுற்றார் எனின், உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுக்
 கலைக் கல்லாதார், பலகற்றும், அறிகில்லாதார் என்க.

உலகம் என்றது உயர்ந்தோரை, பல என்றது பலதூல்களை.

உலகத்தோடு ஒட்ட—உலகத்தோடு பொருந்த.

உயர்ந்தோர் ஒழுக்கிய வழியே ஒழுக்கிய பல்
நூல்களையும் கற்றவராயினும், அறிவில்லாதவர்களைப் போல
உலகத்தோடு ஒட்ட—ஒழுக்கல் என் தந்த, உலகத்தோடு
புகியன புருத்தியும் இடங்காண்காட் சகல உலகத்தோடு
என்க.

துணர்வுசால உடையராயினும் உணர்வு இவ்வழி
அதனால் பயன் இல்லையென்பது கரு, உ
இது சமணர் சிலர்பால் காணப்படும்.

கதை.

சமணர் என்பார், இற்றைக்கு ஆயிரத்தைதூறு வருடங்க
ட்கு முன்னர் இவ்வுலகில் உயர்ந்திலிருந்த ஒரு கூட்டத்
தார். பல நூல்களையும் பழுதறக் கற்றவர். விகிரையாண்டியன்
மதுமாயிலிருந்து அரசுபுரியும் காலத்தில் அங்கு வந்தார். ஒரு
யிரையும் கொல்லலாகாதென்று தமது குரு பேசித்திருந்தார்.
அதனால் அவர்கள் தங்கள் தலையிலிருந்த மயிர்களைத் தனித்தனி
பறித்தார். ஏனெனில் அவைகள் இருந்தால் பேணும், ஈரும் பெ
ருகிமடியுமாம். தரையில் நடந்தால் ஆடு பிசாணிகள் மடியுமென்
து கருதி மரங்களில் உறிகளைக் கட்டி அவற்றில் தங்கித் தொங்கி
னார். செல்லவேண்டின் மயிற் பிலேயால் நீவிச் செல்வர். மெய்
வருத்தத்தால் உண்டாயதென்று கருதி நூல் ஆடையைய உடுக்
கார். இவ்வகையில் உலகத்தோடு ஒட்டாமல் பலவழிசீ
பட்டிருந்தனர். இப்படியிருந்தும் கங்கையேவர்களைக் கண்டித்
துணர்ந்தார். அதனைப்பறிந்த மணவல உலகத்தோடு பொருந்த
து அடக்கினான். பல நூல்களையும் கற்றவர்களைக் காமுக்காடு
கல்லாமையால் அறிவிலிகளாக அவர்களை இடங்காண்காட் சகல உலகத்தோடு

உலகத்தோடு பொருந்த ஓழுக... தவிரே என்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

292 திருக்குறள் - குற்றேச வெந்நீர்.

பொறைசொடை கருணை தாணம் பொய்மொழி யழுக்காறிவ்மை
உறையுமுட் கரணங்காத்தல் ப்யில்புறக் கரணமொம்பல்
கருணை சொல்லாமைநாளும் முனிவின்மை அயிர்கொல்லாமை
பொய்மொழி நயத்தலின்மை நன்மொழி பிறழா வாய்மை.
புணர்சாயி நன்விராடல் கடவுள் பூசையாற்றல்
உண்ணிதை மெத்தெரிவேத பாரகர் த் கூட்டல் சீய
கண்ணிய வரமை உள்ளா தொழுக்குதல் கடுஞ்சொலின்மை
எண்ணிய இவைகள்நான்கு சூலத்திற்கும் இயைந்தவாமால்.

(கூட புராணம்.)

இழந்த சாதிய ராயினும் புண்ணியம் இயற்றின்
கழிந்த மேன்மைகூர் சாதிய ராகுவர் கடையா
பொழிந்த பாதக மீயற்றாக ருயர்ந்தவ ரெனினும்
பொழிந்த தீமைசால் புலைத்தொழிற் புண்மையராவர்.

(காசி சகசியம்.)

தெய்வக் தெளிவின் தெளிந்தார்ப் பேணுமின்
பொய்யுறை அஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்
உணுந் துறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானஞ் செய்மின் தவம்பல தாங்குநீன்
செய்கநன்றி கொல்லன்மின் தீடெபு இகழ்மின்
பொய்க்கரி போகன்மின் பொருன்மொழி நீங்கன்மின்
அறவோர் அழைக்களம் அகலாது அணுகுமின்
பிறவோர் அழைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்

பிறர்மனை அஞ்சுமின் பிழையுயிர் ஓம்புமின்
அறமனை காமின் அல்லவை கடிமின்.

கன் ஞாங் களையும் காடும் பொய்யும்
 வென்றாக் கோட்டையும் கிரகினில் ஒழியின்
 ஞானமும் செல்வமும் பாக்கையும் தீரையா
 உராய் வளையாது ஒழியாது

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

288

செல்லுந் தேளத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்
 மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் சங்கென. (சிலப்பதிகாரம்)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

ஒழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது. அதனை வருந்தியும் காக்க
 வேண்டும். ஒழுக்கமே உயர்குலம். அது குன்றினால் அந்தணர்
 குலங் குன்றும். அஃதில்லாதவனுக்கு உயர்வு இல்லை. அறி
 வோர் எவ்வகையினும் ஒழுக்கம் குன்றார். அசரால் மேன்மையு
 ண்டாம் அது வீங்கினால் பழியுண்டாம். தீயொழுக்கமுடையர்
 என் றுந் தன்புறுவர். ஒழுக்கமுடையவர் ஒருபோதும் தீச்சொல்
 ளுச் சொல்லார். நூல்களை அறிந்திருப்பினும் உலகநிந்து ஒழுக்
 கில்லையானால் அவ்வறிவால் பயன் இல்லை.

14-வது ஒழுக்கமுடைமை முற்றிற்று.

யநு-ம் அதிகாரம் பிறனில் விசையாமை.

ஃகா... கிரகினுடைய இல்லானைக் காட்டியபின்னர்தான் கா
 ஞானமும் ஒழுக்கமுடையார் கண் இயல்பாகவே அமைந்திருக்க
 வேண்டிய உயர் குணங்களுள் இது, முதலது ஆதலான அதன்பின்
 வைக்கப்பட்டது.

—0—

141 எள்ளிமுனி தாய்மொழிந்தும் ஏன்மெய்மன் கீடுமென்முன்
 கொள்ளவில்லை பெண்ணைக் குமரேசா—கொள்ளும்
 பிறன்பொருளாட் பெட்டொழுதும் பேதைமை ஞாலத்

குமரேசரி முனிவரும். தாயும் இனிதற மொழிந்தும்
மெய்மன்னும் வீடுமனும் பெண்ணை விழந்து ஏன் கொள்ளவி

30

284. திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

லீலை எனின், பிரன்பொருளானைப் பெட்டு ஒருமும் பேதைமை
ஞாலத்து அறமும் பொருளும் கண்டார்கள் இல்லைபென்க.

முனி—கீசவாமத்திரர். மெய்மன்—அரிச்சந்திரன்.

தாய்—பரிமள சந்தி.

பிரன்பொருளான்பெட்டு—பிறனுடைய பொருளா யிருப்ப
வகை விருப்பி.

ஒருவனுக்கு உரிமையான பொருள்களுள் தலைமையானது ம
னைவியே, ஆகவே, அவனைப் பொருள் என்றார்.

தறம்பொருள் என்றது அவற்றின் இயல்புகளை விளக்கிய
'காக்கும் தூல்களை' என்க.

அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்கள்
நான்கனும், முன்னைய இரண்டின் இயல்புகளை நன்குணர்த்தவர்,
பின்னைய இன்பங்களுட் சிற்றின்பத்தை நெறிசெட விழையார் என்
பார் "அறம்பொருள் கண்டார்கள் இல்" என்றார்.

அற தூலையும் பொருள் தூலையும் வருவற அநிந்தார் மாட்டு
பிறன் மனைவியை விழைந்தொழுகும் பேதைமை இல்லை என்பதாம்.

பிறர் மாதரைத் தழுவ விழைவது பேதைமை என்பதும்,
அஃது அறிவுடையார்கண் உண்டாகாது என்பதும் இதில் உணர்
த்தப்பட்டன. இவ்வண்மை அரிச்சந்திரன் வீடுமன் என்னும்
அற வேர் பால் அறியப்படுமி.

சத்திய சீலனாகிய அரிச்சந்திரனை வஞ்சிக்கக் கருதி விசுவா
 மித்திரர் இரண்டு பெண்களை ஏலிஞர். அவர்கள் ஆடல் பாடல்
 அழகு இளமை முதலியவற்றில் மிகச் சிறந்தவர். கண்டவரெவரு
 ம் காதல் கொள்ளும்படியான நடையுடை பாவனைகளோடு அரசு
 சனை நாடிவந்தார். அரசன் அவ்வமையம் ஒரு யூஞ்சோதியில்
 ஆய்ந்திருந்தான். வந்தவர் மன்னனை மகிழ்ந்து கண்டார். 'தம்'

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 285

து இனி பஞ்சலால் மனமுருகப் பாடினார். அரசன் உவந்தான்
 வேண்டியது என் என்றான் தம்மைக் கலந்து ஒழுமும்படி அரசனை
 அவர் வணங்கி வேண்டினர். அரசன் வெறுத்தான். வெருண்டு
 நீக்கினான். அதன்பின் தோசினர் வந்தார். வந்த மங்கையரை
 ஒருமுறையேனும், மருவுக என்றார். அரசன் மறுத்து வணங்கி
 னான். இணங்காமையை முனிவர் உணர்ந்தார். முனிந்தார். மீண்
 டொ வேண்டினார், அவரடியிசை முடிபட அரசன் விழுந்தான்.
 இம்மடமையை அடியேன் அடையேன் என்றான்.

அடினும் நின்சிழி யாரழ லாலெனைச்

சுடினும் என்னுடல் தன்னைத் துறந்துயிர்

விடினு மெனியை வெட்டி யரிந்துகூ

றி புணர் இச்சொற் கிசைகிலன் யான் என்றான். (1)

கண்ணை வேண்டினும் ஈருவன் காக்கின்ற

மண்ணை வேண்டினும் வாழ்வுடன் கல்குவன்

பண்ணை வேண்டிய செஞ்சொற் பறைக்குலர்

பெண்ணை வேண்டலன் யான் என்று பேசினான். (2)

(அரிச்சந்திரபுராணம்).

கதை 2.

கீழே சந்திரகுலத் தலைவனாகிய சந்தனுவின் புதல்வர்
 தாய் பெயர் கங்கை. இவர் பிரபாசன் ஏன்னும் வசுவின் அமிசம்

சங்காதேயி இவரைப் பதினாறு வயது வரையும் வளர்த்தாள். அதன்பின் சந்தனுவினிடம் சேர்த்தாள். இவரும் சேர்ந்திருந்தார். பல கலைகளிலும் தேர்ந்தமர்ந்தார். சிறந்த மதியும் நிறைந்த ஒழுக்கமும் பொருந்தி விளங்கினார். தமது தந்தையின் பொருட்டு முடிவுவரையும் மண முடிப்பதில்லையென்று முடிவு செய்தார். தந்தை பரிமாசுந்தியை மணந்தார். அவள் பால் சித்திராங்கதன் விசித்திர வீரபன் எனப் புதல்வர் இருவர் தோன்றினார். அவருள் ஒருவன் இறந்தான். இருந்த ஒருவனாகவே விமலன் மணிமுடி சூடினான். சூடிய அரசனும் சின்னத்தில் வாடி மடிந்தான். மடிந்த மன்னரது மனைவியிருவரும் பித்திரி திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

புத்திரின்று யிருந்தாள் மருமகன் சின்ன அரசன் ஒருவன் இவ்வமையை வினைத்து பரிமாசுந்தி உருத்திரன் எனப்பட்டான். இவன் சூடிய வீரமனைத கலியை யழைத்தான். குமரேசன் உருத்திரன் பெருகுமபயமான குமாரனா இல்லையே யென்று முடிவாகிய தனது மருமகனோடு மருமமபடி அவரை வேண்டினான். அரசன் கொடுபொழுதேட்டு வீரமன் கடுகிங்கினார் செகிளிர னாடையும் சேரப் புதைத்தார். பிறன் இல விழைதல் பெருந் தீர்த்தன்றார். அறவுரை புணர்ந்தார். அண்ணையைத் தேற்றினார். பிறன் பொருளாகிப் பெட்டொழுகும் பேதமையை இப்பெரியவர் அடையாமல் பெரும் புகழ் பெற்றார்.

(இதன் விரிவு பாசதம சம்பவச் சருக்கத்தில் காணப்படும்)

அறிவுடையார் பிறர் மாதரை விரும்பார் என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

இ—ள்.

குமரேசா! தீயவர்களுக்குள் இராவணன் ஏன் மிகவுந்
தீயவன் ஆனான் எனின, அறங்கடை நின்றாருள் எல்லாம், பீட
கடை நின்றாந் பேதையர் இல் என்க.

அறங்கடை—பாவம். அறத்தின நின்ற கடைதது எனப
தாம். ஒளி நீங்கிய இடத்தில் இருள் நிறைந்திருப்பதுபோல
அறம் கடந்த இடத்தில் பாவம் அடைந்திருக்குமென்க.

பிறங்கடை—பிறனுடைய வாயில்.

அறங்கடை. நின்றாருள் எல்லாம்—பாவத்தின்கண்ணே நின்
றாருளென்றாம்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை.

287

காமம் கருதிப் பாவத்தின் கண்ணே நின்றார் எவரினும்,
பிறன் மனையாளைக் காதலித்தது அவன வாயிலே சென்றாந் போ
லப் பேதையர் இல்லை என்பதாம்.

நெறிகடந்து நின்ற வரைவின் மகனார் முகலியோரை விந்ந
பும் அறிவினிகள் பொருளும் அறமும் புதமும் இழப்பினுட புல்விப
இன்பத்தையேனும் பொருந்துவர், பிறன் மனையாளை விந்நம்பு
வோர் தமது அச்சத்தானும் இடையே நிகழும் தடைகளானும்
தாம் கருதிய இன்பத்தையும் இழப்பார், ஆதலால் அவரினும் வு
ரைப பேதையர் என்றார்.

பிறனில் விழைவோர், புதழ் அறங்களை இழந்து, பழி பாகக்
களை எய்தவர் ஆதலான் அவரை ஏதம்வகாண்டு விடையும் போக
விடும பேதையர் என்றார்.

பாவங்கள் எல்லாவற்றள்ளும் பிறனுடைய இல்லாகி 13

புதல் பெரும பாவம் என்பதும் அதனால் எல்லா நலங்களும் அழி
 யும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுணமை இராவ
 ணக்பால் உணரப்படுமே.

கதை.

இராவணன் அரசகர் முதல்வராய் இலங்கையில் சிறந்தி
 ருந்து அரசுபுரியும் காலத்தில் பஞ்சவடியில் வந்து தங்கியே நகர
 சீதையின் பேரழகைக கேட்டான். பெருங் காதல் பூண்டான்.
 சந்தியாசிரிபால் வேடந்தரித்து அங்கு வந்தான். இராமனும், இல
 க்ருவனும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் பிரியும்படி ஒரு சூழ்ச்சி செய்
 தான். தனியே இலைக்குடிசையிலிருந்த சீதையை வலிதில் எ
 னுச் சென்றான். தனது பூஞ்சோடையாகிய உசோக வனத்தில்
 வைத்தான். நாளும் வந்து தன் கருத்துக்கு விசையும்படியாக
 நயந்து வேண்டினான். கற்புத் தெய்வமாகிய அந்த அம்மை இவ
 னது மடமைக்கு இரங்கி அறவுரைகள் பல கூறியதற்கறினார்.
 எனினும் இவன் விடாமல் சென்று விரும்பினான். ஒரு நாள்
 தனது முடிபடியில் புதிம்படி விழுந்து பணிந்தான். சீதை
 ழுத்துரைத்தான். அவன் மறுத்தும் மறுத்தும் வந்து மதிமயம்

288

திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

கிச் சென்றான். முடியாத ஒன்றை முடியுமென்று கருதி இவன்
 நெடுநாள் உழன்றான். அனுமான் முதலிய பெரியோர்கள் வந்து
 பிறன்கடை நின்றல் பெரும் பிழை என்று தேற்றினும் தேறாமல்
 நின்றான். அதன்பின், இராமன் இலங்கைபுகுந்து தனது விஷ
 வலியால் அரசகர் குலத்தையும் தொலைத்து அவனையும் அழித்தார்.
 சீதையைச் சிறைமீட்டித் தன் சிந்தை மகிழ்ந்தார்.

பிறன் மனையை விழைந்ததால் தனது அரசவாழ்வையும் ஆற
 யுரையும், பெரும் புகழையும் ஒருங்கிழந்து இராவணன் பேதை
 யறிற் பேதைமையைப் பெரும் பழி பூண்டான். கிரிவை இராம

சரிதையில் தெளிக.

வெற்பெடுத் துயர்ந்த திண்டோள் இராவணன் கிரகத்தெய்திப்
பொற்புடைச் சீதைநெஞ்சம் மெலிவுறப் புன்மைசெய்து
கற்பெனுங் கணலிபற்றக் கிணையொடுங் கரிந்தானென்னில்
அற்புகடையவர்க்குத் தீமைபுரிவரேல் நாகினுழுவார்.
(கூர்மபுராணம்).

காதலர் கரிந்துறையக் கடியவே கனைந்துகன்றி
ஏதிலான் நாரகம்மி ஏலிதென இறந்தபரவத்
தூதுடை யுருகுவெந்த ஒள்ளழற் செபபுப்பாவை
ஆதகாதென்னப்புல்லி அலறமால் யானைவேந்த.
(சீவக சிந்தாமணி)

பிறனில் விழைதல் பெரும் பேதைமை என்பது இதனும்
கூறப்பட்டது.

143. தேறங் குருமணியால் தீமை செய்தான் சித்தனேன்
கூறப்பட மாய்த்தான் குமரேசா—மாரி
விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரிற்
தீமை புரிந்தொழுவுவார்.

15-ம் அதிகாரம் 19-ரனில் கிஷ்டயாமை.

289

இ—ள்.

குமரேசா! தனது குருவின் மணியால் தீமை செய்த,
சித்தன் என்பவன் உடனே என் கூறப்பட்டு மாய்த்தான் எனின்.

மன்ற தெளிந்தாரது இல்லின்கண்ணே தீமைபைச் செய்து
 வார், விளிந்தாரின் வேறு அல்லர் என்க. விளிதல்—தீர்ப்பு.

மன்ற தெளிந்தார் இல்—நன்றாகத் தெளிந்தவரது இல்லில்.
 அல்தாவது, தம்மீது ஐயங் கொள்ளாதார் இல்லாள் கண்ணே
 என்க. இனி, பிறகு தெளிந்த நல்லோரது இல் எனவும் ஆம்.

தீமை புரிந்து ஒழுகுவார்—தீமை செய்ய விரும்பி நடப்போர்.
 தீமை என்றது இங்கே கற்பழித்தலை.

தம்மை ஐயுறுத நல்லாரது இல்லாளிடத்தே தீமை செய்தலை
 விரும்பிச் செல்லும் தீயோர், உயிரோடிருந்தவரேனும் இறந்த
 வரே யாவர் என்பதாம்.

பிறனில் விழைவார், அறம்பொருள் இன்பங்களை ஒருங்கே
 இழந்த பெரும் பேதைவர் என்று மேலே கூறினார். இதில் அவர்,
 செத்தவரோடு ஒப்பர் என்றார். என்றது பிறவிப் பயனை அவரு
 யர் எய்தாமை கருதி என்க.

பிறனுடைய மனைகியைக் கற்பழிக்கச் செல்வோன் பழியும்,
 இரீவும் பொருந்தி அழிவான் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது.
 இது சித்தன்பால் காணப்படும்.

கதை.

குலோத்துங்கபாண்டியன் அரசுபுரிந்த காலத்தில் வடநாட்
 டிவிருந்து ஒரு வாள வீரர் மதுரைக்கு வந்தார். அவர் மதுரை
 வயதடையவர். வாளின் கலை முழுதும் வழுவுற உணர்ந்து
 திண்மையும் அன்பும் மெய்மையும் வாய்ந்தவர். வாள்களை
 நித்த தன் நாளினைக் கழித்தார். இளைஞர் பலரும் அவர்
 வீரல் பயின்றார். அவருள் சித்தன் என்பவன் அவர்களை
 290 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஸத் தீர்த்தான்' அதனால் தருக்கினான். நன்றியை மறந்தான்
 ஞானவர்க்கு எதிரியாய்த் தானுமேயர் கூட்டு சமைத்தான். அங்கு
 புகழ் வரைத் தலைத்துத் தன் பக்கஞ் சேர்த்தான். அல்லல் பல
 பசுத்தான். எனினும் கிழவர் பொறுமையோடு தளர்வின்றியிருந்
 தார். அத்தியேயன் அவர் இல்லாளையும் தழுவ விழைந்தான்.
 அவர் இல்லாத சமயம் இல்லிற் சென்றான். சொல்லாதன சொ
 ல்கினான். அநித் தடுத்துப் போய்த் தொடுத்துப் பிதற்றினான்.
 அப்பால்லாதவன் செயலுக்கு அந்நல்லாள்நொந்தாள். பரமனை
 ர்னைத்தாள். அப் பத்தினியின் பொருட்டுப் பரமன் கிழவனாய்
 வந்தார். பழிபடு சித்தனைத் துணிபட வெட்டினார். தெளிந்தார்
 இவ்வில் தீமை புரிந்த சித்தன் விளித்தித்தீர்த்தான்.

(இது திருவிளையாடற் புராணத்தில் உள்ளது)

பிறன் இல்லாளை விழையோன் உயிரோடு செத்த பிணம் என்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

144. என்னே அகலிகையால் இக்கிரணும் தன் பெருமை
 கொன்னே இழந்தான் குமரேசா—அன்னே
 எனைத்துணைய ராயினும் என்னார் தினைத்துணையுந்
 தேரான் பிறனில் புகல், (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! அகலிகையால் தனது பெருமையை இக்கிர
 ணும் ஏன் இழந்தான் எனின், தினைத்துணையும் தேராமல் பிறனு
 கடைய இவ்வின்கட் புகுவராயின், அவர் எனைத்துணையராயினும்
 என் ஆம் என்பது. தேர்தல்—உணர்தல்.

தினைத்துணையும்—சிறிதும் என்றபடி.

புகல் என் ஆம் என்பது கூட்டி புகுதல் யாதாய் முடியும்
 என்று காண்க. தீதாய் முடியும் என்பது கருத்து. புகில் என

பிறன் மீளியவை கிழையால் பிழையான ஒருவன் திணியான
 3 னும் உணராமல் பிறன் இல்லிற் கட்ட புதுவாயின், எவ்வளவு
 உயர்வு உயர்வானினும் அவன் பெருமை முடிதும் இழந்து சிறு
 கை எய்துகான என்பதாம்.

தன் இல்லான விநாதித் தன் இல்லிற் கண் ஒருவன் புது
 வாயின தன் உள்ளம் எவ்வளவு கொடுக்கிறோ, அத்தன்மே
 பிறன் இல்லிற் கண் தான் புதுவாயில் அவன் உள்ள முங் கொடுக்க
 குமே என்னும் உணர்வு சிறிதும் இன்றி என்பார் "திணைத்து
 னையும் தேரான்" என்றார்.

அறிவு, செல்வம், ஆண்கா, அதிகார முதலிய எல்லா நலங்
 களும் உடையனானும் பிறனில் புதுவாயில் அவன் பழியும், சிறு
 கையும் அடைவான் என்பது கருத்து. இவ்வயன்மை இந்திரன்
 பால் தெரியப்படும்

கதை.

வானவர் தலைவனாகிய இந்திரன் அதிபைக் காத
 சித்துக் கோதமரது இல்லிற் புதுக்கான். அகனல் தனது பெரு
 கையெனும் இறக்கன். யான்போல் நின்றவன் ஒரு பூனை
 யாய் ஓடினான். தனது அழகிய உடல் முடிதும் இழிசூறிகள்
 ஏற பெற்றான். முனிவர் மொழியால் கனிந்து நழுந்தான். சிறு
 கையும், பழியும் சேரப்பெற்றான். (யினைவ தூல்களிற் காண்க.)
 தன்னைப்போல் பிறரை பெண்ணல் தகுதியாம் தான்மணந்த
 மினைப்போல் இவையி னுளை விழிசூறிய கோக்குவோரைத்
 திணைப்போல் முனிவு கொள்வோர் அயலன் தேய்தகண்ணை
 அண்ணசோநரிப்போல் எண்ணு திணைத்திட விரும்புமென்னே.

(நீதிநூல்)

இந்திரன் பிறனில் காமுற் நிழிகுறி முழுதம் பெற்றான்
 சந்திரன் குரணி வட்டமுளிவெர் துரைத்தழ்ந்தான்
 அந்தாத் தவரும் மண்டேலாகு மிவ்வாறுபட்ட.
 வெந்துயர்த் கனவின் ஓக்கை கோய்க்கும் வேறாதிவின்றே.
 (தணிகைப்புராணம்)

87

292 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 ஆத்த மணியாள் அகத்தில் இருக்கவே
 ளாத்த மணியானைக் காமுறும் காணையர்
 காய்ச்ச பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல்
 ஈச்சம் பழத்துக் கிடருற்ற வாரே. (திருமந்திரம்.)
 பிறனில் விழைவோர் பெருமை யிழப்பார் என்பது இதனால்
 உறப்பட்டது.

145. கண்டான் துரோபதையைக் காதலித்தான் கீசகன்பின்
 கொண்டான் பழியேன் குமரேசா—அண்டல்
 எளிதென இல்லிறப்பான் எய்துமெஞ் ஞான்றும்
 விளியாது நிற்கும் பழி. (இ)

குமரேசா! துரோபதையைக் கண்டு காதலித்த கீசகன்
 என்றும் அழியாத பழியை ஏன் அடைந்தான் எனின், எனினு
 என இல்லிறப்பான், எஞ்ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழியினை
 எய்தும் என்க.

இல் இறப்பான்—பிறன் இல்லின்கண் நெறிகடந்து செல்வோன்.
 எஞ்ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழி—எக்காலத்தும் அழி

யாது நிற்கும் பழ்.

எளிதில் எய்துமென்று கருதிப் பிறனுடைய மனைபாளை ஒரு வன் தழுவலிழையின் அழியாது எக்காலத்தும் நிலைநிற்கும் பழியை அவன் அடைவன் என்பதாம்.

அதிகார ஆற்றல்களுடைமையால் எளிதில் எய்துமென்று கருதிப் பிறன் இல்லாளை ஒருவன் விரும்பலாகாது என்பதும் விரும்பின் அவனுக்குப் பழியும் கேடும் உளவாம் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சேகன் பால் உணரப்படும.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை.

293

கதை.

சேகன் என்பவன் மச்சநாட்டதிபனாகிய விராடன் மைத்துனன். அவ்வரசனது மனைளியாகிய சீதைட்டிணையின் உடன் பிறந்தவன். நூற்றுநால்வருள் மூத்தவன். அழகும், திண்மையும் அமைக்க மேனியன். இவனைப் பாணன் என்னும் காந்தருவனது அமிசம் என்பார். விராடனது தாணைக்குத் தலைவராய் நின்ற தனியாண்மை செய்தான். செய்துவருங்கால், ஒருநாள் அந்தப்புறத்திற்குச் சென்றான், பாண்டவர்களோடுவந்து வண்ணமகளாய் அங்கே தங்கியிருக்கும் துரோபதைகையைக் கண்டான். காழற்றான். அவளை எய்துதல் எளிதென நினைந்தான். தன் உடன் பிறந்தாள்ரிடஞ் சொல்லி அவளை உடன்படுத்த வேண்டினான். முடியவில்லை. பலமுறை முயன்றான். முடிவில் வலிந்து பற்ற மனம் துணிந்தான். பாஞ்சாலி அகனை அறிந்தாள். மடுக்குத் துதிக்குமிக்க அவன் செய்து விடுவா னென்று கவன்றாள். அஞ்சினான். பரமனை தஞ்ச மென்று நினைந்து நிகழ்வதை வீமளிடம் புகன்றான். இருவரும் ஒரு சூழ்ச்சியைத் துணிந்தார். பிரிந்தார். மறு தினமே நசையுறு சேகன் நாணது வந்தான். அந்நல்லாளை ரோகினிஎன். பொல்லாததை நினைந்தான். சொல்லாதன சொல்லினான். நடந்தான். வசை

யில்லாத அவளும் இசைவதுபோல் நடந்தாள். இரவில் ஒரு பனிமலர்ச் சோலைக்குள் அவனைத் தனி வரும்படி பணித்தாள். பிவான் போனான். இரவும் வந்தது. வீமன் ஒரு மட மகள் போல் உடையணி புனைந்து குறித்த இடத்தில் முன் புகுந்திருந்தான். நறமணர் தோய்ந்து பெரு மகிழ்வோடு அவனும் அங்கு வந்தான். பொழிவூட் புகுந்தான். உடல்முழுதும் ஆடையால் மறைத்து ஒருவகை அழகோடு குழைந்து பரித்திருக்கும் பெண். உருவைக் கண்டான். அவன் கொண்ட வுலகைக்கு அளவே யில்லை. பாவம்! பெருகிய காதலோடு அருகில் அணைந்தான். இருந்தான் தழுவ விழைந்தான். காதல் மொழி பல கனிந்து மொழிந்தான். அம்மங்கையின் செங்கையை அமையப்பற்றினான்

294

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மான்போல் கிடந்தவன் மடங்கல்போல் எழுந்தான். கிசகன் பதைத்துக் கூசி மெய் துடித்தான். அடிகளும், குத்தும் அவன் மேல் இடியென விழுந்தன. அவ்வவன் உற்றதை அவன் அன்றி யார் அறிவார். முடிவில் வீமனால் முடிந்து மடிந்தான். எளி தென இல்லறத்தகால் அழியாப் பழியை இவன் இரீவோடு எய்தினான். (இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.)

பிறன் மனை நயந்தோர் பெரும் பழி எய்துவர் என்பது இக னைல் கூறப்பட்டது.

146. அன்றொருவன் இல்லறப்பால் அப்பணியும் என்பகைத்துக் கொன்றபழி கொண்டாள் குமரேசா—என்றும் பகைபாவம் அச்சம் பழிபெள காவ்கும் இகவாவாம் இல்லறப்பான் கூர். (சு)

குமரேசா! முன் ஒருவன் இல் இறப்பால் தன் தந்தையை யும் பகைத்துக் கொண்டு என் பழி கொண்டான் எனின், இல் இறப்பான் கண் பகையும், பாவமும் அச்சமும் பழியும் என்னும் இந்நாங்கும் என்றும் நீங்கா என்க.

இகத்தல்—விட்டு நீங்குதல். இது தொழிற் பெயர் விசுதி குன்றி எதிர்மறையாய் நின்றது. இகவாவாம்—நீங்காவாம்.

இல் இறத்தல்—பிறனுடைய இல்லாள் கண் மிகைப்புரிதல்.

பிறனுடைய மனையாள் பால் நெறி கடந்து செல்வான்கண் பகையும், பாவமும், பயமும், பழியும் என்னும் இந்நாங்கும் ஒருந் காலும் நீங்கா என்பதாம்.

மேல், பழி ஒன்றே கூறினார் இதில் அதனோடு இம்முன்றும் உணராம் என்றார்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 295

பிறனில்லாளை விழைபவன் பழி பாவங்களை எய்தி இழிவான் என்பது கருத்தது. இஃதே உசகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சூரிலாத்துங்க பாண்டியன் மதுரையிலிருந்து அரசுபுரிந்த காலத்தில் அதனை அறிந்து அவந்தி என்று ஒரு நகரம் இருந்தது. அதில் ஒரு வேதியன் இருந்தான். பொறுமை முதலிய உயர் குணங்களை யுடையவன். முதிர்ந்த வயதினன். அவனுடைய பனைவி இளமைப் பருவம் வாய்ந்தவன். எழில் மிகப் பெற்றவன் அவனிடன் சலரது வாழ்த்து வருங்கால் ஒரு மைந்கன் பிறந்தான். அவன் வளர்ந்து பருவ முற்றான். பெற்ற காயையே பெண்டொள நினைந்தான். சேயென இகழாமல் அத்

தீயவள் இசைநகரன். தீமையும் நிகழ்க்கது. தாயும் சேயும்
 செய்தவருடின்ற தனிப் பாகைக்கை ஒருநாள் தந்தை குறிப்
 பால் அறிந்தான் பதைத்து வெறுத்தான். பொறுத்தான். மக
 னூர் பகைக்கான். பின்னும் ஒருநாள் அவ்விருவரும் தனித்தார்.
 கூந்தலின் அறிபாமல் சென்றான். மகன் எனும் பாவி இவன்
 தீயிரிதே துணிந்தான். அவருடன் கூடி வெளிநாடு சென்
 றான். செல்லும் வழியில் கள்ளர் சிலரால் அவன் கைக்கொள்ள
 ப்பட்டான். அவர்பாலிருந்து அவன் அடைநக சிறுமைகள் பல.
 அவனையிழந்து அங் இந் மகன் அல்லலுற்றானைத்தான். கண்டார்
 அனைவரும், அவனைக் காணவு நாணினர். பாவி என்று பழிக்
 தார். அவன் உருவமாறினான். உணர்வு மாறினான். பாவப்பய
 னைப் பற்றி புழன்றான். என்றும் நீங்கா இழி பழி எய்தினான்.

(இசை விரிய திருவிளையாடலில் மா பாகைக் தீர்த்த படலத்
 தில் உணரப்படும்.)

அறம்புதழ் கேண்மை பெருமை யிந்நான்கும்
 பிறந்தாரம் நச்சவாரச் சேரா—பிறந்தாரம்
 நச்சவாரச் சேரும் பகைபுழி பாவமென்
 நச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள். (நாலடியார்)

296 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறனில் விழைவான் பழி பாவங்களை அடைவான் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

147. பற்றம் அயோமுசியைப் பற்றான் இலக்குவனேன்
 குற்றமென்று நீத்தான் குமரேசா—உற்ற
 அறனியலான் இவ்வாழ்வான் என்பான் பிறனியலான்
 பெண்மை நயவா தவன். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னை நயந்த அயோமுசியைத்தான் நயவா

மல் ஏன் இலக்குவன் தள்ளினான் எனின், பிறன் இயலாளை பெண்மையை நயவாதவனே அறன் இயலான் இல் வாழ்வான் என்க.

நயத்தல்—வீரும்பல்.

அறன் இயலான்—அறத்தின் இயல்போடு. ஆன் முன்ற ஊருடி. பெண்மை என்றது அதன் சுவையை

பிறன் இயலான் பெண்மை நயவாதவன்—பிறனுடைய இயல்பின் கண்ணே நிற்பவளது மெய் நலத்தை நுகர விரும்பாதவன்.

பிறன் மனையானே விரும்பாதவனே நெறி வழுவாமல் இல் வாழ்பவன் என்பதாம்.

தறவோர் முதலிய அறவோர்க்கெல்லாம் தனையாய் நின்று விருந்தினரை ஒம்பித் திருந்திய நலத்தோடு பொருந்தி வாழ்பவ னாயினும் பிறன் இல்லானே விரும்புவனாயின் அவன்பால் அறன் நில்லாது என்பது கருத்து.

பிறன் இல் விழையாமையே பேரொழுக்கம் என்பதும் அத னையுடையானே அறவோன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை இலக்குவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இலக்குவன் தசரதனுடைய மூன்றாம் புதல்வன். நாய் சுமித்திரை. அழகும், வீரமும், அன்பும் நிறைந்தவன். இராம 15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 297

ஊடன் வனம் புகுந்தான். சிதை பிரிந்தபின் இவ்விருவரும் வருந்திக் கவந்த வனத்தையறிந்திருந்த ஒரு மலைச் சாரலில் தங்கி னார். சூரியன் மறைந்தான். இருள் நிறைந்தது. அண்ணனுக்குத் தாகம் அதிகரித்தது. இனையவன் நீரைத் தேடி வெளியே போனான். அங்கு இவனை ஒரு மங்கை கண்டாள். காழுற்றான். அவள் பெயர் அயோமுகி. தன்னைத் தழுவி மகிழும்படி இவனைத் தொழுது வேண்டினாள். இனையவன் வெறுத்தான். அவள் நயந்து பற்றினாள். இவன் சினந்து எற்றினான். அதன்பின் அவள் வருந்தி நொந்து வைது போனாள். கருகு இருளில் தவி இடத்

தில் இளமையும் நலமும் அன்பும் பொருந்திய அழகி ஒருத்தி தன்னைத் தழுவ நயந்தும் தான் அவளை நயவாமல் தள்ளிய இளைய வன்பெருமையை உலகம் புகழ்ந்தது. (விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.)

பெண்ணி னாகிய பேரஞர் பூமியுள்
எண்ண மிச்சவர் எண்ணினும் எண்ணிலார்
பின்னி நின்ற பெருவினை மேல்வரும்
என்ன தாயினும் ஏதில்பெண் நீக்குமின். (வளைபாபதி)

148. பண்டரக்கி வந்துரைத்தும் பாராமல் ஏன் உறுதி
கொண்டான் இராமன் குமரேசா—கண்ட
பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறனென்றே ஆன்ற ஒழுக்கு. (அ)

குமரேசா! அரக்கி வந்து பரிந்துரைத்தும் ஏன் இராமன் விரும்பி நோக்கவில்லை எனின், பிறன் மனைவியை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு அறனும் ஆன்ற ஒழுக்கமும் ஆம் என்க. ஆன்ற ஒழுக்கு—நிறைந்த ஒழுக்கம்.

ஒன்றே என்பது உம்மை போல் ஈண்டு எண்ணுப் பொருளில் வந்தது. நோக்குதல் என்றது நயந்து பார்த்தலை. உள்ளத்தில் காதல் கொள்ளுதலை என்க. சான்றோர்—சால்புடையவர். குணங்களால் நிறைந்தவர் என்றபடி.

149 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறன் மனைபாளை விரும்பி நோக்காமையே சான்றோர்க்கு அறனும் ஆன்ற ஒழுக்கமும் ஆம் என்பதாம்.

அறம் என்பதும் ஒழுக்கம் என்பதும் பிறன் மனை நயவாமல்

யே என்க. புறத்தில் உள்ள பகைவர்களை அடக்கியாலும் ஆண்மைபுடையாரும் அகத்தில் உள்ள சாமத்தால் அடங்கித் தாழ்வார் ஆதலின் அதனை அடக்குதலைப் பேராண்மை என்றார்.

பிறனில் விழையாடையே பேராண்மை என்பதும் அதனை புடையாரே சான்றோர் என்பதும், அவரே அற ஒழுக்கங்கள் அமையப் பெற்றவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை இராமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராமர் பஞ்சவடயில் தங்கியிருக்குட்பொழுது இராவணன் தங்கையாகிய சூப்பணகை அங்கு வந்து அவரைத் தண்டாள். சாமுற்றாள். தன்னைக் கூடி மசிடும்படி கோடி வகை செய்தாள். அவர் மறுத்தாரைத்தார். மறுத்தும் மறுத்தும் அவள் வேண்டினாள். அதன்பின் அவர் வெறுத்தாரைத்தார். வெகுண்டு நீக்கினார். மறு மகங்கையர்க்கும் மறு மன்னவர்க்கும் மார்பும் முறையும் கொடாதவர் என்றும், ஏக பத்தினி விரதம் என்றும், அவரை உலகம் இன்றும் போற்றுகின்றது.

(இதன் விரிவு சூப்பணகைப்படலத்தில் இனிது தெளிவாம்.)

பிறன் மனையான விரும்பாதவனை அறமும் ஸுண்ணையும் உடையான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

149. நாடினன்தோள் தோயாமல் நற்றயு மானவரேன்
கோடி யகன்றார் குமரீசா—தீதும்
கலங்குரியார் யாரெனில் நாமரீர் வைப்பிற்
பிறற்குரியான் தோடோயா தார்.

(க)

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னை நாடினவனுடைய தோளைத் தோயாமல் ஏன் தாயுமானவர் ஓடினார் எனின், நாம நீர்வைப்பின், நலக்கு உரியார் யார் எனின், பிறர்க்கு உரியாள் தோள் தோயாதார் என்க.

நாம் என்னும் உரிச் சொல் அச்சப் பொருளை யுணர்த்தும். அஃது சிறு திரிந்து நாம என வின்றது. தோள் தோய்தல்—இடங்கடத்தல். நாம நீர் என்றது கடல். வைப்பு—உலகம்.

ஆழம் விரிவு பெருங் கொடும் பிராணிகள் முதலியவற்றால் வாய்க்கும் அச்சத்தைத் தரும் இயல்பு கடலிடை அமைந்துள்ளது ஆதலின் அதனை “நாம நீர்” என்றார்.

நாம நீர் வைப்பின்—அச்சம் தரும் கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்தின்.

பிறனொருவனுக்கு உரியானது தோளைச் செரா,காரே விரிந்த கடல் சூழ்க்க இவ்வுலகின்மீது எல்லா நலங்களையும் எய்துதற்கு உரியார் என்பதாம்.

பிறன் இல்லாளை விரும்பாத ஒருவனை இருணர்வினும் நலம் பெறுவான் என்பது கருத்து. இது தாயுமானவர்பால் உணரப்படும.

கதை.

தாயுமானவர் என்பவர் ஒரு தத்துவ வுணர்வின். இற்றைக்கு 250 வருடங்களுக்கு முன்னர் சோழ நாட்டிலே வேதாரணியம் என்னும் திரு நகரிலே வேளாள வரணத்திலே பிறந்தார். இளமையிலேயே பலசலகளையும் இவர் வாழ்வற ஒது யுணர்ந்தார். அக்காலத்தில் திரிசிர புரத்தில் அரசு புரிந்துவந்த விஜய ரகுநாத சொக்கலிங்க நாயக்கரிடம் இவர் ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் அமர்த்திருந்தார். சின்னாவில் அரசன் இறந்தான். அதன்பின் அரசியே அரசை நடத்திவந்தான். வருங்கால், இவரது அறிவும்

அழகும் அவளைப் பெரிதும் மயக்கின. அவள் இவரைத் தழுவு விழைந்து சமயம் பார்த்திருந்தாள். அதனை இவர் குறிப்பான் உணர்ந்தார். அந்தச் சிட்டகன்றார். அதன்பின், மௌன தே சிவர் என்னும் ஒரு சிவயோகி இடத்து இவர் உபதேசம் பெற் றார். உளப்பற்றற்றார். பரமன் அருளையேபற்றி இன்புற்றார். இப்பெருந் தகை பல கவிசார் பாடியுள்ளார். அவையெல்லாம் அன்பும் இனிமையும் அமைத்து விளங்குகின்றன. தாயுமானவர் பாடல் என அவை இதுபொழுது வழங்கப்படுகின்றன. பிறர்க்கு உரியாள் தோள்தோயாத இவர் பெருநலமுடையராய்ப் பேரின பந் துய்த்தார். விரிவு சரிதையில் உணரப்படும்.

பிறன் இல்லாளுது தோள் நலக தோயாதவரே பெரு நலக் தோயவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

150. நன்றுசெய்தான் நிமை நயவானார் பெண்ணயந்தேன்
குன்றினான் வாலி குமரேசா—என்றும்
அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையான்
பெண்மை நயவாமை நன்று. (ய)
இ—ள்.

குமரேசா! நிமை விரும்பாமல் நன்னாமே செய்த வாலி யும் ஏன் ஒரு பெண்ணை விழைந்ததால் தீங்குற்றான் எனின், அறன்வரையானாய் அல்ல செயினும் பிறன்வரையானது பெண் மையை ஒருவன் நயவாமை நன்று என்க. அல்ல என்றது பாவத்தை. வரைதல் என்பது எழுதல் கொள்ளல் நீக்கல் உரித் தாக்கல் முதலிய பல பொருள்களையும் குறித்தவரும் ஒரு சொல்.

அறன் வரையான் அல்ல செயினும்—அறத்தை உரித்தாகக் கொள்ளாமல் பாவத்தையே செய்யினும். அறன் என்னுஞ் சொ

ல்லைக் கையால் எழுததலுஞ் செய்யாதவனாய் மறமே செய்யினும்
எனவும் இது பொருள்படும்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை.

301

பிறன் வரையாள்—பிறனுடைய உரிமையில் நிற்பவன்.

ஒருவன் அறத்தை வரைந்து செய்யாமல் பாவத்தையே
விரைந்து செய்யினும், பிறன் மனையாளமட்டும் விரும்பாதிருப்
பாணயின், அவன் நலம் பெறுவான் என்பதாம்.

எவ்வகைப் பாவங்களைச் செய்யினும் பிறன் இல் விழைதல்
என்னும் இப் பெரும் பாவத்தை ஒருவன் செய்யலாகாது என்
பது குறிப்பு.

எவ்வளவு நல்ல குணங்களை யுடையவராயினும் பிறன் இல்லா
ளது மெய் நலத்தை விழைவாரின் அவர் நன்மையல்லாம் இழ
ந்து நீமைபுறுவர் என்பது கருத்து. இது வாலிபால் காணப்
படும்.

கதை.

வாலி என்பவன் இத்திரன் கலையாய் இவ்வுலகில் வந்து
தோன்றிய வானர குலத் தலைவன் போராற்றலிலும் போராற்றலி
னும் எவருந் தணக்கு நிகரில்லாதவன். தன்னோடு எதிர்த்தவர்
எவராயினும் அவரது வலியிற் பாதி தன்பால் வரும்படி வரம்
பெற்றவன். இறைவன்பால் நிறைவான அன்புடையவன். கிட்
கிணையிலிருந்து அரசு புரிந்தான். அறிவு பெருந்தன்மை முக
லிய உயர் குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே வாய்த்திருந்தும் தன் தம்
பியின் மனைவியாகிய உருமை என்பவளை நயந்தான். நாளை
கவர்த்தான். சுக்கீவன் இவனது ஆற்றலுக்கு அஞ்சி அகன்றான்.
மறத்தும் மறம் புரியாத அறிவுடையவராயிருந்தும் பிறன் வரையா

ளேக் தன் வரையாளாக்கிய தீமையால் அதன் பயனை யிழந்தான்.
இராமமூர்த்தியால் தண்டிக்கப்பட்டான்.

ஈரமாவதும் இற்பிறப் பாவதும்
வீரமாவதும் கல்வியின் மெய்க்நெறி
வாரமாவதும் மற்றொரு வன் புணர்
தாரமாவதைத் தாங்குந் தருக்கதோ. (1)

302

திருச்சுறட்டு குமரேச வெண்பா.

தரும பின்ன தென்கரைத் தன்மையும்
இருமை யுந்தெரிந் தெண்ணலை யெண்ணினால்
அருமையும்பிதன் ஆருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீக்கினை யெய்தப் பெறுதியோ. (2)

இவை, தான் குற்றம் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று வாதித்த
வாலியை நோக்கி இராமன் கூறியன. விரிவை இராமாயணத்தில்
உணர்க.

அறனும் அறனறிக்த செய்கையும் சான்றோர்
திறனுடையன் என்றுரைக்குந் தேசம்—பிறனின்
பிறைநக்கான் எனபிறறால் பேசப் படுமேல்
இழுக்காம் ஒருவர்க் இவை. (அறநெறிச்சாரம்.)

பிறன் மனைவியை விரும்பாதவனே அறவேன் என்பது
இதனனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

பிறன் மனைவியை விரும்புதல் என்னும் பேதைமையை அற
வோ கொள்ளார். அதனைச் சாண்டவர் பெரும் பேதைமையாவர்.
அவர் செய்த பிழைகளைத் தவிர்ப்பார். எவ்வளவு பெருமைமுடைய
வராயினும் பிறனில் விழையுதல் அவர் சிறுமையடைவர். அத்
னால் அநியாய் பழி யுண்டாம். பணையும் அச்சமும் பாவமும்
வினையும். பிறனில் விழையாதவனே அறவேனாவான். அவனே
பேராண்மைமுடையவன். அவனே எல்லா நலங்களும் எய்துதற்

சூரியவன். அரஞ்செய்யானூர்னும் அது செய்யலாகாது.
யடு-வது பிறனில் விழையாமை முற்றிற்று.

யசு-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

அஃதாவது பிறர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தலை யுடைய
ராதல். பிறனில் விழையாமல் நெறி நின்றொழுதும் நிறையுடை-
யார்க்குப் பொறையுடைமை இன்றியமையாச் சிறப்பினது ஆத-
லான் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை. 303

151. கண்டுகழ்ந்து துன்புசெய்த கள்ளரையும் ஏன்பொறுத்தார்
கொண்டசய தேவர் குமரேசா—கிண்டி
அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை (5)

இ—ள்.

குமரேசா! சயதேவர் தம்மை இகழ்ந்து துன்பஞ் செய்-
த கள்ளரையும் ஏன் பொறுத்தார் எனின், அகழ்வாரைத் தாங்-
கும் நிலம்போல தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் தலையாய
அறம் என்க.

அகழ்தல்—தோண்டிதல். இகழ்தல்—அவமதித்தல்.

நிலம், தன்னை அகழ்வின்றவரை வீழாமல் தாங்கும் இடல்
பிழையுடையது, அதுபோல், தம்மை இகழ்கின்றவரை வெறுக்கா-
மல் பொறுத்தல் அறிவோர்க்குச் சிறப்பாம் எனபதாம்.

நிலத்தின்பால் இயல்பாகக் காணப்படும் நலத்தை எடுத்துக்

காட்டிப் பொறையினது உயர்ந்த நிலையை இஃதுணர்ந்தியதென்சு.
 பூமியைப் போல் பொறையுடையராய் இருத்தல் வேண்டு
 மென்பது குறிப்பு.

தம்மை அவமதித்துத் தீமை செய்தவரையும் ஆதரித்துப்
 பெரிசெயர் நன்மை செய்வர் என்பது கருத்து. இது சயதேவர்
 பால் காணப்படும்.

கதை.

சயதேவர் என்பவர் சகந்தாதத்தை யடுத்துள்ள பில்வம் என்னும்
 ஊரில் பிறந்திருந்த ஒரு பெரியவர். இவரை வியாசரது அவதாரம்
 என்பர். இவர் வேதமுதலிய கலைகள் பலவும் வழுவுறவுணர்ந்து
 இளமையிலேயே மெய்யுணர்வுடையராய் விளங்கியிருந்தார். பரு
 வம் எய்திய பின் பத்மாவதி என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்தார்.
 திருமால் அடிக்கே பெருமால் கொண்டார். இவரது மன நலத்

திருவருளிக்குமரேச வெண்பா.

தையும் மனை யாத்நையும் கண்டு மகிழ்ந்த பெருந் தனவணிக
 ரொருவர் இவரைத் தமது இல்லிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.
 சில நாட்கள் கழிந்த பின்னர் அங்கிருந்தபடியே தமது மனைவி
 யுடன் ஐந்தாத்திற்குச் செல்ல விரும்பினார். வணிக அன்பர்
 ஒரு பெருந் தொடைப் பொருளை அவரது சகடத்தில் வைத்தனு
 ப்தினார். செல்லும் வழியில் கள்ளர் சிலர் வந்தார். கொள்ளை
 செய்யத் துணிந்தார். தேவர் அப்பொருளை அவர்க்கு மகிழ்
 வோடு காட்டி முழுதும் தொள்ளும்படி செய்தார். மனைவியு
 டன வழிகடந்தார். அக்கீயோர், இவர், பிறரிடஞ் சொல்லித்
 தமக்குத் துயர் விளைப்பர் என்று கருதி ஓடி வந்தார். சய தேவ
 ரைப் பற்றினார். கால்களையும் கைகளையும் வெட்டி. ஒரு புதரில்
 இட்டுப் போயினார். இரவும் வந்தது. அங்கு வேட்டைக்கு வர்
 திருந்த கிரவுஞ்சன் என்னும் வேந்தன் காரீருளில் இவரை
 வந்து கண்டான். நிதழ்த்தையுணர்ந்தான். வருந்தி இரங்கினான்.
 விடுங்கபின் தனது இரத்தத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு தன்னகர் கொணர்

ந்தான். அரசன்மீனில்வைத்து இருவரையும் அன்புடன் ஆதரித்தான். இவரது கட்டளைப்படி அவ்வரசன் நாள்நிதாறும் பாகவதர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தவந்தான். அட்கள்வரும் பொருள்பெற விரும்பி பாகவதர்களைப் போல் வேடந்தரித்து அரசன் முன்பு வந்தார். அவ்ருச் சயதேவரைக் கண்டார். உள்ளம் நடுங்கினார். தேவர் அவர்களை மிகவும் ஆதரித்து பெரும் பொருளைக் கொடுத்தித்து வழியனுப்பினார். தாணத்தலைவர் நால்வரைத் துணையாகச் செலுத்தினார். சென்ற தலைவர்பால் அதீயோர் சயதேவர் மீது அடர்ப் பழி கூறினார். அல்தாவது "இவர் மிகக் கொடிய வஞ்சகர். எங்கள் நாட்டு அரசன் இவரைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டனர். இவரைப் பற்றி ஒரு காட்டுக்குக் கொண்டபோய் கால் கைகளைமட்டும் தறித்துவிட்டு உவிர்ச் சேதம் செய்வாமல் சென்றோம். அவ்வுதகிக் காக எங்கட்கு இவ்வளவு பொருளை உபகரித்து உபசரித்தார்." என்று சொல்லி, மேல் நாவெழமுன் பூமி படிர் என்று வெடித்தது. அதில் அப்படி பாசிகள் அனைவரும் ஆழ்ந்திறந்து மறைந்தார். தாணத் தலைவர் தப்பி ஓடிவந்து சயதேவரிடம் நடந்த 16-ம் அதிகாரம் பொறைபுண்டை.

தைச் சாற்றினார். உடனே தேவர் திருமலை நினைந்து மனமுருசி இறந்து மறைந்தவர்கள் எழுந்து வரும்படி வேண்டினார். பகவான தேவரது பொறுமையை வியந்து அவர் விரும்பியபடியே செய்தார். குறைந்த உறுப்புக்களும் நிறைந்து விளங்கின. அருழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை இகழ்வாரையும் பொறுத்து ஆதரித்த சய தேவரது பொறைபுடைமையை அனைவரும் புகழ்ந்து போற்றினார். விரிவை அவர் சரிதையில் உணர்க.

சாந்தனையுந் தீயனவே செய்திடி னுந் தாமவரை
யாந்தனையுங் காப்பர் அறிவுடையோர்—மாந்தர்
குறைக்கும் அளவுங் குளிர்நிழலைத் தந்து

மறைக்குமாங் கண்டிர் மரம் (முதுரை.)

பொறுமையே ஒருவனுக்குத் தலைமையான அறம் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

152. வள்ளுவர்தம் ஆடை வலித்தான் பிழைபொறுத்துங்
கொள்ளிலையன் சொன்னார் குமரேசா—உள்ளம்
பொறுத்தல் இறப்பினை யெனறு மதனை
மறத்தல் அதனினும் நன்று. (2.)

இ—ள்.

குமரேசா! தமது ஆடையை வலித்துச் சிழித்தானது
பிழையையும் பொறுத்து ஏன் அவனுக்கு வள்ளுவனார் விலையை
யும் சொன்னார் எனின், இறப்பினை என்றும் பொறுத்தல், அத
னை மறத்தல் அதனினும் நன்று என்க.

இறப்பு—நெறி கடந்த செயல்.

இறப்பினை என்றும் பொறுத்தல்—பிழைபினை என்றும்
பொறுக்க. ஒறுத்தற்கு இயலுங் காலத்தினும் ஒருவன் செய்த
பிழையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்பார் 'என்றும்' என்றார்.

அதனை மறத்தல் அதனினும் நன்று—அப் பிழையை மறத்
தல் அப் பொறையினும் நல்லது.

306 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொறுத்தல்—பிறர் செய்த பிழையை மனத்துட்கொண்டு
சகித்தல்.

மறத்தல்—அதனை உட்கொள்ளாது உடனே மறந்துவிடுதல்.
மறவாவழி அது மனத்துட் கிளைத்து ஒரோவழிச் சினத்தை யெ
ழுப்பும் ஆதலான் அதனை மறத்தல் மீயும் நன்றாமென்க.

பிறர் செய்த பிழையைப் பொறுக்கலினும், அதனை உளத்
துட்கொள்ளாமல் உடனே மறத்தல் மீக்க நன்மையாம் என்பதாம்.
இப்பெருந் தன்மை வள்ளுவப் பெருமான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வாகுகி என்னும் அம்மைபுடன் திருமயிலையிலிருந்து வள்ளுவப் பெருந்தகை இல்லறம் புரிந்து வந்ததால், தாம் கைமுயன்று செய்த ஆசையை விலைப்படுத்த முறைப்படி ஒருநாள் வெளியே சென்றார். இஃரது உயர் குணங்களைக் கண்டு பொறமை கொண்ட ஒருவன் எவ்வகையானும் வெகுளியை மூட்டி இஃரது மன நிலையைக் கலைக்கவேண்டுமென்று நெடு நாளாகக் கருதியிருந்தான். அன்று இவர் எதிரே வந்தான். ஆடை வாங்குபவன் போல் சாடை செய்தான். கையில் வாங்கினான். விலை என்? என்றான். ஒரு பணம் என்றார். கொண்ட துணியை இரு துண்டம் செய்தான். ஒன்றின் விலையை உரையின் என்றான். தேவர் அரைப்பணம் என்றார். அதனையும் இரு துணி செய்து இவ் ஒன்று மட்டும் என் என்றான். பணம் கால் என்றார். அவன் அதனைத் தந்து அத்துணியோடு அகன்றான். மீதம் பயனற்றதாதலான் விதியில் ஏறிந்துவிட்டு நாயனார் வீடு சேர்ந்தார். உற்றதைக்கொண்டு அன்று உறுபசி தீர்த்தார். அந்நெறியிலான் செய்தபிழையினை மறந்து விலை பகர்ந்து தந்த நாயனாரது மெய்ப்பொறையை உலகம் புகழ்ந்தது.

பிறர் செய்த பிழையை மனத்துட்கொள்ளாமல் மறந்துவிடுதல் மிகவும் கல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

307

153.

நாதுசென்ற கண்ணன் துரியோ தனன்செய்த
கோதீதன் பொறுத்தான் குமரேசா—யாதொன்றும்
இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால் வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப்பு பொறை.

(நு)

குமரேசா! தூது சென்ற காலத்தில், துரியோதனன் செய்த பிழையை ஏன் கண்ணன் பொறுத்தான் எனின், மடவார்ப் பொறை வன்மையுள் வன்மையாம் என்க.

ஒருவுதல் என்பது ஓரால் என மரீஇயது.

இன்மையுள் இன்மை விருந்து ஓரால்—எளிமையில் எளிமையாவது விருக்கினரைப் பேணுதலீக்குதல்,

மடவார்ப்—மடமையை யுடையவர்; அறிவிலார் என்க.

அறிவிலாரது பிழையைப் பொறுத்தலே அறிஞர்க்குப் பெருவன்மை என்பதாம்.

பெரும் பொருளுடையனாயினும் விருந்தோம்பானேல் அவனே நிகவும் வறியனும் என்பதும் வேறு வலிமைகள் இலனாயினும் பொறுமை யுடையனேல் அவனே உலகில் உயர்வையுடையான் என்பதும் கூறியபடி.

வரு விருந்தைப் பேணலும், பிறர் பிழையைப் பொறுத்தும் ஒருவனுக்கு நன்மையும் வன்மையும் ஆம் என்பது குறிப்பு. பிறர் பிழை பொறுத்தலே பெருவன்மை என்பது கருத்து. இது கண்ணன்பால் அடைந்திருந்தது.

கதை.

தன்பால் தூதுவந்த கண்ணனைத் துரியோதனன் கொல்லக் கருதினான். ஒரு பரி குழி தோண்டி மேற் பரப்பில் ஓர் அழகிய ஆதனமிட்டு அதன்மேல் அவரை எழுந்தருளச் செய்தான்.

39

308 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குழியுள் ஆயிரக் கணக்கான மல்லிகளை ஆயத்தஞ் செய்தவைத் திருந்தான். கண்ணன் வஞ்சம் அறியாமல் அதன்மேல் வந்திருந்தான். உடனே ஆதனம் நெரிந்தது. கண்ணன் உணர்ந்தான். தன் காலால் மல்லிகை உழக்கினான். வெளிபே வந்தான். மன்னன் செய்த வன்பிழையைப் பொறுத்தான். அவனை ஒன்றுஞ் செய்யா

மல் அமைதியோடகன்றான். பெருவன் மையுற்றிருந்தும் அப்பிழை பொறுத்தமையால் கண்ணனது பொறுமையின் பெருமையை விடுமன் முதலானோர் போற்றிப் புழைந்தார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பொறுமையே ஒருவனுக்குப் பெருவன்மை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

154. கொண்ட பொறையுடைமை கோடாமல் ஏனென்றுங்
கொண்டான் தருமன் குமரேசா—கொண்ட
நிறையுடைமை நீங்காமவேண்டிற் பொறையுடைமை
போற்றி ஒழுக்கப் படும். (ச)
இ—ள்.

குமரேசா! தருமன் ஏன் பொறையுடைமையை என்றும் போற்றி ஒழுக்கினான் எனின், நிறையுடைமை நீங்காமவேண்டிற் பொறையுடைமையைப் போற்றி ஒழுக்கவேண்டும் என்க.

நிறை—உயரிய குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே நிறைந்திருத்தல். இது சாஸ்திரம் என்பதும்

குணகணங்கள் ஒருவன்பால் நீங்காமல் இருக்கவேண்டிமானால் அவன் பொறையுடைமையைப் போற்றி ஒழுக்கவேண்டும் என்பதாம்.

எத்துணைப் பெருந் துயரை எய்தினும் பொறுமையை ஒருவன் கைவிடலாகாது என்பது கருத்து. இது தருமன் பால் காணப்படும்.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை. 303
கதை.

தாரியோதனன் செய்த அல்லல் பலவற்றிலும் தருமர் பொறுமையுற்றிருந்தார். பேரவையில் வைத்துத் தமது மனவியாகிய

தரோபதையை அவன் மாண்பங்களுள் செய்தான். எவரும் பொறுத்தற்கரிய அவ்வமையத்தும் இவர் தமது பொறையுடைமையைப் போற்றி நின்றார். அயல் நின்ற வீமன் விசயன் முதலிய தம்பியர் வெகுண்டார். இவர், அவர்களைத் தடுத்த அடக்கினார். இவரது பொறுமையின் பெருமையைப் பூமிதேவியும் புகழ்ந்து போற்றினாள்.

வீமன் கதைமேற் கைவைக்க விசயன் சிகைமேல் விழிவைக்க தாமம் புனைதோள் இளையோரும் தத்தங்கருத்திற் சினமுட்டடூமம் படுசெந் தழலரியச் சோனைமேகளுள் சொரியதுபால் நாமன் தருமன் எனத்தக்கோன் இளையோரார நவிலுற்றான். (1) தேம்போ தனைத்தும் மெய்சாயுளுள் சிலபோதலருளுள் சிலபோது வேம்போ தங்கு வாழ்வவெலாம் வெங்காணுடனே விவாவோ ஆம்போ தாகும் அதுவன்றி ஆபபொருள்கள் அம்முறையே போம்போ தனைத்தும் போமுன்னம் பொறுத்தீர் இன்னம் பொறுமென்றான். (2)

(பாரதம் சூதுபார்ச்ச சருக்கம்.)

பொறையில்லார்க்கு நிறை இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

155. கொன்ற மழுவோனைக் கொல்லாமல் ஏன்பொறுத்தான்
குன்றா இராமன் குமரேசா—கன்றி
ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து (16)

810

திருச்சரட் குமரேச லெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! தமது முன்னோரைக் கொன்ற மழுவோனை ஏன் இராமன் கொல்லாமல் பொறுத்தான் எனின், ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையார், பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து வை

ப்பர் ஈன்க,

மழுவோன்—பரசராமன். மழு—ஒரு வகை ஆயுதம். அது பரசு எனவும் படும். அதனை என்றங் கையில் உடைவது தலால் அப் பெயர் பெற்றான். ஒறுத்தார்—தண்டித்தவர். ஒன்றுக வையார்—ஒரு பொருளாக மதிசார்.

தமக்கு ஒருவன் பிழை செய்தால் அதனைத் தாமும் அவன் கட்ட செய்யாமல் பொறுத்தாரை உலகோர் என்றும் நினைந்து புழுவன் என்பதாம்.

பொக்ளைப் பேழையுள் வைத்துக் காப்பது போல் பொறை யுடையாரை அறிவுடையார் உளத்தில் வைத்துப் போற்றுவர் என்பார் 'பொறுத்தாரைப் போன்போற் பொதிந்து வைப்பர்' என்றார்.

பொறையுடையார் எல்லாரானும் மதித்துப் போற்றப்படுவார் என்பது கருத்து. இதே இராமர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தசரதராமன் சீதையை மணம்புரிந்து மிதிலைவிட்டுத் திரு உயோத்தியை நோக்கின்தார். வருகின்ற வழியின் இடையே பரசராமர் வந்து மறித்தார். அவர், சூரிய குலத்து அரசர் பலரையும் தமது மழுவாயுதத்தால் கொன்று குவித்தவா. இவரையும் கொல்லத் துணிந்தார். சினந்தெதிர் நின்றார். சில வன் மொழி பகர்ந்தார். ஏ, இராமா? "நான் உன் குலப் பகைவன், உன்னையும் கொல்ல வந்தேன். நீ சிறைக்குதலால் முதலில் உனது வளியினை அறிய விரும்புகின்றேன். இதோ என் கையி

ஆள் வலிய வில்லை நீ வாங்கி வளை பார்ப்போம்' என்றார். உடனே இராமர் முறுவல் சிறிது எய்தினார். தருக வில் என்றார். அவர் தந்தார். இராமர் தமது தடக்கையை கீட்டி அவ்வலிய வில்லை வாங்கினார். வளைத்தார், தமது கூரிய பாணத்தை அதில் கோத்துப் பிடித்தார். தமது முன்னோர் பலரையும் அவர் கொன்றிருந்தும் இவர், அவரைக் கொல்லத் தணிந்திலர். எடுத்துத் தொடுத்த அம்பை வேறொரு திசையில் கடுத்து விடுத்தார். நன்மதி புகட்டிச் சென்மின் என்றார். ஒறுத்தற்குரிய உறவளி படைத்திருந்தும் தன்னைக் கொல்லாமல் பொறுத்த இவரது பொறுமையைக் கண்டு பரசராயரும் புகழ்ந்து வணங்கினார். போற்றியவகன்றார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பூதலக் தாசையெல்லாம் பொன்றுவித் தனை யென்றாலும்
வேதவித் தாய மேலேன் மைந்தனீ விரதர்ப்பூண்டாய்
ஆதவிற் கோறல்கா தம்பிது பிழைப்ப தன்றால்
யாதிதற் கிலக்க மாவ தியம்புதி விரைவினென்றான்.

(பரசராமப் படலம்.)

இது, தசரத இராமன் பரசராயனை நோக்கிக் கூறியது.

ஒறுத்தவினும் பொறுத்தலே நன்றென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

156. வெற்றி அருணகிரி வில்லிசெவி கொய்யாதேன்
குற்றம் பொறுத்தார் குமரோசா—பற்றி
ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்த்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

(க)

இ—ள்.

குமரேசா! அருணகிரி நாதர் வெற்றியுற்றும் என் லில்
ஸியாழ்வார் காளை அறுக்காமல் பொறுத்தார் எனின், ஒறுத்
தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பம், பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந்
தணையும் புசும் ஆம்என்க.

312

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொன்றுந் தணையும்—⁰ லகம் அழியும் வரையும். ஒருவ
னது புசும் தனக்கு ஆசாரமான உலகம் அழியும் ஊளவும் வழி
வழி வழங்கி நிகை பெறும் என்க.

பிறர் செய்த சிழையைப் பொறுக்காமல் ஒறுத்தவர்க்கு ஒரு
நாளில் தோன்றியழியும் சிறிய இன்பமும், பொறுத்தவர்க்கு ஊழி
யனவும் அழியாத பெரிய புசமும் உளவாம் என்பதாம்.

பொறையுடையான் புசும் உகாந்தம் வரையும் பொன்றாது
நிற்கும் என்பது கருத்து. இஃது அருணகிரி நாதர் பால் அநி
யப்படுவர்.

கதை.

அருணகிரி நாதர் திருவண்ணாமலையில் அவதரித்த ஒரு பெ
ரியவர். சிறந்த புலமை வாய்ந்தவர். குமார தெய்வத்தின் திரு
வருளை நன்கு பெற்றவர். அத்தெய்வத்தின் மீது அற்புதமான
பல சக்திப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவை திருப்புசும் என வழங்
கப்படும். இவரது காலம் இற்றைக்கு எண்ணூற்றைம்பது வரு
டங்கட்கு முன்னராம். அக்காலத்தில் விளங்கியிருந்த வில்லி
யாழ்வார் என்பவர் புலவர்களைச் சேர்திக்கும் தலைமை பெற்றிருந்
தார். சேர்தணையில் தவறிய புலவர்களது செலிகளை அவர்
அறுத்துவிடுவார் அக்கொடுஞ் செயலைக் கேட்டு வருந்திய அரு
ணகிரி நாதர் அவரை ஒரு நாள் சந்தித்தார். இருவருக்கும் புல
மைத் திறத்தைச் குறித்து வாதம் நிகழ்ந்தது. சொற் பேர்
தொடங்கினார். தோல்வியும் வெற்றியும் தெரிதர விழைந்தார்.

தோற்றவர் செவியை வென்றவர் அறுத்துவிடவேண்டும் என்று கொடுஞ் சூள் புகன்றார். திருவரும் தமது புலமைத் திறத்தைக் கொட்டி அளந்தார். அதில் வில்லியாழ்வார் தோற்றார். உடனே செவியைக் கொத்துவிடுக என்று தனது தலையைச் சாய்த்தார். அருணகிரியார் அவரை ஒலத்து அதனை அறுக்கவில்லை. பொறுத்தார். கன்மதி கூறியனுப்பினார். அவரும் இவரது பொறுமையைப் போற்றிச் சென்றார். பொன்றப் புகழை இவர் பொருத்தி இன்புற்றார். (விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.)

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

313

பொறையுடையார்ப்பே நிறை புகழ் உண்டாம் என்பது இது
ஞல் கூறப்பட்டது.

157. திண்டோட் பரிச்சித்து திங்குசெய்தும் ஏன்ஐரக்கம்
கொண்டான் சமீகன் குமரேசா—மண் புத்
திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினும் கோகொக்
தறனல்ல செய்யாமை நன்று.

(எ)

இ—ள்.

குமரேசா! பரிச்சித்து வேந்தன் செய்த நிழையினை
ஏன் சமீகன் பொறுத்து இரங்கினான் எனின், திறன் அல்ல தன்
பிறர் செய்யினும் கோகொகது அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று
என்க. கோ—துன்பம்.

திறன் அல்ல தன் பிறர் செய்யினும்—செய்யத் தகாத ஒன்
றைத் தன்னிடத்துப் பிறர் செய்தார் எனினும்.

தனக்குப் பிறர் தீமை செய்யினும் தான் எதிர் செய்யாமல் அவர்க்கு அதனால் உண்டாம் துன்பத்தை நினைந்து வருந்துவது ஒருவனுக்கு நன்று என்பதாம். பிறர் திறன் அல்ல செய்யினும் மிகவும் நொந்து ஒருவன் அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர் செய் பிழையைப் பொறுத்தலோடு அதனால் அவர் துன்புறுவரே என்று நல்லோர் நொந்து இரங்குவர் என்பது கருத்து. இது சமீகன்பால் காணப்படும்.

கதை.

சமீகன் என்பவர் ஒரு முனிவர். இவருக்குச் சிறுக்கியென்று ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அதன்பின் மனைவியோடு வணம் புக்குநீருந்து இவர் மா தவஞ் செய்தார். செய்துவருங் கரல் பரிச்சித்து மன்னன் ஒரு நாள் அங்கு வேட்டைக்கு வர் 31-1 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தான். இவரைக் கண்டான். அசைவற்று இவர் மோனமுற்றிருந்ததை அவன் கெடிது கோரம் நின்று நோக்கினான். இறந்து கிடந்த பாம்பு ஒன்றைத் தன் வில்லால் கோதி விளையாட்டாக இவர் கழுத்திலே போட்டுவிட்டு அவன் மெல்லப் போனான். அதனைக் கண்டவர் போய் இவர் புதல்வராசிய சிறுக்கியிடம் சொன்னார். உடனே அவர் வெகுண்டார். தனது தந்தையின் கழுத்தில் பாம்பைப் போட்டவன் ஏழுகாரான் பாம்பால் கடியுண்டு இறக்கக் கடவது என்று சபித்தார். சபித்ததைச் சமீகர் அறிந்தார். தமது புதல்வன் சொன்னதை நினைந்து மிகவும் வருந்தினார் அதனை அரசனிடம் அறிவித்து அதற்கு உபாயமுங் கூறி அவன் உய்யும்படி செய்தார். திறன் அல்ல செய்ததால் அரசனுக்கு எய்திய கோசல நினைந்து இவர் நொந்து இரங்கினார்.

(விரிவைப் பாகவதத்தில் உணர்க.)

நிந்தனை புரியினும் நின் றுதைப்பினும்
நிந்தனை வெகுள்கலர் சிதரற் றெழு

வந்தனை புரிபவ ரென்று மாமனம்

நொந்தனன் பலப்பல நுவன்றிட் டானரோ. (பாகவதம்.)

இது, மன்னனுக்குச் சரபங்கொடுத்த தன் மகனை நோக்கச் சரீகன் நொந்து சொன்னது.

தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்

றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை

எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று

பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன். (நாலடியார்)

பிறர் செய் பிழையைப் பொறுப்பதுமன்றி அவர்பால் இரக்க மும் கொள்வர் அறிவோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

158. காலால் மிதித்தாற்கும் கச்சியப்ப ரோன்கொடுத்தார்

கோலச் சிவிகை குமரேசா—ஏனும்

மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்

தகுதியான் வென்று விடல்,

(அ)

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

315

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னைக் காலால் உதைத்தவனுக்கும் ஏன் கச்சியப்ப முதலியார் சிவிகை கொடுத்தார் எனின், மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம் தமது தகுதியால் வென்றுவிடவேண்டும் என்க. மிகுதி—மனச்செருக்கு. மிக்கவை—தியவை

தகுதியான் வென்றுவிடல்—பொறையால் வெல்க.

அறிவுடையவன் அமைந்திருக்கவேண்டிய ஒழுங்கில் மிகுந்திருத்தலால் மனச் செருக்கை மிகுதி என்றார்.

தனக்கு ஒருவன் துன்பம்செய்யின் அதனைத் தாணும் அவன் கட செய்யாமல் பொறுத்தலே ஒருவனுக்கு மேன்மையான வெற்

பி என்பதாம். தமக்குப் பிறனொருவன் பிழைசெய்த வழி அவன் அகைதச் செய்தற்கு ஏதேனும் காரணம் தம்பால் இருப்பின், அதனை நீக்கியும், இலேதல் அவனது அறியாமைக்கு இரங்கியும் அறிவோர் அமைதியுறுவர் என்க.

செருக்கால் தீமை செய்பவரை ஒறுத்து வெவ்வதற்கேகார் உரித்தான உபாயம் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை ஈசரியப்ப முதலியார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கச்சியப்ப முதலியார் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே வல்லம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். சிறந்த செல்வமும் சிறந்த கல்வியுமுடையவர். ஒரு நாள் சிவிகையூர்ந்து ஓர் ஊருக்குச் சென்றார். இடை நெறியில் வீரன் என்னும் புலவர் ஒருவர் வந்தார். அவர் குறுநில மன்னர் பலரையும் தம் கவித் திறத்தால் களிப்பித்துப் பெரும் பரிசு பெற்றவர். எவருர் தனக்கு நிகர் இவர் என்னும் இறுமாப்புடையவர். அதனால், பல்லக்கில் செல்பவர் தம்மைக் கண்டி இறங்கி வணங்கவில்லையென்று நினைந்து சினந்தார். நில் என நிறுத்தினார். முதலியார் மார்பில் தன் காலால் ஒல்லென உதைத்தார். செருக்கால் உதைத்தவரை முதலியார் வெறுக்கா

316

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

மல் பொறுத்தார். அறியாமல் சென்றேன் என்று வணங்கி உபசரித்து அப்புலவருக்குத்தான் ஊர்ந்துவந்த பல்லக்கையுந் தந்தார். அவர், இவரது பொறுமையின் உயர்வையும் வள்ளற்குணத்தையும் புகழ்ந்து துதித்தனர்.

மண்படுமோ வெய்யிலிலே வாடுமோ புல்லரிரு
கண்படுமோ அன்பாகக் கற்றவர்கள்—பண்புகழ
மெச்சியப்பாலும்புகழ வீறுவல்லி யாளவந்த
கச்சியப்ப னையுதைத்த கால்.

இது தனக்குச் சிவிகை தந்தவுடனே கச்சியப்பரை நோக்கி

அப் புலவர் மகிழ்ந்து சொல்லியது.

(இதன் கிரியைத் தொண்டைமண்டலசதகத்தில் உணரப்படும்.)

பொறுமையே ஒருவனுக்கு மெய்மையான வெற்றி என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

— —

159. மாறான மாயிபின்வாய் வன்சொலெதிர் ஏன்கெளரி
கூறாமல் நோற்றாள் குமரேசா—தேறித்
தூறத்தாரிற் தூய்மையுடையர் இறத்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர். (க)
இ—ன்.

குமரேசா! மாறப்பட்ட தனது மாயிபின் வன்சொல்லுக்
குளதிர் ஒன்றும் கூறாமல் ஏன்கெளரி பொறுத்தாள் எனின்,
இறத்தார் வாய் இன்னாச் சொல் நோற்கிற்பவர், தூறத்தாரின் தூய்
மையுடையவராவர் என்க.

இறத்தார்—நெறி கடந்தவர்: தீயர் என்றபடி.

நோற்கிற்பவர்—பொறுப்பவர்.

ஆற்றலையுணர்த்தும் 'இல்' என்னும் இடைநிலையால் பொறு
மையின் அருமை உணரப்படும்.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை. 317

தீமையில் மிகுந்தவரது வாயால் சொல்லப்படுகின்ற தீய
சொற்களைப் பொறுப்பவர் தூறத்தவரினுந் தூய்மையுடையவர்
என்பதாம். இதிலுள்ள ஐந்தனுருபாகிய இன் எல்லைப் பொரு
ளோடு ஒப்புப் பொருளையும் குறிக்கும்.

பிறர் கூறுகின்ற வன்சொற்களைப் பொறுப்பவர் இல்லறத்தி
ருப்பினும், தூறவு நிலை செய்திய அறவோர்போலத் தூய்மை
எய்தி மேன்மை யுறுவர் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கௌரி
பால் காணப்படும்.

கதை.

கௌரி என்பவள் இற்றைக்கு ஆயிரத்துக் தொளாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் மதுரைநிலிருந்த ஒரு மறைபவன் புதல்கி. தாய் பெயர் சுபவிரகை. கௌரி பருவமுறுமுன் பெற்றோர் அவளை ஒருவனுக்கு மணமாகாக்கினார். வரிசைகள் செய்து அவனது நகரிலுங்கனுப்பினார். அம் மண மகனது பெற்றோர் செருங்கிண யுடையவர், வஞ்ச நெஞ்சினர். பொறையும் இரக்கமும் இறையும் இல்லாதவர். தமது வீட்டுக்கு வந்த மருகி எனனும் உரிமையும் இன்றி அவட்கு பெருக துயர் புரிந்தார். கொடுமொழி புண்ணூர். நாளும் வன்சொலால் தேளென நலிந்தார். கௌரி தனது விதி நலமென்று பொறையுடன் இருந்தாள். அவனது பொறையின் பயனால் இறைவன் தோன்றினான். கிழவனாய்க் குமரனாய்க் குழவியாய் நின்றான். தண்ணருள் செய்தபின் அவள் உண்மையை யுணர்ந்தாள். துறந்தவர் போலக் தூய்மையை எய்தினாள். இது திருவிளையாடலில் உள்ளது.

நியவரது நீச் சொல்லைப் பொறுத்தலால் ஒருவனுக்குத் தவப் பயன் உண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

160. மண்டுபுகழ் மாந்தாதா மாதவரின் மேன்மைபுகக்
கொண்டென்றார் முன்னேன் குமரேசா—உண்டிதனை
உண்ணுது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொல் நோற்பாரிற் பின் (10)

118 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! மாந்தாதா என்பவர் மாதவரினும் ஏன் மேன்மை பெற்று முன்பு நின்றார் எனின், பிறர் சொல்லும் இன்னாச் சொல்லு நோற்பாரிற் பின்தான், உண்ணுது நோற்பார் பெரிய

சாவர் என்க.

உண்ணாது நோற்பார்—பட்டினியிருந்து தவம் புரிவோர்.

இன்னாச்சொல் நோற்பார்—இன்னாத சொல்லைப் பொறுப்பவர்.

உணவைத் துறந்து தவம் புரிவோரினும் நிறர் கூறுகின்றவன சொல்லைப் பொறுப்பவரே பெரியோர் என்பதாம்.

பசி கோபையப் பொறுத்துத் தவம் புரிவதினும், நிறர் சொல்லும் வசை மொழியைப் பொறுத்து அமைதியுறுதல் அருமை பெண்பது கருத்து.

துறவு நிலை எய்திய பெரியர் எவரினும், பொறைபுடைய இல் வாழ்பவனே பெரியோன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை மாந்தர்தா பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாந்தர்தா என்பவன் சூரிய குலத்து வேர்க்கனுகிய யுவனாச் சுவன் புதல்வன் இவன் தோற்றம் மிகக் அற்புதமுடையது தந்தை புத்திரர் பேறு கருதிச் சிறந்த முனிவர்களைக் கொண்டு அரிய வேள்வியொன்று செய்தான். செய்துவருங்கால் ஒருநாள் இரவில் அரசனுக்குத் தாகம் அதிகரித்தது. அதனால் அங்கு வைத்திருந்த சும்ப நீரைப் பருகினான். உடனே கருவுற்றான். சின்னாட் கழிந்தவுடன் யுவனாச்சுவனது வலது பாகத்தைப் பீறிக்கொண்டு அந்தரு ஓர் அழகிய புதல்வனாய் வெளியே வந்தது. தெய்வ அருளால் அரசன் பிழைத்தான். குழலி பாலினி யழகு தது. இந்திரன் வந்து தனது உலகு கைப் பெரு விரலை அதன் வாயில் வைத்தான். அது மாந்தி மகிழ்ந்தது. அதனால் மாந்தர்தா

16-ம் அதிகாரம் பொறைபுடைமை.

319

என்னும் பெயரினை யெய்தி வளர்ந்து பருவமுற்றான். அரசரிமை பெற்று அகிலமும் புரந்தான். நிறை வளி பெற்றும் பொ

றையுற்றிருந்தான். செய்தற்கரிய வேள்விகள் பல செய்து முடிந்தான். இவனது பொறையின் இயல்பைச் சிலர் தெளிய விரும்பினார். மன நிலை குகியுப்படியான இன்னாத சொற்களை அவர் எடுத்து மொழிந்தார். இவன் அவற்றை இன்புறப் பொறுத்தான். முற்றத் துறந்தாரும் இவனது பொறைக் குணத்தை வியந்து போற்றினார். பொறையால் உயர்ந்து இவன் புகழ்மீக்கூர்ந்தான். மாதவர் துதிக்கும் மாண்பினை யடைந்தான்.

பெரும் பொறை யுடையவன் அநுந்தவரினும் சிறந்தவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

நெறியி னீங்கினார் ரீரல கூறினும்
அறியாமை யென்றறிதல் வேண்டும். (சிலப்பதிகாரம்.)

இளையான் அடக்கம் உடக்கங் கிளைபொருள்
இல்லான் கொடையே கொடைப்பயன்—எல்லாம்
ஒறுக்கு மதுகை யுரணுடை யாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை. (நாலடியார்.)

எள்ளிப் பிறருரைக்கும் இன்னாச்சொல் தன்னெஞ்சிற்
கொள்ளிவைத்தாற்போற் கொடிதெனினும்—மெள்ள
அறிவென்னும் ரீரால் அவித்தொழுக லுற்றிற்
பிறிதெனினும் வேண்டார் தவம். (அறநெறிச்சாரம்.)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பொறையே தலையாய அறம். பொறுத்தவினும் பிழையை உடனே மறத்தல் நன்று. பொறுமையே ஒருவனுக்குப் பெருவன்மையாம். பொறை இல்லார்க்கு நிறை இல்லை அஃதுடையாரை உலகம் பொன்போல் போற்றும். அதனால், சிலையான புக

முண்டாம். பிறர்செய் பிழைக்கு எதிர்செய்யாமை நன்று. பொறு
 320 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா
 மையே ஒருவனுக்குப் பெறலரும் செற்றி. துறவோரினும் பிறர்
 வன்மொழி பொறுப்பவரே தூயராவர். பொறை யுடையவரே
 எவரினும் பெரியவர்.

உச-வது பொறையுடைமை முற்றிற்று.

யள-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

அஃதாவது பொறுமையைச் செய்யாமை. பொறுமை என்
 னும் இழி குணத்தை யுணர்த்தும் அழுக்காறு என்னுஞ் சொல்
 எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்த்து அதனை விலக்கவேண்டும் என்னும்
 பொருளில் ஈன்றி வந்தது. இது பொறைக்கு மறுதலையாகவின்
 அதன்பின் வைக்கப்பட்டது மேலது கொள்ளத்தக்கது, இது
 தள்ளத்தக்கது என்க. அதிகார முறைமையும் இதனான கொ
 விவாம்.

161. திண்டீடா ஞாய்விமன் நியஅழுக் காறநெஞ்சங்
 கொண்டலினன் என்றங் குமரேசா—கண்ட
 ஒழுக்காறுக் கொள்க ஒருவன்றன் நெஞ்சத்
 தழுக்கா நிவாத இயல்பு. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! அழுக்காறு என்னும் இழி குணத்தை வி
 மன் என் தன் நெஞ்சில் ஒரு போதங் கொள்ளாமல் ஒழுக்கினன்
 எனின், தன்னெஞ்சத்த அழுக்காறு இல்லாத இப்பன்பையே ஒரு

வன் ஒழுக்காறுகக் கொள்ளவேண்டும் என்க.

ஒழுக்கு ஆறு ஆ கொள்க—ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்க.

தனது உள்ளத்தில் அழுக்காறு இல்லாதபடி ஒருவன் அமைந்து ஒழுக்கவேண்டும் என்பதாம்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

321

பிறரது நலங்களைக் சண்டு பொறுமைகொள்ளுதல் என்னும் தீக்குணம் தனது நெஞ்சம் புகாமல் ஒருவன் பாதுகாக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

வெளியாசாரங்கள் ஒன்றும் இல்லாவினும் அழுக்காறு இல்லாத ஒருவனே விழுமிய ஒழுக்கமுள்ளவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது விமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

விமன் பாண்டிவேந்தன் புதல்வன் தருமனுக்குப் பின் குந்திதேவியின் பால் வாயுயின் கடியாய் வந்து நிறந்தான். குழைப் பருவத்தே தாய் இவனை ஒரு மகியேல் எடுத்துச் சென்றாள். எறிச் செல்லுங்கால் குழை கை நழுவிக்கீழே விழுந்தது. விழுந்த இடம் துன்பப்பட்டது. உடனே 'பீமன்' என்று ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு ஒலி 'தீதான்றிற்று'. அந்த அசீரி வாக்கையே இவனுக்குப் பெயராகச் சூட்டினார். பீமன் என்றால் பிறர் பயமுறக்கக்க வலியினை யுடையவன் என்பதாம். அது விமன் என மருவியது. இவன் சிறந்த தேச பலமுடையவன். தண்ட யுத்தத்தில் எவருந் தனக்கு நிகர் இல்லாதவன். பிறர் மனைவியரையும் பிறர் பொருளையும் கணவிலும் விருமபாதவன். பிறரது வசையைச் சிறிதும் இசையான். பிறரது துயரைத் தனதென நினைவான். பிறர் நலமுறவே பெரிதும் விரும்புவான். ஆடம்பரமான வெளி யொழுக்கங்கள் ஒன்றும் மேற்கொள்ளான். உள்ளத்தில் அழுக்காறு இல்லாத இயல்பையே தனது ஒழுக்கமாகக் கொண்டான். பூசனை முதலிய வெளி ஆசாரங்களை யுடைய விசயன்

முதலிய எவரினும் மன நல முடையனாய் இவன் மாண்புற்றான்.

விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பிறர்மனை யவரைப் பெற்றதாய் எனவும் பிறர் பொருள் எட்டியே எனவும்

பிறர்வசை யுரைத்தல் பெருமையன் நெனவும் பிறர்துயர் எந்துயர் எனவும்

322 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இறுதியே வரினும் என்மனக் கிடக்கை யெம்மிரான் இவையென வுரைத்தான்

மறலியும் மடியுமா துமல்லியற்கை வலிமைகூர் வாயுயின் மைந்தன்.

இது, தன் மன நிலையை யறிய விரும்பிய கண்ணன் பால் விமன் கூறியது

அழுக்காறு இல்லாதவனே உண்மையான ஒழுக்கம் உன்ன வன் எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

162. பெற்றான் அநருயை பேற அழுக்காறாக்
குற்ற மின்மை என்னே குமரேசா—முற்றம்
விழுப்பேற்றின் அஃதொப்ப தில்லை யார்மாட்டும்
அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின் (2)

இ—ள்.

குமரேசா! அழுக்காறு என்னும் குற்றம் இல்லாண்டே தான் பெறும் பேறாக என் அநருயை பெற்றான் எனின், யார் மாட்டும் அழுக்காற்றின் அன்மைபெறின், விழுப்பேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லை என்க.

விழுப்பேற—சுறத்த பேற. பேற—பெறப்படுவது.

அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்—அழுக்காற்றில் நின்று

நீங்குதலை ஒருவன் பெறுவானாயின். பெறின் என்றது அதன் அருமைமையை விளக்கி கீழ்தது.

படைவரிடத்தம் அழுக்காறு கொள்ளலாகா தென்பதை உணர்த்துதற்கு “யார்மாட்டும்” என்றார்.

பெறுகின்ற பேறுகள் எல்லாவற்றுள்ளும் அழுக்காறு இன்மையே ஒருவனுக்குச் சிறந்த பேறு என்பதாம்.

அழுக்காற்றின் நீக்கமே உயிர்க்கு விழுமிய ஆக்கம் என்பது குறிப்பு. இஃது அருகையை பால் அறியப்படும்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

323

கதை.

அத்திரி முனிவரது பத்தினியாகிய அருகையை அழுக்காறு இல்லாத இயல்பையே தனக்கு உரிமையான உடைமையாகக் கொண்டுள்ளார். யார்மாட்டும் அருகையை கொள்ளாத தன்மையால் அந்த அம்மையை அருகையை என்று உலகம் புகழ்ந்தது. அவளது மனநலத்தை அனைவரும் அறியும்படி செய்ய நாரதர் விரும்பினார். அயனுலகம் புகுந்து கலைமகள் முன் நின்று கொஞ்சம் இருப்புக்கடலையைத் தந்து வறுத்துக்கொடுக்க வேண்டினார். அம்மை முடியாதென அருவினார். இலக்குமியிடம் சென்ற கேட்டார். அவரும் மறுத்தார். அதன்பின் உமா தேவியிடம் வேண்டினார். அம்மையும் அவ்வாறே மறுத்தார். உடனே உலகில் வந்து அதனை அருகையிடம் கொடுத்தார். பத்தினி கொண்டாள். வறுத்துக் கொடுத்தார். அந்நினைப் பெற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டு முனிவர் பேற்குறித்த மூவரிடமும் முறையே சென்றார். உங்களால் முடியாத ஒன்றை உலகில் ஒருத்தி முடித்துத்தந்தார். அவள் அழுக்காறு இல்லாதவள். உங்களினும் குணங்களால் உயர்ந்தவள் என்று புகழ்ந்து சென்றார். ஆம்முயிரும் மனம் பொழுதல் தந்தள் தலைவர்களிடம் அதனைச் சாற்றி அருகையயினது மனநிலையைக் குணக்குறும்படி வேண்டினார். அவரும் இதைத் தந்தார். அவள் பால் வந்தார். அத்திதிகள் பால் போடிகொண்டு நின்

ரார். அவள், உபசரித்து யாதுவேண்டும் என அவரை வேண்டினாள். அவர், "உன் இன்பால் உண்ண நீன்பால் அன்பால் வரதோம்" என்றார். உடனே சிந்தி நிரை எடுத்துத் தெளித்து அம்மூவரையும் இளங்கழுவிக்களக்கி, மார்ப்பாடனைத்துப் பால்நன் கூட்டினாள். அவள் கற்பின் மகிமையால் உத்தவரீளாமல் தங்கியிருந்தார். மலைமகளும், கலைமகளும், மலர்மகளும் அவள் பால் வந்து தங்கள் தலைவரைத் தருமபடி மங்கலப்பிசகை கேட்டார். அவள் வணங்கித் தந்தாள். அங்குத் தங்கியிருந்த அம்மூவரின் கலைகளால் தத்தாத்திரையர் தோன்றினார். இராமர் வணம்புருந்த காலத்தில் உடன் வந்திருந்த சீதைக்கு மங்கல அலிகள் பல நூற்று நம்பதி புரட்டினாள். இவ்வாறும் நேரும் தெய்வ

41

321 . திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பத்தினிகளுட் போற்றத்தக்க பெருஞ்சிறப்பைப் பெற்று அரும் புகழோடு விளங்கி யிருந்தாள். அவள் பெற்ற பெரும்பேறுகளுக் கொல்லாம் அழகாநின்மையே காரணம் என்பர்

விரிவை நூல்களிற் காண்க.

அழகாநின்மையே உரிக்கட்கு விழுப்பேறென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

163. பெற்றான் நானாக்கம் என்றுகலி பேணுதென்
 குறையுற்றான் வினே குமரேசா—முற்றும்
 உறாகுகள் வேண்டாதே வெண்பான் பிறனாக்கம்
 ஸ்பண தழுக்கறப் பான்.

(5)

குமாரீசர்: நான் ஆக்கம் பெற்றான் என்று பேணாமல்
என் கல் வீணாக அலகமெல் அழுக்காறு கொண்டான் வளின்
உறையும் ஆக்கம் பெண்டாதான் என்பதனை டிரானது ஆக்கத்
தைப பேணுது அழுக்காறுப்பான் என்க. பேணல்—மகிழல்.

அழுக்காறுப்பான்—அழுக்காறுமைச் செய்யான்.

பெண்ணுடைய ஆக்கத்தைக்கண்டு மகிழாமல் பொருடைய கொள்
பவனை உறும் பொருளுள் அடையா என்பதாம்.

மறுமைப்பயனாகிய அறத்தையும் இம்மையப் பயனாகிய பொரு
ளையும் பொருமை யுடையவன் ஒருங்கே இழப்பான் என்பார்,
“அழுக்காறுப்பான் உறும் ஆக்கம் பெண்டாதான்” என்றார்.

பொருடையுடையவனை பாவமும் வறுமையம் பற்றும் என்
பது குறிப்பு. இது களி புறடன்பால் காணப்படும்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

315

கதை.

கடு என்பவன் தேவகணத்தன் ஒருவன். சூரியன் மனைவி
யாகிய சந்திரிகை என்பவளது சாயையின் வாயிலாகத் தோன்றின்
வன். அரிய தவம்புரிந்து கிரகபதம் பெற்றான். மந்த சதிரும்
குரோத குணமுமுடையவன். சனி எனவும் அழைக்கப்படுவான்.
இவன், விதர்ப்ப தேசத்து விமன் மகவாகிய தாமர்த்தியை நான்
மணம்புரிந்தானெனத் தெரிந்து அவன்மேல் அழுக்காறு கொண்டான்.
இத்திரன் வருணன் முதலியோர் தடுத்தங்கேளாமல்
அழுக்காறு காரணமாக நானுக்கு இவன் பெருந்துயர் விளைத்
தான். அதில் அம்மன்னன் அல்லல் பல அடைந்தான். நானது
உயர் குணங்களையும் மனத்திட்பத்தையும் நன்கு தெளிந்ததின்
இவன் காணியகன்றான். அரசன் மனநலத்தால் புகழும் மீமன்

பைபுர் கொடுத்த யின்புற்றான். தனது மனத்தோட்டத்தில் இவன், அழகும் ஆக்கமும் அகன்றிட சொந்தான். நவனை வந்து வணங்கினான். அவனை நினைத்தவரையும் தான் நலுகுவதில்லை என்ற உலகறிய இவனொரு உறுதியை சொந்தான். அதன் பின் நலமுற்றான். பிறனாக்கம் பேணாது அழகோடு செய்வதை அறக்கடவுள் வெறுக்குமென்பதை இவன் அறிந்து கொள்கான். விரிவை நளன்கதையில் உலார்க.

அழகோடு செய்வதை அறம்பொருள் அடைபா என்பது இரண்டு கூறப்பட்டது.

164. சேரன் அமைச்சரால் செய்யாமல் ஏன்
கூடின்றார் பின்பு குமரோசா—யாரும்
அழகோற்றின் அல்லவை செய்யார் இழக்காற்றின்
ஏதம் படுபாக்குகிறது. (ச)
இ—ள்.

326 குமரோசா! அழகோற்றில் முன்பு அல்லவை செய்த
திருக்குறட் குமரோச வெண்டார்,
சோனது அமைச்சர் பின்பு ஏன் அவற்றைச் செய்யாமல் அன்
செய்தார் எனின், இழக்காற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து,
அழகோற்றின் அல்லவை செய்யார் என்க.

இழக்காறு—சொடுநெறி.

அல்லவை—அறன் அல்லாதன; தீயிரினங்கள் என்க.

இழக்காற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து—தீ நெறியால் கேடு
வருதலைத் தெளிந்து.

தீ நெறியால் கேடுவரும் என்பதைத் தெளிந்து அழக்காறு
ஏதுவாக அறிவார் அல்லவை செய்யார் என்பதாம்.

இழக்கை அறிநின் ஏதம்வரும் என அறிந்து அழகோற்றில்
அல்லவை செய்யார் எனவும் இது பொருள்படும்.

இழுக்கு ஆற்றாவது, ஆக்கமுடையான கோக்கிமகிழான அவர்க்குக் கேடு நீரைத்தலும், பழிமொழிபகர்ந்தலும், இழிவினை செய்தலு மு தலியன.

பொறுமையுடையவனை அறமும் ஆக்கமும் அடையா என்று மேலே கூறினார், இதில், அம்மையைய அறிந்து அல்லவை செய்யார் அறிவார் என்றார்.

இது ரோன் அமைச்சர்பாள் தேர்ப்பாடும்,

கதை.

சோகாட்டிலே திருவஞ்சிக்களம் என்னும் திருநகரிலே இந் நைக்கு நாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூறு வருடங் கட்டு முன்னர் குலச்சோன் என்னும் பெயரினையுடைய அரசர் பெருமான் ஒருவர் இருந்தார். அரசு பதவியைப் பெற்றிருந்தும் பகவானது குணகணங்களைய அமுதவெள்ளத்திலேயே இவர் ஆழர்க்கிருந்தார். மாலைக்கே மனங்குழைந்த இவரது குண நல தைக்கண்டு பாசுவதர்கள் பலர்வந்து குழுமினர். அவரனை வ புட் இவர், ஆரா அன்போடு ஆகரித்து வந்தார். அதனால்

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

327

வாழ்வுடைய அதிகாரமும் செல்வாக்கும் அன்று அதிகரித்தன. அரசனது மனமும் அடியவரது இனமும் ஒருமையுற்றிருப்பதை அமைச்சர் அறிந்தார். அழுக்காறு கொண்டார். அரசனுக்கு அவ ற்மேல் வெறுப்பையுண்டுபண்ணி அவரனைவரையும் தூர்த்தியிட எண்ணினார். ஒரு நவமணி மாலை யை எடுத்ததுமறைத்து அதனை க்ளவுசெய்து கொண்டார் என்று பாசுவதர்கள் மேல் அடாப்பழி கூறினர். அரசன் அதனை நம்பவில்லை. ஆராய்ந்து உண்மை தெளிந் தான். அழுக்காறு காரணமாக அமைச்சரே அது செய்தார் என் று உணர்ந்து அவரை வெறுத்தான். இழுக்கார்நியதால் ஏதம் உந் துன்பதை அமைச்சர் அறிந்து வருந்தினார். அழுக்காற்றால் தல்லவற்றை இனிமேல் செய்யோம் என்று அரசனைவணங்கி அன்

மழதல் அமைச்சரவைவரும் அடியவர்பால் அன்புநிற்குநகர்,
 டுதன் விரிவு ஆழ்வார் நாலில் அறியப்படும்.
 அழுக்காற்றால் இழுக்கம் வரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

165. கேடுபிறர் செய்பாதேன் கேடுற்றாள் காந்தாரி
 கோடியதன் னெஞ்சால் குமரேசா—கேடும்
 அழுக்காறுடையார்க்கு துசாலும் ஒன்றி
 வழக்கியுள் கேடென் பது. (9)

இ—ள்.

குமரேசா! பிறரொருவரும் கேடு செய்யாமலிருத்தும்
 என் காந்தாரி தானே கேட்டு கொந்தாள் எனின், ஒன்றி வழக்
 கியும் கேடு என்பது ஆகலான், அழுக்காறு உடையார்க்கு அது
 சாலும் என்க. ஒன்றி—பகைவர்.

பொருந்தாதவர் என்னும் பொருளை விளக்கும் ஒன்றி என்
 னும் சொல் ஒன்றி என மருவி வந்தது. இதன் எதிர்மொழி
 ஒன்றுநர்.

ஒன்றி வழக்கியும் கேடு என்பது—பகைவர் நீக்கியும் கேடு
 தரவல்லது.

328

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உலகில் ஒருவருக்கொருவர் கேடு புரிபவர் பகைவரே யாத
 லான் அவர் செய்யாதொழியினும் அழுக்காறு அதனைச் செய்து
 விடும் என்பது தருத்தது.

அழுக்காறு உடையவர்க்கு வேறு பகைவர் வேண்டாம் தம
 க்குக் கேடுதருகற்கு அஃதொன்றே அமைபும் என்பதாம்.

கொடிய பகைரினும், அழுக்காறு கொடியது ஆகலான்
 அதனை ஒருவன் வெறுத்து நீக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

தன்னைபுடையவர்க்கு அழுக்காறு தப்பாமல் தேயிதரும் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மை காந்தாரிபால் காணப்படும்.

கதை.

திருநராட்டியன் மனைவியாகிய காந்தாரி கருப்பத்தரித்து மகப்பேறு தோன்றும் பருவத்தை யெதிர்தோக்கி விருப்பமுற்றிருந்தாள். பொருத்திய சூலும் திருத்தி நிறைந்தது. அக்காலத்தில் பாண்டியின் மனைவியாகிய குத்திதேவி தருமன் என்னும் ஓர் அருமைக் குழந்தையை முதலிற் பெற்றாள். அக்குழந்தையைக் கண்டி பெற்றோரும் சுற்றமும் பெருமகிழ்வுற்றார். இதனைக் காந்தாரி தெரிந்தாள். தனக்கு முத்திப் பிள்ளையைப்பெற்றுக் குத்தி பெருமையும் புகழும்பெற்றாளே என்று அவள் பொறுமையுற்றாள். அதனால் ஒரு கருங்கல்லை எடுத்தது தன் வயிற்றில் நெருங்க இடந்தாள். கருப்பஞ்சிதைந்தது. உதிமாயித் தரையில் விழுந்தது. வியாசரது அருளால் அவ்வுதிசத்துலிகள் பின்பிள்ளைகளாயின. சிறந்த கருப்பமும் அவள் பொறுமையால் சிதைந்திழிந்தது. பகைவரையின்றியுள் காந்தாரி தன் அழுக்காற்றால் தானே கெட்டாள். இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படுக.

அற்றணன் துயரமெல்லாம் அருந்தவப் பயனால் மைந்தற் பெற்றணன் குத்தியென்னும் பேருரை கேட்டவன்றே உற்றணன் பொறுமை கல்லால் உதரமுட் குழம்புமாயு செற்றணன் தனது றேடும் ஆக்கமுஞ் சிந்தியாதான்.

(சம்பவச் சருக்கம்)

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

320

அழுக்காறுடையவர் தாமே கெடுவர் என்பது

இதனால் கூறப்பட்டது.

கூறுபட்டுத் தாழ்த்த கும்மரோசா—தேறிச்
கொடுப்ப தாழ்க்குறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும். (34)

இ—ள்.

கும்மரோசா! இராசரூப வேள்வியில் கண்ணனுக்குத் தரு
மர் கொடுப்பதனைத் தடுத்த சிசுபாலனது சுற்றம் ஏன சிதறண்டு
கெட்டது எனின், கொடுப்பது அழுக்கறுப்பானது சுற்றம் உடுப்
பதூஉம் உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும் என்க.

கொடுப்பது உடுப்பது உண்பது என்பன வினையாலினையும்
பெயர்கள். ஒருவன் பிறனொருவனுக்கு ஏதாவது ஒன்றைக்
கொடுக்கும்பொழுது அதனை அழுக்காற்றினால் தடுப்பவனது சுற்
றம், உடுக்கப்படுவதும் உண்ணப்படுவதுமாகிய உடையும் உணவும்
இல்லாமல் கெடும் என்பதாம்.

உடை—உடம்பின் பாதுகாப்பிற்கு ஏதுவாயது.

உணவு—உயிரின் பாதுகாப்பிற்கு ஏதுவாயது.

இடம் பொருள் ஏவல் முதலிய ஏவற்றினும் உயிர்கள் இன்
புற்று வாழ்தற்கு இவ்விரண்டுமே இன்றியமையாச சிறப்பின வா
கலின் அவை ஈண்டு விதந்து குறிக்கப்பட்டன.

பிறர் பெறு வதனை இழப்பிப்போனது சுற்றமும் உணவு
இழந்து கெடுமென்றால் அவன் பேரிழவு சொல்லவண்டாவா
யிற்று.

அழுக்காறு, தன்னை எடுத்தவரையும், அடுத்தவரையும் கெ
டுத்து விடும் என்பது சருசது. இது சிசுபாலன்பாலும் அருனது

330

இருக்குறட் குறோசை லெண்பா.

சுற்றத்தின் பாலும் தெளியப்படும்.

கதை.

நேசிபாட்டுத் தலைவனாகிய சிசுபாலன் என்னவன் கண்ணன்
மீது செறிந்தான் அழுக்காறுகொண்டிருந்தான். அக்காலத்

தில் தருமர் இரத்திரப் பிரத்தந்தில் இராச சூயம் எனனும் ஓர் அரியவேள்வியைச் செய்தார் அதன் பொருட்டு முனிவர் அரசர் முதலிய பெரியோர் பலரும் அங்குக் குழுமிந்நந்தார். வேள்வி முடிந்தவுடன் யாருக்கு முதலில் அணிகல் தருவது என்று ஆராய்ந்தார். அங்கு வந்திருந்தவர்களுள் கியாசர் வழந்தார். முதன்மையாகப் பூசனையைப் பெறுவதற்கு உரியவர் கண்ணன் ஒருவனே என்று மொழிந்தார். அனைவரும் அது சரியென்றினதற்கார் தருமர் கொடுத்தக் துணிந்தார். சிவபாலன் பொருமையால் தடுத்தான். அகன் பயனுத அவன் ஆதியால் அதிந்தான். அதன்பின் அவன் அரசியல் குடித்தது. நாடு முழுதும் தேடீட மலிந்தது. வறுமையும் சிறுமையும் பெருகி வளர்ந்தன. அவன் கந்த் தாருட் பலர் உடையின்றி மெலிந்தார். உணவின்றி யிழிந்தார்.

விரிவு பாகவதத்தில் தெளிவார்,

தாமுங் கொடார் கொடுப்போர் தம்மையும் யாதவதை

சோர்ச்செய் வரநுந் சிலநண்டே—எயநிழல்

இடமலர் காய்கனிவள் சந்தருளு மாமரததைத்

கட்டுமுடை முள்ளெனவே காண். (நீதிவெண்பா.)

சுவது விலக்கேல்.

(ஒளவை.)

பொருமையுடையவன் கிணையேடு வறுமையுற்றழிவான் என்

பது இதனால் கூறப்பட்டது.

167. உற்றதிரு செல்லாம் ஒருங்கெழுந்து முஞ்சனென்

குற்றயிச வுற்றன் குமரேசா—மற்றவர்கேல்

அவ்வித் தழுக்கா றுடையாணைச் செய்யவன்

தவ்வையக காட்டி விடும்.

(எ)

17-ம் அதிகாரம் அழக்தாருமை.

331

குமரேசா! முஞ்சன் தனது செல்வமெல்லாம் இழந்து

என் தீமையுற்றன் எனின, அழக்தாறு உடையாணைச் செய்யவன்

அவ்வித்துத் தவ்வையைக்காட்டிவிடும் என்க.

செய்யவர்—சீதேவி. தன்வை—மூதேவி.

இலக்குமிக்கு முன்னே பிறந்தவளாதலால் மூதேவியைத் தன்வை என்றார். தன்வை என்பதற்கு மூத்தவள் என்று பொருள். இவ்விருவரும் முறையே இனையவள் எனவும் மூத்தவள் எனவும் வழங்கப்படுவர்.

அவ்வித்து—பொறாது. இஃது அவ்விதம் என்னும் பெயரடிபாகப் பிறந்த வினையெச்சம். அவ்விதம்—பொறாமை.

செய்யவள் அவ்வித்துத் தன்வையைக் காட்டினிடம்—சீதேவி பொறாது மூதேவிக்குக் காட்டி சீங்கும். இதிலுள்ள ஐ என்னும் இரண்டனுருபு, தனக்குரிய செயப்படு பொருளை யுணர்த்தாமல் நான்காம் வேற்றுமைக்குரிய கோடற் பொருளைக் குறித்து வின்றது. இஃது உருபு மயக்கம்.

அமுக்காயுடையவனை வெறுத்துத் திருடகர் சீங்குவன் என்பதாஃ.

ஒளி மறைந்த இடத்தில் இருள் நிறைந்திருத்தல்போல் இனையவர் சீங்கிய இடத்தில் மூத்தவள் தங்கி நிற்பாள் என்க.

மேல், பொறாமையுடையவனை வறுமையும் கேடும் மருவுமென்றார், இதில் அதற்குக் காரணத்தை யுணர்த்தினார்.

பொறாமையுடையவன், திருவும் சீரும் இழந்து வறுமையும் பழியும் அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை முஞ்சன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

முஞ்சன் என்பவன் போஜமண்ணது சிறிய தந்தை. தன் தமையனாகிய சிந்துலனுடன் தாரா நகரத்தில் இவன் தங்கியிருக்க.

42

சிந்துகுறட்டு குமரேச வெண்பா.

தான், சிந்துலவேந்தன் செய்த அருந்தவத்தின் பெரும்பயனாக அவனுக்கொரு புதல்வன் பிறந்தான். போசன் என்று பெயரிட்டுப் போய்றி வளர்த்தான். ஈகனது இளமைப் பருவத்தே சிந்துலன்

இறந்தான். அதன் பின் கொடிய முஞ்சனே முடி புனைந்தான். அரசு புரிந்தான். புனைமையும் தருக்கும் பொருத்தி விளங்கினான். போசன் பருவமுற்றிய அரசைக் கொள்வன் என்று அஞ்சிமெளிந்தான். அதனால் அவன் பால் அழுக்காறு கொண்டான். அறிவும் அருளும் அழகு மீதிபுற்று வறுமையு குணங்களும் மாண்பும் வாய்ந்த அவ்வநமை மகனுக்கு இவன் அல்லல் பல செய்தான். கொடிய வர் சிலரைக் களிக்கால்லவும் ஏறினான். அவ்வெல்லா வற்றி னுந்தடயி, இளஞ்சிங்கம்போல் இறைவன் அருளால் அம் ஏற்கல் விளங்கினான். நஞ்சனைய முஞ்சன் தனது திருவுஞ்சீரூம இழந்தான். வறுமையும் பரீதியும் எய்தினான். அருந்துயர் பல அடைந்தது முடிவில் கிழிந்திழிந்தான்.

இதன் விளிவோ போச சரிதைநில் புலனும்.

அழுக்காறுடையவனை முடிதவி அடைவள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

168. அன்று கந்தன் கொண்ட அழுக்காற்றால் தன் திரு
 துண்டு யழிந்தான் குமரேசா—கன்றும் (வேன்
 அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றத்
 தியுழி யுய்த்து னீடும். (—)

இ—ள்.

குமரேசா! அழுக்காற்றற்ற கஞ்சன் ஏன் திருகிழந்து நி
 மையுற்றான் எனின், அழுக்காறு என ஒருபாவி திருச்செற்று தீயு
 ழியுய்த்து னீடும் என்க.

தீயுழி—தீய இடம். இது தீமையின் பயனை அணாயிக்கும்
 இடம் என்னும் ஏதுப் பெயராய் ஈண்டு நாகத்தைக் குறித்து நின்
 றது. ஒரு பாவி—ஓய்பிள்ளை பாவி.

17-ம் அதிகாரம் அநுசுபாசு

பாவம்.—குணம். பாசி—குணி. குணத்தை இங்கே குணியாகச் சொன்னது அதன் செயல் ரோக்கி என்க.

தன்னை யெடுத்தானே இம்மையிற் செல்வந்தைக் கெடுத்து மறுமையில் நரகத்தில் செலுத்தும் கொடுமைபற்றி அழுக்காற்றைப் பாசி என்றார்.

எத்துணைக் கொடிய ராபினும் தன்னை அறிந்தானாக் கெடுக்க அஞ்சுவர். அன்றிக் கெடுப்பின் இம்மையில் மரத்தினும் துன்பந் செய்வர், அழுக்காறு இருமையினும் அஞ்சியும் ஆதலால் அஃது ஒப்பில்லாத பாகியாரிற்று.

பொறுமை யென்னும் பெரும்பாசி தன்னை புடையானே ஆக்கத்தைக் கெடுத்து நரகத்தில் ஆழ்த்தியிரும் என்பதாம்.

அழுக்காறுடையவன் இம்மையில் திருவாயிழுந்து மறுமையில் நரகில் அழுதுவான் என்பது கருத்து.

இவ்வுண்மை கஞ்சன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கஞ்சன் என்பவன் யதுகுலத்தலைவனாகிய உட்கொண்டன் முதல்வன். கண்ணனுக்கு மாமன் திண்ணிய பெருநென். சீயவஞ்சகன். பிறர்சலம் பேணாது பெருந்துயர் செய்வோன். தனக்குக் கேடு விளைப்பான் என்று எண்ணிக் கண்ணன்போல் அழுக்காறு கொண்டான். அதனால் வஞ்சனை பலவுஞ்செய்தான். கொல்லக்கருதிக்கொடுமை யிறைத்தான். முடிவில், மடிந்தான். திருவாயிழுந்து நீயி அடைந்தான்.

(இதன் விடயம் பாசுவதத்தில் காணப்படும்.)

மாங்கனி வாரிந்தன் மரத்தினையிருந்தமந்தி

பாங்கள்ரீரீ சீழலை வேவேரூர் பழமுணுங் குரங்கென்றெண்ணித்
 தாங்கரும் அவாயிற் றுவிச் சலத்திடை யிறந்ததொப்ப
 நீங்கரும் டொரமை புள்ளோர் சிலத்திடைக் கெடுவாங்கமா(1)

834

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தாரணியில் எவரே ணுந்தயருநில்தன் தலையிலமுடி

தரித்த தொப்பாம்

சேவரியும் செல்வமவர் படைக்கற்றன் ருப் மனைசேய்

செத்ததொப்பாம்

காரணமே யொன்றுமின்றிச் சுகதுக்கந்தன் வலியால்

கணத்துக்குள்ள

பூணமா ஆக்கிடுவோன் பொருமைபுள்ளோன் அன்றியவர்

புலியில்கல்லார். (சீ.தி.து.ல்) (2)

அழுக்காறு இருமையினும் சிறுமைதரும் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

169.

[வாழ்ந்தான்
 அன்றுசுத்தி ராங்கதனைன் அவ்வியஞ்செய்தும்

குன்றினனேன் மன்னன் குமரேசா—என்றே ணும்

அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமுஞ் செவ்வியான்

கேடும் நினைக்கப் படும்.

(சு)

இ—ள்.

குமரேசா! சித்திராங்கதன் அவ்வியஞ்செய்தும் ஆக்க
 முறச் செவ்வியமன்னனேன் சிக்குற்றான் எனின், அவ்வியநெஞ்சத்
 தான் ஆக்கமும் செவ்வியான கேடும் உளவாயின் அவை நினைக்கப்
 படும் என்க.

அவ்வியம்—கோட்டம். அது செவ்விக்கு எதிர்மறையாய்
நண்டு அழுக்காற்றை யுணர்த்தி நின்றது

செவ்வி—செம்மை. ஆகாவது நெறிவழுவாத கோமை.

அவ்வியான்—தீயவன். செவ்வியான்—உல்லவன்.

கோடிய மனத்தையுடையவனது ஆக்கமும் கோடாதவனது
கேடும் காணப்படுமொலின் அவை ஆராயப்படும் என்பதாம்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை. 335

நல்லோர்க்குக் கேடும் தீயோர்க்கு ஆக்கமும் நெறியே உள
வாகா என்பது கருத்து.

அழுக்காறுடையவன் திருநிழந்து செறிவான் என்றதற்கு
மாறாய் அதனையுடைய தீய நெஞ்சினர் சிலர் ஆக்கமுற்று மகிழ
வும், ஆகிலலாத நல்லோர் வறுமையுற்று வருந்தவும் இவ்வுலகில்
காண்கின்றோமே யெனின், அவற்றிற்குக் காரணம் பழவியையே
யென்று கருதவேண்டிமென்று இது காட்டியதென்க.

அவ்வியநெஞ்சத்தானுக்கு ஆக்கமும் செவ்வியானுக்குக்கேடும்
ஒருதலையாக நிலைத்து உளவாகா என்பதும் உளவாயின் அவற்
றிற்குக் காரணம் அவரது பழவியையேயாம் என்பதும் இதில்
உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சித்திராங்கதன் என்னும் கந்த
ருவனிடமும் விசித்திரவீரீபனது தமையன்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

சந்தனுவுக்குப் பரிமளகந்திரிடம் சித்திராங்கதன் விசித்திர

விரியன் என இரண்டு புதல்வர்கள் தோன்றினார். குருகுலத்தை விளக்கவந்த அக்குமாரர்கள் இருவரும் கலைமதிபோன்று தலைமையோடு நிலவி வளர்ந்தனர். பருவமெய்தியபின் இருவரும் முதல் வனுக்கு விடுமர் மணிமுடி சூட்டினார். அவனும் அரிடனை அமர்ந்து அரசு புரிந்தான். புரிந்து வருங்கால் ஒருநாள் அவனொரு சோகையில் உலாவினான். சித்திராங்கதன் என்னும் கார்த்தருவன் ஒருவன் அவ்வரசன் மேல் அழுத்தாறு கொண்டிருந்தான். தன் பெயரையே ஒரு மனிதனும் பெற்றிருக்கிறான் என்று சென்ற பீட்கூர்ந்தான். அவ்வியெஞ்சினனும் அங்கு உத்தான். அவ்வரசன் தலையை அறுத்துச் சென்றான். சென்றவன் ஆக்கஞ்சிதையாடல் வாழ்ந்தான். செவ்வியானிருந்தும் அரசன் கேடுற்றிற்ற்தான். கொம்மையுர் தீமையுமுடைய கந்தருவன் இன்புற்றதற்கும், செம்மையும் நன்மையும் வாய்ந்த மன்னன் துன்புற்றதற்கும் அவ்விருவரும் முன் செய்திருந்த பழயினையே காரணங் களாயின.

விரிய மகாடாரத்தி னுணரப்படும்.

336

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அழுக்காறுடையவன் ஆக்கமுறான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

170.

துன்றவித்தார் நூற்றுவரும் ஐவரேன் ஆக்கமுற்றுக் குன்றாமல் வாழ்ந்தார் குமரேசா—என்றும் அழுக்கற் நகன்றரு மில்லை யஃதிலார் பெருக்கத்திற் றீர்த்தாரு மில்

(ய)

இ—ள்.

குமரேசா! துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவரும் கேடு

நிழிய, தருமன் முதலிய ஐவரும் ஏன் ஆக்கமுற்றுயர்ந்தார் எனின், அழுக்கற்று அகன்றருயிலலை, அஃது இலார் பெருக்கத்தில் தீர்ந்தாரும் இஃ என்க.

அழுக்கற்று—அழுக்காற்றைச் செய்து.

அகன்றாரும் இல்லை—உயர்ந்தாரும் இல்லை.

அழுக்காறுடையவர் ஆக்கமுற்றுயர்தலும் அஃதில்லாதவர் அதனைநீங்கி யிழிதலும் என்றும் இலவாம் என்பதாம்.

அழுக்காறுண்மை கேட்டிற்கும், அஃதின்மையே ஆக்கத்திற்கும் ஏதுவாம் என்பது கருத்து.

பொறுமையுடையவர் இழிந்து மாள்வர் என்பதும், அஃதில்லாதவர் உயர்ந்து வாழ்வார் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை துரியோதனனாதியர் பாலும் தருமர் முதலானோர் பாலும் காணப்படும்.

கதை.

துரியோதனன் தனது சுற்றத்தவராகிய பாண்டவர் மீது பொறுமைகொண்டான். அதனால் வீட்டினக் கழுவில் வீழ்த்தினான். நஞ்சை பூட்டினான். ஐவரும் அழியும்படி அரசர்குமானிசை

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை. 337

யில் நெருப்பை வைத்தான். திருவருளால் தப்பிப் பிழைந்த ஐவரைமீண்டும் அழைத்துச் சூதால் அரசைக் கவர்ந்தான். காட்டில் ஓட்டினான். பல கேடுகள் புரிந்தான். இவன் உயர்த்த வாழ்வைப் பெற்றுச் சிறந்த அரசனாய் இருந்தும் அழுக்காற்றைச் செய்த தனால் இழிந்து மாண்டான்.

கதை. 2

அழுக்காறு என்னும் இழிகுணம் சிறிதும் இல்லாத ஐவரும் பெருகிய செல்வம் படைத்து நிறைபுகழோடு உயர்ந்து வாழ்ந்

தார். அழுக்காற்றல் கேடும் அஃதின்மையால் ஆக்கமும் உளவாம்
என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

இதன் விரியை அவர் சரிதையில் உணர்க.
அழுக்காறில்லாதவர் ஆக்கம் பெறுவார் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

அழுக்காறு இல்லாதவனே உண்மையான ஒழுக்கமுள்ளவன்.
அழுக்காறின்மையே விழுப்பேறாகும். அதனையுடையானே அறம்
பொருள் அடையா. அதனால் இழுக்கமே உண்டாம். அதனை
யுடையவர் தாமே கெடுவர். அவரது சுற்றமும் வறுமையுற்றழியும்.
அழுக்காறு கொண்டவனை முத்தேசி கொள்வள். அஃது இம்மை
யில் செல்வத்தைக் கெறித்து மறுமையில் நரகத்தைக் கொடுக்
கும். அது கேடுதருதற்கே ஏதுவாயது. அஃதில்லாதவரே
ஆக்கம் பெறுவார்.

யாவது அழுக்காறுமை முற்றியது.

338

கிருக்குறட் குமரேச வெண்பா. -

யஅ-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை,

அஃகாவது பிறர் பொருளைக்கவர்ந்து கொள்ளக்கருதாமை.
இது, பிறருடைய ஆக்கத்தைக்கண்டு அழுக்காறுகொள்ளாத அற
வோர் உள்ளத்தே பிசும்வதாதலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

“எவனுடைய பொருளையும் இச்சியாதே” என்ற ஈசாவாசிய
உபநிடதத்தின் முதன் மந்திரக்கருத்து ஈண்டுக்கருதத்தக்கது.

171. கொற்றமுறுக் கட்டியனேன் கோன்பொருளை
வெஃகியதால்

குற்றமுற்று மாய்த்தான் குமரேசா—முற்றும்
நதின்னி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாவ்கே தரும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! கட்டியங்காரன் என்பவன் அரசன் பொருளை
வெஃகியதால் ஏன் குற்றமுற்று மாய்த்தான் எனின், நதிவு இன்றி
நன்பொருளைவெஃகின் அது குடியையும் கெடுத்துக் குற்றத்தையு
யும் கொடுக்கும் என்க

பொன்றி என்னும் வினையெச்சம் இங்கே பொன்ற என்னும்
பொருளில்வந்தது. ‘சொல்திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்
குறை’ என்பது இயல்.

நதிவு இன்றி நன்பொருள் வெஃகின்—நதிவுநிலைமை யில்லா
மல் பிறர் நன்பொருளை ஒருவன் தன்பொருளாக்க விரும்பின்.

நன் பொருள் என்றது எல்லா நலங்களும் அதனால் உளவாம்
என்பது கருதி யென்க.

பிறர் பொருளை நதிவு நிலைமையின்றி ஒருவன் கவர்ந்துகொள்
ளக்கருதின் அஃது அவன் குடி யைக்கெடுத்துப் பல குற்றங்களையு
யும் கொடுத்துவிடும் என்பதாம்.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

389

நெறிபான் ஈட்டும்பொருளை ஒருவன் குடியை வளர்த்துக்
கூணத்தைப் பயக்கும் என்பது குறிப்பு.

பொருளுடைமையால் தன்குடி வளருமென்று கருதி அதனை ஒரு
வன் முயற்சியான் ஈட்டாது நெறிவெட விழையின் அதனால் தன்
குடிக்கு அழிவும் தனக்குப் பழியும் உளவாம் என்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணமை கட்டியங்காரன்பால் காணப்
படும்.

கதை.

கட்டியங்காரன் என்பவன் ஏமாங்கத நாட்டு வேந்தனாகிய சச்சந்தனுடைய அமைச்சன். இவன் மிகத் தீயவன். கொடுமையும் வஞ்சமும் கொண்ட நெஞ்சினன். அரசன் இவனை நம்பித் தனது அரசியலை நன்கு நடத்தும்படி தந்தான். இவனும் நடத்திவந்தான். நாள் பல கழிந்தன. அதன்பின் அரசபதவியைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளக் கருதினான். குடிகளைத் தன்வசப்படுத்திப் படைகளைத் திரட்டினான். நன்றியை மறந்தான். நன்றுசெய்த அரசனைக் கொன்றிடத் துணிந்தான். குறித்ததை முடித்தான். கோல்கைக்கொண்டான். கொடுங்கொல் செய்தான். செய்துவருங்கால், இறந்த மன்னனது திருமகனாகிய சீவகன் பருவமெய்தினான். அக்கொடியனைவென்று முடிபுனைந்தாண்டான். அத்தீயவன் குடியும் சேர அழிந்தது. நடுவு நிலைமைசூன்றி ஒருவன் நன்பொருளை வெஃகின் அதனால் அவன் அடியோடு கெடுவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவைச் சீவக சிந்தாமணியில் உணர்க.

பிறர் பொருள் கவர்வோன் குடியோடு கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

172. பண்டுபெருஞ் சாத்தன் பழிசெய்ய நாணியொன்றுங்
கொண்டிலனைன் மீண்டான் குமரேசா—மண்டிப்
படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மை நாணு பவர். (2)

43

340 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! பெருஞ் சாத்தனார் பழிசெய்ய நாணி ஏன் ஒன்றுக்கொள்ளாமல் மீண்டார் எனின், நடுவு அன்மையை நாணு

பவர், படுபயன் வெஃகிப் பரிப்படுவ செய்யார் என்க.

பழிப்படுவ — பரிப்படுஞ்செயல்கள்.

படுபயன் — பொருளால் உளதாம் இன்பம்.

நடுவு நிலைமை யின்மையே நாணுகின்றவர், பிறர் பொருளைக் கைக்கொண்டால் அசனால் உண்டாம் பயனைவிரும்பிப் பழிக்கத் தக்க இழிதொழில்களைச் செய்யார் என்பதாம்.

நடுவு நிலைமையுடையவர், எவ்வளவு வறுமையாளராயினும் தமக்குப் பொருளெய்தும் பொருட்டுப் பழிச்செயல்களைச் செய்யார் என்பது கருத்து.

இவ்வண்மை பெருந்தலைச் சாத்தனர்பால் காணப்படும்.

கதை.

பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்பவர் பாண்டி நாட்டிலே மதுரைப்பதியில் ருந்த ஒரு சிறந்த அலவர். இவரது காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்தைநூறு வருடங்கட்கு முன்னராம். நல்ல சில முள்ளவர்.

பஞ்சலை கணத்தொடு பஞ்ச காவியம்
பஞ்சமொன்றின்றியே பயின்ற நாவினன்
விஞ்சுபல் காவியம் விளம்பு மேதகன்
செஞ்சொடற் பிரசங்கஞ் செய்யுஞ் சீரியன்

(5)

நல்ல கைக் கவிரினும் நாளும் வல்லவன்
நல்லகைக் கவிஞரும் நன்கு மெச்சுவோன்
நல்லகை யருத்தமும் நயந்து தேர்ந்தவன்
நல்லகைத் தானையர் நன்பு பெற்றாளோன்.

(2)

முருத்தலைத் திருநகை முகிழ்த்துப் பாரதி
 பொருத்தலைப் புதுக்கிய புலமைப் புண்ணியன்
 வருத்தலைக் கண்டிடாமதுரை நூரினன்
 பெருத்தலைச் சாத்தனார் என்னுட் பேரினன். (க)
 ஈட்டுபொன் முயற்சியெண் ணிறத்த வேறுமுழு
 கூட்டுறின் அல்லது கூட்டுற வென
 நாட்டிய மடிகலை நலத்தி னேங்கியும்
 வாட்டுறு வறுமையே மடிகத்த தன்மையான். (ச)

(குமரணன் கதை.)

இத்துணை அரிய பலங்கள் எல்லாம் அறையப்பெற்றும் வறு
 மையால் நாளுர் வாடி வருத்தினார். அதனால் குமரணனை நாடிச்
 சென்றார். காட்டிலிந்த குமரணனைக் கண்டி மகிழ்ந்தார். களி
 யொன்று பாடினார். அவ்வள்ளல் இவரது வறுமைப் பிணியை
 நீக்க இயலாமைக்கு வருத்தினார். தன் தலைமைக் கொண்டிவரு
 வேர்க்கு ஆயிரம்பொன் தருவதாகத் தன்மேல் பகைத்துத்தம்பி
 உறுதி கூறிநிறுப்பதை நினைந்தான். மகிழ்ந்தான். என் தலைமைக்
 கொண்டிபோய் என் தம்பிகைக்கொடுக்கது அதன் விலையைக்
 கொண்டு உன் வெறுமை கோய் களையென்று புலவர் கையில்
 வாரைக்கொடுத்துத் தன் தலையை நீட்டினான். புலவர் காணினார்.
 பொருள் வருமென்று கருதி அப்பாழ்ச்செயலைச் செய்ய அவர்
 துன்பவில்லை. வறுமைபுறினும் பழிப்படுவ செய்யேன் என்று
 நடுவுநிலைமையோடு அகன்றார். இது புறநானூறில் காணப்படும்.
 நடுவுநிலைமைபுடைபார் பொருள் விரும்பிப் பழிபுரியார் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

173. கொள்ளென்று முன்னோன் கொடுத்துமேன் சத்துருக் [கன்
 கொள்ளவில்லை நாட்டைக் குமரேசா—எள்ளுகின்ற
 சிற்றின்பம் வெஃகி யறனல்ல செய்யாரே
 மற்றின்பம் வேண்டி பவர். (௩)

312 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ன்.

குமரேசா! பரதன் கொள் என்று கொடுத்தும் ஏன்
 சத்துருக்கன் நாட்டைக் கொள்ளவில்லை எனின், மற்றின்பம்
 வேண்டிபவர், சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்லசெய்யார் என்க.

மற்றின்பம் என்றது துறக்க இன்பத்தை. பேரின்பத்தையுங்
 குறிக்கும். மற்றை என்பது மற்றுளன நின்றது. இவ்விரண்டும்
 இடைச்சொற்களே எனினும், முன்னது தனக்கு இனமான பொ
 ருளையும், பின்னது பிறிதொன்றையும் குறிக்கும் என்க.

மற்றைய தென்னுங் கிளவிதானே
 சுட்டுநிலை யொழிய இனங்குறித் தன்றே. (தொல்காப்பியம்)
 சிறந்த இன்பத்தை விரும்புகின்றவர், சிறிய இன்பத்தை
 விரும்பி அதன்பொருட்டு அல்லவற்றைச் செய்யார் என்பதாம்.

இன்பமும் சிறப்பும் சுவதெனினும் பிறிப்பொருளை அறிவுடை
 யார் முறைகடவிரும்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
 இவ்வடிவமை சத்துருக்கன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சத்துருக்கன் என்பவன் அரசர் பெருமானாகிய தசரதரு

டைய இயைபு தவ்வன். இராம இலக்குவர்கள் வனம்புருத்தபின் அவர்கள் வருகையைப் பரதன் பதினாண்டுவருடங்கள் எதிர்பார்த்திருந்தான். குந்தக காலத்தில் இராமன் அயோத்திக்கு உரவிலையென்று தெளிந்த பரதன் உயிரிவடத் துணிந்தான். ஒரு ப்பை வளர்த்தான். தன் தம்பியாகிய சத்தூருக்கனைப்பார்த்து “இவ்வுலகை நீயே ஆளவேண்டும். அண்ணா வரவிலை ஆதலால் நான் இறந்துபடுவேன்” என்றான். தம்பி அதுசெய்ய இரைய விலை. அரசின்பத்தை வெறுத்தான். அவனும் உடன் இறக்கத் துணிந்தான். அவ்வமையம் அனுமார் வந்து காப்பாற்றினார். சிற்றின்பம் வெஃகி அறன் அல்ல செய்யாத சத்தூருக்கனை அனை வரும் போற்றினார். விரிவை இராமாயணத்தில் உணர்ச.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

343

காளை நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போனவனைக் காத்துப் பின்பு போனாலும் ஒருதம்பி போனவர்கள் வருமவதி போயிற்றென்று ஆனாத வயிர்கிடவென் றமைவானும் ஒருதம்பி அயலேகாணு தியானமில் வரசாள்வேன் என்னேயில்வரசாட்சியினிதேயம்மா. (மீட்சிப்படலம்.)

இது, தன்னை இன்புற அரசுபுகி என்ற பரதனை நோக்கிச் சத்தூருக்கன் சொன்னது.

இன்பம் விரும்பி எதனையும் அறிவோர் வெஃகார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

174. வள்ளுவனார் தள்ளா வறுமைபுற்றும் வெஃகியொன்றும் கொள்ளவில்லை என்னே குமரேசரி—மெள்ள இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம்பென்ற புண்மையில் காட்சி உவர். (ச)

குமரேசா! வள்ளுவனார் வறுமையுற்றிருக்கும் ஏன் வெஃசி ஒன்றும் கொள்ளவில்லை யெனின், புலம்வென்ற புன்மை யில் காட்சியவர், இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் என்க.

புலம்வென்ற—ஐம்புலன்களையும் அடக்கிய. வெல்லுதல் என் னும் சொல்லாற்றலால் அடற்றின் மிதநீரிய தகைமையும், பணை மையும் உணரப்படுமீ. “ஐம்புல வேடர்” “ஐவர் என்ற புலவேடர்” என வருவனவுங் காண்க.

புன்மையில் காட்சி—சிறுமையில்லாத அறிவு: என்றது மெய் யுணர்வை.

உலகப் பொருள்களைக் காண்டற்குக் கண்கள் கருவியாயிருத் தல்போல், உண்மைப் பொருளைக் காண்டற்கு அறிவு கருவியா யிருத்தலின் அதனைக் காட்சி என்றார்.

பேச்சு திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இலர் என்று வெஃகுதல் செய்யார்—வறியம் என்று கருதி விருப்புதல் செய்யார். இலம் தன்மைப் பன்மை முற்று.

புலன்களை வென்ற புன்மையில்லாத அறிவினையுடையவர், வறியம் என்று கருதிப் பிறர் பொருளை விருப்புதல் செய்யார் என்பதாம். காட்சியார் வெஃகார் என்று காண்க.

வறுமையுரினும் மெய்யுணர்வுடையோர் பிறர் பொருளை விருப்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வள் ளுவப் பொருத்தகையால் காணப்பட்டி.

கதை.

வள்ளுவர் பொருத்தகை திருமறிகளில் நுத்து தாம் கை முயன்று செய்த ஆடையை விற்ற அதனால் ஏர்தும் பணமொன் றினே குணமுடன் வாழ்ந்தார். அவரது அருங்குணங்களையும் பெரும் பலமையை யும் கண்டறிவெற்றிதொடர்வல்லாரும் அவருக்குத் தம்மாணியுற்றதைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அவற்றுள்

ஒரு சிறிதளவு அவர் கொள்ளாது விடுத்தார். தமது அடியவருட சிறந்தவராகிய ஏலேலசெங்கரென்பவர் அரசரும் விழையும் பெருந்திருட்டையவர். வள்ளுவராயனர் எனையும் கொள்ளார் என்று தெரிந்தவராதலால் அவரில்லாத அமையம் ஒரு பெருந்தொகைப்பொருளை அவர் இல்லத்தில் ஒருநாள் பெய்தவைத்துப் போயினார். வெளியே சென்றிருந்த நாயனர் இல்லம்புகுந்தார். அங்கே நுப்பதைக்கண்டார். வாசகியம்மையாரிடம் வந்ததை வினவினார். வந்தவிதத்தை அம்மை வணங்கிபுரைத்தார். நானு ஐயம் புண்ணகை கொண்டார். சிங்கரையழைத்தார். இச்சிறுசெயல் எண்பாலிளிச் செய்தலைவிடிக. இவ்வுறுப்பொருள் கொண்டு நின்றபுயர்மையடைக. கொந்த சின்பொருள் கொந்த என்றுரைத்தார். சிங்கர் நாலினார். சென்றார் எடுத்தே. வறுமையே தமக்குப் பெருமையாகக் கருதி வள்ளுவப்பெருமான் வாழ்ந்த வண்மையும், அறிவோர் பிறர் பொருள் அறுவுங்கொள்ளார் என்னும் உண்மையும் ஏலேலசெங்கர் சாலவுத்தெளிந்தார். தன்மனை புகுத்து தனியறம் புரிந்தார்.

18-ம் அதிகாரம் வெண்காமை.

345

வறுமையுறினும் அறிவோர் பிறர் பொருள் வெண்கார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

175. மேலாம் அறிவுற்றும் வெண்கெக் கணலிழிந்து
கோலிழந்தான் என்னை குமரேசா—சாலவே
அஃகெ யகன்ற அறிவேன்றாம் யார்மாடும்
வெண்கெ வெறிய செயின்

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! கணன் என்பவன் சிறந்த அறிவுடையனாயிருந்தும் வெண்கெயதால் ஏன் இழிந்தது தாழ்ந்தான் எனின், யார் மாட்டும் வெண்கெ வெறிய செயின், அஃகெ அகன்ற அறிவு எனனும்

அஃகி அகன்ற அறிவு—நுணுகிப் பார்த்த அறிவு
 வெறிய சொன்ன—வெறுக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்வாராயின்,
 நண்ணிதாய்ப் பலநூல்களிலும் சென்று விசிந்த பேசநி
 வுடையராயினும் திற்பொருளை விரும்பி உருளில் செயல்களைச்
 செய்வாராயின் அவரது அறிவால் யாதும் பயனில்லை என்பதாம்.

திற்பொருளை வெஃகி இழியெயல்களைச் செய்யாமையே
 ஒருவன் அறிவடைமைக்குப் பயன் என்பதும், செயலாடுதின்,
 எத்தனைப் பேரறிவாளனையாயினும் அவன் அறிவிலியே யாவன்
 என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

இவ்வடிவமை கணன்பால் உணரப்படும்க.

கதை.

கணன் வண்பவன் அரிசிக் என்னுர் ஓர் ஈரன் புதல்வன்,
 தாய் பெயர் குணவதி. இவன், ஊர்கூர் ஆண்மையும் அமையப்
 பெற்றவன். வேல் வலி பெற்று வீரரன் வீரன். நூல்பலகற்றுச்
 சேதி

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சாற்புயர்வுற்றேன், செங்கோல் தாங்கிச் சீர்பெற ஆண்டான்.
 ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்றான், அங்குக் கபில முனிவரைச்
 கண்டான். மன்னன் களைப்புற்றிருப்பதை அம்முனிவர் தெரிந்
 தார். தாம் பெற்றிருந்த சிந்தாமணிபின் தெய்வீக நலத்தால்
 அரசனுக்கும் சேனைகளுக்கும் உணவளித்து அன்புடன் உபசரித்
 தார். அரசன் களை தீர்க்கபின் அம்மணியை வெஃகினான். முனி
 வர் மறுத்தார். அரசன் வலிந்து அதனை வெளவிச்சென்றான்.
 கபிலர் விநாயகரைத் துதித்து விழிநீர் சொரிந்தார். அம்முந்தி,
 யானைபோல் தோன்றி அவ் அரசனை யெதிர்த்தார். அரசன் அஞ்
 சினான். முனிவர்செய்த வஞ்சமென்று தெளிந்தான். மீண்
 டான். அவரைக்கொல்லத் துணிந்தான். கணபதி காய்த்தது,
 கணன் மாய்ந்தான். அஃகி அகன்ற அறிவுற்றிருத்தும் முனிவ

ரது மணியை வெஃகியதால் அரசன் அறிவின் பயனையிழந்தான். அழிந்தான். இஃது அபிதான சிந்தாமலியிலுள்ளது.

பிறர் பொருள் வெஃகாமையே ஒருவன் அறிவுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

176. வென்றி மிகுகார்த்த விரியனோர் ஆவைவெஃகிக்
 குன்றினான் என்னே சூமரேசா—நன்றும்
 அருள்வெஃகி உாற்றின்கண் தின்றான் பொருள்வெஃகிப்
 பொல்லாத சூழக் கெடும். (சு)

இ—ர்.

சூமரேசா! கார்த்தவிரியன் ஒரு பசுவை வெஃகியதால் என் கேசிற்புன் எனின், அருளைவிரும்பி ஆற்றின்கண் தின்றவன், பிறர் பொருளை விரும்பிப் பொல்லாத சூழக்கெடும் என்க.

பொல்லாத சூழக்கெடும்—திச்செயல்களைச் செய்ய எண்ணக் கெடுவர். எண்ணினுங்கெடுவரெனவே, செய்தால் வருங் கேடு சொல்ல வேண்டாகாயிற்று. அருளைவிரும்பி அதனை அடை தற்குரிய நெறியின்கண் தின்றவர், பிறர் பொருளை விரும்பிப் பொல்லாதன சூழக்கெடுவர் என்பதாம்.

15-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

317

இறைவனது அருளை யெய்துதற்குரிய நெறியில் தின்றவர் பிறரது பொருளை விரும்பினால் கெடுவா எனவும் இது பொருள் பதம்.

நெடுகின்றொழுக்கிய அறிவினரேனும் பிறர் பொருள் விரும்பினால் கெடுவர் எனபது உருந்து. இது கார்த்தவிரியன்பால் காணப்படும்.

கார்த்தவிரியன் என்பான் சூரியகுலத்து வேந்தன். கிருக
 வீரியன் புதல்வன். தாய் பெயர் சுசந்தை. இவன் மிகச்சிறந்த
 வீரன். ஆயிரங்கைகளையுடையவன். மகா வீரனான இராவண
 னையும் வென்று சிறைலிலிட்டான். மாகிஷாந்திரியனனும் பட்ட
 ணத்திலிருந்து அரசுபுரிந்தான் அருளை விருமபி அடம்பல செய்
 தான். நெறிதவறாத அறிவீனையுடையவன், இவன் ஒருநாள்
 சமதக்கூனி முனிவரது தவசசாலைக்குச் சென்றான். அவர்பால்
 அமைந்திருந்த காமதேனுவைக் கண்டான். அகநெய்வப் பசு
 வை அவாவினான். அதனால், அத்தூயவரிடப்படும் நியனசெய்
 தான். ஆசுவக் கவர்த்து தன் அலரிக்கா அடைந்தான். அந்நவ்
 டின் அம்முனி மகனாகிய பரசுராமன் வந்தான். அந்நூ நிகழ்ந்த
 தைத் தெரிந்தான். நெடுது சினந்தான். அரசனை எழு விரை
 வினில் ஓடினான். தன்னை வெய்ய மருவால் ஆவன் தனையைக்
 கொய்து துணித்தான். அருள்வெல்கி நின்ற அரசர் தலைவ
 னும் ஒருபொருள் வெல்கியதால் பொன்றி மறைந்தான்.

இதன் விரிவை மச்சபுராணத்தில் உணர்சு.

பிறப்பொருளை விரும்பினோர் அருளிழந்த தெரிவி என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது

177. தள்ளாத் தனபதிபொன் தாயத்தார் வெளவியுமென்
 கொள்ளவில்லை இன்பம் குமரேசா—எள்ளா அம்
 வெண்டற்க வெல்கியாம் ஆங்கம் விவாயின்
 மாண்டற் கரிதாம் பயன்.

313 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! தனபதி கணிசரது பொருளை அவரது
 தாயத்தார் வெளவியும் ஏன்பயன்கொள்ளவில்லையெனின், வெல்கி
 ஆம் ஆந்தையேண்டற்க விளைவயின் பயன் மாண்டற்கரிதாம்என்ப.

லெலி ஆம் அக்கம்—பிராபொருளை அவாவித் கவர்ந்து
அசனல் ஆகும ஆக்கத்தை.

வேண்டி—விரும்புதலொழிக.

வினைவரின்—பலன் வினையும் இடத்து: அனுபவிக்கும்போது
என்றபடி, பயன் மாண்டற்கு அரிது ஆம்—அவ்வாக்கத்தின்
பயன் மாண்ட அசற்கு அரியதாம். ஈண்டு அருமை இன்மை
குறித்து வினாது.

பிரிப் பொருளை வெளிக்கொண்டு அசனல் ஆகும இன்பத்
தை ஒருவன் விரும்புகலாகாது, என்னவில அவ்வாக்கத்தின்
பயன், வினாவில் நன்மையாகாதென்பதாம்.

பிறன் பொருளை ஒருவன் பேராசையால் கவர்ந்து கொள்வா
னாகில் அப்பொருள் அவனுக்கு நன்மையான பலனை நல்காதென்
பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது தனபதிவணிகரது நாயத்
தார்பால காணப்படும்.

கதை.

தனபதி என்பவன் மதுரையப்பதியிலிருந்த ஒரு வணிகர்
தலைவன். இவன் இருகிதிக் கிழவன் எனப் பெருகிதியுடையவன்.
சூசலை என்னும் தன் பனைவியுடன் அன்புற்றமார்த்து இன்புற்று
வாழ்ந்தான். அழப்பல புரிந்தான். எல்லா நலங்களும் எய்தி
பிராந்தம் பிள்ளைப்பேற்றென்று பெறுது வருந்தினான். தன்னு
டன் சிறந்த தன்மைக்கு ஒருமகன் இருந்தான். அம்மருமகனையே
தனக்கு மகனாகக்கொண்டான். தன் பொருள் முழுதையும் அவ
னுக்கே தந்தான். மனைவியோடு அவன் தவமேற்சென்றான். சென்
றின் அவன் தாயத்தார் அப்பொருள் முழுதையும் சுவர்த்தார்.

13-ம் அதிகாரம் லெலிசாமை. 349

தாயும் மகனும் தளர்த்தார். தனிமுதலாள் ஈந்தாள் நினைத்
தார். அப்பாமன் தவஞ்செய்ச் சென்ற தனபதி வணிகர்பால்
வந்தார். தாயத்தாரை அழைத்துச் சபையில் நிறுத்தினார். வான

முறை கூட அவர் பொருள் முழுதையும் அம்மகனே அடைபட்டும் படி செய்தார். தாயக்கார் உற்றதையெல்லாம் ஒருங்கே கையிழுத்தார் குற்றமும் பழியும் கொண்டினம் நொந்தார். வெணியாம் ஆய்க்கம் விளையில் தீதேதரும் என்பதைத் தேர்ந்தார். செய்பிழைக்கிரங்கினார். இதன் விரிவு திருவிளையாடலில் உணரப்படுகும்.

பிறர் பொருளை ஒருவன் சுவர்த்துகொள்வினும் அதனால் அவன் நன்மையெய்தான் என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

178. வள்ளலாயர் ஆய்செல்லாம் மாராடி வேண்வளர்த்து
கொள்ளநின்ற திண்டம் குமரேசா-என் னாயும்
அஃகாமை செல்வத்திற் சியாதெனின வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள். (அ)

இ—ள்

குமரேசா! ஆய்வள்ளலது செல்லமட்டும் என்றுப்பொரு
கி என் இன்பமுற நின்றது எனின், செல்லம் அஃகாமைக்கு
ஏது யாதெனின், பிறன் வேண்டும் தைப்பொருளை ஒருவன்
வெஃகாமையேயாம் என்க.

அஃகாமை—குறையாமை. இவ் எதிர்மறைத் தொழிற்
பெயர் ஆகு பெயராய் அதன் காரணத்தைக் குறித்து நின்றது.

பிறன் விருப்பும் தைப்பொருளைத் தான் விருப்பாமைப்ப
ஒருவன் செல்வம் சுருங்காமையுக்குக் காரணமாம் என்பதாம்.

இனி, ஒருவன் செல்வம் சுருங்காமலே நந்தவேண்டிமாணல்
பிறன் தைப்பொருளை அவன் விருப்பமால் இருக்கவேண்டும்,
எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர் பொருளை இச்சியாதவன் செல்லமே பெருகிவளரும்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இஃது ஆய்பால் ஆயப்பிடம்.

கதை.

ஆய் என்! வன் பாண்டி நாட்டிலே பொதினைகளைக்கு அருகிலிருந்த ஆய்க்குடி என்னும் ஊரிலே இருந்தவன். இவனதுகாலம் இற்றைக்கு எறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்கட்குமுன்னராம். இவன் தாவாண்மை மிக்க வேளாண் மரபினன். நூல் பல தேர்ந்த மேலாம் அறிவினன். மனநலமும் இனநலமும் மாண்புட்ப பெற்றவன். கடை வள்ளல்கள் எழுரைஞர் ஒருவன். சிற்றரசனாயிருப்பினும் பேராசரும் போற்றத்தக்க பெருப்புதமுடையவன். சிறுபாணற்றுப்படை புறநானூறு நற்றிணை முதுகுபழைய நால்கள் பலவற்றினும் இவன் புதுமுணர் மட்கின்றது. இரவல் எவர்க்கும் இவன் உயிரொன இருந்தான். ஈதலின்பேரே இனிதெனக் கொண்டான். வேற்றரசர் சிலர் இவனை வெல்லக்கருதினார். முடியவில்லை. பொருள் பல போக்கி உறுகுணம் ஆய்ந்தார். அவற்றில் இவன் அவாவின்றி நின்றான். இவனது மனப்பண்பும் பிறர் பொருள் வெஃகாப்பெற்றியுக் தெளிந்து அவரும் இவன்பால் பெருகண்பு கொண்டார். குறையாவாழ்வு பெற்று இவன் கொடுத்து வாழ்த்தான். இவனது பேரம் ஊரும் இமயமலைபோல் நிலைநின்று இவ்வுலகிற்கு நலம் பல புரிசின்றன என்று மோசியார் என்னும் புலவர் பெருமான் இவனமேன்மைவலியைப்பாடியுள்ளார்.

“வடநிலை யதுவே வானேறாய் இமயக்

தென் திசை ஆய்க்குடி யின் ஞாநிற்

பிறழ்வது மன்டுன இம்மலர் தையுலகே.” (மோசியார்.)

இதன் விரிவு புறநானூறு முதலிய பல நூல்களினும் புலனும் வெஃகாதான் செல்வம் அஃகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

179. கொள்ள விரும்பாக் குசேலரிடம் செல்வமன்பு
கொள்ளவந்த தென்னை குமரோசா—உள்ள

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

351

இ—ள்.

குமரேசர்! பிறர் பொருளை விரும்பாத குசேலரை ஏன்
 செல்வம் விரும்பி வந்தடைந்தது எனின், அறன் அறிந்து வெஃ
 காத அறிவுடையாரைத் திருமகள் திறன் அறிந்து சேரும்என்க.
 திறன் அறிந்து—சமயமறிந்து. அஃதாவது வெஃகாதவன்
 மனமகிழ்த்திருக்கும் காலமும் இடமும் தெரிந்து.

பிறர் பொருளை விரும்பாமையே தனக்கு அறமென்று அறிந்
 து அதில் வழுவாதொழுகும் அறிவுடையாரைத் திருமகள் தானே
 வந்து அடைவள் என்பதாய்.

ஆய்கே என்றது அறிந்த உடனே எனவும் அதன்படியே
 எனவும் இருவகையினும் பொருள்படும்.

பிறர் பொருளை விரும்பாதவர்க்குச் செல்வம் தானே வந்து
 சேரும் என்பது கருத்து.

மேல், வெஃகாதான் செல்வம் அஃகாதென்றார், இதில் அது
 தானே அவனை வெஃகி வந்து சேரும் என்றார்.

இவ்வுண்மை குசேலர்பால் காணப்படும்.

கதை.

குசேலர் வறுமையுற்றிருந்தும் பிறர் பொருள் வெஃகாப்
 பேரறிவுடையராயிருந்தார். இவர் வட மதுரை சென்றும் ஒன்
 றும் வேண்டாது மீண்டார். திருப்பி வருமுன் இவர் இல்லில்
 திருமகள் வந்து விரும்பியிருந்தாள். அப்பொருள் செல்வத்தைக்
 கண்டு இவர் இறம்பூதெய்தினார். இவரது வறிய குடிசையும்
 பெரிய மாளிகையாயது. உணவின்றி வருந்திய மனைவியு ம்கூ

ஞாம் உயர்ந்த அரசபோகங்களில் உலாவி விளங்கினார். திருவருளை
நினைந்து குசேலர் திருவுற்று வாழ்ந்தார்.

352

திருக்குறட் குமரேச வெண்டா,
வாயிலை உடைந்த மசறக்குலத் தலைவன்
மாமணி யான தின்றிழ்ந்து
மேயதன்முன்னர்க் கந்தைபோற்றுவார
மிக்க சிறு நிலைக் குடில் திரிந்து
தூயசெம்பொன்னால் அமைத்திடப்பட்ட
சுடர்ப்பெரு மாநிகையாகிப்
பாய பல் வளனும் நிறைதரப் பொலியும்
பண்பினை நோக்கினவின்முன்.
(குசேலோபாக்கியாகம்.)

பிறர் பொருள் விரும்பாதவனைத் திருமகள் விருட்டி அடை
வள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

180.

கண்டான் பழிவெஃகை கைகேசி காருத்தன்
கொண்டான் விறலேன் குமரேசா—மண்டி.
இறலீனும் எண்ணாது வெஃகின் விறலீனும்
வேண்டாமையென்னும் செருக்கு.

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! கைகேசி அரசை வெஃகிப் பழியற்றான், இ
ராமன் ஏன் அதனை வேண்டாமல் விறலுற்றான் எனின், எண்ணா

து வெஃதின் இறல் ஈனும், வேண்டாமை என்னுஞ் செருக்கு
 விறல் ஈனும் என்க. இறல்—இறுதி, விறல்—வெற்றி.

எண்ணுது வெஃதின் இறல் ஈனும்—பின் விளைவதை எண்
 னாமல் பிறன் பொருளை ஒருவன் விரும்பின் அஃது அவனுக்கு
 இறுதியைக் கொடுக்கும்.

செருக்கு—மணக்களிப்பு. அஃது, ஆகுபெயராய்த் தனக்கு
 ஏதுவாகிய செல்வத்தை இவ்வே குறித்து நின்றது.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை

353

பொருள் விரும்புள்ளவன் மருளோடு இழிந்தழல்வான்,
 அஃதில்லாதவன் செருளோடு சிறந்து திசழ்வான என்பார்
 "வேண்டாமை என்னுஞ் செருக்கு விறல் ஈனும்" என்றார்.

பின் விளைவை அறியாமல் பிறன் பொருளை ஒருவன் விரும்
 பின் அஃது அவனுக்கு நாசத்தையும், வேண்டாவிடின் மேன்மை
 லையும் கொடுக்கும் என்பதாம்

பிறர் பொருளை அறிவின்றி வெளவக் கருதினோனைப் பழியும்
 இழிவும் பற்றும் என்பதும், வேண்டாதவனைப் புரையும் வெற்றியும்
 பொருந்தும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை
 கையேகிபாலும் காசுத்தன்பாலும் காண்டபடும்.

கதை.

கைகேசி என்பவள் தேசிய தேசத்து மன்னன் மகள். தச
 ராதன் மனைவி. உருவ நலனும் அறிவின் திறனும் ஒருங்கு வாய்த்த
 வள். தசராதன் தனது தலைமகனாகிய இராமனுக்கு முடிபுணைய
 முடிவு செய்திருந்தான். அதனைக் கைகேசி அறிந்தாள். மனந்
 திரிந்தாள். அவ் அரசு பதவியைத் தன் மகனாகிய பரதனுக்கே

உரிமையாக்க விரும்பினாள். கணவனை வஞ்சித்தாள். நினைந்ததை முடித்தாள். முடிவை எண்ணி இராமன் நெடுவனம் புழுந்தான். அரசன் அதனால் ஆவி துறந்தான். அனைவரும் துயரில் ஆழ்ந்து வருந்தினார். கேசய தேசத்துக்குப் போயி நுந்த பரதன் வந்தான். தாய் செயல் தெளிந்தான். தன்னுள் உடொதித்தான். வைது வெறுத்தான். முடியிழந்து வணம்புக்குத் தண்ணைத் தேடிச் சென்றான். கணவனையும் மகனையும் பிரிந்து கைகேசி கடுந்துயருழந்தான். பின் வினைவதை அறியாமல் அரசரிமையை வெல்கியதால் இவன் அரும்பழியடைந்தான்.

எண்ணுது வெல்கின் இறல் ஈனும் என்பதை யுலகம் இவள் பால் உணர்ந்தது.

354

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கடுமையா ஈத்தினட தன் துணையேசத் தோண்டல் துடர்த்
கடலினேகத்

கடுமையார் கானசத்தில் கருணையார் கலிபேகத்

சுழற்கால் மாயன்

கெடுமையால் அன்றளர்த உலகமெல்லார் தன்மனத்தே
கினைந்து செய்யும்

கொடுமையால் அளந்தானை யறித்திலையல் இந்நின்றாள்
எண்ணாள்ன்றாள்.

இது, கைகேசியைக்குறித்துக் குகனிடம் பரதன் கூறியது.

அரசு வேண்டாம் என்று இராமன் அடங்கி யகன்றான். அதனால் முற்றத் துறந்த முனிவரும் அவனது மனத்தறவையும் வெற்றித் திறனையும் வியந்து போற்றினார்.

வெல்குதலால் இறலும், வெல்காமையால் விறலும் உளவாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் ஓர்ந்தது.

வெல்காமையே ஒருவனுக்கு மெய்யான மேன்மை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பிறன் பொருளை ஒருவன் கவர்ந்துகொள்ளக் கருதின் அக் கருத்து அவன் குடியையும் கெடுத்து அவனுக்குப் பழியையும் கொடுக்கும். நடுவு நிலையையுடையவர் பிறர் பொருள் வெண்கார். மறுமை யின்பத்தை விருப்பினோர் அதனை விரும்பார், வறியரா யினும் அறிவோர் வெண்கார். பிறர் பொருள் வெண்காமையே ஒருவன் பேரறிவுக்குப் பயன். அருள் விரும்பி நெறிகின்றவரா யினும் பெர்ருள் விரும்பின் பொன்றி யிழிவர். வெண்கியாம் பொருளால் ஒருவன் மெய்யின்பம் எய்தான். விரும்பாதவன் செல்வம் கருங்காது. அவனுக்குச் செல்வத்தானே வந்தசேரும், வெண்குரல் இழிவையும் அழிவையும் ஈணும், வெண்காமை ஒரு வனுக்கு வெற்றியையும் மேன்மையையும் கொடுக்கும்.

யஅ-வது வெண்காமை முற்றிற்று.

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறாமை.

353

யகூ-ம் அதிகாரம் புறங்கூறாமை.

அஃதாவது காணாத இடத்தில் பிறரை யிகழ்ந்து சொல்லாமை பிறர் ஆக்கங்கண்டு பொறாமை கொண்டு அதனை வெளவக் கருதும் இழிகுணயில்லாத இடத்தே நிகழ்வதாதலின் அழுக்காறாமை வெண்காமைகளின் பின் இது வைக்கப்பட்டது. அழுக்காறும் வெண்குதலும் மனக்குற்றமாகவும் புறங்கூறல் மொழிக்குற்றமாகவும் கருதப்படும். மொழிநலம், மனநலம் அடியாக வருமா தலால் அதிகார அமைவும் அம்முறையில் நின்றது.

181. மாறுசெய்தக் கும்பகன்னன் மாண்புற்றான்யாப்புறமும்
கூறானென் நென்னே குமரேசா—தேறி
அறங்கூறன் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறங்கூறன் என்ற ழினிது.

(1)

குமரேசா! கும்பகன்னன் கொடுஞ் செயலுடையனாயிருத்தும் புறங்கூறாத புனிதன் என்று ஏன் புகழ்பெற்றான் எனின், அறங்கூறாதி அல்லனவே செய்யினும் புறங்கூறான் என்று ஒருவன் போற்றப்படுவானாயின் அஃது அவனுக்கு நன்மையாம் என்க.

அறம் கூறான்—அறமென்று வாயினதுஞ் சொல்லாதவனாய். இதில், வினைமுற்று எச்சமாகி நின்றது. அல்ல என்றது பாவங்களை. புறங்கூறான்—காறாத இடத்தில் பிறரை யிகழ்த்துசொல்லான்.

அறமென்று சொல்லுவதுஞ் செய்யாத பாவங்களையே செய்வனாயினும், பிறரை யிகழ்த்து சொல்லான் என்று உலகத்தாரால் அவன் வியந்து சொல்லப்படுவானாயின் அஃது அவனுக்கு நன்மை என்பதாம்.

பேரும் பாவங்களைச் செய்யினும் ஒருவன் புறஞ்சொல்லா காடுதன்பது கருத்தது. பாவங்கள் பலவற்றுள்ளும் புறங்கூறலே

45

356 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பேரும் பாவம் என்பதும் அதனையுடையவன் அறம் பல செய்யினும் நலம்பொருள் என்பதும் இதில் அமைந்தமை காண்க.

எவ்வளவு கொடியவனாயினும் புறங்கூறாதிருப்பின் அவன் நலம் பெறுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது கும்பகன்னன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கும்பகருணன் என்பவன் விச்சிரவசவுக்குக் கேகசியென்னும் அரக்கியிடம பிறத்தவன். இராவணன் தம்பி. வியக்கத்தக்க மெய்வாழியுடையவன். அஞ்சா நெஞ்சினன். அருத்திரல் பெற்றோன். பேருண்டுகொண்டு பெருநாளறங்குதிவான். மறம் பல செய்யினும் புறங்கூறாதவன். இராவணன் சீதையைக் கவர்ச்

து சிறையில் வைத்தபின் இராமனைப் பலமுறை யிகழ்த்தான். பழித்தல் தீர்த்தன்று இவன், அவனை யிகழ்த்துகிறான். புறங் கூறுவோர் என்றும் புல்லியவரன்றான். பேடிகளன்றோ பிறன் புறங்கூறுவார் தும்பேயன்ற பெரு வீரர்க்கு அது பெரும்பிழையென்று பெரிதும் புகன்றான். பதைத்த வீரர் முன் எதிர்த்துச் செல்வான். மறங்கொண்டு கொல்லினும் புறஞ்சொற் சொல்லான். அல்லன் செய்வினும் புறங் கூறுமையால் இவன் நல்லவனாயினான். இஃது இராமாயணத்தில் தெளியப்படும்.

அறங்கூறுவனும் ஒருவன் புறங்கூறலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

182. கண்டு நதைத்த கணகவன்மன் என்கேடு
கொண்டான் பழித்துக் குமரேசா—கொண்ட
அறனழிஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழிஇப் பொய்த்து நதை. (2)
19-ம் அதிகாரம் புறங் கூறுமை. 357

இ—ள் :

குமரேசா! கண்டு நதைத்த கணகவன்மன் ஏன் புறன் கூறிப் பெரும்பழி கொண்டான் எனின், அறத்தை யழித்து அல்லாற்றைச் செய்தலினும் ஒருவன் புறத்தே பழித்துப் பொய்த்து நகுதல் பெருந்தீமை என்க. தீர்த்த என்பதில் ஏகாரம் தேற்றங் குறித்து நின்றது.

அழி என்பது அழிஇ என நீண்டு அளபெடுத்து ஈரிடத்துப் வினையெச்சப் பொருளை விளக்கி நின்றது.

அறன் அழிஇ—அறத்தை யழித்து. அறம் என்பது ஒன்று

இல்லையென்று மறுத்துச் சொல்லி எனவுமாம்.

அல்லவை செய்தலின்—பாவங்களைச் செய்தலினும்

புறன் உழீஇ—புறத்தே யழித்த: அஃதாவது ஒருவன் பெருமையழியும்படி அவன் புறத்தே யிகழ்த்து சொல்லி.

காணாத இடத்தே ஒருவனை யிகழ்த்துநொல்லித் தண்ட இடத்தே அவனோடு பொய்யாக ஒருவன் யுகழ்த்து நகுதல், அறத்தைக் கொண்டு அல்லவற்றைச் செய்தலினும் தீமையாம் என்பதாம்.

புறஞ்சொல்வோர் அறங்கொல்வோரை நேர்வர், அதனோடு பொய்த்து நகுவோர் அக்கொலையோடு அல்லவை செய்வோரை நிகர்வர் என்க.

புறங்கூறவோன் வெறும் பாசி அதனோடு பொய்யாக, முக நடை செய்வோன், பெரும் பாசி என்பதாம்.

புறத்தே பழித்து முகத்தே பொய்கதை செய்வோன் பெருந் தீமையடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை தனகவன்மன்பால் காணப்படும்.

353 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

கனகவன்மன் என்பவன் மதுரைபீரூர்த ஒரு தட்டார் தலைவன். நெடுஞ் செழியன் அரசுபுரியுங் காலத்தில் உடனிருந்தவன். பொற்பணி செய்வதில் நற்பேர் பெற்றவன். மரகத முறைய மணிகளின் குணங்களைத் தெரிவதிலும், விலைகளைத்

இணியதிலும் மிக வல்லவன். மணியணி பலவும் புனைந்து தந்து
 அரசன்பால் அணியணியாகப் பரிசு கொண்டவன். புறத்தில்
 இத்துணை நலங்கள் அமையப் பெற்றும் இவன் உளத்தில் இழி
 குணங்களே யிசைந்திருந்தன. எவருடைய பொருளையுங் கவருங்
 கருத்தினன். பொய்யே புகலும் வெய்ய நாகினன். சிலம்பை
 விலைப்படுத்த மதுரைக்கு வந்த கோவலனை இவன் கண்டான்.
 நகைமுதல் காட்டினான். கோவலன் நம்பினான். தன் கைச்
 சிலம்பை அவன் கைக்கொடுத்தான். அதனை நல்லவிலைக்கு விற
 றுத் தருவதாக அப்பொல்லாதவன் புகன்றான். பொன் நகை
 செய்யோன் பொய்நகை செய்தான். வஞ்சமான இணியமொழி
 களால் கோவலனது நெஞ்சைத் தேற்றினான். ஓரிடத்தில் இருக்
 கும்படி செய்தான். சிலம்பைக்கொண்டு அரசமாளிகையிற் புகுந்
 தான். அரசனைக் கண்டான். முன்னரே அரசியின் சிலம்பொன்
 றை அக்கொடியவன் களவாகக் கொண்டிருந்தான், அதனையின்று
 கண்டு கொண்டிவந்தேன் என்று கூசாமல் கூறினான். பெருமை
 யழியும்படி கோவலனுக்குச் சிறுமையேற்றினான். அடாப்பழி
 கூறினான். கள்ளனெனக் காட்டிக் கோவலனைக் கொல்லச் செய்
 தான். கோலும் கொல்லித்துக் கொடுப்பழி கொண்டான். புறம்
 பழித்துப் பொய்த்து நகைத்த அக்கொடியோனும் குலத்தோ
 டழிந்தான். கொடுத்திற்றுறான்.

(இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் தெனியப்பரிம்).

புறங்கூறல் அறங்கோரலினுக் கொடியதென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

கூறான் புறமேன் குமரேசா—வேறாப்
 புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
 அறங்கூறும் ஆக்கந் தரும்.

(௩)

இ—ள்.

குமரேசா! பவுண்டராகன் புறங்கூறி வாழாமல் ஏன்
 எதிர்கூறி யிறந்தான் எனின், புறங்கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ்
 தலினும் சாதல் அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும் என்க.

அறம் என்பது ஈண்டு அதனை யுணர்த்தும் நூல்களைக் குறித்
 து நின்றது.

காணாத இடத்தில் பிறரை யிகழ்ந்து சொல்லிக் கண்டஇடத்
 தில் அவர்க்கு நல்லவன்போல் நடத்துப் புகழ்ந்து ஒருவன் வஞ்ச
 கமாக உயிர் வாழ்வதைவிட அவன் இறந்து படுதல் நல்லதென்ப
 தாம்.

இறவாதிருப்பின், புறங்கூறலாகிய பெரும்பாவத்தைமேலும்
 மேலும் புரிந்து மீளா நாகினுக்காளாவான், இறப்பின், அது கூற
 னாய் அறங்கூறும் ஆக்கத்தையடைதற்கு உரியனாவன். ஆதலால்,
 சாதல் அவனுக்கு நலந்தருவதாயிற்று.

இனி, ஒருவனைக் குறித்துப் பிறரொருவனிடம் புறங்கூறி
 அவன் மனமகிழும்படி இச்சகஞ்செய்து ஒருவன் உயிர் வாழ்தலி
 னும் சாதல் அவனுக்கு இனிதாம் எனவும் இது பொருள்படும்.

புறங்கூறி வாழ்தலினும் ஒருவன் இறந்து படுதல் நலமென்
 பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பவுண்டராகன்
 பால் காணப்படும்.

கதை.

பவுண்டராகன் என்பவன் கண்ணன் காலத்திலிருந்த ஒரு
 திண்ணிய வேந்தன். குருகாடென்னும் பெருகாட்டை யாண்ட

வன். நாரத முனிவரது தூண்டிதலால் கண்ணன்மீது இவன் கடும்பதை கொண்டான். அவரது சின்னங்களைத் தானுங் கொள்ள எண்ணினான். அதன்பொருட்டுக் கண்ணுதற் பரமனைக் கருதிப் போற்றினான். அப்பரமனருளால் அவை வரப்பெற்றான் சங்கு சக்கரம் தண்டு முதலிய ஐவதைப் படைகளைபுங்கொண்டான். கண்ணனினும் பெரியவாகுதல் தன்னை யெண்ணினான். பொருடையுந் தருங்கும் பொருந்தப் பொங்கினான். ஆயினும் புறங்கூறல் என்னும் புன்மையை யொழிந்தான். மறம்புரிதற்றே மனக்குணிர்தெழுந்தான். சண்ணனை நேரே காணச் சென்றான். கண்டான். கறித்தான். கண்ண! "ஐவதைப் படைகளும் எமக்கேபுரியன. அவை, நீ தாங்க அருகில்லன் விடுத அவற்றை விடையில" என்றான். கண்ணன் புன்னதைச் செய்தான். அவன் கூறியபடி முதலில் ஆழியையவிட்டான். விடுத்த ஆழி கடுத்து வந்தான் மணிமுடி துணித்துத் துணிவுடன் சென்றது. மாய்ந்து வீழ்ந்தவன் மாலாரு செய்தனான். மாறு இன்பம்மருவி மகிழ்ந்தான். பொருடையுற்றும், புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழாடல் மறம்புரிந் திறந்தமையால் தீவன உறங்கூறும் ஆக்கத்தையடைந்தான். இதன் விடுவைப் பாகவகம் பததாங்கந்தத்தில் காண்க.

பண்ணமை களிரிய்யானைப் பவுண்டரன் வதனேரோங்கி
 வெண்ணிலா முறுவல்கோட்டி விடுதிவெந் தழல்வாய்கான்ற
 ஒண்ணிற நேமியென்றங் குரைத்தனை விடுதுமென்னு
 மண்ணமை முழவுத்திண்டோள் மாலவன் விடுத்திட்டானுல்(1)
 ஊற்றிருந் துதிரமாரி யொழுஞ்செந் தழல்வாய்நேமி
 சிற்றமோ டெதிர்த்துடைய்ய செருத்தொழில் வினையாசின்ற
 பாற்றினஞ் சமுலம்வைவேற் பவுண்டர வாசுதேவன்
 மாற்றருஞ் சிறப்புவாய்ப்பந்த மணிமுடி துணித்ததன்றே. (2)

விட்டிரு வினையுரிக்கி வேரியந் துளவமாயன்
 கட்டெழி லுருவநாடக் கைபுனைந் திருந்தவாற்றால்
 பட்டெழைங் களிநல்யானைப் பவுண்டர வாசுதேவன்
 வட்டவய்தத் திகிரிதாங்கும் மாலுருமீ தியி னுலை.

(3)

(பாசுவதம்)

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறுணம்.

361

புறங்கூறி ஒருவன் வாழ்தலினும் சாதல் நன்றென்பது இந்
 னால் கூறப்பட்டது.

184. மாறா வமுதுண்ணும் வஞ்சரெதிர் வெய்யசொன்னார்
 கூறார் புறமேன் குமரேசா—சீறிவந்து
 கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லற்க
 முன்னின்று பிண்டேனாக்சச் சொல்.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! மாறாகி அமுதுண்ணும் வஞ்சரெதிரேநின்று
 வெய்ய சொற்களைச் சொன்னாரேயன்றி சூரிய சந்திரர் ஏன்புறஞ்
 சொல்லவில்லை பெனின், கண் நின்று கண் அறச்சொல்லினும்
 முன்னின்று பிண்டேனாக்ச சொல் சொல்லலாகா தென்க.

கண் நின்று—எதிரே நின்று. ஒருவன் கண் காணும்படி
 நின்றலால் எதிர் நின்றலைக் கண் நின்று என்றார்

கண் அறச் சொல்லினும்—அருள்கெட மொழியினும். இங்
 கேகண் என்றது கண்ணேட்டத்தை; அஃதாவது கண் சென்ற
 விடத்தே தோன்றும் பரிவு. உம்மையால் அதுவும் சொல்லலா
 காதென்பது உணரப்படும்.

முன் இன்று—நேரேயின்றி.

பின் நோக்காச்சொல்—பின்வருங் குற்றத்தை யெண்ணாத
 சொல்,

ஒருவன் எதிரே நின்று கடுஞ்சொற் சொன்னாலும், அவன்
 புறத்தே நின்று ஒருவன் பழிச்சொற் சொல்லலாகா தென்பதாம்

கண்முன் நின்று தன்னையொருவன் கண் அறச்சொல்லி
 னும் அவன் முன்னேயன்றிப் பின் நோக்காச் சொல்லைத் தான்
 சொல்லலாகாது எனவும் இது பொருள்படும்.

நேர் நின்று கடுஞ்சொற் சொல்லினும் ஒருவன் புறகீன்று
 பழிச்சொற் சொல்லலாகாதென்பது கருத்து. இது குரிய சக்தி
 ர்பால் காணப்படும்.

362

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

கூரரும் அசாரும் பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் அதி
 லிருந்து அமுடும் எழுந்தது. அதனை யிருதிறத்தாரும் புகுந்
 துண்ண விரும்பினார். திருமால் அசாரை வஞ்சித்துத் தேவர்
 களே அதனைத் தனித்துண்ணுட்படி செய்தார். அத்தெய்வ வரி
 சையில் இராசு, தேசு, எனனும் பெயரினையுடைய அசாரிருவர்
 கமந்து புகுந்தார். கையில் வாங்கிக் களிப்புடன் உண்டார். கதி
 ரும் மதியும் அக்கரவைக் கண்டார். கண்முன் நின்று கடுத்து
 மொழிந்தார். கரியமாலுக்குத் தெரியக் காட்டினார். அவருந்
 தெளிந்தார். அவ்விருவரையும் தமது ஆழியால் துணித்தார்.
 துணிபட்ட இருவரும் அமுதநலத்தால் அழியாமல் நின்றார்.
 பரமனருளால் கிரகபதம் பெற்றார். தம்மைக் காட்டிய அவ்விரு
 வர்மீதும் செற்றங்கொண்டார். தீங்கே நினைந்தார். கண் நின்று
 கண்ணரசு சொல்லினும் கதிரும் மதியும் புறங்கூறாத புனிதரென்
 று போற்றப்பட்டார்.

(இகன் விரிவு கந்திபுராணத்தில் காணப்படும்.)

கடுஞ்சொற் சொல்லினும் புறஞ்சொல்லலாகா தென்பதித
 னால் கூறப்பட்டது.

185. கண்டார் அறம்புகன்றங்கண்ணில்லாந்தீயனென்றேன்
கொண்டார்முன் ஐவர் குமரேசா—கொண்ட
அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணில்லாண் அறம்புகன்றும் அவனையேன்
அனைவரும் தீயன் என்று கண்டார் எனின், புறஞ்சொல்லும்
புன்மையால் அறஞ்சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை காணப்
படும் என்க.

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறமை.

363.

கண் இல்லான்—திருதராட்டிரன். புன்மை—புல்லியதன்மை.
நெஞ்சத்தான் அன்மை—மனத்தான் அல்லன் என்னுர்தன்மை.

புறஞ்சொல்லும் ஒருவன் அறத்தை கண்டென்று பிறர் மெய்க்
கச் சொல்லினும் அதனை அவன் மனம் பொருந்தச் சொல்லவில்
லையென்பது அவன் புறஞ்சொல்லால் காணப்படும் என்பதாம்.

புன்மையால், அன்மை காணப்படும் என்று காண்க.

புறஞ்சொல்லுவோர் ஒருகால் அறஞ்சொல்லினும் அதனை
மெய்யென்று நம்பலாகாது என்பது கருத்தி.

இது திருதராட்டிரன்பால் காணப்படும்.

கதை.

திருதராட்டிரன் என்பவன் துரியோதனன் தந்தை. வியா
சரது திருவருளால் விசுத்திர விரியன் மனைவியாகிய அம்பிகை
வயிற்றில் தோன்றினன். பதினாறாம் யானைகளின் வலிமையத்
தனக்கு உரிமையாகப் பெற்றவன். விழியிரண்டும் ஒளிவிழாதவன்.
வஞ்சமே புரியும் நெஞ்சினபுடையவன். தன் புதல்வன், தரு

மரை வரவழைத்துச் சூதிலில் நிதூசெய்யச் சூழ்ச்சிசெய்த பொழுது இவனும் உடனிருந்து இசைந்தான். ஐவரையும் அழைத்து வரும்படி விதூணை விடுத்தான். பழியில்லாத அவரும் இவ்விழியில்லான் முன்றின்றார். நின்றவரைப் புகழ்ந்து நீதிகள் புகன்றான்

சுரும நீதீசர் கல்வி மந்திரம்
பெருமை யாண்மைதான் பிடு நீடுபேர்
தருமம் யாவுதந் தன்மை யாதலால்
அருமை யின்றியே யரசு செல்லுமே (1)

எண்டிசாமுகத் தெல்லை யெக்தணும்
கொண்டதாருமுன் குருகுலத் துளோர்
துண்டியாமனுந் துணைவர் தம்மொடும்.
பண்டுபோல மண் பரவ வைசுவீர். (2)

46

364

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சேணிருந்துஞ் சீர் செவிப் படுத்
தியாண ரன்புகர் இனிமை யன்றியே
பூணலம் பெறும் பொற்பொடுக்களைக்
காணுமாறுசெவ் கண் படைத்திலேன். (3)

என்று நெசமுள்ளவன்போல் நெசுது கூறினான். அமமே நன்று அதனால் இருமைபின்பழம் எளிதிலெய்தலாம். அதனை உறுதியாய்க்கொண்டு இவ்வுலகையாளுங்கள். துணைவர்களோடு இணைந்து வாழுங்கள். என்பன பலவாகவுள்ளொன்று வைத்தப் புறமொன்று பேசினான். அருகிலிருந்த விதூரன் முசலீயோர் அவையனைத்தும் வஞ்சமொழியென்று நெஞ்சந்தேர்ந்தார். ஐவருமுணர்ந்தார். இறுதியிலொருநாள் இவன், வீமனைக்கொல்லக் கருகியிருந்தான். வஞ்சமாக அவனை வருகின்றழைத்தான். அவனைச் செலுத்தாமல் ஓர் இருப்புத்துணைச் செலுத்தினார்.

அதனை யிறுக்கப் பிடித்து கொறுக்கித் தகர்த்தான். திருமாலரு
ளால் வீமன் பிழைத்தான். புறஞ்சொல்லும் புன்மையனாதலால்
இவன் அறஞ்சொல்லினும் அகனை என்றும் மெய்யென்று கொள்
ளார். பொய்யென்றே கண்டார். இது பாரதத்தில் காணப்படும்.

புறஞ்சொல்லும் புன்மையோனுக்கு அறஞ்சொல்லும் நன்
மையல்லீல என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

186. மீறிப் பழியுரைத்த வேர்தன் கடோற்கசனூல்
கூறப்பட்டானேன் குமரேசா—மாறிப்
பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளார்
திறந்தெரிந்து கூறப் பரிம். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! பழிமொழி கூறிய துரியோதனன் உடனே
ஏன் கடோற்கசனூல் பழிக்கப்பட்டான் எனின், பிறன் பழியைக்
கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும் திறந்தெரிந்து கூறப்படுவான் என்க.
தன் என்றது பழிகூறாணை.

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறுணர்.

355

திறந்தெரிந்து—வருந்துர் திறத்தை ஆராய்ந்தறிந்து.
பிறரைப் பறிப்பவன், தன்பழி பலவற்றுள்ளும் தன்னை வந்தத் தத்
தக்க திறந்தையுடைய பழினைத் தெரிந்தெடுத்து அவரால் பழிக்
கப்படுவான் என்பதாம்.

கோயெல்லாம் கோய்செய்தார் மேலவாம் ஆகலால் பழியெல்
லாம் பழிசொல்லார் பாலவாம் என்க.

பறிப்பவன், உடனே பழிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உண

ர்த் தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரியோதனன் கதோற்சரன் சொன்னதால் காணப்படுகிறது.

கதை.

கதோற்சரன் என்பவன் விடவன் மகன். இவ்விரென்றுர் அரக்கியிடம் சிறந்தவன். சிறந்த தேச பலமுடையவன். மல்ல யுத்தத்தில் எவரையும் வெல்ல வல்லவன். பாரதப்போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் பதினாறு நாள் இரவு தருமன், இவனைத் துரியோதனன்பால் தூதனுப்பினான். இவனுஞ்சென்றான். அரசவையில் புகுந்தான். அரசனைக் கண்டான். அஞ்சாமல் சீன்றான். அரியணைமேல் யகைய கோக்கினான். “அரசே! இன்று அடிமனைனைக் கொன்ற சயத்திராதனை காலை அருச்சுனன் கொல்வதாகக் குறித்தான். படைநலம் தருதிப் பரமனையடைந்தான். விரை விரைவில் எப்படி வென்றிகைக்கொள்வான். ஆதவன் படுமுன் அவன் தலை துணைபடுகிறது. என்னும் உண்மை மீ முன்னமே தெரிய எண்ணிய தருமன் என்னைமுன் விடுத்தார். வரூவதைத் தெரிந்து நீ உறுவதைப் புரிசு”. என்று கதோற்சரன் தனது பொய் தந்தையார் கூறிய சரிய மொழிகளை நேரில் கூறினான். அரசன்கேட்டுப் பொருகதை செய்தான். அரசுக்கி மகனை பென்று விளித்தான். பழித்தான். உடனே கதோற்சரன் சினந்தான். பழி பலவற்றின்றும் அவன் உளைவன நாடினான். அவர்க்கொடியேயாய்! அரசுக்காராயிருப்பினும், உற்றார் நலிய யாம் உறுதுயர் செய்யோம். பொறுமை கொள்ளோம். சிறிற் பொருள் வெல்கோம். வஞ்சனை புரியோம். நஞ்சினை யூட்டோம். கொழுந்தியரைத் துதிவிரி

106 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யோம். கோட்சொல்லித் திரியோம். இவையெல்லாம் நீயே புரிந்தாய். பேயே என்றான். அவன் நாணி நொந்தான். இவன் நகைத்து மீண்டான். பழிகூறியதால் அவன் பழிக்கப்பட்டான்.

அந்தவுரை மீண்டிவண்டேட் டாங்கவனை நகைத்துரைப்பான்
 அரங்கேரனும்
 கிந்தைதனில் விரகெண்ணூர் செருமுடித்தில் வஞ்சகமுஞ்
 செய்யாரையா
 வெந்திரல்கூர் துணைவருக்கு விடமருத்தார் நிரைக்கழுவில்
 வீழ்ச்செய்யார்
 உந்துபுன விடைப்புதையார் ஓநரி லிருப்பதற்றர்
 உடையுந்தீயார் (1)

செழுந்தழல்வாழ் மனைக்கொழுவார் செய்க்கன்றி கொன்றறியா
 ழீங்குபுணர்
 அமுந்தாமனத் தழுக்குறார் அச்சமுமற் றாருளின்றிப்
 பெய்ச் சூதாடார்
 கொழுந்தியரைக் துகிலுரியார் கொடுங்கானமடைவித்துக்
 கொல்ல எண்ணர்
 எழுந்தமலில் முதுகிடார் இவையெல்லாம் அடிகளுக்கே
 யேற்பு என்றான். (பாரதம்.)

- இவை, தன்னை அரங்கன் என்று இகழ்த்துகூறிய துரியோதனனை
 : கோக்கிக் கடுதாற்கான் கூறியன.

பிறன்புரி சொல்வோன் பெரும்புரி கொள்வான் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

187. கரணிலிரா மன்றிரியக் கைகைதனை யேன்பிரித்தான்,
 கூனிபுறங் கூறிக் குமரேசா—நானே
 பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பார் நகச்சொல்லி

இ—ள்.

குமரேசா! இராமன் வனம் போகும்படி ஏன் கூனி புறங்கூறிக் கைகேசியைப் பிரித்தாள் எனின், நகச்சொல்லி நட்பாடல் தேற்றுவவர், பகச்சொல்லிக் கேளிரைப் பிரிப்பார் என்க.

பகச் சொல்லி—கீங்கும்படி புறங்கூறி.

கேளிர்ப் பிரிப்பார்—சுற்றத்தாரையும் பிரிப்பார்.

தேற்றுவவர்—தெளிவாதவர்.

மகிழும்படி இனிய சொற்களைச் சொல்லி நட்பை வளர்த்தலை யறியாதார் புறங்கூறிக் சுற்றத்தாரையும் பிரிப்பார் என்பதாம்.

நகச் சொல்லி அன்பு செய்வோர், பகச் சொல்லிக் துன்பு செய்யார் என்க.

புறங்கூறுவோர் ஒரு குடியின் ஒற்றுமையைக் கெடுத்துக் குற்றத்தை புண்டாக்குவர் என்பது கருத்து. இது கூனிபால் காணப்படும்.

கதை.

கூனி யென்பவள் கைகேசியிடம் இருந்த ஒரு முதியவள். உறுவன உணர்த்தும்படி கேசய தேசத்திலிருந்து அவளுடன் வந்தவள். மந்தரை யென்றொரு மறு பெயருடையவள். வளைந்த முதுகினள். அதனால் இவள் கூனி யென்று அழைக்கப்பட்டாள். மிகக் கொடியவள். இராமன் முடிசூட அமைத்ததை

அறிந்தார். கவன்றார். உடம்புபோல உள்வழுங் கோடினார்.
 கொழுமையால் ஓடினார். கைகேசி முன்னின்று கடுமெழி
 புகன்றார். இராமன்பால் பேரன்பையுடைய கைகேசியின் மன
 தலத்தை மாற்றினார். தன் சொல்வழி நடக்கும்படி ஆக்கினார்.
 முடி புனைந்தபடி இராமனை வணம் போக்கினார். பகச் சொல்
 ளித் தேளிரைப் பிரித்ததையால் இவனை அனைவரும் பகைத்தார்.

364 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பாவி யென்று வெறுத்தார். பலரும் பகைத்த இவர் பரிந்து
 வருந்தினார். இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் காணப்படும்
 புறஞ்சொல்லோர் பல குடிபைத் தெரிபார் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

188. வெற்றி மிகுதன்ன னுக்கும் வெய்ப்பு தரி யோதனனேன்
 குற்றமிசை சொன்னான் குமரேசா—சுற்றமெனத்
 தன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மரபினர்
 என்னைகொ லேதிலார் மாட்டு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! தரியோதனன் ஏன் நெருமலுக்குள் குற்
 றக் கூறினான் எனின், தன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினர்
 ஏதிலார் மாட்டு என்னை கொல் சொல்லார் என்க.

தன்னியார் குற்றமும்—நெருங்கிய உறவினாது குற்றத்
 தையும்.

தூற்றும் மரபினர்—பலாறியப் பரப்புந் இயல்பினோர்.

ஏதிலார் மாட்டு—அயலாரிடத்தில்.

மிக நெருங்கிய சுற்றத்தாரது குற்றத்தையும் உலகறியப்பாப்
 பும் இயல்பினோர், அயலாரிடத்தில் யாதாகான் செய்யார் என்

பதாம்.

உறவினரையும் புறங் கூறிப் பழிக்கு மரபினோர் பிற்பால்
என் சொல்லார் யாது செய்யார் என்பார் "ஏதிலார் மாட்டு என்
னை கொல்" என்றார். என்னர் கொல் எனவும் பாடம்.

புறங்கூறலாகிய பெரும் பாவத்தை உறவினரிடமும் செய்
யும் மறவோர் பிற்பால் எதையுஞ் சொல்வர் என்பது கருத்து.
இது துரியோதனன்பால் காணப்படும்.

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறுமை.

369

கதை.

தருமர் முதலிய உறவினரையும் புறங் கூறித் தூற்றிய துரி
யோதனன் கண்ணோட்டம் சிறிதுமின்றிக் கண்ணிையும் வை
தான். கடுங்கோ புரிந்தான்.

அண்ணையானவரும் இருவராமுத லளித்த தந்தையர்க ளைவராம்
பிணியை சை கொடு குருகுலத்துரிமை பெறுவராமொரு பிறப்

[பிலோர்

பிண்ணையாமிவர்க ளைவரும் பரிவி னொடு தனித்தனி விரும்புவா
ரெண்ணைய மவிரா டொருகுலத்தரச னென்பதம்மகிவையென்
[கொலாம். (1)

அளிவருங் குழல் பிடித்துமன்னவையில் ஐவருக்குமுரி யானை நான்
எளிவருதுகி லுரிந்தபோதரு கிருந்து கண்டவர்களல்லவோ
துளிவரும்புணல் பரிந்தருங்கிழித் தோறு தின்றுயிர் சுமந்துதோ
லிளியரும்வடி யிருந்த பாயியரு மின்றுமான டியுணர்வரோ. (2)

என்று ஐவரைப் பழித்தான்.

புன்பிறப்புடைய பொதுவர்தங்களொடு புரளிலானிரை புரர்க்கிடம்
உன்பிறப்புமுற லோடுகோவியா உணைப்பினித்தது மறந்துகீ
மன்பிறப்பிலுயர் குருகுலத்தவர்தம் வாய்மைதானுமொரு மாசிலா
என்பிறப்புமுண ராமலோசபையில் இந்தவாசக மிபம்பினாய்.

என்று கண்ணனை ஏசினான். கரசிற் கொல்லவுற் துணிந்தான்.

இதைக்கேட்ட சாதததிக்கு நாட்டஞ் சிவந்தது. ஒர்வாளுருவி யான்மேல் ஒல்லெணப் பாய்தான். உடனே, கண்ணன் தம்பி மைச் சைபிற் பிடித்தான். துன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மாரி னனாகிய துரியோதனன் நம்பால் எவையுஞ் சொல்வான் எல் லுஞ் செய்வான். பொறு என்று தித்தார். அவனும் பொ றுத்து நின்றான். இது பாரதத்தில் காணப்படும்.

புறங்கூறுவோர் எவரிடமும் எப்பழியுஞ் செய்வார் என் பது இதனால் கூறப்பட்டது.

370' திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

189.

கூறுஞ் சமிதன் கொடுஞ்சகுனி யேனலகம்

கூறியழ நின்றார் குமரேசா—கூறும்

அறநோக்கி யாற்றுங்கொல் வையம் புறநோக்கிப்

புன்சொ லுரைப்பான் பொறை.

(9)

இ—ள்.

குமரேசா! சமிதன், சகுனியென்பவரை யேன் உல கந் தாங்கலாற்றுகு தளர்த்து மொழிந்ததெனின், புறம் நோக்கிப் புன்சொல் உரைப்பானது பொறையை அறம் நோக்கி வையம் ஆற்றும் என்க. ஆற்றுங்கொல்—பொறுக்கும்போலும். கொல் என்னும் இடைசொல் ஐயத்தைக் குறித்து நின்றது.

புறம் நோக்கி—பிறர் கீங்கிய சமயம் பார்த்து.

புன்சொல் உரைப்பான் பொறை—புறங்கூறுவானது உடற் பாரத்தை.

பிறில்லாத அளவுபார்த்து அவர்மீது பழிகூறும் இழி மகபி

எது உடற்பாசத்தைப் பொறுக்கலாற்றாது வருத்தினும், நிலமகள் அறம் கோக்கிப் பொறுக்கும் போலும் என்பதாம்.

அறம் கோக்காவழிப் போக்கும் என்பது குறிப்பு.

நிலம் எல்லாவற்றையும் தாங்கி நிற்கும் இயல்பினையுடையதே யாயினும் பாவ யாக்கையைத் தாங்கலாற்றாது பதைக்குமென்க.

இனி, புறம்நோக்கிப் புன்சொல் உரைப்பானது பொறையை அறம் நோக்கியேனும் வையம் ஆற்றாமோ, ஆற்றாது எனவும் இது பொருள்படும்.

புறங்கூறுவோன் பெரும் பாவியாதலால் அவனைப் பொறுத்து நிற்க ஆற்றாது பூய், வருந்துமென்பதாம். இவ்வுண்மை சமீதன், சகுனி பெண்ணியாள் காணப்படும்.

19-ம் அநிதாரம் புறங்கூறுமை.

371

கதை 1.

சமீதன் என்பவன் மகத தேசத்தில் வசவாரம் என்னும் ஊர் நகரிலிருந்தவன். இசை நூல் வல்லவன். இவன், அந்நாட்டு வேந்தன் மகளாகிய குணவதி யென்பவளுக்கு இளமையிலேயே பரிசைப்பிற்றி வந்தான். வருந்தால் குணவதி பருவமெய்தினாள். இவன் முதியவயதின்ன். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பருவமுடையவன். அவளை மருவி யின்புறக்கருதி வருத்தினன். அவள், அழகும் நிறையும் அறிவும் வாய்ந்தவள். ஐயபின்றி யீவன்பால் அணுகிப் பயின்றாள். இசையுடை வசைபோன அவள்மெல்நசைமீக்கூர்க்காண. தன் காதற் குற்பவாக கனிந்துகாட்டினாள். அவள் கண்டாள். அதுமுகல் இவனை யணுகாமல் விலகினாள். தன் தந்தையிடம் ஏதேனும் சொல்லிக்கொடுவனோ என்று

இவ்வஞ்சன் அஞ்சினான். அதனால் முன்னுப அரசனை யடுத்
தான. அடாப்பரி கூறினான். அரசன் சினந்தான். இவன்
அதனையாற்றினான். அவன் ஒரு பேழையுள் வைத்து அந்நகரை
யடுத்துச் செல்லும் ஒரு காட்டு நதியில் விடுத்ததுவிடதல் நல
மென்று இவன், அரசன் மனங்கொள மொழிந்தான். பேழை
மன்னன் இசைந்தான். அவன் நூங்கும்பொதெடுத்து அத்துயர்
வினை செய்தார். பேழை நதி வழி யொழுகி யொரு கரையினை
யடுத்தது. அங்கு வேட்டைக்கு வந்திருந்த சமீதரன் என்னும்
அரசன் மறநாட் காலையில் அதனைக் கண்டான். வியந்து திறந்
தான். குணவதி யொழந்தான். அக்குல மகனையே தனக்குக்
கொழுநனைக் கருதினான். அவ் இளவரசனு யிசைந்தான். பே
ழையின் பிழையியல் ஆய்ந்து தன் வலையில் சித்திய மரபியை அத
னுள் விடுத்தடைத்தான். அழகியைக்கொண்டு அவ் இளவல்
சென்றான். புறம்நோக்கிப் புன் சொல்லுரைத்த அப்புல்லியன்
பேழையை நாடி மறநாள் மாலையில் வந்தான். புனிமகளும்
அவன் பொறையினை யாற்றாது புலம்பினான். கண்டான் பேழை
யை. கருதியதை முடித்துவிடலாமென்று காதல்மீக்கொண்டான்.
திறந்துட்புகுந்து தேராதமுடினான். பசியால்மெலிந்து ஒர்முலையில்
பதுங்கி:கிடந்து உடையை அட்ப: வைபெய்து இட்பநகன் நினைந்

372 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தான். தன் பாழ்வாய் திறந்தான். "குணவதி! இப்பொழுது என்
செய்வாய். அன்றே யென்கருத்துக்கி ராதி. நீ ல் ற்வல்ல
லுண்கெய்துமா? இனிவேணும் மருவி வ:முலைய வ:" என்று நம்
புந்தனைந்தான். பசியால் மிடுந்த அஃது இவன்மேற் பாய்
துயி! குடித்துச் சாய்ந்து சென்றது. நிலமும் பொறை நீங்கிறது.
இஃது இரதபோதத்திலுள்ளது.

வஞ்சமும் அழுக்காறும் நிறைந்த நெஞ்சினையுடைய சகுனி நஞ்சினைய வெஞ்சொல்லையே நாளுஞ் சொல்வான். புறம்நோக்கிப் புன்சொல்லுரைக்கும் புன்மையையே இவன் நனமையென்று கொண்டான். தூரியோதனனுக்குச் செடுமதி பலகூறிக் கேடே செய்தான். இவன் உடற்பாரத்தைப் பொறுக்கலாற்றாது வருநதிப் புழிதேவன் கண்ணளிமடமபோய் முறையிட்டான். அறம் நோக்கியே யிவன் பொறையை அவனாரறந் தினரூள். 19ன் கண்ணை மாற்றினான். (இவ்வுண்மை பாரதத்தில் காணப்படும்.)

புறங்கூறுவோனைப் பொறுக்கலாற்றாது புழிதேவியும் வெறுப்பள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

190. கண்டவுடன் தன்குற்றம் காதுக்குத் திதைவில்லி
கொண்டிலரேன் விட்டார் குமரேசா—உண்டான
ஏதிலார் குற்றம்போல் தன்குற்றம் காண்கிற்பிற்
நிதுண்டோ மன்னு முயிர்த்து (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! வில்லிபுத்தூர் தன்குற்றம் கண்டவுடனே
என் தான்செய்துவந்த தீமையை பெய்தவில்லை எனின், ஏதிலார்
குற்றம்போல் தன்குற்றம் காண்கிற பின் மன்னும் உயிர்த்துத்
திது உண்டோ என்க.

19-ன் அநிகாரம் புறங்கூறுரை.

353

மன்னும் உயிர்—நிலைபெற்ற உயிர். ஆன்மா நிக்கியுமாத
லான் மன்னும் என்னும் அடைபெற்றுவந்தது.

காண்கிற்பின்—காணவல்லராயின். இதில் கில் என்னும்

ஆற்றலை யுணர்ந்தும் இடைநிலை, காண்டனின் அருமைகளைச்
காட்டியிருந்தது.

இனி, காண்கின், திது பின் உண்டோ எனவும் பிரித்துப்
பொருள் கொள்ளலாம். ஓசாரம் எதிர்மறை.

பிறர் குற்றமேபோலக் தன் குற்றத்தையும் காணவல்லராயின்
அவர் உயிருக்கு யாதொரு துன்பமும் உண்டாகா தென்பதாகும்.

காணாமாட்டாதார் அபலர் குற்றமே காடிப் புறங்கூறலென்
னும் பெரும்பாவத்தைச் செய்யார். ஆதலால் அதன் பயனாகிய
துன்பம் அவர்க்குண்டாம். காணவல்லார் அது செய்யார் ஆக
லின் அவர்க்குக் தீது இன்றும் என்பது கருத்து.

பிறர் குற்றம்போல் தன் குற்றத்தையும் காணித்தோர்
பின், பிறர்பால் திதுசெய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுண்மை வில்லிபுத்தூர்பால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

வில்லிபுத்தூரார் என்பவர் இற்றைக்கு அறுதூறு வருடங்
கட்கு முன்னர் விளங்கியிருந்த ஒரு சிறந்த புலவர். நடுநாட்டி-
துள்ள சவரிபூரென்னு மூரிலே வேதிபர்குலத்திலே வீரராகவன்
என்னும் ஓர் உத்தமருக்குப் புத்திரராய்த் தோன்றினார். இளமை
யிலேயே கலைகள் பலவும் கற்றுத் தெளிந்தார். முத்தமிழ்ச்சுவை
யும் முற்றுத்துய்த்தகார். பாரதத்தைச் சிற்பெறப் பாடி யுள்ளார்.
அது வில்லிபாரதமென இவர் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது. ஆசு
முதலிய நால்வகைக் கவிதையும் மாசறப்பாடினார். இவரது மதி
நலத்தையும், நவி நலத்தையுங் கண்டு மகிழ்ந்த அரசர் பலரும்
இவருக்குப் பெரும்பரிசு கொடுத்தார். அவருள், வக்சபாகை
பென்னும் தலைநகரிலிருந்து அரசுபுரிந்த கொங்கர்குல திலகன

374

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கிய வரபதியாட்கொண்டான் என்பவர், இவர்பால் போன்பு பூண்
டார். அவர் ஆதரவில் இவர் புலமைகளைச் சோதிக்கும் தலைமை
களைப் பெற்றார். வாரொன்று கொண்டார். புலவர்களு பாடி

வருங்களிகளில் ஏதே கணங்குறைகள் காணப்படுவன அவர் செங்களை யறுத்துவிடுவார். அதனால் புன்களிகளெல்லாம் பொங்குதடங் கின. பிறர் குறைகண்டால் பொறுக்காமல் ஒறுத்தடக்கும் இவர் ஒருநால் அருணாகிரியைத் தண்டார். வாதங்கொண்டார். இருவரும் சமன் சலிப்பெருக்கையும் களித்திறத்தையும் காணத் துணிந்தார். அதில் வில்லி மெலிந்தார். அறுமுடிப் பெருமான் அருள்மிக்கப்பெற்ற அருணாகிரியார் வென்றார். எளிணம், செளியைக் கொய்யாமல் அவரைச் செல்லவிடுத்தார். கருணைக்கடலா கிய நாதாது பெருமையை வியந்து வில்லியார் சென்றார். பிறர் குற்றங்கண்டு தண்டித்துவந்தவர், அன்று தன் குற்றமுங் கண்டார். அன்று முதல் தாம் செய்தவந்த தீரையை விடுத்தார். தீதின்றி வின்றார். எதிலார் குற்றம்பால் தன் குற்றம் காணவல்லராயின் அவருட்குத் தீதில்லையென்பதை யுலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (இதன் விடிலு இவர் சரிதையில் தெளிவாம்)

புறங்குறுதவர்க்கு ஒரு தீதும் உண்டாகாக்கென்பது இதனால் கூறப்பட்டது

(இவ்வகிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

அறங்குறுதியும் ஒருவன் புறங்குறலாதது. புறங்குறல் பாவங்களெவற்றினும் பெரும்பாவமாகும். புறங்குறி உயிர்வாழ்வதின்னும் ஒருவன் சாதல் நல்லது. கடுஞ்சொற் சொல்லினும் புறஞ் சொல்லலாகாது. புறஞ்சொல்லும் புன்மையோனுக்கு அறஞ் சொல்லும் சன்மையில்லை. பழிமொழி கூறுவோன் பிறரால் பழி க்கப்படுவான். புறங்குறுவோர் பிறர் குடியைக் குலைப்பர். அவர் எப்பழியுஞ் செய்வர். அவரைச் சமத்த இங் உலகமும் வருத்தும். புறங்குறுதார்க்கொரு தீங்குமில்லை.

யுகவது புறங்குறுமை முற்றிற்று.

உய-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை.

அஃதாவது பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லாமை. இதுவும், புறங்கூறல்போல் மொழிக்குற்றமாதலால் இதனையும் ஒழிக்கவேண்டுமென்பது கருதி அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. அது மனப்புன்மையானும் இஃது அறிவின்மையானும் தோன்றுமென்க. பொய்ச்சொல், புறஞ்சொல், கடுஞ்சொல், பயனில்சொல் என்னும் இந்நான்கும் வாக்கின்கண் நிகழும் பாவங்களாம். வைப்பு முறையால் முறையே அவற்றின் தீமை யிதழி காணப்படும்.

191. எல்லாரு மெள்வரி யிதழ்த்தா ரினக்குமனை
கொல்லென்ற போதேன் குமரேசா—வல்லான்போற்
பல்லா முனியப் பயனில சொல்லுவான்
எல்லாரு மெள்ளப் படும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! கொல்லென்று சொல்லிய இளங்குமனை
என் எல்லாரும் இந்நுத்தார் எனின், பல்லார் முனியப் பயனில
சொல்லுவான் எல்லாரானும் எள்ளப்படும் என்க.

பல்லார் முனிய—பலரும் வெறுப்ப.

எல்லாரும் எள்ளப்படும்—எல்லாரானும் இடழப்படும்.
இதில் ஆன் உருபு தொக்கு நின்றது.

பலருக்கேட்டு வெறுக்கும்படியாகப் பயனிலவாகிய சொற்
களை ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அவன் எல்லாரானும் இடழப்
படுவான் என்பதாம்.

பல்லாரும் எல்லாரும் என்பன இரண்டும் மக்கட்பன்மை யைச் சுட்டி நின்றனவே யெனினும், முன்னது, பயனில சொல்லுங் கால் கேட்டு நின்றவரையும் பின்னது அல்லாத பிறரையுங்குறி த்து நின்றதென்க.

376

திருக்குறட் குறவோச வெண்பா.

பயனில சொல்வோனை அனைவரும் இகழ்கர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இளங்குமணன்பால் உணரப் படும.

கதை.

இளங்குமணன் என்பவன் குமணவள்ளலது தம்மி. போ சையிச்சவன். பொறாமைபும, தொடுமையும் பொருத்தியுள்ள வன். கல்யயநிலில்லாதவன். தனது அண்ணன் எல்லாருக்கும் உபகரித்து வருவதைக் குறித்துப் பெருவருத்தங்கொண்டான். நியார் பலருடன சேர்ந்து திரிந்தான். மனத்துணரிந்தான். தனது முன்னவன்பால் ஒருவர் சினந்துவந்தான். அரகோக் தருசு, இலகேதல் என்னுடன அமர்செய வருச என்றான். குமண வள்ளல் உடனே அரகைச் செய்துவிட்டு அடையிற் புருசகான, அருத்தவஞ்செய்தான். இவன் அரகைச் கொண்டான். ஆண்டு வந்தான். வருங்கால் குமணன் ஒருகால் மீண்டும் வந்துதன அர கைச்ச்கேட்பீனா என்றுகண் அசத்தில் எண்ணினான். அதனால் அவனைத் தொல்லச் கருதினான். குமணன் தலையைக் கொணர் வோருக்கு ஆயிரம் பொன தருவேனென்று இவன் தன் அவையில் கூறினான். அதனைக்கேட்டார் பலரும் முனிந்து வருந்தினார் அதன்பின் அவனை அனைவரும் இகழ்ந்தார். பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவார் எல்லாரானும் எள்ளப்படுவான் என்ப தையுலகம் இவன்பாலுணர்ந்தது.

(இதன் விரிவு குமண சரிதைதரில் காணப்படும.)

பயனில சொல்லுவானே உலகம் பழிக்குமென்பது இதனால்

192. பற்றித் துகிலுரியு மென்றான் பலர்முன்னே
 குற்றமுற்றான் பின்பேன் குமரேசா—உற்ற
 பயனில பல்லார்முற் சொல்லல் நயனில
 நட்டார் கட் செய்தலிற் றீது. (உ)
 10-ம் அடிகாரம் பயனில சொல்லாமை 377

இ—ள்.

குமரேசா! துரோபதையைத் துகிலுரியுமென்று பலர் முன்னே சொல்லிய துரியோதனன் ஏன நீமையுற்றான் எனின், நயன் இல நட்டார்சண் செய்தலினும் பல்லார்முன் பயனில சொல்லல்தாம் என்க.

நயன் இல—நன்மையில்லாதன. என்றது வெறுக்கத்தக்க செயலகளை.

சீயசெயல்களை தனது நண்பரிடத்தே செய்தலினும் பயனிலவாகிய சொற்களைப் பலர்முன்னே ஒருவன் சொல்லுதல் பெருந்தீது என்பதாம்.

உறவினரிடத்து இழிசெயல் செயரினும் பயனில்சொற்களை ஒருவன், பலர் முன்சொல்லலாகா எனபது கருதது.

பயனில்சொல் ஒருவனுக்குப் பழியும் கேடும இழிவுடன் கொடுக்குமென்பது குறிப்பு. இது துரியோதனனால் காண்பதும்.

கதை.

தருமரது பொருள் முழுதையுங் கவரும்படி துரியோதனன்

சகுனியை யேய்நான். அவனுக்குவறாடித் தவந்தான். நட்பார் கண நயனிலசெய்த அக்கெட்டவன் அவன். எவ்விலமையா து துரோ பதையைத் தொடடிழுத்து வரும்படி கட்டளையிட்டான். துகிலுரிபும்படி துணிந்து சொன்னான். தனது மாமனாகிய சகுனி நல்லவன். தருமனோ பாவி. ஆதலால் பொருளிழந்தான். இனி, அவன் பணியி உடையழுக்கவேண்டுமென்று சொடுமொழி புகன்றான். அவன், பயன்வில் செய்ததைக் கண்டு சகித்திருந்த விதுரன் துரோணன் முதலிய அறிஞரனைவரும் அபயயனில் சொல்லிக்கேட்டவுடனே பதைத்து வெறுத்தார். பழிபாவமெய்தியழிவான் என்று அனைவரும் அவனைப் பழித்து நொந்தார். முன செய்த செயலினும் பின்சொன்ன சொல்லால் இவன் பெருந்தீ துற்றான்.

வந்திரிந்திருந்தோச வேண்பா.

மண்ணுந் தம்பிகா னு மாமனு மாறாவண்மைக்
கனனனுந் தம்மினெண்ணிக் கங்கைமா மகனேநோக்கி [ன்.
பன்னக துவசன தேக்டோர் பலருமெய் பனிக்கசசொல்வா
தண்ணிய தருமன்செய்த பாவமோ சகுனிசெய்த
புண்ணிய தெறியோவந்தப் பொதுமகள் யாகசாலை
நண்ணிய தவநெற்றை நால்வருந் ததைமைகூர
எண்ணிய மதியோ வெண்ணி விந்நனம் விளைநதென்றான்
(ஓது சொர்ச் சருக்கம்)

நயனில் செயலினும், பயனில் சொல் பெருந்தீது பயக்கு
மென்பது இன்னால் கூறப்பட்டது.

கூந்தறிந்தார் சொல்லால் குமரேசா—ஆர்ந்த
 பயனில் எனப்பது சொல்லும் பயனில்
 பாரித துரைக்கு முரை.

(௩)

இ—ள்.

குமரேசா! மறைந்திருந்தும் மாயாச்சனகளை ஏன் தீய
 வனென்று அவனுரையால் தேர்ந்தார் எனின், பயனில் பாரிதது
 உரைக்கும் உரையே ஒருவனை நயன் இலன் என்று சொல்லும்
 என்க.

நயன் இலன் என்பது—நன்மையில்லாதவன் என்பதனை,
 பாரித்து உரைக்கும் உரை—யிரித்துச் சொல்லுஞ் சொல்.
 பயனில்லாதவற்றைப்பற்றிப் பரக்க உரைக்கும் ஒருவனது
 உரையே அவனை நயனில்லாதவன் என்று காட்டியும் என்பதாம்.

உரையே கருவியாக ஒருவனை புணரலாம் என்பார் அதன்
 மேலேற்றி அஃதுரைக்கு மென்றார்.

20-ம் அதிகாரம் பயனில் ஒருவனும். (செட்டி)

பயனில் சொல்லால் ஒருவனது நயன் புனமையை நன்குரை
 ரலாம் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இது மாயாச்சனகன்
 பால் காணப்படும்

கதை.

மாயாச்சனகன் என்பவன் இலங்கையிலிருந்த ஒரு சிறந்த

அரசன். சீதையின் தாழைபோல் உருவெடுத்து அந்த அழ்
 மையைப் பேதிக்க வந்தவன். மாயைகள் பலவுள் செய்ய வல்ல
 வன். மகாதானுக்குச் சிறந்த நன்பினன். மருத்துவன் என்
 னும் பெயரினையுடையவன். இவனை பேயிவிட்டு வேறொரு வழி
 யாய் இராவணன் சீதையின்பால் வந்தான். ஆராயால் வருந்தி
 யவளெதிரே யிருந்தான். மொழிபலபிதற்றினான். அடியினும்
 விழுந்தான். சீதை கேட்டுச் சினந்து வைதாள். அவ்வமைமம்
 அவள் தந்தையென்றே நம்பும்படியாக அவ்வாக்கனைக் கட்டிப்
 பிடித்து மகாதான் கடிதில் வந்தான். கண்டாள் சீதை. வஞ்
 சமென்று தெளியாமல் நெஞ்சங் கலங்கினாள். கைகளை நெய்த்
 தாள். கண்ணை மோதினாள். நெருப்பில் மிதத்தாற்போல் நிலத்
 திடைப் பதைத்தாள்.

எந்தையே யெந்தையேயின் நென்பொருட் பினக்கு மிக்கோள்
 வந்ததே யெண்ணிப்பெற்று வாழ்ந்தவா றிதுவே மண்ணாள்
 தந்தையே தாயெசெய்த தருமமே தவமெ யென்னும்
 வெந்துய ரென்னுந் தீவிழ விற்றென வெந்துயிழந்தாள்.

உடனே மாயாசனகளுள் தீய அரசன் அழுது நெருங்கினான்.
 குழந்தாய்! சீதையே! “என்னை யென்குவத்தோடு காப்பாற்ற
 வேண்டும். இலக்குமியும் ஒருவரிடத்துத் தங்காமல் பலரிடத்
 துந் தங்கியிருக்கிறாள். தெய்வமகனிர் பலரும் அவ்வாரேயமைந்
 திருக்கிறார்கள். ஆதலால் இலங்கைக்கு எசனை நீ நேசிக்கவேண்
 டும். அவனது மையல் நோபை நீ மாற்றல்வேண்டும். அது செய்
 தால் நானுழம்புவேன். நீயும் சிறைநின்று நீங்கி நிறையின்பமடை
 வாட்.” என்று பல பயனில் சென்றகோப் பாரித்துரைத்தான்.

அவ் இந்மொழிகளைக் கேட்டவுடனே அவனைத் தன் தந்தையல்
 லன் எனறு தெளிந்தாள். வாய்ச்சொல்லாலே அவன் நீச்செயல்
 தேர்ந்தாள். ஒருவன் நயன் இலன் என்பதை அவனது பயனில்
 சொல்லே காட்டுமென்பதை யுலகம் இவன்பால் கண்டது.

அறகுகெட வழங்குகை அசசுத்தம் மரபுக் கான்ற
 மறங்கெட பெய்மைதேய வசையுற பறைக ளோதும்
 திறங்கெட வொழுக்கங்குன்றத் தேவரும் பேணத் தக்க
 னாய்கெட இனையசொன்னாய் சனகைகொல் நீனையி னைய. (1)

ஆயின் கிளையுமற்றிற் நெநில வரைப்பு நேரே
 மாயினு முறைமைகுன்ற வாழ்வெனோ வயிரத் திண்டோள்
 ஆயிர நாமத்தாழி யாரிணுக கடிமை செய்வேன்
 நாயினே கோக்குவேனோ நான்நிறந் தாவிநசகி. (2)

இவை, மாயாசனகளை நோக்கிச் சீதை கூறிய சிரிய
 மொழிகள்.

பயனில் சொல்லால் ஒருவனது நயனின்மை காணப்படுமென்
 பது இஃதனால் கூறப்பட்டது.

[னென்றேன்.

194. மாசில்லான் வாயிற்பொய் வார்த்தைவரு விப்ப
 கோசிகனசீர் நீத்தான் குமரேசா—ஆசில
 நயன்சாரா நயமையி விஞ்சும் பயன்சாராப்
 பண்டில்சொற் பல்லா ரகதது. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகன், அரிசசுந்தான் வாயில் ஒரு

பொய்யை வருவிப்பன் என்று பலர்முன் சொன்னதால் தனது நன்மையை ஏன் இழந்தான் எனின், பயன்சாராய் பண்பு இல் சொல்லை ஒருவன் பல்லாரசுத்துச் சொல்லுவானாயின் அஃது அவனை நயன் சாராய நன்மையின் நீக்குபிடம்.

20-ம் அதிகாரம் பயனில் சொல்லாமை.

321

நயன் என்பது பலன் உறுதி இன்பம் நீதி என்பவற்றைக் குறித்துவரு மொரு சொல்.

பயன்சாராய் பண்பு இல் சொல்—பயன் பொருந்தாத பண்பில்லாத சொல்லை. பண்பு என்றது இனிமை மெய்மை முதலிய சொற் குணங்களை வீங்கே சட்டி. நின்றது.

பல்லார் அகத்து—பலரிடையே சொல்லீன். இதில் சொல்லின் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

பயன் பொருந்தாத பண்பில்லாத சொல்லைப்பலர் நல்வே ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அஃது அவனை நயன் பொருந்தாதவனாகி நன்மையின் நீக்கும் என்பதாம்.

பயனும் பண்பும் இல்லாத சொல்லைச் சொல்வான் நயனையும் நன்மையையும் இழப்பான் என்பது கருத்து.

பயனில் சொல்லைப் பலர்முன் சொல்வான் நயனிலறாய் நன்மையை நீப்பான் என்பது இதுணர்த்தப்பட்டது. இது விசுவாமித்திரரால் உரைப்பபிடம்.

கதை.

முன்நொரு சாலத்தில் பொன்னுடைத்தில் முனிவர் குறியும் கரும் கைவகணங்களும் ஒருங்கே தொக்கனர், அப்பொருளையில வானவர் தலைவனாகிய இரதீசன் உயர்ந்த ஆதனத்தில் சிறந்து வீற்றிருந்தான். பல்வகைக் கரடிகளும் கல்விதமாக சிசுழந்தன. அங்குக் குழுமியிருந்த அனைவரும் கிழுமிட வின்பத்தை வியந்து

துபத்தனர். அவ்வமையம் நிலவுகையில் உயர் நலமுடையவன் யாவன் என முனிவரை நோக்கி இரத்திரன் வினவினான். தூய்மைமையினும் வாய்மையினும் மேன்மை பெற்றவன் அரிச்சந்திரன் ஒருவனே என்று வசிட்டர் உடன் விடை கூறினார். அதைத் தேட்ட நோசிகர் கொடுத்தார். இவரால் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட அவன், கொடியிறர் கொடியன். பதகிறர் பதகன் எனப் பண்பில் செல்வனைப் பலர்முன் துன்புறச் சொன்னார். அதனால் உட்பு

382

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முனிவரிருவரு முனிவுற்றெழுந்தார். வாதம் புரிந்தார். வைது வெகுண்டார். சூளுரை புகன்றார். அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக் கேளேல் யான செய் தவத்தில் பாதி யெய்தவிடுவேன் என்று வைது மொழிந்து நோசிகர் வையம்புகுந்தார். சொன்னதை முடிக்க முனிவர் முன்னுற முயன்றார். முடியவில்லை. தேவரும் முனிவரும் அவரைச் சேர இகழ்ந்தார். அவரும் நயனும் நன்மையும் நீக்கித் தமது தவமுந் இழந்தார். பண்பில் சொல்லைப் பலர்முன் சொல்வோர் நயன் இலராய் நன்மையை மீழ்ப்பார் என்பதை இவர் நன்கு காட்டினார். இதன்விளிவு அரிச்சந்திர புராணத்தில் காணப்படும்.

பயனில் சொல்லால் நயனும் நன்மையும் நீங்கும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

195. உற்றாசி எல்லாம் ஒருசொல்லா னேனிழந்தான்
கொற்ற நகுடன் குமரேசா—பெற்றபெருஞ்
சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின்.

(இ)

இ—ன்.

குமரேசா! நகுடன் ஒரு சொல்லால் என் தனது சிறப்பையெல்லாம் இழந்தான் எனின், பயன் இல நீர்மை யுடை

யார் சொன்ன அவரது சீர்மை சிறப்பொடு நீங்குமென்க.
 நீர்மையுடையார்—சீரின தன்மையுடையார். அல்தாவது தன்மை
 நன்மை இனிமை தூய்மை முதலிய நற்குணங்களை யுடையவர்.

சீர்மை—மேன்மை. சிறப்பு—நன்மதிப்பு.

செய் தவத்தால் எய்திய சீரென்மை ஒரு வெவ்வு சொல்
 லால் விலகி யொழியும் என்பது கருத்து.

பயன் இல்லாத சொற்களைப் பண்புடையார் சொல்லுவாரா
 யின் அவரது சீர்மையும் சிறப்பும் ஒரு சேர நீங்கும் என்பதாம்.
 20-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை. '333

எவ்வளவு நலங்களை யெய்தினவராயினும், பயனில் சொல்
 லைச் சொல்லுவாராயின் உடனே அவர் சிறப்பும் சீரும் இழப்பார்
 என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை நகுடன்பால்
 -ணரப்பெய்தும்.

கதை.

நகுடன் என்பவன் சந்திரகுல வேந்தனாகிய ஆயுஷின் புதல்
 வன். இவன், வீரமும் கொடையும் சரமும் உடையவன். பல
 கலை தேர்ந்த நலமிருவுணர்வின். பருவமெய்தினான். மடியற
 முயன்று முடிபுனைந் துவர்ந்தான். விதிமுறை வழாது முத
 நிலம் புரந்தான். பரிமகம் தூறு பரிவுடன் புரிந்தான்.
 அதன் பயனாக இந்திரனானான். வானவர் போற்று மேனிலை
 யடைந்தான். சிவிகையிலேறிச் சிறந்து வீற்றிருந்தான். குறு
 முனி முதலிய பெரியவர் எழுவரும் குழுமியடைந்தார். சதமகம்
 புரிந்து சதமகனான இவனை அம்முனிவரெழுவரும் முறைப்படி
 சுமந்தார். இந்திர மாளிகையை நோக்கி முத்தறச் சென்றார்.

செல்லுங்கால் இரதிராணி மீது இவன், சிந்தையைச் செலுத்தினான். அவனோக் கலந்து மகிழ்வு விழைந்து விரைந்தான். காம மிகுதியால் கருத்தும் அழிந்தான். தாங்கிச் செல்லும் முனிவர் தகுதியை மறந்தான். விரைந்து சென்மின் என வெருண்டு மொழிந்தான். "சர்ப்ப சர்ப்ப" என அதனையோர் அற்ப வார்த்தையால் குறித்தான். உடனே முற்கொம்பு தாங்கி நடக்கும் அகத்திய முனிவர் முனிந்தார். சர்ப்பமாகும்படி அவனைச் சபித்தார். அவனும் அரண்முகி அவனியில் உருண்டான். ஒரு சொல்லால் தனது சீர்மையும் இழந்தான். அதனால் எய்தும் சிறப்பும் நீங்கினான். நீர்மையுடையார் பயனில் சொல்லின் அவரது சீரும்சிறப்பும் சேர நீங்கும் என்பதையுலகம் இவன்பால் தேறி நின்றது.

சர்ப்ப என்பது விரைந்து செல்ல என்பதை யுணர்ந்தும் ஒரு மறை மொழி..

384

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

முகுடமும்பெருஞ் சேனையும் தரணியு முற்றும்
சகுட நீரொனச் சதமகம் புரியநூர் தவத்தோன்
நகுடராமவேல் நராதப னாகருக் கரசாய்
மகுடமேந்திய குரிசிலா யுலின் திருமைந்தன். (1)

புரந்தரன் பதம் பெற்றபின் புலோமசை முயக்கிற்
கிரத்துமற்றவ னேவலின் யானமுற் றேறி
வரத்தருங்குறு முனிமுனி வாய்மையான் மருண்டு
நிரந்தரம் பெரும் புயங்கமானவனும்கிருபன். (பாரதம்) (2)

மனிதரின் மகவானாகி வருபவன் சிவிகைதாய்கும்
புனிதமா தவரை யெண்ணான் புன்கூணாய் வினோவும்பாரான்
கனிதரு காமந்துய்க்குங் காதலால் விரையச் செல்வான்
இனிதயிராணி பாற்கொண்டேருயின் சர்ப்பசுன்றான். (1)
சர்ப்பமா கெனமுற்கொம்பு தாங்கிமுன் நடக்குந் தென்றல்
வேற்பனும் முனிவன்சாபம் வினோத்தனன் வினோத்தலோடு

பொற்பமா சுண்டியாகிப் போயினான் அறிவிலாத
ஆற்பா நவர்க்குச் செல்வமல்லது பகைவேறுண்டோ. (2)

திருவிளையாடற் புராணம்.

பயனில்லாத ஒரு சொல்லால் தனது நலமெல்லாம் ஒருவன்
ஒருங்கேயிழப்பான் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

196. சீதை இராவணனைச் சீறிப் பதரென்றேன்
கோதுபடச் சொன்னான் குமரேசா—எனும்
பயனில் சொற் பாராட்டு வானை மகனைனல்
மக்கட் பதடி யெனல். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதை ஏன் இராவணனைப் பதர் என்று
கூசாலைப் பழித்தாள் எனின், பயனில் சொல்லைப் பாராட்டு
வானை மகன் எனல் மக்கட் பதடியெனல் என்க.

20-ம் அதிகாரம் பயனில் சொல்லாமை. 385.

பாராட்டுதல்—பலதாலும் பண்ணிப் பண்ணிச் சொல்லல்.
மகன் எனல்—மனிதன் என்று சொல்லாதே.
மக்கட் பதடி எனல்—மக்களுள்ளே பதர் என்று சொல்லுக.
எனல் என்னும் அலங்குதிகியங்கோள் முன்னது எதிர்மறை
யினும் பின்னது உடம்பாட்டினும் உற்றவின்றது.

பயனில் சொல்லைப் பலதாலும் சொல்வோனை மக்களுள்ளே
பதர் என்று கொள்ள வேண்டுமென்பதாம்.

வாக்கு நயத்தாலன்றிக் கற்றவரை மற்றவரை யாக்கை நயத்
தாலறியலாகாதே யென்றபடி சொல் நலம் ஒன்றானே மனிதனது
எல்லா நலங்களும் தெளியப்படும்; பயன் இல்லாத சொல்லைப்
பலதாலும் சொல்வோன் அறிவில்லாதவனேயாதலால் அவனை

மனிதனென்று மதிக்கலாகாதென்பது கருத்து.

பயிரின் குணமாகிய மணியில்லாத நெல் பதர் எனப்படும் அதுபோல், உயிரின் குணமாகிய அறிவில்லாதவனையும் கருதவேண்டுமென்பதாம்.

உள்ளிற் இல்லாத தாவியம் வெளித் தோற்றத்தில் ஓர் உணவுப் பொருள்போல் காணப்படினும் அஃதோர் பொருளாகக் கொள்ளப்படாது அதுபோல் அறிவில்லாத ஒருவன் உருவத்தால் மனிதனைக் காணப்படினும் அவனை மக்களுள் ஒருவனாக வைத்து மதிக்கப்படாதென்பார் 'மகன் எனல் மக்கட் பதடி எனல்' என்றார்.

மடலில் சொல்லிப் பலகாலுஞ் சொல்வோன் பதர் என்று பழிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இஃது இராவணனால் உணரப்படும்.

கதை.

இராவணன், சிறையிடை வைத்த சிதைபாற் சென்று காணும் நெடிகெட னிழைந்தான். அவனது மன நிலையை நன்கு தெரிந்து

386 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
ளிந்தும் இவன், அறிவிழந்து அவன்மேல் ஆசைமீக் கூர்ந்தான். சென்று சென்று பல தீமொழி புசன்றான் அவள் வெறுத்து விரைத்தும் பயளில் சொல்லியே மறுத்தும் மறுத்தும் அவள்பால் இவன் பாக்க உரைத்தான். இவனது மடமையை நினைந்து அம்மக்கை வெகுண்டான். இரும்பு நெஞ்சடைத் துரும்பே யென்றான். புல்லொன்றை யெறிந்து செல்லென்று சினந்தான். அவன் செல்லாமல் நின்றான். எறிந்த புல்லையே யெதிர்த்து நோக்கினான். பதரொணப் பழித்தப் பலமொழி புசன்றான், பழியிது பாவமென்று பார்த்தலை பகரத்தக்க மொழியிவை யல்லவென்ப துணர்மிலை முறைமை நோக்காய் கிழிசிலை நெஞ்சவஞ்சக கிளையொடு மின்றுகாரும் அழிகிலை யெனறபோதென் கற்பென்மும் அறந்தா னென்மும். (1)

வானுள் அறத்தற்கீருன்றும் சொல்வழி வாழுமவாசின்
 ஊனுள் உடம்புந்கெல்லாம உயிருள் உணர்வுமுண்டால்
 தானுள் பத்துப் பேழ்வாய் தகாதன வுரைக்கத்தக்க
 யானுள் தேட்க என்றால் என்சொல்லா யாதுசெய்யாய். (2)

(இராமாயணம்.)

பயனில் சொற் சொல்வோன் மனிதன் அல்லன் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

[ஸிபன்றேன்

197. மண்டுபுகழ் முவேந்தர் வன்சொல்லொன்றைச் சொல்
 கொண்டசீர் தீர்த்தார் குமரேசா—கொண்ட
 நயனில் சொல்லினும் சொல்லுக சான்றோர்
 பயனில் சொல்லாமை நன்று. (ஈ)

இ-ள்.

குமரேசா! முவேந்தரும் வன்சொல் லொன்றைச் சொ
 ல்லி வன் தம் சீர் குன்றினார். எனின், சான்றோர் நயன் னில் சொ
 ல்லினும் சொல்லுக; பயன் னில் சொல்லாமை நன்று என்பது.

20-ம் அதிகாரம் பயனில் சொல்லாமை.

387

நயன் இல் சொல்லினும்—நீதியில்லாத சொற்களைச் சொன்
 னாராயினும். உமமையால், அதுவும் சொல்லலாதுதென்பது உண்
 ரப்படும்.

நயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லினும் பயன் இல்லாத
 சொற்களை அறிவோர் சொல்லாமை பெறின் அஃது அவர்க்கு
 நன்மைபாம் என்பதாம்.

நயன் இல சொல்லினும் பயனில் சொல் பெருந் தீது பயக்
கும் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை மூவேந்தர் பாறும் உண
ர்ப்பும்.

கதை.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவ
ரும் சேர்ந்து இயல்பாகவே ஒருநாள் ஏகம்பவாணரது திரு நக
ரை யணுகினர். அங்கே வாணரைக் காண அம்மூவரும் விழை
ந்தார். அவர், கிட்டிலிருக்கின்றாரா? என்று கேட்டுவரும்படி.
ஒருவனை விடுத்தார். அவன் சென்று வினவினான். முதலியார்,
வயறுக்குப் போயுள்ளார் என்று அங்குள்ளார் மொழிந்தார்.
மொழிந்ததையவர்பால் அவன் மீண்டு மொழிந்தான். வேந்தர்
தெரிந்தார். முதலியார் முடி நடப் போயினாரோ என்று வினா
தமாக அவர் வெண்மொழி பகர்ந்தார். அதனால் வாணர் மனைவி
வன்சினங் கொண்டாள். அம்மூவரும் நாணப் பாவொன்று
பூடினார்.

சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
யானை மிதித்த அருஞ்சேற்றில்—மானபரன்
பாவேந்தர் வேந்தன் பறித்துகட்டான் ஏகம்பன்
மூவேந்தர் தங்கள் முடி.

இதனைக் கேட்டு அம்மூவரும் வாட்டமுற்றாகன்றார். வாண்
ரும் சிதழ்த்ததை வந்தபின் னுணர்ந்தார். பூதம் ஒன்றேவி அவர்
கேட்கேதம் புரிந்தார். ஒரு பயனில் சொல்லால் அவர் பல தீப்

308

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பயன் அடைந்தார். நயன் இல சொல்லினும் பயன் இல சொல்ல
லாகாதென்று தெளிந்தார். விரிவு அவர் சரிதையில் தெரிவாம்.
பயன் இல சொல்லாமையே அறிவேவர்க்குப்பெரு நலமென்

198. மாறொரு சொல்லே மதூகனி முன்சொன்னார்
கூறர்வே நென்னை குமரேசா—தேறி
அரும்பயனும் அறிவினார் சொல்லார்
பெரும்பயன் இல்லாத சொல் (அ)
இ—ள்.

குமரேசா! நம்மாழ்வார், மதூகனியை ரோக்கிர் சொல்
ஒன்றே சொல்லி ஏன் வேறொன்றையுஞ் சொல்லவில்லையெனின்,
அரும்பயனை ஆயும் அறிவினார், பெரும் பயன் இல்லாத சொல்
லைச் சொல்லார் என்க.

மாறர், சடகோபர் என்பன நம்மாழ்வாரது திருநாமங்கள்.

அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார்—அரிய பயனை ஆராயும் அறி
வினையுடையார்.

அரிய பயன் என்றது மெய்யுணர்வான் அன்றி வேறொன்
றானும் அறிதற்கரிய முத்திப்பேறு முதலிய மறுமைப் பயன்களை
என்க.

பெரும் பயன் இல்லாத சொல்லைப் பேரறிவாளர் சொல்
லார் என்பதாம்.

அறிவில்லாதவரே பயனில்லாதசொல்லைச் சொல்வர், உடை
யவர் பயனுள்ள சொல்லையே, சொல்லுவார் என்பது குறிப்பு.

அறிவின் பெருமைக்குத் தக்கபடியே சொல்லின் பெருமை
காணப்படுமாதலால் பேரறிவோர் பெரும் பயனுள்ள சொல்லை
யே சொல்லுவார் என்பதும், அல்ல பிற சொல்லார் என்பதும்

இதில் உணர்ந்தாய்ந்தான். இவ்வண்மை சடகோபர் பால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

குறையைக்கொண்ட காரணத்தால் அருமையான யாய்க்கார், பாடிப்பாடுவாயே தாய்க்கார். அதனால் ஒருவரோடும் ஒன்றும் பேசாமல் ஒங்கியிருந்தார். எவர் வந்து எதைக் கூறினும் அவரை இவர் எதிர்த்தொக்கவுஞ் செய்பார். தமது மெய்யுணர்வின் படினைப் பொய்யுணர்வொருங்குப் புகலுவதில் படினொன்றும்மில்லையென்று கருதி நயனோடிருந்தார். இவர் இவ்வனமிருப்பத் திருக்கோளூரில் அவதரித்துத் திருவாய்த்திக்குப் போயிருந்த மதுரகண்பாழ்வார் தென் திசை நோக்கி மீண்டார். இவரை வந்து கண்டார். வியக்கார். சிறிதும் அசையாதிருக்கின்ற இவர்பால் எந்தனும் உணர்ச்சியுடையது என்று உரை வீரும்பினார். அசேதனமான உடம்பில் சேதனமாய் அருவாய் உள்ள உயிர் ஒன்றியிருந்தால் அஃது எதனைத் துப்த்து எங்கே இருக்குமென்னும் பொருளையமைத்தது. "செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிரந்தால் எத்ததைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்" என்றார். உடனே மாறனார் தமது மலர் விழி திறந்தார். உயிர் உடலோடு கூடித் தனது வினைப் போகங்களை நுகர்ந்து அதன் கண்ணையே தங்கி நிற்கும் என்று அதற்குவிடையாக "அத்ததைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்" என்றார். தமது மதி நலத்தின் மாண்பைத் தெரிவரர் இல்லையென்று கருதியே இதுவரையும் இவர் யாதும் சொல்லாமல் இருந்தார் என்னும் உண்மையை மதுரகண்பாழ்வார் ஒர்த்தார். உவர்கார். பயன் சேர்ந்த அச்சொல்லின் அருமையையும் அவரது அறிவின் பெரு

மையையும் பெரிதும் போற்றினார். குருவாகக் கருதினார். அரிய கவிகள் பல அவர் மேற் பாடினார். வேறொன்றும் விரித்துச் சொல்லாமல் அடங்கியிருக்கும் அவரது அருமையைப் புகழ்ந்தார். அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் பெரும்பயன் இல்லாதன சொல்லார் என்னும் உண்மையை அவர்பால் தெளிந்தார்.

(யிரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

390

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பயன் இல்லாத சொல்லை அறிவாளர் சொல்லார். என்னும் இவ்வண்மையை அழகிய உவமையால் விழுமிதாகக் கம்பர் விளக்கியுள்ளார். அவரது அவ் இன் கவி இங்கு நன்கு கருதத்தக்கது.

கல்விநிற் றிகழ்கணக் காயர் கம்பலைப்

பல்விதச் சிறு ரொளப் பயில்வ பல்லரி

செல்லிடத் தல்லதொன் றியம்பல் செய்கலா

நல்லறிவாளரின் அவிந்த நாவெல்லாம்.

(கார் காலப் படலம்)

மழைக்காலம் கழிந்தபின் வருக என்று கட்டளையிட்டுச் சுகீரணைக் கிட்கிந்தைக்கு அனுப்பியபின் தம்பியோடு இராயர் அங்கு ஒரு மலைச் சாரலில் தங்கியிருந்தார். அவ்வமையம் கார் காலம் கழிந்தது. குளிக்காலம் எழுந்தது. அவ் இரண்டு பருவங்களின் இயல்பையும் வருணித்துக் கூறுங்கால் இது கூறப்பட்டது.

ஓர் ஆசிரியனுக்கு அடங்கிப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒருவர் முறை சொல்ல அதன்பின் ஒருங்கே சொல்லி மூல பாடங்களை மனப்பாடஞ்செய்யும் இளம்பிள்ளைகளைப்போல், ஒன்றின்பின் ஒன்றாகப் பேசுகின்ற சுகீரணை மழைக்காலத்தில் கத்திக்கொண்டிருந்த தவளைகள், குளிக்காலம் வந்தவுடனே அங்கணமின்றித் தமது சொல்சென்று பயன்படும் இடத்தேயன்றி வேறிடத்து ஒன்றுஞ்

சொல்லாமல் நாவடங்கியிருக்கும் நல்லறிவாளரைப்போல் ஒவ்வொரு சமயம் மாத்திரம் கத்தி ஒடுங்கியிருந்தன என்பது இதன் திரண்ட பொருளாம்.

மழைக்காலத்தில் வரம்பின்றிக் கத்தும் தவளைகள்போல் பயனில்லாத சொற்களைப் பேசுபவர்கள் பாரித்துரைப்பர் என்றும், அறிவேர் பயனுறஞ் சொல்லை நயனுறச் சொல்லி நாவடங்கியிருப்பர் என்றும், இதில் விளக்கியுள்ள உவமையின் துண்மையும் தயமும் துனித்துணரத்தக்கன.

20-ம் அதிகாரம் பட்டினல் சொல்லாமை. 391

அறிவேர் பயனுறஞ்சொல்லையே நயனுறச் சொல்வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

199. அன்றேன் இரணியன்சேய் அல்லலுற்றுஞ் சொல்ல குன்றியசொல் ஒன்றும் குமரேசா—என்றும் [கில்லை பொருடீர்ந்த பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருமர்ந்த மாசறு காட்சி யவர். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! இரணியன் சேய் அல்லலுற்றும் பயன் குன்றிய சொல்லை ஏன் சொல்லவில்லை எனின், மருள் தீர்ந்த மாசறு காட்சியவர் பொருள் தீர்ந்த சொல்லைப் பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் என்பது.

இரணியன்சேய்—பிரகலாதன். பொச்சாந்தும்—மறந்தும். பொருள் தீர்ந்த—பொருள் நீங்கிய: என்றது பயன் இல்லாத சொற்

களை. மருள் தீர்த்த—மயக்கம் நீங்கிய. மாசறு காட்சியவர்—குற்ற
மற்ற அறிவினையுடையவர்.

மயக்கம் இல்லாத மெய்யுணர்வுடையவர் பயன் இல்லாத
சொற்களை மறந்தும் சொல்லார் என்பதாம்.

மேல், அறிவுடையார் பயன் இல் சொல்லார் என்றார் மடி-
மறதி, அச்சங்களுள் ஏதாவது ஒன்றான் மருண்டேனும் சொல்-
லாரோ எனின், எவ்வகையானும் அவர், அதை யாண்டுஞ் சொல்-
லார் என்று மீண்டுந் தெளிவுறுத்தினார்.

மருள் நீங்கிய அறிவினோர் பொருள் நீங்கிய சொல்லி மற்ற
தும் சொல்லார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பிர-
சுலாதன் பால் உணரப்பட்டும்.

392

திருக்குறட் குமரோ வெண்பா.

கதை.

பிரசுலாதன் என்பவன் இரணியன் புதல்வன். அருள்
சேர்ந்த கெஞ்சினன். மருள் தீர்த்த மாண்பினன். மாசற்ற
உணர்வின். நருவிலே யெய்திய திருவினையுடையவன். இள-
மைப் பருவத்தே இவனுக்கு வேதத்தைப் போதிக்கும்படி தந்தை
ஒரு வேதியனுக்கு ஒதினான். அவன் இவனை அழைத்துச் சென்று
தனதருவிருத்தினான். அவன் அரா குருவாகிய கக்கிரன்
மகன். பெயர் சண்டமார்க்கன் என்ப, ஒதுவிக்தக் கொடங்கி-
னான். முன்னதாக முறைப்படி இரணியாய நய: எனச் சொல்-
என்றான். புதல்வன் அதனைச் சொல்ல இசைந்தலன். நாரய-
ணைய நய: என்று சொல்லினான். உலகமெல்லாம் தன் பெயரே
செல்லும்படி செவ்வீதால் செலுத்துகின்ற உன் தந்தைபெயரைச்
சொல்லாமல் ஏன் இந்தப் பெயரைச் சொல்லினாய் என்று குரு

முனிந்தான். குமரன் குறுநகை செய்தான். அது பொருள் தீர்த்த சொல். அதனை யான் சொல்லேன். வேதத்தின் உச்சியின் மெய்ப்பொருளாய் விளங்கும் இப்பெயரையே செப்புவேன் என்றான். தனக்கு ஏதம் வருமென்றெண்ணி வேதியன் ஓடினான். நடந்ததை வேந்தனிடம் நடுக்கி ஒதினான். இரணியன் எழுந்தான். புதல்வனைக் கண்டான். புகன்றதைத் தெளிந்தான். சேயெனக் கருகாது தியெனக்கனன்றான். அப்டெயரைச்சொல்லாதே வியன்று அவனுக்கு அல்லல் பல செய்தான். யாதுசெய்யினும் அவன் அதனையே ஒதினான். தாதையை நோக்கினான்.

காமம் யாவையுந் தருவதும் அப்பதங் கடந்தால்
சேமயீடுறச் செய்வதும் செந்தழல் முகந்த
ஓமவேள்வியின் உறுபத முய்ப்பது மொருவன்
நாமம் அன்னது கேள் நமீமா நாராயணய.

என்று மொழிந்தான். எதிரின்று திகழ்ந்தான். மருள் தீர்த்த மாட்சியுடையார் பொருள் தீர்த்ததைப் பொச்சாந்துஞ் சொல்லாள் என்பதை யிவன் உணர்க்கி நின்றான்.

20-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை.

3.9

(இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் உணரப்படும.)

பொருள் தீர்த்த சொல்லை அறிவோர் பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

200. சீதைதன்மை சொல்லித்தான் செய்ததையேன் சொல்
கோதில் அனுமான் குமரேசா—ஏதேனும் [வயல்லி
சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்

(ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சிதைவின் இயல்பை மட்டுஞ்சொல்லி ஏன் அனுமான் தான் செய்தவை ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை எனின், சொல்லின் பயனுடைய சொல்லாக; சொல்லின் பயனிலாச் சொல் சொல்லற்க என்க.

சொல்லின் பயனுடைய சொல்லாக—சொற்களிற் பயனுடைய சொற்களையே சொல்லாக.

சொல்லின் என்பதைச் சொல்லவேண்டுமாயின் எனவுங் கொள்ளலாம்.

பின்வரும் நிலை என்னும் அணிநோக்கிச் சொல் என்பது பொருளுடன் கலந்து இதில் ஐந்து நிலைகளில் நின்றது. அது சொற் பின் வருகிலை, பொருட்பின் வருகிலை, சொற்பொருட்பின் வருகிலை என முவகைப்படும். அவற்றுள் இது சொற்பொருட் பின் வருகிலையாம்.

முன்வருஞ் சொல்லும் பொருளும் பலவயிற்

பின்வரு மென்னிற் பின்வரு கிலையே. (தண்டியலங்காரம்). சொற்களில் பயனுள்ளனவே சொல்லாக; பயன் இல்லாதன சொல் லாதொழிக என்பதாம்.

394 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அறிவுள்ள ஒருவன் பயனுள்ள சொற்களைச் சொல்லி பயனில்லாதவற்றை ஒழிக்கவேண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அனுமான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அனுமான் தன்னுடன் வந்த இரண்டு வெள்ள வானரங் களை மகேசந்திரமலையில் நிறுத்திவிட்டுக் கடல் கடந்து இலங்கையில் புகுத்தான். சிதையைத் தேடினான். கண்டான். உண்மையை

உணர்ந்தான். அவர்பால் உறுவன உணர்த்தினான். அதன்பின்
 அரக்கர் பலரை மாய்த்தான். அக்கனைத் தேய்த்தான், இந்திர
 சித்தனை எதிர்த்தான், ஏற்றமர்புரித்தான். மன்னன் முன் எய்தி
 மனுமுறை புதன்றான். அவன் செய்த தீமையெல்லாம் இவன்
 சேர்ந்து பொறுத்தான். தன் வாலில் வைத்த தீயை அவ் இலங்
 கையில் வைத்தான். எரித்தான், வான் வழியெழுந்தான். மீண்
 டான். தமரிடை சார்ந்தான். அவரனைவரும் இவனை அன்புறத்
 தழுவினார். அகமிகமகிழ்ந்தார். போனதும் புகுந்ததும் புகலெ
 னம்போற்றினார். சிறையிடையிருக்கும் சிதையின் செம்மையும்
 அவர்தந்த அடையாளம் தான்கொண்டிவந்த தன்மையும் ஆகிய
 இரண்டே அமைவுறச் சொல்லினான். தான் அங்குச் செய்த
 அருஞ்செயல்களுள் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. ஆயினும் அவை
 யெல்லாம் அவர் குறிப்பாலுணர்ந்தார். அறிவோர் பயனுள்ளன
 வே சொல்வார் இல்லன சொல்லார் என்னும் உண்மையை அனு
 மான்பால் தெளிந்தார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

ஆண்டகை தேயியுள்ளத் தருந்தவம் அமையச் சொல்லிப்
 பூண்டபே ரடையாளங்கைக் கொண்டதும் புகன்றுபோரில்
 நீண்டவா ளரக்கரோடு நிகழ்ந்ததும் நெருப்புச் சிந்தி
 மீண்டதும் விளம்பான் தான் தன் வென்றியை யுரைப்பவெள்கி.

(இராமாயணம்.)

பயனில் சொல்லைச் சொல்லலாகாதென்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

21-ம் அதிகாரம் தீயனை யச்சம். 393

(இவ் அதிகாரத்தின் தொடைப் பொருள்.)

பயன் இலவாகிய சொற்களைச் சொல்வோர் பலரானும் இர
 முப்பவோர். தீய செயலினும் அது தீயதாகும். பயனில் சொல்

யோன் நயன் இலனாவான். ஆஃது ஒருவனை நயனிலனாகி நன்மை யின் நீக்கும். அதனால் ஒருவனது சீர்மையும் சிறப்பும் சேர நீங்கும். பயனில சொல்வான் பதனொனப்பிவான். நயன் இல சொல்லினும் பயனில சொல்லாமை நன்று. அறிவேயர் அதனைச் சிறிதும் சொல்லார். பெரியோர் மறந்தும் அதனை ஒருபோதும் சொல்லார். இல்லன என்றுஞ் சொல்லாதொழிக. பயனுள்ள சொல்லையே பண்புடன் சொல்லுக

20-வது பயனில சொல்லாமை முற்றிற்று.

உகம் அதிகாரம் தீவின யச்சம்.

ஆஃதாவது தீயகினைகளைச் செய்தற்கு அஞ்சதல். மனத் தின் கண்ணும் மொழியின் கண்ணும் நிகழுக தீமைகளை ஒழிக்க சும்படி யிதவரை யுணர்த்தினார். இனி, மெய்யின்கண் நிகழும் வெவ்வினைகளை யெல்லாம் விலக்கும்படி விளக்குகின்றாராகலின், இஃது ஈண்டுவைக்கப்பட்டது. மேல், பயனில சொல்லாதே என்றார், இதில் நயனில செய்யாதே என்கின்றார். அதிகார அமைவும் இதனானே தெரிவாம்.

201. அன்றசுரர் தின்றார் அமரரேன் அஞ்சினார்
கொன்றமீன் தீண்டக் குமரேசா—நன்றகன்ற
தீவினைபார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்
தீவினையென்னுஞ் செருக்கு. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! அசுரர், கொன்ற மீன்னை அஞ்சாமல் தின்றார் ஏன் அமரர் அவற்றைத் தீண்டவும் அஞ்சினார் எனின், தீவினை என்னுஞ் செருக்கைத் தீவினையார் அஞ்சார்; விழுமியார் அஞ்சவர் என்க. விழுமியார்—மேலோர்.

செருக்கு—மனக்களிப்பு. ஈண்டு அதனால் எய்தும் மயக்கத்தை அது குறித்து நின்றது.

பின் துன்பம் பயக்கத்தக்க தீபசெயல்களை இன்பமென மயக்கி யெண்ணுது செய்தற்கு அச்செருக்கே காரணமாகலின் அதனையே தீவினையாக அமைத்துரைத்தார்.

செருக்கு என்னும் காரணத்தால் கோன்றும் காரியமாகிய தீவினையை அதுவாகக் கூறியது அதன் மிகுதி கருதியென்க.

தீப செயல்களையே செய்து வந்தவர் என்பார் தீவினையார் என்றார். பழகிய ஒன்றில் பயத்தோன்றாததலான் அவற்றிற்கு அவர் அஞ்சாராயினார்.

கீழோர் தீப செயல்களைச் செய்தற்கு அஞ்சார்; மேலோர் அஞ்சவர் என்பதாம்.

மேன்மைபை வேண்டுவோர் தீவினைகட்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

தியார் அஞ்சாமல் தீவினைகளைச் செய்வர் என்பதும் நல்லார் அவற்றிற்கு அஞ்சவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை அசுரர்பாலும் அமரர் கண்ணும் முறையே உணரப்படும்.

வீரமகேந்திரத்திலிருந்து குரபன்மன் அரசுபுரிபுங்காலத் தில் தேவர்கள் பெரும் பயங்கொண்டு அவனுக்கு ஏவல் புரிந்து

21-ம் அதிகாரம் திங்கை யச்சம்.

397

வந்தார். வரினும், இரங்கஞ்சிறிதயின்றி அவர்பால் அவன் அல் லலை செய்தான். தனது நகரத்திலுள்ள அரசாரணவருக்கும் மீன்களைக்கொண்டிவந்து கொடுக்கும்படி அவரை ஏவினான். அவ ரணவரும் அவன் கொடுமைக்குப் பயந்து கடலிடைச்சென்றார். மீன்களைப் பிடித்தற்கு மிசவும் அஞ்சினார். பழியென நாணிநூர் பதைத்துநடுங்கினார். அரசாரணவரும் அவற்றை அஞ்சாபல்கொள் றார். துடிக்கத் துடிக்க அவற்றை யெடுத்திச் சென்றார். தின்று களித்தார். தீமைபை அஞ்சாமல் தினமுந் செய்தார் தேவர் ளுஞ்சி அயர்ந்தார். (விரிவு கந்தபுராணத்தில் காணப்படும்.)

உரைக்குமொழி யதுகேளா அநையரெலாம் உண்ணடுங்கி
யுயங்கிவெள்கித்

திரைக்கடலின் மீன்றனக்குத் தருகென்றா னிதற்கினிராந்
செய்வதேதோ

விசைக்கமலத் தனிக்கடவுளிப்படியு நர்க்கலைரில்
விதித்தானென்னு

இரங்கமொடு மறுத்தலஞ்சி யத்திறமே புரிதுடுமன
இசைந்துபோனார். (1)

தேனுலவுந் தாருத் திரு பிழற்கீழ் இன்பமுறும்
வானவர்க ளென்றே மதிககுந் தகைமையினேம்
சனமொடு மீன்சமந்தே யெல்லோர் களுநகைக்கடத்
தானவர்முன் செல்வநினுந் சாதன்மிக நன்றுநன்றே. (2)

(தேவரை ஏவல்கொள் படலம்.)

திங்கைக்கு அஞ்சுவதே மேன்மை என்பது இதனால் கூறப்

202. அஞ்சாத பாண்டியனும் அஞ்சினனேன் தீயதென்று
கொஞ்சந் தெரிந்து குமரேசா—நஞ்செனவே
தீயவை தீய பயத்தலாற் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும். (உ)

393 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அஞ்சாத பாண்டியனும் ஏன் தீயவற்றிற்கு
அஞ்சினான் எனின், தீயவை தீயபயத்தலால் தீயவை தீயினும் அஞ்
சப்படும் என்க.

தீயவை தீய பயத்தலான்—தீவினைகள் துன்பந் தருதலான்.
தீவினைகள் துன்பமே பயக்கும் இயல்பினவாகலான் அவற்றைச்
தீயினும் கொடியதாகக் கருதி அஞ்சவேண்டும் என்பதாம்.

தொட்டகாலத்தில் தொட்ட உடம்பைமட்டும் தீ சுட்டு
உருந்தும் தீவினை, தன்னைச் செய்த உடம்பு அழியினும் அவ்வுயிர்
புக்கவிடமெல்லாந் தானும் உடன் புருந்து அதற்குக் கொடுத்தான்
பக்கையே கொடுத்துநிற்கும் ஆதலால் தீயினும் தீவினைக்கு அஞ்ச
வேண்டுமென்க.

தீயைத் தீண்டினும் தீண்டலாம் தீவினையைச் செய்யலாகா
தென்பது குறிப்பு.

தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்று மேற்கூறிய உண்மைக்கு
உறுதியை யிதில் உணர்த்தினார்.

தீவினை தீயினும் கொடியதாகக் கருதி அறிவோரால் அஞ்
சப்படுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பாண்டியன்

கதை.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் மதுரை யம்பதியில் நெடுஞ் செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் அரசாண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் தனது மனைவியின் சிலம்பை விலைப்படுத்துகிறபொழுட்டு அங்குவந்த கோவலனைக் கனகவன்மன் என்னும் பொற் கொல்லன் கண்டான். மன்னனுக்கு இவன் மணியுணி செய்வோன். வந்தவனை வஞ்சித்தான். அரசியின் சிலம்பைத் திருடின கள்வனைப் பிடித்தேன் என்று 'கோவலனைக் 20-ம் அதிகாரம் தீவிரை யச்சம். 399

குறித்தான். இதனை வலன் சொன்னதை அந்தூப காவலன் நம்பினான். கொல்லும்படி செய்தான். கண்ணகியால் அதன் பின் உண்மை தெளிந்தான். அதேநேரையை நினைத்தான். அஞ்சா நெஞ்சமும் அஞ்சி நடுங்கினான். தீயினும் உதனைக் தீயதென்றே ருந்தான். தன் அறிவைப்பறித்தான். ஆட்சிபை வெறுத்தான்.

“தாழ்த்த குடையன் தளர்ந்தசெங் கோலன்

பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற்கேட்ட

யானே அரசன் யானே கள்வன்

மன்பதை காக்குங் தென்புலங் காவல்

என்முடிந் திறைத்தது நெடுகவென் ஆபுளென”

மயங்கி வீழ்ந்தான். மன்னுயிர தீர்ந்தான்.

(இதன் விளிவு சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும்.)

நீயினும் நீயவைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

203. செற்ற பகைவனுக்கும் தீதுசெய்யா தேன்விடுத்தார்
 கொற்றமிகு மெய்யார் குமரேசா—பெற்ற
 அறிவினுள் எல்லாந் தலைவன்ப தீய
 செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல். (ஈ)

இ—ள்.

குமரேசா! மெய்ப்பொருள் நாயனார் தன்னைக் கொன்ற
 வனுக்குந் தீங்கு ஒன்றுஞ் செய்யாமல் ஏன் செல்ல விடுத்தார்
 எனின், செறுவார்க்கும் தீயவற்றைச் செய்யாதுவிடல் அறிவினுள்
 எல்லாம் தலைபாம் என்க.

செய்யாது என்பது ஈறுகுறைந்து செய்யா என நின்றது.
 செறுவார்—துன்பஞ்செய்வார்.

400

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

செறுவார்க்கும் தீய செய்யாது விடல்—செறுவாரிடத்தும்
 தீயவினைகளைச் செய்யாது விடுதலை.

தலை என்ப—தலைமையான அறிவு என்பர் பெரிநோர். என்ப
 என்னும் பயனிலைக்கு ஏற்ற எழுவாய் இதில் வருவிக்கப்பட்டது.

ஒருவன் பெற்றுள்ள அறிவுகளெல்லாவற்றும் சிறந்த
 அறிவாவது யாதெனின், தீது செய்தற்கு ஏது உள்ள இடத்தும்
 அதனைச் செய்யாது விடுதலையாம் என்பதாம்.

பிறர்மாட்டுத் தீயதைச் செய்யாதிருத்தல் அறிவாம்; செறு
 வார்மாட்டும் அதனைச் செய்யாது விடுதல் பேரறிவாம் என்க.

தம்மைக் கொடுபுரியும் கொடியவரிடத்தும் பேரறிவாளர்
 தீயதைச் செய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்
 வுண்மை மெய்ப்பொருளார்பால் உணரப்படும்

கதை.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவரொரு சிற்றரசராயிருந்தும் உலகப்பொருள்களில் உளப்பற்றற்றார். பரம்பொருளையே மிகப்பற்றி நின்றார். அதனால் மெய்ப்பொருளார் என்னும் நற்பெயர்பெற்றார். இவரது தந்தை பெயர் தெய்வீகன். தாய்பெயர் பொன்மலை. மலையமானாருக்குத் தலைவராய்த் திருக்கோவலூரென்னும் திருநகரிலிருந்து இவர் செங்கோல் செலுத்தினார். பயிர்களுக்கு மேகம்போல் உயிர்களுக்கு இவர் உதவிபுரிந்தார். புரிந்துவருங்கால், முத்தநாதன் என்னும் மறுபுலத்துக் குறுநிலமன்னனொருவன் இவர்மேற் பகைகொண்டிருந்தான். பலமுறையும் இவரை வெல்ல முயன்றான். முடியவில்லை. அக்கொடியவன் ஒருநாள் அடியவர்போல் வேடந்தரித்து இவர்பால் வந்தான். மானிகை யுட்புகுந்தான். இவர் கண்டார். வஞ்சன் என்று அறியாமல் வணங்கினார். உபசரித்தார். அரியதூற்ற பொருளொன்றைத் 21-ம் அதிகாரம் தீயினை யச்சம். 101

தெரியவுணர்த்த வந்தேன் என்று இவர்பால் அவன் கூசாதாகுறினான். பொய்யே புதலும் அவ்வெய்யவன் குறிப்பை மெய்யே காணும் இவ் ஐயர் கண்டிலர். மனைவி மக்கள் முதலிய அனைவரையும் அகற்றினார். தனியிடம் ஒன்றில் அவனுடன் புகுந்தார். இருவருந்தனித்தார். முறைபெடுப்பதுபோல் அவன் உழைப்பினை யவிழ்த்தான். வாளால் இவரை வலிந்து வீசினான். உடல்துணிபட்டது உதிரங்கான்றது. உடனே தத்தன் என்னுந் தானைத் தலைவன் கண்டான். அவனைக் கொல்லத் துணிந்தான். துடித்துக்கிடக்கும் இவர் கடுத்துத் தடுத்தார் நம் இல்லில் வந்தானைக் கொல்லலாகாது. அவனே நமக்கு ஆரூயிர்த்த துணைவன். ஊரென்றுஞ்செய்யாது நீ உடன் சென்று அவன் ஊரிடைவிடுத்து வா என்றார். அவனும் சென்று விடுத்துத் திரும்பி வந்தான்.

அதன்பின் இவரும் ஆறுநீர் துறந்தார். மெய்சினையெய்தி மேஷியின்புற்றுர். செறுவார்மாட்டும் தீதுசெய்யாது விடுத்த இப்பெரியாரது பேரறிவை உலகம் போற்றியது.

(சிரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்படும்)

யார்மாட்டிந் தீதுசெய்யாமையே ஒருவன் பேரறிவுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

204. வெற்றி விசயனுக்கேன் வெம்முகன் கேடெண்ணிக்குற்றமுற்று மாய்ந்தான் குமரேசா—எற்றம் மறத்தும் பிறன்கேடு குழற்கு குழின் அறக்குழுஞ் குழ்த்தவன் கேடு.

இ—ள்.

(ச)

குமரேசா! முகன் என்பவன் விசயனுக்குக் கேடு எண்ணியதால் என் உடனே மாய்ந்தான் எனின், பிறன் கேடு மறத்தும் குழற்கு; குழின் குழ்த்தவன் கேடு அறம் குழும் என்க.

402 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குழ்தல்—எண்ணல்.

பிறன் கேடு—பிறனுக்குக் கேடுதரும் செயலை.

மறத்தும் குழற்கு—மறத்தும் எண்ணாதே.

அறம் குழும்—அறக்கடவுள் எண்ணும்.

பிறனுக்குக் கேடு பயக்கும் தீவினைபை ஒருவன் மறத்தும் எண்ணலாகாது; எண்ணுவனாயின் உடனே அவன் கெடப்படி அறக்கடவுள் எண்ணும் என்பதாம்.

ஒருவன் பிறர்க்குக் கேடு எண்ணுவனாயின் அது அவனுக்கே கேடாய் முடியுமென்பதாம்.

கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்றதுங் காண்க.

கேடு சூழ்வோனைத் தருமதேவதை கெடுத்தாங்கிரும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. (இது முகன்பால் உணரப்பட்டும்.)

கதை.

முகன் என்பவன் ஓர் அசுரன். மாபைகள் பலவும் தேய மொடு பயின்றவன். துரியோதனனுக்கு உரிமையான நண்பினன். அவன், விசயனைக் கொன்றொருப்படி இவனை யேயினான். இவ னும் இசைந்தான். ஒரு பன்றியுருவங் கொண்டான். பரமனை நாடித் தவம்புரிதது நிற்கும் விசயனை நாடி வந்தான். நன் அசு ரன் ஏனமாய் வருவதை ஞானராயகன் உணர்ந்தார். வேடவுரு வங்கொண்டார், மலைமகளோடு சிலையெடுத்துச் சென்றார். செல் லும் பன்றியை மெல்லத் தொடர்ந்தார். தவம்புரி சாரலைச்சார்ந் தார். அம்பொன்றை யேயி அதனுயிர் மாய்த்தார். கேடுசூழ முன் முகன் கெட்டு விழுந்தான். பிறன்கேடு சூழ்வோனுக்கு அறம் கேடு சூழும் என்பது உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்பட்டும்.)

21-ம் அதிகாரம் தீயனை யச்சம்.

403

கேட்டி றீ செவ்வாய்க் கிரிபிகர் மொழியாய் கீரிடியைத்

துணைவர்க ளுடனே

காட்டிலே யொதுக்கி யினைஞ்ருந் தானுங் கடியொஞ்

சனையினால் கவர்ந்த

நாட்டிலே வாழ்வோன் ஏவலால் முக நாமதா

னவளரிவன் றன்னைத்

கோட்டிலே கொலைசெய் ஏனமாய் வந்திக் குன்றிடை

யின்று புக்கனனால்.

மற்றவன் விரைவினுடனம் மலைந்து வாசவன்

மதலையை வதைத்து

(1)

கற்றவம் அகற்றுமுன்னமே ஷிரைந்து நாமுயிர்

கவருதல் வேண்டும்

கொற்றவன் மதலை தேட்டன வரங்கள் கொடுத்தலும்

வேண்டிமென் நெழுந்தான்

கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுரமெரித்தோன் கற்றவர்

கருத்தினூற் காண்போன்,

(2)

(அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்.)

கேடு சூழ்வோன் கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

205

உற்ற வறுமை யொழிக்கவொரு தீதுசெய்தேன்

குற்றமுற்றான் கூலன் குமரேசா—எற்றும்

இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யின்

இலனாகும் மற்றும் பெயர்த்து.

(ரு)

இ—ள்.

குமரேசா! கூலன் என்பவன் தான் உற்ற வறுமையை
ஒழிக்கக்கூடுதி ஒரு தீது செய்து ஏன் பெருங்கேடு உற்றான்

51

404

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எனின், இலன் என்று தீயவை செய்யற்க, செய்யின் பெயர்த்தும்
இலன் ஆகும் என்க. இலன் என்று—வறியன் என்று கருதி.

மற்ற—அசை நிலை. அதிலுள்ள உம்மை பிரித்துப் பெயர்த்து
என்பதன்பின் கூட்டப்பட்டது.

பெயர்த்தும் இலனாகும்—மறுபடியும் வறியனாவன்.

வறியன் என்று கருதி அதனைத் தீர்க்கும்பொருட்டு ஒருவன் தீவினைகளைச் செய்யின் மறுபடியும் அவன் கொடிய வறுமையையே அடைவன் என்பதாம்.

முறையான முயற்சியாலன்றிக் களவுமுதலிய தீவினைகளால் பொருள்செய்து தனது வறுமையை ஒருவன் நீக்க முயலலாகாது ஏன் எனின், தீவினைக்குப் பயன் துன்பமே யாதலால் அது வறுமையை மிகுவிக்குமேயன்றிச் செல்வத்தை வருவிக்காதென்பதாம்.

வறியன் என்று கருதிப் பிறனுக்குத் தீவினையைச் செய்யாதே; செய்யின் அதனால் நீயும் வறியவனாவாய் எனவும் இது பொருள்படும்.

முன்னைத் தீவினைப்பயனால் இப்பொழுது வறியனாயிருக்கின்றேன் என்று உணராமல் ஒருவன் அதனை ஒழிக்கக்கருதி மேலுந் தீவினையைச் செய்யின் அவன் என்றும் வறியனாயிழிந்து கெடுவான் என்பது கருத்து. இது கூலன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கூலன் என்பவன் அவந்தியையடுத்திருந்த தீவகம் என்னும் ஊரிலிருந்த ஓர் வேதியன். இளமையிலேயே வறுமை மிக்கவன். பருவமெய்தினான். பொருளாசைகொண்டான். ஆலயம் ஒன்றி ள் புகுந்தான். அங்கே காணிக்கையாகச் சேர்ந்த பொருளைக் காணாமல் கவர்ந்தான். பின் காணப்பட்டான். அரசு தண்டனை

21-ம் அதிகாரம் தீவினை யர்சம்.

405

பை அடைந்தான். அதன்பின் ஆருயிர் தீர்ந்தான். பன்னிரு பிறவிகளினும் இன்மையே அடைந்தான். இறுதியில் இழிமகனானான். பிரமஸீலன் என்னும் முனிவர் ஒருவர் கங்கையாடி இவன் கண்முன் வந்தார். அவர் சடையிலிருந்து ஒரு துளி நீர் இவன்

உடலில்பட்டது. அதனால் தூயவனாகினான். தீயவை நீக்கினான். இலன் என்று தீயவை செய்யின் அவன் மேலும் இலனும் என்பதை உலகம் இவன்பால் ஓர்ந்தது. (இதன் விரிவைக் காசிராமிய யத்தில் காண்க.)

நீமையால் வறுமையே வருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது

206

கூடியமான் கொன்ற கொடுத்தீதால் பாண்டிமன்னன்
கூடியேன் மாய்ந்தான் குமரேசா—நாடியென்றும்
நீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னை யடல்வேண்டா தான். (ந)

இ—ள்.

குமரேசா! பாண்டிமன்னன் கூடிய மாணிக்கொன்ற தீ
மையால் ஏன் கூடி மாய்ந்தான் எனின், நோய்ப்பால தன்னை
அடல்வேண்டாதான் தீப்பால தான் பிறர்கண் செய்யற்க என்க.

நோய்ப்பால்—துன்பப்பகுதிகளாகிய பாவங்கள்.

நீப்பால்—தீயவினைகள்.

துன்பங்கள் தன்னைவந்து வருத்துதலை வேண்டாதவன் பிறர்
பால் தீயினைகளைச் செய்யலாகாதென்பதாம்.

தனக்குத் துன்பம் வேண்டாதவன் பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்
பாமலிருக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குத் துயர்செய்வோன் பெருந் துயர் அடைவான் என்
பது குறிப்பு.

406

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒருவன் எவ்வகையில் பிறர்க்குத் தீமை செய்கின்றானோ அ
வ்வகையே அதனை அவன் அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்
தப்பட்டது. இது பாண்டு மன்னன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பாண்டு என்பவன் அம்பாலிசை வயிற்றில் வியாசர் அருளால் பிறந்தவன். குந்தி மத்திரை என்னும் இருவரை மணந்து திருவுடன் வாழ்ந்தான். உத்தம குணங்கள் வாய்ந்து அததினபுரியை ஆண்டான். ஆண்டு வருஷகால் மனைவியிருவருடன் ஒருநாள் இவன் இமயச்சாரலை பெய்தினான். அவருடன் அமைந்து அஃம கிழ்ந்துலாவினான். வினோதமாக வேட்டையாடினான். விலங்கினங்கள் கலங்கியோடின. கிந்தமன் என்னும் கந்தருவன் ஒருவன் தனது மனைவியுடனே அங்கோர் தனியிடத்தில் முனியுருக்கொண்டு தங்கியிருந்தான். அவ்விருவருங் கலையும் பிணையுமாய்க் கலந்து துய்த்தார். பாண்டு கண்டான். பகழி தூவினான். மாணுருவானவன் மயங்கி விழ்ந்தான். தேறி நொந்தான். மாறி மன்னனைச் சீறி நோக்கினான். என்போல் நீயும் இறப்பாய் என்றான். கேட்டான் மன்னன். வாட்டமீக்கூர்ந்தான். நிகழ்த்ததற்கிரங்கினான். நினோந்து நீங்கினான். கலங்கியின்பத்தைக் கருதாதிருந்தான். வசந்த காலமொன்றில் ஒரு பனிமலர்ச் சேலையில் குந்தியுடனே கூடியுலாவினான். முயங்கியின்புற மயங்கி விரும்பினான். பெற்ற சாபத்தை முற்றவும் மறந்தான். முயங்கித் துய்த்தான். உடனே மயங்கிச் சேர்ந்தான். மன்னுயிர் தீர்ந்தான். ஒருவன் தீப்பால பிறருக்குச் செய்யின் அஃது அவன்பாலே வருமென்பதை உலகம் இவன்பால் ஓர்ந்தது. (இது பாரதத்தில் உணரப்படும.)

பொன்னங் கழலா நெதிரவ்விடைப் போகம்வேட்டு
மன்னுங் கலையும் பிணைமானும் மகிழ்ச்சிகூர
யின்னுங்கணையா விவனெய்திட விழ்ந்தபோதின்
முன்னின்ற தந்த வுயிர்வந்தோர் முனியுகி.

(1)

21-ம் அதிகாரம் திணை யச்சம்.

407

நாரிக் கொருக ரரனார்முத னல்கவெய்த
வேரிக் கணையான் மிகொந்துழி வேடபாழிப்
பூரித்த காம கலவெய்து பொழுது திணைச்
சோரிக் கணையா லறையுண்டுயிர் சோர்குதவிழ்ந்தேன். (2)
என்போல இன்பத் திடைரியும் இறத்தியென
அன்போ டிறந்தான் முதற்கீர்தம னுண்பேரோன்
தன்போன் மகிழ்கனுடனே செந்தழிவி னெய்திப்
பின் போயினள் மென்பிணையான வப்பேதைதானும் (3)
(சம்பவச் சருக்கம்)

செய்த தீமையே ஒருகணைச்சென்று வருத்தும் என்பது இக்
ஞல் கூறப்பட்டது.

207

கொன்றான்முன் சங்கமனைக்கோவலனாய் வந்தபின்பும்
குன்றியேன் மாய்ந்தான் குமரோசா—என்றும்
எனைப்பகை புற்றாரு முய்கர் வினைப்பகை
வீயாது பின்சென்றும். (எ)
இ—ள்.

குமரோசா! சங்கமனைக் கொன்ற பரதன் கோவலனாய்ப்
பிறந்த பின்பும் ஏன் அங்வினை சென்று அவனைக்கொன்றது எனி
ன், எனைப்பகை உற்றாரும் உய்வர் வினைப்பகை வீயாது பின் சென்
று அடும் என்க. உய்கர்—தப்புவர்.

வீயாது பின்சென்று அடும்—சீங்காமல் பின் தொடர்ந்து
கொல்லும். வீயாது என்பது வீ என்னும் வினையடியாப் பிறந்த
எதிர்மறை வினையெச்சம்.

வீ என்பது மலர் பறவை நீக்கம் என்பனவற்றையுணர்த்தும்

எவ்வளவு பெரிய பகையை யுற்றவரும் ஒருவகையில் தப்பிப்
பிழைப்பார், வினைப்பகை விடாமல் பின்பு தொடர்ந்து கொல்லும் என்
பதாம்.

403

திருக்குறட் குறோச வெண்பா,

புறப்பகைக்குத் தப்பினாலும் தப்பலாம் வினைப்பகைக்குத்
தப்பமுடியாதென்பது கருத்து.

புறப்பகைவர் எனின் துணையராபினும் ஒருவன் அவர்க்கு
அஞ்சாமல் இருக்கலாம்; வினைப்பகைக்கு அஞ்சவேண்டிமென்
பது குறிப்பு.

பிறர்பால் ஒருவன் திணைசெய்யின் அஃது அவன்பால் மீ
ண்டிவந்து அவனை வருத்துமென்று மேற்கூறியதை மீராக்கி அவ
ன் இறந்துபடின அஃது என்செய்யும் எனின், சென்றவிடமென்
லாம் பின்பு தொடர்ந்து சென்று அஃது அவனைக்கொன்றுவிடும்
என்று இதில் நன்குணர்த்தினார் என்க.

இறப்பினும், ஒருநனை வினைப்பகை விடாமல் பின்பு சென்று
கொல்லும் என்பது இதில் கூறப்பட்டது. இவ்வுண்மை பாதன்
பால் தேறப்படும்.

கதை.

பாதன் என்பவன் கலிங்கராட்டிலிருக்க சீங்கபுரம் என்னும்
நகரத்தில் பிறந்தவன். அதிலிருந்து அரசுபுரிந்தவன் என்பவனுக்
கு நண்பன். அக்காலத்தில் கபிலபுரத்தில் குமரன் எனப்பெயரிய
அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவ்வரசுவேந்தனுக்கும் இக் குமர
மன்னனுக்கும் கொடும் பகை மூண்டது. ஒருவரையொருவர்
வெல்லக்கருதி யிவ்விருவரும் இருந்தார். இருந்தாவருங்கால் கபி
லபுரத்திலிருந்து வணிகரினொருவன் சிங்கபுரத்துக்கு வந்தான்,
அவன் பெயர் சங்கமன், பண்டம்பலக்கொண்டு அங்குப் பணிவுடன்
விற்றான். அவனைப் பாதன் கண்டான். கேடு சூழ்ந்தான். அரசு
சன்பால் சென்றான். குமரன் என்னும் நமது பகைவனிடமிருந்து

சங்கமன் என்றொரு ஒற்றன் இங்கு வந்துள்ளான். விலைசெய்யும் வணிகன்போல் வேவு பார்க்கின்றான். அவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று பாதன் கொடுமொழிகூறினான். வசவும் இசைந்தான். ஒன்றும் அறியாச் சங்கமனைக் கொன்று தொலைத்தார்.

21-ம் அதிகாரம் தீயனை யச்சம்.

109

அவன் மனைவியாகிய நீலி யென்பவள் தலைவிரி கோலமாய் அங்கு வந்தாள். தன் தலைவனுக்குக் கொலைவினை சூழ்த்தோன் அவ்வகையே கொலையுண்டு தெரிலை, அவன்மனைவியும் தன்போல் துயருழந்து கெடுக என்று சபித்தாள். தலைவன் உடலைத் தழுவித் தன்னுயிர் நீத்தாள். அவ்வகையே பாதன் கோலலறையப்பிழந்து மதுரையில் கொலையுண்டிற்ந்தான். வினைப்பகை பின்சென்று கொல்லுமென்பது இவன்பால் விளங்கி நின்றது.

இதன் விரிவு மணிமேகலைநில் காணப்படும்.)

ஒருவன் புக்குழியெல்லாம் தீயனைபுகுத்து கொல்லும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

208

பண்டியர்த் த காளமுனி பாண்டவர்பாற் செய்திதால்
கொண்டானேன கேடு குடரோசா—மண்டிகறை
தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழலுனை
வீயா தடியுறைந் தற்று. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பாண்டவரிடம் காளமுனி செய்த தீயயானது அவனை ஏன்வந்து கெடுத்ததுஎனின், தீயவைசெய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை வீயாது அடியுறைந்தற்று என்க.

நிழல் தன்னை வீயாது—ஒருவன் நிழல் அவனை விடாது

தொடர்ந்து வந்து. உறைந்து அற்று—தங்கியதபோலும்.

தீவினைகளைச் செய்தவர் கெடுவது எதுபோலவது எனின், ஒரு வன் நிழல் அவனை விடாது தொடர்ந்துவந்து அவன் அடியின்கண் அடங்குவது போலும் என்பதாம்.

நிழல் உடலைத் தொடர்தல்போல் வினை உயிரைத்தொடரும் என்பது குறிப்பு.

410

21-ம் அதிகாரம் தீவினை யச்சம்.

ஒருவன் நிழல் வெயிலொலியால் நெடுந்தூரம் நீண்டிருப்பினும் அவன் சென்றவிடமெல்லாம் தொடர்ந்து சென்று முடிவில் அவன் அடியின்கண்ணே தங்கிக்கும்; அதுபோல் ஒருவன் வினை, காலபேதத்தால் மிக அகன்றிருப்பினும் அவன் புகுந்நியெல்லாம் புகுந்து இறுதியில் தப்பாமல் அவனைப்பற்றிக் கொள்ளும் என்பதாம். அருவமான வினை உயிரைப்பற்றி வருத்தும் உண்மையை உணர்த்துதற்கு உருவமான நிழலை ஒப்புக்காட்டிய ஒண்மை யிணைநரைத்தக்கது.

வினைப்பகை வியாது பின் சென்று அநிமென்று மேற்கூறியதை விளக்குதற்கு இவ்வயமை கூறியதென்க.

ஒருவன் செய்கிறையானது அவன் மெய் நிழல்போல் விடாமல் தொடர்ந்து வந்து அவனைப் பற்றிக்கொள்ளும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது காளமுனிபால் காணப்படும்.

கதை.

காளமுனி என்பவர் அத்தினபுரியை யடுத்திருந்த ஓர் வணத்திடுநர்தவர். திருநகராட்டிரணங்குச் சிறந்த நண்பினர். தவம் புரிந்திருந்தும் அவயபல புரிந்தவர். இவரை ஒரு நாள் துரியோதனன் அழைத்தான். வணம் புகுந்திருந்த பாண்டவர் ஈண்டு

மீண்டு வந்துவிடாமல் ஆண்டு வைத்தே கொல்லவேண்டுமென்று இவரை மெல்ல வேண்டினன். முதலில் மறுத்தார். பின் இசைந்தார். எழுந்துசென்றார். தனியிடம் ஒன்றில் தங்கினார். மாரண வேள்வி ஒன்று செய்தார். ஆரணமுறைப்படி அதிலிருந்து ஒரு பூதம் எழுந்தது. ஐவரைக் கொன்றுவா என்று இவர் அதன்பால் உரைத்தார். வெகுண்டி பூதம் விரைந்து சென்றது. மாலின் அருளால் நால்வர் மாண்டார். தருமர் ஒருவரே அங்குத் தனித்திருந்தார். பூதங்கண்டது. செத்தவாரீதீதா நம்மைச்செய்தவன் ஏவினான். நன்று நன்றென நகைத்து வெறுத்தது. சினந்துமீண்டது. விரைந்து புழுந்தது. அவன் மெய்யடியே சிதைத்து

21-ம் அதிகாரம் தீவினை யச்சம். 411

ஐய்யென மறைத்தது. சித்திசெய்த முனிவன் செத்துத்தழிந்தான். ஒருவன் செய்த தீவினை அவன் மெய்யிழல்போல் மீண்டு வந்து அவனையேபற்றுமென்பதை உலகம் இவன்பாலுணர்ந்தது.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

செய்தவனையே தீவினை சேர்ந்து கொல்லும்என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

209

மாணிக் தீவினைசெய் மாரீசன் ஏன்மாய்த்தான்
கோனால் வருத்திக் குமரேசா— ஆனால்
தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! மாணிக் தீவினை செய்த மாரீசன் ஏன் கோனால் வருத்தி மாய்த்தான் எனின், தன்னைத்தான் காதலன் னாயின் தீவினைப்பால் எனைத்தொன்றும் துன்னற்க என்க.

தன்னல்—செய்தல்.

எனைத்து ஒன்றுக்குன்றாக—எத்தனைச் சிறிய நிதைபுஞ் செய்பா தொழிக்.

தனக்குத் துன்பமொன்றும் இல்லாதிருக்கும்படி ஒருவன் விரும்புவனாயின் பிறரிடம் அவன் மாத்தொரு நீமையும் செய்யலா காடுதன்பதாம்.

தனக்கு இன்பம் வேண்டிவன் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யாமல் இருக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குத் தீது செய்யின் தனக்கே அஃது உயிர்த்தேடு தரும் என்பது. இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது மாரீசன்பால் உணரப்படும்.

412

தீருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

கதை.

மாரீசன் என்பவன் தாடகையின் புதல்வன். தந்தை பெயர் கந்தன். இயக்கன இவன் அகத்தியர் சாபத்தால் அரக்கனாயினான். மாதவன் செய்வோர்க்கு ஏதேனும் செய்தான். விசுவாமித்திரரது வேள்வியைக் காக்குவதால் இராகவன் ஒரு கணையினை யேயி இவனைக் கடலிடை வீழ்த்தினார். வருத்தியழுந்தான். அவ்வீரன் வலியைத் தேடி அஞ்சினான். அகனாச் சிறுமம் அடங்கினான். ஓர் வனத்திற் புருஷது தனித்திருந்து மனத்தை யடக்கினான் இங்ஙனம் நுப்ப சீதைபால் காதல்தொண்ட இராவணன் இவனிடம் வந்தான். மானுசிச் சென்று இராமனை வஞ்சிக்கும்படி இவனை வேண்டினான். முதலில் இவன் மறுத்தான். பின் இசைந்து சென்றான். பொன்மானான். சீதை முன்னே போனான். சீதையும் பயங்கித் தன்ரதனைத்தொழுதாள். லிடித்துத் தா என்னுள். மாயமான் நீமையை அக்தூயவன் தெரிந்திலன். பி

டிக்கக் கருதி யடுத்துச் சென்றான். அது யடுத்து விரைந்தது. நெடுந்தூரம் போனபின் அதன் கெட்டுத் தீமை தெளிந்தான். ஓர் அம்பை யேவினான். அவன் வெம்பி வீழ்ந்து வெந்துயிர் தீர்தான். துன்னிய தீவினையால் ஒருவன் மன்னுயிர் துன்புறும் என்பதை உலகம் இவன்பாலோர்ந்தது.

(இதன் வினை இராமாயணத்தில் காண்க.)

தனக்கு நன்மை நாடுவோன் பிறர்க்குத் தீமை செய்யலாகாதென்பது இதனால் உறப்பட்டது.

210. பண்டு துயரம் பலசெய்தும் பொன்னவன்சேய்
கொண்டிலன்கே டென்னே குமரோசா—கண்டு
அருங்கேடன் என்பதறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யான் எனின், (உ)
இ—ள்.

ராமரோசா! பிறர் துயர் பல செய்தும் பொன்னவன்சேய்
பிறர் அதிகாரம் தீவினை யார்சார். 413

கேடு சிறிதும் ஏன் அடைந்திலன் எனின், மருங்கோடித் தீவினை செய்யான் எனின், அருங்கேடன் என்பது அறிக என்க.

பொன்னவன்சேய்—பிரகலாதன். பொன்னவன்—இரணியன். மருங்கு—பங்கர்; அது தேர்வரியல்லாத கொடுநெறியை யிவர்க் குறித்து நின்றது.

மருங்கு ஓர்—தீநெறிக்கண் விரைந்து சென்று. அருங்கேடன்—அரிதாகிய கேட்டடையுடையன். அருணர், இவர்க் இன்மையைக் குறித்து நின்றது. கேடில்லாதவன் என்க.

கொடுநெறிக்கட்டுசென்று தீவினைகொச் செய்யாதவனைக் கேடில்லாதவன் என்று அறியே ன்நிமென்பதாம்.

தீவினை செய்யாத ஒருவனை அடைதற்குரிய கேடு யாண்டும்

இல்லையென்பது உருத்தது.

நெறி நிகழ்த் தீயினைகளைச் செய்யும் அநிவிர்த்தியே எல்லாக் கேடுகளும் எளிதெனையுமென்பது குறிப்பு.

நெறியே சென்ற நல்கினைபுரியார் அநிவிர்த்தியாரைக் கேடுகளையா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பிரகலாதன்பால் உணர்த்தப்படும்.

கதை.

இரணியன் புதல்வனாகிய பிரகலாதன் நெறி நின்றொழுங்கிய அநிவிர்த்தியுடையவன். அவன் இரணியாய நமவென்று சொல்லவில்லையென்று வெகுண்டு அரசனேகியபடியே அசுரர் பலர் அவனுக்கு அல்லல் செய்தார். கொல்லத்துணிந்து எல்லாம்புரிந்தார்பாப்புக்களை விடுத்து திண்டிப்படி செய்தார். மலைமேலேற்றித் தலைகீழுருட்டினார். நஞ்சையுள்ளே நடுங்க ஊட்டினார். தண்டங்கள் கொண்டு தலைமேலடித்தார். வேலால் எறிந்தார். வாளால் வீசினார். திடியவளர்த்துச் சேரத்தள்ளினார். கல்லுடன் கட்டிக் கடலில் இட்டார். அவ்வெல்லாவற்றினும் பிரகலாதன் யாதொரு தீயும் இல்லாதிருந்தான். பெருமானருளால் பெருமகிழ்வுந்

114 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முன். பருக்கோடித் தீயினை செய்யாதவனுக்கு உறுங்கேடு ஒன்றாடில்லை என்பதை உலகம் இவன்பாறுணர்த்தது.

(இதன் விளிவை இரணியன் கதையிலுணர்க.)

தீயினை செய்யாதவனுக்குக் கேடொன்றமில்லை என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

தீயினையேச செய்தற்குத் தீயார் அஞ்சார். தூயர் அஞ்ச

வர். தீவினை தீயினுங்கொடியது. அதனைச் செய்யாதுவிடதலே தலையாய அறிவு பிறந்தேநி சூழ்வேன் பெருங்கேடடைவான். வறுமையுறினும் தீமை செய்யலாகாது. தீவினை செய்யான் நோ வினை யெய்தான். வினைப்பதை பின் சென்றுகிடாமல் கொல்லும். அநு சீழ்வேனாக் தொடர்ந்து அழவேன வருத்தம். தனக்கு இன்பம் விரும்பினான் பிறர்க்குத் துன்பம்புரியலாகாது. தீவினை செய்யாதவனுக்கேநி ஒன்றுமில்லை.

௨௧-வது தீவினையச்சம் முற்றிற்று.

௨௨-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

அஃகாஃது உலக இயல்புக்கும் தன் இயல்புக்கும் ஒப்புறும் நலம்பனை உய்த்துணர்ந்து உதவிசெய்தல். உரவு—நன்மை. மேல் தீவினையைச் செய்யற்க என்றார். இதில் நல்வினையைச் செய்க என்கின்றார். ஆதலின் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

211. வேறொன்றும் வேண்டாமல் மெய்யுதவி செய்துள்ளி
கூறாதேன் சென்றான் குமரேசா—வேறுகக்
கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்றாற்றங் கொல்லோ வுலகு.

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

(௬)

415

இ—ள்.

குமரேசா! நள்ளி என்பவன் வேறொன்றையும் வேண்டாமல் பேருதவி செய்து தன் பெயரையுங் கூறாமல் ஏன் சென்

ரூன் எவ்வளவு, உலகு மாரிமாட்டு என் ஆற்றும் அதுபோல் கடப்
பாநிம் கைம்மாறு வேண்டா என்க.

உலகம் என்றது உயிர்களை. கடப்பாடு—ஒப்புரவு. அறி
வுடையவரால் கடனாகக் கருதிச் செய்யப்படுவது என்க.

கைமாறு—பதிலுதவி. பிறர்க்கு, தவியது தன் கைக்குமாறு
வது என்னும் ஏதவான் வந்தது.

உலகம் மழையினிடத்து என்ன கைமாறு செய்யாநின்றது
அதுபோல ஒப்புரவுகளும் கைமாறு நோக்கா என்பதாம்.

தமக்கு நீர் உதவுகின்ற மேகங்கட்கு உயிர்கள் யாதோர் உத
வியும் செய்யாநிடினும் அதனை அவை இடையறாது உதவிவருதல்
போல் உபகாரிகளும் பவன் கருதாமல் யாவர்க்கும் யாண்டும் உத
விசெய்வார் என்பதாம்.

மேகம்போல் நல்லோர் அருள்சுரந்து எல்லார்க்கும் உதவி
செய்வார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது நள்ளிபால்
உணரப்படும்.

கதை.

நள்ளி என்பவன் கடைஎழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். யா
வர்மாட்டும் பேரருளுடையவன். இல்லையென்மூல் கந்துமகிழ்ச்
தவன். மலைவனம் வாய்ந்த ஒரு சிறு நிலப்பகுதியை ஆண்ட குறு
நிலமன்னன். தமனியம் என்னும் நகரிலிருந்து இவன் அரசுபுரிந்
தான். பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் போற்றுவதுபோல் இவன் எல்
லாரையும் பேணிஞன். இவனது உயர் குணங்களைக்கண்ட அனை
வரும் இவன்பாற் பெருநன்பு கொண்டார். நள்ளியென்னும்
பெயர்க்கு நற்பொருள் கட்டினான். பாணர் என்னும் புலவரோ

ருவர் பல இடங்களுக்குச் சென்று வருந்தி இவனது நகரையநித் திருந்த ஒரு காட்டில்வந்து களைத்திருந்தார். அங்கு இவன் இயல்பாகச் சென்றான். அவரைக்கண்டான். வறுமையால் வாடிய அவரது மேனியை கோக்கினான். பெரிதும் இரங்கினான். சிறந்த உணவைக் கொணர்ந்து பரிந்து ஊட்டினான். தன் கழுத்தில் அணிந்த சிறந்த முத்தாரத்தையும் கையில்விளங்கிய உயர்ந்த கடகத்தையும் அவருக்கு முறையே பூட்டினான். ஒரு பெருந்தொகைப் பொருளை அவர் இரந்த ஊருக்கனுப்பினான். அவரை பெருஞ்செல்வனாக்கித் தன் பெயர் ஊர் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் நீக்கினான். புலவர் பின் தெரிந்தார். கைமாறு கருதாமல் கணினது கவிய அவனது வள்ளற்குணத்தை மனங்குழைந்து வாழ்ந்தினார். பயிருக்கு மழைபோல் தன்னுயிருக்கு அவன் புரிந்தவுதவிபை உன்னியுன்னி மகிழ்ந்தார். கைமாறு கருதாமல் மேலோர் உதவுவர் என்பதை நள்ளிபால் உணர்ந்து அவர் நன்றி புரிந்தார்.

(இஃது அகநானூற்றில் அறியப்படும்)

பிறர்க்குதவி செய்தலே பெரியோர் கடமை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

212. ஈட்டிவைத்த செல்வமெல்லாம் ஏற்பார்க்குந் தந்தார்க்
கட்டினனேன் பாரி குமரேசா—நாட்டமுடன்புதும்—
தாளாற்றிக் தந்த பொருளெல்லாந் தந்தார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (2.)

குமரேசா! ஈட்டிவைத்த செல்வமெல்லாம் ஏற்பார்க்கும் தந்தார்க்கும் ஏன் பாரி உதவினான் எனின், தாளூற்றித் தந்த

பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற் பொருட்
டேயாம் என்க. தாள்—முயற்சி.வேளாண்மை—உபகாரம்.

தாள் ஆற்றி—முயற்சியைச் செய்து.

21-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

117

தந்த பொருள் எல்லாம்—தொகுத்த பொருள் முழுதும்.

முயற்சியைச் செய்து தொகுத்த பொருள் முழுதும் தகுதியு
டையவர்க்காயின் பிறர்க்கு உதவும் பொருட்டேயாம் எனப
தாம். ஆரின் என்பது வருவிக் கப்பட்டது.

தகவிலார் தாமே உண்டுமத்திக் கண்டு கவிப்பர். தக்கார்
பிறர்க்கு தவி செய்து பேரின்புறுவர் என்க.

ஒருவன் முயன்று தொகுத்த பொருள் முழுதும் தகுதியு
டையவர்க்கு உதவி செய்யும்பொருட்டேயாம் எனவும் இது பொ
ருள்படும்.

தக்கோர் தம்பொருள் முழுதையும் பிறர்க்கு தவுவர் என்ப
து இதிலுணர்த்தப்பட்டது. இது பாரிபால் உணரப்படும்.

கதை.

பாரி என்பவன் வேளிர் குலத் தலைவன். மாரிபால் வாரி
வாரி வரையாது கொடுத்த வள்ளல். முந்நாறு ஊர்க்கோடியுடைய
ஒரு சிறு நிலப் பகுதியை உரிமையாகவுடையவன். இம்மன்னன்
பறம்பு என்னும் மலைச்சாரசலில் வீளங்கிரிநுத்த அருள்கமென்னு
ம் திருக்கரிபுநுத்து அரசு புரிந்தான். பிறவுயிர்கள் மாட்டுப் பே
ரருளுடையவன். மல்தலை யுலகினுக்கு இவன் உயிரென இருந்
தான். தான் பெற்ற பொருள் முழுதும் பிறருக்கே உதவினான்.
இல்லையென்னுமல் சந்துவந்த வள்ளற் குணத்தால் இவன் புதும்

உலகெங்கும் பார்த்தது. அதனால் சேரசோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தராகிய மூலரும் இவன்மேல் பொருமைகொண்டார். கெல்லச் சுருதினார், படையுடன் திரண்டு இவன் நகர்மேல் வந்தார். அரண்வலியால் பெருஞ் சிறப்புடைய அதனை முற்றுகை செய்தார். பாரியும் அஞ்சா நெஞ்சுடன் அவரோடெதிர்த்தான். வெற்றியை ஒருவரும் முற்றவுங் கண்டிலர், பருவங்கள் பல சழிந்தன. அக்காலத்தில் பாரியின் உயிர்த்துணைவராயிருந்த கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான் வெளியே வந்து அம்மூவரையும் நோக்கினார். அரசர், "எமது மன்னன் தொண்

418

திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

ட பொருளையும் ஆண்ட ஊர்களையும் இரவலர்க்குக் கொடுத்து விட்டு இதுபொழுது தனியே யிருக்கிறான். பறம்பும் இருக்கிறது. நானும் இருக்கின்றேன். ஆயினும் நீயிர் அவனைப் பொருதுவெல்ல முடியாது. எம்மைச் சைக்கொள்ள விரும்பின் நீயிரும் இரவலராய் வரின் விரைவிற்பெறலாம். எம் இறைவன் மாறாத தருளுவன். என்று புகன்றார்.

கடந்தடு தானை முயிற்றுங் கூடி.

உடன்றனிர ஆயினும் பறம்புகொளற் கரிதே

முந்தா னார்த்தே தண்பறம்பு நாதி

முந்தா னாரும் பிசிலர் பெற்றனர்

யாமும் பாரியும் உளமே

குன்றும் உண்டுநீர் பாடினார் செவ்வீன, (கபிலர்)

இதனால் பாரியினது பெரு வீரமும் வள்ளற் குணமும் தாளாற்றத்தத்ததை வேளாண்மை செய்தகிதழும் இனிது புலனாம்.

மேலிலர் பெற்றனைவெல்லாம் சிறந்தகே உதவுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

213. தெள்ளுபுகழ் ஆபுத் திரனெப் புரவொன்றே
 கொள்ளமகிழ்ந் தானேன் குமரேசா—எள்ளாத
 புத்தே ஞலகத்தும் ஈண்டும் பெறலரிதே
 ஒப்புரவின் நலல பிற, (ந.)

இ—ள்.

குமரேசா! ஆபுத்திரன் ஒப்புரவு ஒன்றே நன்று என்று
 ஏன் கொண்டான் எனின், புத்தேள் உலகத்தும் ஈண்டும் ஒப்புர
 வின் நல்லபிற பெறல் அரிது என்பது.

புத்தேள் உலகம்—தேவருலகம்.

ஒப்புரவின் நல்லபிற—ஒப்புரவுபோல நல்ல செயல்கள்பிற.

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்: 119

வானுலகத்தும் இந்நிலவுலகத்தும் ஒப்புரவுபோல நல்ல செ
 யல்கள்பிற பெறுதல் அரிதென்பதாம்.

ஒப்புரவுக்கு ஒப்பான நன்மை யாண்டும் இல்லை என்றபடி;
 ஒப்பில்லை எனவே உயர்வும இல்லைபாயிற்று.

இருவேறுலகமும் பெறுதற்கரிய ஒப்புரவைத் தமக்கு உரி
 மையாகப் பெற்றவரே பெரியோர் என்பது கருத்து.

பிறர்க்குதவி செய்தல் என்னும் பெருநலமுடையவர் அதனை
 விடுத்து வேறு எதனையும் பெறுவதற்கு விரும்பார் என்பது
 குறிப்பு. இவ்வுண்மை ஆபுத்திரன்பால் அறியப்படும்.

கதை.

ஆபுத்திரன் என்பவன் சாலி என்னும் ஒரு பார்ப்பனியின்
 புதல்வன். அருள் நிறைந்த நெஞ்சினன். பிறவுயிர்கட்கு இத்
 தம் புரிதலையே பேரின்பமாக எண்ணினான். இவனது மன நலத்

தைக் கண்டு மகிழ்ந்த சிந்தாதேவியெனனும் ஒரு தேயி உயிர்த
 சூயி உன்னும் ஒர் அற்புதப் பாதிரததை இவனுக்கு உரிமையா
 க்கு தந்தான். அதனால் ஆராயிர்கட்டு இவன் பேருதவி செய்
 தான். பறவைகளுக்கும் விலங்கினங்களுக்கும் இவன் பரிந்
 துணாவளித்தான். இவன் ஒப்புரவு செய்கொழுகும் செபபத்தை
 இந்நிரன் உணர்ந்தான். இவன் பால் வந்தான். உனது உதயி
 யின் கலத்தை உவந்தேன். என்னுடன் வா உன்றான். பொன்
 னுலகமாகிய உன்னுலகத்தில் எனது உதவியைப் பெறுதற்கு
 உரியாரில்லை. அஃது ஏற்பாரில்லாத இயல்பினையுடையது. அதனால்
 அதனை யெய்தேன். ஒப்புரவு செய்கொழுகுதற்குரிய இப்புக்கியே
 யான் இன்புறக்கக்கொடுக்கிறேன். இந்நிரன் நாலி மீண்
 டான். (இதன் விரிவை மணிமேகலையிற் காண்க)

பொலம்பூங் காயின் நன்னாட் டோரும்
 செய்யினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை
 உடையோர் சதலும் இல்லோர் இரத்தலும்
 கடவது அன்பையிற் கையற வுடை-த்தே. (புறநானூறு)

53

420 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 சவாரும் கொள்வாரும் இல்லாத வானத்தே
 வாழ்வாரே வன்கணவர். (பரி-யுரை)
 ஒப்புரவொன்றே ஒருவனுக்கு உயர் நலமென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

214. என்னேகல் வேங்கடத்தான் இன்பமுற முன்னவனேன்
 கொன்னே இழிந்தான் குமரேசா—உன்னியே
 லத்த தழிவான் உயிர்வாழ்வான் மறையான்
 செத்தாருள் வைக்கப் படும். (சு)

இ—ள்

குமரேசா! வேங்கடன் என்பவன் சீரும் இன்பமும்

சேரப்பெற்றான், அவனுடன் சிறந்தவன் ஏன் பழிக்கப்பட்டான் எனின், ஒத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான் மற்றையான் செத்தாருள் வைக்கப்படும் என்க.

ஒத்தது என்றது ஒப்புரவை. உலகம் நல்லது என்று ஒப்பியதை என்பார் ஒத்தது என்றார்.

மற்றையான்-உலக இயற்கையைநிந்து உதவி செய்யாதவன். உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுக்கி உயிர்கள் இன்புறத்தக்க விதங்களை யுணர்ந்து தம்மால் இயன்றவரை சிறருக்கு உதவி செய்து வாழ்பவனே உயிர் வாழ்பவனாவான், அல்லாதவன் செத்தவனோடு ஒப்பாவான் என்பதாம்.

உயிர்கள் இன்புற உதவி செய்யாதவனைச் செத்த பிணத்தோடு ஒப்பிடவேண்டுமென்பது கருத்து.

சிறர்க்குதவி செய்தலே ஒருவன் சிறர்க்குப் பயுதலால் உபகாரியை உயிர் வாழ்வான் என்றும் உபகாரியில்லாதவன் உருவுடன் இராப்பினும் உயிரின் குணமில்லையாதலால் அவனை இறந்தவன் என்றும் கருதவேண்டும் என்றபடி.

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புாவறிதல்.

421

ஒத்ததையறிபவனே உயிர் வாழ்பவனாவான் அல்லாதவன் செத்தவனே என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை திருவேங்கடனிடமும் அவன் முன்னோரிடமும் முறையே உணரப்பட்டும்.

கதை.

திருவேங்கடன் என்பவன் வட நாட்டிலே நேரி என்னும் ஊரிலே விளங்கியிருந்த ஒரு பெருஞ் சொல்வன். யாவரிடமும் பேரன்புடையவன். இனிய சொல்லினன். சொல்லாறும் செய்யலாறும் எல்லார்க்கும் இகமே செய்பவன். ஒத்ததறிந்தொழுகும் பேருபகாரியாகிய இவனுக்கு முத்தவராய்ச் சுண்ணாங்கனியான் என்னும் பெயரினையுடைய அண்ணன் ஒருவன் இருந்தான். அ

வன் வன்கண்ணன். ஒருவர்க்கும் ஒன்றும் உதவாதவன். இரட்டையர் என்னும் புலவர் இருவர் அவன் தயிபால் வந்தார். தம்பி மகிழ்ந்து புலவர்க்கு வேண்டியவற்றை விடும்பித் தந்தான். அவன் தசித்தான். உடனே தம்சியைப் புகழ்ந்தும் தமையனை யிகழ்ந்தும் புலவரிருவரும் வினாவிடையாகப் பாவொன்று பாடினார். இனையவனையிருந்தும் ஒப்புரவொழுக்கியதால் திருவேங்கடன் உயர்ந்தின்புற்றான். முன்னவனையிருந்தும் உதவியின்மையால் கண்ணுக்கினியான் கருத்துக்கு இனியாதவனாய்ப் பழியுற்றிழிந்தான். ஒத்ததறிந்தான் உயர்ந்தான். அறியாதான் செத்தான் என்பதை உலகம் முறையே இயர்பால் ஓர்ந்தது.

தேன்பொழிந்த வாயன் திருவேங் கடத்துடனே
என் பிறந்தான் கண்ணுக் கினியானே—வானசிறந்த
சீதேவி யாருடனே செய்யதருப் பாற்கடவில்
முதேவி யேன்மிறந்தாள் முன். (இரட்டையர்)

ஒப்புரவறியாதவன் பிணத்தோடொப்பன் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது

215. வள்ளலீசா மன்றிராவல் லையடுமல்லாம் பேருவகை
கொள்ளினற தென்னே குமரேசா—எள்ளாத
ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் றிரு. (10)

422 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
இ—ள்

குமரேசா! இராமன் திருவெய்த உலகடுமல்லாம் ஏன் பேருவகை யெய்தியது எனின், உலகு அவாவும் பேரறிவாளன் திரு ஊருணி நீர் நிறைந்ததையொக்கும் என்க.

ஊருணி—குளம். இஃது ஏதுப் பெயர். ஊரில் வாழ்வார் நீர் உண்ணும் இடம் என்பதாம். நிறைதல் என்னும் நீரின் தொழில் அது நிலைத்து நிற்கும் குளத்தின்மேல் பின்றது.

உலகு அவாம்—உலக நடையை விரும்பிச் செய்யும். இ
தில் அவாவும் என்னும் எச்சம் அவாம் என ஈற்றுயிர்மெய் செ
ட்டு நின்றது.

உயிர்கள் இன்புறத்தக்க விதங்களை யினிதுணர்ந்து உதவி
செய்யும் பேரறிவுடையவனது செல்வம் ஊருணியில் நீர் நிறைந்த
கையொக்கும் என்பதாம்.

ஓர் ஊருணியில் நிறைந்த நீர் அஃலூரிலுள்ள எல்லாராலும்
உண்ணப்பட்டு அவரனைவர்க்கும் ஒப்ப நின்று தப்பாமல் இன்பம்
விளைத்தல் போல் ஒத்ததறியும் உபகாரியினது செல்வம் உலக
மெல்லாம் உவந்து சூய்க்கும்படி அமைந்து நிற்கும் என்பதாம்.

உலகமுழுவதற்கும் பயன்படுகின்ற உபகாரியினது செல்
வத்தை ஓர் ஊர்க்கு மாத்திரம் பயன்படும் குளத்து நீரோடு ஒப்
புமை கூறியது அதனது ஒண்மையும் தண்மையும் எண்மையும்
கருதி யென்க.

ஊருணி நீரும் பேரறிவாளனது திருவும் தடையொன்றின்
நேடிது நின்று எல்லார்க்கும் இன்பந்தரும் என்பது கருத்து.

உபகாரியொருவன் செல்வமெய்தினால் உலகமெல்லாம் உவ
கையெய்துமென்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை இராமன்பால் கா
ணப்படும்.

கதை.

தசரத மன்னன் தனது தலைமைப் புதல்வனான இராம
னுக்குத் திருமுடி சூட்டக் கருதித் தன் கருத்தை அமைச்சர்க

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல். 423

ளுக்கு அறிவித்து நாடெங்கும் அறியும்படி செய்தான். இரா
மன் அரசு திருவை யெய்த வருகின்றான் என்பதைக் கேட்டவு
டனே எல்லாரும் அளவி லுவகை செய்தி ஆர்வமீக் கூர்ந்தனர்.
ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உச்சிமேல் அம் மணிமகுடத்தை வைத்

ததாகக் கருதிச் சித்தம் களித்தார். ஓர் ஊருணி கீர் சிறைவ
 தைக் கண்டு அவ்வூரிலுள்ளார் உள மகிழ்வதுபோல இராமன்
 திரு எய்துகின்றான் என்பதையறிந்தவுடனே எல்லா உயிர்களும்
 ஒருங்கே இன்புற்றன. ஊருணி நீர்போல் பேரறிவாளன்
 திரு எல்லார்க்கும் நெடிது நின்று இனிது தவுமென்பதை உலகம்
 இராமன்பால் உணர்ந்தது, இதன் விசிவை இராமாயணத்தில்
 காண்க.

இறைவர் சொல்லெனும் இன்றைய அருந்தினர் யாரும்
 முறையி னின்றில் முகந்துற களியிடை முழுகி
 நிறைய நெஞ்சடை யுவகைபோய் மரிவழி கிமிர
 உறையும் விண்ணகம் உடலொடு மெய்தினர் ஒத்தார். (1)

ஒத்த சிந்தையர் உவகையர் ஒருவர்க்கங் கொருவர்
 தக்கமக் குற்ற அரசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தர்
 முத்த வெண்குடை மன்னனை முறைமுறை தொழுதார்
 அத்த நன்றென அன்பினே டநிசிப்ப தானார். (2)

ஊருணி நிறையவும் உதவு மாசியர்
 பாரகெழு பழுமரம் பழுத்தற் ருடவும்
 கார்மழை பொழியவும் கழனி பாய்தி
 வார்புணல் பெருகவும் மறுக்கின் ருர்சன்பார்,
 (மந்திரப்படலம்)

பேரறிவாளன் செல்வம் ஊருணி நீர்போல் எல்லார்க்கு
 இனிது பயன் தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

216. கோட்டி முதலியார் கொண்டசெல்வம் எல்லார்க்கும்
 கூட்டியதேன் இன்பம் குமரோசா—காட்டில்
 பயன்மாம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றுற் செல்வம்
 நயனுடை யான்கட் படிள், (3)

குமரோசா! கோட்டி முதலியார் கொண்ட செல்வம் எல்லாருக்கும் ஏன் இன்பங் கொடுத்தது எனின், செல்வம் நயனுடையான் கண்ணே படிந் அது, பயன்மரம் ஊருள்ளே பழுத்ததை யொக்கும் என்க.

ஊர் உள் என்பது உள்நூர் என மாறி நின்றது.

பயன் மரம்—பயனுள்ள மரம்: அஃதாவது இனிய கனிகளை யுதவும் மா பலா முதலிய விழுமிய மாங்கள் என்க.

செல்வம் நயன் உடையான்கண் படிந்—செல்வம் உபகாரியினிடத்துப் பொருந்துமாயின்.

உலக நடையையறிந்து உதவி செய்யும் உபகாரியிடத்துச் செல்வந் தங்கி நிற்குமாயின் அது பயனுள்ள மரம் ஊர் நடுவே பழுத்து நிற்பது போலும் என்பதாம்.

ஊருள் நிற்கும கனிமரம் அங்குள்ளார் அனைவர்க்கும் எனினில் இனிமை தருதல் போல் நயனுடையான் செல்வமும் எல்லார்க்கும் நன்கு பயன் கொடுக்குமென்பது கருத்து.

நல்லோர் செல்வம் எல்லார்க்கும் இன்பந் தரும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கோட்டி முதலியார்பால் காணப்படும்.

கதை.

கோட்டி முதலியார் என்பவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள நல் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். நிறைந்த செல்வமும் சிறந்த நூல்களுக்கு வாய்ந்தவர். வறியர் வந்து வாய் திறவாமுன் றுறிப்பறிந்து விரைந்து கொடுத்த பெருந் தகையாளர். இவ்வயென்றிரத்தல் இளிவென்று கருதிச் சொல்ல நாணுகின்ற எல்லார்க்கும் இனிதுதவ விரும்பித் தமது வீட்டின் முன்பு வெண் மணல் பரப்பி வேண்டிவார்க்கு வேண்டியதை யதில் விளக்க எழுதச்செய்து அதனைக் கண்டு தெளிந்து களி

புடன் உதயினார். உலக நலையயறிந்து உதவி செய்தல் என்
22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல். 425

னும் புண்ணியத்தைத் தினந்தோறும் மனமுவந்து செய்து வந்த
மையால் புண்ணிய கோடடி முதலியார் என்று அனைவரும் இவ
யைப் புகழ்ந்து போற்றினார்.

நீணிலத்திலுறும் ஏழைமார்தீர் நீயிர்வேண்டவன இன்புரி இ
நேரில்கேண்மினவை தருவன்யானலதும் நினைவிலுன்னுமவை
நவிலநீர்

நாணிலென்னுடைய மனைமுன்வாயில்தனில் நன்மணல்யிகுதி
கொட்டிய

நாம்பரப்பியும் இருக்கிறோமதனில் நாடிவந்ததனை யெழுதுயின்
காணிலக்குடனே யருள்வமென்ன அவன்கட்டளைப்படியே
திட்டமாய்க்

கையினுலெழுத உலகையோடுபொருள் கண்டளித்த பிரபு ள்/
யாரெனில்

பூணிலக்குநதி வாகுலத்தில்வரு புண்ணியன்மதிசொள்
கண்ணியன்

புலவர்போற்றுமா கறலின்மேவுமெழில் புண்யகோடியெனும்
பூபனே. (படிக்காசுப் புலவர்)

இதனால் இவர் செல்வம் கனி மரம் போல் எல்லார்க்கும்
நனிபயன் பட்டமை நன்கு தெளிவாம்.

நடுவருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க

படுபனைஉன்னர் பலர் நசச வாழ்வார்

குடிக்கொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணு மாக்கள் ;

இந் காட்டுள் ஏற்றைப் பனை.

நயனுடையான் செல்வம். எவர்க்கும் எளிதில்

என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

குற்றமற்று வாழ்ந்தார் குமரேசா—முற்றும்
 மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றூற் செல்வம்
 பெருந்தகை யான்கட் படின.

(எ)

426

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! சேத்காதி பெற்ற செல்வத்தால் ஏன் பல
 ரும் குற்றமற்று வாழ்ந்தார் எனின், பெருந்தகையான்கண் செல்
 வம் படின, அது மருந்தாகித் தப்பாத மரத்தையொக்கும் என்க.
 மருந்து—பிணி கீங்கும் பொருள், அமுதம் எனினுமாம்.
 தப்பா மரம்—பயன் தருவதில் தவறாத மரம்.

மரத்து அற்று—மரத்தை ஒக்கும். மரம் என்னும் பெயர்
 ஈறு கெட்டு விதியீறாக நின்று அத்துச்சாரியை பெற்று மரத்து
 என நின்றது. ஆயின் மர—அத்து மரவத்து என்றன்றோ நிற்
 தல் வேண்டும் எனின், நிலைமொழியிற்றில் நின்ற அகரவுயிர்முன்
 அசுதுவரின அதன் முதல் கெடும் என்க.

அத்தின் அகரம் அகர முனை இல்லை. (தொல்காட்டியம்)

பெருந்தகையான்கண் செல்வம் பொருந்துமாயின் அது,
 வேர் முதலிய எல்லாவுறுப்புக்களும் மருந்தாகித் தவறாது பயன்
 தரும் மரம்போலும் என்பதாம்.

கெல்லி முருங்கை வேம்பு சுரபுன்னை முதலியன பிணி நீக்
 கும் மருந்து மரங்கள் என்பர்.

இலை தளிர் மலர் காய் கனி கட்டை பட்டை வேர் முதலிய
 உறுவு வுறுப்புக்களும் மருந்தெனும் மாண்பாகித் திருந்தி நின்று

உயிர்களுக்கு உறு நோய் நீங்கும் தருவே போலப் பெருந்தகையா
 ன் திருவும் எல்லார்க்கும் பெரும்பயனைத் தரும் என்பது கருத்து.
 வெளியின்று எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்படும் மருந்து மா
 ம்பேருந்திருத்திய பயனைப் பெருந்தகையான் செல்வம் பொருந்
 ததற்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சி
 தக்காதி பால் தெரியப்படும்.

கதை.

சீதக்காதி என்பவர் நெல்லியின் எல்லியிலுள்ள காயற்பதி
 சீலிருந்தவர். திருக்க மாபினர், சிறந்த கல்வியும் சிறந்த

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல். 127

செல்வமும் பொருந்தி வாய்த்தவர். பெருங் கொடையாளி. சிற
 ர்க்கு உதவுதலையே தனக்கு இன்பமாகக் கருதினவர். மழைவள
 ங்குன்றியதால் உணவுப் பொருள்கள் இன்றி உயிர்கள் வருத்திய
 ஒரு காலத்தில் இவர் துணிந்து நின்று ஆதரித்தார். இவரது
 அவ் உபகார நலத்தைப் படிக்காசுப் புலவர்,

ஒர் தட்டி லே பொன்னும் ஒர் தட்டிலே நெல்லும் ஒக்கவிற்கும்
 கார்த்திய பஞ்ச காலத்திலே தங்கள் காரிடப்பேர்

ஆர் தட்டினர் தட்டு வாராமலே யன்னதானத்துக்கு
 மார்த்திய துரை மால் சீதக் காதி வசோதயனே.

என்று பாடிப் புகழ்ந்தார். இவர்பால் பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்து
 சென்ற புலவர் பலர். உயிர் நீங்கியபின் இவ்வள்ளலது மெல்லி ப
 திருவுடம்பைச் சமாதிக் குழியில் வைத்து முடிக்கொண்டிருக்கும்
 பொழுது இவரை நாடி வந்த புலவர் அங்கு நிகழ்ந்ததையறிந்து
 வாடி அவர்பால் ஓடிவந்தார். கண்ணீர் சொரிந்தார்.

தேட்டாளன் காயற்றுரைசீதக் காதி சிறந்த வசீர
 நாட்டான் புகழ்ந்தும்ப நாட்டிவைத்தான் தமிழ்நாவலரை
 ஓட்டாண்டியாக்கி அவர்கடம் வாயில் ஒருபிடிமண்
 போட்டான் அவனும் ஒளித்தான் சமாதிக் குழிபுகுர்சீத.

என்று மனமுருகிப் பாடினார். உடனே குழியிலிருந்து கை வெளியே நீண்டது. அதில் ஒரு விலையுயர்ந்த மோதிரம் இருந்த அணைவரும் வியந்தார். அதனையெடுத்துப் புலவருக்கே தந்தார். அதனால் "செத்துவ் கொடுத்தான் சிதக்காதி" என்று உலகம் அவரைப் போற்றியது. தான் வருந்தினும் மருந்து மரம்போல் தப்பாமல் நின்று உதவிபுரிந்த இப்பெருந்தகையினது ஒப்புயர்வற்ற ஒப்புரவாண்மையை உயர்ந்தோர் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்.

சயாத புல்லர் இருந்தென்ன போயென்ன எட்டிமரம்
காயாதிருந்தென்ன காய்த்தும் பலனென்ன கைவிரித்துப்
போயாசகமென் றுரைப்போர்க்குச் செம்பொன் பிடிபிடியாய்
ஒயாமல் சபவன் வேள் சிதம் காதி ஒருவனுமே

114

428

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வருந்தியும் பெருந்தகையான் பிறர்க்கு உதவிசெய்வான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

218. பண்டுசெல்வக் தேய்ந்து உயிரித்தளி யபேன் என்றிரகு
கொண்டெழ்ந்தார் என்னே குமரேசா—கொண்ட
இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சியவர். (அ)

இ—ள்

குமரேசா! இர மூன்னன் டஞ்சமுற்ற காசத்தும் தன் பால் வந்து இரந்தவனுக்குப் பரிந்து கொடுப்பேன் என்று ஏன் துலரிந்து எழுந்தான் எனின், கடன் அறி காட்சியவர் இடனில் பருவத்தினும் ஒப்புரவு செய்தற்கு ஒல்கார் என்க.

இடன்—விரிவு. அஃது இங்கே செல்வப் பெருந்தகைக்குறித்து நின்றது.

இடள் இல் பருவத்தும்—செல்வம் இல்லாத காலத்தும்.

அறிவுடையார் செல்வஞ் சுருங்கிய காலத்தும் ஒப்புரவு, செய்தற்கு உளந்தாரார் என்பதாம்.

என ஒழிந்தாலும் அறிவோர் ஒப்புரவு செய்தலை ஒழியார் என்பது கருத்து.

அறிவுடையான் திரு எய்தினால் அஃக ஊருலரி கீர்போலவும் ஊர்நடுவே நிற்கும் கனிமாம் போலவும், எல்லா உறப்புக் ளும் பயன்படுகின்ற மருந்துமரம்போலவும் எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்படுமென்று மேல் முன்றினும் முறையே கூறினார். இதில் அத்திருச்சுருங்கினும் அவர் ஒப்புரவு செய்வதில் சுருங்கார் என்றார்.

பிறர்க்கு உதவுதலையே தமக்குக் கடமையாகக் கருதிப் பேணும் பேரறிவுடையார் வறடையுற்ற காலத்தும் தாம் செய்யத் தக்க உதவியைச் செய்தே விடுவர் என்பது கருத்து இஃது இராசமான்னன்பால் உணரப்படும்.

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்,

429

கதை.

இரகு என்பவன் சூரியகுலத்தில் தோன்றி விளங்கியவீரிய வேந்தன் சூரிய குணங்களெல்லாம் சேரப்பெற்றவன். தீர்க்கபாகு என்னும் அரசர் பெருமானது அருமைத்திருமகன். அறிவு, அருள் ஆகன்ற அழகு அமைதி வீரம் செம்மை சீலம் முதலிய எல்லா நலங்களும் இயல்பாகவே இவன்பால் எய்தியிருந்தன. குலதலைசுலய விளங்கியிருந்தமையால் இவன் வழித்தோன்றலாகிய இராமமூர்த்தியும் இராகவன் எனப் பெற்றார். இராகவன்—இரகுமரபில் உதித்தவன். இவனதுகீர்த்தி புத்தேளுடைத்தும் புகுந்தலவியது. மகாகவிராகிய காலிதாசர் இவனதுகீர்த்தியையும், மரபையும் வடமொழியில் இனிமையாக விளக்கியுள்ளார். அந்நூல் இரகு வம்சம் என்னும் பெயரான் வழங்குவருகின்றது. இப்பேரறிவர்

என் தான் பெற்ற செல்வமெல்லாம் பிறர்க்கே உதவி இறுதியில்
 வறுமையை செய்தினான். பொற்கலத்தில் பாஸ்டிசில் உண்ட இப்
 புண்ணிய வேர்கள் மட்கலங்களை மணியில்வைத்து வழங்கிவாழ்
 ன்தான். அவ்வளவு வறியகாலத்தில் கவசர் என்னும் வேதியன்
 ஒருவன் இவனை நாடிவந்தான். வந்தவனை உபசரித்துக் கால்கழு
 வுமபடி மட்கலத்தில் நீரைமொண்டு கொடுத்தான். அரசன் வறிய
 நிலையை அந்தணன் உணர்ந்தான். கவன்றான். யாதங்கூறாமல்
 அகன்றான். இவன் அடுத்த யினயினான். என் குருவுக்குக் கா
 ணிக்கை தரும்பொருட்டு நிற்பால் பதினாறுகோடி பொன்பெற
 வந்தேன் நின் நிலைமையைத் தெளிந்து பேசாது நீங்குகின்றேன்
 என்றான். அவனைத்தடுத்த நிறுத்திக் குபேரனோடு அளிப்புகி
 தேனும் அவன் விரும்பிய பொன்னைக் கொண்டுவந்து கொடுப்
 பேன் என்று வில்துடன் விண்ணோக்கி எழுந்தான். இவ்வழிபு
 னணியை அந்நிதிபதி யுணர்ந்தான். ரெஞ்சுருகினான். மணியி
 பொன்னும் இவன் உரண்மணியில் அணி அணியாகக் குவியும்படி
 செய்தான் அதன்மீன் ஈந்து மகிழ்ந்து இன்புற வாழ்ந்தான்.
 இடன்இல் பருவத்தும் அறிவேர் ஒப்புரகிற் கு ஒல்கார் என்ப
 லை உலகம். இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் பிரிவை இரகுவயிசத்தில் காண்க.)

430

நிருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வறுமையுரினும் அறிவேர் உபசரிப்பர் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

219.

குன்ற இளையான் குடிமாறர் செய்நீர்மை
 குன்ற நொந்தார் என்னே குமரேசா—என்றும்
 நயனுடையான் நல்கூர்ந்தா னாதல் செய்நீர்மை
 செய்யா தமைகலா வாறு

(க)

இ—ள்.

குமரேசா! குன்றாத இனையாங்குடி மாறர் ஏன் செய்
நீர்மை குன்றியதால் நொந்தார் எனின், நடன் உடையான் நல்
கூர்ந்தான் ஆதல் செயுநீர்மை செய்யாது அமைகலா வாறு என்க.
நயனுடையான் என்றது உபகாரியை.
நல்கூர்ந்தான் ஆதல்—வறியவனாதல்.
செயும் நீர—செய்யத்தக்க கடமைகள்.

அமைகலா ஆறு—அமைதியுறுத்தன்மை. அஃதாவது மனக்

ஒப்புரவு செய்தொழுகும் அறிவுடையானுக்கு வறுமையா
னின் தான்செய்யவேண்டுமென செய்யமுடியாதபடி
தன்புறுவதே என்பதாம்.

தான் துய்க்கப் பெறாமெக்காக உபகாரி வருந்தான். பிறர்
க்கு உதவியெய்ய இயலாமைக்கே வருந்துவன் என்பது கருத்து.

தனக்கு துகர்தற்கு உரியன இல்லையே யென்று சிறியோர்
கவல்வர், பெரியோர் பிறர்க்கு உதவ இல்லையே யென்று வருந்து
வா என்பதாம்.

வறுமையால் தாம் வருந்துவதினும் பிறர்க்கு உதவப் பெற
மைக்கே அறிவோர் பெரிதும் வருந்துவர் என்பது இதில் உணர்த்

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

331

தப்பிட்டது. இவ்வுண்மை இனையாங்குடி மாற நாடனாயால்
உணரப்படும்.

கதை.

இனையான்குடி மாறநாயனார் உள்ளன வெல்லாவற்றையும்
 பிறர்க்கே உதவி வறுமையிக்கு உணவின்றி பிரந்த ஒருநாள் தம்
 பால் வந்த பெரியவர்க்கு உதவுதற்கு ஒன்றியில்லையே யென்று
 உளமிக நொந்தார். தானுத்தன் மனைவியும் உணவின்றி யிருப்ப
 தற்காக வருந்தவில்லை. வந்தவரது பசியை நீக்கமுடியாமையை
 நினைந்தே பெரிதும் வருந்தினார். பரிசேயால் தளைத்துப் பறித்
 திருந்த இவர் அப்பெரியவருக்கு உதவிசெய்யக் கருதினார். இரு
 ளில் எழுந்து வெவியே சென்றார். சீரை முளைகளை வாரிக்கொ
 ணர்ந்தார். பக்குவஞ்செய்து பரிவுடன் நல்கினார்.

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினும்
 இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவள்
 தமக்கு நாயின் னடிசில் தகவுற
 அமைக்கு மாறென்ற நேயணங் கேயென. (1)

உள்ளம் அன்புகொண் டேக்கவோர் பேரிழை
 கொள்ள முன்கவித் துக்குறி யின் வழிப்
 புள்ளுறங்கும் வயல்புகப் போயினார்
 வள்ள வாரினை யான்குடி மாறனார். (பெரிய புராணம்) (2)

செய்யவேண்டிய ஒப்புரவைச் செய்யமுடியாமலும்கே நாய
 னார் வருந்தினார் என்பது இவற்றால் நன்கு தெளிவாம்.

பிறர்க்குதவி செய்ய முடியாதபடி யெய்துகின்ற இயல்பை
 யே அறிவோர் வறுமையாகக் கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

220. வெள்ளி கொடுவா யெனவுரைத்தும் மாவளியேன்
கொள்ளென்று தந்தான் குமரேசர்—தள்ளாத
ஒப்புரவி னூல்வரும் கேடுவின் அஃரிதாருவன்
விற்புக்கேடடடக்க துடைத்து. (10)

இ—ன்

குமரேசர்! வெள்ளி கொடுவாய் எனச் சொல்லித் தடுத்தும் மாவளியேன் கொள் என்று சொந்தகான் எனின, ஒப்புரவு செய்தவினால் கேடு வரும் எனினும், அஃரிது ஒருவன் விற்புக்க கொள்ளுந் தகுதியை உடையதென்க.

விற்புக்கேடடடக்க துடைத்து—விற்புகொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளுந் தகுதியையுடையது.

ஒப்புரவு செய்தவினால் கேடுவருமென்று பிறர் சொல்லினும் அக்கேட்டைத்தன்னை விற்றாரினும் ஒருவன் கொள்ளவேண்டும் என்பதாம்.

தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கேனும் அறிவோர் ஒப்புரைவைச் செய்தற்கு ஒப்புக்கொள்வர் என்பது குறிப்பு.

பொருட்கேடு வருமென்று பிறர்க்கித்துத் தடுப்பினும் அறிவோர் தம்மைக் கொடுத்தேனும் ஒப்புரவென்னும் உயர் நலத்தைக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது மாவளிபால் உணரப்படும்.

கதை.

மாவளி என்பவன் பிரகலாதன் புதல்வனான விரோசனன் என்றும் அசுரமேந்தன் திருமகன். தாய் பெயர் சயதேவி. கொண்டயும் வீரமும் அடையப் பெற்றவன். மீதலம் பூதலம் பாதலம் எ

ன்தும் முவகை உலகங்களுக்குத் தலைமையெய்தி இவன் அரசு
புரிந்தான். கிந்தியாவலி என்னும் தனது அருமை மனைவியோடு
கூடி வாழ்ந்து நூறு புதல்வர்களைப் பெற்று எவ்வகைத் தாரும்
போற்றத்தக்க பெரும் புத்தி பெற்றான். இவனது அரசாட்சி

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

483

யையும் பிறமாட்சியையும் கண்டு இர்திரவ்: பொருமைகொண்டா
ன். இவனைப் பொருதுறிவல்ல முடியாதென்று தெளிந்த திரு
மாலி-ஞ் சென்று ஒரு சூழ்ச்சியைச் செய்து இவன் பொருள்
முழுதும் கவரும்படி வேண்டினான். மாலுங் குறளாய் இவன்
பால் வந்தார் மூன்று அடி மண் தா என்றார். மாற்றாது கொடுக்க
மாடலி துணிந்தான். தனக்குக் குருவும் மந்திரியுமாகிய சக்கிர
ன் தறித்தான். “உன்னைக் கொடுக்கக் கருதி இவர் வந்துள்ளார்
கொடுக்காதே” என்று கடுத்து அய் உஞ்சத்தை நெஞ்சறியத்தேற்
றினான். என் கொடையால எனக்குக் கேடு வரினும் அதனை ந
ன்றென்று கொள்வேன் என்று அரசன் துணிந்து கொடுத்தான்.
மாலும் தமது பலரடியால் உலக முழுவதையும் கொண்டு இவனை
யும் ஆட்கொண்டார். தன்னைக் கொடுத்தும் ஒப்புரவு செய்த
இப் பெருந் தகையின் வள்ளற் குணத்தை உலகம் புத்திந்தது. த
டுத்துரைத்த வெள்ளியை நோக்கி மாலலி கடுத்துரைத்தவை இ
தனடியில வருகின்றன.

எதித்தொரு வருக்கொருவர் சுவகலின் முன்னே

தடுப்பது நினக்கீதழ கோதகையில் வெள்ளி

கொடுப்பது விலக்குகொடி யோயுனது சுற்றம்

உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றிவிடு கின்றும் (1)

வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்

வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்

எள்ளுவ என்சில இன்னுயிரேனும்

கொள்ளுதல்தீது கொடுப்பது நன்றால். (2)

(இராமாயணம்)

ஒப்புரவு செய்வதில் மாவளி கொண்டிருந்த திட்டம் இவற்றின் இனிது தெளிவாம். தன்னை விற்றாவது ஒப்புரவு செய்ய வேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பெருந்தகையாளர் மேசம்போல் னைமாறு கருதாமல் ஒப்புரவு செய்வார். அவர் முயன்றீட்டிய பொருள் எல்லாம் தக்கவர்க்கே

43

திருக்குறட் குமரேசு வெண்பா.

உதவுவர். ஒப்புரவுபோல் சிறந்தது யாண்டும்க்கீ. உலக நடைபையறிந்து உதவி செய்யாதவன் பிணந்தோடொப்பன். உபகாரி செல்வம ஊருணி ரீர்போல் எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்படும். அஃது ஊர் நடுவே நிற்கும் கனிமரம் போல்வதாகம். அது மருத்து மரம்போல் நின்று எல்லாநடைய வறுமை நோயையும் நீக்கும். வறுமைக்காலத்தும் அறிவேர் பிறர்க்கு உதவி செய்வார். பிறர்க்கு உபகாரி உப பொறையே அறிவேர்க்கு வறுமையாம். தம்மை விற்றாயினுட் அறிவேர் ஒப்புரவைச் செய்வார்.

உ.உ-வது ஒப்புரவறிதல் முற்றிற்று.

உ.உ-ம் அதிகாரம் ஈகை.

ஆல்தாவது இல்லையென்று இரந்தார் எவர்க்கும் இல்லை என னுது கொடுத்தல். பிறர்க்கு உபகரித்தகையே தமக்குக் கடமையாகக் கருதி ஒப்புரவு செய்கொழுகும் ஒப்பமுடையார் கண்ணே இஃது ஒப்ப சீகமுமாகலிச் அநன் பிண வைக்கப்பட்டது. அது புக்கையுமும் இஃது அதனோடு புண்ணியத்தையும் பயக்குமென்க.

221. வள்ளலுயர் பேசன் வழியார்க்கே யிந்தமயில்
 கொண்டாடிமேன் தந்தான் குமரேசா—தள்ளும்
 வழியார்க்கொன் றீவதே யிகை மற்றெல்லாங்
 குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து. (ச)

இ—சு.

குமரேசா! பேசன் என்பவன் வழியவர்க்கே கொடுத்து
 ஏன் ஒருமயிலுக்கும் போர்வையைக் கொடுத்தான் எனின், வழி
 யார்க்கு ஒன்றை சுவதே சகை, மற்று எல்லாம் குறியெதிர்ப்பை
 நீரதுடைத்து என்க:

222-ம் அதிகாரம் சகை,

சீரீ

குறியெதிர்ப்பை—சைம்மாற்று: அஃதாவது அளவுகுறித்து
 சிதழ்வில் கொடுத்து அவ்வாறே எதிரவில் கொள்வது என்க.

எதிர்ப்பை—எதிர்பெறும்படி இயிவது என்னும் எதுவான்
 வந்தது. பொருளுடையார் பதிலுதவி செய்யும் இயல்புடையார்
 முதலாயினோர்க்குக் கொடுப்பன எல்லாம் ஒருகைக்கடன் கொடு
 தததாகக் கருதப்படும் என்பார் மற்று எல்லாம் குறிஎதிர்ப்பை நீ
 ரது உடைத்து என்றார்.

எதிர் உதவி செய்யமுடியாத வழியவர்க்குக் கொடுப்பதே
 கொடை. சிற எல்லாம் சைமாற்றாகக் கொடுக்கும் இவ்வினை
 யுடையது என்பதாம்.

இல்லார்க்கு சுவதே சகை என்பது கருத்து.

ஒரு பொருளும் இல்லாதவர்க்குத் தமது உறுபொருளை
 உதவுவோரே உயர்ந்த கொடையாளர் என்பது இதில் உணர்த்தப்
 பட்டது. இவ்வண்மை பேசன்பால் உணரப்படும்.

பேசன் என்பவன் கடைஎழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். மலை நாட்டுக்குத் தலைவன். கண்ணடியென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு பெண்மணியை மணந்து களிப்புடன் வாழ்ந்தவன் தாழ்ந்தானாயுயர்த்துத் தண்ணளியுடையவன். தனது அரிய பொருளையெல்லாம் வறியவர்க்கே கொடுத்தவன். புறத்தே தகுந்த பொருளும் அகத்தே மிகுந்த அருளும் அமையப்பெற்றவன். வறுமையோப் பீக்கும் அருமருந்தென இவனைப் புலவர் பலரும் போற்றி மகிழ்ந்தார். ஒருநாள் இவனது நகரையடுத்திருந்த குளிர்மலாச்சொலை யிற் சென்று மாலைபில் உலாவினான். அங்கே மயில்ஒன்று தனது அழகிய கலாபத்தை விரித்து விழைவுடன் ஆடியது. உடல் பணித்து மயிர்சிலிர்த்து ஆடியபின் கூவி நின்றது. அதனைக் கேட்டு உடனே இவன் அருள்மீக்கொண்டான். குளிர்மலாச்சொலை அது வருந்திக் கூவியதாகச் சுருதினான். பொற்சாரிகையிட்ட

55

416

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தனது விடையுயர்ந்த போர்வையை அதன் மேல் போர்த்தான். நகரை நோக்கி மீண்டான். வறியார்க்கே கொடுத்து அரிய புகழைக்கொண்ட இவனது சகையின் இப்பலையும் ஒரு புகழை மாட்டும் அருள்சாரந்து செய்த பெருந்தகைமையையும் உலகம் விழந்து புகழ்ந்தது. (இதன் விரிவைப் புறகாணாற்றில் காண்க.)

வானம் வாய்த்த வளமலைக் களான்

காண மஞ்சைக்குக கலிங்கம் நக்கிய

அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமசன்

பெருங்கல் நாடன் பேசனும்.

(சிறுபாணாற்றுப்படை)

ஆற்றாநர்க்கு அளிப்போர் அறங்கலை பகர்வோர்
 ஆற்றாமாக்கள் அருட்புகி களேவோர்
 மேற்றே யுகுகை யெய்கெறி வரழ்க்கை (மணிமேகலை)
 ஏற்றகை மாற்றாமை யென்னாறு தாய்வரையா
 ராற்றாதார்க்கீவதாம் ஆண்கடன்—ஆற்றின்
 மலிகடற் றண்சேர்ப்ப மாத்வார்க்கீழல்
 பொலிகடன் என்னும் பெயர்க்து. (நாலடியார்)
 இதனால் கொடையின இயல்பு கூறப்பட்டது.

222. வள்ளலாற் கன்னன்று வந்தகண்ணன் பாலொன்றுங்
 கொள்ளாதேன் ஈந்தான் குமரேசா—உள்ளபடி
 நல்லா நெனினும் கொள்து மேலுலகம்
 இல்லெனினும் ஈதலே நன்று. (2)
 இ--ள்.

குமரேசா! கன்னன், தன்பால் வந்த கண்ணன் பால்
 தான் ஒன்றுங்கொள்ளாது ஏன் ஈந்தான் எனின், நல்ல ஆறு எனி
 னும் கொளல் தீது மேல் உலகம் இல் எனினும் ஈதலே நன்று
 வன்க, மேல் உலகம்—முத்தியுலகம்,

23-ம் அதிகாரம் ஈகை.

437

கொளல்—தாறல். நல் ஆறு எனினும்—நல்ல தெறி என்
 று சொல்லினும். உன்மை அங்ஙனம் சொல்வார் இன்மையைச்
 சுட்டி நினைந்து.

ஏற்றலே மேலுலகிற்கு நல்ல தெறி என்று கூறினும் அது
 தீது, ஈந்தார்க்கு மேலுலகம் இல்லை என்று சொல்லினும் ஈதலே

கொள்வோர் துன்பவுலகத்தைத் தொடர்வர். மேலார் இன்பவுலகத்தை வயதுவர் எனபது உண்மை. இதனை மாற்றிக்கூறியாரெனும் மயக்கினும் மயங்கலாகாது என்பார் "கொளல் தீது நாதல் நன்று என்றார்.

நியவை யெவற்றினும் எற்றிலே நியது. நல்லவை எல்லாவற்றினும் நகலேமிக்கவும் நல்லது என்பது உருத்து.

பிறர் பொருளைச் சிறிதும் கொள்ளாமல் தன் பொருளைக் கொடுத்தலே ஒருவனுக்கு நன்மை என்பது ஸ்திரீதில் உணர்த்தப்பட்டது. சூவ்யன்மை கன்னனபால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

ஈசையாலும் வாகையாலும் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாத கொடை வீரனாகிய கன்னன் பாரதப போரில் துரியோதனனுக்கு துணை நின்ற பதினாறு நாள்வரையும் பொருதான். பத்தினேழாம் நாளில் கசிம போர் புரிந்து முடிவில் விசயனுடைய வெவ்விசய கணைகளால் உடல் முழுதும் துறை படடுத் தளர்வுடன் விழுந்தான். உதிரம்பெருகியது. அவன் தரித்திருந்த மாலையும் முடியும் சவசமும் குண்டலக்களும் நிறங் குலைந்தன. ஆயி அகத்தேர் புறக்கதோ என்னும்படி யாயது. உவ்வமையம் திருமால் ஒரு முனிவர் வடிவங்கொண்டு அவன் பால் சென்று வறுமைமிக் குடையேன் ஏதேனுந் தருக என்று இரகநார். அந்நிலைமையி லிருப்பினும் கனனன மகிழ்ந்து என்னவேண்டுமென்றான். கன்னன் அவன் செய்த புண்ணியத்தையே உதவுமபடி வேண்டித் தன்னன் மகிழ்ந்து தன் மரபில் பாயந்துள்ள அம்பைப்
 408 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

திலிருந்து பெருகிய குருதி நீரால் உறுதி கூறித் தந்தான். மாய முனிவர் கொண்டார். உனக்கு யாது வேண்டும் என்றார். கண்ணன் என்று தெளிந்தும் அவ்வள்ளல் ஒன்றும் கொள்ளவில்லை. அவர் பீண்டும் வேண்டினார். யான் இன்னும் பிறந்தால் இல்லையென்று இரப்போர்க்கு இல்லையென்றாத இதயத்தோடு பிறப்பியென்றார். திருமால் மகிழ்ச்சி தன்னுருவம் காட்டி இன்னருள் செய்தார். ஒன்றுக் கொள்ளாமல் இன்னுயிர்த் துணையாய் நின்றான் புண்ணியத்தையுக் கொடுத்த அப்புண்ணியன் வண்மையை அனைவரும் எண்ணியெண்ணி வியந்தார். (இதன் கிரிவைப் பாரதத்தில் காண்ட).

பாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கள் மாயா

தெருகிய கைகொ டிரந்தவ ரெந்தாய்

வாய்ந்தவர் என்பவர் வியந்தவ ரேனும்

ரந்தவர் அல்ல திருந்தவர் யாரே. (கம்பர்)

சுதல் ஒன்றே என்றும் நன்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

223. தென்னு குமணனொன்றுஞ் செப்பாம லேன்தலையைக்
கொள்ளெனமுன் தந்தான் குமரேசா—என்றும்
இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமையிதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள். (௩)

இ.—ள்.

குமரேசா! குமணன் இல்லையென்று சொல்லாமல் தன் தலையையும் ஏன் கொடுத்தான் எனின், இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமையும் ஈதலும் குலனுடையான் கண்ணே உள என்க. இலன் என்னும் எவ்வம்—வறியன் என்னும் இவிரைவு, குலனுடையான்—மேன்மகன்.

இலன் என்னும் இவிரைவியைச் சொல்லாமையும் தன்பர,

ஊள் எதைப் பிறர்க்கு உவந்து சததும் ஆசிரிய இவ்விரண்டு நலங்கு

23-ம் அதிகாரம் சதை.

439

ளும் குலமகனிடமேதான் இயல்பாக அமைந்துள்ளன என்பதாம்.

ஏற்றல் தீது சதலே நன்று என்று மேற்குறித்த மெய்மையைக் குலமகன் ஒருவனே குறிக்கொண்டொழுருவான் என்பார் 'குலமகன் கண்ணே உள' என்றார்.

உள என்பது அஃறிணைப் பன்மைக் குறிப்பு முற்று ஆகி உரையாமையும் சததும் என்னும் இரண்டி எழுவாயும் கொள்ள தின்றது.

உள என்னும் பயனிலைக்குப் பன்மை குறித்து சதல் ஒன்றையே எழுவாயாகக்கொண்டால் இதில் பல பொருள்கள் கொள்ளப்படும்.

அவை

1. இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை சதல்—வறியன் என்னும் துயர் மொழியைத் தன்முன் ஒருவன் கூறுதபடி கொடுத்தல் எனவும்,

2. தன்பால் வந்தவன் இலன் என்னும் எவ்வத்தைப் பின்னும் போய்ப் பிறரிடஞ் சொல்லாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

3. இலன் என்னும் எவ்வத்தை வந்தவன்பால் தான் சொல்லாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

4. தன்னிடம் வந்துபோனவன் பின்பு அவனிடம் வருபவர்க்கு இலன் என்று உரையாமல் அவன் கொடுக்கும்படி கொடுத்தல் எனவும்,

5. தன்பால் வந்தவனைக் குறித்து இவன் இல்லாதவன் என்று இகழாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

6. பொருளிருந்தும் ஈயாதவனாதலால் இவன் இல்லாதவனே என்று தன்னைக் குறித்துப் பிறர் பழியாதபடி கொடுத்தல் எனவும்,

7. இலன் என்று சொல்லி இன்னுள் வந்து எப்பால் இயந்த

தீர்த்துக்குறிப்புரைவேண்பா.

ன் என்று பிரரிடம் அதனை உரையாமல் கொடுத்தல் எனவும்,
 தன்பால் வந்துவனை இல்லாதவன் என்று பின்பு பிறர் சொல்
 லாதபடி. கொடுத்தல் எனவும் வருவனவாம்.

இவை முறையிப குறிப்பறிந்து கொடுத்தல், வறுமை நீங்கக்
 கொடுத்தல், தாவாறு கொடுத்தல், நிரம்பக் கொடுத்தல், பழியாம
 ல் கொடுத்தல், பழிக்காநீசிக் கொடுத்தல், கூறுது கொடுத்தல்,
 பெருகக் கொடுத்தல் எனக் கருதப்படும்.

பொருள் முதலியன டாவும் இலாபத்தான் எவ்வித நிகையி
 னை பெய்தியிருப்பினும் தன்பால் வந்து வேண்டினவனுக்கு யான்
 இது பொழுது ஒன்றும இல்லாதவன் என்று சொல்ல இசையா
 மையும் தலையினையேனும் மனமுவர் ஏ கொடுத்தற்கு இசைதலும்
 குலமகடுவருவனுக்கே கூறும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
 இவ்வண்மை குமணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

குமணன் என்பவன் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்க
 ளுக்கு முன்னர் கொங்கு நாட்டில் ஆம்பிராவதி என்னும் நதிக்குத்
 தென்பால் அமைந்திருந்த குமணாபுரி யென்னும் நகரிலிருந்
 து அரசுபுரிந்த ஒரு குறுகில மன்னன் பேரறிவாளன் அரு
 ளால் பொறையால் ஆற்றலால் பெரியவன். எந்தகை மாற்றாமல்
 எதையும் கொடுப்பவன். நிறையும் நீதியும் இறை வழுவாதவன்.
 எந்தவேகையும் சொந்தவர் துயரறிந் தின்னல்
 தந்தபேர் தன மைந்தனை யாயினுந் தக்க
 பந்த மாதிய விதிப்படி. தண்டனை பணிக்குஞ்
 சிந்தை யாதிபன் சிந்தையின் நீங்கிய செம்மல்.

மருவி நோக்கினர் வதனமாம் பங்கய மலர்க்கும்
 பரவி யேபுவி சுடுக்குறும் பரவமாம் பனிக்கும்
 சரள மாகிய கவிவலோர் கலியிருள் தனக்கும்
 இயிற் பாமொன அளிப்பிய வணிகென்றும் வந்தவர் ௩௫

23-ம் அதிகாரம் சீனக்.

இவ்வகை நலவகளைல்லாம் ஒன்றாக யெய்தியிருந்த இப்பெருந்தனைக்குத் தம்பி ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் அமணன். பொருளையெல்லாம் சிறந்தே கொடுத்து அண்ணன் கொடுத்தென்றான் என்று அமணன் சினந்தான் பின்பு அமர் செயவந்தான். இளையவன் நிலைமையை யறிந்து அனைத்தையும் அவன்பால் கொடுத்தவிடும் குமணன் தனித்து ஓர் வனநகில் புகுந்து தங்கியிருந்தான். அமணன் அரசரிமையை ஆடைந்து மகிழ்ந்தான். அவ்வளவில் அவையாமல் குமணனைக் கொல்லவங் கருதினான் அவன் தலைபினைக் கொணர்வோருக்குப் பெருநிதி நடுவதாகப் பறையறைவித்தான் அவ்வன்பாலைக் கொல்லத் துணிவார் யாரும் இல்லை. இந்நிலையில் நுபப பெருந தலைச் சாதரணர் என்னும் புலவர் ஒருவர் குமணனை நாடி வந்தார். நகரில் இவையென்று தெரிந்தார். இருந்த இடத்தில் சென்று கண்டார்.

ஆடெரி படர்ந்த கோயிர் அடுப்பில்
 ஆய்பி பூப்பத் தீப்பசி யுழப்ப
 இல்லி தூர்ந்த பொல்ல வறுதளம்
 சவைதொறஞ் சவைதொறும் பால்காணாமல்
 குழவி தாய்முகம் நோக்க
 மனை யெனமுதம் நோக்க யாரும்
 நின்முதம் நோக்கி வந்தனங் குமண.

என்று தமது வரிய நிலைமையைத் தெரியப் பாடினார். குமணன் கேட்டான். புலவர் நிலைமையைத் தெரிநகான். அவரது இன்

மைவய நீங்கத் தன்பால் ஒன்றும இல்லையே என்று எண்ணியேய்
கினான். தம்பி கூறியுள்ளதை நினைந்தான. உடனே தெளிந்து
மகிழ்ந்தான். புலவர்! என் தலையைக் கொண்டுபோய் என் தம்பி
கைக்கொடுத்தால் அவன் உடங்குப் பெருநிதி தருவான், தடை
தொன்றுமின்றி இதனைக் கொய்து கொண்டுசெல்லும் என்று
சொல்லிப் புலவர் கையில் வாளைக்கொடுத்துத் தன் தலையை நீட்
துனான். புலவர் பதைத்துப் பரிந்தார். உண்மையுணர்ந்தார்.
அதன்பின் தமது மதிநலத்தால் இருவரையும் இணைத்துக் குமண
கூறு.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கீன யாசனைக்கினர். இலன் என்னும் எவ்வம் உரைபாமல் தன்
தலையைச் சந்த இப்பெருந்தகையை உலகம் தலைவள்ளல் என்று
புகழ்ந்து போற்றியது. (இதன் கீரிவைக் குமணன் கதைபில்
காண்க.)

அந்த நாள் வந்திலை யருங்கவிப் புலவோய்
இந்த நாள் வந்த நீ நொக்கனை யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலையினைப் பெற்றுன் வெறுமைநோய் களையே.

இது புலவரை நோக்கிக் குமணன் கூறியது.

இலன் என்னால் சமயேன குலமகன் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

224. ஏனோ நளந்துன்பம் எய்தினான் வானவர்தன்

கோணிரத்த போது குமரேசா—தானா

இன்ன திரங்கப் படுதல் இரத்தவர்

இசமுடும் காணும் அளவு.

(d)

இ—ள்.

குமரேசா! இந்திரன் வந்து தன்பால் இரத்தபோது
நளன் ஏன் துன்பமுற்றான் எனின். இரத்தவரது இன்முடிவ்காணும்

அளவும் இரக்கப்படுதலும் இன்னொது என்க.

இன்னொது—இனிது அல்லாதது. துன்பம் என்றபடி.

இரத்தல்—பிறரிடஞ்சென்று ஈ என்று கேட்டல்.

இரக்கப்படுதல்—இரப்பவர்க்கு ஈயும்படி இருத்தல்.

இரத்தலில் தான் துன்பம் உண்டு ஈதலினும் அஃதுண்டென்றது அதனைச் செய்வாரது தகுதி கருதி என்க.

இரத்தவரது இனிய முகத்தைக் காணும் அளவும் இரக்கப்படுவோருக்கும் துன்பமாம் என்பதாம்.

23-ம் அதிகாரம் ஈல்

343

துன்பால் வந்து இரத்தவன் தான் கொடுத்ததைப் பெற்று அதனால் அவன் முகமலர்ந்து நிற்பதைக்காணும் வகையும் வள்ளல்கள் உள்ளாம் மகிழ்வருது என்பது கருத்து.

இரப்போர் முகமலர் ஈவோர் அகமலரும் என்க. இரத்தவன் விரும்பியது எதுவோ அதைக்கொடுத்த அவனை அனுப்பும்வகையும் இவன் என்னுடல் ஈயும் குலமகனுக்கு இன்னமை நீங்காதென்பது இதில் உணர்ந்தப்பட்டது. இவ்வண்மை நளன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நளன் தமயத்தியை மணஞ்செய்யும் பொருட்டு அவள்தங்கியிருக்குந் நிரந்தரையடைந்தான். அரசர் பலரும் அவ்வாறே அங்குவந்து செறிந்தார் வானவரும் வந்தார். வருணனோடு வானவர் தலைவனும் வந்தான். வந்த இந்திரன் நளனது பேரழவை நோக்கி வியந்து மகிழ்ந்தான். அவனையன்றி தமயத்தி தன்னை விரும்பாபென்று தெளிந்தான். அவனையே தூதனுப்பி அவள் வாயிலாக அவளைப் பெற்றுவிடவேண்டுமென்று இந்திரன் நளன்பால் தந்திரமாக வந்தான். நளன் பணிந்து உபசரித்தான். இந்திரன் ஒன்று வேண்டி உன்பால் வந்தேன் என்றான். நளன் அதனைக் கேட்டான். அவன் கேட்டதைக் குறிப்பறிந்து கொடுக்க விரும்பினான். ஆனால் ய்ருப்பம் இன்னதென்று தெரிந்திலன்.

அதனால் பெருந்துயர் அடைந்தான். இரந்தவர் இன்முதம் காணும் அளவும் இரங்கப்படுதலும் இன்னொது என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. (இதன் விரிவை நான் நூதில் காண்க.

குறிப்பறிந் திதலே கொடைமற்றின்றென
மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்க லாதலின்

.பெறற்களும் ஆவியும் பெட்டி வீசுவன்

திறப்பட இவருளர் தெரிந்த தில்லையால். (சைடதம்.)

இரந்தவரது முகமலர்ச்சியைக் காணும் வரையும் ஈவோர்க்கும் துன்பமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

86

224

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

225. அம்பரீ டன்வலிமைக் காற்றாமல் கோபமுனி
கும்பிட்டேன் வீழ்ந்தார் குமரேசா—அற்புதியின்
ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அபபசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலிற் பின்.

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! அம்பரீடன் வலிமைக்கு ஆற்றாமல் ஏன் கோபமுனி கும்பிட்டி வீழ்ந்தார் எனின், ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியை ஆற்றல் அதுவும் அபபசியை மாற்றுவாரது ஆற்றலிற் பின்னும் என்க.

கோபமுனி—துருவாசர். ஆற்றுவார்—தவந் செய்வார்.

ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல்—தவந் செய்வார்க்கு வலிமையாவது தம் பசியைப் பொறுத்தலேயாம்.

தம் பசியைப் பொறுத்தலே தவந் செய்வார்க்கு வலிமை; அதுவும், பிறர் பசியை நீக்கும் ஈகையாளரது வலிமைக்குப் பின்னேயாம் என்பதாம்.

உறுபசியை அடக்கி அருந்தவஞ்செய்யும் தவத்தினரைவிட பிறர் பசியை நீக்கப் பேருதவி செய்யும் ஈகையாசர் பெரியவர் என்பது சருத்து.

தானஞ்செய்வான் தவஞ்செய்பவனினும் வலியன் என்பது
இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை அப்பீடன் கண்ணும்
சூருவாசரிடமும் உணரப்படும்.

கதை.

அப்பீடன் என்பவன் சூரிய குலத்து வேந்தன். திரு
மலை நீளந்து தெற்காள் தவம்புரிந்து சிறந்த வர பலங்களைப்
பெற்றவன் சீமதியன்னும் ஓரழகியை மணந்து சிறந்து வாழ்ந்
தான். இத்திரனுடன் ஓர் ஆகனத்திருந்தவன். சிறந்த வீரன்.
அசுரர் டசருடன் தனிநின்று பொருநவன். இவனது அடர் வலி

21-ம் அதிகாரம் ஈகை.

45

பை கோக்கி அமரரும் போற்றினார். பெருங்கொடையாளி.
வழியவரணைவரும் இவனை உயிரெனக் கருதினார். தான் உண்ணு
கின்றதுபோலவே எத்திறத்தவர்க்கும் இவிய உணவையிடும்மகிழ்
வான். எகாதசிகேதாலும் வீரதம் இருந்து அதன் முடிவில் அறு
பது கோதானஞ் செய்து துவாதசியன்று அருந்தவர் பருடன்
இருந்து உணவு அருந்துவான். ஒரு முறை துருவாரர் வந்தார்.
இவன் வநக என்றுபரிந்துப் பாரணை செய்ய விரும்பினான்.
அவர் காமித்தி நதிரில் நீராடி வருவதாகச் சென்றார். அவர்
வரவை இவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். உணவு அருந்துதற்கு
உரியகாலத்தில் அவர் வரவில்லை. வீரதசியமம் தப்பிவிடுமேயென்று
சிறிது வீட்டுகினான். முனிவர் வந்தார். உண்மை தெரிந்தார்.
மருமுன் எச்சில் செய்தாய் என்று சினந்து தமது தவவலியால்
ஒரு புகத்தை யேயினார். அது வெகுண்டு வந்தது. அரசன்
செய்தாயந்த தானமகிமையால் தன்னைகளில் ஓர் ஆதி வந்தது.
அதனால் அதனைக் கொன்றான். அச்சக்கரம் முனிவரையும்

கொல்லக் துணிந்தது. அவர் அஞ்சி ஓடினார். அதுவும் பின்
 தொடர்ந்து விமைந்தது. முனிவர் ஓடிக்கொண்டு மாடேட்டு
 சென்றார். அவர் உன்னை ஆரரிக்க எம்மால் முடியாது, அம்ப
 ரீடனிடமே சென்று அடைக்கலம் புதுக இலகிதல் அழிவாய்
 என்றார். முனிவர் மீண்டார், அரசனையடைந்து வணங்கி அடை
 க்கலம் புகுந்தார். அதன்னை ஆழி அகன்றது. அரசனாரு
 ஈகையால் எப்பிள்ளை புண்ணிய வலியை முனிவர் எண்ணி வியர்
 னார். பசுபை ஆற்றித் தவமபுரிவாரினும் அதனை மாற்றும் ஈகை
 யாளர் வலியர் என்பதை உலகம இவர்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் விளிவைப் பாக்கவதத்தில் காண்க.)

தவத்தினும் ஈகை சிறந்ததென்பது இத்தனால் கூறப்பட்டது.

226. பெற்றனகொண் டேனோ பெறுஞ்சித் திர்ப்பசினோய்
 குற்றமறத் தீர்த்தார் குமரேசா—முற்றுமே
 அற்றார் அழிபசி தீர்த்தால் அஃகோருவன்
 பெற்றான பொருள்வைப்புழி. (ஈ)

கீழ்க்: திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்

குமரேசா! பெருஞ்சித்திரனார் தான் பெற்ற பொருளைத்
 தொகுத்து வையாமல் ஏன் அதனால் சிறப் பசியைத் தீர்த்தார்
 எனின், அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் பெற்றான் ஒருவன் பொருள்
 வைப்புழி அதுவாம் என்க. வைப்பு உழி—வைக்கும் இடம்.

அற்றார்—பொருள்ற்றவர்; வறியர் என்க.

அழி பசி—கடும்பசி. குடிப்பிறப்பு விழுப்பம் மாணம் முத
 லிய எல்லாநலங்களும் அழியும்படி பசிசெய்யும் ஆதலான அஃது
 அழி என்னும் அடைபெற்று வந்தது.

பொருளைப் பெற்றவன் பின்பு தனக்கு உதவும்படி அதனைத்
 தொகுத்து வைத்தற்கு உரிய இடமாவது வறியவரது கொடிய

பசியைத் தீர்க்க இயிவதேயாம் என்பதாம்.

ஒருவன் பெற்ற பொருளைப் பேருதிரும் தரும்படி வைத்தற் குரியதோர் நல்லிடமில்தெனக் காட்டியருளிய நயம் காண்க. கக்கது உயிர்களது பசியை நீக்க ஒருவன் உதவுகின்ற பொருளே ஒன்றுகோடியாய்ப் பின் அவனுக்கு நன்றதரும் என்பது தருக்து. குமகன் பொருள் பெற்றால் பிறர் பசியைத் தீர்ப்பான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பெருஞ் சித்திரனார்பால் உணரப்படும.

கதை.

பெருஞ் சித்திரனார் என்பார் இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்களுக்குமுன் விளங்கியிருந்த ஒரு சிறந்த புலவர் அதிகமான் முதலான வள்ளல்களைப் பாடியுள்ளார். இவரது இனிய கவிதைகளெல்லாம் புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களிற் காணப்படும். நல்லறிவாளராகிய இவர்பால் பொல்லாத வறுமையும் பொருத்தியிருந்தது. அதனால் அல்லல் பல அடைந்தார். குமணவள்ளல் இவரது மதிநலத்தையறிந்து பெரும் பொருள் உதவினார். அதன்பின் மனைகையு நோக்கி வந்து தன் மனைகியை நோக்கி

23-ம் அதிகாரம் ஈகை.

447.

னார். தாம் பெற்ற பொருளை எல்லார்க்கும் உதவி வாழும்படி அவளிடம் கூறினார். அவளும் அவ்வாறே ஆற்றி வாழ்ந்தாள். இவரும் அதனால் என்றும் இன்புற்றார். வறுமைத் தியரால் வாடி வருத்திய பெருஞ்சித்திரனார் பொருள் பெற்றபின் 'உயிர்களை அரும்பசியை நீக்கிய பெருந்தகைமையை உலகம்புகழ்ந்தது. பெருஞ்சித்திரனார் தமது மனைவியை நோக்கிக் கூறிய இனிய மொழிகள் இதன் அடியில் வருகின்றன.

நின்னயர் துறைநர்க்கும் நிரயந் துறைநர்க்கும்

பன்மாண் கந்தினின் கிளை முதலோர்க்கும்

கடுப்பின் ஈடும்பசி தீர யாழ் நின்

நெகங்குறி பெதீர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்

இன்னோர்க் தென்னாது என் னொடுந் குழாது
 வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
 எல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகழுவோயே
 பழந்துங்கு முதிர்த்துச் சிழுவன்

திருத்தவேற் குமணன் நல்செய வளனை. (புறநானூறு.)

பிறர் பசியைத் தீர்த்தலே ஒருவன் பொருள் வைக்கும் இடம்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

227. பண்டு வனம்புகுந்தும் பாண்டவர்கள் வெம்பகிரோய்
 கொண்டலி தென்னே குமரேசா—கொண்டதைமுன்
 பாத்துண் மீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
 திப்பிணி திண்டல் அரிது. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! பாண்டவர்கள் வனம்புகுந்தும் ஏன் பசி
 ரோயை அடையவில்லை எனின், பாத்து ஊண்மீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
 என்னும் திப்பிணி திண்டல் அரிது என்க.

மருநியவன் என்பது மீஇ யவன் என நின்றது. மருநிய
 வன்—பழகினவன்.

448 திருத்தூட் குமரேச வெண்பா.

பாத்து ஊண் மீஇ யவனை—பகுத்து உண்ணாதலைப் பொருந்
 தினவனை.

பசியைத் தீர்த்தலென்றது அறிவொழுக்கங்களை அழித்து
 இழிமைபுடையதாகதையும்வழி வழி நல்கும் அதன் கொடுமை
 கருதி என்க.

பகுத்து உண்டலைப் பழகி வந்தவனை யாண்டும் பசிரோய்
 திண்டாதென்பதாம். இவ்வண்ணம் பாண்டவர்பால் காணப்படும்

பாண்டவர்கள் நாடி முத்து வளைய புழுத்த காணத்தும் இனிய வுணவுகளை யே அருஞ்சி இன்புற்றார். தருமர் ஒருநாள் சவுனக முனிவரைக் கண்டு வணங்கினார். முனிவர் தருமரது பெருந்தன்மையை விபர்து ஒரு மந்திரத்தை உபயோகித்தார். தருமர் தெளிந்தார். அதனை உச்சரித்துக்கொண்டு சூரியனை நோக்கி அருந்தவஞ்செய்தார். சூரியன் தோன்றி ஓர் அற்புதமான பொற்பாத்திரத்தை புதினான். எவ்வளவு பேர்களைக் குறித்து எண்ணினாய் அவ்வளவுக்கும் அஃது இன்னுணாவளிக்கும் இயல்புடையது. அஃது அட்சய பாத்திரம் எனப்படும். நன்னூலான வந்த பண்ணிராயிரம் முனிவர்களையும் தம்மையும் அதனால் ஆகரித்துவந்தார். காட்டில் இருந்தும், நாட்டிலும் கிடையாத நல் உணவையே நாளுந்துய்த்தார். பகுத்துண்டு வாழ்வோரைப் பசினோய் தீண்டாது என்பதை உலகம் இவர்பால் தெளிந்தது.

(இதன் விளிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

சுவோர்க்குப் பசினோய் இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

228.

ஈரமுடன் ஈயாமல் ஏணிமுத்து துன்பமுற்றான்
கோரைநகர் ஆழ்வான் குமரேசா—பாருலகில்
சத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வாய்க் ணயர்.

(சு—)

23-ம் அடிகாரம் சந்தை.

140

இ—ர்.

குமரேசா! கோரைநகர் ஆழ்வான் என் ஈயாமல் இழந்து துன்பமுற்றான் எனின், தாம் உடைமை வைத்து இழக்கும் உண்கணவர்க்கு உவக்கும் இன்பம் அறியார் என்க.

சந்து என்பது எதுகை தோக்கி வளிந்து நின்றது.

வன்சன்மை—இரட்சிநீன்மை. வன்சன்மைவர் என்றது
இரப்பவர்க்கு இரங்கி நாயாத இழிமக்களை என்க.

தாம் உடைமை—தாம் உடைத்தாயிருக்கும் பொருளை.

ஈத்து உவக்கும் இன்பம்—கொடுத்த உவத்தல் என்னும்
இன்பத்தை. இனி, கொடுத்து (வழியவர்) உவத்தலால் எய்தும்
இன்பம் எனவரும்.

பிறர் இன்புறக் கொடுத்தி அதனால் தாம் எய்தும் இன்பத்
தை நாயது வைத்திழந்தும் உலோபர் அறியார் கொல் என்பதாம்.

சிறிய பொருளைக் கொடுத்தாய் பெரிப இன்பத்தினை செய்தா
மல் வந்தே யிழப்பது யாது கருதினோ என்பார் 'அறியார் கொல்'
என்றார். கொல் என்பது ஐயத்தோடு வினாவும் குறித்து
நின்றது. அறிவார் கொடுத்தி இன்புறவர். அறிவில்லாதவர் வை
த்திழந்து துன்புறுவர் என்பது கருந்த.

கொடை யின்பத்தை யறியாத மடையரே தானுபொருளைக்
கொடாமல் வைத்திழந்து சுவல்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்
பட்டது. இது கோரைக்கா லாழ்வான்பால் காணப்படும.

கதை.

சோழநாட்டிலே கோரைக்கால் என்னும் ஊரிலே ஆழ்வா
ன் என்னும் பெயரினையுடைய பொருள் செல்வன் ஒருவன் இருந்
தான். இவன் பொருள் மிகப்பெற்றும் அருள் இலனாயினான்.
கல்கியறிவுந் சிறிது எய்தியிருந்தான். பொருள்மேல் பெரும்
450 திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

பற்றுடையவன். அதனால் அதனை எவர்க்கும் கொடாமல் மிகப்
போற்றி வாழ்ந்தான். இரவலரைக் கண்டால் இவன் கரவுடன்
அகல்வான். இவன் நிலைமையை யறியாமல் புலவரொருவர் இவன்
மேல் பல கவிகள் செய்துவந்தார். பாடிப் புகழ்ந்தார். அவர்

இரமுவர் என்று அஞ்சி இயள் ஒரு வருடங் கழித்துவரின் ஒரு யானை சருகினதேன் என்றான். குறித்த காலத்தில் புலவர் வந்தார். இன்றுஞ் சில காலங்கழித்து வாருங்கள் ஏதுவது கொடுக்கின்றேன் என்றான். இவ்வகையே பலமுறையும் கூறி முடிவில் ஒன்றைக் கொட்டில் மறுத்தான். இவன் வன்கண்மையை ஒளவை அறிந்தான். வசை ஒன்று பாடினான். அதன் பயனாக இவன் பொருள் முழுதும் இழந்தான். சதலின்பத்தை செய்தாதிழிந்தான்.

கரியாய்ப் பரிபாகிக் காரெருமை தானுப்
எருதாய் முழப்புடவை யாகித்—திரிதிரியாய்த்
தேரைக்கால் பெற்றுமிகத் தேய்த்துகால் ஓய்த்ததே
கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடை. (ஒளவை.)

உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்முடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாது
வைத்திடடி னாரிழப்பர் வன்றேயும் மலைநாட
வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி. (நாலடியார்.)

சதலின்பத்தைப் பேரறிவாளரே எய்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

229. என்றும் பலர்கூழ்க் திருந்துண்ண ஏன்உண்டான்
குன்றையூர் எல்லன் குமரேசா—கன்றி
இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிழர் உணல் (க)

இ—ள்.

குமரேசா! குன்றையூர் எல்லன் தனித்துண்ணுமல் ஏன் பலரோடுங் கூடியுண்டான் எனின், நிரப்பியதாமே தமிழர் உணல் இரத்தலினும் மன்ற இன்னாது என்க.

. நிரப்பிய தாமே தமிழர் உணல்—தொகுத்ததைத் தாமே தனிநது உண்டல். ஏதாரம் பிரிநிலை.

மன்ற என்பது தெளிவுப் பொருளை யுணர்த்தும் ஓர் இடைச் சொல். மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும் (தொல்நாப்பியம்.)

சட்டிய வுணவுகளைப் பிறர்க்கு ஈயாமல் தாமே தனித்து உண்ணுதல் இரத்தலினும் உண்மையாக இன்னாது என்பதாம்.

நிரப்பிய என்பதை வினையெச்சமாகக் கொண்டால், ஏதாவது, ஒரு பொருளெல்லையைக் குறித்துவைத்து அதனை நிரப்பும் பொருட்டு ஒருவர்க்கும் ஒன்றுக்கொடாமல் தாமே உண்டு உலோபஞ் செய்தல் இரத்தலினும் இளிவு என்று கொள்ளப்படும்.

ஈயாது உண்ணல் இரத்தலினும் தீது என்க.

முயன்று தொகுத்த பொருளைப் பிறர்க்குதவி வாழ்பவனே குலமகன் என்பது குறிப்பு. இஃது எல்லன்பால் காணப்படும்.

கதை.

எல்லன் என்பவர் தொண்டை நாட்டிலே குன்றையூர் என்னும் நகரிலே பிறந்தவர். வேளாண் மரபினர். பெரிய நிலப்பகுதியைத் தனக்கு உரிமையாகவுடையவர். யாவர்மாட்டும் பேரன்பு வாய்ந்தவர். எல்லாரும் இன்புற ஈந்து வாழ்ந்தவர். இவர் உலையில் அரிசியிட்டால் ஊர்ப்பி நீங்கும் என்பர். ஆபிரக்கணக்கான மனிதர்கள் தினமும் இவர் இல்லில் வந்து அன்னம் அருந்திச் செல்லுவர். பலரும் புடைசூழ உண்டால் அன்றி இவர் ஒருநா

ளும் தனித்து உண்ணுவதில்லை. நான்கு திசைகளினும் இருந்து
 நாளும் இவரை நாடி வருவார் பலர். எவர் வரினும் இனிய முகத்
 தோடு உபசரித்து அவர் குறித்ததை உடனே கொடுத்தனுப்புவர்.
 இவரைச் சோதிக்கக் கருதிய ஒருவனுக்குத் தமது உடற்றசை
 யையும் கொடுக்கத் துணிந்தார்.

57

452

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆலெங்கே யங்கே யரும்பறவை ஆலமர்ந்த
 மாலெங்கே யங்கே மலர்மடந்தை—கோலஞ்சேர்
 செங்கே தகைமணக்கும் செங்குன்றை எல்லினங்கே
 அங்கே யிரவலவெல் லாம். (பொய்யாமொழி)

இதனால் இவரது ஈகைக்குணம் இனிது தெளியப்படும்.
 ஈயாது உண்டல் இரப்பினும் இளியெவன்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

230.

ஈதலியை யாமைக்கேன் இன்னுயிரும் நீக்கரின்றார்
 கோதறுகா ளத்தி குமரேசா—பூதலத்தில்
 சாதலின் இன்னாத தில்லை யினிதனுடம்
 ஈத லியையாக் கடை. (11)

இ—ள்.

குமரேசா! காளத்தி முதலியார் ஈதல் இயை யாமைக்
 காக ஏன் தனது இனிய உயிரையும் நீக்கத்துணிந்தார் எனின்,
 சாதலின் இவ்னாதது இல்லை, ஈதல் இயை யாது எனின், அது
 வும் இனிதாம் என்க.

சாதலின் இன்னாதது இல்லை—சாதல்போலத துன்பமானது

இவ்வுலகில் ஒன்றும் இல்லை.

ஈதல் இயை யாக்கடை—ஈதல் முடியாத இடத்து.

ஈதல் முடியாமை எய்துமாயின் அது, சாதல் தன்பத்தினுள் கொடிது என்பதாம்.

காணம் யாவையும் கலங்குற வருகின்ற மாண துன்பமே எவ்வகைத் துன்பங்களினும் உயிர்கட்கு மிக்க துன்பமாம் அதனினும் வழியவர் விரும்பியதொன்றைக் கொடுக்க முடியாதவிடத்துக்குலமகனுக்குத் தோன்றற் துன்பங்கொடிதாம் என்பது கருத்து.

23-ம் அதிகாரம் ஈகை.

433

தன்பால் வந்து இரந்தவனுக்கு இல்லையென்று சொல்வதிலும் ஒருவன் இறந்து படுதல் நல்லது என்பார் “ஈதல் இயை உாக்கடை சாதல் இனிது” என்றார்.

கொடுக்க முடியாத இடத்துக் குலமக்கள் தம் உயிரையும் விடத்துணிவர் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை காளத்திபால் காணப்படும்.

கதை.

காளத்தி முதலிபார் வழியவரெவர்க்கும் உறுதுணையாய் நின்று பேருதவிசெய்து நின்றை என்னும் ஊரில் நிலைத்து வாழ்ந்தார். அதனால் அவரது புகழ் உலகெங்கும் பரவியது. பல திசைகளிலுமிருந்து இரவலர் பலர் நாளும் இவரை நாடிவருவர். அவர் வேண்டிய எல்லாம் இவர் விரும்பியுதவினார். முடிவில் பொருள் வளங்குறைந்தது. வறுமை வளர்ந்தது. உணவும் இன்றி ஒருநாட்பட்டினிகிடந்தார். அங்கு இருத்தற்கு நாணினார். மறுநாள் இரவில் தன் மனைவியோடு எழுந்து ஒருவருக்குத் தெரியாதபடி அயலிடஞ்சென்றார். வழியிலிருந்த ஒரு பொது நிலையத்தின் புறத்திண்ணையில் கும்பசியோடு களைத்துத் தங்கினார். இவர்பால் பரிசில் பெறக்கருதி நின்றையூரை நோக்கிவந்த புலவர் ஒருவரும் அங்கே மூலையில் பொருந்தியமர்ந்தார். தன்னைவிடாமல்

வருத்துகின்ற வறுமையை முன்னிலைப்படுத்திப் புலவர்,
 நீளத் தொடர்ந்தனையே நீங்கா நிழல்போல
 நாளைக் கொன் செய்ருவாய் நல்குவே—காளத்தி
 நின்றைக்கே சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே
 இன்றைக்கே சற்றே யிரு. என்றார்.

முதலியார் இதனைக் கேட்டார். புலவர் குறிப்பைத் தெரிந்தார்.
 நாளை இவர் நமது இல்லையடைந்து நாம் இல்லாமையை அறிந்தால்
 அல்லலுறுவரே என்று ஒலலை எழுந்தார். மனைவியை யழைத்து
 விடியுமுன் மெல்ல விடுவந்து சேர்ந்தார். அரிதின் முயன்று
 சிறிது உணவை ஆக்கிவைத்தார். புலவரும் வந்தார். முதலியார்
 அவரை உபசரித்து உணவூட்டினார். புலவர் குறிப்பின்படி கொ
 454 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தேதனுப்புதற்கு ஒன்றும் இல்லையென்று யெண்ணி யெண்ணி
 நொந்தார். இல்லையென்று சொல்லதினும் இறந்துகிடுதல் நல்லது
 என்று துணிந்தார். தமது இல்லின் பின்புறத்திற்குச் சென்று
 இறக்கக்கருதி அங்கி ருந்த ஒரு பாம்பின் புற்றில் கையை கடுத்
 தார். அதிலிருந்த நாகம் கடித்தலைச் செய்யாமல் தன சிரத்திலி
 ருந்த செம்மணியை அக்கையில் கக்கிற்று. முதலியார் கையை
 வெளியே இழுத்தார். ஒளிமணியைக் கண்டார். பேருவகை
 கொண்டார். விரைந்து வந்தார். அதனைப் புலவர்க்கே தந்து
 பேற்றியனுப்பினார். சாதல் முடியாத இடத்துக் குலமக்கள் சா
 தல் இனிது என்று கொள்வர் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்
 டது. இதன் விரிவை இவர் காதையில் காண்க

சாதல்வர் தடுத்தகாலுர் தனக்கொரு சாதலின் றிப்
 பூதலம் இறக்குங் காலும் புதழுடம் யிருக்கு மந்தக்
 கோதறு புகழின் யாக்கை கொடையினுற் செல்வங்கூர
 வாழ்தலை யுடைய ரன்றே வானமும் உணங்குகீரார்.

(விநாயக புராணம்.)

சாதலின்றி வாழ்தலினும் சாதல் நன்று என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்,

வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே கொடை. ஏற்றல் தீது. ஈதலே நல்லது. இலன் என்மூல் ஈவோன் குலமனே யாவன். இராதவரது இன்முகல் காணும்வரையும் ஈவோர்க்கும் துன்பமாம். பிறர் பசியைத் தீப்போர் தவசிகளினும் வலியவர். பிறர் பசிக்கு இயதலே ஒருவன் பொருள்வைக்கும் இடமாம். பகுத்து ஈந்து உண்போனைப் படுநோய் அணுகாது. கொடாமல் வைத்து இழப்போர் கொடியரேயாவர். ஈயாது உண்ணல் இரத்தலினுள் தீது. ஈதலின்றி வாழ்தலினுஞ் சாதல் இனிது.

உட-வது ஈகை முற்றிற்று.

24-ம் அதிகாரம் புகழ்.

455

உச-ம் அதிகாரம் புகழ்.

அஃதாவது தனது குணஞ் செயல்களான் உலகம் என்றும் உவந்து போற்றும்படி ஒருவனுக்கு அகமந்து நிற்கும் கீர்த்தி. இஃன் திப்பு கிரம் கல்வி நியாயங்களானும் எய்துமாயினும் ஈகை மூன்றானே இன்புறத்தேதான்றும் ஆசலான் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

231. திண்டோள் இயற்பதைதன தேய்ப்பையும் ஈந்தேறே
கொண்டார் இசையைச் சூமரோசா--தண்டாமல
ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல

இ—ள்.

குமரேசா! இயற்பகையார் தன் தேவியையும் ஈந்து ஏன் இசைபெற்றார் எனின், ஈதல் இசைபட வாழ்கல் அது அல்லது உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லை என்க. ஊதியம்—ஆலாபம்.

இசைபட—புகழ் உண்டாக. அது என்றது புகழை.

ஈதல் வாழ்தல் என்பன தல் ஈற்று வியங்கோள் முற்றுக்கள் ஆதலான் அவை ஈத வாழ்க என ஏவல் பேணின்றன.

ஈக; அதனால் புகழ்முண்டாக வாழ்க; அப்புகழல்லது உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லை என்பதாம்.

ஈதலைச் செய்து அதனால் புகழினை எய்தி வாழ்தலே ஒரு வன் பிறவிக்குப் பயன் என்பது கருத்து.

ஈதலின்றி வாழ்தலினும் சாதல் நன்று என்று மேற் குறித்த அதனால் யாது பயன் என்பாரை நோக்கி அஃது உயிர்க்கு ஊதியமாகிய புகழைமுண்டாக்குமென்று இதில் உணர்த்தினார் என்க.

456

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எதனையும் இல்லையென்மால் ஈந்து புகழூற வாழ்வோரே பிறவிப் பயனை யெய்திய பெரியவராவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இயற்பகையார் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இயற்பகையார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்க
ளில் ஒருவர். சோழநாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில்
வணிகர் மரமில் பிறந்தவர். எவர் வந்து எதைச் சேட்பினும்
இல்லையென்னுமல் ஈயும் இப்பல்கிணையுடையவர். குணவதி என்
னும் தனது அருமை மனைவியுடன் அமர்ந்து இவ்வாழ்ந்துவந்தார்.
வருங்கால் இவரது புத்தினை உலகறியும்படி செய்ய இறைவன்.
கருதினார். ஒரு காழகன்யோல் வேடங்கொண்டு இவர் பால்வந்
தார். அவரை ஓர் அடியவராகவே கருதி இவர் அவர் அடிவணங்கி
நின்று யாது வேண்டிம உள்ளார். “உன் மனைவியே வேண்டும்”
என்று அவர் வேண்டினார். இவர் இல்லை என்னுமல் தம் இல்லா
னையுந்தந்தார். அவர்கொண்டு சென்றார். இவரது உறவினர்
அவரைக் கடுத்துத் தடுத்தார். இவர் வெகுண்டு சென்று அவ
ரனைவரையும் அச்சுறுத்திச் சிபிது தூரம் உடன் சென்று அவ்
விருவரையும் அணுபினார். மாயவண்ணங் கொண்டுவந்த அவர்
மனைவியையும் மறாதவண்ணந் தந்த இவர்முன் விடைமேல்தோன்
றினார். கண்டு தொழுதார். பின் மனைவியோடு பேரின்பம் எய்
தினார். ஈதலும் அதனால் இசைபெற வாழ்தலுமே ஆருயிர்க்குப்
பேருதியம் என்பதை உலகம இவர்பால் உணர்ந்தது.

(கிரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.)

புகழொன்றே இம்மையில் ஒருவன் எய்துதற்குரிய பெரும்
பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

232. பாரிகன்ன னுதியரைப் பல்லோரும் போன்பு
கூரவுரைப் பாணேன் குமரோசா—பாரில்
உரைப்பார் உரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
றிவார்மேல் நிற்கும் புகழ்.

(உ.)

21-ம் அதிகாரம் புகழ்.

457

குமரேசா! பாரி கன்னன் முதலிய வள்ளல்களுடைய புகழை எல்லாரும் ஏன் உரையாடி மகிழ்கின்றார் எனின், உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்றை சுவர்மேல் நிற்ரும் புகழேயாம் என்க.

பேசுவார் பேசுவன எல்லாம் இல்லையென்றமல் நாயும் சகையாளர்களுடைய புகழ்களே சண்பதாம்.

எள்ளல்கள் புகழ்களே வாய்படைத்த மாந்தரால் விடந்து பேசப்படும் என்பது கருத்து.

கல்சியறிவு நிரம்பப் பெறுதவர் வழக்கமான உரையானும் புலவர்கள் பாட்டானும் வள்ளல்களுடைய மேன்மையைப் போற்றி மகிழ்வார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பாரிகன்னன் முதலானவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

இரப்பார்க்கு இல்லையென்றமலீசது வந்த பாரி கன்னன் குமணன் பேசுந் நன்னன் எழினி அதிகமான் மலயமான் ஆய்சோமன் சந்திரன் சுவர்க்கி ஓரி கூடித்து நாரணன் பள்ளி கொண்டரன் காரி வரபதி யாட்டுகண்டான் ஆகதிமான் சகதிமான் நள்ளி முல்லான் சிபி காளத்தி முதலியார் சீதக்காதி சடையப்ப பிள்ளை முதலிய வள்ளல்களுடைய கீர்த்தியை உரையானும் பாட்டானும் உலகம் இன்றும் போற்றிவருவதை எங்கும் காணலாம்.

“கொடைக்குக் கன்னன்”

“சிறுவீமுல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய பாரி”

“சந்து சிவந்தது மால் சீதக் காதி இருகரமே”

“சர நன்மொழி இரவலர்க்கீந்த காரி”
 458 திருக்குறட் குமரேச லெண்பா.
 “அமிழ்து விளை தீங்கனி ஒளவைக்கீந்த அதிகன்”
 “பிறந்த நாட்டொடங்கி யாரும் துலைபுக்க பெரியோன்
 பெற்றி மறந்தநாள் உண்டோ”
 “மண்ணவர் வறுமை நோய்க்கு மருந்தன்ன சடையன்”
 “மாரி யீகை மறப்போர் மலையன்”
 எனவரும் இயற்றான் சுவர் மேல் நிற்கும் புசும் உரையாணும்
 பாட்டாணும் உவந்து பேணப்பறும் உண்மை காணப்பறும்,
 வள்ளல்களுடைய புசுமே எல்லாராணும் வியந்து சொல்லப்
 பறும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

233. என்றும் சிபிசுகுணன் இன்புகமே நின்றகிங்கு
 குணறியவேன் எல்லாம் குமரேசா—நன்றாக
 ஒன்ற வுலகத் துயர்ந்த புசுமல்லாத்
 பொன்றது நிற்பதொன் றில். (ங)

இ—ள்.

குமரேசா! சிபி முதலோரது புசுமே இவ்வுலகில் நிலை
 பெற்றது பிற எல்லாம் ஏன் நிலையாமல் அழிந்தன எனின்,
 ஒன்ற உயர்ந்த புசும் அல்லால் உலகத்தில் பொன்றது நிற்பது
 ஒன்று இல்லை என்க.

ஒன்ற—தன்னோடு ஒப்பது இன்றித்தான் ஒன்றேயாக,
 ஒப்பற்றதென்க.

ஒன்ற உயர்ந்த புசும்—ஒப்பின்றாக உயர்ந்த கீர்த்தி.

ஒன்ற என்பதை உலகத்துக்கே அடையாக்கி “நிலையா உல
 கம்” எனினும் ஆம்.

அரிய புகழைத்தவிர இவ்வுலகத்தில் அழியாமல் நிற்பது
 வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதாம்.

நிலையில்லாத இவ்வுலகில் புகழ் ஒன்றே நிலைத்துநிற்கும் என்பதும் அஃது ஈசையானே எய்தப்படும் என்பதும் கொடுத்தற்கு அரியதைக் கொடுத்தேனும் அதனைக் கொண்டவரே உயர்ந்தோர் என்பதும் அவரது பேரும் சீரும் உலகமுள்ள அளவும் யாவரானும் போற்றப்படுமென்பதும் இதில் தோற்றி நின்றமை காண்க.

இல்லையென்னால் எதனையுங்கொடுத்த வள்ளல்கள் எய்திய அரிய புகழ் ஒன்றே இவ்வுலகில் அழியாமல் நிற்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிபி சுருணன் முதலாயினர் பால் காணப்படும்.

சுருணன்

சுருணன் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே வீரர் எனும் நகரிலே விளங்கியிருந்த ஒரு வேளாண் மாபிணர். தமக்கு உரிய பொருளையெல்லாம் வறிபவர்க்கே கொடுத்து மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தவர். அவரது வள்ளன்மையைறிய விருப்பிப் புலவர் ஒருவர் வந்து மனைமீயைத்தரும்படி கேட்டார். அவர் மாற்றாது தந்தார். புலவர் வியந்து சுருணரைத் தந்தையேயென்றழைந்து அவர் மனைமீயைத் தாயென வணங்கினார். சேயாகிய என்பால் தாய்தந்த தாதாவே என்று மீண்டும் அவனை அவர் பால் சேர்த்தார். கொடுத்தற்கரிய உரிமைப் பொருளையும் கொடுத்த அவரது தாய்க்குணத்தைப் புலவர் எண்ணியெண்ணித் துடித்தார். ஒன்றா உயர்ந்த அவர் புகழ் என்றும் நின்று நிலவும்படி நன்று பாடினார். (இதன் விரிவைத் தொண்டை மண்டல சதகத்தில் காண்க.) சிபிபுகழ் நிலைத்தமை மேலே காண்க.

அரிய புகழொன்றே அழியாமல் நிற்குமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[ளார்

கோணையும் போற் குமல் குமரேசா—மான
 நிலவரை நீள்புகழாற்றிற் புலவரைப்
 போற்றாது புத்தே ஞலகு,
 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

460

இ—ள்.

குமரேசா! வானுலகம் தன்பாலுள்ள தேவரைப் போற்
 குமல் பண்டு ஏன் ஒரு பறவைமைப் போற்றியது எனின், நில
 வரை நீள் புகழ் ஆற்றின் புத்தேள் உலகு புலவரைப் போற்றாது
 என்க.

நிலவரை—பூமியின்கண், நீள்புகழ்—நெடுங்காலம்நிலைத்து
 நிற்கும் புகழ். புலவர் என்றது தேவரை. புலம்—அறிவு.
 அதனைப் பெரிதும் உடையரா தலால் அவரனைவரும் புலவர் எனப்
 பட்டார்.

நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றின்—நிலவுலகிலிருந்து நெடிய புக
 ழைச் செய்யின்.

இந்நிலவுலகிலிருந்து ஒருவன் பெரும் புகழைச் செய்வானு
 கில் அவனையல்லது தெய்வவுலகம் தன்பாலுள்ள தேவர்களைப்
 பேணாது என்பதாம்.

புண்ணியத்தால் தெய்வவுடம்பையெடுத்ததுப் புத்தேளுலகி
 னையெய்தி நிற்கும் தேவர்களினும் ஈகையால் புகழுடம்பையெடுத்
 து இந்நிலவுலகிலிருக்கும் வள்ளல்கள் சிறந்தவர் என்பது கருத்து.

நெறிநின்றொழுக்கிய அறிவினையுடையார் மறுமையை மாத்தி
 ரம் உரிமையாக உடையவராவார், புகழுடையார் இருமையி
 னும் பெருமையை யெய்துவராதலான் புத்தேளுலகம் அவரினும்
 இவரை விருப்பிப் பேணும் என்க. இவ்வுண்மை புகழாற்றிய
 ஒரு புறவின்பால் காணப்படும்.

கதை.

பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னர் நிடதாலையைப்படுத்துப் பெரிய வனம் ஒன்று இருந்தது. அடர்ந்த மரங்களும் சிறந்த செடி கொடிகளும் அதில் நிறைந்திருந்தன. வில்லுங் கையுமாய் வேடனொருவன் அங்கு வந்தான். வரவும், பெருமழை பெய்தது. ஓபகிலை. அதனால் வருந்திக் குளிரால் நடுங்கினான். பழவை

2-ம் அதிகாரம் புகழ்.

461

களும் மிருகங்களும் வாடி நொந்தன. நனைந்து மெலிந்த பெண் புற ஒன்று தரையிடைத் தளர்ந்து கிடந்தது. வேடனெடுத்ததுத் தன் வலையிற் போட்டுக்கொண்டு தழைத்த ஓர் மரத்தினடியில் களைத்திருந்தான் இரவும் வந்தது. அம்மரத்தில் தனித்திருந்த ஆண்புற தனது பேடையைக் காணாது பெரிதும் வருந்தி அடியில் நனைந்திருக்கும் வேடன் வலையில் அமைந்திருப்பக் கண்டு கண் கலங்கிக்கொண்டது. அதன்பின் வேடன் மெலிவுக்கு இரங்கிப் பல இடங்களுக்குஞ் சென்று காய்ந்த விறகுகளைக் கொணர்ந்து குவித்து காட்டுத்தீயைக் கோலில் தாங்கிவந்து மூட்டித் தனது மெல்லிய சிறகுகளால்விசி நெருப்பை வளர்த்து அவனது குளிரை நீக்கினது. அவனும் நீங்கி நியிந்தான். உடனே அவன் பசிரோய்க்கு இரைபாகப் புற அதில் பாய்ந்து மடிந்தது. வேடன் கண்டு வியந்து பயந்து தன் வலையில் கிடக்கும் பெண் புறவை எடுத்து வெளியே விட்டான். தன் துணையைப் பிரிந்திருக்க ஆற்றாது அதுவும் அத்தீயில் விழுந்தது. உடனே விமானம் வர அவ்விரண்டும் தெய்வவுடம்பெய்திச் சேர்ந்து மேலெழுந்தன. சிலவுலகிலிருந்து நீள்புகழாற்றிய அப்புறவிரண்டையும் புத்தேசஞ்ஞலகம் புலவரினும் போற்றி மகிழ்ந்தது.

(இதன் விரிவைச் சாந்தி பருவத்தில் காண்க.)

பேடையைப் பிடித்துத்தன்னைப் பிடிக்கவர் தடைந்தபேதை வேடனுக் குதவிசெய்து விறகிடை வெந்தி மூட்டிப் பாடுறு பசியையகோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்தபைம்புள்

வீடுபெற்ற ஸயர்ந்தவார்த்தை வேதத்தின் விழுமிதன்றே
(இராமாயணம்)

புகழுடையாரைப் புத்தேளுலகமும் போற்றும் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

235. தண்டார் அரவான் ததீசிபோல் மெய்ப்புகழைக்
கொண்டிலரேன் மற்றோர் குமரேசா—கொண்டாடும்
நத்தம்போற் கேடும் உளதாசுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லால் அரிது. (௫)

462 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அரவான், ததீசிபோல், பிறர் ஏன் பெரும்
புகழைக் கொள்ளவில்லை எனின், நத்தம் ஆகும் கேடும் உளது
ஆகும் சாக்காடும் வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது என்க.

திருந்தல் வருந்தல் என்பன திருத்தம் வருத்தம் என நிற்
றல்போல் நந்தல் என்பது இங்கே நத்தம் என நின்றது.

நத்தல் என்பது வளர்தல் ஆக்கம் முதலியவற்றைக் குறித்து
வரும் ஒரு தொழிற்பெயர். சாக்காடு—சாவு.

போல் என்பதை உரையசையாக்கொண்டு ஆகும் என்பதை
ஆங்குப் பெய்து பொருள் கொள்ளும்படி இது நின்றது.

ஆக்கம் ஆகும் கேடும் வாழ்தலாகுஞ் சாவும் வித்தகர்க்கு
அன்றி மற்றவர்க்கு எய்துதல் அரிது என்பதாம்.

வித்தகர்—அறிவு, அருள், ஆண்மைகளான் மேன்மை பெற்
றவர். அழியும் உடலைக்கொடுத்து அழியாத புகழை அடைதல்
எல்லார்க்கும் எளிதன்றாதலான் “வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது”
என்றார்.

புகழுடம்பை எடுத்தற்காகப் பூதவுடம்பைக் கெடுத்தலும்
அது நிலைத்து நிற்கும்பொருட்டு இறத்தலும் தான விரர்க்கே
அமையும் என்பது கருத்து

உடல் உயிர்களைக் கொடுத்தேனும் மேலோர் புகழினை அடை
வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அரவானி
டமும் தீசிபாலும் அறிவப்படும்.

கதை.

அரவான் என்பவன் அருச்சுனன் புதல்வன். உலூபி
என்னும் நாககன்னி யிடம் பிறந்தவன். சிறந்த வீரன். நல்ல
அங்கங்களும் எதிர் உரோமங்களும் வாய்ந்தவன். எவராலும்
25-ம் அதிகாரம் புகழ். 463

வெல்லுதற்கரிய மெய்வலிமை யுடையவன். பாரதப் போரில்
தாமிரநாயகனை சென்று படைவரனைவரையும் தொலைத்து வெற்றி
பெற விரும்பியிருந்தான். இங்ஙனமிருப்பத் துரியோதனன்
போர் தொடங்குமுன் வீரமுறைப்படி களப்பலியூட்ட விரும்பி
ஞன். களப்பலி என்பது தனக்கு வெற்றியுண்டாகும்படி சிறந்த
ஆண்மையும் நிறைந்த அறிவும் திருத்தியவுருவும் உடலில் எதி
ரேறிய உரோமமும் உடைய ஒருவனைக் கொண்டிபோய்க் காலி
தேயமுன் நிறுத்திக் தோள் மார்பு தொடை முகங்கிய அவயவங்
களைச் சிறிது சிறிது கொய்து அவளுக்கு மடிவழவுண்டாகும்படி
உதிரமும் தசையும் ஒருவன் ஒருங்கேயிடுவது. மேற்குறித்த
இலக்கணங்கள் அரவானுக்கும் கண்ணனுக்குமே அமைந்திருந்
தன. கொடியான துரியோதனன் அரவானிடம் ஒஞ்சமாய்
வந்தான். அவனைப் பெரிய தந்தையாக மதித்து அரவான், யானு
வேண்டுமென்றான். நீதான் வேண்டுமென்று அத்திதானவன்
சொன்னான். தந்தைகள் கொள்க என்று அம்மைத்தன் இசைந்

தான். அதனின் மண்ணன் கவர்ந்து அவனை முன் காப்பலி செய்தான். பூதவுடம்பைக்கொடுத்துப் புகழுடம்பை எடுத்த அரவானது கொடை வீரத்தை அமரரும் துதித்தார்.

(இதன் வீரிவைப் பாரதத்தில் காண்ட.)

கதை 2

இந்திரனுக்கு முதுகென்பை யீந்து புகழுண்டாகும்படி சாக்ரோடு எய்திப் சதூரப்பாடுடைமையைத் ததிசிபால் காண்க.

பூதவுடம்பைக் கொடுத்தேனும் புகழுடம்பை ஒருவன் எடுக்கவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

236. பூருவேன் தோன்றிப் புகழ்கொண்டான் எனிருவர்
கூரிசழ்வால் கொந்தார் குமரேசா—பாருலகில்
தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிழ் நோன்றாமை நன்று. (க)

464 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! பூரு என்பவன் தனது இளமையையும் கொடுத்தப் புகழ்கொண்டான் ஏன் அவன்குணைவர் இகழ்வாணிந்தார் எனின், தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக; அஃது இலார் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று என்க.

புகழ் என்றது இங்கு அதற்கு ஏதுவாகிய குணத்தைக் குறித்து நின்றது. அஃது இலார்—அக்குணம் இல்லாதவர்.

பிறந்தால் புகழுக்கு ஏதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க; அக்குணம் இல்லாதவர் பிறத்தலினும் பிறவாமல் ஒழிதல் நன்று என்க.

பதாம்.

உயிருக்கு ஊதியமானது புதும் ஒன்றே ஆகலான் அதனைப் பெற்றவனே மனிதனாகப் பிறந்தவனாவான்; பெறாதவன், உருவத்தால் மனிதனாயினும் அவன் பிறப்பு பயனற்றது என்பது கருத்து.

தோன்றவில்லையானால் புதறில்லாதவனை ஒருவரும் பழியார் ஆகலான் தோன்றாமையன்று என்றார்.

மக்களாய்ப் பிறந்தால் புதும்பெறும்படி பிறக்கவேண்டும் இல்லையானால், அப்பிறப்பு இழிக்கப்படும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பூருவின் கண்ணும் அவன் துணைஉரிடமும் உணரப்படும்.

கதை.

பூரு என்பவன் சந்திரகுல வேந்தனாகிய அயாதியின் புதல்வன். தெய்வயானை சன்மிட்டையென்னும் அயாதியின் மனைவியரிருவரால் இவன், இளையவளிடம் பிறந்தவன். மது, தூரு, யது, வசு, என்னும் துணைவர் நால்வருடன் வளர்ந்து பருவமெய்தினான். சுக், கிரன், தன் மகளாகிய தெய்வயானையிருப்ப மற்றொரு ததிரை மணந்தான் என்று சினந்து அரசனைத் தளர்ந்த கீழவனாகும்படி சபித்தான். அரசன் பெருமூப்பெய்தினான். இல்லின்புந்தயக்க

24-ம் அதிகாரம் புதும்.

465

இசையாமையை நினைந்து நசையீக்கூர்ந்தான். இளமையைத் தரும்படி தன் புதல்வரைக் கேட்டான். மது முசுவிய நால்வரும் மறுத்தார் பூரு மகிழ்ந்து தன் இளமையைத் தந்து அபமுதியைக் கொண்டான். அரசன் இளமையெய்திப் பெருமுகிழ்வுற்றான். மறுத்த நால்வரையும் வெறுத்தகற்றினான். வேண்டிய இன்பந் துய்த்தபின் அவ்விளமையை மீண்டும் பூருவுக்கே தந்தான் தனது உரிமை முழுவதும் தந்து அவ்விருவரையே அரசனாகினான். அகன்ற நால்வரும் வேடுவராகி யிழிந்தகைந்தார்.

புகழொடு தோன்றிய பூரூவே போற்றப்பட்டான். அஃதில்லாதவர் தோன்றியும் தோன்றாதவராய்த் தூற்றப்பட்டார்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்ட.)

புகழறப் பிறத்தலை உயர் பிறப்பென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

237. ஓதுபுகழ் கொள்ளா உலகனேன் தன்னை யிகழ்தகரா
கோதிலரை நொந்தான் குமரேசா—ஏதும்
புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை
யிகழ்வாரை நோவ தெவன். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! உலகன் என்பவன் தன்னை யிகழ்தகரா
ஏன் நொந்தான் எனின், புகழ்பட வாழாதார் தம்மை நோவாதே
தம்மை இகழ்வாரை நோவது எவனோ என்க.

தம் நோவார்—தம்மை நோவாதவராய். நோவார் என்னும்
எதிர்மறை முற்று இங்கு எச்சமாய் நின்றது.

ஈதலைச் செய்து புகழறவாழ்தலை இவ்வாழ்வானுக்குக் கட
மையாதலால் அதனை யெய்தாதவனை உலகோர் இகழ்வார். ஆகவே
இகழ்வார், தன் குறையைபுணர்ந்து அவன், தன்னை நோவாமல்
தன்னை இகழ்வாரை நோவதால் பயன் இல்லை என்பதாம்.

466 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தன்னைப், பிறர் இகழ்வராயின் அதனைபுணர்ந்து தான் திருந்
தாமல் அவரை அவன் வெறுப்பது அறிவின்றையாம் என்பது
சருத்து.

புகழ்பட வாழாதவனை உலகோர் இகழ்வார் என்பது இதில்

உணர்ந்தப்பட்டது. இவ்வண்மை உலகன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

சோழ நாட்டிலே ஆங்கூர் என்னும் ஊரிலே உலகன் என்னும் பெயரினைபுடைய செல்வன் ஒருவன் இருந்தான். வாணிக முதலிய எல்லாத் துறைகளினும் நல்ல திறமைபுடையவன் ஆனால் கல்வியறிவு சிறிதும் இல்லாதவன். புன்மைபும் வஞ்சமும் பொருந்திய நெஞ்சினன். பொருள்மேல் பெரும்பற்றுள்ளவன். எவ்வேனும் எந்து ஏதாவது ஒன்றை ஈ என்று கேட்டால் எமன்வந்து தன்னுயிரைக் கொடு என்று கேட்டதுபோல் மிக நொந்து கவல்வான். இவனது நிலைமையைத் தெரியாமல் இரட்டையர் என்னும் புலவர் கூற்று இவன்மேற் பல கவிகள் பாடினார். அப்புலவருக்கும் இவன் ஒன்றுங் கொடாமல் அவமதித்தான். அவர் இவனது மடமைவையுங் கொடுமையைப் தெளிந்தார்.

முடர்முன்னே பாடல் மொழிந்தால் அறிவரோ
ஆடுடுத்த தென்புலியூர் அம்பலவா—ஆடகப்பொற்
செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்
அந்தகனே நாயகனானான். என்று வகையொன்று பாடினார்.
அதன் பயனாக அவன் விழியொழியிழந்தான். புசும்பட வாழாத
தன்னை நோவாமல் தன்னை இகழ்ந்த புலவரை அறிவின்றி நொந்து
வறிதே இழிந்தான். (இதன் விரிவைப் புலவர்மான்மியத்தில்
காண்க.

புசும்பட வாழாதவன் இகழ்பட்டு நோவான் என்பது இத
னில் கூறப்பட்டது.

இசையைக்

பள்ளிகொண்டான் செல்வமெல்லாம் பலிலோர்க்கும் ஈந்
கொள்ளுகொண்டான் என்னை குமரேசா—தள்ளும்
வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும்
எச்சம் பெறாது விடின். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பள்ளிகொண்டான் என்பவன் தன் செல்வ
முழுதையும் எவ்வார்க்குக் கொடுத்து ஏன் இசை கொண்டான்
என்பான். இசைஎனவுமே எச்சம் பெறாவிடின் வையத்தார்க் கெல்
லாம் அது வசையாம என்க

இசை என்னும் எச்சம்—புகழ் என்னும் மகவு.

புகழ் என்னும் பிள்ளையைப் பெறாது ஒழிவாயின் உலகத்
தார்க் கெல்லாம் அல்லது ஒரு பெரு வசையாம் என்பதாம்.

தம்மை அக்கிவவன் துஞ்சினும் தாம் துஞ்சாமல் எஞ்சி
நின்ற அபவனது பொயசை மகவும, புகழும், நிலைபெறச்செய்யு
மென்றும் முன்னநினும் பின்னதே செய்து நின்று பெரிதும்
என்க நூலகலான் அகனையே உறுதியாக ஒருவன் பெருவேண்
டும என்பது கருத்து.

செல்வ முதலிபன பெருமை வசை அன்று, இசைபெருமை
யே ஒருவனுக்கு வசையாம் என்பது குறிப்பு.

இசை என்னும் எச்சம் பெற்றவனே வசையற்றவனாவான்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை பள்ளிகொண்
டான பால் காணப்படும்.

கதை.

பள்ளிகொண்டான் என்பவன் இற்றைக்கு நூற்றாண்டுகளாக
வருட்கட்குமுன் பாண்டிய நாட்டிலே நெடுவெழி என்னும்
பதியிலே விளங்கியிருந்தான். பரதவர் மரபினன். தோணிகள்
59

468

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொண்டு வரணிகஞ்செய்தான். செவ்வழும் கல்லியும் இவனி
டம் சிறந்திருக்கண. இரந்துவந்தவர்க்கு இக்கலை நியன்மொல உவ
ந்து காந்து உயர்ந்து வாழ்ந்தான். மகக டீபற்றினும் நெ. ஸப
பேற்றினும் புரூப்பேறறையே உபர்வாக மந்தது அகலைபர்ப
மீதும் போற்றினான். இலச என்னும் எசசம் பெற்றான். அத
னால் இவன் பெயர் திசைதொறும் நின்றது. இவனது குணநலம்
களை வியாநது புலவர் பலர்பாடி மகிழ்ந்தார்.

வள்ளிகொண்டான்பயில் ஏறிக்கொண்டான்மதி

போலுமலை

வெள்ளிகொண்டான்விடை யேறிக்கொண்டான்விண்

ணவர்க்கமுதம்

வள்ளிகொண்டான்புள்ளில் ஏறிக்கொண்டான்சுப

சேயனஞ்சேர்

பள்ளிகொண்டான்புகழ் ஏறிக்கொண்டான்என்று

பார்க்கவென்றே.

(நையாண்டிப் புலவர்)

இசைபெற்றவனே உலகில் வசையற்றவன் என்பது இது
ஞல் உறப்பட்டது.

239.

பண்டைவளம் குன்றியதிப் பார்வன் நாகலைமுன்
கொண்டிருந்த போது குமரேசர்—கொண்ட
உசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா
பாக்கை பொறுத்த நிலம்.

(க)

குமரேசா! நாககாசனைத் தாங்கியிருந்த காலத்தில் ஏன் இவ்வலகம் வளங்குன்றி இருந்தது எனின், இசையில்லாயாக்கை பொறுத்தநிலம் வசையில்லா வண்பயன் குன்றும் என்க.

ஊசைஇலா வண்பயன் குன்றும்—பழிப்பில்லாத செழிப்புள்ள விளைவு குறையும்.

24-ம் அதிகாரம் புசுழ்.

469

குன்றும் என்னும் விளைபாருளின் தொழில் அது விளைதற் சூரிய நிலத்தின்மேல் நின்றது.

நிலம்குன்றும்—நிலத்தில் தேரன்றும் விளைபுள் குன்றும்.

புகழில்லாத உடம்பைத் தாங்கிய நிலத்தில் பழிபில்லாததும் செழிப்புள்ள துமான விளைவு குறையும் என்பதாம்.

புகழில்லாதவன் இருக்கும் இடத்தில் வளமான பொருள்கள் விளைபா என்பது கருத்து.

புகழில்லாதவன் தேர்ற்றம் உலகத்துக்கே பெருங்கேடாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணம் நாககாசன பால் உணரப்படும்.

கதை.

நாககாசன் என்பவன் சேரதிதம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்த ஓர் அசுவேந்தன். துவட்டரவின் புதல்வியாகிய கசேரு என்பவளை மணந்து காதலின்பத்தைத் துய்த்தான். கொடிய குணமுடையவன். அஞ்சாதநெஞ்சினன். எஞ்சாத வலியினன். பிறர்க்கு இதம் புரிதலைச் சிறிதும் அறியாதவன். பெருங்காமி.

பலநூறுயிரம் அழகிய இளங்குமரிகளைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து
தன் நகரில்வைத்து வலிந்து துய்த்தான். தத்தல் சனாவரையிழ
ந்து இவனால் சித்தங்கலங்கிய மாதர் பலர். வசையே இசையாக
இவன் வளர்த்து வந்தான். இவன் இருந்த நிலப்பகுதிகளில் இடை
இடையே கொடிய பஞ்சங்கள் தோன்றின. மங்களனைவருயிக்கு
துன்புற்றார். திருமால்தேவீசுரி இவனைக்கொன்று தொலைத்தார்.
அதன்பின் உலகம் மழிந்தது. அன்று எண்ணெயிட்டு நீரடிப்
பல்வகைச் சிற்றுணவுகளையுண்டு நல்லாடை புனைந்து எல்லாருங்
களித்தார். இன்றும் அது நடைபெற்று வருகின்றது. அதுதான்
தீபாவளிபயம். இசையிலா நககன் தொலைந்தபின் வசையிலா
வளங்களை நிலந்தந்து நின்றது. (இது பாகவதத்தில் காணப்படும்).
புகழ்இல்லாதவன் இருந்த இடமும் விளங்காதென்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

470

திருத்தூட்டு குமரேச வெண்பா.

211

(முதல்)

240. மண்டுகழ் நன்னன்சேய் வாழ்ந்துயர்ந்தான் நன்னனி
கொண்டிழிர்தான என்னை குமரேசே—மண்டும்
வசையொழிப வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிப
வாழ்வாரே வாழாதவர். (10)

இ—ள்

குமரேசா! நன்னன்சேய் புகழூற வாழ்ந்தான், நன்னன்
வாழ்ந்தும் ஏன் இவ்வால் தாழ்ந்தான் எனின, வசை ஒழிப
வாழ்வாரே வாழ்வாராவர்; இசை ஒழிப வாழ்வாரே வாழாதவர்
என்க. வசை—புகழ். இசை—புகழ்.

வசை ஒழிப வாழ்வார்—வசையின்றி வாழ்வார், என்றது
புகழ் பெற்று வாழ்வாரை என்க.

இசை ஒழிப வாழ்வார்—புகழ் பெறாமல் வாழ்வார்.

புகழ்பெற்று வாழ்பவரே உயர் வாழ்பவராவர், புகழ்பெறாமல் வாழ்பவர் இறந்தவரேயாவர் என்பதாம்.

செல்வ முதலிய எல்லா நலங்களும் வாய்த்து சிறந்து வாழ்பவரையும் புழுமென்னும் மகவைப்பெறவில்லையானால் அவனை இறந்து தொலைந்தவனாகவே மதிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

இவ்வாழ்க்கைக்குப் பயன் புகழ் ஒன்றே என்பதும் அனைப்பெற்றவனே உயர்ந்தவன் என்பதும், பெருதவன் இழிந்தவனேயாவன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்மை நன்னன்சேய் இடமும் நன்னன் கண்ணும் காணப்படும்.

கதை

நன்னன்சேய் என்பவன் வேளிர் குலத் தலைவனாய் குறுநிலமன்னன் புதல்வன். இவனது காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் என்பர். தொண்டை நாட்

24-ம் அதிகாரம் புகழ்.

471

டிலே செக்கண்மர என்னும் நகரிலேயிருந்து இவன் நல்லரசு புரிந்தான். அரசுக்குரிய உயர் குணங்களெல்லாம் இவனிடம் ஒருகடிகே குடிகொண்டிருந்தன. அருகிறலும் பெருங்கொடையும் திருந்திய பண்பும் பொருந்தி இசை திசை பரப்பி இன்புற வாழ்ந்தான். இவனது வீரம் ஈகை அருள் முதலிய குண நலங்களை வியந்து புலவர் பாடியுள்ளனர். அவற்றுட்கில இதனடியில் வருவன;

தொலையா நல்விசை யுலகமொடு நிற்ப்பு
பலர் புறந் கண்டவர் அருங்கலந் தரிஇப்
புலவோர்க்குச் சரக்கும் அவன் ஈகைமாரியும்
இஃமுநர்ப்பிணிக்கும் ஆற்றலும் புகழுநர்க்கு

அரசுமுழுது கொடுப்பினும் அமரர் நோக்கமொடு
 தூத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்
 வீயாது சுரக்கும் அவன் நான்ம சீழ் தீராச்சையும்
 (பெருங்கொளசிகரை)

பாடுநர் செவினே,
 அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
 சூழாது சுரக்கும் நன்னன். (அகநானூறு)

இன்னும், வசையொழிய வாழ்ந்த இவனது மரட்சியின்பா
 ப்பு முழுதும் மலைபடுகடாம் என்னும் அரிய நூலில் இனிது
 கரணப்படும்.

கதை 2.

மேற்குறித்த இசைக்குரிசிலின் தந்தையரெய நன்னன் என்
 பவன் பெருஞ்செல்வம் பெற்றிருந்தும் இசை ஒழிய வாழ்ந்தான்
 ஓளவையும் முனிந்து அவன்மேல் வசையொன்றுபாடினார். அத
 னால் வாழ்ந்திருந்தும் வாழாதவனாய்த் தாழ்ந்து அவமதிக்கப்பட்
 டான். மகன்பெயர் திசைதொறும் நிற்பத் தன்பெயர் வசைபுற்ற
 ழிந்தது. வசையொழிய வாழ்ந்தவனே பிறந்தவனாவான், அல்லாடி
 472 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வன் பிறந்தும் இறந்தவனே என்பதை உலகம் இவர்பால் உண
 ர்த்தது.

உயிருடன் இருப்பினும் புகழில்லாதவன் இறந்தவனேயா
 வன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.
 ஒருவன் திரண்டு பாக்கை யூன்பயி னசம்பின் யாத்த
 உருவமும் புகழுமென்றான் கயற்றி னாழ் கர்த்தவந்து

மருவிய வுருவயிக் கே மறைந்துபே மற்ற யாக்கை
 திருவடர் தலகமேத்தச் சிறந்துபின் னிற்குமன்றே.

(சுளாமணி)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்)

புகழ்பெறல் ஒன்றே இவ்வுலகில் ஒருவன் பிறந்துவாழ்ந்த
 தற்குப் பயன். புகழுடையொருவனே எல்லாசா னும் பேரற்றப்படு
 வான். அரும்புகழ் ஒன்றே அழியாது நிற்கும். பத்தேருலகமு
 ம் புகழுடையானையே பேணியகிழும். தமது உடல்விடுத்தேனும்
 மேலோர் புகழுடம்பெரிப்பர் புகழ்பெறாதவன் பிறத்தலினும்பிற
 வாமென்று அவன் எல்லாசா னும் இகழப் படுவான். எந்நலங்க
 னைப்பெற்றிருப்பினும் ஒருவன் புகழ்பெறவில்லைபானால் அவன்
 வசையுடையவனேயாவான். அவன் இருந்த நிலமும் விளைவு சூறையு
 மும். புகழுடையவனே என்றும் உயிருடன் காழ்பவன், இல
 லாதவன் இறந்தவனேயாவான்.

24-வது புகழ் முற்றிற்று.

தறவறவியல்.

உரு-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

அஃதாவது எல்லாவுயிர்களிடத்தும் இயல்பாகவே சென்று

இன்ற வருணை. சுந்து புகழ்பெற வாழ்ந்து வருகின்றமேலோரிட
மேபிறவுயிர்களைப் பேணும் இவ் அருளுடைமை உரிமைபாச

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை, 473

அமைந்திருக்கும் ஆகலானும் இல்லறத்துக்கு அன்புடைமை
போல் தறவறத்துக்கு இன்றியமைபாச் சிறப்பினதாதலானும்
இஃது சுவடு வைக்கப்பட்டது.

241. கொண்ட உடம்புக் கொடுத்துமேன் சீமூதன்
கொண்டான் அருளைக் குமரேசா—கண்ட
அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட்செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள் (க)

இ—ள்,

குமரேசா! சீமூதன் என்பவன் தன் உடம்பையும் கொடு
த்து ஏன் அருள்கொண்டான் எனின், செல்வத்துட் செல்வம்
அருட்செல்வமே பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள் என்க.

பூரியார்—இழிந்தார். அருட்செல்வம்—அருளால் வருஞ்
செல்வம்; அஃதாவது பிறவுயிர்களைப் பேணி அதனால் எய்தும்
மேன்மை.

செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த செல்வமாவது அரு
ட்செல்வமேயா; பொருட்செல்வங்கள் இழிந்தாரிடத்தும் உள்
என என்பதாம்.

புறத்தே யிருப்பதும் அழிவுள்ளதும் வருத்தத்தான் வரு
வதுமாகிய பொருட்செல்வத்தினும், அகத்தேயுள்ளதும் அழிகி
ல்லாததும் இன்புறத்தோன்றும் இயல்பினது மாகிய அருட்செ
ல்வமே ஒருவனுக்குச் சிறந்ததென்க.

சிறியாரிடத்தும் பொருந்தி வறிதே வழியும் பொருட்செல்வத்தினும் பெரியாரிடத்தே தங்கி உயிர்கள் இன்புற வுயர்ந்தோர்க்கும் அருட்செல்வமொன்றே சிறந்ததாதலான் அதனையே ஒருவன் அடையவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

பொருளுடையவரினும் அருளுடையவரே உயர்ந்தவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை சீமூதன்பால் உணரப்படும்.

474

திருக்குறட் குமரேச சென்பா.

கதை.

சீமூதவாசன் என்பான் மகதநீதசத்திலிருந்த ஒரு மயிருவன். தனது பிள்ளைகளையெல்லாம் பன்னாயிர ஓமபிணை. மரம் பொருளை முதலிய ஓர் அறிவுபெற்றும் யாசை நும் ஓர் ஊறு செய்யினும் இவன் விரைந்துசென்று அவரைப்பரிந்து அகற்று வான் ஒருவர் தனியாக ஒரு மலைச்சாரலை யடுத்தான். அங்கே கருடனுக்கும் நாகர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த உடன்படிக்கையின்படி ஒலவொருவராமும் வந்து உரிய இடத்தில் அமைந்திருக்கின்ற நாக குமரனைக் கருடன் கவர்ந்துசென்று கொன்று தின்னும. சீமூதனை சென்றிருந்த அன்று முறைப்படிவந்த முந்தவியிருந்த ஓர் இளகருமரனைக்கண்டான். அங்கு நிகழும் இயல்பினை அறிந்தம விவையையார்த்தான் கலங்கி நிறகும அகனது நிலைமையை நினைந்து மிகவும் இரங்கினான். அவனைக் காக்க விரும்பி அவன் போர்வையைத் தன்மேல் போர்த்துக் குமரனை யகனறுப்பாராபடி செய்து தான் குறித்த இடத்தில் பித்திருந்தான். பொருள்பெரியாடு வந்து கருடன் இவனைக் கவரந்து சென்று தங்கும இடத்தில் தனித்து நின்று தனது முழுவதையும் நசையுடன உண்டது. அதன்பின் உற்றுநோக்கி வேறொருவன் என்று தெரிந்து நீயர் என வினவியது. உயிர்த்தொழில் நிகழ்விலிருந்த சீமூ

தன் இயலகினைத் தெய்வ அருளால் அது தெளிந்தது கருடன் வருந்தி சீமூதன் முண்ணைபவுருவத்தை யெய்தும்படி திருமாலே வேண்ட அவனும் அடைந்தான். பொருட்செல்வத்தை ஒரு பொருளின பதியாது அருட்செல்வ பெய் ப இப்பேரறிவாளனை அபரமும் போற்றினார். அதுமுதல் அக் கருடனும்கொண்டியினைக் கட்டுத்து அருளுடன் சென்றது. தய. வீரன என்று வட மொழியில் இவன் பேரறப்படுகின்றான். கிரிகை ஆண்டுகளென்க.

அருட்செல்வமே எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

475

242. ஏனோ அருளொன்றே இன்றுணையாக் கொண்டுநின்றார்
கோனான புத்தர் குமரேசா—நானாக
நல்லாற்றான் நாம யருளாள்க பல்லாற்றும்
மேரினும் அஃதே துணை. (2)

இ—ள்.

குமரேசா! புத்தர் அருள் ஒன்றையே துணையாகக்கொண்டு என் உறுதியாக நின்றார் எனின், நல்லாற்றான் நாம அருள் ஆள்க; பல் ஆற்றான் தேரினும் அஃதே துணையாம் என்க.

அஃதே—அவ் அருளே.

நல் ஆற்றான் நாம—நல்ல தெரியிலே நின்று ஆராய்ந்து, பல் ஆற்றான்—பலவழிகளானும்; அஃதாவது மதவேறுபாடு நூல் வேறுபாடு மக்களுடைய உணர்ச்சி வேறுபாடு முதலிய எல்லாவற்றினும்.

நன்றான நெறியிலே நின்று எவ்வகையாக ஆராய்ந்து தேரினும் அருள் ஒன்றே உயிர்க்கு உறுதுணையாக நிரகும் ஆதலான் அதனையே ஒருவன் தனக்கு உரிமையாகக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும் என்பதாம்.

துணைபோல் காணப்படும் மனைவி மக்கள் ஒக்கல் பொருள் முதலியன எல்லாம் ரொய்யாக ஆராயின் பொய்யாகமுடியும் என்பதும், அருள் ஒன்றே உயிர்த்துணையாய் ஒன்றி நிற்கும் என்பதும், அஃதே என்னும் பிரிதிலை ஏகாரத்தால் உணரப்படும்.

மேல், பொருளினும் அருளே சிறந்தது என்றார் இதில் அஃது என்றும் நீங்காது நின்று உதவும் என்றார்.

அருளுடையதாக ஒருவன் ஒழுகவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை புத்தர்பால் உணரப்படும்.

கதை

புத்தர் என்பவர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தேதாறு வருடங்கட்கு முன்னர் இப்பரத கண்டத்தின் வடபாகத்தில் கங்கை

60

476

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யின் கிளைநதிபாகிய உரோகிணி என்னும் நதிக்கரையில் விளங்கியிருந்த கபிலபுரம் என்னுந் திரு நகரி ில அரசு புரிந்த சுத்தோதனன் என்னும் அரசனுக்குத் திருமகனாய் வந்தரித்தார். இவர்தாய் பெயர் மாயாதேவி. மதன் பிறந்த ஏழாம்நாள் இவள் இறந்தாள். சித்தர்த்தன் என்று முதலில் இவர் பெயரிடப்பெற்று வளர்ந்து பருவமுற்றார். பலகலைகளையும் வழுவறக்கற்றார். இவரது உருவ அழைப்பும் வனப்பும் குணங்களும் காண்பவரெவர்க்கும் பெருங்களிப்பூட்டின. பேரருளுடையவர். சிறியபிராணிகள். சிறிது வருந்தினும் உடல் நடுகி இவர் உள்ளம் பதைப்பார். தேவதத்தன் என்னுந் தன் மைத்துனனோடு ஒரு பூஞ்சே

லையில் இவர் உலாவிக்கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு பறவையை அவன் எய்தான். அது தரையில் விழுந்தது. உடனே இவர் உள்ளங்கரைந்து ஓடியெடுத்து அதன் உடலில் பட்டுள்ள அம்பை யிர்த்தெறிந்து தனது அழகிய வாயால் ஊறி யூதி அதன் நோவை யாற்றினார். அது கலங்குவதைக்கண்டு இவர் கண்ணீர் சொரிந்தார். அது பிழைத்துச் சென்றபின் பெருமகிழ்வுற்றார். தேவதத்தனும் இவரது அருளுடைமையறிந்து பெரிதும் நாணி னான். நோய்வாய்ப்பட்ட ஒருவனையும், முதிர்ந்து தளர்ந்த மற்றொருவனையும், இறந்துகிடந்த வேறொருவனையும், ஒருநாள்தான் இவர்கண்டார். இரங்கினார். பிணி மூப்புச் சாககாடு நிரம்பிப்போய் இவ்வல்லகை வெறுத்தார். பெருந்திருவையும் உரம்பையரினும் சிறந்த அழகியாகிய யசேதரை என்னுந்தனது அருமை யனைவியையும் துறந்து அருளே தணையாகத் தவமபுரிந்தார். அதன்பின் இவர்புத்தர் எனப்பெயர் பெற்றார்.

இதன் விரிவை நீலகேசி முதலிய நூல்களிற் காண்க.

அருளொன்றே உயிர்த்தனை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

243. நாடொரு நாட்கொண்ட நல்லருளால் துன்பகன்று
கூடினனின் பெண்ணே குமரேசா—3தடும்
அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினர்க் கில்லை யிருள்சேர்ந்த
இன்னா உலகம் புரல்
25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

(ந்)
477

இ—ள்

குமரேசா! நாடன் என்பவன் ஒருநாள் கொண்ட அருளி னால் ஏன் துன்பமகன்று இன்பமெய்தினான் எனின், இருள் சேர்ந்த இன்னா உலகம் புகுதல் அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினர்க்கு இல்லை என்க.

இருள்சேர்ந்த இன்னா உலகம்—இருள்நிறைந்த துன்பவுலகம்.

அந்தரவது ஒருவகை நாகத்தை. நாகமர்வது பாங்கு
 தமது நீயினைப்பயனாகிய தன்பத்தை அனுபவித்துக் கழித்தற்
 குரிய இடம். அது, கோரம், அதிகோரம், வீமம், சொரவம், தா
 லம், சும்பிராகம், தமசு, எனப்பலவகைப்படும். அவற்றுள் இந்நீசு
 குறிக்கப்பட்டது தமசு என்க இஃது எப்பொழுதும் மீட்டு
 ள்கிய இருநையுடையதாய்த் தன்னை அடைந்தவாக்குப் பெறுதல்
 தற்கரிய தன்பத்தைக் கொடுத்தி நிற்கும்.

அருள் நிறைந்த நெஞ்சினை யுடையார்க்கு இருள் செறிந்த
 தன்பவுக மென்னும் நாகம் புருதல் இல்லை என்பதாம்.

அருளுடையார்க்கு நாகம் இல்லையென்க. எனவே அருள்
 இல்லார்க்கு அஃது உண்டு என்பது பெறப்படும்.

மேல், அருளே ஒருவனுக்குத்தனை என்றார் இதில் அதனை
 யுடையார் மறுமையில் அடையும் பயனை யுணர்த்தினார்.

அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினை அடைந்தபின் ஒருவன் நாகனை
 யுடையான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை
 நாடன்பால் உணரப்படும்.

கதை

நாடன் என்பவன் நிடதமலை யருகில் கானதம் என்னும்
 ஊரில் இருந்த ஓர் வேடன் இவன் தனது குழைமுறைமைப்படி
 அம்மலைச்சாரவில் வேட்டையாடச் சென்றான். அங்குக்குப் ப
 லர்ய இருந்த புறவின் கூட்டங்களில் ஓர் அம்பை ஏய்தான்.
 478 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அதனால் மீந்து புறக்கள் கொந்து விழுந்தன. அவை சிறையடி
 ததுத்துடிப்பதை இவன் அருகணைந்து கண்டான். உடனே
 உள்ளங்கலங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்தான். எவ்வளவு கொடுமை

செய்தேன் என்று ஏங்கியிருக்கினான். தன் விலை முறித்து விசி
 பெறிந்தான். தன் பிறவியை வெறுத்தான். அன்றுமுதல் எவ்
 வுயிர்க்குந் தீங்கு செய்வதில்லை யென்று துணிந்தான். அருள்
 சேர்ந்த நெஞ்சினனுய் ஆருயிரோயபினான். முடிவிலின்பமே
 முடிவில் அடைந்தான். அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினனுக்கு இருள்
 நரகம் புகுதல் இல்லை என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது
 அருளுடையார்க்கு நரகம் இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

244. அன்றநஞ்சை யுண்டும் அல்லலின்றி யேன்வசவர்
 குன்றா தின் புற்றார் குமரேசா--என்றுமே
 மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப
 தன்னுயி ரஞ்சும் வினை. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! வசவர் நஞ்சை யுண்டும் துன்பமின்றி ஏன்
 இன்பமெய்தினார் எனின், மன் உயிர் ஒம்பி அருள் ஆள்வாற்கு
 தன் உயிர் அஞ்சும் வினை இல்லை என்க.

மன்னுதல்—நிலைத்தல். மன் என்னும் அடையான் உயிரி
 னது நித்தியத் தன்மை உணரப்படும்.

அருள் ஆள்வாற்கு—அருளைபுடையவனுக்கு.

நிலைபெற்ற உயிர்களைப் பேணி அருளைத் தனக்கு என்றும்
 உரிமையாக உடையவனுக்குத் தன் உயிர் அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகி
 தீவினை உண்டாகாதென்பதாம்.

பிறவுயிர்கள் அஞ்சுதற்கேதுவாகிய கொடுவிலையை ஒருவன்
 செய்யின், பின் அவன் அஞ்சும்படி வந்து பற்றி அஃது அவனை
 வருத்தும் என்பது குறிப்பு.

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

479

அருளுடையவனுக்கு அஞ்ச வருவதொரு துன்பம் யான்

மும் இல்லை என்பது சருத்தது. இவ் வுண்மை வசவ தேவர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

வசவ தேவர் என்பவர் வடகாட்டிலே மகன்சனாபுரி என்னும் நகரிலே மாதிராசர் என்பவருக்குப் புதல்வராய்ப் பிறந்தார். தாய் பெயர் மாதாம்பிகை. இவர், நங்கூரம்பை என்னும் ஒரு கன்னியை மணந்து இவ் வாழ்க்கையிலி ருந்தார். பிறிதின் ரோபைத்தன் னோய்ப்போல் போற்றும் போருளுடையவர். செல் விருத்தோம்பி வரு விருந்து பார்த்திருக்கும் பெரு வண்மையுடையவர். இவர் இல்லில் இலக்கத்தென்பதினாரம் அடியவர் ஒரு நாள் உண்டு களித்தார். கொடியவரிருவர் உள்ள வேடர் தரித்து நல்ல அடியவர் போல் அவர் வரிசையில் மெல்லப் புருந்து உண்ணத்து ணிந்தார். உண்மை தெளிந்து அவரைப் பிறர் அடிக்கச் சென்றார். இவர்கித்து அவ்வீய-தாரிகளை மெய்யடியவராசப்பாவித்து நல்லுணங்குட்டி அனுப்பினார். இவர் மீது பொருமைபுற்ற அரசன் ஒருவன் இவருக்கு நஞ்சை யூட்டினான். அதனை யுண்டும் அல்லின்று பிருந்தார். வெகுண்டி வந்த வெய்ய புலி ஒன்று இவரைக் கண்டதும் மெய் வணங்கி நின்றது. அஞ்சதற்கேதுவாகிய தீவினை ஒன்றுமின்றி இவர் இன்புற வாழ்க்தார். அருளுடையார்க்கு அஞ்ச வருந் துன்பம் இல்லை என்பதை உலகம் இவர்பால் ஓர்ந்தது. (இதன் விரிவை வசவ புராணத்தில் காண்க)

தன்னுயிர் தான்பிரிந் தோம்பு மாறுபோல்

மன்னுயிர் வைகலும் ஒப்பி வாழுமேல்

இன்னுயிர்க் கிறைவராய் இன்பமுர்த்தியாய்ப்

பொன்னுயி ராய்ப்பிறந் துபாந்துபோகுமே.

(சீவக சிந்தாமணி.)

அருளுடையானுக்குத் தீயினை யில்லை யென்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

480

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

245.

கண்ட திருக்குறற்பார் கல்லின்மேல் பாய்த்துமல்லல்
தொண்டிலர் முன் என்னே குமரேசா—மண்டுகின்ற
அல்லல் அருளாள்வார்த் தில்லை வளிவழங்கும்
மல்லன்மா ஞாலங் கரி.

(டு)

இ - ள்.

குமரேசா! திருக்குறற்புறத் தொண்டர் கல்லின் மேல்
பாய்த்தும் ஏன் அல்லல்கொள்ளவில்லை எனின், அருள் ஆள்வார்
க்கு அல்லல் இல்லை என்பதற்கு வளி வழங்கும் மல்லல் மா ஞால
மே கரி என்பதாம்.

ஞாலம் என்பது ஆரு பெயராய் அதில் வாழுகின்ற மக்க
ளைச் சுடடி தின்றது.

வளி வழங்கும் மல்லல் மா ஞாலம்—காற்று இயங்குகின்ற
வளப்பத்தைபுடைய பெரிய உலகத்தாரே சாட்சி. வளி—காற்று.
மல்லல்—உளம். மா—பெருமை. ஞாலத்துக்கு அடையாய் நி
ன்ற வளி, மல்லல், மா, என்னும் இம்மூன்றும் முறையே ஒன்றற்
கொன்று ஏதுவாதலை யுய்த்துணாக.

அருளுடையார்த் து அல்லல் இல்லை; அதற்குச் சான்று, காற்
று உலாவுகின்ற வளமுடைய பெரிய உலகத்தில் வாழ்வாரேயாவர்
என்பதாம்.

பிறர்க்கு அல்லலைச் செய்தவரே அல்லலை அடைவர்; அருளுடையார் அதனை யாண்டும் செய்யாராதலான் அஃது அவர்க்கு இல்லையாயிற்று; இல்லாததொன்று என்றும் எவராலும் காணப்படாது; ஆதலான் அதனைக் கண்டு கூறுதற்கு உரியார் ஒருவரும் இவர் என்னும் துணிவால் “ஞாலக் கரி” என்றார்.

அருளுடையொருவன் அல்லலையடைந்தான் என்று உலகத்தில் ஒருவரும் கண்டதில்லை என்பது குறிப்பு.

24-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

491

அருளுடையான் தானே வலிந்து அல்லலை அடையவிரும்பினும் அஃது அவனை யடையாது எனபது இதில் உணராததப்பட்டது. இவ்வுண்மை திருக் குறிப்புத் தொண்டர் பால் காணப்படும்.

கதை

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்பார் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். தொண்டை நாட்டிலே காஞ்சி மாநகரிலே பிறந்தார் இவர், ஆடையொலிக்கும் வணிகர் மரபினர். எவ்வுயிர் மாட்டுத் தண்ணளிபுடையவர். தமக்கு இயன்றவாறு பிறர்க்கு உதவி புரிந்து வந்தார். மன்னுயிர் ஒம்பி அருள்புரிந்து வரும் இவரது பெருந் தன்மையை உலகினுள் குணர்த்த விருயி இறைவன் ஓர் அடியவர் போல் வந்தார். குறிப்பு அறிந்து உதவி புரியும் இவர், அவரைக் கண்டார். அவரது மாநு படித்த ஆடையை வாங்கி வெளுத்துத் தர விரும்பினார். வேண்டிய பெற்று வெளுத்து திற்கூங்கால் மழை ஊடாது பெய்தது. குளிரால் நடுங்குவது போல் அவர், உடல் ஒடுங்கினார். அவரது பெய் நடுங்கும் பொய்த் துன்பத்தைக் கண்டு இவர் பொறுது வருத்தினார். அவரைப் பேண முடியவில்லையென்று நகணிக் கல்லினம்து கடுகப் பாய்ந்தார். நில்லென இறைவன் ஒல்லெனத் தோன்றி யின்னருள் புரிந்தே தன்னருக் கரந்தார் கல்லிடை மோதியும்

இவர் அல்லலில்லாதவராய் அகல்கிழ் வெய்திப் பின் பேரின்ப
மெய்தினார் குறிப்பறிந்து பிறவுயிரகட்கு அருள்புரிந்தமையான்
இவர் திருக் குறிப்புத் தொண்டர் எனப் பெற்றார். அருளாள்
வார்க்கு அல்லல் இல்லையென்பதை இவர் அன்று காட்டி நின்றார்.
இதன் விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

அருளுடையார்க்கு அல்லல் இல்லை என்பது இதனால் கூற
ப்பட்டது.

246. அன்றேன் சமணர் அருணிங்கி யல்ல செய்தார்
குன்றினா பின்பேன் குமரேசா—என்றும்
பொருணிங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்பர் அருணிங்கி
அல்லவை செய்தொழுகு வார். (க)

482 திருக்குறட் குமரேச வேள்பா.

இ-ள்.

குமரேசா! முன்னர் அருளை ஒழிந்து அல்லனை செய்த
சமணர் ஏன் பின்னர் அழிந்தார் எனின், அருள் நீங்கி அல்லவை
செய்து ஒழுகுவார் பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர் என்க.

அல்லவை—கொடுமைகள். பொச்சாப்பு—மறதி, தீது.

பொருள் என்றது இங்கே உறுதியு பொருளாகிய அறத்தை
என்க. மெய்ப் பொருள் எனினுமாம். பொச்சாந்தார்—மறநதவர்

அருளைத் தவிர்த்து கொடுமைகளைச் செய்து ஒழுகுவார்
உறுதிப் பொருளை இழந்து தாம் பின் வருந்துகின்றமையை மறந்
தவர் என்று நல்லோர் சொல்லுவர் என்பதாம்.

அருளிழந்து தீமைகளைச் செய்வோர் பொருளிழந்து பின்
கெடுவர் எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர்க்குத் தீமை செய்யின் அது, தமக்கே யாம் என்பதை
மறவாதவர் அருள் நீங்கி அல்லவை செய்யார்; ஆதலான் செய்
தொழுகுவார் பொச்சாந்தார் என்க.

அருளில்லாதவர் அறமும் பொருளும் இழந்து பெருந் தன்
 ளம் அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்ட இவ்வண்மை
 சதமன் சமன் முதலிய சமணர் பால் காணப்படு

கதை.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பாடலிபுர
 த்தில் சமணர் பலர் குழுவி இருந்தனர். அவரனைவரும் கொல்லா
 விததம் கொண்டவராயிருந்தும் செற்ற மிருதியால் அருள் நீங்கி
 ிருநாவுக்கரசு நாயனாளுக்குக் கொடுமைகள் பல செய்தனர். அ
 தன் பயனாக உறுதிப்பொருள் முழுதும் இழந்து அல்லலையடைந்
 தார். அவருட் சிறந்தவராயிருந்த சதமன் சமன் முதலிய குரு
 மார் பலரையும் உண்மை தெளிந்த அந்நாட்டு வேந்தன் ஒறுத்த
 கற்றினான் அது முதல் அவரெல்லாரும் சிதறுண்டு அழிந்தார்.
 25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை. 483

அருள் நீங்கினார் பொருள் நீங்கிப் புன்மையுறுவர் என்பதை
 உலகம் இவர் பாலோர்ந்தது.

(இதன் விரிவை அவர் சரிதையில் காண்க)

அருளில்லாதவர் உறுதிய பொருளையிழந்து பின் வருந்துவர்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

247. அன்றருளில் காமத்தன் அவ்வுலகில் இன்பமின்றிக்
 குன்றினான் நான் எனவே குமரேசா - நன்றும்
 அருளில்லாசு கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
 கவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு (எ)

குமரேசா! நாமந்தன் என்பவன் அவ்வுலகில் இன்பம் சிறிதும் பெறாமல் ஏன் பெரிதும் வருத்தினான் எனின், பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகத்தில் இன்பம் இல்லையானால் போல அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை என்க.

அ என்னும் சேய்கமஃ சுட்டு துறக்கத்தைச் சுட்டி நின்றது. முத்தியை எனினும். அவ்வுலகம் இவ்வுலகம் என்பன இடவாகு பெயர்களாய் ஆண்டும் ஈண்டும் அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களைக் குறித்து நின்றன.

இல் ஆகி ஆங்கு—இல்லையாயினாற்போல்.

பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்தில் இன்பம் இல்லையாயினாற்போல அருள் இல்லாதவர்க்கு அவ்வுலகில் இன்பம் இல் என்பதாம்.

பொறிகளின் துகர்ச்சிக்குரிய உணவு உடை முதலியன எல்லாம் பொருளானே உளவாம், அஃதொன்று இல்லையானால் அவை யாவும் இலவாம்; ஆதலான் பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பம் இல்லையாயிற்று என்க.

61

௩௩

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா:

அவ்வுலக இன்பங்கட்கு அருளே காரணம் என்பதை உணர்ந்து தறகுப் பொருளை எடுத்துக் காட்டினார் அதன் இயல்பு எல்லார்க்கும் எளிதில் தெரியும் என்பது கருதி.

அருளில்லாதவனுக்கு அவ்வுலகத்து இன்பமில்லை யென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை காமந்தன்பால் காணப்படும்.

கதை.

காமந்தன் என்பவன் சித்தநூல் என்னும் ஒரு தனவணிகன் புதல்வன், தாய் பெயர் சுலோசனை. இயன், குடும்பினி என்றும் ஒருத்தியை மணந்து இவ்வாழ்க்கை புரிந்தான். பொருள் வளமுடையவனாயிருந்தும் உளத்தில் அருள் சிறிதும் இலைய

உயிர்களுக்கு அல்லலே செய்தான். வேதியொருவனைத் தீதறக்
 கொண்டான். தன் செல்வமெல்லாம்பழக்கான். பின்பு, பரிசோயல்
 மெலிந்து முன்னைய நிலைமையை யெண்ணி யெண்ணி யேங்கினான்.
 இறுதியில் இறந்தொழிந்தான். அவ்வுலக இன்பம் இலாபம் நா
 கில் பெருந்துன்பமெய்தினான். பொருளுடையனும் இங்குப் பெரு
 மை செய்தியிருந்த இவன் அநுவினமையால் அங்குச் சிறுமை யே
 யடைந்தான். (இதன் விரிவை விநாயக புராணத்தில் காண்க)

அருளில்லாதவனுக்கு மறுமை யின்பமில்லை என்பது இத்
 துறைக் கூறப்பட்டது.

248. அற்றபொருள் பூத்தார்பின் ஐவரந்த நூற்றுவசைன்
 குற்றமுற்றே தாழ்ந்தார் குமரேசா—உற்ற
 பொருளற்றார் பூப்ப ரோருகால் அருளற்றார்
 அற்றார்மற்றாத லரிது. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! முன் இழந்த பொருளைப் பின் ஐவர் பெற்
 றார்; ஏன் நூற்றுவசை குற்றமுற்றே தாழ்ந்தார் எனின், பொ
 25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை. :485

ருள் அற்றார் பூப்பர் ஒருகால், அருள் அற்றார், அற்றார் மற்று ஆத
 ல் அரிது என்க. பூப்பர்—தீதானறி கிளங்குவர்.

அருள் அற்றார் அற்றார் மற்று ஆகல் அரிது—அருள் இல்
 லாதவர் அழிந்தாரே யாவர் பின் என்றும் ஆகல் இல்லை.

மற்று என்பது அற்றார் என்னும் வினைக்கு மறுதலைபாய்

அருள் என்பதை விளக்கி யின்றது ஆதலான் அஃது இங்கு வினை மாற்றின் கண் வந்தது. மற்று ஆதல் அரிது—அநியாமல் ஆதல் இல்லை.

பொருளை இழந்தவரின் அதனை ஒருகால் பெறினும் பெறுவர் அருளை இழந்தவர் அழிந்தாரே யாவர் பின் என்றும் ஆதல் இல்லை என்பதாம்.

இம்மை மதுரை இன்பங்கட்குப் பொருளும் அருளும் முறையே காரணமாகென்று மேலே கூறினார் இதில் அதனினும் இது சிறந்ததெனலதை யெதுவான் விளக்கினார்.

பொருள் இல்லாதவன் அதனை யுடையார் எய்தும் பெருமையை யுணர்ந்து தானும் முயன்று ஒருகால் அதனைப் பெறுதலுங் கூடும்; அருளில்லாதவன் கொடுமையே யிருந்து தெளிவொன்று மின்றி முடிவில் அழிவேயெய்தி ஒழிவான் என்பதாம்.

வறியர் பொருள் பெறினும் கொடியர் நலமடைவதில்லை என்பது கருத்து. இய்வுண்மை ஐவாபாலும் நூற்றுவர் கண்ணும் அறியப்படும்.

சுதை 1.

திருமர் முதலிய ஐவரும் நாடிழந்த காடுறைந்து வொடியிருந்தார். பதின்மூன்று வருடங் கழிந்தபின் இழந்த பொருளெல்லாம் எய்தப்பெற்று இன்புற்று வாழ்க்கும்.

கதை 2.

துரியோதனன் முநிலாயினோர் பொருளுடையராய் இருந்தும் அருள் இல்லாராயினார். அதனால் எல்லாரானும் இகழப்பட்டி இழிந்தார். பெருமையெல்லாம் இழந்தார். சிறுமைமுழுதும் அடைந்தார். இறுதியில் இழிவே யெய்தியழிந்தார். அவ்வலகதது இன்பம் யாதும் இன்றி நரகத்துள்பந்தையே நண்ணி நைந்தார். பொருள் அற்றார் ஒருகால் பூப்பர் என்பதும் அருள் அற்றார் பின் ஆதல் அரிது என்பதும் முறையே இவ்விருதிருந்தார் கண்ணும் உலகம் கண்டு தெளிந்தது.

(விசிவு அவர் சரிதையில் தெளிவாம்.)

கலையெலாம் உணர்ந்தா னேனும் கரிசறத் தெளிந்தா னேனும் மலையென உயர்ந்தா னேனும் மனமே லகன்ற னேனும் உலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க் குதவிய கைய னேனும் இலகிய இரக்க மின்றேல் எழுநர கடைவ னன்றே.

(பதிபச பாசவிளக்கம்.)

அருளில்லாதவர் இழிவேயெய்தி அழிவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

249. அன்றசதா வீகன் அறஞ்செய்தும் ஏனிழந்து குன்றினான் இன்பம் குமரோசா—என்றும் தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின் அருளாதான் செய்யும் அறம். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! சதானீகன் என்பவன் அறஞ்செய்திருந்தும்
 ஏன் அதன் பயனை யிழந்து துன்பம் எய்தினான் எனின், அருளா
 தான் செய்யும் அறம் தேரின், தெருளாதான் மெய்ப்பொருளைக்
 கண்டற்று என்க.

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

167

அருளாதான் — அருளில்லாதவன்.

தெருளாதான் — அறிவில்லாதவன்.

கண்டு அற்று — அறிந்தாற்போலும்.

மெய்ப்பொருள் என்றது பெயர்தூல்சளில் சொல்லப்படு
 கின்ற உண்மைப் பொருளை: நூற்பொருள் என்க. பரம் பொரு
 ளுமாம்.

அருள் இல்லாதவன் செய்யும் அறத்தை ஆராயின் தெளி
 வான அறிவில்லாதவன் நூற்பொருளை அறிந்தாற்போலும் என்
 பதாம்.

தெளிந்த அறிவில்லாதவன் ஒருகால் மெய்ப்பொருளைக்காணி
 னும் அஃது அவனுக்கு நிலையாதவாய்போல் நிரைந்த அருளில்
 லாதவன் அறஞ்செய்யினும் அதன் பயனை அவன் அடையான்
 என்பது சூத்திரம்.

ஓர்வன், புறத்தில் எத்துணை அறஞ்செய்யினும் அகத்தில்
 அருளில்லைபானால் அதனால் அவனுக்கு யாதும் பயவில்லை என்
 பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சதானீகன் பால்
 உணரப்படும்.

கதை.

சதானீகன் என்பவன் நாவலர்நினை மெல்பாகத்திலிருந்து
 அரசுபுரிந்த ஒரு முடிபுனை மன்னன். பெருவலி படைத்து நெறி
 யுடன் ஆண்டவன். செயற்களும் வேள்விகளும் பல செய்து முடித்
 தான். அன்னதான முதலிய சிறந்த அறங்களைச் செய்தான்.
 ஆயினும் குடிகளை வருத்திப் பெரும்பொருள் ஈட்டினான். இவ்

னது அருவினமையை நினைந்து அறிஞர்பலர் வருந்தினார். அதன் பயனாக இவன் அறப்பயனை இழந்தான். இறந்தபின் ௩௩௩ ஆண்டுகள் பத்தையெய்தினான். அருந்தவராகிய பரக்கவ முனிவர் எம்புரம் சென்றிருந்தபொழுது இவனைச் செங்கிலிட்டு எய்ப்பட்டி கிதைப்பதைக் கண்டார். முனிவர் வருத்தியருகில் அணைந்தார்.

438

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அச்சே! நீ அறம்பல புரிந்தும் என் இப்பெருந்துயருறுகின்றாய் என்றார். முன்னர் அருத்திமலும் பெருக்கிருவும் பெற்றிருந்தும் உருளிலாதினான். அதனால் எனது அறப்பயன் முழுதாயும் இழந்து இப்பெருந்துயருழந்து பதனாகின்றேன் என்றான். முனிவர் இரண்டு இரத்திலாசுகில் வந்து அவன் மகனைச் சதுர்த்தசி வீரதம கொள்வாச்செய்து அதனால் அவன் கயரொழிந்து உயர் நிலைபடையும்படி செய்தார். அருளில்லாதவன் அறஞ்செய்யினும் அதனால் அவன் பயன் எய்தான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. (இதன் வினைச் சிவபுராணத்தில் காண்க)

அருளில்லாதவன் அறம் புரியினும் அடுத்து அவனும் அழியுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

250.

தாசரதி முன்பரச ராமன் தனைநினைந்து
கூசினான் பின்பேன குமரேசா—கூசும்
வலியார்முற் தனை நினைக்கதான் தன்னின்
மெலியார்பேற் செல்லுமிடத்து.

(ய)

இ—ள்

குமரேசா! தசரத ராமன் முன், பரசராமன் தனது நிலையினைப் புணர்ந்து பின் யார்மாட்டும் தீதுசெய்யாமல் என் அடங்கினான் எனின், வலியார்முன் தனை நினைக்க தன்னின் மெலியார்மேல் தான் செல்லும் இடத்து என்க.

தன்னை நினைக்க—தனது நிலையினை என்னுடைய.

தன்னினும் வலியார், தன்னை நலிய வரும்பொழுது தான் அவர் முன் அஞ்சி நிற்கும் நிலையினை ஒருவன், தன்னினும் மெலியார்மேல்தான் நலியச்செல்லும்பொழுது நினைக்கவேண்டும் என்பதாம்.

உடற்குத் துணையாகிய பொருள் முயற்சியானும், உயிர்க்குத் துணையாகிய அருள் உணர்ச்சியானும் உண்மை உண்மை உண்மை உண்மை அருளுடைமை. 489

மறர் தன்னை வந்தவருங்கால் தன் நெஞ்சம் பதைப்பதை ஒருவன் உய்த்துணர்வனாழின் அவன் பிரவுபிரகளை நலியத்துணியான் எனபது கருதி "வலியார் முன் தன்னை நினைக்க" என்றார்.

அருளுடைமையை ஒருவன் அடைந்தது இது வழியா மென்ற.

தன்னுயிரிக்கு இனப நிலைபை ஒருவன் உணர்ச்சியின் பிரவுரிக்க—கு உவன் தன்பம் புரியான் என்பது இதில் உணர்ந்தப்பட்டது இவ்வுண்மை பரசராமன்பால் உணரப்படுக.

கதை.

பரசராமன் என்பவர் சமகக்கினி முனிவரது தலைமைப் புதல்வர். மாஸின் கையாய் வந்தவகரிததவ. அருந்தவமும் பெருந்திறலும் அஞ்சா நெஞ்சமும் அமைப்பெற்றவர். சூரிய குலத் தேவாந்தரலாகிய கார்த்தவீரியனை இவர் கொன்றாரென்று தெளிந்து அவன் புதல்வராகிய சயகதுவசன் வீரசேனன் எனும் இருவரும் வந்த இவரது தந்தையைக் கொன்று சென்றார். அதனால் இவர் பெருஞ்சினம் கொண்டார். அக்குல முகல்வா எல்லாரையும் கொன்று தொலைத்தார். இருபத்தொரு தலை முறையாகக் கருவறுத்துவக்க இவர், தசரத இராமனைப் பண்டு சினந்தார் அப்போர் வீரசூல் இவா வன்மைமுழுவதும் இழந்த

புன்மையடைந்தார். அவர் முன் அஞ்சி நின்று நெஞ்சம் பதைத்தார். அவரது பேராற்றலை விபத்து தொழுது விடைகொண்டு சென்றார். அதுமுதல் தன்னின் மெலியாரை நலியச் செல்லும் கொடுமை நீக்கினார். அநுளுடையராய் அருந்தவம் புரிந்தார். வலியார் முன் தன் நிலைமையை கீணந்தவன் மெலியார்மேல் தான் நலியச் செல்லான் என்பது இவர்பால் தெரிய நின்றது.

(இதன் விசிசை இராமாயதாரத்தில் காண்க.)

இறப்ப நுமக்கடுத்த எவ்வநோ யாவும்
பிறர்க்குமஃ தாமென்று கொண்டின்—உறக்கருதி
எவ்வாறு உக்குறுதி யெண்ணுதிர்நீர் எல்லார்க்கும்
அவ்வாறே எண்ணல் அறம். (பெருந்தேவனார்.)

490

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொருளுடையான் சண்ணதே போதம் அறனும்
அருளுடையான் கண்ணதே யாகும்—அருளுடையான்
செய்யான் பரிபாலக் சேரான் புறமொழியும்
உய்யான் பிறர்செய்க குப்த்தம். (சிறுபஞ்சமூலம்)

தன்னுரிசை போலவே பிறவுரிசையும் டேணவேண்டு
மென்பது இசைஞல் கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகையொருங்.

அருளுடைமையே செல்வங்கொல்லவற்றுள்ளும் ஒருவ
னுக்குச் சிறக்க செல்வம் அருளோ உயிர்த்து உறமதுகீள. அதனை
யுடையாக்குநர்கம் இவ்வஃ. அவர் அருசுதற்குரிய துன்பம்
பாண்டிம் இவ்வஃ அநாக்கு இயமையில் அல்லல் ஏதும் இல்லை.
அருளிழகுது அல்லவை செய்வோர் பொருளிழகுது பொல்லங்

செய்தவர். அருள்ல்லாதார்க்கு அவ்வுலகத்து இன்பம் இல்லை. அருளிழந்தவர் அழிகின்றெய்துவர். அருள்ல்லாதவன் செய்யும் அறமும் பழமும், தன்னுயிர்போலவே பிறவுயிர்களையும் பேண வேண்டும்.

25-வது அருளுடைமை முற்றிற்று.

25-ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்.

அஃதாவது ஊன் உண்ணாமை, புலால்—ஊன். மறுத்தல்—உண்ணாது விடுதல். தன்னுயிரைப்போலவே பிற உயிர்களையும் பேணும் அருளுடையார் கண்ணினதான் இவ்வுயர் நலம் இயல்புற அமைபும், ஆகலான் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

26-ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்.

491

251. அன்றேன் அருளின்றி ஆதனென்பான் அன்றிலொன்றைக் கொன்று சிதைந்தான் குமரேசா— நன்றாகத் தன்னுள்ள பெருக்கற்துத் தான்பிறிதான் உண்பான் எங்ஙனம் ஆளும் அருள்.

(க)

இ—ள்

குமரேசா! மருவிக்கிழந்த அன்றில் பழையை ஏன் ஆதன் எனபவன் அருள் இல்லாமலொன்றை எயின, தன் உண்ப பெருக்குதற்துதான பிறிதான ஊன் உண்பான் அருளை எங்ஙனம் ஆளும் எனக.

பகவை உணர்ந்தது ஆ என்னுஞ்சொல் ஆன் என நிறறல்
 போல் ஊ என்னுந் திரைமுத்திதே ஒரு கொழியாய் அமைந்து
 தசையை உணர்ந்தி னகாசகாரியை பெற்று ஊன் என நின்ற
 தெனக. ஊ என் ஒரு பெயர் ஆடுவாடு சிவனும்.

(தொடகாப்பியம்)

தன் ஊன் பெருக்கறகுத்தன் உடம்பைப் பருக்கச்செய்தற்கு.
 சிறிது ஊன் உண்பான = சிறிதொன்றின் உடம்பைத்தின்பவன்.
 அருள் எகாணம் ஆளும் = அருளை எவ்வகையான ஆள்வான்?
 எகாணம் என்றும் வினா எதிர்மறைமேல் நின்றது.

தன் உடம்பைப் பருக்கச செய்வதற்குப் சிறிதொன்றின் உடம்
 பைத்தின்பவன் எவ்வகையான் அருளின ஆள்வான் என்பதாம்.

ஊனை உண்பவன் ஒருவனையானும் அருளின உடையவனு
 கான் என்பது குறிப்பு.

தம் உடம்பைத் தாம் பேணுமாறு போல்சிற வயிர்சூறும்
 அவற்றின் உடம்புகளைப் பேணுமே பெண்ணும் உணர்வில்லாமல்
 அவற்றைச் சிதைத்தத் தின்னுய கொடியோர்பால் அருள் ஒரு
 சிறிதும் உண்டகாதென்பதாம்.

62

492 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஊனை உண்போன் அருளுடையனாகா? என்பாரை
 நோக்கி இது கூறியுள்ளதாக அமைந்தமை காண்க.

புலகுணம் போன் இசங்கமின்றி உயிர்களை வருத்துவான்
 என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை ஆதனபால்
 அடியப்படும்.

கதை.

ஆதன் என்பவன் ஏமகடம் என்னும் மலைச்சாரலில் இருந்த ஒரு வேடுவன். காசி புருந்து விலங்குகளையும் பறவைகளையும் தேடிக்கொண்டு அவற்றின் தசைகளையே உணவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தான். பிராணிகளெல்லாம் இவனைக் கண்டவுடனே கலங்கி நடுங்கும். ஒரு நாள் வில்லுக் கணையும் வாரும் கண்ணியுக்கொண்டு செழித்த வனப்பொன்றில் இவன் புருந்தான். அங்கே உயர்ந்த மாக்கிளையில் பேடுஞ் சேவலுமாயி இரண்டு அன்றில் பறவைகள் ஒன்றோடொன்று மருளி யகிழ்ந்து கொண்டிருந்தன. முற்கால் கோதியும் சிறகால் அணைததும் கழுத்தோடு கழுத்தாய் பிணைந்தும் இணைந்திருந்த அவயறை இவன் கண்டான். காதலால் களிந்திருக்கும் அவ் அழகிய பறவைகளின் தசையினை யுணவாக நசைக்கொண்டான். மறைந்து நின்று ஒரு கணைபை விரைந்து விடுத்தான். அது பாடகி, உடனே அவற்றில் ஒன்று பதைத்து விழுந்தது. துன்புரிந்த சேவலாய் அடித்துச் சேர்ந்தது அக் கொடிய கட்டிபை வாய்விட்டு முனிவர் கண்டு பெரிதும் இரங்கினார். அருளின்றிக் கொன்று நின்ற அக் கொடியவனை வெகுண்டு வைதார். உன் உண்போனுக்கு அருளுண்டாகாடுதன்பதை உலகம அவன் பாலுணர்ந்தது. (இதன் விரிவை வரன்மீகததில் காண்க)

உன் உண்பவனுக்கு அருளில்லை யென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

252 அன்றேன் உதிரன் அருளின்றி யந்தனைக்
கொன்றுனைத் தின்றான குமரேசா—என்றும்
பொருளாட்சி போற்றுகார்க் கிழலை யருளாட்சி
யாங்கில்லை யூன் தின் பவர்க்கு

(2)

இ—ள்

குமரேசர் உதிரன் என்பவன் அருளினி ஓர் அந்தணனைக் கொன்று ஏன் தின்றான் எனின், பொருள் ஆட்சி போற்றாதார்த்த இல்லை யாங்கு அருள் ஆட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை என்க.

பொருள் ஆட்சி—பொருளினி ஆளுதல்.

அருள் ஆட்சி—அருளுடையதல்.

ஆங்கு—அது போல; இஃது உவமவுருபு.

பொருளால் பயன் கொள்ளுதல் அருளிய பேறுதவர்க்கு இல்லையாயினுற் பேரல அருளால் பயன் பெறுதல் ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லையாம் என்பதாம்.

புலால் உண்பவர்க்கு அருள் உண்டாகாது என்று மேற்குறித்த உண்மையை இதில், உவமையால் விளக்கினார்.

இம்மை இன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருளும் மறுமைப்பீன்பத்திற்கு ஏதுவாய் அருளும் முறையே போற்றாத ாலும் புலாலுணவைப் போக்குதலாலும் ஒருவனுக்கு உளவாம் என்பதாம்.

கருத்துன்றிக் கரவாமையால் பொருட் கேடும் புலால் மறுக்காமையால் அருட் கேடும் உண்டாம் என்க.

ஊன் உண்போனுக்கு அருளில்லை யென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உதிரன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

உதிரன் என்பவன் ஓர் அரசக்கன், வசிட்ட முனிவரது

கோபத்தால் விளைந்த சரபத்தை யடைந்தவன். அருந்ததி
 யென்னும் மலையை யடுத்திருந்த ஒரு பெரு வனத்துட் புகுந்
 தான். அங்குள்ள விலங்கின் கணங்களைக் கொன்று கொன்று
 தின்றான். கொடுமையே மிகுந்தான். வனமெங்கும் திரிந்தான்,
 திருக்குறட் சூமரேச வெண்பா

ஒரு நாள் புது மணம் புரிந்து தன் மனைவியுடனே அவ் வழியே
 வந்த ஓர் அந்தணனைக் கண்டான். அவனைத் தின்னக் கரு
 தினான் சினந்து போய்ப் பற்றினான். அவன் மனைவி நடு
 நடுகுடி அசுகம் பதிப்ப! என்று கூறி அவன் அடியில் விழுந்
 தான். அழுது தொழுகாள். மங்கலப் பிசகை தரும்படி தன்
 செங்கை குவித்தாள். உதிரன் அருள் சேறினாயினால் அவ
 னைக் கொன்றான். உதிரவ் புத்தபின் ஊன் தின்று சென்றான்.

தன்னனைத் தடங்கண் நீர்முலைத் தடத்திற் றாரைவிட்

டொழுக நின்றிரந்தே

அன்றுரைத் திடுஞ் சொற் செவிக் கொளானுகி யந்தனைன்

மைந்தனை விரைவில்

கொவ்வுடற் குருதி பிழிந்து முண் குடித்துந் கொழுந்தசை

சறிக்ககல்வாரின்

மென்றுடனருந்திப் பைந்தொடிக் கெகிராய் வெள்ளெலும்

பனைததையும உமிழ்ந்தான்.

இக் கொடுமையைக் கண்ட மணமகனும் பதைத்து மாய்ந்
 தான். ஊன் தின்பவனுக்கு அருளாட்சி யில்லையென்பதை அக்
 கொடிய உதிரன் அன்று காட்டி நின்றான். விரிவைப் பாகவ
 தத்தில் காண்க.

ஊன் தின்பவன் அருளிணையாளான் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

[ண்ணிக்

253. வில்வலன் வர தாவியென்பார் மெய்த்தவர்க்கும்கேடெ
கொல்வினையேன் செய்தார் குமரேசா—கொல்லும்
படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றுக்கர தொன்றன்
உடல்சுவை யுண்டார் மனம். (495)

இ—ள்.

குமரேசா! வில்வலன் வரதாவி என்பவர் ஏன் முனி
வர்க்குக் கேடெண்ணிக் கேட்கிற வினையைச் செய்தாரெனின்
26-ம் அதிகாரம். புலால் மறுத்தல். 495

ஒன்றன் உடல் சுவை யுண்டார் மனம், படை கொண்டாரது
நெஞ்சம் போல் நன்று ஊககரது எச்சு.

உடல்சுவை உண்டார் உடலைச் சுவையுளதாக்கி உண்
டார், படைஎன்றது வில் வர தாவியென்பார் முதலிய கொலைக் கரு
விகளை, நன்று என்றது அருளை. எல்லா நன்மை களுக்கும்
அருளே காரணமாதலான் அஃது அருள் நன்று என நின்றது.

ஊக்கரது = ஊன்றி நோக்கரது.

கொலைக்கருவியைத் தம் கையில் கொண்டவர் நெஞ்சம்
கொலையையே நோக்குவதல்லது சொல்லாமையை நோக்கரது
அதுபோல் பிறிதொன்றின் உடலைச் சுவைபட உண்டவர் மனம்
அவ்வூன் உணவையே நோக்குவதல்லது அருளை நோக்கரது
என்பதாம்.

விழிகளால் எளிதில்காணப்படுமென்பது கருவி உடல் உண்டார்
இயல்பை விளக்குதற்குப் படைகொண்டாரை உவமை காட்டி
னார்.

புலி, ஓநாய், முதலிய கொடிய விலங்குகள் போல் கண்ட

படியே உண்ணாமல் ஈன ஊனை இவ் சுவைத் தாக்கியே அருளில் மக்கள் உண்பர் ஆதலான் “சுவை உண்டார்” என்றார்.

ஊனை உண்போர், என்றும் தீவினைகளையே எண்ணுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை வில்வலன் வாதாசியென்னும் இவர்கள் பால் உணரப்படும்.

கதை.

வில்வலன் வாதாசி என்பவர் சூரபன்மனது தங்கையாகிய அசமுக்கியின் புதல்வர், தீமையும் வஞ்சமும் செறிந்த நெஞ்சினர், மரையகள் பலவும் நேயமொடு பயின்றார். பிறஉயர்க ளுக்கு இவர் நோயென வளர்ந்தார். பேயெனத் திரிந்தார். பறவைகளையும் விலங்குகளையும் கொன்று தின்று களித்தார். 496 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பின்னர் மனிதர்களையுந் தின்ன விரும்பினார். அதனால் முன்ன வன் முனிவன் போலவும் பின்னவன் ஆடு போலவும் வேடங் கொண்டு முனிவர் வாழும் வனங்களிற் புரூந்தார். முனி வடி வங்கொண்ட வில்வலன் வழியிடையிற் சூடிசையமைத்துத் தவம் புரிபவன் போலிருந்து வருகின்றவர்களை அழைத்து வீருந்து செய்வதாகக் கூறி அவ் ஆட்டினைச் சமைத்து அவர் அறிபாமல் ஊட்டுவன். உடனே வயிற்றைக் கீறி வாதாசி வெளியே வருவான். இறந்து பட்டவுடம்பை அதன்பின் அவ் இருவரும் தின்னுவர். இவ்வாறு ஊனை விரும்பித் தீமையே புரிந்தார். உடல் உண்டார் மனம் அருளை நோக்காதென்பதையிவர், அறிபக் காட்டி இறுதியில் அகத்தியரால் அழிந்து தொலைந்தார். (இதன் விரிவைக் கந்த புராணத்தில் காண்க)

ஊன் உண்போர் தீவினைகளையே எண்ணுவர் என்பது இது

254. உற்ற அரிவிசயர் ஊன் தின்னல் பரவமென்றேன்
கொற்றவைமுன் சொன்னார் சூமரேசர்—பற்றும்
அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் றீனல். (ச)

இ—ள்

சூமரேசர்! ஊன் தின்னல் பரவமென்று ஏன் காளிமுன்
அரிவிசயர் சொன்னார் எனின், அருள் அல்லது, யாது எனின்
கொல்லாமை கோறலே ஆகலான் அவ் ஊன் தின்ல் பொருளல்
ல்து என்க.

அருள் யாது எனின் கொல்லாமையே, அல்லது யாது
எனின் கோறலே எனக்கொண்டு காண்க.

அல்லது — அருளல்லது; கொடுமை என்க.

கோறல்—கொள்ளுதல்.

26-ம் அதிகாரம் புலன் மறுத்தல்:

497

அருளும் அல்லதும் யாது எனின் கொல்லாமையும் கோற
லும் ஆம் என முறையே கொள்ளினும் அமையும்.

பொருள் என்றது இக்கே உறுதிப் பொருளாக அறத்
தை. பொருள் அல்லது—பரவம்.

அருள் கொல்லாமையாம்; அல்லது கொல்லுதலாம்; ஆத
லால், அக் கொடியால் வரும் ஊனைத் தின்னுதல் பாஷம் எனப

தாம்.

அருளின்மையால் கொலையும், அக் கொலைப் பாவத்தால் ஊனும் உண்டாம் ஆதலால் அதனைத் திண்கை பாவமாம் என்க, ஊன் தின்போன், கொலைப் பாவியாய் அருளிழந்து இருள நாகம் புகுவன் என்பது கருத்து.

ஊன் தின்னல் ஆகிய தீவினையை அருளுடையார் யாரும் புரியார் என்பது குறிப்பு. இவ் வுண்மை அரிவிசயர்பால் அறியப்படும்.

கதை.

அரிவிசயர் என்பவர் வட மதுரையில் இருந்தவர். திருமாவிலம் பெருகிய அன்புடையவர். ஆருயிர் மாட்டுப் பேரருள் வாய்ந்தவர். இவர், ஒரு நாள் பெருமானைக் காணக் கருதி சசகந்நாதத்துக்குச் சென்றார். இடையே ஒரு சேலையில் தங்கினார். அங்கிருந்த காளி தேவிக்குப் பவியிடும்படி ஒருவன் இரண்டு ஆடுகளைக் கொணர்ந்தான். இவர், அதனை உணர்ந்தார். வருந்தி யெழுந்து விரைந்து சென்றார். காளி பின் சென்றான். இன்புறவுண்டு போம்படி இவரை அன்புடன் வேண்டினான். நீ தேவியாயினும் ஊன் உண்ணும் பாவியாதலால் உன்விடம் உணவு உண்ணேன் என்று இவர் மறுத்தார். இவரது அருள் பொழியைக்கேட்டுக் காளி பெரு மகிழ்வுற்றாள். அன்றுமுதல் கொல்லா விரதம் கொண்டாள். அந்நாட்டு வேந்தன் கனலில் தோன்றி "இனிமேல் எனக்கு உயிர்ப்பவியிடும் வழக்கத்தை நீக்கி உன்வழி செல்வா." என்று சொல்லி உணர்ந்தார்.

யெவரும் செய்யா திருக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும்" என்று கூறினார். அந்நாட்டு விவாத அஸ்வாதே செய்தான். அந்நாட்டார்

ணைவரும் ஊன் தின்னல் விடுத்தார். உயர் நலம் ஆடைத்தார்.
 (இதன் விளைவைப் பத்தமாவியில் காண்க)
 ஊன் தின்னல் பெரும் பாவம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

255 பல்லோரை வேத்திரத்தில் பாவிபகன் தின்றேனே
 கொல்லு ரா காழ்ச்சான் சூமரோசா—தொல்லுலகில்
 உண்ணுமை யுள்ள உயிர்க்கில் பூனுண்ண
 அண்ணுதல் செய்யா தளறு. (5)

இ—ள்

சூமரோசா! பகன் என்பவன் வேத்திரத்தில் பலரையுந்
 தின்று என் அதனால் நரகினில் ஆழந்தான் எனின், உயிர் கிலை
 உண்ணுமையுள்ளது; ஊன் உண்ணுமையின் அளறு அண்ணுத்
 தல் செய்யாது என்க.

உயிர் கிலை—உயிர், உடம்பில் கிலை பெறுதல்.

ஊன் உண்ண—ஊன் உண்ணுவாலாயின. உண்ணின் என்
 னும் விளைபெச்சம் நனடி உண்ண என்க திரிந்து நின்றது.

அளறு அண்ணுதல் செய்யாது—நரகம் வரையத் திறவாது.
 ஊன் உண்ணுமைபாலேதான் சில வுயிர்கள் உடலில் நிலை
 பெறுகின்றன; அந் நிலை சூலை ஒருவன் அலறறை உண்ணுவா
 னாயின், அனலை அழகுதய நரகம் சின் உயிழ்தற்கு வரையத்
 திறவாது என்பதாகும்.

ஊன் உண்ணல் என்னும் தீவினையை மக்கள் செய்யவில்லை
 யானால், ஆடு முயல் மான் முதலிய சில விலங்கினங்களும்,
 கோழி குயில் கொக்கு முதலிய சில பறவையினங்களும், மீன்
 முதலிய சில நீர் வரழினங்களும், சிதைவின்றி நிறைந்து நெடிது
 வரவும் என்பார் “உயிர் கிலை, உண்ணுமையின் உள்ளது” என்
 றார்.

இனி, உயிர் எய்துதற்குரிய போனப நிலை ஊன் உண்ணுமை யானே ஒருவனுக்கு உள்ளது எனவும் இது பொருள்படும்.

உயிர்களைத் துடிக்கக் கொன்று அவற்றின் உடல்களைச் சுவை செய்து உண்போரை நரகம் உண்ணும் என்க.

உண்டவன் மீளாது அவர் வயிற்றிலிருந்தே யிழிந்து சிழிந்து போல் அவரும் நரகினது ஆழ் வயிற்றில் அடங்கியே அழிந்து ஒழிவர் என்பதாம்.

ஊனை விழுங்கினவரை நரகம் விழுங்கி உமிழாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பகன் பால் காணப்படும்.

கதை.

பகன் என்பவன் ஓர் அசுரன். ஏக சக்கிரம் என்னும் பெயரினைபுடைய ஒரு வனத்திலிருந்து ஆண்டுள்ள உயிர்களை யெல்லாம் கொன்று அவற்றின் உடல்களைத் தின்று வாழ்த்தான். அதனால் அங்குள்ள பறவைகளும் விலங்குகளும் தேயற்கன. அதன்பின் அதனை அறித்திருந்த வேத்திரகேயம் என்னும் பதியுள் இரகில் புருந்து எதிர்ப்பட்ட மக்களை யெல்லாம் பதைக்கக் கொன்று பழிபடவுண்டான். அவன் ஊன் உணவால் உயிர்கள் நிலை பேறின்றி அழிவடைவதை அவ்வூரார் நோக்கி உள்ளம் கலங்கி அவனைப் பணிந்து வேண்டினார். நாள்தோறும் ஒரு சகடம் நிறைய அன்னமும், அதனை யீர்த்துவரும் இரண்டு பசுவொன்றும், ஒட்டிவரும் ஒருநூலும், முறை தவறாமல் அனுப்புப்படி பகன்

கட்டளையிட்டான். என் செய்வார் பாவம்; அவரும் இசைந்தார். அவ்வாறே நடந்துவந்தது. வருங்கால், துரியோதனன் செய்த கொடுமைக்குத் தப்பிப் பிழைத்துத் தயங்கிய தருமன் முகலிய ஐயரும் அவ்வூருட் புகுந்தார். ஒதுக்கியிருந்தார். பகன் செய் கொடுமையால் அந்நகர்படும் அழிவை அழிந்தார். அவருள் வீமன் துணிந்தான். சகடத்தைச் செலுத்துபவனாய்த் தானே சென்று அவனைப் பொருது தொலைத்தான். அவனும் அழிந்தான். இழி நரகில் ஆழ்ந்து வெளிவராது அமுந்தினான். ஊன்

63

500 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உண்பவனை நரகம் விழுங்கி உமிழாது என்பதை உலகம் அவன் பால் உணர்ந்தது. (மிரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

ஊன் உண்பவன், என்றும் நீங்காத நரக துன்பத்தையே அடைவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

256. வில்லாமல் குரணுகேன் மீன்சுமந்து கொண்டதந்தார்
கொல்லாத தேவர் குமரேசா—எல்லாந
தினல்பொருட்டாற் கொல்லா துலகனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! கொல்லாத தேவர் ஏன் அசுரர்கட்கு மீன் களைச் சுமந்து கொண்டுவந்து தந்தார் எனின், உலகம் தினல் பொருட்டாற் கொல்லாது எனின், விலைப் பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல் எனக.

உலகு, தினல்பொருட்டால் கொல்லாது எனின்—உலகத்

தார், ஊனைத் தின்னும் பொருட்டுக் கொல்லாராயின்.

உண்ணுதல் காரணமாக உலகத்தார் கொலை செய்யாராயின்
பொருளுக்காக ஊனை விலைசெய்வார் ஒருவரும் இவர் என்பதாம்.

கொலைப்பாவம் கொன்றவனைச் சேருமேயன்றி ஊன் தின்ற
வனைச் சேராது என்பாரை மறுத்து இஃது உணர்த்தியதென்க.

ஊன் தின்பார் இல்லையாயின் இவ்வுலகில் கொலைகளை சிறி
தும் இலையாம் என்பது கருத்து.

ஊன் தின்போர் உண்மையானே கொலைப்பாவம் உளவாகின்
றது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இது சூரன் முதலாயினோர்பால் காணப்படும்.

23-ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்

501

கதை.

கொலைத்தொழிலைச் செய்யாத தேவர்களும் சூரன் ஏவலால்
மீன்களை வாரிக்கொணர்ந்தார். ஊன் தின்னும் அசுரரில்லை
யானால் அமரர் அன்று மீன்கொண்டு தந்திரார். அசுரர் தினற்
பொருட்டால் கொன்றேயன்றி அமரர் விலைப்பொருட்டால் மீன்
களைக் கொல்லவில்லை. அம்மீன் கொலைக்கு அசுரர் ஊன் தின்பை
யே காரணமாயிருந்தது. அசுரர் அழிந்தபின் அமரர் அக்கொ
லைத்தொழிலைக் கொள்ளவில்லை. ஊன் தின்போர் இல்லையானால்
உயிர்களைக் கொல்வோர் உலகில் இல்லையென்பது அவர்பால் அன்
று உணரரின்றது. (விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்)

ஊன் தின்னையே கொலைப்பாவத்துக்குக் காரணம் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

257. ஊனென் றுணர்ந்த லுடன் வெறுத்தேன் உண்ணவில்லை
 கோஞ்சுமர தேவர் குமரேசா—தானாக
 உண்ணாம வேண்டும் புலாஅல் பிறிதொன்றன்
 புண்ண துணர்வார்ப பெறின். (ச)

இ—ள்

குமரேசா! குமார தேவர் ஊன் என்று உணர்ந்தவுடனே
 என் அதனை உண்ணாமல் வெறுத்து விடுவார் எனின், புலால்
 பிறிது ஒன்றன்புன்; அது உணர்வாரைப்பெறின் அதனை உண்
 னாம வேண்டும் என்பது.

புலால் பிறிது ஒன்றன் புண்-ஊன் பிறிதோருடம்பின்புண்.

அது உணர்வார்ப்பெறின்—புண் என்னும் உவ்வணமையை
 உணர்வார் உண்டாயின. பெறின் என்றது அதனை உணர்வார்
 ஆரியர் என்பதை உணர்ந்திடுகின்றது.

உணர்வோர், ஊன் உண்ணார், உணர்வில்லாதவரே அதனை
 உண்டு குறிப்பார் என்க.

502 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

புலால் என்பது பிறிதோருடம்பின் புண்ணே என்னும் உண்
 மையை உணர்வாரைப்பெறின் அதனை உண்ணாது ஒழித்தல் வேண்
 டும் என்பதாம்.

தமது உடம்பில் புண் ஒன்று காணப்பட்டின் அதனைத் தீண்ட
 வும் கூசுகின்ற மக்கள் பிறிது ஒன்றன் உடம்பிலுள்ள கசைகுருதி
 நிணம் முதலியவற்றை அருவருப்பின்றித் தின்னுவதற்குக் கார
 ணம் எனினையோ எனின் அறியாமையே யாம் என்பது கருத்து.

நரி கழுநாய் முதலிய இழிந்த பிராணிகளே ஈனஊனை
 எண்ணாது உண்பனவாம்; அறிவமைந்த மக்கள் அதனை எவ்வகை
 யானும் உண்ணலாகாதென்பது குறிப்பு.

சிறந்த அமுதத்தோடு கலந்திருப்பினும் ஊன் என்று உணரப்பெறின் அதனை அறிவேர உண்ணார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை குமாரதேவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

குமாரதேவர் என்பவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு முன்னுறு வருடங்கட்கு முன்னர்க் கன்னடதேயத்தில் மாகபுரி என்னும் நகரில் தோன்றியிருந்த ஒரு மன்னவர். இவர், அரியணையமர்ந்து இருசிலம் புரத்தார். திருவமைந்து நின்றுபெரு நலந்துய்த்தார்.பதி, நிதி, முதலிய யாவுந்தறந்து பின் பல இடங்களுக்குச் சென்றார். எவ்வுயிர்களும் இன்புறும்படி இன்னருள் செய்தார். ஒருநாள் இவர், விருத்தாசலம் என்னும் பதியில் புகுந்தார். உச்சியம்போதில் அக்துப் பிச்சைக்குச் சென்றார். இவரை அடியவர் என்று கருதி ஒரு குடியானவன் இவர்கை நிறைய அன்ன மிட்டான். அதனைப் பெற்றார். உண்ணாதற்குமுன் உற்று நோக்கினார். மீனின் ஊனை அதில்கண்டார். உண்ணாமல் ஏந்தியபடியே ஓர் நீர்நிலையை யணுகினார். உயிருண்டாக அருள் புரிந்தார். அதுமீனாகி நீரில் தானே பாய்ந்தது. புலாவின் இழிவையும் அதனை உண்ணுவதால் வரும் பழி பாவங்களையும் குமாரதேவர்

26-ம் அதிகாரம் புரான் மறுத்தல்

503

அனைவருக்கும் உணர்த்தினார். உணர்ந்தவரெல்லாரும் ஊனுணவை யொருங்கே ஒழிந்தார். புலாலானது டிறிது ஒன்றன் புண் என்று உணர்ந்தார், அதனை உண்ணார் என்பதை அவர் உணர்த்தி நின்றார். (இதன விநிவைத் தேவர் சரிதையில் காண்க.)

நாய்கழுகு கூகை நரிகாகம் ஈயெறும்பு

பேயிவைகள் ஆயி டிரித்தஆன—கேயமொடு

தானருத்தல் அல்லாது சற்கா ரியமனிதர்

தானருந்த லாவதோ சாற்று, (1)

ஊறுகா யாதிதண்ணில் உதித்ததோர் புழுக்கண்டாலேல்
வேறவே வீசுச்சிந்தை டொய்மிகக் குநீந்துற்றாயால்
நாறுமுன் புழுத்ததேனும் நனிநிக விரூபியுள்ளக்
தேறிரீ புண்டவாறென செப்புதி தெளிவிலாதோய். (2)

பிரிதோருடம்பின் புண்ணே என்று ஊனின் உண்மையை
புணரவேண்டும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

258. ஊனென்றுணர்ந்த உடன்வசிட்டர் உண்ணாதீதன்
தோணைச் சினந்தார் குமரேசா—சுனச
செயிரிற் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரிற் தலைப்பிரிந்த ஊன். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஊன் என்று உணர்ந்தவுடனே வசிட்டர் உண்
ணாது வெறுத்து அரசனை ஏன் வைதார் எனின் செயிரின் தலைப்
பிரிந்த காட்சியார், உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊனை உண்ணார் என்க.

செயிர்—குற்றம். தலைப்பிரிந்த—நீங்கிய.

நீக்கத்தை உணர்ந்தும் பிரிவு என்னுஞ்சொல் இங்கே அடை
யடுத்துவந்தது. இவ்வாறு வருவதை வடநூலார் உபசர்க்கம்
என்பர்.

501 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்—உயிரின் நீங்கிவந்த ஊன்
பினம் என்றபடி.

குற்றத்தின் நீங்கித் தெளிந்த அறிவினையுடையார் உயிரின்
நீங்கிய ஊனை உண்ணார் என்பதாம்.

மடமையும் கொடுமையுமுடைய அறிவினையே ஊனின் சுன

த்தையுணராமல் அதனை உண்டுதளிப்பார் என்பது குறிப்பு.

ஊனாவது, உயிரிந்திய பிணமே யென்று உணர்ந்து அதனை எவ்வகையானும் உண்ணாமல் ஒழிப்பவரே உயர்ந்தோர் என்பது கருத்து.

உணர்வுடையார் ஊனின் இழிவை உணர்வராதனின் அதனை யாண்டுத்தீண்டார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வசிட்டர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

திருவயோத்தியிலிருந்து அரசுபுரிந்த மிக்திரசகன் என்னும் மன்னவன் ஒருநாள் தமது முன்னோர்களை யெண்ணிப் பெருளிருந்து செய்தான். அதில், வசிட்டமாமுனிவரை முதன்மைபார்க்கணங்கி அழைத்தான். முனிவர் வந்தார். அரசன் அவரை உபசரித்து உயர்ந்த ஆசனத்திலிருத்திச் சிறந்த உணவுகளைப் படைக்கும்படி செய்தான். அரசனுக்குப் பகைவனாகிய அரட்சன் ஒருவன் கரவாகவந்து உணவுசெய்பவன்போல் அமைந்து ஒதுங்கியிருந்தான். அவ்வுஞ்ச மடைமகன் புனிதமான இனிய உணவுகளை உணவியும் இன்சவைத்தாக்கிப் படைத்தான். முனிவர், உண்ணப்புகுமுன் அவ்வுண்மையை உணர்ந்தார். உண்ணாதெழுந்தார். அரசனை நோக்கிப் பெருஞ்சினங்கொண்டார். அரட்சனாகும்படி சபித்தார். வஞ்சமில்லாத மன்னனும் அஞ்சியருந்தினன். செயிர் நீங்கிநின்ற அறியேனோர் உயிர் நீங்கி வந்த ஊனை உண்ணார் என்பதை முனிவர் உணர்த்தி நின்றார்.

(கிரிவை கிராபக புராணத்தில் காண்க.)

26-ம் அதிகாரம் புலகன் மறுத்தல்

505

உயர்ந்தோர் யாண்டும் ஊனை உண்ணார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

259. வெற்றிமிகு பிம்பசரன் வேள்விகளை என் தடுத்துக்
 குற்றமென்றார் புத்தர் குமரேசா—உற்ற
 அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
 உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! பிம்பசரன் என்பவன் செய்யும்வேள்வியைத்
 தடுத்து என் புத்தர் உது தீது என்று உரைத்தார் எனின, அவி
 சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலினும், ஒன்றன் உயிர்செகுத்து உண்
 னுமை நன்று என்பது

அவியாவது மந்திர முறையோடு தேவர்களை நோக்கி வேள்
 வித்தியில் இடுகின்ற செய் முறையினால் இவ்விய உணவுகள். ஆயிரம்
 என்னும் எண்ணுப்பெயர் இங்கு உத்தொகையினை யுடைய
 வேள்விகளைக் குறித்து நின்றது. வேட்டல்—ஓய்ச்சுதல்.

ஆயிரம் வேட்டலின்—ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்தலினும்.
 ஆயிரம் என்றது இறப்பவும் பல என்னும் மிகுதியை விளக்கு
 தற்கு எனது.

அவிகளைச் சொரிந்து ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்வதினும்
 ஓர் உயிரினைத் தொலைத்து அதன் ஊனைத் தின்னுமை நன்று
 என்பதாம்.

பல்லாயிரம் வேள்விகளைச் செய்து அவற்றின் எய்தும் நலத்
 தினும் ஊன் உண்ணாமையான் ஒருவனுக்கு உள்தாம் நலம் பெரி
 தாம் என்பது கருத்து.

ஊன் உண்ணுமை என்னும் இவ் ஓர் அறமே அரிய பயன்
 களையெல்லாம் எனிதினும் தவம் என்பது கருத்து இது பிம்பசரன்
 பாஷ் தாணப்படுமீ.

கதை.

பிம்பசரன் என்பவன் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐந்து ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னிருந்தவன். சிறந்த ஓர் அரசன். கங்கையின் வடபாஷிருந்த இராசகுருகம் எனனும் நகரத்திலிருந்து இவன் அரசுபுரிந்தான். கல்யேசேன் விசுவில வல்லுநரான அமைச்சர் பலர் இவன்பால் அமர்ந்திருந்தனர். மனநலமும் இனநலமும் மாண்புறப் பெற்றான். அங்கநாட்டையும் வென்று அனைவரையுந்தன் குடைக்கீழ்த தங்கவைத்தான். வருடந்தேறும் முறையாக அரசன் வேள்விதளைச் செய்துவந்தான். புத்தர் ஒருநாள் இவனிடம் வந்தார். அரசே உயிர்ப் பட்செய்து ஏன் இவ்வேள்வியைச் செய்கின்றாய். எவ்வகையானும் பிறவுயிர்கள் சிறிதும் வருந்தாவண்ணம் ஒழுக்குவதே ஒருவன் அறிவுடைமைக்குப் பயனும். பல்லாயிரம் வேள்விதளைச் செய்து உயர்ந்த பதத்தை யடைந்தவனிலும் ஒருயிரையும் கொல்லாத ஒருவனே சிறந்தவனாவான் என்று அருளுடன் கூறினார். அவரது பயனிறைந்த அருள் மொழிகளை அரசன் கேட்டான். அன்றமுதல் வேள்வி செய்வதை விடுத்தான். வேட்டையாடலுந் துறந்தான். ஊன் உண்ணாமையென்னும் உயர்ந்த வீரத்ததைக் கொண்டான். இவன் நாடுமுழுவதும் இந்நல்லதம் பரவியது. உயிர் செருத்து உண்ணமை என்னும் உயர் நலத்தால் இவ்வரசன் வேள்விப் பயனிலும் பெரும்பயனெய்தினான். ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செருத்து உண்ணமை நன்று என்பதை அன்று நின்று காட்டினான்.

(இதன் விருவைப் புத்த சரிதையில் காண்க.)

ஊனுண்ணமை ஒன்றானே ஒருவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

260. மண்டுபுகழ் நந்தனார் வான்மீகர் ஏனுலகம்
கொண்டுதொழ நின்றுர் குமரேசா-கண்டதொன்றும்
கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

இ—ள்.

குமரேசா! நந்தனார், வான்மீகர் என்பவர் ஏன் எல்லா
ராஜன் தொழப் பெற்றார் எனின், கொல்லான் புலலை மறுத்தா
னை எல்லா உயிரும் கைகூப்பித் தொழும் என்க.

அவியைச் சொரிந்து வேள்வியைப் புரிவதிலும் ஒருயிரைக்
கொன்று ஊனைத் தின்னாமை நன்றென்று மேற்குறித்ததை நோ
க்கி அவ்வேள்வியால் இந்திர பத முதலிய உயர் நலங்களை யெய்த
லாமே இதனால் யாது பயன் என்பார்க்கு இது கூறியதென்க.

கொல்லான் என்னும் எதிர் மறைமுற்று இங்கு எச்சமாய்
நின்றது.

கைகூப்பி என்றது தொழுதற்கு ஏதுவாகிய உவகையின்
மிசுதியை உணர்த்துதற்கு என்க.

ஒருயிரையும் கொல்லாதவனுமாய் ஊனையும், உண்ணாத ஒரு
வூனை எல்லா உயிர்களும் கைகூப்பித் தொழும் என்பதாம்.

இயல்பாகவே புலலை உண்ணாதவராயினும் இரக்கஞ் சிறி
துமில்லாமல் உயிர்களைக் கொல்வாராயின், அவர், யானை, குதிரை,
கழுதை, பசு, மான், முதலிய சில ஊன் உண்ணாத விலங்கினங்களைப்
போல் கருதப்படுவரே அன்றி, அருளுடையராய் மதிக்கப்படார்
ஆதலான், எல்லா உயிரும் தொழும் உயர் நலம் அவர்க்கு இல்லை
யாம் என்க.

கொல்லாமையும் புலால் உண்ணாமையுமாகிய இவ்விரண்ட
றங்களையும் ஒருங்கே யுடையார் ஒருயிர்க்குள் தீங்கு செய்யார்
ஆதலான், அந்நன்றியை சினைந்து எல்லாவுயிரும் அவரைப்போ
ற்றும் என்பதாம்.

கொலை துறந்து புலால் மறந்தவர், எல்லாரானும் தொழ்த் தக்க பெரும் பேற்றை யெய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை நந்தனார் கண்ணும், வான்மீகி பாலும் காணப்படும்.

64

508

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை 1.

நந்தனார் கொலைத் தொழிலும் புனைப்புசிப்புந் துறந்தமை யால் எல்லாவுயிர்களும் அவரை இன்புறத் தொழுகன. தில்லை வாழ்த்தனர்களும் சிாமேற் கைகூப்பித் திரண்டு தொழுதனர்.

(விரிவை அவர் சரிதையில் தெளிக.)

கதை 2.

வேடர்களைநி கூடித் காவு முதலிய கொடுந்தொழில் களைச் செய்து திரிந்த வான்மீகியார் யெய்யுணர் வுடையராய்த் தெளிந்த பின் ஒருபிரையுள் சொல்லாதவராய் ஊன் உண்டலை யொழிந்து எவ்வுயிர்க்கும் இனிமராய் அருளையே செய்து அரிய தவத்தைக் கொண்டார். கொலையும் புனைவுத் தவிர்த்தபின் அவரை அமரரும் முனிவரும் அகமகிழ்ந்து தொழுதார். அந்நாடையராய்ப் புலால் மறந்தவரை எல்லாவுயிநர் தொழும் என்பதை உலகம் இவர்தால் தெளிந்தது.

கொல்லாமையும் புலாலுண்ணாமையுமுடையாரை உலகமெல்லாம் உவந்தது தொழும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

உயிர்கள் ஒம்புமின் ஊன்விழைந் துண்ணல் மின்
சொயிர்கள் நீங்குமின் செற்றம் இகத்தொரிஇத்
ததீயள் நல்லுருக் கண்டனர் கைதொழும்
மதி உள் போல மறுவில் தோன்றுவீர். (வனையாபதி.)

கொடியும் புலையும் தளவுந் தவம் (ஒளவைய.)

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

தன்னுடம்புபுருக்கப் பிறிதொன்றின் உடம்பைத்தின்போன்
கொடியனே யாவன். அவனுக்கு அருள் உண்டாகாது. அவன்
மனம் திமையையே யெண்ணும், புலால் உண்டல் பெரும் பாவம்,
ஊனுண்போனை நரகம் விழுங்கி யுமிழாது. ஊன் தின்னையே கொ
லைப் பாவத்துக்கும் காரணம். ஊன் என்பது பிறிதோருடம்பின்
புண்டை உண்டு தெளிந்து அதனை யுண்ணாது ஒழிதல்வேண்டும்.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

509

அறிவுடைபார் அதனை யாண்டும் உண்ணார். பல்லாயிரம் வேள்வி
களைச் செய்வதினும் ஊன் தின்னாமை ஒன்றே நன்று. அருளோடு
புலால் மறுத்தவனை எல்லாவுபிரகளுங் கைகூப்பித் தெழும்.

26-வது புலான் மறுத்தல் முற்றிற்று.

உ-ம் அதிகாரம் தவம்.

அல்காவது மனத்தைப் புலன்வழிச் செலுத்தாது நலனுற
நிறுகதித தன்னுயிர்க்கு உறுதுயர் தனிகின்ற பொறுத்துப் பிற
வுயிர்களைப் பேணும் பெருகலம். புலாலுண்டலைவொழிந்து புனித
மெய்கிய மனமுடைபார்க்கே இஃது இவ்விது அமைபுமாதலான்
அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

261. உண்டி துறந்தார் உயிர்க்கிரக்கம் கண்ணுவரேன்
கொண்டு புரிந்தார் குமரேசர்—மண்டியென்றும்
உற்றகொய் கோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு.

(க)

கும்மரேசா! கண்ணுவர் தாள் வருத்தி நின்று என் பிற வயிர்களைப் பேணினர் எனின், உற்ற நோயை நோன்றலும் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையும் ஆகிய அற்றே தவக்கிற்கு உருஎன்க.

நோன்றல்—பொறுத்தல். . உறுகண்—துன்பம்.

உற்றனையே நோன்றல்—தமக்கு வருந்துன்பங்களைப் பொறுத்தல். அற்றே என்னும் சுட்டின் அடியை ஒட்டி நின்ற ஏகாரம் தேற்றப் பொருளைத் தோற்றி சிவந்தது.

தம் உயிர்க்கு வருகின்ற துயரைப் பொறுத்தலும் பிற உயிர்க்கு ஒரு துயரும் செய்யாமையும் ஆகிய அவ் அன்வினதே தவத்திற்கு வடிவம் என்பதாம்.

510

திருக்குறட் கும்மேச வெண்பா.

பசி பிணி படை வெயில் பணி மழை முதலியவற்றால் தமக்கு உளவார் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறவுயிர்க்குச் சிறிதும் தீங்கு செய்யாமல் அருள் புரிந்து ஒழுகலே ஒருவர்க்குத் தவமாம் என்பது கருத்து.

பிறந்தபோதே உடனுறைத்தமைந்து உள்ளேயிருந்து ஓயாதெழுந்து காணும் கலியும் பசிப்பிணியே உற்றனையே என்றதற்கு இங்கு முதல் உரிமையாய் நின்றது. ஆதலான் அதனைப் பொறுத்தலே தவ-இயல்பென்பதாம். ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல் என்றார் மேலும்.

புலனுகர்ச்சிகளில் புக்குழலாமல் மனம், நிலைபெறும் பொருட்டுச் சுவையுணவு துறந்து உறுதுயர் பொறுத்து ஆரயிர்மாட்டு அருள்புரிந்தொழுகலே அருந்தவர் இயல்பென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கண்ணுவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கண்ணுவர் என்பவர் அப்பிரதீரதன் என்னும் முனிவரது

புதல்வர். உயர் கலை பலவும் ஓதிபுணர்ந்தவர். மரம் கொடி
செடி முதலிய ஓரறிவுயிர்களையும் இவர், போருளுடன் பேணி
னார். நடந்து செல்லுங்கால் ஏறம்பு முதலிய சிறிய உயிர்களும்
உறுகண் உறுமேயென்று இரங்கி ஒதுங்குவார். அரிய விரதங்
களைக்கொண்டு பொறிகளையடக்கினார். தனிவனம் ஒன்றில் இ
னிதற அமர்ந்தார். நிலையொன்றிய சமாதியை நெடிது பயின்றார்.
உற்ற நோயைப் பொறுத்துப் பற்றற நின்றார். இவரது திருவுட
ம்பைப் புற்று மூடி வளர்ந்தது. பருவங்கள் பல சழிந்ததின் அத
ன்மேல் மூங்கில் ஒன்று தோன்றி வளர்ந்தது. இவரது தவ மகி
மைபால் ஆது பெருவலியுற்றது. அதன் அருமையைப் பிரமன்
உணர்ந்தார். முனிவரது புனிதமிக்க மனநிலையை வியந்து அதனை
மூன்று வீற்களாக்கித் தான் ஒன்றைக்கொண்டு மற்றையிரண்டில்
ஒன்றை; உமாபதிக்கும் ஒன்றைத் திருமாலுக்கும் கொடுத்தார்.
அம்மூன்றுமீ முறையே காண்டியம் பினாகம். சார்ங்கம். ஞானபுட்ரிப
யர் பெற்றன. கண்ணுதற் பிரமன், கண்ணவர், கருநிலைஞெல்

27-ம் அதிகாரம் தவம்

511

லாம் அருளினார். அருந்தவருட் செந்தராய் விளங்கி இவர்
வளத்திலிருந்த காலத்தில் விசுவாமித்திர நக்து மேனையிடந்
தோன்றிப் போற்றுவாரி ன்றிய புலம்பிய முத சகுதலையைக் கண்
டார். அருளுடன் எடுத்தார் ஆதரித்து வளர்த்தார். தான்
வருந்தியும் பிறவுயிர்களைப் பேணிப் பெருந்தவமுடையராய் எல்
லா நலங்களையும் பொருந்தப் பெற்றார்.

(இதன் விரிவைத் தணிகைப் புராணத்தில் காண்க)

தவத்தின் தன்மை இதனால் கூறப்பட்டது.

262, வெம்பித் தவம்புரிந்தும் மெய்ப்பயனை யேனிழந்தான்
குமப கருணன் குமரோசா—நம்புந்

தவமும் தவமுடையார்க் காகும் அவமதனை
யஃதிலார் மேற்கொள்வது.

(2)

இ - ள்.

குமரேசா! கும்பகருணன் வருந்தித் தவம்புரிந்தும் ஏன்
அதன் பயனை இழந்தான் எனின், தவமும் முன் தவும் உடை
யார்க்கே ஆகும்; அதனை அஃது இலார் மேற்கொள்வது அவ
மாம் என்க.

அதனை—அத்தவத்தை. அஃது என்றது முன் தவமுடை
மையை. அவம்—வீண். மேற்கொள்வது—செய்ய முயல்வது.

முன் செய்த தவமுடையார்க்கே தவம் கைகடும்; அஃது
இல்லாதவர் அத்தவத்தை மேற்கொள்வது வீண் என்பதாம்.

தவமும், என்பதிலுள்ள உம்மை அதன் பயனையும் சுட்டி
நின்றது ஆதலின் அஃது இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையாம்.

தன்னை முன்செய்து பழகினவனுக்கே ஒருதவத்தில் இனி
அதன் பயனையும் அல்லாதவனுக்கு, அது கன்கு, அழைப்பாது; அது
513 திருக்குறட் குமரேச ஷண்டா.

போல் தவமும், தன்னை முன் செய்துள்ளவனுக்கே தடையின்றி
முடிவுறும், இல்லாதானுக்கு இன்புற முடியாது என்க.

முன்னைத் தவமுடையார்க்கே தவம் இனிதாம்; இல்லாதார்
மேற்கொள்வது அவமாம் என்றது இதுவரை தாளுக்கெய்யாத
வர் இப்பொழுதேனுஞ் செய்த பின் வருங்காலத்தில் முன் தவ
முடையாராக அவர் அமையவேண்டுமென்பது கருதி என்க.

முதல் நாள் இரவு ஒரு செய்யுளை மனனஞ்செய்தவனுக்கு
மறுநாடகாலையில் அஃது எளிதாய்க் தோன்றாதல்போல் முன்

செய்தவர்க்கே தவம் சிறந்து முடியும் என்பது உருத்தது.

இனி, தவவொழுக்கமுடையார்க்கே தவவேடம் நல்லதாகும் அவ் ஒழுக்கமில்லாதார் அதனை மேற்கொள்வது தீதாகும் எனவும் இது பொருள்படும்.

இதில் தவம் ஆகு பெபராய் வேடத்தைக் குறித்தநின்றது.

முன்னைய நல்வினையுடையார்க்கே தவம் இனிதாய் முடியும் இல்லாதார் ஊக்கமும் ஆற்றலுமுடையராய் அதனை ஒருவாறு முடிப்பினும் அதன பயனை இழப்பர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை குட்பொருணன்பால் உணரப்படுகும்.

கதை

இலங்கையர் வேந்தனுக்கு உடன் தம்பியாகிய குப்பசுருவான், எல்லாரையும் அடக்கியானுகற்குரிய உயர் நிலையினை அடைய விரும்பினான் உயிர்களமாட்டு அருளிவையினும் பொறிகளை யடக்கினான். கொன்றைக்கானம் என்னும் பெயரினையுடைய ஒருவனத்தையடைந்தான். உணவும் நீருக்குறந்தான். கோடைக்காலத்தில் கொதிக்கின்ற வெரிவிடை நிறுந்து மாரிக்காலத்தில் குளிர்கின்ற நீர்க்கலை நின்றான். ஒரு மனமுடையனாய்ப் பிரமனை நாடினான். அழவில் இருந்தும் மழையில் நனைந்தும் அருந்தவஞ்செய்தான். ஆண்டுகள் பதினாறாம் மாண்டு கழிந்தன. அவன், மணந்தளராத நினைந்ததே செய்தான். - அவனையுடைய

17-ம் அதிகாரம், தவம்

313

நிலையும் அருஞ்செயலையும் அயன் விபகன அவன் முன் தொன்றினான் குப்பசுருவான் நீ வேண்டிய கருவியன் வேண்டிக் என்றான். நன்றான குறையுடையது அவன் நாடியிருந்தான். உள்ளத்தில் கொள்ள விரும்பியது அதுவாயினும் "குவறுத உறக்கமேகொடு" என்று குழறிக்கூறினான். அயனும் உடனே கொடுத்ததன் என்

றான். அவனும் கொண்டதை நினைந்து குலெந்து நடுங்கினான். அருந்தவகதை வருத்தி முடித்தும் அகன் பயனை யடைபாதிழந்தான். முன்னைத் தகமீலார் முயன்றாலும் நவம் இனிது முடியாது. ஒருவாறு முடியினும் அகன் பயனை அடையாது அவர் அவமே அடைவர் என்பதை உலகம் அவன்பால் உணர்ந்தது.

இதன் விரிவை உத்தரகாண்டத்தில் காண்க.

அள்ளன் மடுளின் மூழ்கிச் சாம் அருப்புட்டி னிபட்டலர்த்தும்
உள்ளந் தூய சல்லாருத் தொருகாரியமும் பலபாசா
கள்ள மனச்செய்தவக்குப்பகவனனகருதும் வாங்கிநாடுக்கும்
வள்ளன் மலரோன் இடைபெற்றவாத்தால் மாறுத்துவிரிப்பெற்றான்.

(ஒட்டக் கூத்தர்)

எததொழிலும் முற்பழக்க மின்றியெய்தா தறமென்னும்
இணையொன்றில்லா
அத்தொழில்முற் பழக்கமின்றிச் சாங்காலத் தமையுமோ
வாரான்றற்கு
வத்திரம்வேண் டிற்பருத் திவிதைத்துமுன்னம் செய்யாமல்
மணஞ்செய்காலத்
தொத்ததுகில் வேண்டிமென எந்தனைபேர் முயன்றாலும்
முறுமோ நெஞ்சே. (சீதினூல்)

தவத்தை ஒருவன் தாழாது செய்யவேண்டி மென்பது இது
ஒல் கூறப்பட்டது.

ஏதோ தவம்புரியா தில்லிருந்தார் சேந்தனார்
 கோனான சோமர் குமரேசா—தானே
 துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
 மற்றையவர்கள் தவம், (ந)

இ—ள்.

குமரேசா! சேந்தனார் சோமர் என்பவர் துறந்து தவஞ் செய்வாமல் ஏன் இவ்வாழ்வையே விரும்பி இருந்தார் எனின், துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மற்றையவர்கள், தவம் மறந்தார் என்க.

துப்புரவு—பொறிகளால் தயக்கப்படுகின்ற உணவு முதலிய இனிய பொருள்கள், மற்றையவர்கள் என்றது இவ்வாழ்வாரை.

துறந்தார்க்கு உணவும் பிறவும் உதவுதலை விரும்பித் தாம் தவஞ் செய்தலை இல்லறத்தார் மறந்தார் போலும் என்பதாம்.

இவ் வாழ்வான், துறந்தார்க்கெல்லாம் உணவும் உடையும் இடமும் உதவி ஒழுகவேண்டும் என்பதும், துறந்தார், உணவு முதலியன ஒர்த்துப் பொறிகளையடக்கப் படடனி கிடந்து உறுசோய் பொறுத்துப் பிறவுயிர்ப் பேணி அருளுடன் அடங்கவேண்டுமென்பதும், இதில் விளங்குதல் காண்க.

வேண்டிய எல்லாம் வேண்டியவாரே நல்கத்தக்க தவத்தைத் துறந்து சென்று விரைந்து செய்யாமல் பலர் ஏன் இவ்வாழ்வாக விரில் இருந்து வருகின்றார் என்பாரை நோக்கியிது கூறியதென்க. இதனால் இல்லறத்தார் துறவறத்தார் என்னும் இருதிறத்தார் இயல்பும் ஒருங்கே குறிக்கப்பட்டது. தவத்தின் பயனை இவ்வாழ்வார், தமம்புரிக்கின்ற தர்ணத்தால் ஏய்துவர் என்பது கருத்து. இது சேந்தனார் சோமர் எனலும் இருவர் பாலும் காணப்படும்.

சேந்தனார் என்பவர் சோழ நாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்தவர். சமலையென்னும் கன்னிகையை மணந்து

27-ம் அதிகாரம் தவம்

515

இல்வாழ்க்கையிலமர்ந்து எவ்வயிர்க்கும் அன்புடையராய் இன்புடன் வாழ்ந்தார். தாம், முதலில் வணிகராய் இருந்தகாலத்தில் பட்டினத்தடிகள் இவரைத் தமது நிதியறைக்குத் தலைவராக்கினார் இவரும் அமைந்து அதனை உரிமையோடு போற்றினார். அடிகள் ஊறவடைந்தபோது, தம் பொருள் முழுவதையுந் தெருவிடைச் சூறையிடுதம்படி சொன்னார். அவ்வாறே இவர் செய்தார். பற்றற்று நின்றார். பல்லுயிர்க்கும் இரங்கினார். அடிகள் அடன்ற பின் இவரும் அந்நகரைவிட்டகன்று மனைவியோடு சிதம்பரத்துக்கு வந்தார். அங்குத் தங்கினார். பொருளை வருகதி யீட்டினார். அதனால், விருத்தினசையுட்டினார். அருந்தவரைப் பேணினார். தவம் புரிதற்குரிய மன நிலையைப் பெற்றிருந்தும் அதனை மறந்து இவர், உயிரிட்டு உதவியே புரிந்தார். தவத்தின் உயர்வை உணர்ந்திருந்தும் தாம் செய்யும் தானத்தையே விரும்பி இல்வாழ்ந்திருந்தார். இவரது உபகார நலத்தை உலகினுக்கு உணர்த்த விரும்பிச் சிவமூர்த்தி ஒருநாளிரவு இவர் வீட்டுள் நுழைந்தார். அங்கிருந்த கூழை, அன்புடன் உண்டார். மறுநாள் தில்லைப் பரமன் நிருமேனி முழுதும் கூழமைந்திருந்தது. கண்டவர் திகைத்தார். உடனே “இஹ சேந்தனார் ஊட்டிய திருக்கூழ்” என்று ஒருசொல் சிறந்தெழுந்தது. மேட்டவரைல்லாரும் வியந்து சென்று சேந்தனரைச் சேவடி வணங்கினர். அவரும், துறந்த வர்க்கெல்லாம் துப்புரவு நல்கிச் செப்பமுற வாழ்ந்தார்.

விரிவைத் திருமுறையில் காண்க.

கதை 2.

சோமர் என்பவர் தினகரன் என்னும் ஓர் அரசன்புதல்வர். அருளும் நீதியும் அமைந்த செஞ்சினர். பெருங்கொடையாளி, உயிர்களுக்கு உதவிசெய்தலை நவமெனக் கொண்டார். உணவும் பிறவும் எவர்க்கும் உலந்து உதவினர். பற்றில்லாத உள்ளத்தைப் பெற்றிருந்தும் இல்லறத்தையே இவர் பற்றி நின்றார். தானஞ் செய்வதையே விரும்பித்தன் தவத்தையும் மறந்தார். ஒளவை யாரும் இவரை அன்புடன் பாடினர்.

65

516

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நீழலருமை வெய்யிலே நின்றநீயின் ஈசன்
கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழகுகழிற்ச்
சொல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன கொடையருமை
புல்லரிடக் தேயநீயின் போய். (ஒளவை.)

இல் வாழ்வார் தானத்தையும், துறந்தார் தவத்தையும் இவரி
து செய்யவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

264.

ஏசிச் சிலரை யிழித்தார் திரிசங்கைச்
கோசிகரேன் காத்தார் குமரேசா—கூசாமல்
ஒன்னூற் தெழுவும் உவந்தானா யாகநலம்
எண்ணிற் நவத்தான வரும். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகர் சிலரை வைது வெடுத்தார் ஏன்
திரிசங்கை வாழ்த்திக் காத்தார் எனின், ஒன்னூரைத் தெழுவும்

உவந்தாரை ஆக்கலும் எண்ணின் தவத்தான வரும் என்க.

ஒண்ணர்—பகைவர். தெறல்—கெடுத்தல். ஆக்கல்—உயர்த்தல். உவந்தார் என்றது நண்பரை.

பகைவரைக் கெடுத்தலும் நட்பினரை உயர்த்தலும் தவஞ் செய்வார் எண்ணுவராயின் அவர்க்கு அவை எளிதில் உளவாம் என்பதாம்.

அருளமைந்த உளமுடையராதலால் தவஞ் செய்வார், தமக்குத் தீங்கு செய்யுங் கொடிய பகைவனையும் கெடுக்க எண்ணுர் என்பது கருதி “எண்ணின்” என்றார்.

செற்றமும் பற்றும் நீங்கிய மனத்தினையுடைய தவத்தினர்க்குப் பகைவர் இவர், உறவினர் இவர், என்னும் பருப்பு இல்லையாயினும் ஏதேனும் ஒர் ஏதுவால் உளராயின் முறையே அவரை அழிக்கவும் ஆக்கவும் அவர், வல்லுநர் என்பதாம்.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

517

பட்டினி கிடந்து உடல் வலிசுன்றி ஒடுங்கியிருப்பினும் தவமுடையார் எண்ணிய துணையானே எல்லா வலிமைகளும் அவர் பால் நண்ணும் என்பது கருத்து.

தவத்தினரைப் பகைதது இகழ்வீவர் கேடுற்றழிவர், உவந்து புகழ்வீவர் உயர்ந்து வாழ்வர் என்பது குறிப்பு.

செறுத்தாரை அழிக்கவும் சேர்ந்தாரை ஆக்கவும் தவவலியுடையார்க்கு இப்பலும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது கோசிகர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கோசிகர் அரசைத் துறந்து அடவியிற் புகுந்து தென்திசை நாய்வி அருந்தவம் புரிந்தார். அக்காலத்தில் திருவயோத்

தியிலிருந்து செங்கீகால் செலுத்திய சூரியகுலத் தோன்றலாகிய
 திரிசங்கு என்பவன் தனது குருநின் சாபத்தால் உருநிலைமாறி
 மானமிக மொலிந்து வனமொலாக திரிந்தான். முடிவில் இவரை
 வந்து கண்டான். பேருவகை கொண்டான். உவந்து தொ
 முதான். முனிவர், அவனது இயல்பினை முழுவதும் வினவியோர்ந்
 தார். இரங்கினார் அவன் அடைந்த சிறுமைபை நீக்க அவனை
 அமரரும் ஒருவனாக ஆக்க எண்ணினார். அதன் பொருட்டு
 வேள்வி ஒன்று செய்ய விநாயினார். அங்குள்ள முனிவரை
 உடன்வர அழைத்தார். சிலர் மறுத்து இவரை அவமதித்தார்.
 அவரனைவரும் இழிந்தவராக இவர், நினைந்தார். உடனே வேடு
 வாகளாயினார். காடுகள்தோறும் அலைந்தார். கேடுற்றிழிந்தார்.
 அதன்பின் அரசனை நோக்கினார். "நீ போய்த் துறக்கத்தில் நில்"
 என ஏயினார். உடனே மன்னன் ஒங்கி யெழுந்தான். அவ்வுல
 கை ஒல்லையிலடைந்தான். அங்குள்ள தேவர் அவனைப் புலைய
 மென்று கருதித் தலைகீழாகத் தள்ளினார். அரசனும் புரண்டு
 அவனியிலிழிந்தான். அபயம் அபயம் என அஞ்சி அறற்றினான்.
 முனிவர் தெரிந்தார். "நில் நில் நில்" எனச் சொல்லி விரைந்தார்.
 அரசனும் ஆங்கே அமைந்து தொங்கினான். முனிவர் முனிந்
 தார். வான்முதலனைத்தையுந்தானே படைக்கத் துணிந்தார்.

518

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அவரது தவ வலிமையைக் கண்டு அமரரும் அஞ்சினார். மூவ
 ரும் வியந்து அவர் முன்னே தோன்றினார். அடுத்தாரை ஆதரிக்க
 கும் அவரது அருளையும் தவத்தையும் துதித்தார். பொறுத்தரு
 ளும்படி அவரைப் புகழ்ந்து வேண்டினார். திரிசங்கை வானில்
 தனியிடமொன்றில் அவர் விரும்பியபடியே தங்கும்படி செய்தார்.
 ஒண்ணரைத் தாழ்த்தவும் உவந்தாரை உயர்த்தவும் தவமுடையார்
 எண்ணின் உடனே அவர்க்கு அவை உளவாம் என்பதை அனைவ
 ரும் அவர்பால் தெளிந்தார். (இதன் விரிவை இராமாயணத்தில்
 காண்க.)

இன்னும், இவர்பால் ஒன்றாக ஒழிந்தாரும் உவந்தாராய்
நின்று உயர்ந்தாரும் பலராவர்.

விஞ்சிய விசுவா மித்திர னாலே

அஞ்சொல் அரம்பை அருஞ்சிலையானுள்

தஞ்சென நீடு தவத்தவர் தம்பால்

வஞ்ச மிழைத்தவர் வாழ்த்தவர் மண்மேல் (சேதுபுராணம்.)

தவமுடையார் அழிக்கவும் ஆக்கவும் வலியர் என்பது இத
னால் கூறப்பட்டது

265. பால்ப் பருவத்தே பண்டுதவம் ஏன் முயன்றார்
கோலவுப மன்யு குமரேசா—சீலமுடன்
வேண்டிய வேண்டியாங் செய்தலாற் செய்தவம்
சண்டு முயலப் படும்.

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! உபமன்யு என்பவர் இளமைப் பருவத்தே
ஏன் பெருந்தவஞ் செய்தார் எனின், வேண்டிய வேண்டியாங்கு
எய்தலால் செய்தவம் சண்டு முயலப்படும் என்க.

வேண்டிய—விரும்பிய பொருள்கள், இது வினையாலனை
யும் பெயர். சண்டு முயலப்படும்—இங்குச் செய்யப்படும்.

27-ம் அதிகாரம் தவம்.

519

தவமே தம் கருமம் என்று கருதி அறிவுடையோரால் செய்
யப்படும் ஆதலால் அதனைச் 'செய்தவம்' என்றார். இது செய்ப்
பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்கினை எச்சம்.

தவத்தால், விரும்பிய பயன்னை விருட்டியவாதே மறுமை
யில் பெறலாம் ஆகலால், செய்யப்படுவதாய தவம் அறிவுடையோ
ரால் இம்மையிலே முயலப்படும் என்பதாம்.

மேல், படைத்தவரைச் செடுகாவும், அரித்தவரை உயர்த்த
வும் தவம் வல்லது என்றார்; இதில், அகனால் எண்ணியவெல்லாம்
எண்ணியவாதே எய்தலாம் என்றார்

ஆக்கமும், திறலும், சீரும், ஆயுளும், நலனும், மேலாம்,
ஊக்கமும், வீடும, எல்லாம், தவத்தினது ஊற்றும் அன்றே
என்றார் பிறரும்.

எல்லா நலங்களும் தவத்தால் எய்தலாம் ஆதலால் அதனை இள
மையிலேயே ஒருவன் வினாந்து செய்யவேண்டுமென்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உபமனயு பால் உணரப்படும்.

கதை.

உபமனயு என்பவர் வியாக்கிரபாத முனிவருடைய புதல்வர்.
வசிட்டருடைய தங்கையாகிய வசுமதி பால் பிறந்தார். வறுமை
வளர வார்த்தார். மாமின பாஸையே காணும் பருகினார். தாய்
இவரை எடுத்துச் சென்று தன் தமையனார் வீட்டில் சில காலம்
தங்கியிருந்தாள். வசிட்ட பத்தினியாகிய அருந்ததியார் அங்கி
ருந்த காம தேனுவின் பாலை காணும் கறந்து இவர்க்கு நன்கு கொ
டுத்தார். உண்டு மகிழ்ந்தார். பின், ஊருக்கு வந்தார். அப்
பாஸையே நினைந்து தாயிடம் அழுதார். என் செய்வாள் பாவம்!
வசுமதி வருந்தி முன்னைத் தவமின்மையால் வறுமையில் வாடுகின்
ற நமக்குப் பால் எங்கிருந்து வரும் என்று மதலையை நோக்கி
மனங் கவன்று மொழிந்தாள். உபமனயு கேட்டார், எல்லா
நலங்களையுந் தவத்தால் எய்தலாம் போலுமென்று துணிந்து வெ
ளியே சென்றார். திரிகூட மலையிலிருந்து இறைவனை நோக்கி

520

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அருந் தவ முயன்றார். பருவங்கள் பல கடந்தன. முடிவில் பர
மன் இவர் முன்னே தோன்றி வேண்டிவதென் என வேண்டிக்
கூறினார். இவர், தமது தாய் தந்தையர் பொற்கலத்தில் வைத்து

ப்பாலயில் உண்ணவும், திருமகள் என்றுத் தம் இடலில் உறைப
 வும், இருமை இன்பமும் தாம உரிவைரிற் பெறவும், அருள் காண
 வேண்டினார் அவ்வாதே பரமன் அகமகிழ்ச்சருளிக திருப்பாற்
 கடலையும் இவர் விருப்புறத தந்தார். உபயன்யு, தம் தவ நலத்
 தாள், இமமாரில் எல்லா நலங்களை யுட துய்த்து மறுமையிலும்
 வேண்டியன வேண்டியவாதே எய்தி மேன்மைபுறறிருந்தார்.

(இதன் விரிவைச் சிவ சகசியத்தில் காண்க).

ஆற்றலிற் றம்முடல் அலசப் பற்றாகல்
 கோற்றவ ரல்லரோ துவலல் வேண்டுமோ
 தேற்றுசி லீர்நாலோ தேவ ராகியே
 மேற்றிசழ் ப்தகநொறு மேவுற் றோரொலாம்.

(கந்தபுராணம்).

எவ்வகைப் பொருள்களும் சய வல்லது
 செவ்விய தவமதே தெரியின் வேறிலை
 இவ்வுல கத்திலே சிபற்ற கின்றதே
 உவ்வுட லெடுத்தபே ருறுதி யென்பவே.

(திருக்கூவப் புராணம்).

எண்ணியவெல்லார் தவத்தால் எய்தலாம் என்பது இதனால்,
 கூறப்பட்டது-

266. பண்டுபலர் சிற்றின்பம் பற்றச் சவுனகரேன்
 கொண்டுதவஞ் செய்தார் சூமரேசா—மண்டு
 தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லார்
 அவஞ்செய்வார் ஆசையுட்பட்டு.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

(சு)

321

இ - ள்.

குமரேசா! பலர் பொருள் இன்பங்களைச் செய்து நிற்ப
என் சவுனகர் என்பவர் தவஞ் செய்யச் சென்றார் எனின, தவம்
செய்வாரே தம் கருமம் செய்வாராவர்; மறறு அல்லர் ஆசையுட்
பட்டு அவம் செய்வார் என்க. அவம—தேசி.

மற்று அல்லர் என்றது தவம் செய்யாதவரை.

செய்தல் என்னுள் வினைக்கு மறுதலையாய செய்யாமையை
உணர்த்தி நின்றமையின் மற்று இங்கு வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

தவம் செய்வாரே தம் உயிர்க்கு இன்பம் செய்தவராவர் அல்
லாதார் ஆசையாகிய வலையுட்பட்டு தேசிசெய்பவரே என்பதாம்.

உயிர்க்கு உறு துணையாய் நின்று பிறவியை ஒழித்துப் பேரி
ன்பத்தைத் தர வல்ல தவத்தைச் செய்யாமல் பொறியின்பங்களை
விரும்பிப் பொருள்களைப் பெற முயற்சி செய்வோர், ஆசையென்
னும் பெருங் காற்றிலகர்ப்பட்டு உணர்விழந்து சமுன்று மேலும்
மேலும் பிறந்து பெருந் துன்பத்தையே மருவிவர் ஆதலால் தவஞ்
செய்யாதவர் தமக்கே அவஞ் செய்வார் ஆயினார் என்க.

தமக்கு நன்மையை நாடுவோர் தவமே செய்யவேண்டுமென்
பது குறிப்பு.

தவமே உயிர்க்கு இன்பம் பயக்கத்தக்கது; அத்தவத்தைச்
செய்யாதவர் தமக்கே துன்பஞ் செய்தவராவர் என்பது இதில் உ
ணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சவுனகர் பாலும் சையாதி
பாலும் உணரப்படுமீ.

கதை.

சவுனகர் என்பவர் பிருகுமுனிவருடைய புதல்வர். வேத

முதலிய கலைகளையெல்லாம் ஓதியுணர்ந்தார். உணர்வுமிகுந்தார். உருவம் பருவம் முதலியவற்றால் தம்மையொத்த அரசபுதல்வர் பலருடன் கூடி அகமகிழ்ந்திருந்தார். உலகப்பொருள்களால் உஷ்
522 திருக்குறட் சூமரோச வெண்பா.

லாம் இன்பம், நிலையில்லாதது என்று தெளிந்தார். உடலுறும் இன்பத்தை வெறுத்தார் உயிர்க்குறும் இன்பத்தை கீழும்பினார். தனிவனம் ஒன்றில் இனிதுறஅமர்ந்தார். வருந்திதீன்று உருந்தவஞ்செய்தார். இவருடன் இருந்த அரசகுமாரர் அனைரும் பொருளின் இன்பங்களைப் பொருந்தச் செய்தார். சிற்றின்பங்களை முற்றுந்தய்ததார். ஆசையுட்பட்டார். அரசராய் நின்றார். அவருள் சையாதி எனபவன் தன் அருமைமகளுடன் ஒருநான் வேட்டடைக்குவந்தான். சவுனசர் இரங்குந் தவவனஞ்சார்த்தான். அரசன் குமரி அங்கிருந்த ஒருபுற்றினை உற்றுநோக்கினான். அதில் விழிகளின் ஒளிகளைக் கண்டான். ஒருசிறு தூரும்பைபெடுத்தான். அவ் ஒளி ஒன்றில் உருவக்குதறினான். அஃது அப்புற்றன் அடங்கியிருந்த சவுனசரது விழிடாதலால், அவர் சிறிது வருந்தினார். அதனால் அவ்வனமுழுதும் இருண்டது. அரசனும் பிறரும் நடுங்கி அப்புற்றினையடைந்தார். உற்றதைபுணர்ந்தார். உடனே முனிவர் அடியில் அரசன் முடியுரப்பணிந்தான். சவுனசர் பொறுத்துத் தவநிலைவின்றார். சையாதி என்னும் மன்னன் தன் மகளை அம்முனிவருக்கே உதவித்தானும் மெய்புணர்வுடையவனாய்த் தவஞ்செய்யவிரும்பினான். அமரர் தலைவனாகிய இத்திரனும் வந்துவணங்கிச் சவுனசர் தவஞ்செய்து உயர்ந்தார். உடனிருந்த அரசரும் பிறரும் பொருளின் பங்களைச் செய்து ஆசைவலையிற் பட்டு அல்லற்பட்டார். தவஞ்செய்வாரே தமக்கு நன்மை செய்பவர் அல்லாதவரெல்லாரும் தமக்கே அஞ்செய்தவராவார் என்பதை உலகம் இவர்பால் ஓர்ந்தது. (சிரிவைப் பாரதத்தில் காண்க)

பொருளொடு போசம் புணர்த லுறினும்
அருளுகல் சான்ற அருந்தவஞ் செய்மின்

இருவில் கதிச்சென் றினியிவண் வாரீர்
 தெருள லுறினுந் தெருணமின் அதுவே. (வளையாபதி.)
 தவஞ் செய்வாரே தம்முயிர்க்கு நன்மைசெய்வார் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

523

267. மண்டு புதழ்ச்சீதை வாசீசர் வாசகர்சீர்
 கொண்டனரேன் துன்பால் குமரேசா—மண்டிச்
 சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடுந் துன்பம்
 சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு. (எ)
 இ—ள்.

குமரேசா! சீதை, வாசீசர், மாணிக்கவாசகர் என்னும்
 இவர்கள் துன்பம் எய்தியதால் ஏன் மேன்மையை எய்தினார்
 எனின், சுடச் சுடரும் பொன் போல், நோற்கிற்பவர்க்குத் துன்
 பம் சுடச்சுட ஒளிவிடும் என்க.

நோற்கிற்பவர்க்கு—தவஞ் செய்வார்க்கு, இதிலுள்ளகில்
 என்னும் இடைநிலை அவர், அதனை ஆற்றும் ஆற்றலையுணர்த்தி
 நின்றது.

சீ, சுடச்சுட பொன்னுக்கு ஒளி மிகுமாறுபோல், துன்பம்
 வருத்த வருத்த தவஞ்செய்வார்க்கு மேன்மை மிகும் என்பதாம்.

பொன்னின் உவமையால் அவர் தன்மையுணரப்படும்.

பொன்னைத் தீயிடைவைத்து உருக்கி அதனினுடு கலந்து
 நின்ற மாசினே கீக்குவர்; அங்ஙனஞ் செய்தலைப் புடம் இடுதல்
 என்பர். புடம் இடுந்தோறும் பொன்னுக்கு ஒளிபும்மாற்றும் உயர்ந்
 து தோன்றும், அதுபோல், துன்பந்தோயுந்தோறும் அருந்தவர்க்
 கு மேன்மையும் ஞானமும் மிகுந்து விளங்கும் என்பார் “பொன்
 போல் ஒளிவிடும்” என்றார்.

பசி முதலிய உற்ற சோயாணும் பிறர் புரியும் மற்ற சோயாணும் வருந்த வருத்த அருந்தவர்க்குப் பெருமையும் ஞானமும் பொருந்தி மிகும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சீதை, அப்பர், மாணிக்கவாசகர், என்னும் இப்பெரியார்பால் காணப்படும்.

கதை.

சீதை எண்பவர் மிதிலை வேந்தனாகிய சனகன் புதல்வி. திருவின் கலையாய் இவ்வுலகிலவதரித்து இராமபிரானை மணந்து திரு

65

திருத்த

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வயோத்தியிலிருந்து வாழ்ந்தார். இராமன் வணம் புருங்காலை உடன் புருந்தார். பஞ்சவடியென்னும் இடத்தில் அமைத்திருந்த இலைக்குடிசையில் தங்கியிருந்தார். இராமனும் இலக்குவனும் நீங்கிய அமையம் பார்த்துவந்து இலங்கையர் வேந்தனாகிய இராவணன் இவரைக் காதலித்து எடுத்திட்டுச் சென்றான். சிறையிடைவைத்துத் தன் தீய எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். சுற்புத் தெய்வமாகிய சீதை தன் நிறைவழுவாமல் நின்று இராமனை நினைந்து நெடுந்தவஞ் செய்தார். கணவனைப் பிரிந்து இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் அவர் அடைந்த துன்பங்கள் பல. முடிவில் இராமன் வானரப்படைசுருடன்வந்து இலங்கையை வகீர்த்து அரக்கனை வசையும் இராவணனையும் கொன்று வென்றி புனைந்தபின் தன் மனைவியையும் கொணரும்படி செய்தார். சிறையிடையிருந்த சீதையும் விரைவுடன வந்து தம் கணவனைத் தொழுதார். இராமன், வெகுண்டவர்போல் நோக்கிப் பல வெம்மொழி பகர்ந்தார். அவர் குறிப்பின்படி சீதை தீயிடைக் குதித்தார். திங்கின்றி

நின்றார். சிறந்து ஒளி யிருந்தார். அவர், கற்பின் நலத்தையும் தவத்தின் திறத்தையும் எல்லாரும் புகழ்ந்து ஐதிர்த்தார். சிறையிருந்து துன்பமெய்தியதால் சீதையின் அறிவும் பெருமையும் முன்னையினும் சிறந்து விளங்கின.

பொன்னைத் தீயிடைப் பெய்தலப் பொன்னுடைத் தூய்மை தன்னைக் காட்டுதற் சென்பது மனக்கொளல் தருகி உன்னைக் காட்டினன் கற்பினுக் கரசுபென் றுலகில் பின்னைக் காட்டுதற் கரியதென் நெண்ணியிப் பெரியோன்.

இது, துன்பத்தால் வருந்தி நின்ற சீதையைத் தேற்றிக் தசரதன் கூறியது.

கதை 2.

அப்பர், மாணிக்கவாசகர், என்னும் இவ் அருந்தவர் இருவர்க்கும் சமணரும், பாண்டியனும், செய்த துன்பங்கள் பல. அத்துன்பங்கள் வருத்த வருத்த அவர்க்கு மெய்யுணர்வும் மேன்மையும் மெலோங்கி நின்றன. இவ்வுண்மையை அவர் சரிதையில் உணர்க.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

525

வருந்த வருந்த அருந்தவர்க்குப் பெருஞ்சீர் உண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

268. மணிபுகழ் நந்தியைபேன் மன்னுயிரெல் லாமுவந்து கொண்டுதொழு கின்ற குமரேசா—கொண்டிருந் தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானே யேனைய மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! உயிர்கொல்லாம் நந்தியை ஏன் உவந்து

தொழுகின்றன எனின், தன் உயிரைத் தான் அறப் பெற்றானை
 ஏனைய மன் உயிர் எல்லாம் தொழும் என்க.

தான் அறப் பெற்றானை—தனக்கே முற்றும் உரிமையாகப்
 பெற்றவனை. என்றது புலன்களை அவாவி மனவசப்பட்டு அடிமை
 யாதாமல் தனது உயிரின் உயர் நிலையை ஒருவன் தனக்கே உரித்
 தாகக் கொள்ளலை. ஏனைய மன்னுயிர் என்றது தன்னுயிரைத் தனக்
 கு உரித்தாகப் பெறுத மற்றைய உயிர்களை. ஏனைய என்பது
 குறிப்புப் பெயரொச்சம்.

தனது உயிரைப் பொறுக்கு உரிமைபாக்காமல் தனக்கே
 முழுதும் உரிமைபாக்கிக்கொண்டவனை மன்னுயிர்களெல்லாம்
 மகிழ்ந்து தொழும் என்பதாம்

பொய்ப் பொருள்சரில் புக்குமுன்று புன்மையுறாமல் மெய்ப்
 பொருளை அடைதற்கு ஏதுவாகிய தவத்தைச் செய்தவரே உயிர்
 பெற்ற பயனை யுற்றவராவர்; மற்றவரெல்லாம் பெற்றவரல்லர் என
 பது கருத்து. புறத்தேயுள்ள பொருள் முதலியவற்றைத் தனக்
 கு உரித்தாகப் பெற முயல்வதினும் உள்ளேயிருக்கும் உயிரையே
 அவ்வடைபெற ஒருவன் முயல்வண்மிமென்பது குறிப்பு.

உடம்பு பெற்றவரெல்லாம் உயிரைப் பெற்றவரே யெனினும்
 அவ்வுயிர், உயர்க்கலை யெய்தி மெய்பின்பத்தைப் பெறும்படி உயர்வு
 பெற்றவனே அதனைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவன் என்க.

526

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தவத்தால், உயிரைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவரை உரை
 மெல்லாம் உவந்து தொழும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
 இவ்வுண்மை நந்தி தேவர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நந்திதேவர் என்பவர் சிலாத முனிவருடைய புதல்வர். தாய்
 பெயர் சித்திரவதியார். தமது பெற்றோர் செய்த அருந்தவத்தின்

பெரும் பயனாக இவர் அவதரித்தார். அழகும் அறிவும் அமைதியும் வாய்ந்து எல்லாவுயிர்களும் இன்புற வளர்ந்தார். சைலாதி என்று முதலில் பெயரிடப் பெற்றார். பல்வகைக் கலைகளும் பயின்று தெளிந்தார். உலகப் பொருள்களில் உளப்பற்றற்றார். பொறிவழிச் செல்லும் சிறுமை அகன்றார். மனமொழி மெய்களை இனிதுற அடக்கினார். சிவமே துணையென்று தவமே புரிந்தார். உதிர்சருகு தின்றும் சிறிது நீர் பருகியும் உடல் வநுந்தி நின்றார். பருவங்கள் பல கழிந்தபின் பரமன் தோன்றினார். வேண்டியது என்ன வினவினார். “நின்பால் அன்பே என்பால் அருள்க” என இவர், வேண்டி வணங்கினார். அவர், அதை அருளி அகன்றார். அதன்பின்னும் இவர், அருந்தவமே செய்து அவர்பால் பெரு கலங்கொல்லாம் பெற்றார். பரமனைப்போலவே திருவுருவமைந்து என்றும் அழியில்லாதவராய் எல்லாத் தெய்வங்களுக்குத் தலைமைத்தன்மையை செய்தி சுயஞ்ஞை என்னுந் திரு மனைவியோடு பெருமகிழ்வுற்றார். திருக்கையில்லையில் நின்று சிறந்து விளங்கினார். அமரரும் போற்றும் உயர்ந்த பதவியில் அமரப்பெற்றார். ஆரயிர் அனைத்தும் இவரை அகமகிழ்ந்து தொழுதன. தன் உயிரைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவனை மன்னுயிரெல்லாம் மகிழ்ந்து தொழும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது.

(இதன் விரிவைச் சிவ புராணத்தில் காண்க.)

தவமுடையான உலகமெல்லாம் தொழும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

27-ம் அதிகாரம் தவம்.

527

269. சாந்துபுகழ் மார்தகண்டர் சாரூந் சுவேதரேன்
கூற்றினையும் வென்றார் குமரோசா—சீற்றமிது
கூற்றக் குதித்தலுங் கைகடும் நோற்றின

ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு. (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! மார்க்கண்டர் சுவேதர்என்னும் இருவரும்வன் தமது தவத்தால் கூற்றையும் வென்றார் எனின், கோற்றலிவ ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்குக் கூற்றம் குதித்தனும் கைகூடும் என்க.

கூற்றம்—எமன். இப்பெயர் உடம்புகளிலிருந்து உயிரை வேறு பிரித்துக் கூறுபடுத்திவோன் என்னும் ஏதுவான் வந்தது.

கோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு—தவத்தினாலாகிய வலிமையைச் சார்ந்தவர்க்கு. கூற்றம் குதித்தனும் கைகூடும்—எமனைக்கடக்கவமுடியும். உம்மை, அவினைக் கடக்க முடியாமையைக் காட்டி நின்றது. தலைப்பட்டவர்க்குக் கைகூடும் என்று காண்க.

தவத்தினாலுண்டாம் வலிமையை யடைந்தவர்க்கு எமனையுங்கடந்துவிட முடியுமென்பதாம்

கை தலை என்னும் உறப்பின் பெயர்கள் இதில் வேறு வகையில் கலந்து நின்றன.

தவமுடையாரை மன்னுயிரெல்லார் தொழும் என்று மேலே கூறினார்; இதில், அவர், எமனையுங் கடப்பார் என்றார். தவமானது தன்னையுடையாருக்கு அழியில் நிலைமையை அருளும் என்பது கருத்து.

கடத்தற்கு அரிய எமனையும், தவமுடையார் கடந்து விடுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மார்க்கண்டர் சுவேதர் என்னும் இவ்விருவர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

மிருகண்டு முனிவரது புதல்வராகிய மார்க்கண்டர் பதினாறு வது வயதின் முடிவில் தமக்கு முடிவுநாலம் எனபதைத் தெரிந்தார். என்றும் அழியாமல் இருக்கும் நிலைமையை எய்த விரும்பி

528

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

னார். தவம் ஒன்றானே விருப்பிய எல்லாம் விருப்பியவாரே பெறலாம் என்று உணர்ந்தார். உடனே சென்றார். உற்ற கோய்

கோற்று உயர் தவஞ்செய்தார். அதன் வலிமையால் எமணையும்
கடந்தார்.

உதவிய மிருககண் யேன் மாலயன்
முதலவர் புதழ்தரு முதன்மை பெற்றனன்
விதிமுறை யவனருள் மிருகண் டொப்பிலோர்
புதல்வனைப் பெற்றனன் புரிந்த நோன்மையால். (1)

அப்பெருர் திருமகன் ஆற்றும் கோன்பினால்
தப்பரும் விதிநினைந் தணர்து கூற்றுவன்
துப்பினை யதற்றியே கொலைவு கண்டுபின்
எப்பொழு தசதினும் இறப்பின் றாயினான். (2)
(மார்க்கண்டேயப் படலம்.)

கதை 2.

சுவேதர் என்பார் மாடுபன் என்னும் ஒரு வேதியன் புதல்
வர். சிறந்த கல்விபும் நிறைந்த அறிவும் திருந்திய பண்பும் பொ
ருத்தப் பெற்றவர். பிறவிநில் என்றும் பெருந்துன்பமே என்று
தெளிந்தார். உலக வாழ்க்கையை வெறுத்தார். உண்டிமுதலிய
வற்றைச் சுருக்கி உயர்ந்த விரதங்களைக் கொண்டார். அதன்பின்
அலைகின்ற மனத்தையடக்கி அருந்தவம் புரிந்தார். புரிந்துவருங்
கால் காலமுடிவில் காலன் வந்தான். அவரது அருந்தவங்கண்
டான். கலங்கியசன்றான். பின் கூற்றுவன் வந்து கொதித்துப்
பிடித்தான். பரமனருளால் அவனே யிறந்தான். அழியாத
வாழ்வனைச் சுவேதர் அடைந்தார். இறந்த எமணை எழுப்பித்தரும்
படி வேண்டினார். இறைவன் அருள அவனும் எழுந்தான். தவத்
தின் ஆற்றலை மிகப்பேரற்றி யசன்றான்.

தவவலியுடையார் எமணையும் கடப்பார் என்பதை உலகம்
இவர்பால்கண்டது. (இதன் விளிவை இலிங்கபுராணத்தில்காண்க.)

தவத்தினில் அமர்புரி சமனை வெல்லலாம்
 தவத்தினில் எழுதடல் தமையும் உண்ணலாம்
 தவத்தினில் வடவரை களைந்து தாங்கலாம்
 தவத்தினில் அனலமும் தரிக்க லாகுமே.

(திருக்கூவப் புராணம்.)

தவவலியால் எமனையுங் கடக்கலாம் எனபது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

270. பண்டு பலிரராய்ப் பாடூர்ந்தார் பாணனைன்
 நோண்டான் திருவைக் குமரேசா—மண்டி
 இல்பல ராகிய காரணம் நோற்பார்
 சிலர்பலர் நோலாதவர். (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! பலர் வறுமையால் வாடினார் பாணன் என்
 பெருந் திருவைமெய்தி அரசனாய் புகழ்ந்தான என்ன, இலர் டல
 ராகியகாரணம் நோற்பார் சிலர் நோலாதவர் டலர் என்க.

இலர்—வறியவர். பொருள் இல்லாதவர் என்னும் ஏதுவான்
 வந்தது. நோற்பார்—தவஞ்செய்வார். நோலாதவர்—தவஞ்செய்யா
 தவர். இலர் டலர் ஆகிய காரணம்—வறியவர் பலர் ஆதற்குக் கார
 ணம். ஆகிய என்பது இங்கு எதிர்கால வினையெச்சமாய் நின்றது.

பொருளுடையவர் சிலராகவும் பொருளில்லாதவர் பலராக
 வும் ஆதற்குக் காரணம் தவஞ்செய்வார் சிலரும் தவஞ்செய்யா
 தவர் பலருமாயமைந்தமையேயாம் என்பதாம்.

செல்வர் சிலராகவும், வறியர் பலராகவும், இவ்விலகில் காணப்

படுகின்றாரே பிதற்குக் காரணம் யாது எனபாரை நோக்கி யீது
கூறியுள்ளதாகக் காண்க.

ஒத்த பிறப்பினையுடைய மக்களுள்ளே சிலர் மாத்திரம்
செல்வம்பெற்றுச் சிறந்த வாயும், பலர் வறுமை மிக்குவந்தித்
530 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தாயும், அமைந்தமைக்குக் காரணம் தவஞ்செய்தலும் செய்யா
மையுமேயாம் என்று காட்டித் தவத்தின் நலத்தை இஃதுணர்த்
தியதென்க.

இனி, துண்ணிய அறிவு இன்மையே வறுமை அஃதுநட
மையே பெருஞ் செல்வம் எனப்படும் ஆதலால் அவ் அறிவினது
இன்மை உண்மைகளும் ஈண்டுக்கொள்ளப்படும்.

முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்தவரே இப்பிறப்பில் செல்வராய்த்
தீழ்வார்; செய்யாதவர் வறியராய்த் திரிவர் என்பது கருத்து.

தவம், எம்பயத்தை நீக்கி இறுதியில் பேரின்பத்தை ஆக்கும்
என்றுமேலேகூறினார்; இதில் அது, பெருந்திருவையும் இங்ருப்பொ
ருந்த நல்குமென்றார். தவம் ஒன்றே இருமையினும் இன்பமெய்து
தற்குரிய உரிமைகளையெல்லாம் ஒருங்கே உதவும் ஆதலால் அத
னை ஒருவன் விரைந்து செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது குறிப்பு.
தவஞ்செய்தவரே செல்வராய்ச் சிறந்து வாழ்வார் என்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை பாணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

பாணன் என்பவன் பழியின் புதல்வன். சோணிதபுரம்
என்னுந் திருநகரில் இருந்தவன். அகராகுலத் தோன்றலாகிய
இவன், தந்தையிறந்தபின் தனிநின்று வாழ்ந்தான். புண்ணிய
மொனறே எண்ணிய எல்லாம் தரும என்று தன் புந்தியினுணர்ந்
தான். இறைவனை நினைந்தான். நிறைபுடன் ஒழுகினான். வருந்தி
நின்று அருந்தவம் புரிந்தான். பருவங்கள் பல கழிந்தபின் பர

மன் தோன்றினார். அவரருளால் இவன் பெருந்திரு வெய்தி
 னான். அமரரும் போற்றும் உயர் நலமடைந்தான். அரசனாய்
 மைந்து ஆநயிர் ஒம்பினான். தன் மரபில் தோன்றினவரும் வேறு
 பலரும் இல்லாதவராய்த் தன்னை வணங்கித்தாழ்ந்து நின்றார்.
 இவன் மாத்திரம் செங்கோல செலுத்திச் சிறந்து வாழ்ந்தான்.
 முடிவில், பரமன் அருளே நின்று பணிபுரியும் உயர்பதம் பெற்
 றான். தவத்தளவேயாகுமாந் தான் பெற்ற செல்வம் என்பதை
 உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

531

திருவும், அறிவும், தவத்தானே வருமென்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

உய்த்தொன்றி யேர்தந் துழவுமு தாற்றவும்
 வித்தின்றிப் பைங்கூழ் விளைக்குற லென்னெக்கும்
 மெய்த்தவம் இல்லான் பொருளொடு போகங்கட
 தெய்த்துழந் தேதான் இடர்ப்பறி மாறே. (வளையாபதி.)
 பிறந்தனர் பிறந்துசாலப் பெருகினர் பெருகிப்பின்னை
 பிறந்தன ரென்பதல்லால் யாவரும் இன்றுகாறும்
 மறைத்துயிர் வாழாநின்றார் இல்லையால் வாழினெஞ்சே
 சிறந்தது தவத்தின்மிக்க தின்மையே சிந்திகண்டாய்.

(குளாமணி)

அழகு, இளமை, மேன்மை முதலிய உயர் நலங்களெல்லாம்
 ஒருங்கே வாய்ந்த தெய்வமகளிர் பலர் எளியராய் வந்து பணிசெய்
 புரிய, அரசுக்கியர் தலைக்கியராய் நின்று தூலங்கையில் நிலவுகதைத்

கண்ட அனுமான், அவரது தவப்பயனை வியந்து கூறியதாகக் கம்
 பர் தீட்டிச் காட்டிய இனகவி ஒன்று ஈண்டுக் காணத்தக்கது.

ஈட்டுவார் தவமலான்மற றீட்டினால் இயைவதின்மை
 காட்டினார் எந்தியாரஊ காண்கிற்பார காண்மினம்மா
 ஈட்டுவார் முலைபொருத பொய்யிடை நையப்பூரீர்

ஆட்டுவார் அமரர்மாநர் ஆடுவார் ஆரக்கர்மாநர்.

தவமுடையவரே திருவினை அடைவர் என்னும் உண்மையை உணர் தயக்கின்ற இதன் நயத்தை ஊன்றியுணர்ச்சு.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

உறுநோய் பொறுத்தலும் பிறவுயிர்கட்கு அருள்புரிதலுமே ஒருவனுக்கு அருந்தவமாகும். முன் தவமுடையார்க்கே அஃது எளிதில் கைகடும். இல்லறத்தார்க்குத் தானமபோல் துறவறத்தார்க்குத் தவமே சிறந்தது. அதனால் அழிச்சுவும் ஆக்கவும் வல்ல ஆற்றல்கள் உளவாம். எண்ணிய எல்லாம அஃது இன்புற நல்கும. தவஞ்செய்வாரே தன்னுயிர்க்கு நன்மை செய்தவராவர். சுடச்சுடப பொன ஒளிவிடுவதுபோல் ஊனபம் உற உறத் தவஞ்செய்வார் சிறந்து விளங்குவார். தவமுடையானே உலகமெல்லாம் உவந்து தொழும். தவமுடையார் எமனையும் கடப்பர். அவரே செல்வமெல்லாமெய்திச் சிறந்து வாழ்வர்.

உள-வது தவம் முற்றிற்று.

67

532

திருக்குறட் குமரேச செண்பா.

உஅ-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்.

அஃதாவது தவத்தோடு பொருந்தாத ஒழுக்கம். உள்ளத்தில் ஒழுக்கம் இலாயிருந்தும் தவமுடையார்போல் புறத்தே பொய் வேடவகொண்டு உலகத்தாரை வஞ்சித்தொழுகும் இவ்வன்கண்மை, இருமையினும் பெருங்கேடு பயக்குமா தலால் மெய்த் தவமுடையார் இப்பொய்பொழுக்கத்தை அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்பது கருதி இஃது ஈண்டுவைக்கப்பட்டது. அதிகாரமுறைமையும் இதனை தெளிவாம்.

271. பண்டுமுத்த நாதன் படிற்றொழுக்கை எல்லாரும்
கொண்டிழித்தார் என்கே குமரேசா—மண்டுகினற
வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! முத்த நாதனது படிற்றொழுக்கத்தை ஏன்
எல்லாரும் நகைத்து இழித்தார் எனின், வஞ்சமனத்தானது படிற்
று ஒழுக்கத்தைப் பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும் எனக.

படிறு என்பது பொய் களவு வஞ்சம் என்பவற்றைக்குறித்த
வரும் ஒரு சொல். படிறு ஒழுக்கம் என்பது படிற்றொழுக்கம்
என நின்றது. படிற்றொழுக்கம்—கள்ளவொழுக்கம்.

பூதங்கள் ஐந்தாவன நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்பன.
இவற்றின் சேர்க்கையானே உடம்பு முதலிய எல்லாப் பொருள்
களுந் தோன்றியுள்ளன.

வானின் குணமாகிய ஒளியைச் செவியானும், வளியின் குண
மாகிய ஊற்றை மெய்யானும், தீயின் குணமாகிய ஒளியைக் கண்
ணனும், நீரின் குணமாகிய சுவையை வாயானும், நிலத்தின் குண
மாகிய நாற்றத்தை மூக்கானும், நுதர்ந்து உயிர்க்கு உறுதுணை

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

533

யாயிணைந்திருக்கும் மனத்தின்கண் ஐம்பெரும் பூதங்களுந் அணு
வாயமர்ந்துள்ளன. அவையறிபாத மறைபொருள் யானிடம் இவ்
லை; இவ்வுண்மையை உணராமல எவரும் காணா என்று ஒருதி
வஞ்ச மனத்தான் கொள்ளும் கூடாவொழுக்கத்தை அவைகண்

அவனது மடமையை நினைந்து அவன் காணாமல் தம்முள்ளே நகைக்கும் ஆதலான் “பூதங்கள் ஐந்தும் அசுத்தே நகும்” என்றார்.

வஞ்சங்கலந்த மனத்தையுடையவனது படிற்றொழுக்கத்தை ஐம்பெரும் பூதங்களும் அறிந்து தம்முள்ளே சிரிக்கும் என்பதாம்.

ஆராவது ஒன்று இன்மையால், ஐந்தும் என்றார். இது முற்றும்மை. இனி, பிறர் புறத்தே நகைப்பர், பூதங்கள் ஐந்தும் அசுத்தே நகும் எனக்கொண்டால், எச்சவும்மையாம். ஐம்பூதங்களும் இறைவனுருவாய் எங்குங்கலந்து நின்று எல்லாநூலும் ஆதலால் எவரும் அறியார் என்று கருதிக் கூடாவொழுக்கத்தை ஒருவன் கூடலாதென்பது குறிப்பு.

அசுத்தே நியண்ணங்கொண்டு புறத்தே தவவேடங்கொள்வோன் பழியே யெய்தி யிழிவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை முத்தகாதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

முத்தகாதன் என்பவன் கொங்கு நாட்டின் கீழ்பால்நூந்த ஒரு குறுநில மன்னன். செருக்கும் வஞ்சமுற் சேர்ந்த நெஞ்சினன். அழுக்காறுள்ளவன். ஆசை மிக்கவன். கொடுக்கோலனாகிய இவன், அக்காலத்தில் திருக்கோவலூர் என்னுந் திருக்கிரி வீருந்து செங்கோல் செலுத்திவந்த மெய்ப்பொருளார் மீது மிகப் பகைமை கொண்டான். அவரை வென்று அவரது நாட்டைக் கைக்கொள்ளக் கருதினான். படையுடன் சென்று மிடலுடன் பொருதான். போரில் வலிதொலைந்து புறமுதுகிட்டான். பல முறையும் வந்தான். ஒரு பயனுமின்றி மீண்டான். அப்புண்ணிய வேந்தன் பெருமையை இப்புல்லியன் எண்ணி யெண்ணிப்புழுக்கினான். வஞ்சனையாலன்றி நேர்நின்று அவரை வெல்ல முடிபாதென்று தெளிந்தான். தவமுடையார்போல் பொய்யீவ

டங்கொண்டு அம்மெய்யுர்பால் வந்தான். அவர், இவன் கரவரி யாது முனிவர் எனக்கருகித் தம் அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். தனியிடம் புகுந்தவடனே இக்கொடியோன் தன் ஹயில் மறைத்துவைத்திருந்த வாளால் அவர்தலை துணிபடவீசிக் கொலைவினை செய்தான். உயர்ந்த வேடத்தைக் கொண்டிருந்தும் தீவினையால் இவன் இழிந்து தொலைந்தான். குற்றமுற்ற நெஞ்சினர் கொள்ளும் வஞ்சவேடத்தால் யாதும் பயனில்லையென்பதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (இது பெரியபுராணத்திலுள்ளது.)

வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தோம் என்று மகிழ்நீயின்—வஞ்சித்த
எங்கும் உளனொருவன் காணும்பொல் என்றஞ்சி
அங்கம் குலைவ தறிவு. (குமர குருபார்.)

தீயார் கொள்ளும் மாய வேடத்தைக் கண்டு மயங்கலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

272. குன்ற வுயர்தோற்றம் கொண்டும் அதிருரன்
குன்றினான் என்னே குமரேசா—என்றேனும்
வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சும்
தானறி குற்றப் படின. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! அதிருரன் நீறுதோய்ந்த மெய்யினனாய் உயர்ந்த தோற்றம் உற்றும் ஏன் இழிந்தான் எலின், தான அறிந்த குற்றத்தில் தன் நெஞ்சும் படின, வான் உயர் தோற்றம் எவன் செய்யும் என்க. வான் உயர்தோற்றம்—வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம்.

வானின் உவமை கூறியது தோற்றத்தின் உயர்ச்சி தோன்ற என்க. அறிகுற்றம்—அறிந்த குற்றம். இது வினைத்தொகை. தான் குற்றமென்று அறிந்ததின் கண்ணே தன் நெஞ்சும்.

பொருந்தாமாயின் வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம் என்னப்பயிற்
 செய்யும் என்பதாம். அதனால் யாதும் பயனில்லை என்றபடி. 1

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்.

535

மனத்தின்கண் மாசுடையார் புறத்தில் எத்துணை உயர்ந்த தவ
 வேடத்தைத் தாங்கியிருப்பினும் அசனால் அவர்க்குப் பயனில்லை
 என்பது கருத்து. நீய நெஞ்சினா கொண்ட வஞ்ச வேடத்துக்கு
 அஞ்சவேண்டாம் என்பது குறிப்பு.

சிறந்த தவவேடத்தை ஒருவன் பொருந்தியிருப்பினும், தன்
 நெஞ்சம் குற்றத்தின் கண்ணே பொருந்துமாயின் அவன் எல்லா
 ரானும் இடிமூப்பட்டு இழிவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வண்மை அதிகூரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அதிகூரன் என்பவன் சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த எயி
 னன் என்னும் ஊரிலே சான்றார் குலத்திலே பிறந்தவன். பொற
 மையும் வஞ்சமும் பொருந்திய நெஞ்சினன். இவன் காலத்தில்
 ஏனாதிநாதர் என்னும் பெரியார் ஒருவா அக்குலத்தில் தோன்றி
 நலத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார். அவர், அஞ்சா நெஞ்சினர். குன்ற
 அன்பினர். பிள்ளுவன்றியர். சிவனடியாரைச் சிவமென நினை
 க்கும் தவநலமுடையவர். வாள்விக் கையில் வல்லவர். அதனைப்
 பிறர்க்குப் பயிற்றுவித்து அதனால் வரும் ஊதியவெகாண்டி அரு
 தவரைப் பேணிக் தாமும் அருளுடன் வாழ்ந்தார். இவ்வண்ம
 வாழ்ந்துவருங்கால், வாள்வலிபில தனனிலுஞ் சிறந்து விளங்கு
 கின்றார் என்று கருதி அவர்மேல் இவன் பெறாமையெகாண்டான்.
 புறங்கூறி வந்தான். பின் வெல்ல முயன்றான். பலமுறை முய

ன்றும் பழுதுறு நின்றான். ஒடுக்கி கொந்து கொடுத் குழ் செய்
தான். தனியான இடத்துக்கு வரும்படி அவரைப் போர்க்கு
வலிந்து அழைத்தான். அவரும் அங்கு சென்று இவனை யெதிர்
பார்த்து நின்றார். ஏனாதிராதர் சிவனடியாரைச் சிவனென மதி
க்கும் இயல்புடையார் ஆதலால், இக்கொடியவன் அவ்வடியவர்
போல் தவவேடங் கொண்டான். நீறுதோய்ந்த மெய்யினனாய்
வானுயர் தோற்றத்தோடு இப்பொய்யன் அம்மெய்யர்முன் அணு
கும்வரையும் தன் கையிலிருந்த கேடகத்தால் தன் முகத்தை மறை
த்துச் சென்றான். அவர், இவன் மீது தம் வரலினை விச அடி
536 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பெயர்த்தார். உடனே தன், பொய்வேடத்தை இவன் பொருந்தக்
காட்டினான். அவர் கண்டு மதித்தார். இவன்பால் அன்பு கொ
ண்டார் அவ்வமையம் இத்தீயவன் பாய்ந்து அத்துயவர் தலை
யைத் துணிததான் இறைவன் அருளால் அவர் உயர்பத மெய்
தினார். சிவவேடங் கொண்டும் இவன், அவமேயிழிந்தான். தான்
அறிந்த குற்றத்தின் கண் தன் கெஞ்ச விழுமாயின் வானுயர்
கோற்றத்தால் ஒருபயனும் அவனுக்கு இல்லையென்பதை உலகம்
இவன்பால் உணர்ந்தது. (சிறிவைப் பெரியபுராணத்தில் 348-ஆம்.)
உள்ளக் திதாயின் வெளிவேடத்தால் பயன் இல்லையென்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

273. மாதவன்போல் இந்திரனேன் வல்லுருவர் தாங்கிவந்து
கோடை புரிந்தான் குமரேசா—ஏதும்
வலியில் நிலையையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியினதோல் போர்த்துடேய்த் தற்று. (ஈ)
இ—ள்.

குமரேசா! இந்திரன் என் மாதவன்போல் உருவந்தாங்
கிவந்து காதல் இன்பத்தைத் தீவிரத துய்த்தான் எனின், வலிஇல்

நிலையையான் வல உருவம் பெற்றும் புலியின் தோலைப் போர்த்து
மேய்ந்தற்று எனக பெற்றம்—பசு.

பைங்கூழ் என்றது உணவுப்பொருள்களை யுதவுகின்ற நெற்
பயிர் முதலான பசிய பயிர்களை.

வல் உருவம்—வலிய கோலம். அஃதாவது மனத்தின் வழிப்
பட்டு மெலியாமல் அதைத் தன்வழிப்பித்ததும் வலியுடையார் கொ
ள்ளும் தவவேடம். இங்கு வலி என்றது அறிவின் திண்மையை

மனத்தைத் தன்வசப்படுத்தும் வலியில்லாத இயல்பினையுடை
யான் அவ்வலியுடையார் வேடத்தை மேற்கொள்ளல் பசு, புலி
யின் தோலைப் போர்த்துப் பசும் பயிர்களை மேய்ந்ததை ஒக்கும்
என்பதாம்.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

537

காமம் தன்னுள்ளே தோன்றி நலிய அதனை அடக்குதற்கு
உரிய தவவலி இல்லாதிருந்தும், தவமுடையார்போல் வஞ்சவேடங்
கொண்டு பிறர் அறிந்த ஐயுறுவாறு கரந்து சென்று தான விழைந்
ததை விரைந்து துய்த்தும், வெறியனுக்கு, இயல்பாகவே வலி
யில்லாதிருந்தும் வலியுடைய புலியின் தோலைப் போர்த்துத் தனக்
குரிய புல்லைவட்டுப் பிறர்க்குரிய பரிசுகளைப் பார்த்து வேயும்பட்டிப்
பசுவை இங்கு ஒப்புறக்கூறினார். இஃது இல்பொருளுவமையாம்.
அஃதாவது எக்காலத்தும் இல்லாத ஒன்றினை இருப்பதாக்கொண்டு
ஒரு பொருளுக்கு உவமையாக அரைத்து உரைப்பது. இதனை
வடநூலார் அபுத உவமை என்பர். பசு, புலியின்தோலைப் போர்
த்தல் என்றும் இல்லை என்பது நன்று தெளிவாம்.

பசு, புலிக்தோலைப் போர்த்து ஒருவன் பைங்கூழை மேய்
வதைக காணினும், புலி புல்லைத்தினனானது என்னுந் துணியானும்
நெருங்கினால் அடிக்கதவிடமே எனனும அச்சத்தகாரணம என்றும்
அதனை அகற்றுகு அகல்வர்; அதுபோல் வேடமுடையார் நிலைய

முத்தம புரியார் என்று நம்பியுள். அவர் தவவலியுடையார் என அருசியும் அவரை உலகோர் ஒன்றைக் கூறாதுபோற்ற அவர், தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக் களித்ததை திரிவர் எனபதாம்.

உள்ளத்தில் தோன்றி நலியும் காமத்தை அடக்கலாற்றாது புறத்தில் தவமுடையார்போல் வேடங்கொண்டு சிறர்ச்சூரிய மக ளிரை விழைகல் பெருந்திது எனபதாம் அந்நியவொழுக்கம் தன் னையுடையானுக்குப் பழியையும் துன்பத்தையும் வழுவாமல் பயந் தேக்கிமென்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை இந் திரண்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தன் மனத்தை யடக்குதற்கு உரிய தவவலியில்லாத இத்தி ரன் அவ்வலியினை யுடைய தோதமரைப்போல உருவங்கொண்டு அவருடைய மனைவியாகிய அகலிசைபால் வந்து அவளை வஞ்சித்து மருவினான். அதனால் என்றும் குன்றாத பழியினை யெய்தினான். 538 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எவரும் அறியார் என்று கருதிக் கரவாக நின்று தியொழுக்கம் புரியினும் அலிது எல்லாரானும் அறியப்பட்டு இழிவே பயக்கும் என்பதை உலகம இவன்பால் ஓர்ந்தது. (வி.ரிவை மேலேகாண்ட.)

கூடாவொழுக்கத்தால் கேடேவரும் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது

274. பண்டுதவ வேடமுற்றும் பர்த்தன் சுபத்திரையைக் கொண்டுகுன்றான் எனனே குமரேசா—கொண்ட தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைந்து

இ—ள்.

குமரேசரி! தவ வேடத்தை மேற்கொண்டிருந்தும் பார்த்தன் ஏன் சுபத்திரையை மறைத்துக் கொண்டு போனான் எனின், தவம் மறைந்து அல்லவை செய்தல் வேட்டுவன் புதல் மறைந்து புள் சிமிழ்த்து அற்று என்க.

புதல்—தூறு: அஃதாவது செடி கொடிகளின் செறிவு.

புள்—பறவை. சிமிழ்த்தல்—பிடித்தல். பிணித்தலுமாம்.

தவம் என்றது ஆகுபெயராய் இங்கு அதன் வேடத்தை புணர்த்தி நின்றது. அல்லவை என்றது தான், கொண்டவேடத்துக்கு இயல்பல்லாத கூடா ஒழுக்கங்களே.

தவம் மறைந்து—தவவேடத்தின் கண்ணே மறைந்து நின்று.

அல்லவை செய்தல்—தவம் அல்லாதவற்றைச் செய்தல்.

சிமிழ்த்து அற்று—பிணித்ததை ஒக்கும்.

தவவேடத்தின் கண்ணே மறைந்து நின்று தவம் அல்லாதவற்றை ஒருவன் செய்தல், புதரின் கண்ணே மறைந்து நின்று வேட்டுவன் புட்களைப் பிணித்தாற்போலும் என்பதாம்.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

539

வெளிவேடங்கொள்ளும் வெய்யரைப் பழிவேடர் என்று ஒழிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

மேல், அந்நிலை நாமமுடையவன் புறத்தில் தவவேடங்கொள்ளல் பக, புலிசுதோலைப் போர்த்தலை ஒக்கும் என்றார். இதில் அவன், பறவைகளைப் பிடிக்கும்பொருட்டுப் புதரில் மறைந்து நிற்கும் வேட்டுவனை ஒப்பன் என்றார்.

கூடாவொழுக்கத்தானது உருவமும் செயலும் இவ் இருவகை உவமைகளாலும் விளக்கப்பட்டன.

அடிகள் காட்டிய இவ்வுவமையை கச்சியப்பவள்ளல் தம்

பாவில் காட்டியுள்ளமை இதனடியில் வருவதால் காணப்படும்.
 கேட்டியால் அந்தணை கேடிலா எம்பிரான்றன்
 மாட்டொரு சிறிதுமனபு மனத்திடை நிகழ்ந்ததில்லை
 காட்டுறு புள்ளின்குழல் கவருவான் புதன்மேற்கொண்ட
 வேட்டுவ னியல்போன் மேலோன் வேடம்நீ கொண்டதன்மை.

உமாதேவி தவம் புரிந்தகாலத்தில் பரமன் ஒரு தவயோகி
 போல் வந்து, அவரது திருவுள நிலையை உலகறியும்படி அவாவிச்
 சிவ நிந்தனையாகச் சில மொழிகள் பகர்ந்தார். அம்மை பொறாது
 வெருண்டு அகரைநோக்கி, தவவேடமுடையராயிருந்தும் இவ் அவ
 மொழி புகலும் உமது செயலேநோக்கின் புதன்மறைந்து புட்களைக்
 கவரும் பொல்லா வேடனது புல்லிய இயலை ஒத்திருக்கின்றது.
 ஆதலால், செல்லும் செல்லும் என்றுசொல்லுவகால் இது, சொல்
 லியதென்க.

சுருதியதைக் கைக்கொள்ளும் பொருட்டு அரிய தவவேடத்
 தை மேற்கொள்வாருஞ் சிலர் உள் என்பது இதில் உணர்த்தப்
 பட்டது. இவ்வுண்மை அருச்சுணன்பால் அறியப்படும்.

கதை.

அருச்சுணன் என்பவன் தருமர் முதலிய ஐவருள் ஒரு
 வன். பங்குனித் திங்களில் உத்திரநாளில் இத்திரமந்திரத்தால்
 குந்தியிடம் பிறந்தவன். சிறந்த போர்வீரன். வில்வித்தையில்
 இராகவனுக்கு அடுத்தவன். பார்த்தன், தனஞ்செயன், பற்கு

68

540

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ணன், கிரீடி, விசயன், சவ்வியசாசி, வீபற்கு, அருச்சுணன், கிருட்
 டினன், சுலோதவாகனன் எனப் பத்துபெயர்களை யுடையவன்.
 இயையெல்லாம் இவனுக்கு ஏதுவால் வந்தன. ஒரு காலத்தில்
 இவன், ஓர் ஏதுவால் இத்திரப்பிரத்தம் என்னும் தன நகரத்தை

விட்டுத் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றான். பல நதிகளிலும் நீராடி-
 புகிழ்ந்து இறுதியில் துவாரகையை அடைந்தான், கண்ணன்
 தங்கையாகிய சுபத்திரையின் பேரழகைக் கேட்டு அவள் யேல்
 பெருங்காதல் கொண்டான். பெற்றாரும் உற்றாரும் அவளைத்
 துரியோதனனுக்கு மணமுடிக்கக் கருதியிருந்தனர். அதன்முன்
 னர் அவளை இவன் கைக்கொள்ள விரும்பினான். காவிதோய்ந்த
 ஆடையை உடுத்தி சண்டுங் கமண்டலமுங்கொண்டு ஒருமாதவன்
 போல் வேடங்கொண்டு அங்கோர் மலைச்சாரலில் தங்கிக் கண்
 ணனைக் கருதினான். அவரும் வந்தார். உண்மை தெளிந்தார்.
 பலராமன் முதல் அவர் மயினர் அனைவரும் முனிவர் என்று
 கருதி மணமுறப் பணிந்தார். சில நாட்கள் கழிந்தபின்னர் அவ
 ருக்குப் பணிசெய்துவரும்படி சுபத்திரையைக் துணையாக வைத்
 தார். விரும்பியது கிடைத்ததென்று விசயன் பெருமகிழ்வெய்தி
 னான். பணிவிடை செய்து வருங்கால் காதல் மொழிகளுள் இடையிடையே
 கலந்து நிகழ்ந்தன. இயல்பாகவே சுபத்திரை அருச்
 சனன்மீது மயல் கொண்டிருந்தாள். தவமறைந்திருந்தவர் தன்
 மையை அறிந்தாள். விழைந்திருந்ததை இருவரும் விரைந்துடன்
 துய்த்தார். பருவந்தண்டு ஒருநாள் அவளை உடங்கொண்டகன்
 றான். பலராமர் முகலிய அனைவரும் தவமறைந்து அல்லவை
 செய்தான் என்று அவளை விச இகழ்ந்து நொந்தார். வேடன்
 புதரில் மறைந்து நின்று பறவைகளைப் பிணிக் தல்போல் சிலர் தவ
 வேடத்தில் மறைந்து நின்று தாம் கருதிய மகளிரை யணைத்தால்
 வர் என்பதை உலகம் அநுச்சனன்பால் உணர்ந்தது. எத்துணை
 சிறந்தவர்களாயினும் தவமறைந்து அவம்புரிந்தால் அவர் பழிக்கப்
 படுவாரா தலால் அதனை ஒழிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. இதன்
 விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

கூடா ஒழுக்கம் கூடாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

275. பற்றற்றார் போன்று படிவமுற்ற வில்வலினைன்
 குற்றமுற்று மாய்க்தான் குமரேசா--முற்றவே
 பற்றற்றேம் எனபார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்
 நேதம் பலவுந் தரும். (5)

இ—ள்.

குமரேசா! பற்று அற்றவர்போல் வேடங்கொண்ட வில்
 வலன் பழியுற்று அழிந்து ஏன் தீழிதயர் உற்றான் எனின், பற்று
 அற்றேம் எனபார் படிற்று ஒழுக்கம் என்று எறறு என்று பழிக்கத்
 தக்க ஏசங்கள் பலவுந்தரும் என்க.

எற்று எற்று என்று—என்ன பாவஞ் செய்தேன், என்ன
 பாவஞ் செய்தேன் என்று தானே வருந்தி இரங்கும் வகை.

ஏதம் பலவுந்தரும்—துன்பங்கள் பலவற்றையும் கொடுக்கும்
 என்று எற்று என்று ஏதம் பலவுந்தரும் என்பது, கொல்லு
 கொல்லு என்று பிறர் சொல்லிவிடாமுமபடியான துன்பம் டலவும்
 தரும் எனவும் பொருள்படும்.

மனத்தில் பற்று அறுதிநுந்தம், “யாந் பற்று நீங்கினோட”
 என்பாரது வஞ்சவொழுக்கம், என செய்தேன் என செய்தேம்
 என்று பின் அவா வருந்தி இரங்கும் வகை பல துன்பங்களையும்
 அவாக்குக் கொடுக்கும் எனபதாம்.

கூடாவொழுக்கம் பின், தனக்கே மேடு விளைக்குமாதலால்
 அதனைச் சிறிதும் கொள்ளலாகாதென்பது குறிப்பு.

வேடத்தால் உலகத்தாரை வருசித்து அதனால் இன்புற்று
 வாழ்வோர் பின் தாமே வாய்விட்டு அலறிப் பெருந்துன்பத்தால்
 வருந்தி மாள்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இங்ங்
 மை வில்வலன்பால் உணரப்படுமீ.

கதை.

வில்வலன் என்பவன் எல்லாந் துறந்தவன்போல் நடித்து
 அருந்தவர் தமக்கு விருந்து செய்வதாகக் கூறிப் பெருந்திக்கு

செய்து முடிவில் அகத்திய முனிவரைக் கண்டான். அருந்தவத் திற் சிறந்த அப்பெருந்தகையிடத்தும் அஞ்சாது நின்று வஞ்சம் புரிந்தான். முனிவர் தெளிந்து பெருமுனிவு கொண்டார். தருப் பை ஒன்றை எடுத்து அவன்மேல் வெறுப்புடன் ஏவினார். அத னால் அவன் ஆவி தீர்ந்தான். நரகினிலாழ்நது பிண பிழிபிழி வீழ்ந்தான். வறுமையும் நோயும் வருக்த வருத்தினான். என் செய்தேன் என் செய்தேன் என்று பின் ஏங்கி இரங்கினான். தன் பழனியை நினைந்து அழுதழுது நொந்தான். பற்று சுற்றேம் என்பாரது படிற்றொழுக்கம் என்று என்று என்று சூரவரும்படி அவர்க்கே பின் ஏதம் தரும் என்பதை இவன் எய்தக் கண்டான்.

கூடாவொழுக்கம் பின்பு தனக்கே பெருந்துன்பந்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[வாந்தேன்

276.

மாதவன்போல் வந்தமதன் மாண்பொருளெல் வாங்க கோதுசெய்து சென்றான குமரேசா—யாப்தான்றும் நெஞ்சிற் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வண்கணர் இல்.

(௬)

இ—ள்.

குமரேசா! மதன் என்பவன் மாதவன்போல் வந்து வஞ்சித்துத் தருமதத்தையும் இரக்கமின்றிக் கெடுத்து ஏன் ஓடி மறைந்தான் எனின், நெஞ்சில் துறவார், துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வண்கணர் இல் என்க. வண்கணர்—கொடியார்.

உள்ளத்தில் பற்றுக்களை வைத்துக்கொண்டு துறந்தார்போல் புறத்தில் பொய்வேடம் பொருந்தி வஞ்சித்து வாழ்வாரைப்போல் கொடியவர் உலகத்து இல்லை என்பதாம்.

கெஞ்சு நேர்மையில்லாதது வஞ்சுவேடத்தைக் கண்டு மயங்க
லாகாது என்பது குறிப்பு.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

543

உள்ளத்தில் துறவு இன்றிக் கள்ளவேடம்பூண்டு உலகத்தா
ரை வஞ்சிக்கும் கூடாவொழுக்கத்தவர், தம்மை நம்பி அடுத்தவர்
பொருளை யெல்லாகவாந்து நன்றியும் அருளுயிவறி அவர்க்குப்
பெருங் கேடு விளைக்கும் கொடியர் ஆதலால் அவரை “வன் கண்
ணர்” என்றார். இவ்வுண்மை மதன்பால் காணப்படும்.

கதை.

மதன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு
முன்னர் கலிங்க நாட்டிலே மதங்கபுரி என்னும் நகரிலே யிருந்
தான். மனநலயில்லாதவன். சொல்வளியால் எவரையும் மயங்க
வல்லவன். பொல்லாத சூழ்ச்சிகள் எல்லாந் தெரிந்தவன். இவன்
ஒருநாள் தகையை முண்டா செய்து, காசில் குண்டலமணிந்து
கழுத்தில் கண்டுகை புனைந்து, மெய்முழுதும் வெண்டிரு சீறுபுசி
கையில் சிறிய தண்டு ஒன்றை எந்தி, முற்றத்தறகத முனி
வன்போல்நீரான்றி, அநநாடபிலுள்ள அரிபுரம் என்னும் ஊரினை
யடைந்து தனியான ஓரிடத்தில் தங்கினான். மறுநாள் தருமதத்
தன் எனலுந் தனவணிகன் இவ்வீதியணைந்தான். அவன் இசு
கொடியவனை அடியவர் என்று மதித்து அடையவன் ஆதரித்து
உணவருத்தினான். இவன் உண்டு மகிழ்ந்தான். பற்றற்றவன்
போல் நடத்துத் தந்தனை நோக்கினான். அன்பினே “யான முற்
றத்துறந்தவன். நின் அனபிற்காக நண்டு வந்தேன். இரும்பு
முதலிய இழிந்த பொருள்களையெல்லாம் உயர்ந்த பொண்ணுக்கு
வேண. அருந்தவஞ் செய்கின்ற நான உனக்கேதாவது தருமபடி
விரும்பினேன். உன்பால் உள்ள பொருளெல்லாங் கொணர்ந்
தின் இல்லில் வைத்தற்கு இடம் இல்லையென்று சொல்லும்படி
அவற்றை மிகப் பெரிதாகி நினக்கின்று தருவேன்.” என்று

மாயமொழிகள் பல நேயமொடு புகன்றான். தத்தன் நம்பித் தன் பொருளெல்லாக் தந்தான். அவ்வளவில் அடையாமல் தம் முன்றோர் நிறுவிய தரும வுரிமைகளையும் விற்றுத்தன் பெயரியல்பினை விளக்கினான். வந்தவன் கொண்டு வாதஞ் செய்வதுபோல் ஏதஞ் செய்தான். உருக்கிய குகையை நெருப்பிடை வைத்தான். பெரும்புண்க் செறிதருமருந் தொன்றையிட்டான். புணையால் தத்தன் 532 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

பொறிகலங்கி தின்றான். அவ்வபையம் இவன், பொய்க் குகை யொன்றைப் பொருநககளை, தது அகமொடிக் குகைதனை மெலமறைத்தான். புணையையும் அணைத்தான். நான்கு நாட்களால் வருவதாக நயமொழிபுகன்றான். தன்னை மும்முறை வலம்வந்து வணங்கிச் செய்தான். பாவம்! தத்தன் சுற்றிவந்து வணங்கித் துவண்டி தின்றான். குகையிலிட்ட பொன், மூன்றுகாட்களால் நூற்றெட்டு மாற்றும் வற்று, பொருக்க மொழிந்து பொய்வேடன் ஒழிந்துபோனான். குறித்த நாவில தத்தன் குகையைப் பார்த்தான். மிகையே கண்டான். வருந்தி விழுக்தான். மடிந்து தீர்த்தான். அற வுரிமைகள விற்றமையால் சுரும தத்தன் மதமீறிய யானையாய் பாறிப் பிதந்து வனத்தில் திரிந்தான். உணவையும் உண்டுப் பொருளையும் கொண்டு நாய்க் கிழியியிறித் தன்னை நம்பின வனுக்கு இந்நகையிலும் பெருங்கேடு விளைத்த கொடியனாதலால் நெஞ்சிற்றறவின் நி துறக்கார்போல வந்த அவ்வஞ்சனை வனகண்ணால் காண வையம இழந்தது. அவனும மாய்த்தான். நாகல் ஆற்றத்தான். இதன் விரிவை நந்தபுராணத்தில் காண்க.

கொடியார் எவரினும் கூடா வொழுக்கத்தாரே கொடியார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

277. சீதைபால் மாதவன்போல் சென்றான் இராவணனுட்
 கோதுகொண்டும் என்னே குமரேசா—ஒதும்
 புறங்குன்றி கண்டனைய ரேணும் அகங்குன்றி
 மூங்கிற் கரியார் உடைத்து. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதைபால் மாதவன்போல் வேடங்கொண்டு
 வந்த இராவணனீ ஏன் தன்னுள்ளத்தில் சீய எண்ணத்தைக்
 கொண்டிருந்தான் எனின், புறம், குன்றி கண்டு அனையரேணும்
 குன்றி மூங்கின் அகம் கரியாரா உலகம், உடைத்து என்க,
 28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம். 515

குன்றி என்பது ஒருவகைக் கொடி. அஃது இங்கு ஆகு
 பெயராய் அதன் கொட்டையை உணர்ச்சி நின்றது. நுனியில்
 கறுகறு மற்றது சிவந்து உருட்சியாயிருத்தலின் அதனைக் குன்றி
 மணி என்பர்.

புறம் குன்றி கண்டு அனையர் எனும்—புறத்தில் குன்றிமணி
 யைக் கண்டாற்போல செம்மையான வேடத்தையுடையராயினும்

குன்றி மூங்கின்—குன்றி மணியின் மூக்குப்போல.

அகம் கரியார்—மனம் இருண்டிருப்பார். கருமை இங்கு
 நீமைமேல் நின்றது.

குன்றி மணியைப்போல் புறத்தில் செம்மையுடையராய்க்
 காணப்படினும் அதன் மூக்குப்போல அகத்தில் கருமையுடையா
 ரை இவ்வுலகம் உடைத்தாயுள்ள தென்பதாம்.

உள்ளக் கியாரும், கல்லார்போல் வேடம்பொருத்தி இவ்வுல
 கில் திரிவர் ஆதலால் அவரை அஞ்சி அகலவேண்டு மென்பது

குறிப்பு.

காண்தோய்த ஆடையையுரித்து புறத்தில் பற்றற்றவர்போல்
நடித்து அககதில் நாமமுடையராய் அறிவிழக்கி திரிபும் வேடநா
ரிசளுச்சுச் சூனறிமணியை ஒப்புக்கூறியது, செம்மைபும் கருமை
யும் சேர்ந்திருக்கும் அதன் தன்மை கருதி என்க.

நல்ல வேடத்தை மெய்யிலும் நிய எண்ணத்தை நெஞ்சினும்
உடையாரும் இவ்வுலகத்தில் உள்ளாவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்
பட்டது. இவ்வுண்மை இராவணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராவணன் சீதைமேற் காதல் புணி அவளிருந்த சோ
லைக்குவந்து அருந்தவன்போல் வேடங்கொண்டு அவன்முன் சென்

546

இருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ரூன். அவளும் அவளை முனிவனென்றே கருதி இனியமொழி
கள் பகர்ந்து எதிர்கொண்டழைத்தாள். எததிக் கூதித்தாள்.
இருக்கையும் சந்தாள். அவ்வஞ்சனும் இடந்தான். அவ்ஞ்சி
யை கோக்கி கோக்கித் தன் நெஞ்சங்குளிந்தான். உரியவர் வரு
வரே என்று பெரிதும் விரைந்தான். ஆசைமீகூர்ந்தான் நீர்
யாரம்மா? என்றான். அதம கரியவாய்ப்புதம் செய்யளாய் வந்த
அவ்வெய்யவன் தீமையை, அம்மெய்யவன் ஓர்ந்திலள் “யான் சன
கன் மாமகள், பெயர் சனகி, காசுக்கள் மனைவி” என்று அம்மறு
வில் கற்பினள் மறமொழி தந்தாள். இருந்தவன் போன்று இருந்
தவன் இவற்றையெல்லாந் கேட்டான். தானும் சிலபுள்ளரூன்
பின், வானும் வையமும் வருந்த அவளை வாரியெடுத்திச் சென்
ரூன். நெஞ்சு கரியாரும் வருந்த வேடங்கொண்டு உலகில் உலாவு
வர் என்பதை அவன் உணர்த்தி நின்றான்.

உள்ளும் புறமும் ஒவ்வாத கள்ள வேடத்தாரை உணர்ந்து
நீங்கவேண்டுமென்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது

278. பண்டொருவன் ஆசான் பணம்பறிக்கப் பொய்வேடம்
கொண்டுவந்தான் எனவே குமரேசா—கொண்ட
மணத்தது மாசாக மாண்டாரா நீ ராடி.
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! முன், ஒருவன் தன் குருவின் பொருளைக்
கவரும் பொருட்டு ஏன் வேடங்கொண்டு மறைந்து வந்தான்
எனின, மாசு மணத்தது ஆசு மாண்டாராய் நீராடி மறைந்துஒழு
கும் மாந்தர் பலர் இவ்வுலகில் உளர் என்க.

மாசு மணத்தது ஆசு--குற்றம் மணத்தினகண் அமைந்திருக்க.
மாண்டார் நீர் ஆடி—மாட்சிமையுடையார் போன்று நீரின் முழுகி,
இனி, மாண்டாரது நீர்மையைப் பொருந்தி எனவும் இது பொ
ருள்படும். நீர்மையென்றது தவத்தின் தன்மையை.

28-ம் அதிகாரம் கூடவொழுக்கம். 547.

மணத்தின்கண் மாசு உடையராயிருந்தும், மாட்சிமையுடை
யார் போன்று நீரில் முழுகிப் புறத்தே தவவேடங்கொண்டு அதன்
கண் மறைந்து நின்று ஒழுகும் மாந்தர் பலர் உளர் என்பதாம்.

உள்ளத்தில் அழுக்கு இருக்க அகலினை ஒழிக்காது உடல்
அழுக்கைக் கழுவிக்கள்ளவேடங்கொண்டு நல்லார்போல் நடிக்க
கும் பொல்வாதாரும் பலர் இவ்வுலகில் உளராதலால், அவரை
அறிந்து அகற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

உள்ளம் மாசுற உடல் மாசு கழுவிப் பிற்பொருள் கவர்ந்து

கரவுடன் ஒழுகும் பழியர் பலருள் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை தேவசன்மன் பாலும், தீவகன் கண்ணும் தெளியப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு எண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் மஃத நாட்டிலே மாகபுரி என்னும் ஊரிலே தேவசன்மன் என்னும் வேதியன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வறுமை மிக்கவன். வஞ்சித்து வாழத் தன் நெஞ்சத்தெண்ணினான். துறவிபோல் வேடங்கொண்டான். அருள் பெற்றவன்போல் நடந்துப்பொருள்பெற வர்பால் சென்றான். அருந்தவன் என்று மதித்து அனைவரும் அவனுக்கு அன்பு செய்துவந்தார் அவர்பால் தொகுத்த பொருளையெல்லாம் பொற்காசுகளாக மாற்றி உள்ளே துளைபுள்ள தண்டு ஒன்றில் எவரும் அறியாமல் செறித்து என்றும் அதனைத் தன் கைக்கொண்டிருந்தான். பரம் பொருளினும் அவ் அரும்பொருள் மீதே அவன் பற்று மீக்கூர்ந்தான். என்றும் எவரிடமும் அத்தண்டை எனைத்துணையும் நல்கான். இவ்வாறு ஒழுகி வருங்கால் அத்தண்டின் தன்மையைத் தீவகன் என்னும் ஒருமிண்டன் தேர்ந்தான். அதனைக் கைக்கொள்ள விரும்பினான். தக்கார் போலத்தானும் தவவேடம் பூண்டான். பொன்னுறு தண்டுகொண்ட அப்பொய்யன்பால் வந்தான். பொருந்த வணங்கி அருந்தவன் போல் நடந்தான். தொண்டிசெய்வதாகத் தொழுது அடிஅடைந்தான். குருவும் சீடனுமாய் அவ் இருவரும் அமைந்தார், ஆண்டு

69

548

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒன்று சுழிந்தது. இருவரும் ஒருவன் இல்லிடைச் சென்றும் இருப்பிடம் மீண்டார். வேடச்சீடன் தன் தலையிடுருத்தாரும்பு ஒன்றை எடுத்தான். “அந்தோ! அவ் அன்பன் மனைத் துருப்பு என் தலையிடுருந்தது, யான் அறியாமல் கொணர்ந்தேன்.

பெரும்பாவம் செய்தேன். என்செய்வேன்! குருநாதா", என்று அழுது தொழுது மீண்டு ஓடினான். அவ் இல்விடையே அதனை மெல்ல எறிந்துவிட்டு ஒல்லையில் வந்து தன் குருவின் அடியினை யடைந்தான். அப்பாவங்கூரிய அருள் செய்ய வேண்டினான். எவரையும் நம்பாத அப்பொய்க் குருவும், வியந்து அன்று முதல் அவனை நம்பினான். தன் கைத்தண்டையும் அவன் கையில் தந்து வாங்கத்தானே இசைந்தான். கொடுத்தலும் வாங்கலும் அடுத்து அடுத்து நிகழ்ந்தன. குறி பார்த்திருந்து அத்தண்டை ஒருநாள் தீவகன் கொண்டே போயினான். கருத்தில் அருளில்லாத இவன் தன் கையிலிருந்த பொருளையுமிழ்ந்தான். மருளுறவுமுற்றான்.

“பிறர் மனைத் துருப்பு கொள்ளான்
பிராமணன் தண்டு கொண்டான்”

என்று அந்த நாடெங்கும் ஒரு மொழி ஓடி உயர்ந்தது. தீவகனும், தேவசன்மனும் மனத்துக்கண் மாசுற்றும் மாண்டார் நீராடி மறைந்தொழுகி வாழ்ந்ததை உலகம் தெரிந்து இகழ்ந்தது.

உள்ளத்தில் இழுக்கிருந்த உடலழுக்கைக் கழுவுவதால் பயனில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

279. கண்டமான் செவ்விதென்ற காகுத்தன் ஏன்செயலாற்
கொண்டனன் தீ தென்றே குமரேசா—மண்டுங்
கணைநொடிது யாழ்கோடு செவ்விதால் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! முன் கண்ட மாணச் செவ்விது என்று
கொண்ட காகுத்தன் பின் ஏன் அதன் செயலால் தீயதென்று
28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம். 549.
தெளிந்தான் எனின், கணைநொடிது, யாழ்கோடு செவ்விது, ஆங்கு

அன்ன வினைபடு பாலால் கொளல் வேண்டும் என்க.

காருத்தன்—இராமன்; கரு மார்பில் பிறந்தவன் என்பதாம். இவ்வாறு வருவதை வடநூலார் தத்திதாந்த நாமம் என்பார். தாசர்தி என்பதும் அது.

கனை—அம்பு. கோடு—வினாதுண்டம்.

ஆங்கு அன்ன—அவ்வகையே கொடியர் செவ்வியர் என்பன.

வினைபடு பாலால் கொளல்—தொழில்படு வகையால் தெளிந்துகொள்க. செவ்விய கனை கொலைத் துன்பத்தையும் கோடிய யாழ் இசை இன்பத்தையும் கொடுத்து நின்றலால், கொடியர், செவ்வியர், என எவரையும் வடிவால் துணிபாது செயலால் தெளித என்பதை அன்ன என்னும் வினைக் குறிப்பால் விளக்கினார்.

அம்பு, வடிவத்தால் செவ்வியது, ஆயினும் தொழிலால் கொடியது; யாழ், கோட்டால் வளைந்தது ஆயினும் செயலால் செவ்வியது; அவ்வகையே தவம்புரிவோரைக் கொடியர் செவ்வியர் என அவரவர் வினைபடு வகையால் அறியவேண்டும் என்பதாம்.

இவர், நல்லவர்; இவர், தீயவர்; என எவரையும் வேடத்தால் மதிக்கலாகாது. அவர் அவர் செயல்களால் அறியவேண்டுமென்பது நருந்து.

மாசு மனத்தது ஆர் அருக்கவர் போல் மறைந்தொழுகும் மாந்தர் பலர் உலவில் உள்ளர், அவரை அறிந்து நீக்கல் வேண்டுமென்று மேலே கூறி, அவரை அறியும் விதத்தை இதில் உவமை உால் விளக்கினார்.

உருவத்தால் செவ்வியர் போன்று வந்தவர், பின் செயலால் கொடியராய்க் காணப்படின உடனே அவரை ஒழித்து மீளவேண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது மாரீசன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாரீசன், மாணாசி வந்துசீதைமுன் நின்றதைக்கண்ட இராமன் அதனது உருவச் செவ்வியைக்கொண்டு நல்லதென்றே துணிந்து பற்றும்படி பின்சென்று நெடுந்தூரம் போனபின் அதன் செயலால் கொடுந் தீமை தெளிதொர். பின் தம்மைக் கொண்ட அம்பை அதன் மெய்க்கொள்ள விடுத்தார். திரும்ப வந்தார். அதனால் சேர்ந்த தீமையால் நொந்தார்.

காயம்வே ருகிச் செய்புங் கரும்ம வேரூயிற்றன்றே
ஏயுமே யென்னின் முன்னம் எண்ணமே இளவற்குண்டே
ஆயுமே லுறுதல் செல்லாம் அரக்கரானவர்கள் செய்த
மாயமேயாய தேநான் வருந்தியதென்றான் வள்ளல்.

இது, தான் செவ்விது என்று கொண்ட மாயமானின் வினைபடு பாலால் அதன் தீமை கண்டபோது இராமன்சொன்னது.

வேடதாரிகளின் இயல்பினை அவசது செயல்களான் உணர வேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

280. பண்டுதவ வேடமொன்றும் பற்றார் சுகநேசர்
கொண்டார் உயர்வேன் குமரேசா—கொண்ட
மழித்தலும் சீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடின், (10)

இ—ள்.

குமரேசா! சகநேசர் என்பவர், உயர்ந்த தவவேடம் ஒன்றுக்கொள்ளாமல் ஏன் சிறந்து நின்றார் எனின், உலகம்பழித்ததை ஒருவன் ஒழித்துவிடின், மழித்தலும் நீட்டலும் அவனுக்கு வேண்டா என்க.

மழித்தலும்— தலைமயிரைக் களைதலும், வழித்தல் என்பதும் அது.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

551

நீட்டலும்—களையாது வைத்து மயிரைச் சடையாக்கி நீட்டலும். உலகம் பழித்தது—உயர்ந்தோர் பழித்துக்கூறிய குற்றத்தை. தலை நன்மைகளைத் தெரிந்து கூறவல்லார் உயர்ந்தோரே ஆதலானும் “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்றதனாலும் உலகம் என்றது நண்டு உயர்ந்தோர்மேல் நின்றது.

சிலர் மொட்டையடித்தும், சிலர் சடைவளர்த்தும் துறவியாவர். சைநமதத்தைச் சார்ந்தவர் துறவு கொள்ளுங்கால் மயிரை ஒவ்வொன்றுதர பழித்து நீக்குவர். மொட்டைச்சாமி, சடைச்சாமி என்று பெயரெடுப்பதினும், ஒழுக்கச்சாமி என்று உயர்ந்தோர் புகழ்மாறு ஒழுக்குவதே நன்மை என்பது கருத்து.

உயர்ந்தோர் குற்றமென்று விலக்கிய தீய ஒழுக்கத்தை நீக்கி விடின் மொட்டையடித்தலும் சடைவளர்த்தலும் வேண்டா என்பதாம்.

உள்ளத்தில் உள்ள குற்றத்தை ஒழிக்காமல், ஆலிலைமைந்த மயிரை ஒழிப்பதால் பயனிலை என்பது குறிப்பு.

துறந்தவர்க்கு வேடத்தினும் ஒழுக்கமே சிறந்தது என்க. உள்ளும் புறமும் ஒப்ப நினது தெரிவழுவதொழுகும் அறிவுடையார், வேடமின்றியும் தவப்பயனை யெய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்படலாறு. இவ்வுண்மை சகமித்திரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சகமித்திரர் என்பவர் வடநாட்டிலே பரளி என்னும் ஊரிலே இருந்த ஒரு வேதியர். பெருமாளிடத்தே பேரன்புடையவா. வேதமுதலிய கலைகள் பலவும் ஒதிபுணர்ந்தவர். கமலை என்னும் கவர்னியை மணந்து இவ்வாழ்த்திருந்தார். அறிவும், அருளும் அமைதியுமுடையவர் வறுமையும் இவரை உரிமையாகக் கொண்டது. வறியவராயினும் ஒழுக்கத்தில் பெரிபவராதலால் அனைவரும் இவரை அன்புடன் ஆதரித்துவந்தார். பலருதவிபால் நலமுற வாழும் இவர்மீது சிலர் பொறாமை கொண்டார். அத்தீயவர், ஒருநாளிரவில் இவர் இல்லில் தீயிட்டு மறைந்தார்.

552

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இல்லம்பற்றி எரிபறந்தெழுந்தது மக்கள் நால்வரும் மனைவியும் தானுமாய் உள்னை உறங்கியிருந்தார். சகமித்திரர் குடும்பத்தோடு அழிந்தார் என்று எல்லாரும் எண்ணி பேசுகினார். நெருப்புத் தணிந்தபின் நெருங்கிப் பார்த்தார். துன்பமொன்றுமின்றி அது வரும் இன்பமுற்றிருந்தார். அந்நாட்டுத் தலைவனும் இவரை நாடி வந்தான். உலகுக்கெல்லாம் இவர் உறவினரோ என்று உவந்து புகழ்ந்தான். சகம்-உலகம். மித்திரர்-நண்பர். புலி, கரடி, முகலிய கொடிய விலங்குகளும் கன்று கண்டதாய் என இவரை நின்று கண்டு மகிழும். துறந்தவரெல்லாரும் தவத்திற் சிறந்தவர் என்று இவரைத் துதித்து மதித்தார். இலைமறை காய்போல் வெளிவேட மொன்றிமின்றி யடங்கியிருந்தும் மாதவப்பயனை இவர் மாண்புறப் பெற்றார். மன நலமுடையார்க்கு மழித்தலும் நீட்டலும் முதலிய வெளி வேடங்கள் வேண்டா என்பதை உலகம் இவர் பால் உணர்ந்தது.

அதனொழுக்கமுடையவர்க்கு வெளிவேடங்கள் வேண்டா

என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்-பொருள்.

வஞ்ச மனத்தானது கூடாவொழுக்கத்தை யிகழ்த்து ஐம் பெரும் பூதங்களும் அதத்தே சிரிக்கும். உள்ளத்தில் குற்ற முடையவன் கொள்ளும் வேடத்தால் பயன் இல்லை. பசு புலியின் தோலைப் போர்த்துப் பைங்கழை மேய்தல்போல் தவவேடம் புனைந்து சிலர் அவமே புரிவர். வேடுவன் புதல் மறைந்து புட்களைப் பிடித்தல்போல் வேடத்துள் மறைந்து சிலர் கேடுகள் புரிவர். பொய்த்தறவுடையவர் பெருந்துன்பம் அடைவர், கொடியார் எவரினும் அவரே கொடியவராவர். குன்றிமணிபோல் அவர் கோடியிருப்பர். உளம் மாசடைந்தும் சிலர் வெளிவேடம் கொள்வர். வேடதாரிகளை அவர் செய்யும் வினையால் தொழிச, பகிபியல்பு இல்லார்க்கு வெளி வேடங்கள் வேண்டா, உ-அ-வது கூடாவொழுக்கம் முற்றிற்று.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

553

உகும் அதிகாரம் கள்ளாமை.

அஃதாவது பிறர்க்குரிய யாதொரு பொருளையும் அவரறியா வதை கவர்ந்துகொள்ளக் கருதாமை. பொருளும் காமமும் பொ ள்லாதன என்று தெளிந்து தமக்குரிய எல்லாவற்றையுந் துறந்து நல்ல நெறியிலே நின்றார்க்குப் பிறர் பொருளை விரும்புதலே பெ ரும் பிழை; அதன்மேலும் அதனை வஞ்சித்துக்கொள்ளக் கருது தல் அவர்க்குக் கழிபேரிழிவாம் ஆதலால் அக்கருத்தை அறவே ஒழிக்கவேண்டும் என்று கருதி இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.

உள்ளும் புறமும் ஒப்பிசின்றொழுங்கிய செப்பமுடையார்க்கே இது செவ்விது அமைவும் ஆகலால் கூடாவொழுக்கத்தின் பின் இது கூறப்பட்டது. அது காமம் குறித்தும் இது பொருள்பற்றியும் நிகழும் என்க, அதிகார அமைவும் இதனானே தெளிவாம்.

281. சுற்ற கலைவின் களவாணும் கன்னனிகழ்
 குற்றமுற்றான் என்னே குமரேசா—எற்றாணும்
 எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் எனைத்தொன்றும்
 கள்ளாமை காக்கதன் நெஞ்சு. (உ)

இ.—ள்.

குமரேசா; கல்வியை வஞ்சித்துக் சுற்ற அரணும் ஏன் கன்னன் இழிவுற்றான் எனின், எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் எனைத்து ஒன்றும் கள்ளாமை தன் நெஞ்சு காக்க என்க.

எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான்—பிறரால் இகழப்பட்டாமையை கிரும்புவான் என்று சொல்லப்படுவான்.

எனைத்து ஒன்றும்—யாதொரு பொருளையும்; யாதேனும், எத்தனையேனும் என்றபடி.

கள்ளாமை—களவாகக்கொள்ளக் கருதாமை.

தன்னெஞ்சு காக்க—தன்னெஞ்சினைக் காக்கக்கூடவன்,

554 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறரால் இகழப்பட்டாத தன்மையை எய்த கிரும்புகின்றவன் யாதொரு பொருளையும் பிறரை வஞ்சித்துக்கொள்ளக் கருதாவதை தன் நெஞ்சினைக் காக்கவேண்டும் என்பதாம். இனி, எள்ளாமை என்பதை எள்ளி என்னும் எச்சுத்தின் எதிர்மறையாத் தரித்து, வீட்டினை இகழாது கிரும்புவான் என்பான் எனைத்தொன்

றும் கள்ளாவதை தன் நெஞ்சினைக் காக்க எனவும் பொருள்
 கொள்ளப்படும். 'விட்டினை' என்னும் வினைக்குரிய செய்யப்பி
 பொருள் இதில் வருவிக்கப்பட்டது.

களவே இழிவினாள் எல்லாம் இழிவாம் என்பது கருத்து.
 எனைத்தொன்றும் என்றதனால் அரிய கல்விப் பொருளையும் மு
 றையானன்றிக் கரவாகக் கொள்ளக் கருதலாகாதென்பது, கரு
 தின அதனால் இழிவே வரும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்ட
 டன. இவ்வுண்மை கன்னன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கன்னன், வில் வித்தையைத் துரோணரிடம் கற்க விரும்பி
 னான். அவர் ஓர் ஏதுவால் அதற்கு இசைந்தலை. அதன்பின்
 அவன் பாசராமர் பால் பரிலக் கருதினான். அவர், அரசர் மா
 பினர்பால் பெரும் படைமை பூண்டவராதலால் தன்னை அந்த
 னான் என்று காட்டிக் கன்னன் அவரையடைந்தான். அவரும்
 நம்பி அன்புடன் டயிற்றினார். கன்னன் பின்பு அவருக்கால் ஒரு
 நாள் அழகிய பூஞ்சொலை ஒன்றில் தானும் குருவும் தலியாயுலா
 வினார். முடிவில், கன்னன் தொடையில் தம் தலையை வைத்துப்
 பாசராமர் துபின்றார். அவ்வரையும் கன்னனது வஞ்சத்தை வெ
 ளிப்படுத்தக் கருதி இர்திரன் வண்டுபோல் வந்து அவன் தொ
 டையில் புழையுமும்படி குடைந்தான். உதிரஞ் சிதறியொழுதி
 னும் கன்னன் அஞ்சா நெஞ்சினால் அசையாதிருந்தான். குரு
 விழித்தார். குருதியைக் கண்டார். இதற்கு ஏது யாது என
 வினவினார். வண்டின் செயலை வணங்கி உரைத்தான். குரு
 வியந்தார். இத்துணைத்திண்மையும் ஆண்மையும் வேதியர்க்கு
 உண்டா என்று ஐயங்கொண்டார், கன்னனை நோக்கினார்.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

555

“அந்தணன் அல்லீ; நீ யார்! உன்மைபை ஒழியாது உரை” என உவந்து கேட்டார். நிரழந்தண எல்லாம் கண்ணன் நெறியே கூறினான். களவாகக் கற்றதனால் இவ்வித்தை பரியாமல்போகக் கடவது என்று சபித்தார். எல்லாரும் எள்ளுவரே என்று கண்ணன் கவன்று மீண்டான். எனைத்தொன்றையும் வஞ்சித்துக் கொள்ளா வகை தன் நெஞ்சைக் காத்தலே நன்று என்று தெளிந்தான். விரிவு பராதத்தில் தெளிவாம்.

யாதொரு பொருளையும் களவினால் கொள்ளக் கருதலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

282. பண்டமேலர் கள்ளத்தால் பற்றிப் பராதகனும்
கொண்டனன்தி தென்னே குமரேசா—கொண்டிரின்று
உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல். (உ)

இ.—ள்

குமரேசா! பராதகன் என்பவன் பலரைக் கள்ளத்தால் கொண்டதால் ஏன் பெருந்திறு கொண்டான் எனின், உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதேயாம், ஆதலால் பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல் எனக.

உள்ளலும் தீதே—கருதலும் பாவமே. உம்மை இழிவு சிறப்பு.

பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல்—பிறனுடைய பொருளைக் களவால் கொள்வேம் என்று கருதற்க. எனல் என்பது நண்டு எதிர்மறை வியங்கோளாய் நின்றது.

இனி, எனல் என்பதைத் தொழிற் பெயராகக்கொண்டு,
 அதன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் என்னலை உள்
 ளாத்தால் உள்ளனுந் தீதே எனவுங் கொள்ளலாம்.

70

556 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறனொருவன் பொருளைக் களவினூல் கொள்ளவேண்டுமெ
 ன்று கருதினும் பாவமாம் என்பதாம்.

மேல், களவால் பழிவரும் என்றார்; இதில அதனைக் கருதி
 னும் பாவமாம் என்றார்.

களவினை, உள்ளினுள் கொள்ளினும் உடனே பெருந் தீமை
 யுண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரா
 ந்தகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பரந்தகன என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு
 முன் உறையூரை ஆண்டவன். இவன அரசுபுரிந்து வருங்கால்
 சாரமா முனிவர் என்னும் பெரியவரொருவர், செவ்வந்தி யலரை
 ப்பரமனுக்கு அணிய விரும்பி அதன் மூலங்களை அரிதின் முயன்
 றுகொண்டு வந்து தனியிடத்தில் வைத்து அவற்றைப் பெரிதும்
 போற்றிவந்தார். பருவமுற்றின் அவற்றில் நறுமிய மலர்கள்
 தோன்றின. மாவலன் என்னும் அரசனுடைய எவலன் ஒருவன்
 அம்மலர்களை முனிவர் அறியாவதை உவந்தகனொருவருவந்த அரசு
 னுக்குத் தந்தான். முனிவர் தெரிந்து அரசனால் வந்து பூவா

ணிதன் செய்த புன்மையைப் பொருத்த உணர்த்தினார். உணர்ந்தும் அரசன் ஒன்றும் சொல்லாது அதற்கு உடன்பட்டிருந்தான். முனிவர் நானும் பொறுத்தார். மேலும் மேலும் பூசின் களவு பொருத்தி மிகுந்தது. கள்ளத்தால் வருவதென்று தெரிந்தும் தள்ளாமல் அரசன் கொள்ளுகின்றானே என்று முனிவர் கொதித்தார் உடனே அங்கு மண்மாரி பெய்தது. அவனும் மாண்டான். நகரமும் அழிந்தது. தான் கள்ளரதிருந்தும் கள்ளத்தால் வந்ததைக் கொள்வேம் என்று கருதியதால் அரசன் பெருங் கோபமடைந்தான். பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் என்று கருதினும் தீதாம் என்பதை உலகம் பராந்தகன் பால் தெளிந்தது. விரிவை அவன் சரிதையில் தெளிக.

களவினைக் கருதினும் தீதாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

29-ம் அதிகாரம் ஸ்ரீநாணா.

557

283

அன்று களவால் அடைந்தவெல்லாம் ஏழிழந்து
குன்றினார் சாரர் குமரேசா—என்றும்
களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்
தாவது போலக் கெடும்.

(ஈ)

இ.—ள்.

குமரேசா! களவினால் அடைந்த செல்வமெல்லாம் இழந்து ஏன் சாரர் குன்றினார் எனின், களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்து ஆவது போலக் கெடும் என்ற.

அளவு இறந்து ஆவதுபோலக் கெடும்—வரம்பு கடந்து வளர்வதுபோலத் தோன்றி அழியும். ஆவதுபோல அளவு இறந்து கெடும் எனக் கூட்டி ஆவதுபோலத் தோன்றி அளவு கடந்து கெடும் என்று கொள்ளினும் அமைபும். அஃதாவது தன்னால் ஆகிய ஆக்கத்தோடு தன்னை ஆக்கினவன் முன் ஆக்கியிருந்த அறம் புகழ்மாவும் ஒருசேர அழியும் என்பது கருதி என் க.

களசினால் உளநாகிய செல்வம் நிதம் பெருகுவதுபோல்
தோன்றிப் பழியையும் பாவத்தையும் நிறுவி விரைவில் அழியும்
என்பதாம்.

களசினால் பழியும் பாவமும் உளவாம் என்று மேலுணர்த்தி
யதை மீட்கக், அவை வரினும் அதனால் பொருள் உண்டாகுமல்ல
வா? என்பாரை கோக்கியிது கூறியதென்க.

களவால் கொண்ட பொருளோடு, தம் பொருளையும் அறக்
தையும் இழந்து களவர் தன்புறவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்
பட்டது. இவ்வுண்மை சுடன் முதலிய சாரர்பால் உணரப்படும்

கதை.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மதுரையம்
பதில் அரசுபுரிந்திருந்த வீரபாண்டியன் என்னும் வேந்தர் பெ
ருமானுக்கு அழகிய காமக்கிழத்தியர் பலிருந்தனர், அப்போக
558 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மாதர்பால் சுதன், மதனன், சுருணன், சோமன், விக்ரமன், வீர
சேனன், வீரசேகரன், வீரகாமன், விசயன், சயதரன், எனப்புத
ல்வர் பதின்மர் தோன்றி வளர்ந்தார். சாரப்பிறந்ததால் இவர் சா
ரர் எனப்பட்டார். அதன்பின் தன் இன்னுயிர்த் துணைவியாகிய
நன் மனைவியும் உலகம் மகிழ்வுற ஒரு குலமகனைப் பெற்றாள்,
அரசன், பெருவகை பூந்துக் குமாளைப் போற்றிவருங்கால் ஒரு
நாள் வேட்டைமேல் சென்று அங்கோர் புலிவாய்ப்பட்டான்.
அனைவரும் ஏங்கி அழுதிரங்கினார். சுடன் முதலிய புன்மக்கள்
பதின்மரும் அற்றம் கோக்கி நிதியறைக்குட் புகுந்து மணி முடி

யையும், அணிகலன்களையும் கவர்ந்துகொண்டு மறைந்து சென்றார். அமைச்சர் அக்குலமகனுக்கு மணி முடி சூட்ட விரும்பி அணி அறையைத் திறந்தார். அங்கிருந்த மணி மகுடத்தைக் காணாது மதி மயங்கி கொந்தார். முன்னர் வழி மருமகனாக இவ்விரு நிலம்புரந்த அம் முழுமுதற்பரமனே ஒரு வணிகனாய் வந்து மரகத முதலிய மணிகள் ஒன்பதையும் அணி பெறத் தந்து மன்னன் மகனுக்கு மகுடம் புனைமின என்று வாழ்த்தி மறைந்தார். அனைவரும் வியந்து பரமனைத் துதித்து அவரருளியபடியே மணி முடி சூட்டி அரசினக் குமரனுக்கு அபிடேச பாண்டியன் எனப் பெயரும் புனைந்தார். தோன்றலும் மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இன்னுயிர்த் துணையாய்த் தோன்றி விளங்கினான். தனக்கு ஒரு வகையில் துணைவர்போலத் தோன்றியிருந்த பகைவர் பதின்மரையும் பற்றிக் கொணர்ந்து அவர் கவர்ந்தனவெல்லாம் உவந்து வாங்கினான். களவால் வந்த பொருளை மீட்டு தம் பொருளையும் இழந்து பழியும் பாவமுமெய்தி அவரனைவரும் அந்த நகரை விட்டு அகன் றொழிந்தார். களவினால் ஆகிய ஆர்கம் ஆவதுபோலத் தோன்றி அளவிறந்து கெடும் என்பதை உலகம் அவர்பால் ஒந்தது. விரிவைத் திருவிளையாடலில் மாணிக்கம் விற்ற படலத்தில் காண்க.

களவால் வரும் பொருள் பழியை விளைத்து விரைவில் அழிவுறும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாரை.

559

284. மாசில் மணிக்களவால் மந்திரிதன் இன்பதம்போய்க் கூசினொந்தான் என்னே குமரேசா—ரீசக் களவின் கட்ட கன்றிய காதுல் விளைவின் கண்

இ—ள்.

குமரோசா! ஒரு மணியின் களவால் கனகேசன் என்னும் அமைச்சன், என் தனது உயர்த்த பதத்தை இழந்து இழிந்து நொந்தான் எனின், களவின் கண்ணே கன்றிய காதல், வினைவின் கண்ணே வியாத விழுமத்தைத் தரும் என்க.

கன்றியகாதல்—மிசூர்த ஆசை.

வினைவின் கண்—பயன் தரும் பொழுது, வினைவு ஆகுபெயர்.

வியா விழுமம் தரும்—தொலையாத துன்பத்தைக் கொடுக்கும்

காதல் தரும் என்று காண்க. வினைமுதல் அடைபெற்றதற்கேற்பச் செயப்படு பொருளும் பெற்று வந்தது.

களவினிடத்தே மிசூர்த ஆசையானது, பயன் கொடுக்கும் பொழுது, தன்னையுடையானுக்குக் தொலையாத துன்பத்தைக் கொடுத்துவிடும் என்பதாம்.

பொருளை நெறியான முயற்சியான் அன்றி, இழிவான களவால் ஒருவன் கொள்ள விரும்பின், அவ்விருப்பம் விரகுபெற்ற தழல்போல் முறுகி வளர்ந்து முடிவில்லாத துயரை அவனுக்கு முடிவில் விளைவிக்கும் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கனகேசன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கனகேசன் என்பவன் இற்றைக்கு முந்தைய வருடங்கட்கு முன்னர் அங்ககாட்டு வேந்தன்பால் அமைச்சராய் இருந்தவன். சிறந்த நிலையிடுகின்றும், இழிந்த செயல்களில் இவன் இளைந்திருந்

தான். மேல்வரும்படி பென்று இதுரிபாழுது வழங்குவருகின்ற பரி காணம் என்னும் கீழ்வருவாயின இவன் நான்கோறும் விரும் பினான். அகனல் அரசனும் இவன்மேல் ஸ்யுமநிருககான். ஒரு நாள் அரசன் உருமாறுகள் விரயில் கர்வலம் வரும்பால் எகிரே வந்தனார் இகோளுனக் கண்டு "பேயர், எவகே போகினராய்" என்றான். யான் சர்வன், அரசன் இல்லில் பொருள் கொள்ளாச்செ ல்கின்றேன என்று அவன் பொய்யாதுபுகன்றான். மன்னன்விபந்து தானும் உடன் வருவதாகச் சொல்லி அவனோடு இசைத்து சென் றான். நிதியறைக்குள் இருவரும் புதுத்து உயர்ந்த மணிகள் மூன்று ஒருங்கிருப்பக் கண்டார். அவற்றள் இரண்டு மணிகளை மட்டும் எடுத்தல் உடன்வந்த உரிய கள்வனுக்கு ஒன்றைக் கொ டித்துக் தான் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டான். அவ் ஒன்றை என் கொள்ளாது தள்ளினாய் என்று கூட்டாளி கேட்டான். நம் மிருவர்க்கும் பங்கிடுவதற்கு இசையாது ஆதலால் அதனை விடுத் தேன் என்றான். மன்னன் அவனது மனநலத்தை வியந்து, பெயர் ஊர் முதலிய யாவும் தெரிந்து, பிரிந்தான். மறுநாள் அமைச்சனை அழைத்து நமது நிதியறை கள்வரால் கொள்ளை செய்யப்பட்ட தாகக் காணப்படுகின்றது நீர் போய் அதனைக் கண்டு வாரும் என் றான். அமைச்சன் சென்று ஆய்ந்தான். விழுமிய மணிகள் மூன்றுவைத்திருந்த அழகிய பேழையுள் ஒன்றே யிருக்கக் கண் டான். கள்வர் அதனைக் காணாது விட்டனர் என்று கருதித் தானே கைக்கொண்டு மறைத்து மன்னன் முன் வந்து "அரசே உயர்மணி மூன்றும் கொள்ளைபோயின" என்று கூசாது கூறினான். அரசன்முன்னர்க்குறித்த கள்வனை அழைத்து அவையில் இருக்கி நிகழ்ந்தன முழுவதும் பலரும் அறியும்படி விளக்கி அவன்கொண் டிருந்த ஒன்றையும், தன்பாலி ருந்ததையும், அவை முன்னே வைத்து அமைச்சனை நோக்கி நின்றால் உள்ளதையும் கீழுவை; என்று நேரே கூறினான். அவன் உள்ளங்கலங்கி அவ் ஒரு மணி

பையும் வெளியே வைத்துப் பெரு நாணமுற்றான். அதன்பின் அவனது நலமனைத்தையும் கவர்ந்துகொண்டு அரசன் அவனைச் சினந்தகற்றினான். அனனும் சீர்மையும் சிறப்பும் இழந்து தேம்பிச் சென்றான். களவின் கண்ணே கன்றிய காதலியுடையவர்

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

561

அதன் விளைவின் கண்ணே தொலையாத துன்பத்தை அடைவர் என்பதை உலகம் அவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. இது கன்னமுலத்திலுள்ளது.

களவை வீரும்பிரோர் முடிவில்லாத துன்பத்தை முடிவில் அடைவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

285. கண்டார்பொன் மூவர் கருணையின்றி யேளிருவர்
கொண்டோடி மாய்க்கார் குமரேசா—மண்டும்
அருள் கருதி அன்புடைய ராதல் பொருள் கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இவ. (ரு)

இ—ள்.

குமரேசா! மூவர் கண்ட பொன்னை ஏன் இருவர் அருளின்றி வஞ்சித்துக்கொண்டு போனர் எனின், பொருள் கருதிப் பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண், அருள் கருதி அன்புடைய ராதல் இல்லை என்க.

பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண்—மறவியை எதிர் பார்த்திருப்பாரிடத்து. அருள் கருதி அன்புடைய ராதல்—அருளின் மேன்மையைறிந்து அதன்பால் அன்புடையாய் ஒழுகுதல். இறைவன் அருளை எய்துகருதி உயிரகன்மாடநி அன்பு உடையராய் ஒழுகுதல் எனவும் இது பொருள்படு வ. அன்புடையார்க்கே அள

எருள் உண்டாம் என்க,

பிறர் பொருளைக் கவர்ந்துகொள்ளக் கருதி அவர் மறந்திருக்க
குஞ் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் வன்சண்ணாமாட்டு அருள்
கருதி அன்புடையராய் ஒழுக்குதல் இல்லை என்பதாம்.

கள்வரிடத்தி அருளும் அன்பும் உளவாகா என்பது கருத்து.
பிறர் சேர்வு பார்த்துப் பொருளைக் கைகொள்ளக் கருதிச்செல்
லும் கள்வர், தம் கருத்துக்கு மாறாக எதிர்ப்பட்டார்பால் கொலை
முதலிய பழிபதி வினைகள் பலவும் துணிவுடன் செய்வாதனால்
அருள் கருதி அன்புடையராதல் அவர்க்கு அமையாதென்க.
563 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கள்வர், அருள் சிறிதும் இலராய்ப் பொருளையே விரும்பிப்
பொல்லாதன எல்லாம் புரிவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
இவ்வுண்மை ககன் முதலிய கள்வர் மூவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

ககன், காடன், சலன் என்னும் மூவர் கலந்து சென்று
பிறரினரூவன் பொருளை இரவில் கவர்ந்து வந்து பொதுவில்
வைத்திருந்தார். ஐந்து நாட்களுக்குப் பின்னர் அதனைப் பங்
கிடத் துணிந்தார். தாம் இருந்த இடத்துக்கு அயலிலுள்ள ஓர்
உளில் சென்று கல்ல சிற்றினாவுளை வாங்குவரும்படி சலனிடம்
மற்றிருவருங் கூறினார். அவனும் இசைந்து அங்குச் சென்று
சிறிது உண்பொருள் கொண்டு மீண்டான். மீளுங்கால் அவ்விரு
வரையும் ஒழித்து அப்பொருளைத் தான் ஒருவனே கைகொள்
ளக் கருதினான். அதனால் தன் கையிலிருந்த சிற்றண்டியில்
கொஞ்சம் நஞ்சைக் கலந்து கொண்டுவந்தான். அவன் வருமுன்
அங்கிருந்த இருவரும் அவனைக்கொன்று அதனைத் தம் இருவர்க்
கே உரிமையாக்கிக்கொள்ளக் கருதியிருந்தார். வந்தவன் உண
வைத் தந்து உவந்திருந்தான். சிறிதுபொழுது சென்றபின் முன்

சட்டியபடியே மறைந்து நின்று உடன் அவனை லெட்டி வீழ்த்தி
 னான். அதன்பின் உகனும் காடனும் சலிமிக்கூர்ந்து அவ்வுண
 னீனையுண்டு அப்பொருள்கொண்டு போனார். உடனே விடந்தலைக்
 'தேறி ஒருங்கே மாண்டார். பொருள் கருதும் சள்வர்க்கு அருள்
 கருதும் தன்மையில்லை யென்பதை அப்புனமையார் மூவரும்
 பொருந்தக் காட்டினார். (இதனை மித்திரபேதத்தில் காண்க.)

அருளும், அன்பும், கள்வர்பால் இல்லையென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

286. மாசில் வசவரின்முன் வந்தும் களவெழுவர்
 கூசாதேன் செய்தார் குமரேசா—பேசும்
 அளவின் கண் நின்றொழுக லாற்றார் களவின் கட்
 தன்றிய காதலவர். (சு)

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

563

இ—ள்.

குமரேசா! மாசில்லாத வசவரது இல்லின் முன்னே வந்
 தும், ஏன் எழுவர் கூசாது களவொழுக்கம் கொண்டார் எனின்,
 களவின் கண்ணே கன்றிய காதலவர், அளவின் கண்ணே நின்று
 ஒழுக்கல் ஆற்றார் என்க.

அளவு—நிறை. அஃதாவது தக்க இன்ன தகாதன இன்ன
 என்று ஒக்க உணர்ந்து அதின் வழுவாது ஒழுக்கும் நேர்மை.

அளவின் கண் நின்று ஒழுக்கல் ஆற்றார்—நிறையின் கண்ணே
 நின்று ஒழுக்குதலைச் செய்பார்.

இஹி, அளவு என்றதைக் காட்டு, கருதல் முதலிய அளவை
 களாக்கொண்டால், உலகியகையும் உயரியகையும் உணரவியலையும்
 அளவையாலறிந்து அதில் வழுவாது ஒழுக்கல் ஆற்றார் எனவுமாம்.

களவின் கண்ணே மிக்க வேட்கையையுடையவர், நேர்மை

யான நெழியின கண்ணோ நீலேதது ஒழுக்கமாட்டார் என்பதாம்.

களவில் ஆசையுடையவர் முறையான வழியில் ஒழுகார் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கலுள்ள முதலிய எழுவுர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கலுள்ள முதலிய கள்வர் எழுவர் முன்னொருகாலத்தில் மங்கலாபுரியிலிருந்த மாதவராகிப வசவ தேவரது இல்லிற்கு வந்தனர். அங்கே சிவனடியவரோடு உடனிருந்து உண்ண விரும்பித் தாங்களும் அடியார்போல கள்ள வேடந் தரித்து உள்ளேபோனார். அக்கிருந்தவரனைவரும் இலிங்கதாரணமுடைய வீர சைவராதலால், இவர்களும் கததரிக்காய்களை மறைத்து மார்பில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்துபோயிருந்தார். இவ்வுண்மையைச் சிலர் அறிந்து கள்வர் என்று காட்ட அருள் வள்ளலாகிய வசவ தேவர் அக்காய்களைத்தும் சிவலிங்கங்களுக்கக் கருதினார். அங்

71

563

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நானமே ஆயின. கள்ள வேடந் தரித்துவந்த அப்பொய்யரெல்லாரும் மெய்யராகிப் பொருந்தி விளங்கினார். தாம் பழகிவந்த களவியலின்பால் சோற்றின் பொருட்டும் நெறி தவறி வந்தார் என்று அனைவரும் அவரை யிகழ்ந்து வசவ தேவரது மாண்பினைப் புத்தூக்கார். சளவின் கண்ணோ காதலையுடையவர் அளவின் கண்ணோ நிறொழுக்கமாட்டார் என்பதை அவ் எழுவரும் அன்று காட்டி நின்றார். (விரிவை வசவர் சரிதையில் காண்க.)

வெள்ள வேளிப பெருந்தகைக்கி யாளுசிய்யடிமை மெய்யாகக் கள்ள மீடம புனைந்திருந்த கள்வரெல்லாவ் களங்கமறும்

உள்ள மீடமி மெய்யடியா ரா நவுள்ளத துள்ளுபருள்

வள்ளலாகும் வசவேசன் மலத்தாள் தலையால் வணங்குவாம்.

(பிரபுலிங்க லீலை.)

இது, கள்வர்பால் வசவேசர் செய்த வண்மையை வியந்து

சுவப் பிரகாசர் கூறியது.

களில் ஆசையுடையார் அளவிறநது திமை செய்வார் என்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

287. அன்றேன் களவை அடியவர் செய் யாரென்றார்
குறைந்த சேரா குமரேசா—ஏனறும்
காவென்னும் காரந் வாண்மை அளவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல். (எ)
இ.—ள்.

குமரேசா! குலசேகரமீவார் பரணடியவர் களவினைச்
செய்யார் என்று ஏன் உறுதியாகச் சொனார் எனின, களவு
என்னும் கார் அறிவாண்மை அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார்
கண் இல்லை என்க.

கா அறிவு—இருண்ட அறிவு.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

565

என்றது தனக்கு நன்மை இன்னதென்று உணராத ஒருவ
னது மருண்ட அறிவினை.

அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண் இல்—கேர்மை என்
னும் வன்மையைப் பொருந்தினார்மாட்டு இல்லை.

அளவு என்னும் பெருமையைப் பொருந்தினிடத்துக் கள
வு என்று சொல்லப்படுகின்ற மருண்ட அறிவு இல்லை என்பதாம்.

நல்ல அறிவினையுடையவரிடத்துக் களவு செய்கற்குரிய
பொல்லாத அறிவு பொருந்தாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்ட
து. இவ்வுண்மை சேரமனைன்பாலிருந்த திருமாலடியவரால்
தெளியப்படும்.

கதை.

திருவஞ்சிக் களம் என்னும் திரு நகரிலிருந்து செங்கோல்
செலுத்திய குலசேகரன் எனனும் சேரர் பெருமான மாலடியுடைய
மனங் குழைந்த மாதவராதலால் அவரது ஆகரவில் பாகவதர்கள்
பலர் குழுமியிருந்தனர். அடியவர் பக்கல் அவ் அரசர் பெரு
மான் ஆற்றிவருகின்ற அருமைகளைக் கண்டு அமைச்சர்கள்
பொருமைகொண்டார். அதனால், விடையுடர்ந்த நலமணி மாலையு
லுள்ளை அரசமாளிகையிலிருந்து ஒருநாள் எடுத்த மறைபுது
வைத்துக்கொண்டு, வைணவர்களே அதனைக் களவு செய்திருப்ப
பாரகள் என்று அரசனிடஞ் சென்று அமைச்சர்கள் அறிவித்
தார். இவ் இழிந்த தொழிலை அவ் உயர்ந்தார் செய்யார் என்று
அரசன் சினந்து அமைச்சரையே வெறுத்தான். மாலடியவர்
நெறி நின்று ஒழுகிய அறிவுடையவராதலால் களவு என்னும்
பீமையை ஒருபோதும் செய்தார். இஃது என் உளநெறிநத
உண்மையாம். உலகறிய இகற்கு நானே உறுதி கூறுவேன் என்
று துணிந்து ஒரு குடத்திய நாசுபாயம்பை அடைத்து அவை
நடுவே இருத்தும்படி செய்து, எம்பால் உள்ள வைணவர் மன
ம் மொழி மெய் என்னும் திரிசரணங்களும் புனிதராயிருப்பது
உண்மையாயின் இப் பாப்பு என்னைக் கடியாதிருக்கக்கடவது

566

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

என்று பலரும் காண அக்குடத்தன் தமது செங்கையையீட்
டார். அது யாதொரு ஊறுஞ் செய்யாது அத்திருக்கரத்தைச்
சுற்றிக்கொண்டு கடகம்போல் விளங்கியது. அனைவரும் வியந்து
அரசையும் அடியவரையும் புசுழந்தார். அமைச்சர்கள் நடுங்கி
அடிவணங்கி மன்னிக்கும்படி மன்னனை வேண்டினர். அளவு
என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண், களவு என்னும் கார் அறிவு
இல்லை என்பதை அரசன் அன்று உலகறிய உணர்த்தினான்.

(விரிவை ஆழ்வார் சரிதையில் காண்க.)

ஆரங்கெடப்பரன் அன்பர்கொள் ளாரென் றவர்களுக்கே
வாரங் கொடுகுடப் பாம்பிற் கையிட்டவன் மாற்றலரை
வீரங் கொடுத்தசெங் கொற்கொல்லி காவலன் வில்லவர்கொன்

சேரன் குலச்சே கரன்முடிவேந்தர் சிகாமணியே.

(மணக்கால் நம்பி.)

மேற்குறித்தவுண்மை இதனால் இனிது தெளிவாதல் காண்க.
களவு என்னும் தீமை நல்லோர்பால் இல்லை என்பது இத்
னால் கூறப்பட்டது.

288. திண்டோட் சயிர்தவன்றன் தீரநெஞ்சிற் புன்கரவுங்
கொண்டுநின்றான் என்னே குமரேசா—உண்டாம்
அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு. (அ)

ஃ—ள.

குமரேசா! சயிர்தவன் தனது வீரம் பொருந்திய நெஞ்
சில் ஏன் வஞ்சம் பொருந்தி நின்றான் எனின், அளவு அறிந்தா
ரது நெஞ்சத்து அறம் நிலைபெறுதல் போல களவு அறிந்தாரது
நெஞ்சில் கரவு நிலைபெறும் என்க.

கரவு—வஞ்சனை. களவு அறிந்தார்—களவையே பழகினவர்.
29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

அளவு அறிந்தார்—உண்மையை அளந்து தெளிந்து அதனை
யே பழகினவர்.

நெறி அறிந்தவர் நெஞ்சில் அறம் நிலைபெறுமாறுபோல்,
களவறிந்தவர் நெஞ்சில் வஞ்சனை நிலைபெறும் என்பதாம்.

களவு என்னும் காரறிவானது பேரறிவாளரை அணுகாது
என்று மேலே கூறினார், இதில், அவர் நெஞ்சில் அறம் நிலைபெற்
றாற்போல அக் கள்வர் நெஞ்சில் கரவு நிலைபெறுமென்றார்.

எவ்வளவு உயர்ந்த நிலைவினை செய்திருப்பினும் களவையே
பழகினவர் உள்ளத்தில் வஞ்சம் ஒழியாது நிற்குமென்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சயிர்தவன்பால் உணரப்படும்.

சயிந்தவன் என்பவன் சிந்து தேசத்து வேந்தன். சயத்திரதன் என்னும் பெயரினையுடையவன். துரியோதனன் தங்கையாகிய துச்சனையை மணந்தவன். நல்ல போர்வீரனாயிருந்தும் இவன் நெஞ்சில் வஞ்சம் நிலைத்திருந்தது. பாண்டவர் காமிய வனத்திலிருக்குங்கால இவன் ஆண்டுக் கரவுடன் சென்றான். ஐவரும் நீங்கிய அமையம் பார்த்துக் துரோபதைநால் அணுகினான். அவ்வுத்தமி இவனை உபசரித்து நாட்டுள்ளார் நலங்கூர நன்கு வினவினார். சிறிய பொழுது கழிந்தபின் அவ்வஞ்சியை இவ்வஞ்சன் வலிந்து கவர்ந்து வினாந்து சென்றான். அந்நல்லாள் அழகுரைக் கேட்டு ஐவரும் தோடர்ந்தோடி விகளைப் பிடித்துப் பிணியிட்டு இழிவினை பலவுஞ் செய்து கழுதைமேல் ஏற்றி அத்தினபுரியை நோக்கி அனுப்பிவிட்டுப் பத்தினியைத் தேற்றிக்கொணர்ந்து பண்டுபோல் அமைந்து பண்புடனிருந்தார். களவு என்னும் காரணியாண்மையால் அளவில்லாத துன்பத்தையும், அமைனத்தையும் இவன் அடைந்தான். கொடுவினை செய்திருந்தும் இவனைக் கொல்லுதல் தீது என்று ஒழித்து ஐவரும் அறங்குறித்து நின்றார். சிறந்த அரசனாயிருந்தும் களவையே பழகியதால் இவன் நெஞ்சில் கரவுடையனாகிக் கடுமீ பழி பூண்டான்.

568

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

நல்லோருள்ளத்தில் நேர்மையும், கள்வருள்ளத்தில் களவும் குடிக்கொண்டிருக்குமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

289. அன்று களவால் அமிழ்துண்டார் ஏனுடனே
குனறி யழிந்தார் குமரோசா—என்றும்

அளவல்ல செய்தாங்கீடு வீவர் களவல்ல
மற்றைய தேற்று தவர்.

(க)

இ—ள்

குமரேசா! அன்ற களவால் அமிர்ந்ததையன்டவர் ஏன்
உடனே அழிவுற்றார் எனின், களவு அல்ல மற்றைய தேற்றுதவர்,
அளவு அல்லாதவற்றைச் செய்து ஆங்கேவீவர் என்க.

மற்றைய என்றது களவல்லாத வேறு நல்ல முயற்சிகளை.
களவு அல்ல மற்றைய தேற்றுதவர்—களவல்லாத பிற நெறி
களை அறியாதவர். களவை அன்றி வேறொன்றையும் அறியாத
வர் எனினுமார்.

அளவு அல்ல செய்து—அளவு அல்லாத தீமைகளை எண்ணி,
இங் கு அளவு எனறது அறிவால் ஆய்ந்தளந்த நெறியினை,
ஆங்கேவீவர்—உப் பொழுதே கெடுவர், கெடுதல் ஒருதலை
என்பதை எகாரம் உணர்த்துகின்றது.

களவினாலன்றிப் பொருள் பெறுதற்குரிய வேறு நெறிகளை
அறியாதவர் நெறியல்லாத தீமைகளை நினைந்து உடனே கெடுவர்
என்பதாம்.

களவே பயின்றவர் கடிதே கெடுவர் என்பது கருத்து.

கள்வர்க்கு இழிவும் அழிவும் உடனே உளவாம் என்பது
இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இராசு கேதுக்கள்
பால் அறிஉப்படும்.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை,

569

கதை.

இராசு என்பவன் சிபிரிசிக்கதி என்னும் ஓர் அசுர வீர
னுடைய புதலவன். தாய் பெயர் சிமபிகை. தம்பி கேது. திரு
மால் மோகினி உருவங்கொண்டு அசுரர்களை மடக்கி அழித்த

தை அமரர்களுக்குப் புகுந்துகொடுக்கும்பொழுது இராகுவும், தம்பியும் அமரர்போல் உருவாற் ஆங்குப் புகுந்து அவ் அயிர்தக் கைக் கொவாங்கொண்டு கனிந்து உண்டா. உண்ணும்நால அவ் வுண்மையைத் திருமாலுணராதது தன கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அடித்தார். அவ்அடியால் இராகுவின் தலை துண்டப்பட்டது. அயிர்துண்டநலத்தால் தலையும் உடலும் இருவடிவாகி இவங்கிரிசுறள, தப்பிச்சென்ற தம்பியின் பெயரையே அத்தலையின் உடலுக்கு நலமுற இட்டார். தம்மைச் சுட்டிக்காட்டிய சூரியசக்திவாகிய அவ் இருவர்மீதும் இராகு சீதங்கள் எனனும் இவ இருவரும் பெரும் பகைகொண்டு புழுங்கி நொந்தார். களவையே பயின்றவர் அளவில்லாத தீமைகளைச் செய்து ஆகவே செடுவர் எனபதை உலகம் இடர்பால் உணர்ந்தது. (ஸ்ரீவைக் கந்தபுராணத்தில்காண்ட.)

கவர்வர் கடிதில் செடுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

290. பண்டேன் வசங்கள் பசுக்களவால் தம்முடம்பும் கொண்டனவும் தீர்த்தார் குமரேசா—அண்டினின்று கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்தலை சள்ளாம்கு, தள்ளாது புத்தே ஞலகு. (10)
இ—ள்.

குமரேசா! வசங்கள் எண்மரும் தமது உடம்பும் உயர் நிலையும் ஏன் களவிலால் ஒருங்கே இழந்தார் எனின், கள்வார்க்கு உயிர் நிலையும் தள்ளும்; கள்ளார்க்குப் புத்தேள் உலகும் தள்ளாது என்க

உயிர்நிலை—உடம்பு. உயிர் நின்றற்கு இடம் என்னும் ஏது வான் வந்தது. கள்வர்க்கு—களவினைச் செய்வர்க்கு. உயிர் நிலை, உலகு, என்னும் ஈரிடத்தும் நிற்கவேண்டிய உம்மைகள் தொக்குகின்றன.

கள்வர்க்கு உயிர் நிலையும் தள்ளும்—கள்வர்க்குத் தமது உடம்பும் தவறும். என்றது மரண தண்டனையை அரசன் கள்வர்க்கு விதிப்பன் என்பது கருதி.

கள்வர்க்குத் தமது உடம்பும் தவறிவிடும்; களவு செய்யாதவர்க்கு, தெய்வவுலகமும் தவறாது கிடைக்கும் என்பதாம்.

கள்வர் இம்மையில் மரண தண்டனையை அடைந்து மறுமையில் நரகம் புகுவர்; கள்ளாதவர் இங்குப் புகழும் இன்பமும் எய்திப் பின்பு புத்தேளுலகமும் பொருந்துவர் என்பது கருத்து.

களவினை விரும்புவோர் தாம் பெற்றுள்ள உயர் நலமெல்லாம் ஒருங்கேயிழந்து யிழிவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை பிரபாசன் முதலிய வசுக்கள் எண்மர் பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

வசுக்கள் என்பவர் திசைகாப்பாளர்போல் என்றும் எண்மராய் வின்று விளங்கும் தெய்வ மரபினர். அனலன், அணிலன், ஆபத்சைவன், சோமன், தரன், துருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்பன அவர்கட்குப் பெயர்களாம். இவருள் பிரபாசன் என்பவன் தன் மனைவியாகிய வசுமதி பால் பெருங் காதலுடைய வனாதலால் அவள், விரும்பிய எவற்றையும் விரைந்துகொண்டு தந்து அவள் இன்புறுவதைக் கண்டு தான் இன்புறுபவன். ஒரு நாள் காம தேனுவைக் கொண்டுவரும்படி வசுமதி கணவனிடம் கூறினாள். பிரபாசன் இசைந்து தன் துணைவர் எழுவருடன் கூடி நள்ளிரவில் வசுமதி மனைக்கு வந்தான் அங்குத் தங்கியிருந்த அத் தெய்வப் பசுவை அவர் அறியாவகை கவர்த்துசென்றான். மனைவி பால் தந்து மனமகிழ்ந்திருந்தான்.

விடுத்த பின் வசிட்டர் மெய் யுணர்வால் ஆய்ந்து மெய்ம்மைமையைத் தெளிந்தார் உயர்ந்தவராயிருந்தும், களவு என்னும் இப் பழிவினையைச் செய்ததால் அவரனைவரும் இழிந்தவராகும்படி சபித்தார். அவ்வாறே அவரனைவரும் தெய்வவுருவினை யிழந்து இந்நிலவுலகை நோக்கி யிழிந்தார். அயனிபி சாபத்தால் நிலை யிழந்து வரும் கர நதியை இடை வழியில் கண்டார். அவள் அடிகளை வணங்கினார். அந்நதிமடந்தை அவர்களுக்கு அருள்புரிவதாக ஆதரவு கூறினாள். அவ்வாறே தான் கங்கையாய்த் தோன்றிச் சந்தனுவை மணந்த காலையில் தன் வயிற்றில் தோன்றிய புகல்வர் எழுவரையும் புதியில் தோன்றாவண்ணம் தொலைத்துப் போக்கினாள். பிரபாசன்மட்டும் பிறந்து வளர்ந்தான். முன்னர்ப் பெண்வழிச் சென்று பிழை செய்தமைபால் பின்னர்ப் பெண் இன்பம் இன்றிப் பெரு நாள் இருந்தான். இவனே ஹிமன் என்க. கள்வார்த்ரு உயிர் நிலையும் தள்ளும் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது. விரிவைப் பாரதத்தில் தெளிக.

கள்வர், கள்ளாதார், என்னும் இருவர்க்கும் உளவாம் பயன் இதனால் ஒருங்கு கூறப்பட்டது.

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

பிறருடைய பொருளை வஞ்சித்துக்கொள்ளும் கருதாவகை தன் நெஞ்சினைக் காங்கவேண்டும். களவினை உள்ளத்தால் உள்ளினும் பெருந் தீங்கு உண்டாம். களவினால் உண்டாம் செல்வம் பழியை விளைத்து விரைவில் அழிவை கூடையும். களவின் மீது காதலுடையவர் அளவில்லாத துன்பங்களை யடைவர். களவு செய்வோர் உள்ளத்தில் அருள் உண்டாகாது. நெறி நின்று ஒழுகும் நேர்மையை அவர் அடையமாட்டார். களவென்னும் தீமையை அறிவுடையார் அணுகார். நல்லோர் உள்ளத்தில்

அறம் நிலைத்திருத்தல்போல் தீயோர் உள்ளத்தில் களவு நிலைத்
 திருக்கும். களவே பரில்வோர் அழிவே அடைவர். கள்வர்க்கு
 மாண தண்டனையும் இழி பிறப்பும் உள்வாம். களவு செய்யா
 72

572 திருக்குறட் குமரேச வெண்படி.

தவர் புடமும் இன்பமும் பொருந்திப் புத்தேருலகத்தை அடை
 வர் என்பனவாம்.

29-வது கள்ளாமை முற்றிற்று.

ஊய-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

அஃதாவது உண்மையினது தன்மை. உள்ளம், வாய்,
 மெய் என்னும் மூன்றிடத்தும் இது தோன்றமா தலால் உண்மை,
 வாய்மை, மெய்மை என உரைக்கப்படும். கள்ளம் இல்லாத
 உள்ளமுடையார்க்கே பொய் சொல்லாமை என்னும் இந் நல்லறம்
 நன்கு அமையு மாதலால் கள்ளாமையின் தீன்வைக்கப்பட்டது.

291. உள்ளதே சொன்னான் உயர்தருமன் பொய்யறினன்று
 கொள்ளநின்றான் என்னே குமரேசா—தள்ளாத
 வாய்மை மெனப்படுவ தியாதெனின யாதொன்றும்
 தீமை யிலாத சொல்லல். (க)

இ—ள்

குமரேசா! உள்ளதையே சொல்லியும் தருமர் ஏன்
 பொய்யா என்றுகொள்ள நின்றார் எனின், வாய்மை எனப்படுவது
 யாது எனின், யாது ஒன்றும் தீமை இல்லாத சொற்களைச் சொல்

ஹதலேயாம் என்க.

நீமை யாதொன்றும் இலாத சொல்லு—தீங்கு சிறிதும் உண்டாத சொற்களைச் சொல்லுதல்; இலாத என்பது ஈண்டுப் பெயராய் நின்றது.

மெய்ம்மை என்று சொல்லப்படுவது யாது எனின், பிறிதோருயிர்க்கு யாதொரு தீமையும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லுதலேயாம் என்பதாம்.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

573

உள்ளதை உள்ளதாகவும், இல்லதை இல்லதாகவும் சொல்லுதல் வாய்மையன்று, பிறவுயிர்க்குத் தீமை சிறிதும் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுதலே வாய்மையாம் என்றபடி.

உண்மை இஃதென்று இதில் உணர்த்திய ஒண்மையை ஊன்றி உணர்க.

உள்ளபடியே நிகழ்ந்ததை ஒருவன் சொல்லினும் அதனால் பிறர்க்குத் தீமை விளையுமாயின் அவன்பொய்யின் பயனை எய்துவான் என்பது கருத்து. இவ் வுண்மை தருமர் பால்காணப்படும்.

கதை.

பாண்டவர்க்கட்கும் துரியோதனன் முதலானவர்க்கட்கும் பெரும் போர் தொடங்கி நடந்துவருங்கால் பதினாந்தாம் நாட் போரில் துரோணரைக் கொல்லக் கருதிய கண்ணன் அவ் வில் வீரனை வெல்வது அரிது என்று தெளிந்தது வெய்ய சூழ்ச்சி ஒன்று செய்தார். அவருடைய மகனாகிய அசுவததாமன் பொருது இறந்தான் என்று தருமர் வாயால் சொல்லப்படின, அச் சொல்லால் உள்ளக் கலங்கி வில்லெடாது மெய் மறந்து நிற்பர், அவ்வமையம்

அவரை வெல்லலாம் என்று துணிந்து தருமரையணுகி அவ்வகையே சொல்லும்படி வேண்டினார். 'பொய்யினால் ஆள்வது இந்தப் புக்கொலோன்று' அவர். வெறுத்தது மறுத்தாரா. மாளவதேயத்து மன்னனாகிய இந்திரவன்மன ஏறிவந்த மதயாணை ஒன்று அன்று மாள நேர்ந்தது. அதற்கும் அசுவத்தாமா என்றே பெயரிடப்பட்டிருந்தது. உண்மையில் நிகழ்ந்ததாதலால் அதையேணுஞ் சொல்லுக என்று கண்ணை தொடர்ந்து மொழிந்தான். என் செய்வார் தருமர்; இசைந்தார்.

“அத்தனை அடுவல்லாண்மை அச்சுவத்தாமா என்னும் மத்தவா ரணத்துக் கையோ மாருதி சிங்கமானான்” என்று பங்கமறக்கூறினார். இவ் ஒலியைக் கேட்டவுடனே தன் மகனே இறந்தான் என்று துரோணர் கம்பித தன் விவகியும் தணியையும் கீசியெறிந்து வெறிதே நிக்ருர். அவ்வமயம் தீட்டத் தய்யன் வீட்ட 574 திருக்குறட் கும்மேச வெண்பா.

டகணையால் அவர் தலை துள்ளி விழுந்தது. மெய்யே விரதமாக வுடைய தருமரும் பொய் புகன்றார் என்று ஒரு புன்மொழி பரந்தது. அதன் பயனாகத் தருமர் ஒருமுறை ரகத்தைக் காணும்படி நேர்ந்தது. உண்மையாக நிகழ்க்கரை கூறிலும் பிரிதோருபிரிக்குத் தீமை பயக்குமாயின் அது பொய்மமையாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

கற்கொண்டு கன்மழைமுன் காத்தகள்வன் கட்டுரைத்த
மொழிப்படியே கருதார் போரில்
முற்கொண்ட விரதமறக் தியாகுங்கேட்ப முரசுயர்த்தோன்
பொய்சொன்னான் முடிசிலத்தச்
சொற்கொண்டு வெறுக்கையனும் அளவிற்பிட்டத்
துய்மனை நின்றகுருத்தரோகி கொன்றான்
விற்கொண்டு பொரநினைந்தால் இவனையல்ல விண்ணவர்க்கும்
எந்தை தனை வெல்லலாமோ.

(பதினாந்தாம் போர்ச்சுருக்கம்.)

இது, தம் தந்தையாரை வஞ்சனையால் கொன்ற வகையினை யறிந்து அசுவத்தாமன் வருந்தி யுரைத்தது.

வாய்மை இன்னதென்பது இதனால் வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

292. மாதர் கலைக்கோட்டு மாமுனிபால் பொய்யுரைத்தும்
கோதடையார் என்னே குமரேசா—தீதுடைய
பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்

(2)

இ.—ள்.

குமரேசா! கமலை சுலோசனை என்னும் மாதரிருவரும் கலைக்கோட்டு முனிவர் பால் பொய்யுரை புகன்றும் ஏன் நன்மை பெய்தினார் எனின், புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனின், பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்தவாம் என்க.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

575

புரை தீர்ந்த நன்மை—குற்றம் நீங்கிய நன்மை.

குற்றமற்ற நன்மையைக் கொடுக்குமாயின், பொய்ம்மைச் சொற்களும் வாய்மைச் சொற்களின் பாலவாம் என்பதாம்.

பொய்ம்மை என்பது பால் பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் இடத்த என்னும் பலவின்பால் முற்றுக்கேற்ப இங்குப் பன்மையாய் நின்றது.

திமையிலாத சொல்லே வாய்மை என்று மேலே கூறினார் இதில், அச்சொல் பொய்ம்மையா யிருப்பினும் மெய்ம்மையாம் என்றார்.

பிறர்க்குத் தீமையில்லாதபடி வினோதமாக ஒருவன் பொய் கூறினும் அது பாவமாகுமாதலால் அதனை விலக்குதற்கு நன்மை பயக்குமெனின் என்றார்.

தனக்கு நன்மை பயக்குமாறு ஒருவன் பொய் கூறி அதுவும் வாய்மை இடத்தவாம் என்று இதனை வலிந்தெடுத்ததுக்காட்டி வாய்ப் பறை கொட்டலாகாதென்பது “புரைதீர்த்த” என்னும் அடையால் தெளியப்படும்.

பிறர்க்கு யாதொரு தீமையும் இல்லாமலும், தேடேனும் சரவேனும் அடையரின்றதொருபிர் அவற்றினின்றும் நீங்கி இன்புறுமாறு எழுகின்ற பொய்ம்மையே அறிவுகடையோரால் மெய்ம்மையாகக் கருதப்படும் என்பது கருத்து.

பொய்ம்மையாபிணும் புரைதீர்த்த நன்மை பயக்குமாயின் அது மெய்ம்மையாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை கமலை சலோசனை என்னும் இருவர்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

கமலை சலோசனை என்னும் மாதர் இருவரும் உரோமபதன் என்னும் அரசனுடைய திரு நகரிலிருந்தவர். அழகாள், பாடலால், ஆடலால் சிறந்தவர். கல்வியறிவோடு சொல்வன்மையும்

576

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாய்த்தவர். கலைக்கோட்டு முனிவரின், தன் நாட்டில் மல்லைவரும் என்று கலைஞர் கூறியதைக் கேட்டு அம்முனிவரைக் கொணரும் வகையாதென்று அரசன் கவலுக்காலையில் இம்மகளிரிசுவரும் எழுந்து யாம் ஏகி அவ் அருந்தவனைக் கொண்டுவருகின்றோம் என்று கூறிச் சென்றார். மாந்தரை விலக்குகள் என்று உன்னுமனத்தனாப், மாதவத்தனாப் உலக நாட்டமின்றி உணர்வையே நாடி நிற்கும் அவ் உயர்த்தவனை யணுகிக் தாமும் அருந்தவர்போல் நாடித்து இனிய மொழிகள் பல அவர் மணங்கொள மொழிந்தார்.

நாள் பல கழிந்தபின் தம் பொய்மமைச் சொற்களால் அம் மெய்
 ம். முனிவரின் மயக்கித் தம் நகருக்கே கொணர்ந்தார். மாதவன்
 வருகையால் மறையும் பெய்தது. அரசனும் பிறரும் அறிந்து
 ஐடிவந்து அநுந்தவனை வணங்கினார். மங்கையர் பொய்மமையால்
 மயங்கி வந்தோம் என்று முனிவர் தெளிந்தார். முனிவுகொண்
 டார். அடிகள் எய்தியதால் யான் எய்திபிறந்த கேடு நீங்கி
 அளவின்ப மெய்தினை என்று அரசன் போற்றினான். முனி
 வர் முனிவு நீங்கி இனிதருள் செய்தார். தமது பொய்மமையால்
 புரைதீர்ந்த நன்மையை விளைவித்த அம்மாதர் நலம் பல பெற்று
 நன் மதிப்புற்றார்.

உம்மையின் மறுமைதன்னில் உறுபயன் இரண்டும் பார்த்தின்
 இம்மையில் விளங்கும் யார்க்கும் அவரவர் இயற்கையாலே
 மெய்மமையே ஒருவர்க்குற்ற விபத்தினை விலக்குமாகிற்
 பொய்மமையும் மெய்மமைபோலப் புண்ணியம் பயக்குமாதே.
 (பாரதம்.)

பொய்யும், நன்மை பயக்குமாயின் மெய்யாம் என்பது இத
 னால் கூறப்பட்டது.

293. வேதாலும் தாழையுமுன் வெய்யதொரு பொய்யுன்றேன்
 கோதடைந்து கொந்தார் குமரேசா—ஏதேனுந்
 தன்னெஞ் சறிவது பொய்யந்த பொய்த்தின்
 தன்னெஞ்சே தன்னைச் சமம். (ந.)

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

577

இ.—ள்.

. குமரேசா! அயனும், தாழையும் வெய்ய பொய்யை முன்

புகன்று, பின் ஏன் துண்பரிமப்தி நொகதர் எனின், தன் நெஞ்சு அறிவதைப் பொய்யற்க; பொய்த்தபின், தன் நெஞ்சே தன்னைச் சுடும் என்க.

தன் நெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க—தன் மனம் அறிந்ததை மறையாது மொழிக.

ஒருவன், தன் மனம் அறிந்ததொன்றனைப் பொய்யாது மொழியவேண்டும்; பொய்த்தாலாயின் தன் மனமே பின் தன்னை வருத்தும் என்பதாம்.

ஏதாரம் உரிமையை விளக்கிநின்றது. சுடும் என்றது துன்ப மிகுதி தோன்ற என்க.

மனம் அறிந்ததை மறைத்து, மாறொன்று கூறின், அம்மனமே கரிபாய் நின்று பெருந் துன்பத்தை விளைவிக்கும் ஆதலால் அதனை ஒருவன் மறந்துக் கூறலாகாதென்பது கருத்து.

பிறர் அறியார் என்று கருதி ஒருவன் பொய் கூறின் அது பின் உலகறிய வெளிப்பட்டு அர்யாத பழியையும் தொகையாத துன்பத்தையும் அவனுக்கு நிலையாகக் கொங்க்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுணமை பிரமன் பாலும் தரழை மலர் பாலும் உணரப்பட்டம்.

கதை.

ஆதியூழியில் அழலுருவாய்த் தோன்றிய இறைவனது திரு முடியை அறிந்து வருவதாக மாலிடம் வாது கூறி அயன், அன் ன வடிவங்கொண்டு மேலெழுந்து பறந்தான். பல்லாயிர வருடங்கள் கழிந்தும் ஒரு சிறிதும் மாணாது உளந் தளர்ந்து நொந்

தும் ஊக்கம் விடாமல் மேன்மேல் உயர்ந்து சென்றான். செல்லிக்கால் வினாந்து தாழ்த்து வருகின்ற தர்மம் பூ ஒன்றை இடை
 578 திருக்குறட் குமரேச வெண்பர்.

யே கண்டான். “ஓ யார் எங்கிருந்து வருகின்றாய்” என்று அதன் இயல்பினை வினவினான். அது தெய்வ மலராதலால், தன் திருவாய் திறந்து “யான், தவ நலத்தால் தாழும் பூவாகிப் பரமன் திருமுடியிலிருந்தேன், ஓர் இழக்கால் அதிலிருந்து வழி விழ்ந்தேன், காற்பதினாயிர வருடங்களாயின இழிந்துபோகின்றேன்” என்று உணர்ந்து மொழிந்தது. அயன் கேட்டு அஞ்சித் தன் கருத்து முற்றதென்று தெளிந்து தன் இயல்பினை அதற்கு உணர்த்தி, தான் பரமன் முடியினைக் கண்டதாகத் தன்னுடன் வந்து மாஸிடம் உறுதிசொல்லும்படி அதனைப் பெரிதும் வேண்டினான். அதுவும் இசைந்து, அவ்வாறே வந்து மாஸிடம் கூற, அயனும் நாணத ஆம் என மொழிந்தான். உடனே ஒளியுருவாய் நின்ற தனிமலை படர் என்று வெடித்தது “பொய், பொய்” என்று உலகறிய ஒலித்தது. அயனும் கைதையும் அஞ்சி நடுங்கினார். உள்ளர் தீய உயிருத்தேம்பினார். ஈசன், அயனை ஏசினோக்கி

“வாசமாமலரவ உனக்கு மண்ணின் மேல் பூசையும் கோயிலும் போக என்றனன்.”

அதன்பின் தாழும் பூவை நோக்கி

“கைதையே இவனொடு கரவு நீயுரை
 செய்ததால் தீண்டிலேன் என்று தீர்த்தனன்.” என்றான்.
 இவற்றைக் கேட்டு,

அவ் இருவரும் பொய்மையாலெய்திய புன்மையை எண்ணி யெண்ணி யேங்கினார். பொய்த்தபின் தன் நெஞ்சே தன்னைச் சுடும் என்பதை அவர் அன்று உணர்ந்து காணினார்.

பிறாறியார் என்று ஒருவன் பொய்கூறின், அது பலரும் அறியத்தோன்றி அவனுக்குப் பழியையும் துன்பத்தையும் விளைவிக்க

கும் என்பதை உலகம் அவர்பால் உணர்ந்தது.

அண்ணிய கிணையுமில்லும் அரும்பெறன் மகவும் அன்பும்
திண்வரியசீரும் மிக்க செல்வமுந் திறலுந் தேசும்
எண்ணிய பொருள்கள் யாவும் இயற்றிய தவமுமேனைப்
'புண்ணியம் அனைத்துஞ்சேரப் பொய்யம்மையாற் பொன்றாமன்றே'

(பாசதம்.)

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

579

தன் நெஞ்சே தன்னை வருத்துமாதலால் பொய்யை ஒருவன்
யாண்டும் கூரலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

294. வள்ளலரிச் சந்திரனேன் வையத்தா ருள்ளமெல்லாங்
கொள்ளதின்றான் இன்றும் குமரேசா—எள்ளளவும்
உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன். (ச)

இ—ள்,

குமரேசா! அரிச்சந்தரன் உலகிலுள்ள எல்லாருடைய
உள்ளங்களிலும் ஏன் இன்றும் நின்றுளான் எனின், உள்ளத்தால்
ஒருவன் பொய்யாது ஒழுகின், உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம்
அவன் உளனாம் என்க.

பொய்யாது ஒழுகின்—பொய் கூறுது ஒழுகுவனாரின்.
ஒழுகின் உளன் என்று காண்க.

தன் உளம் அறிய ஒருவன் பொய் சொல்லாது ஒழுகுவனா
யின் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் அவன் உளனாவன் என்ப
தாம். மெய்யுடை ஒருவனை உணர்வுடையாரெல்லாரும் தம் உள்
ளத்தில் வைத்துப் போற்றுவராதலால் “உள்ளத்துள் எல்லாம்
உளன்” என்றார்.

மேல், தன் நெஞ்சறியப் பொய்த்தானை அந்நெஞ்சே சுடும்
என்றார்; இதில், அங்கணம் பொய்யாதானை உலகிலுள்ளார் உள்ள

ங்களெல்லாம் உவந்து போற்றுகின்றார்.

பொய் சொல்லாத ஒருவன் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் எல்லாரானும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அரிச்சந்திரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அரசர் பெருமானாகிய அரிச்சந்திரன் கோசிகர் செய்த பொல்லாத சூழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றினும் சில உலகநாயல் நின்றது

13

580

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொய்யாதொழுகினார். அதன் பொருட்டுப் பதிலும் நிதியும் இழந்து, தனது அருமை யனைவையுமும் இனிய புதல்வனையும் பிரிந்து, தானும் பறையொருவனுக்கு விலைபட்டுச் சுடலை காத்து நின்று, பொறுத்தற்கரிய பெருந்துயரங்களை அடைந்து அகங்குழைந்திருந்தார். ஆங்கும், முனிவர் வந்து கரவுடன் நின்று ஒரு பொய் புசலின் இக்துன்பங்களெல்லாம் உணக்கு நீங்கியிடுமென்று தனக்கு இனியவர் போன்று மொழிந்தார். அவ்வமை யத்தும் இவர் நெஞ்சினாலும் பொய்யைநினைவாக நின்றுார். அதன் பயனாக முதல்வர் மூவரும் இவர் முன்னே தோன்றி இன்னரூள் புரிந்தார். இழந்தன எல்லாம் எய்தி யின்புற்றார். நாடகசாலைகளிலும் இவர் சரிதம் நடிக்ப்படுகின்றது. இவ் ஐயனைப் "பொய் சொல்லா யெய்யன்" என்று உலகம் இன்றும் போற்றிவருகின்றது. உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுக்கின உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் அவன் உளனும் என்பதை உலகம் இவர்தால் கண்டது.

(விரிவை அரிச்சந்திர புராணத்தில் காண்க.)

சேய்மை யண்மையில் உயிர்க்கொரு துணையெனச் சிறந்த வாய்மை யாலகந் தூய்மையாம் மற்றிலை புறத்தைத்

தூய்மை செய்வது நீரலாத் சொல்லின்வே றுளதோ
நோய்மை செய்யினும் வாய்மைவே கோன்பெமக் கறிதி. (1)

புலையனும் விரும் பாதகிப் புன்புலால் யாக்கை
நிலையினு மருண் டியிரினும் நெடிதறச் சிறகதே
தலைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேயம்
கடையு ணர்ந்தநீ யெமக்கிது கழறுவ தழகோ. (2)

இம்மை வம்மைவீ டெனமறை பொலன்கொள இயம்பும்
மும்மை யுத்தரும் முறையுடைத் தெனநிலை முரணி
எம்மை யாழ்வாரிற் றடக்கமீட் டியிழ்கலா எரிவாய்
வெம்மை கூர்நா சூப்க்கினுந் தெய்வநாய விடேமால்.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

581

பதி யிழந்தனம பாலனை யிழந்தன ம படைத்த
நிதி யிழந்தனம் இனியெமக் குளந்தன நினைக்கும்
பதி யிழக்கினும் கட்டுரை யிழக்கலை டென்றார்
பதி யிழந்துதன் வாயிழத் தருந்தவன் மறைந்தான். (1)

இவை, ஒரு பொய்யேனும் சொல்லுக என்று முனிவர்
சொன்னபோது மன்னவன் சொன்னவை.

பொய்யாத ஒருவனை உலகமெல்லாம் தம் உள்ளத்தில் யைத்
துப்போற்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

295. பண்டு மனம்பொருத்தப் பாஞ்சாலி மெய்புகன்று
கொண்டாள்சீர் என்னே குடேசா—உண்டாம்
மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு

இ—ள்.

குமரேசா! பாஞ்சாலி மணம்பொருந்த மெய் சொல்லி
ஏன் அதனால் மாண்பு எய்தினான் எனின், மனத்தொடு வாய்மை
மொழியின், தவத்தொடு தானம் செய்வாரின் தலை என்க

மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் — உளம் பொருந்த உண்
மையைச் சொல்லின். செய்வாரின் தலை—செய்பவரினும் சிறப்
புடையன்.

மேல், பொய்யாகொழுகுவானை உலகம் போற்றுமென்றார்;
இதில், அருந்தவரினும் பெருங்கொடையாளிகளினும் அவன்,
சிறந்தவன் என்றார். பொய் சொல்லாதவன் புகழும் அறமும்
பொருந்தி விளங்குவான் என்பது சுருத்து.

மணம் பொருந்த மெய்ம்மையை ஒருவன், சொல்லுவனாயின்
அவன், தவமும் தானமும் ஒருங்கே செய்வாரினும் சிறந்தவனா
வன் என்பதாம்.

582

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வணம் புகுந்து தவம்புரிவாரினும், இல் இருந்து தானஞ்செய்
வாரினும், மெய் சொல்வோரே மேலோர் என்றபடி.

பொறிக்களை அடக்கியும், வநந்தி யீட்டிய பொருளை வணா
யாது கொடுத்தும் எய்துகின்ற பயனை மெய்ம்மைபொன்றானே
ஒருவன் எய்தலாம் என்பது குறிப்பு.

மணம் பொருந்த மெய் சொல்வோர் மாதவரினும் மாண்பு
டைவார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரோ
பணதபால் உணரப்படும்.

கதை.

துரோபதை என்பவர் பாஞ்சால தேசத்து அரசன்
புதல்வி. அதனால் பாஞ்சாலி என்று பெயர் பெற்றான். இவன்

பாண்டவரை மணந்து அவரோடு வனம் புகுந்து வறந்தி வாழும் காலத்தில் ஒருநாள் அமிததிர முனிவருக்கு உரியதும் அருமையுடையதும் இனியதுமாகிய விழுமிய நெல்லீக்களீ ஒன்றைக் கண்டு உண்ண விரும்பினான். உடனே அருச்சுனன் அதனைக் கொய்து கொடுத்தான். தருமர் கண்டு அதனியல்பைத் தெரிந்து முனிவர், முனிவரே என்று கலங்கித் தம்மியருடன் கலந்து கண்ணைக் கருதினார். உடனே கண்ணனும் வந்து உண்மையை உணர்ந்து அவரை உரிமையோடு நோக்கி நீங்கள் அறுவரும் உங்கள் உள்ளத்தில் உள்ளதை ஒளியாது மொழியவேண்டும் என்றார். தருமர் முதலிய ஐவரும் தம் மனத்தியல்பைத் தனித்தனி மொழிந்தார். அதன்பின் பாஞ்சாலி “அழகும் ஆண்மையும் வாய்ந்த கணவர் எனக்கு ஐவர் அமைந்திருந்தும் என்மனம் அமைதியின்றி இன்னும் ஒருவனை நாடுகின்றது; விழுமிய என் உள்ளமே இங்ஙனம் விழையுபாயின் மற்ற பங்கையரை எங்கனம் கம்புவது” என்று மகனிரது உணர்த்தரிய மன நிலையை யாவரும் உணருமாறு தன் நெஞ்சையே சான்று காட்டி உணர்த்தினான். உள்ளத்தின் இயல்பை உள்ளபடி சொல்லிய பாஞ்சாலியின் வாய்மையின் மாண்பினை யாவரும் புகழ்ந்தார். விழுந்திருந்த பழம் எழும்புபோய்ப் பொருந்தியின்றது. உற்றது சொன்னால் அற்றது

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

563

பொருந்தும் என்ற ஓர் உயர்மொழி அன்று உதித்தெழும்பது. மனத்தொடு வாய்மை மொழிந்ததால் தவத்தொடு தானம்செய்வாரினும் பாஞ்சாலி தலைமையுடையவாய் விளங்கினான்.

(விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

உவமந் தீர்த்திடு வாய்மையொன் றேபுறின் உலகிற்
 றவமுந் தானமும் ஒருங்குறச் செய்தலிற் றலையாய்ப்
 பவம கன்றுநான் மறைமுடி வாகிய பரம
 விவனரும்பதம் பெறும்படி யுயர்த்திடுந் தெரியின்.

(திருக்கூவப் புராணம்.)

தவஞ் செய்வாரினும் பொய் சொல்லாதவரே உயர்ந்தவர்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

296. போத உதத்தியனேன் பொய்யாமை பூண்டதனால்
கோதிலறங் கொண்டான் குமரேசா—நீதகன்ற
பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
யெல்லா அறமும் தரும். (சு)

இ.—ள்.

குமரேசா! உதத்தியன் என்பவன் பொய்யாமை ஒன்றா
னே எல்லா அற நலங்களையும் ஏன் ஒருங்கே எய்தினான் எனின்,
பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை; எய்யாமை எல்லா அறமும்
தரும் என்க.

எய்யாமை என்பது, அறிதல், மெலிதல், இளைத்தல், என்ப
வற்றை உணர்த்தியரும் எய்தத்தல் என்பதன் எதிர்மறை. இஃது
இங்கு எச்சமாகி வருத்தமல் என்னும் பொருளில் வந்தது.
இனி, எய்யாமை என்பதற்கு அறியாமை ஒன்றே பொருள் என்ற
கொண்டு பொய்யாமை யானது எல்லா அறங்களையும் தன்னையுடை
யானுக்குளவரும் அறியாவகை தானே கொண்டிருந்து கொடுக்கும்
நானவும் இது பொருள் கொள்ளப்படும்.

584

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எய்யாமையே அறியாமையே. என்றது தொல்நாயிரியம்.
ஒருவனுக்குப் பொய்யாமையை ஒத்த புகழ் இல்லை; அனை
ந்தத்தபடி எல்லா அறங்களையும் அது தானே கொண்டிரு
குவனுக்குக் கொடுக்கும் என்பதாய்.

கொடை, வீரம், முகவியவற்றினும் புகழ் உண்டாம் ஆயி

ஊம் பொய் சொல்லாகையால் ஒருவனுக்கு எய்தும் புகழ்பேல் அது சிறந்ததில்லை என்பார் 'பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை' என்றார். புகழ் சண்டிக் காரிய ஆகு பெயராய்த் தான் தோன்றுதற்குரிய காரணத்தின்மேல் நின்றது. வள்ளல், வீரன், கல்வியாளன், எனப் பெயரெடுப்பதினும் பொய் சொல்லாதவன் என்று பெயர் பெறுவதே ஒருவனுக்குப் பெருஞ் சிறப்பாம் என்பது உருத்தது.

பொய்யாமை, புகழையும் அறத்தையும் பொருத்தப் பயக்கும் என்றதனால் பொய்த்தல், பழியையும் பாவத்தையும் இழிவுடன் கொடுக்கும் என்பது பெற்றும்.

மேல், வாய்மையுடையான் தானம் தவம் செய்வாரினும் மேன்மையுடையான் என்றார்; இதில், அவன் வருந்தாவண்ணம் எல்லாப் புகழறங்களையும் ஒருங்கே பொருத்தி இருமையினும் இன்பமெய்துவான் என்றார்.

பொய்யாமை ஒன்றானே எல்லா நலங்களையும் ஒருவன் பொருத்தி விளங்குவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உதத்தியன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

உதத்தியன் என்பவன் கோசல நாட்டிலிருந்த தேவதத்தன் என்னும் ஒரு வேதியன் புகல்வன். தாய் பெயர் உரோகிணி. பெற்றோர் கல்வி பயிலும்படி இளமைப் பருவத்தே ஓர் நல்லாசிரியன்பால் இவனை உய்த்தார். இவனுஞ் சென்று பயின்றான். வயது பன்னிரண்டாகியும் ஒரோழுத்தேனும் இவன் உணரப்பெற்றிலன். கல்வியை வருத்தி மூயன்றும் அது கை கூடா

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

585.

மையால் இவன் கலங்கி நொந்தான். தாயும் தந்தையும் தம்உள்ளே

வருந்தினார். அவர் காணும் தேயும் இவன், நாணங்கொண்டான். கல்லர் உடர்பினும் கல்லே கல்லதென்று சொல்லி வெறுத்து ஒருநாளிரவு மெல்ல எழுந்து இலலைவிட்டதன்று வனமொன்றில் புழுத்து தனியே வாழ்ந்தான். எவ்வகையாயினும் பொய்சொல்லலாகாதென்று துணிந்திருந்தான். ஆண்டுகள் பல கழிந்தும் இவன் ஆண்டே தங்கினான். முனிவர் பலரும் இவன் இயல்பினை முற்றுந் தெளிந்து சத்திய விரதன் என்று இவனுக்கோர் தனிப் பெயரிட்டார் வேட்டையில் தப்பித் தன் முன்னே ஓடித் தன் குடிசையின் அயலிருக்கும் ஒரு புதரில் மறைந்த முள்ளம் பன்றியை ஆகுலன் என்னும் வேடனொருவன் தேடி வந்தான். அடிச்சுவடு கண்டு இவனை அணுகித் தேட்டான். உள்ளதைச் சொன்னால் அப் பன்றியை இவன் கொன்றேறிடுவான். சொல்லவில்லை யானால் பொய்யனுப்பி போயினேன் என்று சொல்லிவந்து தன் நெஞ்சமுருகித் தண்ணீர் சொரிந்தான். உடனே உலக மாதா வாகிய தேவி இவன் முன்னே தோன்றி "சத்திய விரத! நீ எண்ணிய எல்லாம் எண்ணியவாறே பெறுவாய்; அஞ்சாதே" என்று அரூள் செய்தகணராள். வேடனும் கேட்டு விரதன நடுங்கினான் அந்நேரம் வேட்டைச் செய்தலை விடுத்தான். சத்திய விரதனும் எல்லாச் சலைகளிலும் வல்லுகனுப்பி பெருந்திருவெய்தித் தந்தை தாயரை அணுகி அன்பு செய்கொழுதி அரும் புதழ் படைத்து என்றுக்குன்றாத இன்பமெய்தினான். எல்லாப் புதறங்களுக்கும் பொய்யாமையால் ஒருவன் எய்யாமல் எய்துவான் என்பதை உலகம இவனபால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவைத் தேவிபாசுவதத்தில் காண்க.)

பொய் சொல்லாதவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

297. ஓசறமும் செய்யான் உயர்ந்தான் பொய்யாமை யொன்றால்
 கோரனென்பான் என்னே குமரேசா—சிருடைய
 பொய்யாமை பெய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற
 செய்மை செய்யாமை நன்று. (எ)

586 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ.—ள்.

குமரேசா! கோரன் என்பவன் ஓர் அறமுஞ் செய்யாதி
 குந்தும் பொய்யாமை ஒன்றினே ஏன் எல்லா வலங்களையும் எய்தி
 னான் எனின், பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின், பிற அறங்கள்
 செய்யாமை செய்யாமை நன்று என்க.

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின்—பொய் சொல்ராமை
 யையே பொய் சொல்லாமை யையே ஒருவன் செய்ய வல்லனாயின்.
 இடைவிடாதபடி மெய்யையே என்பார் இருமுறை கூறினார்.
 அதனைக் கடைபோகத்தாக்கும் அருமை கருதி ஆற்றின் என்றார்.

பொய் கூறாமை என்னும் நன்மையை ஒருவன் இடைவிடா
 து செய்து வருவானாயின் அவன், வேறு அறங்கள் செய்யவே
 வேண்டாம் என்பதாம்.

வருந்திச் செய்யவேண்டிய தானம், தவம், முதலிய பிற
 அறங்களின் பெரும் பயன்கொல்லாவற்றையும் பொய்யாமை ஒன்
 றே எய்யாமை எய்துகிக்கும் ஆதலால் அதனையே செய்தல் நல்ல
 து என்பார் “அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று” என்றார்.
 அபிக்குகள் சரிடத்தும் உறுதியை உணர்த்தினின்றன.

இனி, பொய்யாமை யைப் பொய்யாமல் ஆற்றின், பிற அறம்
 செய்யாமை யைச் செய்யாமை நன்று எனவும் இது பொருள்படும்.

இதில், பொய்யாமல் என்பது வழுவாமல் என்பதையும், செய்யாமை செய்பாமை என்னும் இரண்டெதிர்மறையும் சேர்ந்து செய்ய்தல் என ஓர் உடன்பாட்டையும், குறித்தன என்க.

பொய் சொல்லாமை என்னும் ஓர் அறத்தைத் தனக்கு உரிமை யாகக் கொண்டவன் வேறு அறங்கள் யாதும் செய்யாவிடினும் அவற்றின் அரும் பயனைத்தும் அவன் ஒரும்கே அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கோரன்பால் சேற பதம்.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

587

கதை.

கோரன் என்பவன் கொங்கு நாட்டிலே வல்லம் என்னும் ஊரிலே யிருந்தவன். களவு முதலிய இழிதொழில்கள் பலவுஞ் செய்து வாழ்ந்துவந்தான். வருங்கால கனிநர் என்னும் முனிவ ரொருவரைக்கண்டு இவிய மொழிகள் புதனறான். அவர், இவன் மீது அருளுடையாகி இவனது தீய ஒழுக்கங்களைத் தெரிந்து இரங்கினார். தீவ்னைகா துன்பத்தைப்பயக்கும் ஆதலால் அவற் றை ஒழிக என்று மொழிந்தார். இவனும் ஒன்றையும் ஒழிக்கா தொழுக்கினான். களவு முதலிய யாவும் விடமுடியாத பொய்யைமாத் திராமசொல்லாதிருப்பென என்று குருமுனை உறுதிசொல்லி னான். குரு இசைகது சென்றார். பொய் கூறலாகாதென்ற அவ் ஒரே துணியினால் அவன் பழகிவந்த இழிவினைகளெல்லாம் நாடும ஒழியலாயின. இவனது மன பலத்தையும் வாய்மையின் மாண் டையும் அந்நாட்டுச் சிற்றரசன் ஒருவன் தெரிந்து இவனைத் தனக் கு அமைச்சராகக்கொண்டான். இவனும் சிறந்த புதறும்

நிறைந்த இன்பமுமெய்தி உயர்ந்து விளங்கினான். பொய் கூறாமையென்றும் புண்ணியக்கதைகளையொருவன், வேறு அறங்கள் செய்யாவிட்டும் அவற்றின் பயனை அவன் அடைவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இது கன்னமுலத்தில் காணப்படும்.

மெய்யை கூறுவோன் வேறொருமுயற் செய்யவேண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

298. மணி புஷ்பபாதம் மாசின்மை கொண்டிருந்தார்
கொண்டமெய்யால் என்னை குமரேசா—கொண்ட
புறந்துய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப்படும். (அ)

74

358 திருத்தொடர் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! பரதனது மனத தூய்மையை அவனது வாய்மையால் ஏன் தெளிந்தார் எனின், புறம் தூய்மை நீரான் அமையும்; அகம் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும் என்க.

புறம்—உடம்பு. அகம்—மனம். ஒருவனது உள்ளத்தின் தூய்மை அவன் சொல்லுகின்ற மெய்ய் மொழிகளானே உணரப்படும்; ஆதலால் “அகம் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும்” என்றார்.

புறம் தூய்மை நீரையின்றியமையாது, அதுபோல் அகம் தூய்மை வாய்மையை யின்றி அமையாதென்க. சுருத்துப் பொரு

கா விளக்குதற்குக் காட்சிப் பொருளை எடுத்துக் காட்டினார்.

நீரால் உடம்பு புனிதமாம்; அதுபோல் வாய்மைமையால் மனம் புனிதமாம் என்பதாம்.

வெளிமாசு நீராணும், உள்மாசு மெய்மைமையானும் ஒழியுமென்றணர்த்தினார் இருவரைத் தூய்மையும் ஒருவன் எய்தவேண்டுமென்பது கருதி.

ஒருவனது மனத்தின் தூய்மை அவன் மெய்ம் மொழியால் உணரலாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரதனபால உணரப்பட்டும்.

கதை.

இராமபிரபுவடைய அருமைத் தம்பியாகிய பரதன் உத்தம குணங்களுக்கெல்லாம் உறையிடமானவன். உண்மைக்கு ஒர் உயிரென இருந்தவன். இராமன் வணம்புகுந்த காலத்தில் தொடர்ந்து பின்சென்று அசை வந்து ஆளும்படி அண்ணனை வருந்தி அழைத்தான். பதினாண்டு வருடங்கள் கழித்து வருவதாக அப்பெருமான் உறுதி கூறினான். குறித்த நாளில் வரவில்லை யானால் பாள உறுதி துறப்பேன் என்று பரதன் உறுதி மொழிந்

30-ம் அதிகாரம் வாழ்வார்.

389

தான். பறுகிமீண்டான். இரங்குலத்துள்ளான வாக்கிற் பெய்ய யான் வருந் வரும் என்று உறுதிபோக்கிப் போய்க் பொருதியிருந்தான். குறித்த நாளைவில் இராமன் வரவில்லை என்று கருதி மூன்று வருஷங்கடிக் கண ஆறாண்டு வந்ததற்கு அணிகான். கோசலே முதலானவர் வந்து கடுத்தார். எல்லாம் நன்றாக

தினும் மாள்வதே எனக்கு மாண்பு என்று சொல்லி நெருப்பில் விழச்சென்றான். அவ் அமையம் அனுமான் வந்து அதனை அவித்து இராமன் வரவை உணர்த்தினான். உடனே இராமன் வரக்கண்டு பெருங் களிப்போடு அவரது அடிகளில் தன் முடிபட விழுந்தான். அவரும் அனைத்து மகிழ்ந்தார். அரச இன்பத்தை விரும்பாமல் மெய்யினுக்காகத் தனது அழகிய மெய்யினையும் நீக்கத் துணிந்த பாதனது மாசற்ற தன்மையை வியந்தார். அகந்தாய்மை வாய்மையில் காணப்படும் எவ்பதை அனைவரும் அவன்பால் உணர்ந்தார் (விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.)

வாய்மையால் மனம் தூய்மையும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

299. வென்றித் தசரதனார் மெய்க்காமன் மெய்யினை யென் குன்றாமற் கொண்டார் குமரேசா—குறறாத எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு. (க)

இ.—ள்.

குமரேசா! தசரதன் சத்தியகாமன் என்னும் இருவரும் மெய்மைவைத் தம் உயிரினும் உயர்வாகத் தருதி ஏன் கைக் கொண்டார் எனின, எல்லா விளக்கும் விளக்கு அல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யாத விளக்கே விளக்காம என்க.

நெய்விளக்கு, மணியிளக்கு, கற்பூர விளக்கு முதலிய விளக்குகள் பலவுண்மையின் "எல்லா விளக்கும்" என்றார்.

பொய்யாத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் ஈறு கெட்டுப் பொய்யா என நின்றது.

பொய்யா விளக்கு—பொய் கூறாமையாகிய விளக்கு.

எல்லா விளக்குகளும் விளக்காகா அறிவானிறைந்தோர்க்குப் பொய்யாமையாகிய விளக்கே விளக்காம் என்பதாம்.

மேல், வாய்மையை நீர்பாடி உவமிக்காது, இதில், அத்தனை நெருப்போடு உருவகித்தார். விளக்கு உலகப் பொருள்களை விளக்கும்; பொய்மை பார்ப்பொருளை விளக்கும; ஆதலால் அவ்வுரிமை தோன்ற இதில், அவற்றைப் பொருத்தவைத்தார்.

நூரியன், சந்திரன், தீ என்னும் பேரொளிதரும் இயன்ற அளவிலமைந்த விளக்கும் எல்லா விளக்குகளும் புறத்திருளை மாதிரியும் நீக்கி உலகப் பொருள்களைத் தோன்றச் செய்யும், பொய்யாமை அகத்திருளை நீக்கி, அறிதற்கரிய அவ் ஒரு பொருளையும் அறியாப்படி செய்யும் ஆதலால் அவ் எல்லாவற்றினும் இப்பெய் விளக்கையே உயர்வாகக்கருதி அறிவேர் உரிமையாக்கொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்தது. வாய்மை தூய்மைக்கும், அது பரணுள் அடைதற்கும் எதுவாம் என்க.

பொய்யாமையுடையவரே பொன்றாத புகழைப் பொருத்தி விளக்குவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தசாதன்கண்ணும் சத்தியகாமன்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

மெய்ய்மையைக் கடைபோகக் காத்தவருள் தசரதர் தலைநின்றவர். தான் சொல்லியிருந்த ஒரு சொல்லை மறுத்தற்கு நாணிக் கண்ணினும் உயிரினும் சிறந்தகாசு எண்ணியிருந்த தன் தலைமகனைப் பிரிந்தாரா. உண்மைக்காசுத் தனது அரிய வுயிரையுந் தியுத்தார். பொய்யாமையை யாண்டும் இவர் பொய்யாமற் செய்த அருஞ் செயல்களை இராம கதையில் பல இடங்களினும் காணலாம். வாய்மையும் மரபுங் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளற் றாயவன் எனவும், சைத்த சொல்லால் உயிரிழந்தும் புதல்வர்ப் பிசிந்தும் கடைபோட மெய்த்த வேந்தன் எனவும், மெய்யினுக்கு,

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

591

இன்னுயிரிந்தபோய் வானுளெய்திய மன்னவன் எனவும், பொய்ப் பகையே மெய்க்கு அணியிய புத்தின் வாழ்வே எனவும், வாய்மை மாண்பால் இவர் வாழ்த்தப் பெறுவார். விரிவை இராமாயணத்தில் தெளிக.

கதை 2.

சுத்திய காமன் என்பவன் சாவாலி என்னும் ஓர் முனிவன் புதல்வன். மெய்ய்மையையே என்றும் விரும்பி நினமுனாதலால் இப்பெயர் அவனுக்குக் காரணத்தான் வந்தது.

பொய்மையே பாவமெல்லாம் விளைதரு பூயியாகும்
 பொய்மையே பிறவியெல்லாம் புகப்புரி வித்துமாகும்
 பொய்மையே வறுமையெல்லாம் போதரப் புரிவதாகும்
 பொய்மையே நரகமெல்லாம் புகுதரப் புகுத்தாபிற்கும்.

என்னும் உண்மையை இனிது தெளிந்து அதனை யாண்டும் நீண்டாது அருந்தவம் பூண்டவன். வாய்மையின் வழுவாத அவனது தாய்மையை அமரரும் முனிவரும் அகமகிழ்ந்து புதழ்த்தார். இவ்

குக் குறித்த இருவரும் பொய்யாமைபைப் பொய்யாமல் ஆற்றி அதனால் என்றும் பொன்றாத புகழ்னை யெய்தினர். சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு என்பதை உலகம் இவர்பால் பொருந்தக் கண்டது.

மெய்மை ஒன்றே மேலோர்க்கு விளக்கு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

300. மாறில் சகாதேவன் வாய்மையினை யன்னையென்று கூறினான் என்னே குமரேசா—தேறிநின்று யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை யெனைத்தொன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற. (1)

இ.—ள்.

குமரேசா! சகாதேவன் வாய்மையே தனக்குத் தாய் என்று ஏன் கூறினான் எனின், யாம் 'மெய்யாக் கண்டவற்றுள் எனைத்தொன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற இல்லை என்க.

592

திருக்குறட் குற்றோசுவைப்பா.

யாம் மெய்யாக் கண்டவற்றுள்—யாம் உண்மையாகக் கண்டவற்றுள். வேதம் முதலிய எல்லா நூல்களினும் வாய்மை ஒன்றே தலைமையாக நிலவுகின்றதென்பதும், அதனின் மிக்க நன்மை யாண்டும் இல்லை என்பதும் கூறுவார் "யாம் கண்டவற்றுள் வாய்மையின் நல்ல பிற இல்லை" என்றார். "யாம்" என்று தாமே சான்றாய் நின்று உண்மையின் தலைமையை உணர்த்திய தேவரது தெளிவையும் தகவலையும் இதில் ஊன்றி உணர்க.

யாம், உண்மையாகக் கண்ட அறங்களுள் எவ்வகையானும் வாய்மைபோல மேன்மை வாய்ந்தது வேறு எதுவும் இல்லை என்பதாம்.

வாய்மையே எல்லா நலங்களுக்குத் தாய்மையாயுள்ளது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவவுண்மை சகாதேவன்பால்

சுகாதேவன் தன் உள்ளத்தியல்பைக் கண்ணன்பால் உரைக்
கும்பொழுது வாய்மையைத் தாயாகவும், தத்துவ வுணர்வைத்
தந்தையாகவும், தருமத்தைத் துணைவனாகவும், கருணையைத்
தோழனாகவும், அமைதியை மனைவியாகவும், பொறுமையை மகனா
கவும், தான் கருதியிருப்பதாகத் தெரியவுணர்ந்தினான். மற்றெல்
லாரினும் தாய் எப்படி மக்களுக்குச் சிறந்தவனோ அப்படியே
மற்றெல்லா அறங்களினும் வாய்மையே சிறந்த தென்று மதித்து
அதனைப்போற்றி ஒழுக்கினான். அதனால் சுகாதேவன் புகழும் அற
மும் பொருந்தி விளங்கினான். இதனைப் பாரதத்தில் தெனிக.

மெய்ம்மையே எல்லா அறங்களினும் மேலானது என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

வாய்மை யென்னும் தன்றி வைபகம்

தாய்மை யென்றமொன் துண்மை சொல்லுமோ

தீய்மை தானதிற் றீர்தலன்றியே

பாங் மெய் பாசவே தறைய லாவதே. (இசையாயணம்)

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

593

பொய்யின் சிக்குமின பொய்யின்மை பூண்டுகொண்

டைய யின்றி அறநெறி ஆற்றயின்

வைகல் வேதனை வந்துறல் ஒன்றின்றிக்

கவ்வையில்துல கெய்துதல் கண்டதே. (வனையாபதி)

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

வாய்மை என்பது தீமையில்லாத சொற்களைச் சொல்லுதலே
பாம். பொய்ம்மையாயினும் புரைதீர்ந்த கண்மை பயக்குமாயின்
அது மெய்ம்மையாம். ஒருவன் பொய்கூறின் அவன் உள்ளமே

அவனைச் சும். பொய்க்றுத ஒருவனை உலகத்தாரெல்லாரும் தம் உள்ளத்தில் வைத்துப் போற்றுவர். வாய்மையே சொல்பவன் தவந்தானங்கள் செய்வாரினும் உயர்ந்தவனாவான். புத்தறங்க ளெல்லாம் பொய்யாமையானே எய்யாமல் உளவாம். பொய்சொல் லாதவன், எல்லா அறங்களுக்கும் எய்தி மகிழ்வான். வாய்மையானே எவர்க்கும் மனத்துய்மைமுண்டாம். மெய்மை ஒன்றே மே லோர்க்கு விளக்காம். எல்லா அறங்களினும் வாய்மையே சிறந்தது என்பனவாம்.

நய-வது வாய்மை முற்றிற்று.

நக-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை.

அஃதாவது சினத்தைச் செய்யாமை. அறிவைக்குலைத்துப் பழிபாவங்களை விளைத்துத் தன்னையுடையானுக்கு அழிவையே கொடுக்கும் இவ் இழிகுணம் களவும் பொய்யும்போல் அறவே விலக்குதற்கு உரியதாகவின, உள்ளாமை பொய்யாமைகளின்பின் ளைக்கப்பட்டது.

[தைத்

301. தெள்ளுபுகழ் அல்லமனார் செல்லிடத்தும் வெஞ்சினத் கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளாமற் செல்லிடத்துக் காப்பான் சினக்காப்பான் அல்லிடத்துக் காக்கினென் காவாக்கா லென். (அ)

594 திருக்குறட் குமரேசா—வேண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அல்லமனார் தன் சினம் செல்லும் இடத்தும் ஏன் அதனைத் தொள்ளா திருநதார் எனின், செல் இடத்துக் காப் பாணே சினம் காப்பான்; அல இடத்துக் காக்கின் என் காவாக்கால் என என்க. செல் இடத்து—பலிக்கும இடத்து.

சினம் காப்பான் காப்பான்—வெகுளியைக் காப்பவனே காப்பவனாவான். அல் இடம் என்றது சினம் செல்லுதற்கு இயலாத இடத்தை. தன் சினம் பலிக்கும் இடத்தில் அதனைத் தடுப்பவனே அறிவால் தடுப்பவனாவான்; ஏனைப் பலியாத இடத்தில் அதனைத் தடுத்தால் எவர் விடுத்தால் என்? என்பதாம். வினாக்கள் அத் தடுப்பதல், விடுத்தல்களால் யாதும் பயனில்லை என்பதை விளக்கி நின்றன.

ஒருவனுடைய சினம், தன்னினும் மெலியாப்பாற் சென்றே நலியு செய்யுமாதலால் அதனைச் செல் இடம் என்றும், மற்றை வலியார்கள் அது பலியாததலால் அதனை அல் இடம் என்றும் கூறினார். செல்லும் கோபம், செல்லாக் கோபம் என இட வகையாற் சினம் இரு வகைப்படும் என்க.

மெலியவர் மேற்செல்லும் தனது வலிய கோபமே கொடுத்திமைக்கு ஏதுவாகுமாதலால் அதனை அறவே ஒருவன் ஒழிக்க வேண்டுமென்பது கூறுக்து.

தன் கோபம் செல்ல வல்ல இடத்தும் அதனைச் செலுத்தாது அடக்கினவனே அறிவால் சிறந்தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை அல்லமால் அறிப்பபடும், கதை.

அல்லமர் என்பவர் வள்ளிகாவை என்னுள் இரு நகரிலே இறைவன் கலையாய் அவதரித்தவர். தாய் பெயர் சுஞ்ஞானி. தந்தை பெயர் நிராங்காரன். அவ் இருவரும் செய்த அருத்தவப் பயனால் அவர்க்குப் புகல்வராய்த் தோன்றினார். ஆருயிர்க்

31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை.

595

செல்லார் தலைவராய் நின்று அருள்புரிந்தொழுகினார். இவர் இளமையப் பருவத்தே துறந்து பல்வேரீடங்கட்குஞ் சென்று கல்ல நீதினைத் தெளிந்து எல்லாரும் நன்மையெய்துமாறு நயந்துகூறி அருந்தவக்கொள்கையில் திருந்தியினங்கினார். காமம் வெகுளிமுதலிய

இழிகுணங்கள் சிறிதுமில்லாத பெரியவராகிய இவர், ஒருநாள் சித்
தராமர் என்னும் கருமயோகியைக் காணவிரும்பி அவர்திருநகருட்
புகுந்தார். அங்கே குளத்தைத் தோண்டிக்கொண்டிருந்த
அவருடைய பணியாளராகிய சில ஓட்டர்கள் கண்டு "தலைமை
யில்லாத உங்கள் தலைவன் எங்குள்ளான்" என்று தம் தலைமை
தோன்றக்கேட்டார். இதனைக் கேட்டவுடனே ஓட்டர்கள் ஊ
ர்ந்து சினந்தார். தொட்டதை விடுத்து அவர் கிட்டவந்தார்.
வைது தெளித்தார். அல்லமரை வளைந்து கொடுத்தார். சிலர்
கட்டுமின் என்று கடுத்தார். சிலர் வெட்டுமின் என்று விசாரந்
தார். இன்னுஞ் சிலர் எந்நிமின், எய்யுமின் என்று எழுந்தார்.
பின்னுஞ்சிலர் குட்டுமின் கொல்லுமின் என்று குறித்தார். வேறு
சிலர் அவரது வெண்பல்லைத் தட்டுமின் என்றார். இங்ஙனம் வாய்
கொண்டமட்டும் வைத்தோடமையாது அப்பொல்லாத ஓட்டர்
நம் அல்லமர்மேல் கல்லும் எறிந்தார். தம் ஒரு சொல்லால் அவ்
அனைவரையும் ஒருநொடியில் ஒருகேசு சுடவல்ல தவ வலியுடை
யாராயிருந்தும் சிறிதும் வெகுளாமல் அக்கொடியவர் எறிந்த கற்
களின் குயியன்மேல் தம் தவமாண்பால் ஊறு ஒரு சிறிதுமின்றி
உவந்து நின்றார். அவ்வெய்யவரனைவரும் அஞ்சி நடுங்கி அகன்று
ஓடினர். செல் இடத்தும் தம் சினத்தைச் செலுத்தாமல் காத்த
அல்லமரை எல்லாரும் பேர்ந்தினார். (இதன் விரிவை பிரபுலிங்க
லீலைபில் காண்க.)

கொடியவரெறிந்தகல் குயியக் குன்றென
முடியினை சிந்தனை முத்தன் அல்லமன்
புடவியின் உடனிழல் புதைப்ப அந்நிழல்
கடிதின் மீயிசை காணுந் தன்மைபோல்

இதனால் மேற்குறித்த வுண்மை இனிது புலனாகல் காண்க.

வலியவனிடத்த மொத்தான் மாட்டினும் வெகுளிகாத்தல்
பொலிவுசெய் அறமதெண்ணப் பொருந்துறு தணியர் தம்பால்
நலியுறு விவகுளி செல்லா தாதலால் நலியல்துறு
மெலியவனிடத்திற் காக்கும் வெகுளியை அறமதென்பார்.
மெலியவர் மீது வெகுளாதகரே மேலோர் என்பது இதனால்
கறப்பட்டது.

302. செல்லாச் சினத்திழிந்தார் செல்லிடத்தும் கோசிகரேன்
கொல்லுதலே செய்தார் குமரேசா—பல்கிதத்தும்
செல்லா இடத்துச் சினத்திது செல்லிடத்தும்
இல்லதனிற் தீய பிற. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகர் தம்சினம் செல்லாத இடத்திற்
இழிவுற்றார்; செல்லும் இடத்தும் ஏன் கொலைப்பாவத்தை எய்தி
னார் எனின், சினம் செல்லாத் இடத்துத் தனக்கே தீதாம், செல்
லும் இடத்தும் அதனின் தீய பிற இல்லை என்க.

எனியவரை வெகுளின் அளவில்லாத தீமைகள் உளவாம்
என்பார் “செல்லிடத்தும் அதனின் தீய பிற இல்” என்றார்.

அதனின் தீயபிறஇல்—அச்சினத்தினும் தீயன வேறு இல்லை.

ஒருவன் சினம், தன்னினும் வலியார்பால் பலியாதலால்
அதனைச் செல்லா இடம் என்றும், மெலியார்பால் பலிக்கும் ஆத
லால் அதனைச் செல்லும் இடம் என்றும் கூறினார்.

ஒருவன் சினம் வலியார் மாட்டு எழின் தனக்கே தீதாம்;
ஏனை மெலியார்தேற செல்லின் அதனினும் பெருங்கேடு உண்
டாம் என்பதாம்.

நலிய அதனாத்தான் பழியும் பாவமும் எய்தி இழிவான் சூதலால்
ஈரிடத்தும் சினம் தீதே பயக்கும் என்பது கருத்து.

இவ்வண்மை விசுவாமித்திரர்பால் உணரப்படுகின்.

கதை.

விசுவாமித்திரர், வசிட்டர்மேற் சினந்து வல்லமர் புரிந்தார்.
அவ் அமரில், தமது உடல் வலியும், படை வலியும், 19ற வலியும்
தொலைந்து தம் அருமைப் புதல்வரனைவரையும் இழந்தார். மறு
படியும் மாதவம் புரிந்து மாண்பெய்தினார். அதன் பின்னரும்
அரிச்சந்திரன் பொருட்டு அவரோடு மாறுபட்டுத் தம் தவத்தில்
பாதிழிந்து பழிப்பும் எய்தினார் ஒருவன் சினம் தன்னினும்
வலியார்மேல் எழின், அதனால் தனக்கே கேடு வருமென்பதை
இவர் உணர்ந்து வருந்தினார். செல்லாத இடத்துச் சினம் தீதா
மென்பதை முனிவர்களும் இவர்பால் தெரியலாயினார். தரிசக்
குவின்பொருட்டுத் தாம் செய்யவிரும்பிய வேள்வியை அடமதித்த
வசிட்டருடைய மக்களை வேடர்களுக்கச் சபித்தார். தம்சொல்லை
மறுத்த தம்முடைய புதல்வர்களையும் சினந்தார். அதனால் அவ
ரும் புலையராகி யிழிந்தார். தம்மை விருப்பிய அரம்பையர் சில
ரை அருங்கற்களாக்கினார். மாஸி, மகேந்திரன் என்னும் அரசர்
சேனையைச் சினந்துச் சாய்பாக்கினார். இவரது வெகுளிக்கீயால்
அழிந்தும், இழிந்தும் அல்லல் எய்தினார் டலர். அதனால் இவர்
தமது தவமும் குன்றிப் பழியும் அடைந்தார், பின்பு சினமகன்று
தவம்புரிந்தே சிறந்து விளங்கினார். செல்லா இடத்தும் செல்லும்
இடத்தும் சினம் தீதேதரும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்

தது. (இதன் விரிவ்விராமாயணமுதலிய நூல்களிற் காண்க.)

பெரியவர் தம்மைக்காய்தான் பிறங்கல்க்கெரிய கோலொப்பான்
புரியன புரியப்பட்டுப் புலம்புவன் ஒத்தார்க் காய்க்கான்
எரிநரகதனில் வீழ்வன் இழிந்தவர்க் காய்க்கானென்றால்
ஒருவர்தம் இடத்தும் சீற்றம் உருமையே நன்றமாதே.
(பிரபுவிக்ச.சி.கி.)

பிரபுவிக்ச.—மலை.

598 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

செல்லும் இடம், செல்லாத இடம் என்னும் ஈரிடத்தும் சினம்
தீதே பயக்கும் என்பது இரண்டு கூறப்பட்டது.

303. தள்ளா வெகுளியினைச் சாத்தலிண்கர் யார்மாட்டும்
கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளி
மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டுத் தீய
பிறத்தல் அதனான் வரும். (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! சாத்தலிண்கர் யாவர்மாட்டும் வெகுளியைக்
கொள்ளாதது என்னே எனின், யார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்
தல் வேண்டும்; தீய பிறத்தல் அதனான் வரும் ஆகலால் என்க.

யார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்தல்—யாவரிடமும் வெகுளி
யை ஒழிக. மறத்தல் என்பது ஈண்டு உடன்பாட்டு வியங்கோளாகி
மறக்க என்னும் பொருள் மேல் நின்றது. வெகுளி என்பது
மனத்தில் தோன்றும் ஒர் இழிகுணமாதலால் அதில் அது தோன்
றாவண்ணம் ஒழிக்கவேண்டுமென்பார் “வெகுளியை மறத்தல்”
என்றார். எல்லாப் பழிபாவங்களையும் வெகுளி விளைவிக்கும் ஆக
லால் “தீயபிறத்தல் அதனான் வரும்” என்றார். வெகுளியே

தீமைக்குக் காரணம் என்பது குறிப்பு.

எல்லாத் தீமைகளும் வெகுளி ஆன்றானே உளவாம், ஆதலால் யாவரிடமும் அதனை ஒருவன் செய்யலாகாதென்பதாம்.

எளிபவர் வலியவர் என்னும் இருவர்மாட்டும் வெகுளலாகாதென்று மேலே கூறினார்; இதில், உலகிலுள்ள யாவர்மாட்டும் அதனைச் செய்யலாகாதென்றார்.

உயர்த்தவர், தாழ்த்தவர், ஒத்தவர், என்னும் முத்திறத்தார்: மாட்டும் எத்திறத்தானும் ஒருவன் வெகுளலாகாதென்பதுகருத்து. அழிவுடையவர் யாவர்மாட்டும் வெகுளார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை சூத்தனிக் கார்பால் உணரப்படும், 31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை 599

கதை.

சரந்தலிங்க சுவாமிகள் என்பவர் இற்றைக்கு முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் கொங்கு நாட்டிலே யிருந்தவர். சிறந்த வீரசைவர். அடக்கம் பொறை அருள் முதலிய உயர் குணங்களைல்லாம் ஒருங்கே அமைப்பெற்றவர். பலதூற புலமையும் கீழுயிய இனிய செஞ்சொற்களால் அழகிய கவிகள் பாடும் தலைமையும் இவர்பால் அமைந்திருந்தன. ஞானும்பிகை என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்து இல்லறத்திலிருந்து சிலகாலம் வாழ்ந்து பின் தறவியாயினார். சிவஞான தேவர் என்னும் பெரியார் ஒருவர் பால் அருளுபதேசம் பெற்றார். புறமும் அகமும் புனிதமுடையராய் எவ்வுயிர்கட்கும் இனியராய் விளங்கினார். ஆருயிர்மாட்டுப் பேருளுடையவர். அருந்தவக் கொள்கையில் திருத்திய தன்மைவர். இவர் சமாதியிலிருந்து வெவிரருங்கால் எவரை நோக்கினும் அவர்தம் புன்மை நீங்கி மெய்புணர்வுடையராய் மேலான நன்மை எய்துவரென்பர். வெகுளியை எவரிடமும் எனைத்துங்

கொள்ளாது சார்த்த சிலராயிருந்தமையால் இவரைச் சார்த்தவிக்ரர் என்று உலகம் ஏந்தி நின்றது. பெரியவரொருவர் ஒருநாள் இவர் பால் வந்து “வசிட்டர் விசுவாமித்திரர் தருவாசர் முதலிய அருத் தவர்களும் ஏன் வெகுளியைப் பொருந்தி நின்றார்கள்” என்று வினவினார். சுவாமிகள் “நாம் செய்த விஷைப்பயன்களை இறை வன் அருவமாய் நின்று உயிர்களை முண்ணிலையாக்கொண்டு ஊட்டு கின்றான் என்று தெளிந்திருந்தும் அவர்கள் வெகுளி கொள்ளு வதுஎன்னகாரணமோயான் அறிவேன்” என்றுபுன்னகைசெய்தார். கொலையுத்தல், வைராக்கியசத்தம், வைராக்கிய தீபம், அவி கேசுவுந்தீயார், என்னும் காங்கு விழுமிய நூல்கள் இவரால் செய்கப்பட்டுள்ளன. கோயம்புத்தூருக்கு மேல்பாலுள்ள பேரூர் என்னும் திருக்கரில் இவர் சமாதிபாயினார். இவர் பெயரால் அங்கு மடம் ஒன்று இன்றும் சிறந்த விளக்கிவருகின்றது. யார்மாட் டும் வெகுளியை மறத்தலே அதவேர்த்தமரு என்பதை - உலகம் இவர்பாலுணர்ந்தது.

600

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வெகுளியை ஒருவரிடமும் கொள்ளலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

304. திருபகை யேதுமில்லாச் சித்தரர் மன்சினத்தாற்
கோதடைந்தான் என்னே குமரேசா—போதும்
நகையும் உவகையும் கொல்லுஞ் சினத்திற்
பகையும் உளவோ பிற.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! பகை ஏதும் இல்லாத சித்தராமன் ஏன் சின த்தால் தீதுற்றான் எனின், நகையையும் உவகையையும் கொல்லு கின்ற சினத்தினும் பகை பிற உளவோ என்க.

நகை—முகமலர்ச்சி. உவகை—மனமகிழ்ச்சி.

சினத்தின் பிற பகையும் உளவோ—சினத்தைப்போல வேறு பகைகளும் உளவோ. இல்லையென்பதை ஓசாரம் உணர்த்தியின்றது.

முகமலர்ச்சியையும், மனமகிழ்ச்சியையும் அழித்தெழுகின்ற சினத்தைப்போலத் தீயபகை ஒருவனுக்கு வேறு யாதும் இல்லை என்பதாம்.

சினம் தோன்றுங்கால் அகம் புறம் என்னும் ஈரிடத்தும் அமைந்துள்ள இனிய இயல்புகளை அறவே அழிக்கும் ஆதலால் சினம், நகையும் உவகையும் கொல்லும் என்றார். பொறாமை, அறியாமை முதலியவற்றால் புறத்தேயிருந்து துயர்விளைக்கும் பகைவரினும் உள்ளிருந்தே தன் உணர்விற்பங்களை அழிக்கும் வெகுளியே ஒருவனுக்குக் கொடுப்பகை என்பது கருத்து.

பண்பவரைப் பகைவரென்று வெகுளற்கு; அவ் வெகுளியே உணக்குப் பெரும் பகை என்றபடி. புறப்பகைவரினும் அகப்பகையாகிய வெகுளியே தனக்குப் பெரும் கேடு விளைக்கும் ஆதலால் அதனையே ஒருவன் அறிவால் அடக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை.

601

வெகுளியை ஒருவன் அடக்காவிடின், அதனால் அவனுக்கு இழிவும் தன்புறம் உளவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சித்தராமன்பால் உணரப்படும.

கதை.

சித்தராமன் என்பவர் கருநாட தேசத்திலுள்ள சொன்ன லாபுரம் என்னும் நகரில் இருந்தவர். திருவும் அறிவும் சேரப் பெற்றறவர். சிறந்த வீரசைவர். சித்திகள் செய்து சிறப்புப்பெற்றவர். பல நூல்களையும் பயின்று தெளிந்தவர். தாம் செய்கின்

ற நற்கருமங்களே பரமுத்திக்குக் காரணமென்று கருதிப் பெரி
 தும் அவற்றையே போற்றிவந்தார். தத்துவ ஞானமே முத்திக்கு
 ஏதுவென்று உணராதிருக்கும் இவரது மன நலத்தை உணர்ந்து
 உண்மையை இவர்க்கு உணர்த்த விரும்பி அல்லம தேவர் என்னும்
 அருள்வள்ளல் ஒருநாள் இவர்பால் வந்தார். சரியை, கிரியை,
 யோகம், என்பன ஞானம உண்டாதற்கு ஏதுவேயாகும் இதனை
 யுணராத கதியென அவற்றையே கருதிக் களிப்பவர் கயவராவர்
 என்று இவரது அமைதியை அறிய அல்லமர் அருளினார். இதனை
 க்கேட்டவுடனே சித்தராமா சித்தன் கொடுத்தார். தயத்திற
 பெரியராய தம்மை அவமதித்தாரே என்று கருதியும், தம் பணி
 யாளர்களாகிய ஒட்டர்கள் உரைத்ததையறிந்தும் அவர்மேல் இ
 வர் பெருஞ் சினங்கொண்டு தமது யோக மகிமையால் ஒரு பெரு
 நெருப்பை அவர்மேல் ஏவினார். அத் தீ அல்லமரை ஒன்றுஞ்
 செய்யாமல் சித்தராமரது நகரத்தையே பற்றி யெரித்தது. இ
 வர் அஞ்சி நடுங்கி அவர் அடியில் விழுந்தார். அதன்பின் அவர்
 அருள்செய்தகன்றார். தன் சினத்தால் தானடைந்த துன்பத்
 தை நினைந்து கவன்று பின் அதனைத் துறந்து விளங்கினார். கிரி
 கைப் பிரபுலிக்க லீகையில் காண்க.

தன் சினமே ஒருவனுக்குக் கொடும் பகையாம் என்பது இத்
 ஞால் உறப்பட்டது.

602 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

305. சிண்டோள் இரணியன்றன் சேய்மேற் சினந்ததனால்
 கொண்டான் அழிவேன் குமரேசா—கொண்டாடும்
 தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்கால்
 தன்னையே கொல்லும் சினம்.

(கு)

இ.—ள்.

குமரேசா! இரணியன் தன் மகன்மேற் சினந்ததனால்
என் அழிந்தான் எனின், தன்னைத்தான் காக்கின் சினம் காக்க;
காவாக்கால் சினம் தன்னையே கொல்லும் என்க.

தன்னைத்தான் காக்கின்—தன்னைத் துன்பம் அடையாவண்
ணம ஒருவன் காக்கவிரும்பின். சினம் காக்க—சினத்தை மனத்
திலெழாவண்ணம் தடுத்து நீக்குக.

துன்பம் யாதொன்றும் தன்னை அடையாதிருக்குமாறு ஒரு
வன் விருட்டியவனாயின், அவன் வெகுளியைக் கொள்ளலாகாது
கொள்ளின் அஃது அவனையே கொன்றுவிடும் என்பதாம்.

வெகுளியால் துன்பமே விளையுமென்பது கருத்து.

வெகுளி, தன்னையுடையானது அறிவைக் கெடுத்துப் பழி
பாவங்களை விளைத்து இருமையினும் அவனுக்குப் பெருந் துன்பத்
தை நல்கும் என்பார் “சினம் தன்னையே கொல்லும்” என்றார்.

ஒருவன் வெகுளி அவனது முகமலர்ச்சியையும், மனமகிழ்ச்
சியையும் கொல்லும் என்று மேலே கூறினார்; இதில், அவனையே
அது கொன்றுவிடும் என்றார்.

இன்பத்தைக் கொள்ள விரும்புவோன் கோபத்தைக் கொள்
ளலாகாதென்பது குறிப்பு.

வெகுளி தன்னையுடையானது அறிவையே விளைவிக்குமெ
ன்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இரணியன்
பால் உணரப்படும்.

கதை.

இரணியன் என்பவன் தித்யிடம் தோன்றிய அசுரகுலத் தோன்றல். பொன்னிறமுள்ளவனாகலால் இப்பெயர் இவனுக்கு இடப்பட்டது. இரணியம்—பொன். எல்லா அண்டங்களையும் தனக்கே உரிமையாகக்கொண்டு அரசுபுரிந்தவன். ஒப்பற்ற உடல் வலிபுடையவன். ஆண்மையில், திண்மையில், எவருந் தனக்கு நிகரில்லாகவன். யாண்டும் எவராலும் எவற்றாலும் எவ்வகையாலும் இறவாதுண்ணம் உயாவாம் பெற்றவன். உயிர்க்கொல்லாம் தன் பெயரையே சொல்லித் துதித்து வாழும்படி ஆணை செலுத்தினான். இவன், கியாதி என்னும் பேரழகுவாய்ந்த ஒரு மானக மணந்து கிலாதன், சமகிலாதன், அதுகிலாதன், பிரகலாதன் என நான்கு புதல்வர்களையும் சிம்மகி என்னும் ஒரு புதல்வியையும் பெற்றான். எல்லா நலங்களையும் ஒருங்கே எய்திப் பெரு மகிழ்வோடு இவன் பேராசு புரிந்து வருவ கால தன் புதல்வனை பிராலாதன் வேதம் ஒதப்புகுந்து முதலில் மாஸின் பெயரையே மாலை ஒதினான். அதனால் அவன்மேல் இவன் கொதித்தான். அயமாயன் எங்குள்ளான் என்று சினந்தான். எங்கும் உள்ளான் என்று அவ் இளைஞன் இசைத்தான். அயனை இங்குக் காட்டு; இல்லையானால் உன்னைக் கொல்வேன் என்று சினந்து அடுத்திருந்த ஒரு கம்பத்தில் தன் அடலூறுகையால் பொடிபட அடித்தான். அதிலிருந்து அரி, நரசிங்கமாய்க் தோன்றி இவனைக்கொன்று கொலைத்தார். சினத்தை ஒருவன் காவாக்கால் அஃது அவனையே கொல்லும் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் இரணியன் வதைப் படலத்தில் இவரிது காணப்படும்.

சினம், தன்னைக் கொண்டவனையே கொல்லும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

குறறமுறத் தீர்ந்தவர் குமரேசா—உற்ற
 சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
 ஏமப் புணையைச் சுடும், (க)

76

101 திருக்குறட் குமரேச நெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! திரிசங்கு மன்னன் தன் குறையும் ஏன்
 சினதால் சீரிகதான் எவின், சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக்
 கொல்லி, இனம் என்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும் என்.

புணை—மாக் கலம், சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்றது குறைய
 பினை, தனனை அறித்த ற்றைய அழிப்பது என்னும் காரணம்
 பற்றி இகற்கு அப்பெயர் இடப்பட்டது. இனம் என்றது தனக்கு
 உதையை உணர்ந்தும் உற்றார் முதலிய நல்லினத்தை.

இனம் என்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும்—இனம் என்று
 கொல்லப்படுகின்ற இனிய மாக் கலகதையும் சினதக்கும், இறக்
 தது தாழ்வாய் சவுய்யம் இதில் தொக்குந் தது.

குறையுத் தனனைச் சொந்த பொருளை மரத்திரம் எரித்துத்
 கொல்ல்கும், சினம் சேர்ந்தாரையும் சேர்தாரையும் சேர அழிக்
 குறும் ஆகலால் அதனை இனம் கொல்லுக அந்தி இகளை ஒருவன்
 ஒழிக்கும்வன் தமென்பது குறிப்பு.

தன்பகசுடவல்லி பூசுந் வநந் வண்ணம் இன்பக்கறையி
 லேற்ற வல்ல இனிய கல துனை எப்பா, ஏமப்புணை என்றார்.

சினம் என்னும் தீ தனனை எரிக்கவரையேயன்றி அவரை
 அறித்தவரையும் கொடுத்தவிதிர் எனப்பகம்.

தனக்கு இசுததைச் செய்ய வல்ல—குறையர் முதலிய நல்லோ
 ரையும் சினமுடையான் தன் சினத்தின நிலையால் இழந்து வநந்
 தவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை தரி
 சங்குபால் உணராயிடும்.

கதை.

திரிசங்கு என்பவன் சூரிய குலத்தோன்றலாகிய சத்திய
 சிந்தன் புதலவன். சத்திய சிலவேளைய அரிச்சார்திரன் தந்த.
 இவன் சத்தியவதி என்னும் உத்தரியை மணந்து அரசுபுரிந்து
 மருங்கா மூர்திள் தாது குலகுருவாயிய வசித்தாரையனுமி

31-ம் அதிகாரம் வெகுநாண்டி. 1005

உடலிலாடு தான் துறந்தத்தில் புரவேண்டுமென்று வேண்டினான்.
 அதற்கவர் இயற்க வடம்தோடு அங்குப் போகல் தானது ஆக
 வால் இயற்கை என்று இகந்தரின் தீ போதலாபென நி. "எனமனக்
 கொண்டதைச் செய்தி கரவல்லியானால் தீர் என்ன குரு" என்று
 அரசன் சினங்கொண்டான். உர்மால் இயல்கிலையானால், யான
 குருதியதை, தருகற், சூரிய பெரியா ஒருவரைகொண்டே ஒரு
 மகம் ஒன்று புரிந்து யான் எண்ணியதை எண்ணியாங்கே வய்து
 வேன் என்று எதிர்த்து மொழிக்தான். உடனே முனியாதமுனி
 வரும் முனிவுகொண்டார். வரீ வழி வந்த எனக்கும் இழிமொழி
 தந்தாய் ஆதலால் நீ நீசனாகக் கடவையென்று எசுவ சினந்தார்.
 அரசன் அய்வாதே தனது அழகிய வடிவமாரி உடனே புலையனா
 னான். முனிவரும் பிரிந்து ஒரு கணினனம் புதுந்தார். தமக்குரிய
 இனத்தின் சலக்கை இருநரும் தம் தம் சினத்தால் இழர்கார்.
 சினமென்னும் செந்தாண்டி கொல்லி இனம் என்னும் எம்புரின
 யைச் சுடுந் என்பதை உலகம இவ்விருவர்ப்பாறும் உணர்கதது.
 (விடுவை இராமாயணத்தில் காண்க)

தண்ணையடுக்கவரை பொல்லார் சினர் தீயையதோல் செகிந்து
 விடும் என்பது இச்சொல் சுருபாட்டது.

307. கொண்டாட்சினர்பொருளாக் கொங்கணர் ின் காசகியால்
 கொண்டாரேன் தேடு குமரேசா—மணி
 சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் தேடு
 நிலத்தவறந்தான் கைபிழையா தற்று. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! சினத்தையே தனக்குத் துணையாகக் கொண்
 டிருந்த கொங்கணர் ஏன் காசகியால் அதனையிழந்து இழிந்தார்
 னானின், சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்டவன் தேடு சினத்து
 அறைந்தான்கை பிழையாத அற்று என்க.
 606 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்டவன்—சினமே தனக்கு
 உறுதிதரும் பொருள் என்று கொண்டவன். பொருள் என்றது
 உரிமை தோன்ற நின்றது.

பிழையாத அற்று—தப்பாத வாய்ப்பால். இதில் அகரம்
 குறைந்து நின்றது. கொண்டவன் தேட்டுக்கு அறைந்தான் கை
 யை உவமை காட்டியது தவறாது என்பதை உணர்த்துகற்கென்க.

நிலத்தின்கண் அறைந்தவன் கை அதில் தப்பாது படுதல்
 போல் சினத்தை உடையவன் கெடுதல் தப்பாது என்பதாம்.

தனது வலிமையையும் பொருளையையும் உவமிந்தாட்டுதற்கு
 சினமே உரிய துணை என்று வருகி அதனையே எவரிடமும காட்டு
 கின்றவன் தவறாது கெடுவான் என்பதை நிலத்து அறைந்தான்
 கையால் தேவர் எடுத்ததுக்காட்டிய உயத்தை காண்பிச் சிறிது நிலைத்
 துக் காண்க.

சினமுடையவன் தனது பெருமையை விசைவிழித்து தவ
 றாது கெடுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்
 மை கொங்கணர்பால் உணரப்படுமீ.

கதை.

கொங்கணர் என்பவர் கொங்கு நாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றூரில் பிழந்தவர். இவரது காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டு களுக்கு முன்னதாகும். இவர், அணிமா, மகிமா முதலிய அட்டமா சித்திகளும் அடையப் பெற்றவர். ஒரு காலத்தில் தம் உடலழுக்கைத் திரட்டித் திருமழிசையாழ்வார்முன் வைத்து அதனை ஒருசிறு பொன் மலைபோலப் பொருத்தக் காட்டினார். இவர் போக முனிவர்பால் போன்புடையவர். அவர் கருதியவெல்லாம் உரிமையினுதவி அவரோடு உவந்திருந்தார். பின் அவரைப்பிரிந்து ஓர் அடவியிற் புருத்து ஐம்பொறியடக்கி அருத்தவம் புரிந்தார். புரிந்துவருவதால் ஒரு கொக்கின் எச்சம் இவர்மேல் பட்டது. இஃக அதனை நீயிர்த்து பார்த்தார். உடனே அஃது எரிந்து கரிந்தது. தமது மெகமையைத் தரீரெ விபத்து எய்வரபுத் தமது

31-ம் அதிகாரம் வெகுளமை.

607

சினத்தால் வெல்லலாம் என்று அதன்பின் துணிந்தார். சினமே பொருளெனக்கொண்டு வனமெலாந் திரிந்தார் அநியாதவர்க்கெல்லாம் தம் ஆற்றலையுணர்த்தினார். ஒருநாள் திருவள்ளுவ நாயனார் திருமனை முன் நின்று பஸிதருக எண்ணார். அவ்வமையும் நாயனாருக்குப் பணிபுரித்திருந்தமையால் வரசுகியம்மையார் உடனே வரவில்லை. சிறிது பொழுது கழிந்தபின் பஸிகொண்டு வந்தார். விரையில் வரவில்லையே என்று கருதிச் சித்தர் நம் அட்டையைச் சினந்து விழித்தார். அக்கற்புத் தெய்வம் அவர் தன்மையைத் தெளிந்து புண்ணகை செய்து "கொக்கென்று பார்த்தாரோ கொக்கணரோ" என்று கூறியருளினார். சித்தர் அம்மையாரது மெய்யுணர்வையும் மேன்மையைப் தெளிந்து நடுங்கிப் பணிந்தார். காணிச் சென்றார். சினத்தால் சித்தர் சீரிழந்தார் என்று அனைவரும் சிரித்து இகழ்ந்தார். சினத்தையே பொருளென்று கொண்டவன் தப்பாது கெடுவான் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்

தது. (விரிவைச் சித்தர் சரிதையில் காண்க.)

சினமுடையான் தப்பாது கெடுவான் என்பது இதனால்கூறப் பட்டது.

308. எள்ளித் துயர்செய்தும் ஏனோ சிவஞானர்
கொள்ளவில்லை கோபம் குமரேசா—தன் னி
இணரொரி தோய்வன்ன இன்னு செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று. (அ)

இ.—ள்.

குமரேசா! சிவஞான தேசிகர் தனக்குப் பெருர் தன் பந் செய்வனிடத்தும் ஏன் வெகுளியைச் செய்வயில்லைபெளின் இணர் ஏரி தோய்வு அன்ன இன்னு செயினும் வெகுளாமை புணரின் நன்று எனக,

இணர் என்பது பூம் கொத்தை உணர்ந்தும் ஒரு சொல் அஃதா ஈண்டு அக் கொத்தைப்போற் செறிந்த பல தீச்சுடர்களைக் குறித்த நின்பது.

60: திருக்குறட் குமரேச னெண்பா.

இணர் ஏரி—கந்தரைத் தீ; என்றது பல சுடர்கள் பெருங்கு கொகுதியான பெருந் தியை ஏரி என்றது துன்பத்தின் கொடுமையையும், இணர் எனலும் அடை அகன மிகுதியையும் உணர் த்தி சின்றது. தனக்குச் துன்பந் பெய்காணி தத்தும் வெகுளியைச் செய்பாமல் பொறுக்கிருக்க எவர்க்கும் முடியாதாகலின் “புணரின்” என்றார்.

தொகுதியான பெருந்தி வந்து தோய்க்காற்போல ஒருவன் மிகுதியான துன்பத்தைச் செய்தானாயினும் அவனையும் வெகுளாமை ஒருவனுக்கு அடையுமாயின் அது நன்று என்பதும்.

சினத்தையே பொருளென்று கொண்டவன் கெடுவான் என்று மேலுணர்ந்தியதை நோக்கி, அதனை அந்நன்மக் கொள்ளாவிடும் தமக்குக் கொடுந்தீங்கு செய்தானிடத்தேனும் அதனைச் செய்வலாகாதார் என்று ஐயுறுவார்க்கு இஃதா அருளியகென்க. இன்

ஸ்செய்யினும் வெகுளாமை நன்று எவ்ஞர் புகழும் அறமும் அதனால் ளவாமி என்பது கருதி.

கனக்குத் துன்பஞ் செய்பவனிடத்தும் வெகுளியைச் செய் யாதிருப்பவனே ளலான நன்மையை எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்படது. இவ்வுண்மை சிவஞான தேசிகர்பால் உணரப் பட்டிம்.

கதை.

சிவஞான தேசிகரென்பவர் இற்றைக்கு நாணூறு ஆண்டி கட்டு முன்னர் வாடாட்டிலே பெருமுக்கல் என்னும் மடையினை அடுத்த ஒரு சிற்பரீசில் இருந்த அம்மலை என்பவளுடைய புதல்வர், பொறுமை அடக்கமுதலிய உயர் குணங்களெல்லாம் இயல்பாகவே அமையப் பெற்றவர், பாலசித்தர் என்னும் ஞான யோகிபால் அருளுபதேசம் பெற்று இருவகைப் பற்றுமற்று பொ ம்புரம் என்னும் நகரில் சித்திகள் பல செய்து சிறந்த விளங்கி யிருந்து பின் விருத்தாசலத்தை அடைந்து வழியவர் பேணியாளர் கொடியவர் முடவர் முதலானவர்களையும் அடியவாக்கி அருள் புரிந்தார், புரிந்துவருங்கால், கூனிமேறி என்னும் ஊரிடிரந்து 31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை. 609

தாலிகள் என்னும் மக்திரவாதி ளாவன் இவர்மீது பெருமை யுற்று இவர்க்கு அல்லல் பல செய்தான், கொல்லவும் முயன்று கொடுக்கும் செய்தான், தமது தாமசமையால் அவ் ளலாவற் றினும் இவர் துன்பு உட்கார், அக்காலத்தில் செஞ்சிலிரிந்து உட்புரிந்த திரியமகலை என்பவனை அணுகி இவர்மீது அவன் அடாப்படி புண்ணன் அவ்வேக்கனா செற்றமுற்று வந்து தே சிகரது குற்றமற்ற தன்மையை யுணர்ந்து புண்ணு தெரிந்தான், நயந்து சென்றான், இவ்வணம் சொல்லாடும் செபலாடும் தமக் குப பெருந்துன்பங்களைச் செய்துவந்த உக்காளிகன்பது இவர் சிறிதும் வெகுளாமல் அவனுக்கு இதமே ளய்தார், இவரது

சினபின்மையையும், மன நன்மையையும் தெளிந்து அவனும் வந்து இவர் அடிக்களை வணக்கி அடியவனானான். அந்நேரமும் இவரது பொறுமையை வியந்து புகழ்ந்து போற்றினர். இவரும் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் இறுதியில் சநிதீன்பெய்தினார். தனக்கு இன்னொரு புராணம் செய்தார் கண்ணும் வெகு விசுவாசத்துடன் அமைதியாக அல்லது ஒரு நாளாக நலமாம் எனபதை உலகம் இவர் பால் உணர்ந்தது விரிவை மயூரரசல புராணத்தில் உணர்க.

பிரகு கோபுரம் சென்று செருகத்தலை ஒரு நாளாக நலமாம் எனபது இதனால் உறுப்படைந்து.

309. பண்டு நெருளாப் பரத்துவரேன் உள்வியகைக்
 கொண்டா உடனே குமரேசா—கொண்டா
 உள்ளிய வெல்லாம் உடனெய்துப் உள்ளத்தால்
 உள்ளான் வெகுளி யெனின். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! தாம் தீனைத்தவற்றை எல்லாம் பரத்துவாசர்
 ஏன் தீனைத்தவற்றை பெற்றார் எனின், உள்ளத்தால் வெகுளி
 யை உள்ளான் எனின், அவன் உள்ளிய எல்லாம் உடனே எய்
 தும் என்க.

610 திருக்குறட் குமரேச கெண்பா.

உள்ளத்தால் வெகுளி உள்ளான் எனின்—நெருசால் வெகு
 ளியை தீனையானான். மேல், வெகுளாமை எய்தின் ஒரு நாளாக
 நலம் என்றார், இதில், அவன் கருதியன எல்லாம் அதனால் எய்
 தும் என்றார்.

மனத்தால் வெகுளியை ஒருவன் தீனையானான் அவன் தீனைத்
 தவற்றையெல்லாம் உடனே பெறவான் என்பதாம்.

எண்ணியவெல்லாம் எண்ணியவாரே ஒருவன் எய்தவேண்டு
 வாயின் அவன் வெகுளியை எண்ணலாகாது என்பது கருத்து.
 சினத்தை ஒழித்தவனுக்கு நினைத்தனவெல்லாம் உடனே
 கிடைக்குமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை
 பரத்துவாசர்பால் உணரப்படுக.

கதை

பரத்துவாசர் என்பவர் உத்திய முனிவருடைய புதல்வர்.
 தாய்பெயர் மாதை. இவர் சிறந்த தவ வொழுக்கம் வாய்ந்தவர்.
 உயிரில் மாட்டுப் பொருளுடையவர். முனிவிலாத முனிவ
 ரென்று இவரை அனைவரும் புழுவார். பாம்பொருளிடத்தே
 என்றும் தம உளத்தையி சூத்தியதால் இவர் பரத்துவாசரெனப்
 பெற்றார். இதுபொழுது பிரயாணம் என வழங்கப்படுகின்ற இட
 மே பண்டு இவரிருந்து தவம்புரிந்த தலமாம இராம முர்த்தி
 இராமனைவட்டையாடி வானரசேனைகளுடன் திருவயோத்தியை
 கோய்கி மீளுங்கால் அவரை எதிர்கொண்டு சென்று தமது தவச்
 சரிலக்கு அசுழ்த்துவரது இனிய உபசாரங்கள் செய்து அரிய
 விருந்து ஒன்றை இவர் சூற்ற விருந்தினார். தெய்வ வுல
 கத்தில் எய்தியிருக்கும் இனிய பொருள்களெல்லாம் தம்மிடம்
 எய்தும்படி எண்ணினார். அவ்வாறே சரபி சிந்தாமணி அழித்தம்
 முதலாக போதப் பொருள்களெல்லாம் உடனே எய்தின. அவற்
 றால் அரசர் முதல் அடியவரீடுக அச்சேனையினுள்ள அனைவரு
 க்கும் ஒருபடியாக உயர்ந்த இன்பத்தை ஊட்டினார். எல்லாரும்
 உண்டு மகிழ்ந்தார். இவரது மனநலத்தையும் தவ வலத்தையும்

வெகுளியை உள்ளாகக் கொடுத்த உளையின எல்லாம் உடனேய்தும்
என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவை இராமாயணத்
தில் காண்க.

வெகுளியில்லாததற்கு விரும்பியன எல்லாம் விரைவில் உள்
வாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

310. திண்டோட் சகரர் சினத்திரந்தார் அஞ்சுமான்
கொண்டான் உயர்வேன் குமரேசா—மண்டி
இறந்தார் இறந்தார் அணையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை. (10)
இ.—ள்.

குமரேசா! சகரர் சினத்தால் இறந்தார்; அஞ்சுமான்
ஏன் வெகுளாது உயர்ந்தான் கனிவின், சினத்தின இறந்தார், இறந்
தாரை அணையர்; சினத்தைத் துறந்தார் துறந்தார் துணை என்க.

இறத்தல் என்பது மிகுதல் சாதல் கடத்தல் என்பவற்றை
உணர்ந்தி விற்கும். சினத்தின இறந்தார் இறந்தார் அணையர்—சின
த்தின் மிக்கவா செத்தவரோடொப்பர். இதில் சினம் இடைநிலை
த்தீவகமாய் நின்று இருமருங்கிலும் சென்றிசைந்தது.

சினத்தைத் துறந்தார்—வெகுளியை விட்டவர்.

துறந்தார் துணை—சாதலை ஒழிந்தாரை ஒப்பர்.

சினத்தை மிகுத்தவர் செத்தவரையும், அதனை விடுத்தவர்
சாகாதவரையும் ஒப்பா என்கிறீம்.

வெகுளி யுடையவர், உயிருடையராயினும் தாம் பிறந்த
பயனை இழத்தல் நோக்கி அவரை இறந்தவர் என்றும் அஃதில்
லாதவர் மெய்யுணர்வுடையராய் அழிவி லின்பத்தை அடைவ
ரென்பது கருதி அவரை இறந்தவர் என்றும் கூறினார் என்க.

எரிநிதர் வெருளிபொங்க மயக்கம்வந் தெய்தும் எய்தத்
 தெரிபவை சிதைபடும் உள்ளந் தெரித்தவை சிதைந்தபோதே
 உரியதன உணர்வுபாபும் உணர்வுமாய்க் தொழித்தவாரே
 அரியவென் நறிஞர்பேரும் அனைத்தமாய்க் தொழியுமனறே.

(புகழறகீதை)

வெருளி மிக்கவர்க்கு விடு பெறுதல் அரித என்பதை இத
 னுணர்வ. இனி துரத்தார் என்பதற்கு துறவிகள் என்று சொ
 றுஞ்சொண்டான், வெருளியை மாத்தும் துரத்தவர், எல்லாவந்
 கறடர் துரத்த மெரியாரோடொப்பா என்று கொள்வ

வெருளியுடைமவர் இரப்புக தன்பச்சுதையும், அஃதில்லாத
 வர் இரவா இன்பச்சுதையும், எய்துவரென்பது இதில் உணர்த்தப்
 பட்டது. இவ்வுண்மை சகரர் பாலும் அஞ்சுமான் சண்ணும்
 உணரப்படும்.

கதை 1.

திருவயோததியிலிருந்து அரகபுரிந்த சகர மன்னனுக்கு
 சுபதியென னுமனைப்பால் இரைவனருளால் அறுபதினாயிரம் புத
 ல்கள்கள் தோன்றினார். அவரனைவருக்கும் ஒரு தொகையாகச்
 சகரர் என்றே பெயர். உருவில், திருவில், உரவில், உணர்வில்
 லுறவினானவர். விசித்த அறிவு இலராயினும் சீரந்த ஆண்மை
 மடைமவர். ஒருவையொருவர் பிரிதல் ஓலாய் யாண்டுச் செல்
 னும் ஒருங்கே செல்வர். பாசலத்திலிருந்து அருந் தவம் புரி
 யவகபில பூனிகரைக் கண்டு அவரது மன கிலையை உணரான
 அவர்மேற் சினக்க கர்த்தார். அனைவரும் அதனால் ஒருங்கே
 அழிந்தார். சிறந்த பிரியையை எய்தியிருப்பினும் இறந்த சினத்
 தார இரந்தவரே யாவர் என்பதை இவர் அன்று உணர்த்தி
 லுழிந்தார்

கதை 2.

அஞ்சுமான் என்பவன் சகர மன்னனுடைய பேரன்.

வானூர் யாவர்மட்டும் தண்மைமிக்வன சகரர் இறந்தமை
யைத தெரிந்து தாம புரிசின்ற பரி வேள்விக்கு இடைபூறு வகை
தேயென்று கவலுகின்ற தன் பாட்டனாகிய சகரனைத் தேற்றிவிட்
டுப் பாதலத்தில் புதுத்து கபில முனிவரைக் கண்டு அவரது அடி
களிற் பணிந்து இவிய மொழிகள் பல அவர் உவகையற மீட்டி
ந்தான். இவனது மன நலத்தையும் சினைகறை தன்மையையும்
முனிவர் தெளிந்து இனிதருள்செய்து பரிசையும் உகலினார். அ
தனைப் பெற்றுவந்து அந் மகம் முடிசது அரசனுக்கு மகிழ்வுட்
டிக் தனது அகாதிபினலசதால அநந்தவரும் பொற்றக்தம்
பெருபதத்தை அடைந்தான். சினமுடையவர் அழியுந்துயரை
யும், அஃதில்லாதவர் அழியா இன்பத்தையும் பெறுவார் என்
பதை உலகம் இவரால் உணர்ந்தது. விரிவை இராமாயணத்தில்
காண்க.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொலைப் பொருள்.)

செல்லும் இடத்தும் தன் சினத்தைக் காப்பவனே சிறந்த
வனாவான். செல்லும் இடம், செல்லாத இடம், என்னும் ரரிடத்
தும் சினம் சீர்த பயக்கும். யாவர்மட்டும் சினத்தை ஒருவன்
ஒழிதல் வேண்டும். மன மகிழ்ச்சியையும், முக மலர்ச்சியை
யும் சினம் உறவே தொலைக்கும். அதனை அடக்காதவனை அது
கெடுதேறும். அதனையுடையவன் தனக்குரிய நல்லினத்தை
யெல்லாம் இழப்பான். அதைக் கொண்டவன் தப்பாமல் தன்ப
த்தைக் கொள்வான். சீயைப்போல் வந்து பிறர் துன்பஞ் செய்
யினும் சினங்கொள்ளாமையே ஒருவனுக்கு உயர் நலமாகும்.
வெகுளி இல்லாதவனுக்கு உள்ளிப்பெல்லாம் உடனே உளவாம்.

சினம் மிகுந்தவர் செத்தவரோடு ஒப்பர். அதனைத் துறந்தவர்
அழியிலின்பத்தைப் பெறுவர் என்பனவாம்.

31வது வெகுளாமை முற்றிற்று.

614 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நஉ-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை.

அஃதாவது தன்பமானசெயல்சீலைப் பிறவுயிர்கட்கு எவ்வ
கையநுஞ் செய்யாமை. இன்னுமை—தன்பம். இஃத இனி
மை என்பதன் எதிர்மொழி. வெகுளி, அறியாமை, தன்னயங்
கருதல், மறதி என்பவற்றால் இது நிஃமுமாயினும் பெரும்பாலும்
வெகுளி பற்றியே விளையுமாதலால் அது தோன்றினும் இது செ
ய்யலாகாதென்பதை உணர்த்துதற்கு வெகுளாமையின்பின் வைக்
கப்பட்டது.

311. உற்றமுன்னேன் இன்னு ஷறுவனென ஏனிலங்கே
குற்றமற தீதகார் குமரேசா—முற்றும்
சிறப்பினும் செல்வம பெறினும் பிறர்க்கினு
செய்யாமை மாசற்றார் கோள். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! அரச செல்வத்தைப் பெறுவதாயிருந்தும்
தன் அண்ணனுக்கு இன்னு செய்யலாகாதென்று எண்ணி ஏன்

அதனை இளங்கோ துறந்தார் எனின, சிறப்பைத் தருகின்ற செல்வத்தைப்பெறினும் பிரர்க்கு இன்னுதவற்றைச் செய்யாமை மாசு அற்றராத கோள் என்க.

சிறப்பு என்பதற்குப் பொருள் ஈண்டு இயல் நோக்கிக் கொள்க. கோள்என்பது புறங்கூறல், இடையூறு, கிரகம், கோட்பாடு, குணம் என்பவற்றை உணர்த்தும் ஒரு சொல். அஃது ஈண்டு கோட்பாடு என்பதைக் குறித்து நின்றது.

மாசு அற்றார் கோள்—குற்றம் அற்றராத துணிவு.

சிறப்பைத் தருகின்ற செல்வத்தைப் பெறுவதாயினும் பிரர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யாமை குற்றமற்றராத துணிவு எனப்படும்.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை.

615

எத்துணைச் சிறந்த செல்வமாயினும், பிரர்க்குத் துன்பஞ் செய்து அதனால் எய்துவதாயிருப்பின் அதனை மாசு தூயர் விரும்பார் என்பார் “செல்வம் பெறினும் இன்னு செய்யாமை மாசற்றார் கோள்” என்றார். இன்னு செய்யாமையே குற்றமற்றராத குணம் என்பது குறிப்பு.

இனி, சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பினும் பிரர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாமை மாசு அற்றர்க்கு இயல்பு எனினும் பொருந்தும். ஒருவனுக்கு இம்மைக்குரிய எல்லாச் சிறப்புகளையும் செல்வம் நல்கும் ஆதலால் அது சிறப்பு ஈண்டு என்னும் அடைபெற்று வந்தது. எத்துணை அறிவுடையாரையும் சித்தத்தைத் திரித்துச் செருக்கை மிகுத்துப் பிரர்க்குத் தீங்கு செய்யும்படி செல்வம் தூண்டுமாதலால் அது பெறினும் மாசற்றார் இன்னு செய்யார் என்றார். இன்னு செய்யும்படி. செல்வம் செய்யும் என்பதை உம்மை விளக்கி நின்றது. எவ்வளவு சிறந்த செல்வமாயினும் பிரர் துன்புற வருவதாயின் அதனை அறிவோர் விந்மபார் என

பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இளங்கோ பால் உணரப்படும்.

கதை.

இளங்கோ என்பவர் சேர நாட்டிலே வஞ்சி நகரத்தி ளிருந்து செங்கோல் செலுத்திய சேரலாதன் என்னும் அரசனு டைய புதல்வர். தன்னுடன்பிறந்த முன்னோக்கிய சேரன் செ ங்குட்டுவனோடு சேர்ந்து வளர்ந்து யாவர்மாட்டும் ஆர்ந்த அன்பி னராய் அமர்ந்து விளங்கினார் அரியணை அமர்ந்து திருவுடன் விளங்கும் அரசன் முன்னர் இவ் இருவரும் இருப்ப ஒருநாள் நிமித்திகள் ஒருவன் வந்தான். வணக்கி நின்றான். குமார் இரு வரையும் அமர நோக்கிப் பின் அரசனை நோக்கினான். அரசே! “தம்புதல்வர் இருவரில் அரசரிமையை பெய்துதற்குரிய நலங்களெ ல்லாம் இளங்கோவுக்கே அமைந்துள்ளன ஆதலால் அவனே இனி அரசனாவான்” என்று அறைந்து சென்றான். மூத்தவனுக்கே அரசு உரிமை என்னும் முறைமை மாறியதே என்று செங்குட்

புறநாடு நூல் குமாரச பண்ணா.

டுவன் சினந்து சென்று மணந்திரிந்தான். அதனை இளங்கோ உணர்த்தார் தம்மால் அண்ணனுக்கு இன்னல வந்ததே என்று வருந்தி அதனை அவனடையாவண்ணம் தாம் துறவினை அடைந் தார். வஞ்சியின் கீழ்பாவிருந்த திருக்குணவாயில் என்னும் தல தகிலமாந்து தவந்திரிந்தார். உயர்ந்த சிறப்பைத் தருகின்ற சிறந்த அரசு செல்வக் தமக்கு வருவதாயிரந்து 0 முன்னோணய் தம் இன்னுமைக்கு இரங்கி அருளுடன் துறந்த இப்பெரியாரது மாசற்ற தன்மையை அனைவரும் வியந்தார். துறவுகொண்டபின் இளங்கோவடிகள் என்றும் சேர முனி என்றும் இவரைப் புதழ் ந்து போற்றினர் சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த காவியம் இவ ரால் இப்பறறப்பட்டது. இயரது மதி நலமும், மனநலமும், அந்

ஞடைமையும் இந்நாலில் பல இடங்களிலும் புலனாகின்றன. பிறர்க்குக் துன்பமான செயல்களைப் பெரியோர் எவ்வகையினும் செய்யார் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைச் சரிதையில் காண்க.)

தமக்குப் பெருஞ் செல்வம் வருவதாயினும் பெரியோர் பிறர்க்குக் துன்பமானவற்றைச் செய்யார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

312. செற்றங்கொண்டின்றுமுன் செய்தார்துநர் செய்திலரேன்
கொற்றஞ் சூடியார் குமரேசா—முற்றும்
கறுத்தினு செய்தவக் கண்ணும மறுத்தினு
செய்யாமை மாசற்றார் கோள். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! செற்றங்கொண்டின்றுமுன் செய்தார்துநர் செய்திலரேன் செய்தாரிடத்தும் கொற்றங்குடி உமாபதியார் ஏன் அதனை மறுத்துச் செய்யவில்லை எனின், கறுத்து இன்று செய்த அக்கண்ணும் மறுத்து இன்று செய்யாமையும் மாசு அற்றார் கோள். என்க. தொக்கு நின்ற உம்மைமேலதைத் தழுவின்றது.

32-ல் அதிகாரம் இன்னும்.

கறுத்தல்—வெகுளிக் குறிப்பு.

கறுப்பும் சிறப்பும் வெகுளிப் பொருள் (தொல்லை 195-ல்)

செய்த அக்கண்ணும்—செய்த அவ்விடத்தும். செய்தவன் கண்ணும் எனவும் பாடும்.

இஃனாவற்றைத் தமக்கு ஒருவன் வெகுண்டு செய்தவிடத்தும் அவற்றைமற்றி அக்கண்ணுக்குச் செய்யாமை மாசற்றாது இயல்பு என்பதாம்.

செல்வம் பெறினும் பிறர்க்குத் துன்பமான் செயல்களை மாசு
 த்றார் செய்யார் எனறு மேலே கூறினார்; இதில், தமக்குத் துன்ப
 ன் செய்தாரிடத்தும் அதனை அவர் செய்யார் எனறு

கிணங்கொண்டு பிறர் இன்னாசெய்யரினும் அதனை பனங்கொ
 ள்ளாது பெரியோர் மறந்துவிடுவர் எனபது தீதில உணரத்தடபட்ட
 டது. இவ்வுண்மை உமாபதி சிவாசாரியர்பால் உணரப்படும.

கதை.

உமாபதி சிவாசாரியர் என்பவர் சோழ நாட்டில் சில்லை
 யம்பதியிலே அந்தணர் குலத்திலே அவநரி கதவா. வேதங்கள்,
 சிவாகமங்கள், இசாகாச புராணங்கள், புத்தலிய பல கலைகளினும்
 தலைமையான புலமை வாய்ந்தவர். ஆறும், அடக்கம் பொறை
 முதலிய அரிய குணங்களெல்லாம் அமையப பெற்றவர். மறை
 ஞான சம்பந்தர் என்னும் பெரியாரொருவர் பால் அருளுபதே
 சம்பெற்று இறைவனருளையே நாடி இளமையிலேயே தவநெய்
 ஓழுதினார். சாதி முதலியவற்றின இழிவரம்புடனாக் கடந்து
 பாதக நோக்குடன் யாவ்மாட்டும் பேரருளுகையராய்ப் பொருந்
 திவிளங்கினார். தமது முறைப்படி ஒருநாள பொன்னம்பலவருந்
 கு இவர் பூசை செய்யப போயினார். திங்கைவாழ்கநகரெல்லரு
 ன்சேர்ந்து இவரைச் சூல முறை தவறனவொன்று பழி மொழி
 பகர்ந்துபணி செய்யலாகாதென்று தடுபதுத தம் குழுவினருந்து
 விலக்கினர். அவ்வளவ் லமைபாது இன்னாத செயல்களையும் இ

618

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சைநது செய்தனர். ஐயம் நீங்கிய மெய்யுணர்வுடைய இவ் ஐய
 ரது பெருமையைச் சிந்தும் அறிபாமல் அவர் செய்த அல்லல்
 கள் மிகப்பல. இவர் யாதஞ் செய்யாது அமைதியோடு அப்
 பகையைவிட்டகன்று அதன கிழ்பாலிருந்த கொற்றங்குடி என்
 னும் சிறுநூலையடைந்து தனி முதலை நாடித் தனியே யிருந்தார்.
 மறுநாள் தில்லை வேதியர் அம்பலத்திற் சென்று பூசை செய்தற்கு

ஆதி அறைபைக் திறந்தார் அங்கு அம்பலவாணரைக் கண்டி-
 லர். அஞ்சி நடுங்கி அயர்ந்தார். உடனே “யாம் உமாபதி பால்
 உவந்திருக்கின்றோம்” என்று ஒர் ஒலி இறைவன் அருளால் வானில்
 ஒலித்தொழந்தது. வேதியர் கேட்டு வெருண்டோடி உமாபதியா-
 ரை வணங்கித் தம் ஊருக்கழைத்தார். அருள் வள்ளலாகிய
 இவர யாதுங் கூறாமடைந்தார். அம்பலவாணரும் ஆங்கு வந்-
 தமந்தார். நான் பல கழிந்த பின் மீண்டு சென்று உமாபதி
 யார் சொற்றங்குடியே குடியாக் கொண்டார். பெற்றான் என்-
 னும் ஒர் உத்தமனுக்கு முததி கொடுக்குமாறு ஒரு பாவை எழு-
 திப பெருமான் என அதனைப் பெற்று இவர் அவ்வாறே செய்-
 தார். அப்பாட்டு இதனடியில் வருகின்றது.

அடியார்த் கெளிபன்சிற்தம்பலவன் கொற்றங்
 குடியார்த் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியிசைநற்
 பெற்றான்சாம் பாணுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
 முததி கொடுக்க முறை.

இங்ஙனம் இறைவனருளை நிறையப்பெற்று உண்மை நெறி
 விளக்கார் சிவபிரகாசம், வினாவென்பா, நெஞ்சகட்டுதூது முதலிய
 ஆரிய நூல்கள் பல அருளிசெய்து யாவர்க்கும் இனியனவே
 செய்து இசை பெற்றிருந்தார். வெறுத்துத் துணி விளைத்தவ
 ரிடத்தும் பொறுத்து அருள் செய்த இவரது மனத் தூய்மை
 யை அனைவரும் போற்றிப் புகழ்ந்தார். கறுத்து இன்னு செய்த
 வரிடத்தும் மாசற்றார் மறத்து இன்னு செய்யார் என்பதை உல-
 கம் விரிபால் உணர்ந்தது. (விரிவை இவர் புராணத்தில் காண்க.)

எவரிடமும் மேலோர் இன்னுதனசெய்யார் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை.

619

313. திண்டோள் நிமிலசுட்டர் சிறியினு செய்துதுன்பம்
 கொண்டார்பின் என்னே குமரோசா—பண்டொன்றும்
 செய்யாமற் செற்றார்த்கும் இன்னுத செய்தபின்

இ—ள்.

குமரேசா! நிமிபும் வசிட்டரும ஒருவர்க்கொருவர் இன் னுசெய்து பின் ஏன் இருவரும் இரம்பை எய்தினர் எனின், செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இஃனாத செய்த பின் அஃது உய்யா விழுமந் தரும் எனக.

செய்யாமல் செற்றார்—ஒருவன் யாதொரு துன்பமும் முன்பு செய்யா திருக்க அவனமேற் சினந்து துணபம் செய்தவர்.

உய்யா விழுமந் தரும்—கடக்க முடியாத துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

முன யாதொரு துன்பமும் தான் செய்யாதிருக்கத் தன் மேற செற்றவர்க்கொண்டு துன்பஞ் செய்தவர்க்கும் ஒருவன் அத னைச் செய்வனாயின் அவனுக்குக் கடக்கமுடியாத துன்பத்தை அச்செயல் கொடுக்கும் எனபதாய்.

கறுத்து இன் னு செய்தார்க்கும் மேல் மறுத்து இன் னுசெய யலாகாதென்றார்; செய்தாலெனனை? செய்பார்க்கு அதனாலதொ ளையாத துணபம் உளவாம எனறு இதில் உணர்த்தினாரென்க.

இன் னுமை இன் னுமையையே யீ னுமாதலால் அதனை எவ் விடத்தும் எவ்வகையானும் செய்யலாகாதென்பதும், செய்யின் செய்தார்க்கே அது துணபத்தை விளைக்கும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்ணமை நிமியினகண்ணும், வசிட்டர் பா ளும் உணரப்படும்.

கதை.

நிமி என்பவன் சூரியகுலத் தோன்றலாகிய இக்குவாகு வின் புதல்வன். அமரரும் வியக்கத்தக்க அருந்திறல் படைத்த

ரென இருந்து இசை திசை பரப்பி வசையற ஆண்டவன்.
 துறந்தவர் தம்மினும் தூய்மை வாய்த்தவன். இவன் சததிரவே
 ள்ளி ஒன்று செயயசிருப்பி வசிட்டரை அதற்குத் தலைவராயிருக்
 குர்படி அழைக்கான். இதிரன் வேள்வி ஒன்று புரிகின்றான்
 அங்குச் சென்று வருகின்றேன் என்று அவர் சொப்பிப போயினார்.
 கெளதமரைக் கொண்டு தனதுவேள்வியை நிமி இனிது முடித்தான்.
 அததிரி, பிரகு, அங்குரா முதலிய முனிவர்களையும் அங்கு வந்
 திருக்க மணனர்களையும் தண்ணளியோடு அனுப்பிவிட்டு வேள்வி
 யின் இளைப்பால் மென் தயில்புரிந்தான். வசிட்டர் வந்தார். “யான்
 வருவதற்கு முன் வேற்றொருவனைக் கொண்டு வேள்வியை முடித்
 தான், யான் வந்திருந்தும் இங்கு வரது காணாது மன்னன் எனனை
 அவமதித்தான்” என்று முனிவர் மனம் கொடுத்த. “அவன் ஆவி
 தீர்க” என்று சாபங்கூறினார். அமைச்சர் எழுப்ப நிமி எழுந்தது
 நிகழ்த்தையறிந்து தான் ஒன்றுஞ் செய்யாதிருந்தும் தனமேற்
 செறத்து இன்ன விளந்தகாரே என்று முனிவரை வெறுத்து
 “அச்சாபம் உன்னையும் சார்க” என்று பன்னவன் சபித்தான்.
 இருவரும் இறந்து இன்னுடல் கழிக்கார். பிரிந்து நொந்து பின்
 பிறந்து வருந்தினா, செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இனனாக செய்
 யின் அச்செயல் உய்யா விழும் தரும் எனபதை உலகம் இவர்
 பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க.

என்னை முன் வரித்துப்போன யாவருவதற்கு முன்போர்
 அனனியன் நன்னைக் கொண்டாக் கருமகம நடாத்துகின்ற
 மன்னவன் காண்கலை நான் வந்திடப் புறப்படாதேன்
 தன்னுடல் விடுக ஆவி யெனமுனி சபித்தான் அன்றே

அன்னவன் சபிக்கக்கேட்ட அரசர்கோன் அமுலிற்பொங்கித்
 தனவரவநியேனபாயல சார்த்துநித்திரைநான பண்ண
 என்னையர் நிபாயததாலே யெரிவித்த சாபம் அன்னான்
 தனையுஞ் சாரகுவென்று சபித்தனன் தவத்தின் யிக்கான்.

இவற்றால் மேற்குறித்தவுண்மை இனிது புலனாதல் காண்க.

இன்னுத செயல் எவ்வகையானும் தன்னைச் செய்தார்க்குத் துன்பம் விளைக்கும என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

314. பண்டு சுயோ கணனைப் பாண்டவரேன் கட்டவிழ்த்துக்
கொண்டுவந்து விட்டார் குமரேசா—மண்டி வந்து
இனது செய்தகாரை ஒறுத்தல் அவரான
நன்னயஞ் செய்து விடல். (ச)

இ.—ள்.

குமரேசா! தமக்கு இன்னு செய்யவந்த துரியோதனனைக் கட்டவிழ்த்துக்கொண்டுவந்து ஏன் ஐவர் இனியன செய்து விடுத்தார் எனின், இன்னு செய்தகாரை ஒறுத்தல், அவர் நான நன்னயம் செய்துவிடவேயாம் என்பது.

நன்னயம்—இனியவை, நல் நயம் எனப் பிரித்துக் காணினும் பொருத்தமாம்.

நன்னயம் செய்துவிடல்—இனபுறும் நலங்களைச் செய்து விடுக. விடல் என்பது உடன்பாட்டு வியக்கோள்.

தனக்குத் துன்பம் செய்தகாரை ஒராவன் தண்டிச்சலாவன அவர் தாமே நானும் வகை அவர்க்கு இனபம் செய்துவிடுதலேயாம் என்பதாம்.

தான் யாதும் செய்யாதிருக்க தனக்குத் தீது செய்தானுக்கு இன்னு செய்யினும் தீதாம் என்று மேலே கூறினார்; இனி அவன் பால் செய்ய வேண்டுவதுதான் யாது எனபார்க்கு இது கூறினாரென்க.

தமக்கு இன்னுதன செய்தாணுக்கும் அறிவோர் இவியன வே செய்வார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பாண்டவர் பால் உணரப்படும்.

622

திருக்குறட் குாரோச வெண்பா.

கதை.

பாண்டவர்கள் வன வாசஞ் செய்யுந்நாலத்தில், துரியோ தனன் தன் செல்வநலத்தையும் சிறப்பையும் அவர்க்குக் காட்ட விரும்பிச் சிறந்த அணிகளும் உயர்ந்த ஆடைகளும் அணிந்து மனைவிமக்களும் உரியதுணைவரும், கன்னன் சகுனி முகவிய நண்ப ரும் நால்வகைச் சேலையும் புடைசூழ எழுந்து வணம் புகுந்து அவர் தங்கியிருக்கும் இடத்தைச் சார்ந்தான். நறவிய மலர்கள் நிறைந்த ஓர் இனிய வாசியை யணுகித் தமது படைகளோடு நீரா டியின்றான். தனது அழகிய மகளிரோடு அங்கு வந்திருந்த சித் திரசேனன் என்னும் வித்தியாசரானுக்கும் இவனுக்கும் வாசம் நிகழ்ந்தது. முதலில் சொற்போர் தொடங்கி முடிவில் வற்போர் நிகழ்ந்தது. அதில் அனைவரையும் வென்று துரியோதனனைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு சித்திரசேனன் தேர்மேலேறி வான் மேல் போனான். எஞ்ச நெஞ்சன அஞ்சி அலறினான். அவ னது அபயக் குரலை அறன் மகன் கேட்டார். மன மிக இரங் கித் துணைவரையனுப்பினார். காலினும் கடுகி நால்வரும் ஓடி னார். வான்வழிச் செல்வோன் மேல் வாளி தூவினார். அருச்ச னனைக் கண்டு தன் நட்புரிமையை நினைந்து தான் பிடித்திருந்த சிறையினை விடுத்து இனிய மொழிகள் புகன்று அவன் மகிழ்வு டன் சென்றான். துரியோதனனைக் கொண்பவந்து தருமர் முன் விடுத்தார். இவரும், அவனை அன்புடன் தழுவி அரிய கனிகளை யூட்டி யினிய உபசாரங்களைச் செய்துவந்தவரோடு வாழ்த்தியனு ப்பினார். சொல்லுதற்கரிய பெருந் துன்பங்களைத் தான், அவர்க் குச் செய்திருந்தும் தனக்கு அவர் அன்று செய்த நன்றிகளை

நினைந்து நினைந்து நாணங்கொண்டான். ஆயினும், காட்டிலிருந்து இவ்வளவு சுகமாக வாழ்கின்றார்களே என்னும் புல்லிய பொருளையும் அவனுள்ளம் புகுந்திருந்தது. தமக்கு இன்னுதவற்றைச் செய்த கொடியவனான தரியோதனனுக்கும் இனிபவற்றையே செய்த அன்புடன் விடுத்த தருமர் முதலிய ஐவரது மன நலங்களை அனைவரும் போற்றினார். கிரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை.

623

தமக்கு இன்னு செய்தவர்க்கும் இனிபன செய்வோரே பெரியோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

315. திண்டோட்பவண்ணேன் சிற்றயிர்நோய் கொண்டாலும்
கொண்டான் துயரம் குமரேசா—கொண்ட
அறிவினான் ஆருவ துண்டோ பிறிதினோய்
தநகோய்போல் போற்றாக்கடை. (௫)

இ—ள்.

குமரேசா! சிற்றயிர்கள் சிந்து துன்புறக் கண்டாலும் பவணமாதேவன் என் பெரிதும் வருத்திப் போற்றினான் எனின், பிறிதின் நோய் தம் நோய் போல் போற்றாக்கடை அறிவினான் ஆருவது உண்டோ என்க. இல்லை என்பதை ஓகாரம் உணர்த்தினின்றது. அறிவுக்குப் பயன் இதில் அறிந்துகொள்க.

பிறிதின் நோய்—பிறிதோர் உயிர்க்கு உறும் நோய்.

போற்றாக்கடை—பேணாதவிடத்து.

பிறர் நோய் என்னுது பிறிதின் என்று அஃறிணையாற் கூறியது நுண்ணிய வுடம்புகளையுடைய ஏறம்பு புழு முதலியவற்றை

யும் தம் உயிர்போல் பேணவேண்டுமென்று கருதி என்க.

பிறிதோருயிர்க்கு வரும் நோயைத் தம் உயிர்க்கு வந்ததாகக் கருதித் காவாதவிடத்து மக்கள் அறிவினால் ஆவதொரு பயன்பாடும் இல்லை என்பதாம்.

நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், நடத்தல் முதலிய செயல்களானும் சிற்றுயிர்கள் வருந்தாவண்ணம் உற்றறிந்த ஒழுக்கவேண்டுமென்பது கருத்து. பிறவுயிர்களைத் தன் உயிர்போல் பேணாதவன் எவ்வளவு அறிவுடையவனாயினும் அவனை அறிவில்லாதவனாகவே கொள்ளவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

624 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

பிறவுயிர்கள் சிறிது வருந்தினும் அறிவுடையார் பெரிதும் இரங்கி அவறறைப் பேணுவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பவணமாதேவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பவணமாதேவன் என்பவன் பல்லாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்னர் தாசகி நாட்டிலே யிருந்த பூமி திலகம் எனலும் நகரிலிருந்து அரசுபுரிந்தவன். அருளும் பொறையும் அறிவும் நிறைந்தவன். எவ்வுயிரும தன்னுயிர்போல் எண்ணியொழுகிய புண்ணிய சிலன். இவனுடைய அருமை மனைவிக்குச் சயமநி என்ற பெயர். அவன்பால் நலமலர் திரண்ட ஒருகுலமகன பிறந்தான். பருவமெய்தி அவன் இளவரசாய பின் அழகிய மகளிர் ஐவரை மணந்து அருள் போகாத துய்த்தான். துய்த்தவருக்கால் பொய்கை ஒன்றில் பொருகநிரிருந்த ஓர் அன்னப் பார்ப்பை அவர்பால் தந்தான். அவர் பெற்றுப் பெருமகிழ்வுற்றுக் காவில் மணியணி புனைந்து பாலமுதாட்டி மார்போடணைத்து இனிது பேணிவந்தார். அதனை ஒரு நாள் அரசன் கண்டான். இனிது பேணினும் தாயினை யிழந்து மறுகி நிற்கும் அதன் நோயினை யுணர்ந்

தான். நொந்து தடித்தான். அநதோ! “ருழந்தாய் எனனை பாவஞ் செய்தாய்!! இவ் இளங் குஞ்சை ஏன் இவ்வாறு இனம் பிரித்து வருத்துகின்றாய். இது சாலவுந் தீது” என்று சொல்லி அதன்பாலணுகி அதனை உற்றநோக்கி உள்ளங்கலங்கினான். மன்னனது பேரநீளையும் மண்பண்மையும் அண்டு னைந்தன் அஞ்சி நடுக்கி அதனை விரைந்தெடுத்திச் சென்று முன் இருந்த வாவி யில் விடுத்தான். சிறு துயருற்ற ஒரு பறவைக்காகப் பெருந் துய ரெய்திய தருதையின் பண்மைபேயே பின் தானும் கொண்டான். பிறவுயிரையும் தன்னுயிர்போலக் கருதிப் போற்றலே ஒருவன் அறிவுக்குப் பயன் என்பதை உலகம் பவணமா தேவன் பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது. (விரிவைச் சிந்தாமணியில் காண்க.)

பிறவுயிர்களையும் தன் உயிர்போல் கருதிப் பேணாதவிடத்து ஒருவனது அறிவால் பயனில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யர்மை.

625

316. பறறியகை அன்னம் படுதுயர்கண் டேனுடனே
கொற்றநளன் விட்டான் குமரேசா—எறநேணும்
இன்னு வெனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னுமை
வேண்டும் பிறன்கட செயல்

(சு)

இ.—ள்.

குமரேசா! தன் கையிற் சிக்கிய அன்னம் அடைந்த இன்னலைக் கண்டு இரங்கி ஏன் நளன் அதனை விடுத்தான் எனின இன்னு என தான் உணர்ந்தவற்றை பிறன்கட செயல் துன்னுமை, வேண்டும் என்க.

துன்னல்—நெருங்கல்.

பிறன்கண் செயல்—பிறனிடத்துச் செய்தலை.

துன்னுமை வேண்டும்—பொருந்தாமமை வேண்டும்.

துன்பமென்று தான் உணர்ந்தவற்றைப் பிறனிடத்து ஒருவன் செய்யலாகாதென்பதாம்.

மேல, பிறவுயிரையுந் தன் உயிர்போல் பேணி ஒழுக்குதலே

ஒருவன் அறிவுக்குப் பயன என்று; இதில், துன்பமானவை என்று உணர்ந்தவற்றை எவரிடமும் அவன செய்யலாகாதென்றார்.

தாம் துன்பமென்று உணர்ந்ததை அறிவுடையா பிறரிடஞ் செய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது நளன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நளன் ஒருநாள் காலை யில் தனது அழகிய பூஞ்சோலையில் புகுந்து உலாவினான். அங்குள்ள விழுமிய வளங்கள் பலவுங்கண்டு முடிவில் அதனிடையே அமைந்திருந்த மலாத் தடத்தை யணுகினான். பொன்னிறமுள்ள தெய்வ அன்னம் ஒன்று தழைவுறு சிறகரால் தன் தலையினை மறைத்து உடல் வளைந்து ஒரு கால் ஊன்றி செந்தாமரை மலரொன்றில் நின்று தூங்கியது. அந்த அரச அன்னத்தின் வழிலையும், நலததையும், வியந்து பதுங்கிச் சென்று அரசன், தன் கையாற் பற்றினான். கைப்பறி சிறை அன்

626

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

னம் கலங்கி வெருளிப் புலம்பித் துடித்தது. அது துன்புறுவதைக் கண்டு மன்னனுர் கிண்புற்று என்ன தீங்கு செய்தேன் என்று தாளை நோக்கினார். தெய்வ அன்னம் ஆதலால் அதனை நோக்கி இன்னுரை சில புனைவு நணையஞ் செய்து ஏகுழி ஏடுகளை இசைகது வந்தகான். இஃது எனத் தான் உணர்ந்தபின் அறிவோர் அதனைப் பிறர்மாடந்ச் செய்யார் என்பதை உலகம் நளன்பால் உணர்ந்தது. மரிவை கைடதத்தில் காண்க.

கைப்படு சிறையனக் கலங்கி வாய்கொரிது
 துப்புறழ் தோலடி துடிப்பத துன்பமுற்
 ரெயப்பொடு சிறையடி க் தேக லாடையின்
 மைடபுய லனை யகை மலரிற் கொத்திறஞல்.

(1)

அளிக்கொரு கடலுண அத்தைக்கண்டு கண்
தளித்திடு தண்புனற றுவலை வீழ்கவிற்
றளிததமன சிறையனர் தளரவு கீங்கியுட்
களித்தது காவலன கருணை நோக்கியே.

(2)

ஆகுலத் துடன்மட வனத்தை நோக்கி நின்
சேகுறு பொன்னிற்ச சிறகர் நோக்குறும்
மோகமே பிடித்தனன முழுதும் நோக்கினன்
ஏகுழி யேகென இறை விடுத்தனன.

(3)

(அன்னத்தைக் கண்ணுற்ற படலம்.)

இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மை இனிது தெளிவாதல் காண்க.

உணர்வுடையார் பிறவுயிர்கட்குத் துயர் வினை செய்பார்
என்பது இதனால் கூறப்படலது.

317. தந்தும் உயிரென்றேன் நாணிக் குசேலர்முன்
குந்தி நடந்தார் குமரேசா—முந்தும்
எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கு மனத்தானும்
மாணு செய் யாமை தலை.

(எ)

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை.

627

இ—ள்.

குமரேசா! சிற்றயிர்களும் சிறிதும் வருந்தாவதை தெரி
ந்து என் குசேலர் முன் சென்றார் எனின், எனைத்தானும்
எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தான் ஆம் மாணு செய்யாமை
தலை என்க.

மாணா என்றது மாண்பு இல்லாதன என்று அறவேவர் விலக்
கியுள்ள இழி செயல்களை. எணத்தானும்—சிறிதாயினும்,
மனத்தான் ஆம் மாணா—மனம் அறிந்த துன்பங்களை,
மனத்தானும் என்று பாடங்கொண்டால் பிறர்க்குத் துன்ப
மான செயல்களை நெஞ்சினாலும் நினைக்கலாகாது என்று கொள்க,
எக்காலத்தும் யாவார்க்கும் சிறிதேனும் துன்பமான செயல்
களை மனமரச் செய்யாமையே ஒருவனுக்கு தலையான அறம்
என்பதாம்.

செல்வம் அதிகார முடவிய நலங்களை பெய்தித் தன் செல்
வாக்குச் செல்ல வல்ல காலத்தும் எண்பார் “எஞ்ஞான்றும்” என்
றார். யார்க்கும் எணறது எளியவர் மெலியவர் முடவிய யாவர்க்
கும் என்பது கருதி.

ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவருக்கும் எவ்வகையானும்
துன்பமான செயல்களை ஒரு சிறிதும் ஒருவன் செய்யலாகா
தென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை குசேலர்பால் காணப்படும்.

கதை.

குசேலர் கண்ணனைக் காணக் கருதி துவாரகையின் இராச
வீதியில் செல்லுகாலத்தில் இரு புறங்கவிலும் வரிசையாக
வைத்திருந்த குளிர்ந்த மரங்களின் நிழலில் செல்லாமல் வெளியி
டையே சென்றார். நிழல்வழி நடந்தால் வெயிலுக்கு ஒதுங்கி
ஆங்கு அடைந்திருக்கும் ஊர்வனவாகிய சிற்றயிர்தள் துன்புறு
மே என்று இரங்கித் தன் பேணி மேல் வெயில்பட வெம்பியும்

79

638

திருக்குறட் குடும்பச் செண்பா.

உயிர்களைப் பேணிஞர். வெல்லின் கொடுமைககு ஆற்றாது இரு
கால்களையும் விரித்துத் தம தலை நிது கவித்துக்கொண்டார் தாங்கி
நடந்தார். எணத்தானும் மனத்தானும் இன்னகை அறிவேர்
எவ்வுயிர்க்கும் செய்பார் என்பதை உலகம் இவர்பால் காணாது.

முன்னும் பார்க்கும் முதிவிராசி தோன்றலால்
 பின்னும் பார்க்கும் பெருநிலை தூயிரிர்
 உன்னும் பார்க்கும் உறவர் குழாமெலாம்
 இன்னும் பார்க்க எழுதினும் சீர்த்தியான்.

1)

சிதரீழற் செலிற் சிற்றுயிர்க் தொகை
 போதச சாய்புமென் நெணைய புநதியான
 ஆகவர் தவழ் ஆறு நடந்திடும
 காட லங்கை விரிததுக் கய்ததரோ.

(-)

இவற்றால் மேற குறிதக வுண்மை இனிது தெளிவாதல்
 காண்க.

இன்னுத செயல்களைச் சிந்தும் யார்மூட்டுச் செய்யாமையே
 போற்ற என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

318. மண்டுதயர் தானறிந்தும் மாரிதத்தன் என்பிராகருக்
 கொண்டுசெய்தான் இன்ன குமரேசர்--நகாண்டுநிறை
 தன்னுயிரிக் கின்னமை தானறிவான் என்கொலோ
 மனதுயிரிக் கின்ன செயல.

(-x)

இ: - ௪

குமரேசர்! தன்பததை தான் அனுபவித்தது அநீந
 தும் மாரிதத்தன் ஏன் பிறர்க்கு அதனைச் செயலான் எனின,
 தன் உயிர்க்கு இன்னமை தான் அறிவான், மன்உயிர்க்கு இன்ன
 செயல் என்கொலோ என்க.

என் வேலோ என்றது அறிந்திருந்தும் அறிவிழந்து செய்கின்ற அவனது அநியாயமைக்கு இரங்கி என்க.

பிறர் செய்யும் இன்னல்கள் தன உயிர்க்குத் துன்பமாய் தன் மையை அனுபவித்து அறிவின்றவன் பிறவுயிர்க்கு அலற்றைச் செய்தல் யாது காணாதகாலே என்பதாம்: அநியாயமேயே காணாம எனபது கருத்தி.

அறிவிழிகளே பிறவுயிர்க்குத் துன்பமான செயல்களோச் செய்வார என்பதும் அறிவறிந்த மகனள் அலற்றையாண்டுஞ் செய்வார் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை மாரிதத் தன்பாலை உணரப்படும்.

கதை.

மாரிதத்தன் என்பவன் இயற்கைக்குப் பல ஆற்றல்களாகக் குழு முன்னர் மகத நாட்டிலே இராசமாபுரம் என்னும் நகரிடிருந்து அரசு புரிந்தவன். திண்ணிய அரசனாயினும் தண்ணிய அறிவில்லாதவன். எவர் எதைச் சொல்லினும் அதை நம்பியுழல்வான். இவன், வசந்தகால மொன்றில் தன் படைகள் புடைசூழ நிர் அழகிய பூஞ்சோலைக்குட் சென்றான். அங்கே தொங்கிக்கொண்டிருந்த தென்னங்குரும்பை ஒன்று காற்றிலலைப்புண்டு இவன் தலைமேல் விழுந்தது. அதனால் கொந்து துடித்தான். குடிசைகள் சிலர் வந்து அரசே! இஃதே இவ்வனதேவதையாகிய தேவி செய்த ஏவல் சூதலால் அவள் மகிழ்மாறு பூசைசெய்யவேண்டுமென்றார். அதற்கு என்ருசெய்வதென்றான். பன்றி, கோழி, முதலியவற்றைக் கொன்று பலியிடுக என்று. அவ்வாறே செய்தான். அவ்வகையம் அவ்வழியே சென்ற அபயருசி என்னும் முனிவரொருவரைக் கண்டான். அவரையும் கொணர்ந்து நாபலியிட்டால் தேவி மிக மகிழ்வாள் என்று கருதிச் சண்டகருமன்

என்றும் ஒரு தண்டத் தலைவனை விடுத்த அவரைக் கொண்டு வரும்படி செய்து காளிமுன் நிறுத்தி வாளினை எடுத்தான். அப் போரீயவர் சிறிதும் கலங்காமல் தின்று புண்ணை செய்தார். வெட்
630 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

டத்துணிந்த அரசன் வியநது முன்வந்தான். ஏன் சிரித்தாய் யென்று எதிரே நின்றான். “இளமைப் பருவத்தில் உன் கையில் வைத்திருந்த கேங்கா யொன்றை வினோதமாக ஒருவன் தலையில் வீழ்த்தினான். அவ்வினைப்பயனே இன்று உன் தலையில் அது விழும் படி செய்தது. அதற்காக இன்று பலவுயிர்களைக் கொன்றாய். இக் கொலையால் நீ எத்தனை தலைமுறை கொலைபுண்டிகழிவாயோ என்று கருதும், உன் உரிக்கு உற்ற அசுசிறு துன்பத்தை உணர்தும் பிறவுயிர்கட்கு இப்பொருத்தன்பத்தைப் புரிசென்ற உன் அறியாமையு இரங்கியும், யான் நகைத்தேன்” என்றார். கேட்டான் அரசன். அசுசிறு நடுங்கி அவர் அடியில் விழுந்தான். அந்நூடையினுடைய அன்றே துறந்தான். மன்னுயிர்க்கு இன்னொசையல் மடமையாம என்பதும் அதனை அறிந்தோர் செய்யார் என்பதும் இவன்பால் உணர தினறன். விரிவை யசோத்யத்தில் காண்க. பிறவுயிர்கட்குத் துன்பஞ்செய்வோர் அறிவிக்கவே யாவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

319. கூடல்சேர் கோவலனைக் கொன்றோன் இராகுலன்பின்
கூடலா: துன்பேன குமரேசா—நாடி
பிறர்க்கென்ன முற்பகற செய்யிற நமக்கென்ன
பிற்பகற ஞமே வரும். (க)

இ.—ள்.

குமரேசா! முன் கோவலனைக் கொல்வித்த கோவலனார் இராகுலனும் பின் ஏன் தாமே கொலைபுண்டிற்றந்தார் எனின், பிறர்க்கு இன்ன முற்பகலிற் செய்யின் தமக்கு இன்ன பிற்பகலில் தாமே வரும் என்க.

முன்பகல், பின்பகல், என்பன ஒரு பகலின் முற்பகுதியையும் பிற்பகுதியையும் என்க.

பிறர்க்குத் துன்பமானன்றை ஒருபகலின் முற்பகலில் ஒருவன் செய்வானாயின் தமக்குத் துன்பமானவை பிற்பகலில் அவர் செய்யாவிடும் தாமே வரும் என்பதாம்.

82-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை. 631

செய்த தீயினை செய்தவனையே சென்று சேர்தல் ஒருதலையாதலால் தாமேவரும் எனறார். பிற்பகல் என்றது கிரகங்கள் வரும் என்பதை உணர்த்துதற்கு என்க.

துன்பமான செயலைப் பிறர்க்கு ஒருவன் செய்வின் அசெயல் அவனுக்கே பின்பு துன்பமாய் முடியும் எனவது இதினுணர் ததப்பட்டது. இவ்வுண்மை தெடுஞ்செழியன் கண்ணும இராகு என்பாலும் உணரப்படுக.

கதை

தெடுஞ்செழியன் ஆராயாமல் கோவலனை முன்பு மொல்லும்படி செய்தான். அதனால் பின்பு தானே துன்புற்று மாய்தான். இன்னு, தன்னைச் செய்தானையே சென்று பற்றித் துன்புறுத்தும் என்பதை உலகம் இவன்பால் நன்குணர்த்து

கோப்பெருந் தேயி கொடுவனை யாட்டியேன்

யாவுந் தெரியா இயல்பினே னாயினும்

முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தனகேடு

பிறபகற் காண்குறாஉம் பெற்றிகாண். -சுடப்பதிசாரம்.

மன்னன் தேவியை நோக்கிக் கண்ணசி கூறிய இவ்வுண்மை மொழிகளால் மேற்கூறித்த உண்மை தெரிவாதல் உணராக.

கதை 2.

இராகுலன் என்பவன் காந்தார நாட்டிலே இடவயம் என்னும் திருக்காரிலிருந்து அரசுபுரிந்த அக்திபதி என்னும் அரசனுடைய புதல்வன். தாய் பெயர் ரீவபதி. இவன், அறிவிலும், ஆண்மையிலுஞ் சிறந்து பருவமெய்தினான். இவக்குமி என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்து இன்பந்துய்த்து இனிது வாழுககால் பிரமதருமர் என்னும் முனிவரொருவருக்கு அமுதருத்த விரும்பி விழுமிய வுணவுகளை விரைவில் ஆக்குக என்று ஆசை என்னும் மடைத்தொழில் வல்லானுக்கு முதல்காள் ஆணை தந்தான். மறு 692 திருக்குறட் குறையே வெண்பா.

நான் அவன் சிறிது தாமதமாகியதது அட்டில்புருத்த அடுதொழில் முயல்கான். முனிவருக்கு வேண்டிய இனிய உணவுகளை இன்னும் ஆக்கவில்லையா! என்று இராகுலன் முனிவரான. அச்சத்தால் அவன் அடிதமொறி அங்கிருந்த நன்கலக்கள் ஒலிபட விழுந்தான். விழுந்ததைக்கண்டும் இரங்காமல் தானது வாளால் அவனது தோளும் தலையும் துணிபட வெட்டினான். இவனும் பாரம்பொன்று கடிக்கப் பின்பு பதைத்து மாய்த்தான். தான் செய்திருந்த கல்கிண்பயனால் கிள்ளிவளவன் என்னும் சேரமன்னனுக்குப் பிண்பாய்ப் பிறந்து பெரியவனாகிச் சிறந்து விளங்கிவருகாரை காஞ்சனன் என்னும் வித்தியாதரன் ஒருவன் தன் மனைவியை யிரும்பினான் என்று மரபுபட மதித்து இவனது தோளும் தலையும் துணிபடத் தன் வாள்கொண்டு வெட்டினான். இவனும் தடி கதுயிர் துறந்தான். முன்பு தன் பணியாளனைத் தான் கொன்றபடியே பின்பு தான் கொடியுண்டிற்றான். பிறர்க்கு இன்னு முற்பகல் செய்யின் தமக்கு இன்னு பிற்பகல் தாமேவரு மென்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவை மணிமேகலையில் காண்க.

பிறர்க்கின்கு செய்தவிற்பேதமை யில்லு
பிறர்க்கிவகு தென்று பேரிட்டுத—தமக்கின்கு

வித்தி விளைதது விளைவிளைப்பக் காண்டலிற்
 பித்தம் உளவோ பிற. (அறநெறிச்சாரம்.)

அல்லித்தாள் அற்றபோதும் அருதது லதனைப் போலத்
 தொல்லைத்தம் உடம்புநீங்கத் திவினைதொடர்ந்து நீலகாப்
 புல்லிக்கொண் டெயிராச்சூழ்ந்து புக்குழிப்புக்குப பின்னின்
 நெல்லியில் துன்பவெந்திச் சுட்டெரித்திடுங்க ளன்றே.
 (சேவகசிந்தாமணி.)

ஒருவன் பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்யின் தனக்கே பின்பு அது
 துன்பமாம் என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு நெய்யாமை. 633

320. வண்டுநடகு நோய்செய்த மாண்டனியர் பின்கொடுநோய்
 கொண்டுநொந்தார் என்னே குமரேசா—மண்டி வயும்
 நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
 நோயின்மை வேண்டு பவர். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! வண்டுநடகு முன் நோயினைச் செய்த மாண்
 டனியர் பின் தாம் கொடுநோய் கொண்டு ஏன் நொந்தார் எனின்,
 நோய எல்லாம் நோயினைச் செய்தார் மேலவாம் ஆதலால் நோ
 யின்மை வேண்டுபவா நோயினைச் செய்யார் என்க.

நோய் எல்லாம்—துன்பந்தளெல்லாம்.

நோய் செய்தார் மேலவாம்—பிறிதோருயிரர்க்குத் துன்பம்
 களைச் செய்தார்களெனே சேர்வனவாம்.

துன்பங்களெல்லாம் பிறவுயிர்கட்குத் துன்பங்களைச் செய்
தாரகண்ணே சேர்வனவாரும்; சூதலால துன்பமின்மையை விரும்பு
கின்றவர் பிறிதோருயிர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யார் என்பதாம்.
கம் உயிர்க்கு இன்பத்தை விரும்புகின்றவன் பிறவுயிர்க்குத்
துன்பத்தைச் செய்யலாகாது என்பது குறிப்பு.

முற்பகலில், பிறர்க்கு ஒருவன் துன்பம் செய்யின், பிற்பக
லில் அஃது அவனுக்கே துன்பமாய் வரும் எனறு மேலே கூறி
னார்; இதில், அவ் வுண்மையை உணர்ந்து தனக்குத் துன்பமின்
மையை வேண்டுகின்றவன் எவ்வுயிரிடத்தும் அதனைச் செய்யா
திருக்கவேண்டுமென்று உணர்த்தினார்.

நோய் செய்தவரே நோயினை அடைவார் என்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மாண்டவியர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாண்டவியர் என்பவர் மறையவர் மரபினர். இவரது காலம்
இன்றைக்கு ஐயாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னராகும். இவர், இள
631

திருக்குறட் குமரேசு வெண்பா.

மைப் பாலுத்தில் அளவில்லாத அல்லல்களைப் பிறவுயிர்கட்குச்
செய்கார். மன தவனை முதலிய சில நீர்வாழினை வளையு வண்டு
துன்பி புதலிய சில புண்சிறு பறவைகளை யுடைய சி. ததுகூரிய முட்
களை அவற்றின் உடல்களிற் புதுகதி அவை துடிப்பதை கணறி
இவர் கடைகதூக் களிப்பர் பருவமுற்றாரின படைலை தோகது
நல்லவரான இவ்வறக திறந்து துறவறம புருகதார. தனியிட
மொனறில இனிதற அமர்த்தார. பொறிகளை யடக்கி இறைநநர்
நாடினார் இர் இவ்வதை யிருகதையில் சாளு... 14. அரச
னது மள்ளிகையில் களளா சிலர் புருகது கொள்கை செய்து ம்ண
இவரிருகதும் பாழ் ண்டபததை யடைந்து கிடைத்த பொருள்
களைப் பங்கு செய்கு கொண்பு தூகதார, உடனே அவ்வாறனுடைய
போர்வியர்கள பிண்டொடரது குறித்த இடத்தை அடைந்தார்.
கள்வா அங்கிருந்த புதரொன்றிற் புருகது மறைந்தார். வந்த

வீரர்கள் அங்குக் கணமுடி யாகத்திலிருந்த இவரைக் கண்டு பத்
 கத்தில் சிதறிக்கிடந்த அணிநீளையும், மலரிடையே தெரிந்து இவ
 ரைக் களவர் தலைநென்றே கருதிப் பிடித்துத் தம காவலன்
 பால் காட்டினார். காவலன் சினந்து இவரைக் கழுவில் ஏற்றும்
 படி கடடலையிட்டான். உடனே ஏறறினார். முனிவர கதறித்
 துடித்தார். உதிரம் சிதறித் துளித்தது. வழுவிலவாத முனிவ
 ரைக் கழுவில் ஏற்றுத்தற்குக் காரணம் யாறிதன்று தேவர் சிலர்
 காலனை வினவினார். இளமைப் பருவத்தில் வண்டிகளுடல்களில்
 முட்களை யேற்றினமையே காரணமென்று காலன் கூறினான்.
 அவ்வுண்மையைத் தம மெய்யுணர்வால் முனிவரும் உணர்ந்தார்.
 அறியாபருவத்தில் அறிவில் உயிரகடகுச சிறுநோய் செய்த
 அப்பெரியாரும் பின் பெருநோயுற்றுச் சோயெலலாம் நோய்
 செய்தார மேலவாம என்பதை அறிஞர் சிலர் இவர்பாலுணர்ந்து
 பிறவுயிர்கடகு நோய் செய்யாதொழுகினார். அதனால் பின் நோயி
 லராய் உயர்ந்தார். (இதன் விரிவை மாண்டன்யத்தில காண்ட.)

தனக்குத் துன்பமின்மையை விரும்புகின்றவன் பிறர்க்குத்
 துன்பஞ் செய்யலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

635

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

எழுவரினும் பிறர்க்கு இன்னதவற்றைப் பெரியோர் செய்
 யார். சினந்து ஒருவன் தமக்குக் துன்பஞ் செய்யினும் மாறி
 அவன்பால் அதனை உயர்ந்தோர் செய்யார். காரணமின்றித் தன
 க்குக் துன்பஞ் செய்தவனிடத்தும் தான் அதனைச் செய்யாமை
 ிட நுருவனுக்கு நன்மையாம். தனக்கு இன்னதனை செய்தார்க்கு
 ளுருவன் இனியனவே செய்துவிடின் அதவே அவர்க்குத் தண்ட
 ளையாம். பிறிதின் நோயைத் தன நோய்போற் போற்றுகலே

ஒருவன் அறிவுடைமைக்குப் பயனும், தான் துன்பம் என்று உணர்ந்ததை ஒருவன் யாண்டுக்குச் செய்யலாகாது. எனறும் எவர்க்கும் சிந்தித்தலும் துன்பஞ்செய்யாது ஒழுக்குதலை ஒருவனுக்குத் தலையாய அறமாம். தனக்குத் துன்பமென்று உணர்ந்ததிதான் னறா பிறவுயிரிக்குச் செய்பவன் உணர்வில்லாதவனே யாவன். முற்பகலில் பிறநாளுக்கு ஒருவன் துன்பம் செய்யின் பிற்பகலில் அஃது அவனுக்கே வரும், துன்பங்கொள்ளலாம் தம்மைச் செய்தாரகண்டீன பின் சேர்வனவாகும். தனக்குத் துன்பமின்மையை விட்டும்புகிறவன் பிறாக்கு அதனைச் செய்யலாகாது என்பனவாம்.

32-வது இன்னு செய்யாமை முற்றிற்று.

55-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

அஃதாவது யாதோர் உரிதாரும் சவ்வகையானும் கொல்லுதலைச் செய்யாமை. முனிவிந்து யாவர்மாட்டும் இவியவை புரிந்து புனிதமெய்கியவாக்கே கொல்லாமை எனறும் இநதல்லறத்தைக் கொண்டொழுத ல்மைபுமாதலால் வெகுளாமை இன்னு செய்யாமைகளின் பின் இது வைக்கப்பட்டது.

321. கொன்றிழிந்த வேடன்கின் கொல்லாமை யாலுயர்க்கேதன் குணமுதின் புறமுன் குமரேசா—எனறும் அறவினை யாதென்ற கொல்லாமை கோறல் பிறனை யெல்லாந் தரும். (க)

80

636 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! கொல்லுதலைச் செய்து இழிந்துகின்ற வேடன்கின் கொல்லாமையால் ஏன் உயர்ந்து இவப்புறமுன் எனினர்

அறங்களை யாது எனிக் கொல்லாமை; கோரல், பிறங்களை யெல்லாம் தரும் எனக. பிறங்களை என்றது—பாவச் செயல்கள்.

கோரல் பிறங்களை எல்லாம் தரும்—கொல்லுதல் பாவச்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும்

கொல்லாமையே அறச் செயல்; கொல்லுதல் பாவச்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் என்பாம்.

கொல்லாமை ஒன்றினால் எல்லா அறங்களின் பயனையும் ஒருவன் கொள்ளலாம் என்பது, எல்லா பாவங்களின் பயனையும் கொல்லுதல் ஒன்றே கொடுத்ததுவன்றி என்பதும் கூறியது.

அறம் பாவங்களிவையென தேவர் அருளிய அருமையை இதில் ஆய்ந்து உணர்க. எல்லா அறங்களின் பயனையும் ஒருவன் ஒருங்கே கொள்ளவேண்டுமாயின் கொல்லாமை எனலும் வீரத்ததை அவன் கொள்ளவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

கொல்லுதல் என்னும் திவ்வைய விடுத்ததுக் கொல்லாமை என்னும் நலங்களை ஒருவன் கொள்வானாயின் எல்லா நலங்களையும் அவன் எளிதிலெய்துவான என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வருமை விபுலனபால் உணரப்படும்.

கதை.

விபுலன் என்பவன் ஓர் வேடுவர் மகனின். இமயமலையை அடுத்திருந்த எமசம் எனலும் வளத்திலி ருந்தவன். கொல்லுதல் எனலும் புல்லிய செயலையே கொண்டு உயிர் வாழ்ந்தான். அருள் வள்ளலாகிய அலையதேவர் அப்பெருவனத்தடபுருந்த பொழுது இக்கொடியவனைக் கண்டார். அருள்மக்கொண்டார். கொல்லுதலின் தீமையைப், கொல்லாமையால் எய்தும் நன்மையை

33 -ஊ அதிகாரம் கொல்லாமை. 637

யையும் அவன் உணருமாறு உணர்த்தினார். ஆகழ்வலியால் அலலும் உணர்ந்தான். அன்றமுதல் கொல்லாத வீரதங்கொண்

டான். அகநூல் எல்லா நலங்களுக்கும் கண்டான் முன் தான்
 கொன்றதால் எய்திய தீமைகளெல்லாம் நீங்கின. எல்லா அறங்
 களின் பயனையும் பின் அவன் கொல்லாமை ஒன்றால் எய்தினான்
 கொல்லாமைகைக் கொண்டவன் எல்லா அறங்களையும் ஒருங்கே
 கொண்டவனாவான் என்பதை உலகம் இவன் பாலுணர்ந்தது.
 இதன் விரிவை முனிவரர்கதரில காண்க.

ஆனை யடிரில் அடங்கா அடிரில்லை
 தானதுபோல் திறகிற தன்மைதான்—ஊனுரிரைக்
 கொல்லா அறத்தின் கொழுரிமுற்றே யுள்ளடங்கும்
 எல்லா அறமும் இசைந்து. (பெருந்தேவனார்.)

கொல்லாமையே அறவினையாம் கொல்லுதல் பாவமாம் என்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

322. தண்டார் இயக்கோடன் சத்தன் பகுத்துண்டு
 கொண்டார் மகிழ்வேன குமரேசா—சொண்ட
 பகுத்துண்டு பல்லுரி ரோம்புசல் நாலோர்
 தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை. (2)

இ.—ள்.

குமரேசா! நல்லியக்கோடன் சத்துப்பிரத்தன் என்னும்
 இவர் என் பகுத்துண்டு பகிழ்வற்றார் எனின், பகுத்து உண்டு
 பல் உயிர் ஒப்புதல் நாலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம தலை
 என்க.

பகுத்து உண்டு—உண்பகளைப் பசித்த உயிர்கட்குப் பகுத்
 துக்கொடுத்து உண்டு. வினைக்கேற்ற செயப்படுபொருள் இதில்

வருவிக்கப்பட்டது. பல் உயிர் ஒப்புதல்—பல உயிர்களையும்

638 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பேணல். ஊர்வன நீர்வாழ்வன முதலிய எல்லா வுயிர்களையும்
என்பார் பல் உயிர் என்றார். இதில் முறறும்மை தொக்கது.

எல்லாம் தலை—எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது.

உண்டு ஒப்புதல் எல்லாவற்றினும் தலை என்று கொண்டு
காண்க. பகுத்துக் கொடுக்கவும் பரிசுது ஒம்பவும் காண் திருநா
வாழவேண்டுமா கலால் அவற்றிற்குடைய தனக்குரிய உண்டு என்
பது உற்று நின்றது. ஒப்புதல் இன்றேல் அவள் ஒழுதல நன்று
என்பது குறிப்பு.

தமக்குக் கிடைத்த உணவைப் பசித்தவர்க்குப் பகுத்துக்
கொடுத்து எஞ்சியதை உண்டு பல உயிர்களையும் பாதுகாத்தல்
நூலார் திரட்டிய அறங்களைல்லாவற்றினும் தனையாய அறம்
என்பதாம்.

பசித்த மக்கட்குத் தம் உணவைப் பகுத்து ஊட்டிப் பல் உயிர்
களையும் பரிந்து பேணுவோரே சிறந்த அறமுடையவராய் உயர்
ந்து விளங்குவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வயர்மை
நல்லியக்கோடனிடமும் சத்துப்பிசத்தன்பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

நல்லியக்கோடன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டு
கட்கு முன்னர்த் தொண்டை நாட்டிலிருந்த ஆழி என்னும ஊரி
லிருந்து திருவுடன் விளங்கிய ஒரு குறுநில மன்னன். நல்ல
சிலமுள்ளவன். இரக்கமும், சகையும் இவைபால் இயல்பாகளே
அமைந்திருந்தன. அருவாயடதலை நாட்டு ஓம் இகனும் உரிசை
யான ஊர்கள் பல இருந்தன. ஊரணி நீர்போல ஊர்வன ம் பெ

ருஞ்செல்வம் எல்லா உயிர்களும் இன்புற நின்றது. பாரி, பேசுன, அடிகமரன், நள்ளி முதலிய வள்ளல்கள் எழுவருக்கும் பிற்பட்டவன். பேருபகாரி. அக்காலத்தில் இவனுக்கு ஒப்பான கொடையாளர் ஒருவரும் இல்லை. இவனது அருங்குணங்களுக்கும் பருத்துண்டு உயிரோம்பிய பெருந்தகைமையையும் நல்லூர்

33-ம் அடியாரம் கொள்ளாமல்.

699

நத்தத்தனார் என்னும் புலவாதிலகர் புத்தகத பாடியுள்ளார். தனது சகையாலும், இரக்கத்தாலும் மேலான அறமுடையவன் இவன் மேன்மை பெற்றான். விரிவைச் சிறுபாணுறறுப்பவையில் காண்க.

கெழுசமய் கடந்த எழுவுற்த் தினரீதோள்
எழுவர் பூண்ட சைவச் செந்துகம்
ஒருநான தாங்கிய உரணடை யோன்றள்
களிற்றுத் தழும்கிருந்த கழல்பங்கு திருவடி
பிடிக்கணம் சிதறும் பெயன்மறைத் தடககை
நல்லியக் கோடனை நயநது சென்றேன்
அழிபசி வருத்தர்விடப் பொழிசுவுட்
டறுகட் பூட்கைத் தயங்குமணி மருங்கிற்
சிறுகண் யானையொடு பெருந்தே செய்தி
யாரவண் நின்றும் வருதும் சீகரும
செல்வீராரின் சீர்பல பெறயிர்.

இது, நல்லிபச் கோடனை யணுகிப் பரிசில் பெற்றுடீண்ட பாணொருவன் மற்றொருவனை கோகங்குக் கூழியதெனக் அவன் பருத்துண்டு உயிரோம்பிய திறம் இதுனால் பருகதுணரப்படும்.

கதை 2.

சுத்துப்பிரத்தன் என்பவன் ஓர் உத்தம உணர்வினன். சிலர் வேதியன என்பர். சிலர் இவனை அரசமரபினன் என்பர்.

சுமதி என்னும் மனைவியோடு கூடித் தனியிடமொன்றில் இனிதற வாழ்ந்தான். மிகவும் வறியவன். சுகேசன் என்று இவனுக்கு ஒரு குமரனிருந்தான். அவனும் பருவமெய்திக்கமலை என்னும் ஒரு கன்னியை மணந்தான். தனது உரிமை மனைவியையும் இனிய மகனையும் அருமை மருகியையும் இவனை ஆதரித்து வந்தான். பொருள்பெறு முயற்சியில் புகாமல் அருளையே நாடி நின்றான். அதனால் மிகவும் வறியவனானான். ஆயினும் செம்மையில் வழுவாது நன்மையில் நின்று பல்லுயிரோம்பி இயன்ற அளவில் இல்லறம் புரிந்தான். அரிதின் முயன்று வந்து 640 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆக்கிய வணகைக் காக்கை முதலிய பறவைகளுக்கேனும் ஊட்டியபின்பே இவன் உண்டு மகிழ்வான். ஓர் ஊர்வாயிர்க்கும் இவன் ஓர் ஊர்வாயிர்க்குந் தான். பிறவாயிர்கள் வருந்தக்கண்டால் இவன் உள்ளம்பகைத்துக் கண்ணிர் உருப்பான். பஞ்சகாலமொன்றில் இவன், ஐந்துகாட் படமலி கிடந்தான். ஆரூவதநாள் மாலையில் அரிதாய்க் கிடைக்கப்பெற்ற அரிசிமாவைப் பக்குவஞ்செய்து நாளுக்கு சிறுபாகங்களாகி மனைவி முதல் மூவருக்குங் கொடுத்ததும் உண்ணமுயன்றான். இவனது மனநிலையை உணர் வியம்பி தருமதேவதை ஓர் அநிதீபோல வந்து அருகில் நின்றது. தான் உண்ணாது உட்கொண்ட அகற்கு உவந்து கொடுத்தான். அதுகொண்டு உண்டு பின் காணாதென்றது. மனைவியும் தன்னதை மாறாது கொடுத்தாள். அதுவும் போகாதென்றது. மகனும், மருமியும் உரியதை முறை முறை கொடுத்தார். அனைத்தையும் உண்டு இவரது அருட்குணங்களை வியந்து அவ்வறக் கடவுளும் அகமகிழ்ந்து அகன்றது. இவரனைவரும் அன்றே ஆரூயிர் துறந்தார் பின் பிறவா இன்பம் பெற்று மகிழ்க்கார். பருத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதலே அறங்கொல்லாவற்றாளும் சிறந்ததென்பதை உலகம் இவர் பாலுணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே, மணிமேகலை

உயிர்களைப் பேணுதலே தலைவர் அறமென்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

323. கண்ட பசுவொன்றைக் காப்பாற்ற ஆமகனும்
கொண்டான்பொய் என்னே குமரேசா—கண்டநிந்தர்
ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை என்று. (க.)

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

641

இ—ள்.

குமரேசா! பசு ஒன்றைக் கொடியுறாமல் காக்கும்பொ
ருட்டு ஆபுத்திரனும் என பொய்ப்பை பொருத்தினுள் எனின்,
ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; பொய்யாமை மற்று அதன் பின்
சார நன்று என்க. ஒன்றாக—முதன்மையாக. அதன் பின்
சார—அக்கொல்லாமையின் பின் நிந்த.

எல்லா அறங்களுண்டு சிறந்து முதன்மையாய் இருத்தற்கு
உரியது கொல்லாமையே என்பதும் அதனை அடுத்து நிறைந்த உரிய
து வாய்மையே என்பதும் கூறுவார கொல்லாமை ஒன்றாக நல்
லது; பொய்யாமை அதன்பின்சார நவையு; என்று கூறினார்.
இங்ஙனம் தகுதி கூறியது அவ்விரண்டறங்களை இயல்பு நோக்கி
என்க.

கொல்லாமையே முதன்மையாக நல்லது; பொய்யாமை

அதன் பின்னால்தான் நன்று என்பதாம்.

கொல்லாமை முதுகலாவதாவதும் பொய்யாமை இரண்டாவதாவதும் அறங்களுக்கொன்றான என்பது குறிப்பு. மகசுருள் அரசனும் அமைச்சனுடேகல, அறங்களுள் கொல்லாமையும் வாய்மையும் சிறந்தன என்க.

பொய்யாமை யுடையவன் வேரோர் அறமும் செய்யவே வேண்டாம் எனறும், அஃதொன்றே அறமபுகழ் யாவும் ஒருங்கே உதவுமென்றும், யாம் மெய்யாக்கண்டவற்றுள் வாய்மையோல நல்லதையேது இல்லி என்றும், மேல் அருளி இதில் எல்ல அறங்களினும் கொல்லாமையே நல்லது என்று கூறல்மையுடையானினி, பிறிதோருயிர்க்கு நன்மை பயக்கும் வழி பொய்யாயிருப்பினும் மெய்யாயும், நன்மை பயவாத வழி மெய்யாயினும் பொய்யே யாகியும் இதனைநோக்கி அது திரிந்து நிற்பலால் இதன்பின் சார்ந்து நிற்கவே அது நன்றும் என்றது அமையுமென்க. அறங்கள் பலவினும் வாய்மையே சிறந்தது, அதனினும் கொல்லாமை உயர்ந்தது என்ற அடிகள் அருள்மொழியை இதில் சூய்ந்துணர்க.

112

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

கொல்லாமை ஒன்றையே அறிவுடையார் தலைமையாகக்கொள்ளுவரென்பது, அதனைக் காக்குபொருடநி பொய்யாமை முதலிய உயரறங்களையும் நெகழிவிவர் எனபதும இதில் உணராததப்பட்டன. இவ் உண்மை சூய்த்திரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சூய்த்திரன் தன் தாயை யீழ்த்தயின் பாண்டி நாட்டினுள்ள வயனகரீகரீ எனனும் ஊரின்ருந்த பூதி என்னும் அந்தணன் பரிணயிற்ருது வளரந்துவந்தான். அருள் சிறந்த உள்ளத்தகைய இவன் ஓருநர் தெருவிடைச செலவாங்கால அங்கோர் மறையவன் விட்டில வேள்ளியில கொல்லும்பொருடநி மரீகருட

டித் தொணாந்து வைதகிருக்கும் ஆயினும் கண்டான். கொலை நயிவ வேடநிலர் கொடுமாம் அஞ்சி, வலையிடப்பட்ட மாணியை பாளந், அங்கு அஞ்சினது அகழாசூழ அகன அருந்துயர் தெரிந்து, நஞ்சு க்க்குற்று இவன் நெடுங்கணனிருகுததான. அக்கா' இக்க ஆவை இன்று கொணுளிரவரே! என்று கலங்கி அகனைக் காபாற்றம்பொருட்டுப் பொய்யாத இவனும் பொய்க்கிட எண்ணினான். உள்ளங்கரந்து ஆங்கு ஒர்புடையொழுகின்று எவரும் அறியாதபடி இயல் அகனைக் காந்து சென்றான். சிலர் தொடர்ந்து பினசென்று இவனைபிரித்து இப்பொய்ப்பி களவினை நீ ஏன் டகுத்து பொய்யானது கடிந்து மொழிந்து க்க்குயர் செய்தார். கொல்லாமாண்புடைய இவன் அப்பொலலாதலாகளை கோக்கினான்.

நோவன செய்யன்மீன் டொடிவன கேண்மீன்
 வீடுகில மருங்கிற் படுபுல் ஆங்கு
 நெடுகில மருங்கின் மக்கட் கேல்லாம்
 பிறந்தநாள் தொடும் சிறந்ததன் தீம்பால்
 அறந்தரு கெஞ்சோடு அருள்சார நூட்டும்
 இதனோடு வந்த செற்றம் என்னை
 முதுமறை அந்தணீர் முன்னியது உரைமே?

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

643

என்று இன்னுரை பகர்ந்து எல்லா அறங்களினும் கொல்லாமையே சிறந்தது என்று உரைத்தினான். பொய்பாமைபினும் கொல்லாமையே முதன்மையானதென்று ஆபுத்திரன் அன்று கொண்டிருந்த திண்மையை அனைவரும் கொண்டாடி யகிற்தார். (சீரிசை மலர்: மீமலையில் காண்க.)

கொல்லாமையே எல்லா அறங்களினும் தலையானதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

324.

நாடி மருளசங்கர் நல்லதென்று கொல்லாமை
 கூடி நின்றார் என்னே குமரேசா!—'கடியென்றும்
 நல்லா பெண்பயடுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
 கொல்லாமை சூழும் நெறி. (ச)
 இ—ள்

குமரேசா! மருளசங்கரதேவர் கொல்லாமை ஒன்றே
 நல்லதென்று ஏன் கூடி நின்றார் எனின், நல் ஆறு எனப்பரிந்து
 யாது எனின், யாது ஒன்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறி என்க.

யாதொன்றும்—யாதோடுயிரையும். ஓர்நிஷ்டிரையும் என்
 றபடி. சூழ்தல்—கருதல், வளைதல்.

கொல்லாமை சூழும் நெறி—கொல்லாமை யென்னும் நன்மை
 சூழ்ந்த நெறி. தன்னையுடையானுக்கு நன்மை பயத்தலினை நல்
 ஆறு என்றார்.

கொல்லாமை என்னும் நலஞ்சூழ்ந்த நெறியே பேரின்ப வீட்
 டை அடைதற்கு நேரான நல்ல நெறி என்பதாம்.

கொல்லாமை சூழாத நெறி பொல்லாத நெறி யென்று
 கொள்க. முத்தி நிலத்தைச் சேர்த்தற்கு நல்ல வழி யாது? என்
 பாரை நோக்கி இது கூறியதாகக் காண்க.

81

611

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொல்லா எரிதத்தைக் கொண்டவர்க்கே அழிவில்லாத
 இன்ப வீடு எளிதில் எய்தும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்ட
 டது. இவ்வுண்மை மருளசங்கரர் பால் உணரப்படும.

நிருளசங்கரர் என்பவர் சிறந்த ஒரு ஞான யோகி. பேர
 ருளு—யவர் ஓர்நிவுடைய கொடி செடிகளுக்கும் இவர், கொ
 ளைம செய்தறியார். செற்றத் தீயபற்று பண்பினர். கனி
 காய் சேழங்கு முதலிபவற்றை எவரேணும். கொணர்ந்து உண்ணும்
 படி கொடுப்பின் அவற்றின் உருவமும் அழகும் சிதைபமே என்
 டு இவ்வி அவற்றை உண்ணாது விடுவர். வசவ தேவரது திரும
 னோரிட சுவனடியவர் உண்டு மிசந்த எசசில் இலைகளை சித்கின்ற
 குழியின் கண் அமர்ந்திருந்த பசுவர் மீபாது அதிலுள்ள எச்சிலு
 ணாவச சிந்துண்டு பெரிது உவந்திருப்பர் முதலான இவர் ஒன்
 டுபநிபாப் பிதகர்போல் இருப்பதை அல்லம தேவரறிதது கொல்
 லா நலத்தை இவர் கொண்டிருக்கு மாண்பை எல்லாருக்கும் உண்
 ர்த்தினார் அல்லலயாதும்ன்றி இவர் அழிவில் விடடையடைந்
 தார். கொல்லாமை ருமும் தெரியேய விட்டினை அடைதற்கு நல்
 லெறென்பதை இவர் உலகிலுக்கு உணர்த்தினார். விரிவைப் பிடிபு
 சிவிக் கிலியில் காண்ட.

கொல்லா கிரகமொன்று கொண்டவரே நல்லவா மற்
 டல்லாதார் யாரோ அழியேன் பராபரமே. (தாயுமானவர்)
 கொல்லாமைமே விட்டினை அடைதற்கு நல்ல தெறி என்
 பது இதனால் உறப்பட்டது.

325. பண்டு துறந்தார் பலருள்ளும் புத்தரேன்
 கொண்டார் உயர்வைக் குமரேசா—கொண்ட
 கிலையஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாங் கொலையஞ்சிக்
 கொல்லாமை ரும்வான் தலை.

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

(இ)
 65

குமரேசா! துறந்தார்பலகுள்ளும் புத்தர்மட்டுமொன்றிற்
ந்துகின்றார்களின், நிலை அஞ்சி நீததாரும் எல்லாம், கொலை அஞ்சி
க் கொல்லாமை சூழ்வான் தலை யென்சு சூழ்கல்—என்றுதல்,
மறவாது குறிக்கொள்ளுதலை இங்கு அது குறித்து கின்றது.

பிணி, மூப்பு, இறப்பு முதலிய துன்பங்களெல்லாம் பிறப்பி
ன் கண்ணே அணி அணிபாக அமைந்துள்ளன என்று அதன்
நிலையை அறிந்து அஞ்சுகலே துறந்து அடங்குதற்கு ஏதுவாகு
மாதலால் அம் முறை கருதி நிலை அஞ்சி நீத்தார் என்றார்.

கொல்லாமை சூழ்வான் தலை—கொல்லாமை எனலும் சி
தத்தைக் கொள்வோனே உயர்த்தவன்.

பிறப்பின் நிலைமைபை அஞ்சித் துறந்தவர் எல்லாருள்ளும்
கொலையின் தீமையை அஞ்சித் கொல்லாமைபாய நன்மைபைப்
கொண்டவனே உயர்த்தவன் என்பதாம்.

நிலை அஞ்சுதல் நீத்தலுக்கும், கொலை அஞ்சுதல் கொல்லா
மைக்கும் காரணமாதல் காண்ட. சூழ்வான் என்றார் கருதியும்
பெருமையாம் என்று கருதி.

கொல்லா விரதமுடையவன் இல்லறத்திருப்பினும், துற
தார் எல்லாரினும் அவன் சிறந்தவன் எனினும் அமைபும்.

உலகைத் துறந்தவரெவரினும் கொலையைத் துறந்தவன் சிறந்
தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை புத்தர்
பால் உணரப்படும்.

கதை.

அருள் வள்ளலாகிய புத்தர், அராசைத் துறந்து சிறந்த ஞா
னியாய் அருத் தவம் புரிந்து வேணுவனம் என்னும் தனிபிட
மொன்றில் இனிது அமர்ந்திருந்தார். அங்கிருந்த துறவிடமொ

ல்லாரும் இவரது குண நலங்களையும் கொல்லா மாண்பையும் தெ
646 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

ளிந்த அடி தொழுது அன்பு செய்தார். பின்பு அடியவராயி
னார், அந்நல் பிறைந்த இவரது இனிய மொழிகளால் ஒருநாள் தொ
ள்ளாயிரம் பேர் துறங்களாயினார். பல்வேறிடங்கட்குஞ் சென்
று கொல்லா நலக்கையே கொள்ளும்படி எல்லாருக்குஞ் சொல்
லினார். அனைவரும் இவர் சொல் வழி ஒழுக்கினார். கொல்லாமை
என்னும் நல்லறம் உலக முழுவதும் மிகவும் பரவிடது இவரால்
எவ்வளவும். பல்லாயிரம் துறங்கள் புடைசூழ விளங்கி இரணி
யவழி என்னும் ஆற்றின் கரையில் எண்பதாவது வயதில் தமது
அழகிய திருவுடம்பைத் துறந்து அழிவினப்பத்தை அடைந்தார்.
அக்காலத்தில் அங்குக் குழாமிருந்த நீக்காரனைவரும் நெஞ்சங்
கலங்கி அவரது பிரிவை ஆறாது அலறி அழுகார்.

மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டி.லமால்
என செய்கேம் யாம்

அருளிருத்த திருமொழியால் அறவழக்கங் க்கட்டி.லமால்
என் செய்கேம் யாம்.

பொருளறிந்த அருத்தவத்துப் புாவலரைக் கண்டி.லமால்
என செய்கேம் யாம்

தெருளிருத்த கொல்லாத திருவணையாம் தெரிந்திலமால்
என் செய்கேம் யாம்.

என்று எல்லாரும் புலம்பித் தனித்தார். இவரது திருவுடம்
பை எரித்தபின் எனபையும் சாம்பரையும் தனித் தனி எடுத்ததுச்
சென்று பொதித்துவைத்து ஆலயம்புனைந்து வழிபாடு செய்கனர்.
கொல்லாமை சூழ்வான் எல்லாரினும் தீல என்பதை உலகம்
இவாபால உணர்ந்தது. விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

கொல்லா விராதமுடையவன் எல்லாரினுஞ் சிறத்தவன் என்

326. கொல்லாத நாரையினைக் கூரருள்சேர் நாகனையேன்
கொல்லவில்லை கூற்றம் குமரேசா—நல்லதென்று
கொல்லாமை மேற்கொண்டு டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்
செல்லா துயிருண்ணுந் கூற்று. (30)

இ.—ள்.

குமரேசா! கொல்லாமையை மேற்கொண்ட நாரையின்
மேலும், நாகன்மீதும் கூற்றவன் ஏன் செல்லவில்லை எனின,
கொல்லாமையே மேற்கொண்டு ஒழுகுவானது வாழ்நாள் மேல்
உயிர் உண்ணும் கூற்று, செல்லாது என்க.

மேற்கொண்டு—விரதமாகக் கைக்கொண்டு.

ஒருபிரையும் கொல்லாத பேரறமுடையான் பின் பிறவா
இன்பம் பெறுவனாதலால் அவனது வாழ்நாள் மேல் கூற்றுச்
செல்லாதாயிற்று. கொல்லா நலமுடையவர் கூற்றால் கொல்லப்
படார் என்பது குறிப்பு.

கொல்லாமையை விரதமாக மேற்கொண்டு ஒழுகுவானது
வாழ்நாள் மேல் உயிர் உண்ணுந் கூற்றுச் செல்லாது என்பதாம்.

உயிரை உடம்பிலிருந்து பிரித்துக்கொள்ளும் இயல்பினை
யுடைய கூற்று அதனை உண்டதாகக் கூறியது அவனது துணிவும்
கொடுமையும் தோன்ற எனக, உண்ணுதற்கு உரியதல்லாத உயி
ரை இவ்வனம் குறித்தது உபசாரமாகும்.

உண்டத் குரிய வல்லாப் பொருளை
உண்டன போலக் கூறலும் மரபே. (தொல்காப்பியம்.)

கொல்லாமை என்னும் நல்லறமுடையவர் எம்பய நீங்கி நறி
வின்பத்தை எய்துவரென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை நாராயிட
மும், நாகன்பாலும் காணப்படும்.

148

திருக்குறட் குரோச வெண்பா.

கதை 1.

பண்டொரு காலத்தில் மதுரையம்பதிக்குக் தென்பால்
அடர்க்க வண்டொன்றிருக்கது. அதில் குளிர்த்த நீர் சிலை ஒன்று
விளங்கியிருந்தது. இரையினி மெய்யிற் செங்கால் நாரைஒன்று
அங்குவந்து தனியாகக் கங்கியிருந்தது. முனிவர்கள் அப்பொய்
கையில் புகுந்து தோய்த்து எழுங்கால் அங்குள்ள மீன்களுக்கு
ஊறு ஒன்றும் செய்யாது அவர்கள் உதவி செய்வதை இந் நாரை
கண்டது. நல்லநீவு பிறந்து அன்று முதல் யாகொன்றையும்
கொல்லலாகாதென்று துணிக் தது. மீனாறு துறந்து மெலிந்தது
தளர்க்தது. ஆயினும் ஒன்றையும் கொல்லாது உணாவோடிருந்
து பின் மதுரையைபடைந்து பொற்றாமரை என்னும் நற்றடம்
புகுந்து கொண்ட விரதம் சூலையா திருந்தது. எல்லாம் அறியும்
கூடற்பரமன் அதன் கொல்லா நலத்தை வியந்து அழிவில்லாத
முத்தியை அதற்கு அருளினார். தன் கொல்லா நலததால் கூற்
றைக் கடந்து அந் நாரை எய்திய பேற்றைப் புகழ்த்து அனைவரும்
போற்றி மகிழ்ந்தார். விரிவைத் திருவிளையாடலில் காண்க.

பிரிவறக் கொன்று தின்னும் கடைப்படும் பிறப்புநாரை
வாறுறு தேவராகி வானதொழ இருபபக் கண்டர்
கருதுதீர் என்றும்பொல்லாக் கடையராயினும் கொல்லாமல்
அரணைவந் திப்ப ரேல்வான் ஆள்வதற் கையமின்றே.

(பழைய திருவிளையாடல்.)

கதை 2.

நாகன் என்பவன் தண்டகவனத்திலிருந்த ஒரு வேடுவன். விப்பிராதன் என்றும் இவனுக்கு ஒரு பெயருண்டு. மான், முயல் முதலிய விலங்கினங்களை முதலில் இவன் கொன்று வாழ்ந்தான். ஒருநாள் முற்கல முனிவரைக் கண்டான். அவரையும் கொல்ல வெகுண்டான். அவர், இவனை நோக்கி மக்கட் பிறப்பின் அருமையையும் கொல்லாமையால் எய்தும் நன்மையையும் எளிய நடையில் இனிய மொழிகளால் தெளிய வுணர்த்தினார். அவன்

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

649

உணர்ந்தான். அன்றுமுதல் யாதேதாருயிரையும் கொல்வதில்லை யென்று உறுதி கொண்டான் ஓரறிவுடைய கொடி செடிகளுக்கும் ஊறு செய்யாது இவன் ஒழிக்காதிருந்தான். உடிர்த்த சருடும் தின்னலாகாதென்று உயர்ந்த அருளைக் கொண்டான். இவனது கொல்லா மாண்பை மகிழ்ந்து விராயகப் பெருமான் தோன்றித் தம்போல் தெய்வவுருவை இவன் எய்தும்படி திருவருள் செய்து புருசுண்டி என்று ஒரு பெயரும் தந்தார். கொல்லாமை மீற கொண்டுருந்த இவன் அதன் பயனை அத் தெய்வ வுருவை எய்தி அப் பெயருடன் சிறந்த விளங்கி என்றங் குன்றாத இன்பத்தை அடைந்தான் விரிவை முனிவர்களிடையில் காண்ட.

கொல்லாமை மீறக்கொண்டொழுக்குவார் வாழ்நாள் மேல் உயிருண்ணுங் கூற்றுச் செல்லாது என்பதை உலகம் இவ்வேடன் கண்ணும், அந் நாரையிடமும், உணர்ந்து மகிழ்ந்தது.

கொன்றுமுன் தின்றநாகன் கொல்லாமைமேற்கொண்டன்று நின்றதால் இறவாஇன்பம் நிலைபெறப் பெற்றானம்மா நன்றாய் மக்களித்த நலமுணர் கிலராயந்தோ

கொன்றுபின் கூற்றங்கொல்லக் கும்பிவிழ்ந் தழுந்தலென்னே.
(தனியன்.)

கொல்லாமையுடையவர் கூற்றால் கொல்லப்படார் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

327. நீதிமன்னன் சேயுயிரை நீக்கவஞ்சி ஏன்மைச்சன்
கோதிலுயிர் நீத்தான் குமரேசா—மோதிவந்து
தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்பற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை. (எ)

இ.—ள்.

குமரேசா' மனு நீதிகண்ட சோழனுடைய திருமகனது
உயிரை நீக்குதற்கு அஞ்சி சந்திய சிலன் ஏன் தன் உயிரை நீக்கி
650 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஏன் எனின், தன் உயிரை நீப்பினும், பிறிதோர்இன் உயிரை
நீக்கும் வினையைத் தான் செய்யலாகாதென்க.

தன் உயிர் நீப்பினும்—தன் உயிர் நீக்கிவிடுமாயினும்,
செய்யற்க—செய்யாதுவிடுக.

தன் உயிர் நீக்கினும் பிறிதோர் இன் உயிரை நீக்கும் வினை
யை ஒருவன் செய்யலாகாது என்பதாம்.

மேல், கொல்லாமையை ஒருவன் யாண்டும் விரதமாகக்கொள்
ளவேண்டுமென்றார் ஆயின், உணை விரும்பிக் கொல்லாவிடினும் தன்
னைக் கொல்லவந்ததையாவது கொல்லலாகாதா? என்பார்க்கு இது
கூறியதென்க. இங்ஙனங் கூறியது தன்பாவங் கழிந்தது மறுமை
இன்பத்தை அவன பெறுவன் என்பது கருதி.

உணையே உண்டிவந்த ஒருவன் கொல்லா விரதம்கொள்க என்
றதை உணர்ந்து அதனை உண்ணவில்லையானால் தன் உயிர் போய்
விடுமே! என்றுகூற, 'உன் உயிர் நீக்கினும் பிறிதோர் இன் உயி

ரை அது நிறை உடம்பிலிருந்து சீ கீகாதே" என்று அவனை
கோக்கி இஃது அருளிபடுதெனினும் அமையும்.

தன் உயிர் போனாலும் அறிவுடையார் பிறிதோருயிரைக்
கொல்லார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை
சத்தியசீலன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சத்திய சீலன் என்பவன் மனுச் சோழ மன்னனுடைய
முதல் அமைச்சன். நிறைந்த அருளும், சிறந்த அறிவும் உடை
யவன். பசுவின் கன்றைக் கொன்றதால் தன் மகனைக் கொல்
லும்படி மன்னன் இவனுக்குக் கட்டணாயிட்டான். இவன் அவ
னது இன் உயிரை நீக்குதற்கு நாணித் தன் உயிரையே நீக்கினான்.
இவனது கொல்லா மாண்பையும், மனவுறுதியையும், வியந்து அ
னைவரும் இரங்கினார். இழந்த உயிரை இறைவனருளால் பின்
இவன் எய்தப்பெற்றான், தன் உயிர் சீப்பினும் மேலோர் பிறி

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

651

து ஓர் இன் உயிரை நீக்கார் என்பதை இவன் அன்று உணர்த்தி
நின்றான். (விரிவைப் பெரிய புராணத்தில காண்க.)

என்றும் எவ்வகையானும் பிறிதோருயிரை மேலோர் கொல்
லார் என்பது இஃதனால் கூறப்பட்டது.

328. கொன்றசெய்யும் வேள்வி கொடி தென்றேன் கும்பமுனி
குன்ற வுரைத்தார் குமரேசா—என மமே
நன்றுகும் ஆக்கம் பெரிதெனினுஞ் சானேரோர்க்குக்
கொன்றுகும் ஆக்கக் கடை.

(அ)

இ—ள.

குமரேசா! கொலைபுரிந்து வேள்விசெய்தல் திதென்று

அக்கநயனர் என் அனைய கூற்றினா எனின், நன்று ஆகும் ஆக்கம் பெரிது ஆம எனினும் சாண்டோரா நகர்த் கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை என்க.

செல்வம் உயர்க்க கலங்கி உலவாதும் ஆகலால் அது நன்றும் எனினும் அடைபெறாது உயர்க்க இனி, நன்மையும் ஆகும் ஆக்கமும் பெரிதாம் எனினும் உலவாது.

சொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை—கொல்வதால் உண்டாகின்ற செல்வம் கிழானது

கொன்றும் ஆக்கம் என்றது வேள்வியால் எய்தும் செல்வத்தை. அதல் கொலைகளை கலந்திருக்கலால் சாண்டோரா அதனை விருமபா எனபது கருத்து.

இன்பமிகும் செல்வம் பெரிதாம் எனினும் கொல்வதால் வரும் செல்வம் மேலோர்க்கு இழிவாம் எனபதாம்.

வேள்வி செய்யின், நன்மையுண்டாகும், ஆக்கமும் பெரிதாம் என்றாலும் கொலைபுறுகினை என்று அருளுடை அறவேரார் அதனைப் புரியார் எனபது கருத்து.

652 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆடு, பசு, குதிரைகளுள் ஒன்றைக் கொன்று அதன் வயிற்றுக்குள் இருக்கும் வலியை எய்தும் வெள்ளிய நிணம் ஒன்றை எடுத்தது ஒமத் தாயில மடுக்கது இத்தனை நோக்கி மந்திரா புரியின் இன்பமாகும் அறக்கச் செல்வம் எய்தலாம் என்று விதித்திருப்பினும், பிறவுயிரகையும தம் உயிர்போல் பேணும் அருளுடையார் அச் கொலை வினையால் எய்தும் அவ் ஆக்கத்தை வெறுத்து இசும் வராசலால், 'சான்றோர்க்குத் கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை' என்றார். சான்றோர்க்குக் கடை என்றதனால் அதனைத் தலை என்று கொள்வோரின் நிலை காணலமையும்.

தன் உயிர் நீப்பினும், பிறிதோர் இன் உயிர் நீக்கும் வினை செய்யற்க என்று மேற்கூறியதை நோக்கி, வேள்விகடை செய்தலாடென்று விதித்துள்ளதே எனின், அவ்விதி நழில் இன்பத்தை

எய்த வரும்படி பேரறிவாளர்க்கு கிலக்காமென்று இதில் உணர்த்தினாரென்க.

எண்பதினாயிரம் வெண் பொற்காசு பெறத்தக்க நன்முத்து ஒன்று இச்சிப்பியில் உள்ளது; இதனைச் சிதைத்து நீ அதனை எடுத்துக்கொள்க என்று சித்தா ஒருவர் ஒருநாள் புத்தாபால கொடுத்தார். அவர், “அந்தோ! இந்தக் கொலை கிணியால் அந்தமில் இனபத்து அர்ப்பில் வீடு எனக்கு வருவதாயினும் யான் அதனை வேண்டேன” என்று அருளுடன் அகன்றார். இப்பெரியாரது கருணைப்பண்பு ஈண்டு அதுவும் இவ்வமையத்து மிகவும் கருதத்தக்கது. இவ்வமையம் என்றது 1926 மார்ச்சில் இவ்வூரில் முதலுட்கட்டை நிழ்த்த காலத்தை என்க.

பெருலந்தருவதாயினும் ஒருயிரைக் கொல்லுந் திமையை உயர்ந்தோர் கொள்ளார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை அகத்தியர்பால் அறியப்படும்.

கதை

முன்னொருகாலத்தில் முனிவரும் பிறரும் குழும் ஒரு பெருவேள்வி செய்ய விரும்பி ஆடு ஒன்றை அங்குக் கொண்டீர்தார்.

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

33

அசத்தியர் கண்டார். ஐயகோ உயிர் கொலை நினை என்று மறுத்தார். அசம்கொண்டு அருமகம் புரிசு என்று வேகத்தில் கூறியுள்ளதே என்று அவரனைவரும் கூறினார். அசம என்பது ஆடையும முன்று ஆண்டின் கெல்லையும் குறிக்கும் இன்பொருளொரு சொல். அம்முலவாண்டு கெல்லே வேதத்திலுள்ள அசம் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் இவ் உண்மையை உணராமல் ஏன் படுகொலை புரிந்து கெடுகின்றீர்கள் என்று பரிந்து உணர்த்தி அவ் ஆட்டினை அகற்றித் தாங்க கூறிப்பவாதே வேள்வியை முடித்துவிடதினைக் கொண்டே அமரருக்கு அகியவர்தார். கொலை வினை நிகழாமல் செய்யும் வேள்வியே கலைமையான தென்று மலைவறக் கூறி அனைவரும் நலமுற அருள்புரிந்தவன்றார். கொன்று

ஆகும் ஆக்கம், சான்றோர்க்கும் கடையாய் என்பதை அன்று உலகம் அகத்தியர்பால் உணர்ந்தது. வீரிவை! பாரதத்தில் காண்க.

கொலையால் வருஞ் செல்வம் பெரிதாமாயினும் பெரியோர் அதனை விரும்பார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

329. பண்டு பராசர்தம் பாலரையும் ஈனரென்றேன்
கொண்டார் கொலையால் குமரோசா—கொண்ட
கொலைவீணைய ராகிய மாக்கள் புலைவீணையர்
புன்மை தெரிவா ரகத்து. (கூ)

இ—ர்.

குமரோசா! தம்முடைய மக்களையும் கொலை வீணையால் ஈனரென்று பராசரர் ஏன் பழித்தார் எனின், கொலை வீணையராகிய மாக்கள் புன்மை தெரிவார் அகத்து புலை வீணையர் என்க.

கொலை வீணையர்—கொலைத் தொழிலை யுடையவர்.

புலை வீணையர்— அக் கொலையால் வரும் ஊனைத் தின்னும் இழிவீணையுடையவர்.

654 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

மாக்கள் என்றா மக்கள் அறிவு பாழ்போனமெனின். பிற வுரிசையும் தம உயிர் போல பேணி ஸ்ரீமுக்துவோரே மக்களாவார் என்க.

புன்மை தெரிவார் அகத்து—இழிவீணைத் தெரிவார் கொஞ்சத்தில்.

கொலைத் தொழிலினராகிய மாக்கர், அறிவுடையார் மனத்தில் புலைத் தொழிலினராக மகிழ்க்பாடுவாரென்பதாகம்.

பிறவுயிர்களை அடவின்றிக் கிதாஸ்துவாகின்ற வழியின் இந்

வை உணர்கின்றவரே உயர்ந்தவரென்பதும், அவரவ்வார் அக் கொலையாளரைப் புலையொன்று இகழ்ந்து தள்ளும் என்பதும் கூறுவார், “புன்மை தெரிவார் அகத்துப் புலையினையார்” என்றார்.

ஆயிரிந்துக் கின்று வந்துவார ராகிப் புலையர் என்றும், ஆறாயிர்களைக் கொன்று திரிவாரும், வேறு உணர்களைக் தின்று மகிழ்வோரும், கன்மப் புலையொன்றும் வேறுபாடு காண்க.

கொலை வினையாளரைக் கன்ம சண்டாளர் என்று கருதவேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறப்பால் உயர்த்தவராயினும், கொலைத் தொழிலைப் புரிவ ரோல் ஈனர்களென்று அறிவுடையோரால் அவர் இழிக்கப்படுவ ரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை தத்தன் முத லிய அறுவர்பால் காணப்படும.

கதை.

தத்தன், அளத்தன், சதுமுதன், நந்தி, பருதி, மாலி என் னும் இவ் அறுவரும் பராசர முனிவருடைய புதல்வர்கள். இச் சிறுவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒருநாள் சரவணப் பெய்கையை அணுகி வினையாடினர். நீரில் பாய்ந்து நீந்தியும் மலர் பல கொய்து மகிழ்ந்தும் உலவினர். தவளை முதலிய நீர்வா முயிர்களை இரக்கமின்றி எறிந்து கொன்றார். அதன்பின் அதிலு ள்ள மீன்களைப் பிடித்துக் கோரைப் புல்லிற் கோத்துக் குதித்

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

855

துத் திரிந்தார். அவ்வமையம் பராசர முனிவர் அங்கு நீராட வந்தார். குழந்தைகள் செய்த கொலை வினையைக் கண்டார். உளக் கலங்கினார். நல்ல மரபிற் பிறந்திருத்தும் இப் பொல்லாத செயல்களைப் புரிந்தீர் ஆதலால் ஈன மீன்களாகி நீர்வளைவிற்கும் இழிந்து தொலைமின் என்று சினந்து மொழிந்தார். அவரும் அவ்வாறே ஆகி யுழன்றார். உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றியும் தாம் புரிந்த கொலை வினையால் இழிந்து கொந்தார். கொலை வினையா கிய மாக்கள் புன்மை தெரிவார் அகத்துப் புலை வினையராவர் என்

பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கருதபுராணத்
தில் காண்க.

கொலைரிலான் உதவும்அன்னம் கூறிற்பே ரமுதமாகும்
கொலைபுளான் உதவும்ன்னம் கூறில்வல் விடமதாகும்
புலையர்தம் மணியிலுண்போன் புலையனா மாறுபோலக்
கொலையர்தம் மணியிலுண்போன் கொலைஞனையாவனன்றே.
(பதிவிளக்கம்.)

கொலை வினையாளரைக் கன்ம சண்டாளர் என்று அறிவேவர்
கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

330. பண்டு கவந்தன் பழியுடம்பும் தீவாழ்வும்
கொண்டுழந்தான் என்னே குமரேசா—கொண்ட
உயிருடம்பி நீக்கியா ரென்ப செயிருடம்பிற்
செல்லாதீ வாழ்க்கை யவர். (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! கவந்தன் பழி உடம்பும் இழி வாழ்வும்
கொண்டு ஏன் உழந்தான் எனின், செயிர் உடம்பில் செல்லாதீ
வாழ்க்கை யவர் உயிர் உடம்பில் நீக்கியார் என்பர் என்க.

செயிர் உடம்பு—குற்றமான உடம்பு: அஃதாவது உறுப்புக்
குறைவும் நோயும் உடையது.

செல்லாதீ வாழ்க்கை குமரேச வெண்பா.

செல்லாதீ வாழ்க்கை—இனிது நடவாத கொடிய வாழ்க்
கை; என்றது வறுமையும் சிறுமையும் மலிந்த வாழ்க்கையை.

பிணி திரப்பிய பழி யுடம்பும் வறுமை மிகுந்த இழி வாழ்க்
கையும் உடையாரை உயிரகளை உடம்பில் நீன்று நீக்கினகொடிய
வரென்று பெரியோர் மொழிவர் என்பதாம்.

மேல், கொலைவினையரைக் கண்டப்புலையர் என்று கருகவேவர்

டும் எனறார் இதில், அவர் பின்பிரப்பில் இயல்பாகவே புலையாவர்
என்றார். முற பிறப்பில் உயிர்களைக் கொன்றவா பிற பிறப்பில்
தொழு நோய் தழுவி ய பழிபுடமபும் அழிந்துயர் மிகுந்த இழி
வாழ்க்கையும் அடைந்து வருகதுவர் என்பது கருத்து.

கொலைவினைபால் வறுமையும் நோயும் தொடருமாதலால்
அதனை ஒருவன் அறவே ஒழிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

ஊன உடம்பும், ஈன வாழ்க்கையும் கொலை வினைபாளர்க்கு
உளவாம என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணம் கவர்
தன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கவந்தன் என்பவன் தண்டகவனத்திலிருந்த ஓர் அரசன்
இவன், முற பிறப்பில் தனு என்னும் பெயரிடையுடைய ஒரு கார்
தருவனாரிருந்தான். மிக்க செருக்குடையவன். உயிர்களை இரக்
கின்னறிக் கொன்றான். விலங்கினங் களுக்கும் மக்களுக்கும்
இவன் வெந்தயர் செய்தான். தூல சிரசு என்னும் முனிவருக்
கும் நனிதயர் புரிந்தான். அவர், இவனை அரசக்கனாகச் சபித்
தார். அவ்வளமேடாகி ஆருயிர்களைக் கொன்று தின்று திரிந்
தான். இவன் கொடுமையை யறிந்து சினந்து இந்திரன் தன்
குலிசத்தால் இவன் தலையில் புடைத்தான். அதனால் இவன்
தலை உடலில் புகுந்தது. அன்றுமுதல் இவனுக்குக் கவந்தன்
என்று பெயர் வந்தது. தலையில்லாத குறை உடலுக்குக் கவர்
தம் என்று பெயர். எழுந்து திரிதற்கு இயல்பில்லாத ஈன வுடம்
புடன் தண்டக வனத்தில் கிடந்து கண்ட வுயிர்களைக் கைக்கொ

33-ம் அதிகாரம் கொலையாமை

ண்டு தின்று தயங்கியிருந்தான். உயிர்களை உடம்பில் நின்று கிக்
கினவர்க்கு செயி உடம்பும் தி வாழ்க்கையும் உளவாம என்பதை

உலகம் இவ்வாறல் உணர்ந்தது. இராம இலக்குவரால் இவன் சரபம் நீங்கிப் பிணமேனமை எய்தினான். விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

கொலை வினையாளர்க்கு இழி பிறப்பும் ஈன வாழ்க்கையும் எய்தும் எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

சிலையினன் மாக்கள்கொன்று செழுங்கடல் வேட்டமாடி வலைரினால் மீன்கள்வாரி வாழுவிரும் கூற்றமான் கொலைநரகக் குமபிதனனுட் கொழுந்தழ லழத்தியிட்டு நலிகுவர் காளுநொளும் நரகரை நாமவேலாய். (1)
வயிரமுள் சிரைத்துநீண்ட வார்தினை யிலவமேற்றி செரிநிற்றி மடுப்பர்கீழாற் செனனுனைக் கழுவிவேற்றி மயிருநென் றுகவாங்கி வகைதகைத திவ்வம்னனா உயிரைப்பே துறுததுமாந்தர் உயிரைப்பே துறுக்குமாறே (2)
(சீவகசுந்தாமணி)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

கொல்லாமையே அறவினையாகும். கொல்லுதல் எல்லாப் பாவங்களையும் கொடுக்கும். உயிர்களைப் பேணுகலே தலையாய அறம். எல்லா அறங்களினும் சிறந்து முதலில் சிற்றற்குரியது கொல்லாமையே. எல்லையிலாத இனப் விடடைதற்குக் கொல்லாமை ஒன்றே நல்ல நெறியாம். துறந்தவரெவரினும் கொல்லாமையுடையவரே சிறந்தவராவர். கொல்லாவிருதியர் மேல் கூற்று வன் செல்லான். தன் உயிர் சீங்கினும் யிறவுயிரைத் தான் நீக்கலாகாது. கொலையால் வரும் செல்வம் பெரிதாமாயினும் அதனைப் பெரியோர் கொள்ளார். கொலை வினையாளரைக் கனம் சண்டாள ரென்றே கருதவேண்டும். அதனையுடையவர் ஊன உடம்பும் ஈன வாழ்க்கையும் எய்தி உழல்வார்.

௩௩-வது கொல்லாமை முற்றிற்று.

நா-ம் அதிகாரம் நிவஸயாமை.

அஃ ருத்ததோற்ற முடையனயாவும் நிலையா என்னும் உண்மை. கொல்லா விரதத்தைக் குறிக்கொண்டொழுக்கிய நல்லறிவாளர்களே இவ்வண்மை இனிது புலனாம் ஆதலால் இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

331. கொண்டவுடல் நிற்குமென்ற கோரக்கர் சிசிழந்து
கொண்டரா இழிவேண் குமரேசா—கண்டறிந்தும்
நிலலாதவற்றை நிலையின என்றுணரும்
புலலறி வரண்மை கடை. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! தனது உடல் என்றும் நிலைவிற்கும் என்று துணிவுகொண்டிருந்த கோரக்கர் ஏன் அதனால் இழிவுகொண்டாரா எனின, நிலலாதவற்றை நிலையின என்று உணரும் புலலறி வரண்மை கடை என்க.

நிலலாதவற்றை—நிலையிலாத பொருள்களை.

நிலையின என்று உணரும்—நிலையுடையன என்று கருதுகின்ற. புல் அறிவு ஆண்மை கடை—புல்லிய அறிவினை ஆளுந் தன்மை இழிவானது. தனனை யுடையனைக் கீழ்மைப்படுத்து மாதலால் அது கடையாயிற்று. தான மயங்கி அறிந்ததையே மெய் என்று துணிந்து அது முனைந்து நிற்குமெனபது ஆண்மைத் தொடர்பால் அறியப்படும்.

நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையுடையன என்று கருது
கின்ற புல்லிய அறிவுடைமை அறிவோர்க்கு இழிவாம் என்பதாம்.

அநித்தமான யார்கை முதலியவற்றை நித்தமென்று கருதி
அவற்றின் மேல் பற்று வைப்போர் முடிவில் குற்றமே கண்டு
குலைந்து தாழ்வாதலால் “புல்லறி வான்மை கடை” என்றார்.

34-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

659

புல்லறிவு இழுக்கே பயக்குமாதலால் அதனை ஒருவன் ஒழி
க்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு. பொருள்களின் இயல்பை மயலற
உணரும் நல்லறிவுதலையானதால் புல்லறிவு கடை எனப்பட்டது.

நிலையில்லாத இயல்பினை யுடைய உடம்பு முதலியவற்றை
நிலைபிற்குமென்று கருதிக் களிப்பவர் சிறுமைப் படுவர் என்பது
கருத்து. இவ்வண்ணமை கோரக்கூர்பால் காணப்படும்.

கதை.

: கோரக்கூர் என்பவர் சயிலமலைச் சாரலிவிருந்து காய சித்தி
செய்துகொண்டு வந்த ஒரு யோக சித்தர். இவர், தமது சித்தின்
இயல்பால் எவ்வகையானும் சிதைவுறுதலடி உடல் வலி பெற்றி
ருந்தார். அதனால் என்றும் அது நிலைபெறுமென்று நம்பியிருந்
தார். இவரது புல்லறிவாண்மையைப் போக்குதற்கு நல்லறிவா
ளராகிய அல்லம தேவர் ஒரு நாள் இவர்பால் வந்தார். சிறிது
பேழ்த்த வினாவினார். சித்தர், என் உடல் என்றும் அழியாது
நின்று நிலவும் எனினார். மின்னின் நிலையில மன் உயிர் யாக்கைகள்
என்னும் மெய்யமையை நீர் இன்னும் உணர்கிலீர்போலுமென்று
அல்லமர் புன்னகை செய்தார். யாது கூறினும் அவர் வாத மீறி

லா. அதன்பின், காணப்படுகின்ற பொருள்களின் மூலகாரணக் களைபும், அவை யாவும் அழியும் இயல்பின என்னும் உண்மையையும், கிண்ணில் எறிந்த கல் மண்ணில் விழுதல் தப்பாதவாறுபோல் தோற்றமுடையன யாவும் தொலையும் என்னும் தன்மையையும் அவர் உணர்ந்து தெளியுமாறு உணர்த்தினார். சித்தர் உணர்ந்தார். நிலைநிலைநிலை என்று இதுவரை தாம் நினைந்து வந்தது இழிந்ததென்று தெளிந்து நெடுநாண்டொண்டார், உடற்பற்று அற்று உயர் வீடுபெய்தினார். (கிரிவைக் கோரக்கர் கதிரியில் கரண்க.)

பிறந்த ஆகமொன் றிறந்திடாப் பெருமையும் உடைத்தோ
எறிந்த வான்கிலை வீழ்ந்திடா திருப்பதிவ் கில்லை
செறிந்த காரியம் என்பதென் றாயினுஞ் சிதையும்
இறந்திடா துகர ரணமெனப் படுவதே யென்றும். (1)

83

660 திருக்குறட குமரேச வெண்பா.
மருந்தினுடல் நித்தமா மென்றீ வகுத்த
திருந்து வாழுகாட பன்மன்கொண் டவறி வேறில்லை
பொருந்தி நீ யுடல் அழிந்திடாதென்பது பொருந்தா
தருந்தவா! இனி வீடுவேண் டென்றனன் னுயன். (2)

இவை, கோரக்கரை நோக்கி அல்லமரஞ்சியன.
நிலையிலாததை நிலையென உணர்தல் அறிவோர்க்கு இழி
வாமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

332. வென்றியிசு குர்முதலோர் மேலான செல்வமெல்லாம்
குன்றியேன் போன குமரேசா—குன்றாத
கூத்தாட்டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிர் தறறு. (உ)

இ—ள்

குமரேசர்! சூரபனமன், இராவணன், முதலியபேரரசர் பெருஞ் செல்வமெல்லாம், ஆன் சிகையாமல் போயின எனின், பெருஞ் செல்வம், கூத்தாட்டு அலைக்குழாத்து அற்றே; அதன் போக்கும், அது விளிந்தற்று என்க.

கூத்தாட்டு அலை என்றது நாடகசாலைவய. குழாய்-கூட்டம்.

அது விளிந்தற்று—அக் கூட்டம் போயினாற்போலும்.

ஆங்காலத்தில் ஒருவனுக்குப் பெருஞ் செல்வம் வருவது எதுபோல்வதெனின் கூத்தாடுகின்ற இடத்தில் கூட்டம் கூடுவது போலும் என்பார், 'பெருஞ் செல்வம் கூத்தாட்டு அலைக் குழாத்து அற்றே' என்றுர்.

தான் இருந்ததற்குரிய காரணம் இருக்கும்வரையுமே செல்வம் நிற்கும் எனபதை உவமை உணர்த்திநின்றது.

ஒருவனிடம் பெரிய செல்வம் வந்து சேர்தல், கூத்தாடுகின்ற அரங்கின்கண் கூட்டம் வந்து சேர்தல்போலும்; அச்

34-ம் அதிகாரம் சிகையாமை.

661

செல்வம் குலைந்து போதல் அக் கூட்டம் கலைந்து போதல் போலும் என்பதாம்.

ஆங்காலத்தில் செல்வம் ஒருவன் பால் பல வழிகளானும் வந்து சேர்ந்து பின் போங் காலத்தில் அவனைவிட்டு ஒருங்கே அது போய்விடுமாதலால் அறிவுடையார் அதனை சிகையென்று கருதலாகாதென்பது கருத்து.

மேல், சில்லாதவற்றை சிலையென்றுணர்தல் புல்லறிவிவன்றார்; இதில், அந்சிகையாத ஒன்றின சிலைமையை உவமைபால் விளக்கினார்.

செல்வம் என்றும் சிலைத்திராதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சூரபன்பன் கண்ணும், இராவணன்பா

கதை 1.

அண்டமாயிரத் தெட்டையும் தனிபர சாட்சி
கொண்டு வைகின் குலத்திரும் அமர் தங் குழுவைத்
தொண்டுகொண்டனயாவர்வந்தெதிர்க்கினுந்தொலியேன்
உண்டுகொல் இவண் எனக்குநே ராகவே ஒருவர்.

என்ற இறுமாந்திருந்த ரூபன்மனது பெருஞ் செல்வ
மும் முடிவில் அவனைப்பகன்று சென்றது.

கதை 2.

இலங்கையர் வேந்தனாகிய இராவணன் பதினாயிரம் ஆண்
டுகள் அருந்தவம புரிந்து அதன் பயனாகப் பல்வகைப்பட்ட செல்
வங்களும் தாமே வந்து தன் பால் படிந்து நிற்கப் பெற்றான். முடி
வில் அனைத்தும் ஒருங்கே இழந்து தானும் அழிந்தான்.

மாமடங்கலும் கற்பகம் மலையெலாங் கணகம்
அரமடந்தையர் சிலதியர் அகக்கியர்க் கமரர்
உரமடங்கிவர் துழையரா யுழல்பவரொருவர்
தாமடங்குல தன்றிது தவஞ்செய்த தவமால்.

662

திருக்குறட் குமரேச வெண்படி.
மரகதத்தினும் மற்றள மணியினும் வளைந்த
குரகதத்தடந் தேரீனம் அவையையில் கொட்டில்
இரவி வெள்கதின் றிமைக்கின்ற இயற்கையவென்றால்
நரகம் ஒக்குமால் நன்னெடுந் துறக்கமிந் நகர்க்கு.

என்னும்படி சிறந்து விளங்கிய இலங்கைச் செல்வமும் பின்
கிதைந்து தொலைந்தது.

புலைமேலுஞ் செலற்கொத்துப் பொதுகின்ற செல்வத்தின்

புன்மைத் தன்மை

நிலைமேலும் இனியுண்டோ நீர்மேலைக் கே1லரிமனும்

நிலைமைத் தன்றே
 தலைமேலுந் தோண்மேலும் தடமுதுகிற் படர்புயத்தும்
 தாவி யேறி
 மலைமேனின் ருடினபோல் ஆயுனவால் வானரங்கள்
 வரம்பிலாத.

தன் பெருஞ் செல்வத்தை யிழந்து இராவணன் இறந்து
 பட்டபோது இது கூறியதென்க. செல்வம் கூத்தட்டுகூட்டம்
 போல் திரண்டுவந்து பின் சிதைத்துபோம் என்பதை உலகம்
 இவர்பா லுணர்ந்தது. விரிவை இவர் சரிதைகவி லுணர்சு.
 செல்வம் என்றும் நிலையாதென்பது இரணல் கூறப்பட்டது.

333. தண்டார்க் கலயனார் தாலிகிற்றும் ஆங்கறமே
 கொண்டுசெய்தார் என்னே குமரேசா—மண்டியென்றும்
 அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
 அற்குப ஆங்கே செயல். (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! குங்குவிபக் கலயனார் தாலியை கிற்றும் ஏன்
 அப்பொழுதே அறத்தைச் செய்தார் எனின், செல்வம் அற்கா
 இயல்பிற்று அது பெற்றால் அற்குப ஆங்கே செயல் என்க.
 34-ம் அதிகாரம் நிலையாமை. R63

அற்கா—நிலையில்லாத. அற்குப—நிலைநிற்கின்ற
 செயல் என்பது இங்கு உடன்பாட்டு வியங்கோளாய் நின்றது.
 அற்கா என்றது அல்கல் என்னும் வினையடியாப் பிறந்த எதிர்
 மறைப் பெயரொச்சம். அல்கல் என்பது நிலைததல், தக்கல்,
 சுருங்கல்லை உணர்த்தும்
 செல்வம் அற்கா இயல்பிற்று— செல்வம் நிலையாத இயல்
 பிணையுடையது. அற்குப என்றது நிலையான அறங்களை.

செல்வம் நிலைத்து நில்லாத இயல்பினையுடைத்து; அதனைப் பெற்றால் நிகையுடைய அறங்களை அப்பொழுதே செய்து என்பதாம்.

கூத்தாடிக் கூட்டம்போல் செல்வம் விரைவில் நீங்குமென்று மேலுரைத்தார்; அது நீங்குகிறமுன்னே அதனால் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதை இதில் உணர்த்தி அருளிஞர், நிலையில்லாத பொருள் தம் கையில் எய்தப் பெற்றால் உடனே நிலைநிற்கின்ற அறங்களை அதனால் அறிவுடையார் செய்து கொள்வதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கலயஞர் பால் உணரப்படுகிறார்.

கதை.

கலயஞர் என்பவர் சோழ நாட்டிலே திருக்கடலூர் என்னுந் தலத்திலே, வேதியர் குலத்திலே பிறந்தவர். சிறந்த செல்வமுடையவர். சிறவுயிர்களையுந் தம் உயிர் போல் எண்ணிப் பேணுந் தண்ணரியுடையவர். இவர் அத்தலத்தில் விளங்கும் திருக்கோவிலுட் சென்று நாளும் வாசனைத் தூபம் இட்டு ஈசனைப் போற்றிவந்தார். உயிர்கள் மாட்டு ஆரநுளும், பரமன் மாட்டுப் பேதன் பும் கொண்டு ஒழுக்கிவருங்கால் இவர், செல்வந்தேய வற்றமை மிக் கது, அதனால் மிக வருத்தினார். ஆயினும், உயிர்களுக்குச் செய்யும் உதவியினும் பரமனுக்குப்பிரியும் பணியினும் சிறிதும் குறைந்தினார். குடும்பத்தோடு இரண்டு காட்களாய் பட்டினி கிடந்தார்.

664

திருக்குறட் குரோச வெண்பா.

முன்றும் நாள் தமது அருமை மனைவியா பெரிதும் இரங்கித் தாழியை எடுத்து உணவுப் பொருள்கள் வாங்கி வருமபடி இவர் கையில் கொடுத்தார். இவரும் அதனைக் கொண்டு சென்றார். செல்லுங்கால் ஒரு வணிகன் கொண்டு வந்துள்ள குங்கிலியப்பொதியை இடையே கண்டார். நிலையாத உடம்பைப் பேணுகவெனும்

நிலையுள்ள அறத்தைப் பேணுகலே நலம் என்று துணிக்கார். சச
 னுக்குத் தூபம் இடுதற்கு மிகவும் இனிதாமென்று மகிழ்ந்து அவ்
 வாசனைப் பொருளையே வாங்கினார். நிலை நிலைத இயல்பினையு
 டைய செல்வம் தம் கையில் எய்கப் பெற்றால் அறிவுடையார்
 அது கொண்டு நிலையான அறங்களையே செய்துகொள்வர் என்
 பதை இவர் அன்று உணர்த்தி நின்றார். மங்கியங் கொடுத்ததுக்
 குங்கியங் கொண்டதால் அன்றுமுதல் இவர் குங்கியங் கலய
 னார் என்று கூறப்பட்டார். அற்கா இயல்பினவான செல்வம்
 அமையப்பெற்றால் அறிவோர் அப்பொழுதே அதனால் அறத்தைச்
 செய்வரென்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப்பெரிய
 புராணத்தில் காண்க.

முல்லை முகைசெரிக்தாற் போன்றினிய பாலடிசில் மசுனிமேந்த
 நல்ல கருணையால் நாளவாயும் பொற்கலத்து நயத்துண்டார்கள்
 அல்லலடைய அடகிடுமின் ஒட்டகத்தென் நயில்வார்க் கண்டும்
 செல்வம் நமரங்காள் வினையன்மின் செய்தவமே நினைமின்கண்டார்.
 சீவக சிந்தாமணி.

செல்வம் நிலைத ஆதலால் உடனே அதனால் அறஞ் செய்
 தல்வேண்டுமென்பது இனால் கூறப்பட்டது.

334. மாசிக் உரோமமுனி வாழ்நாள் நனிபெற்றுத்
 கூசினரோன் வாழக் குமரேசா—நேசமுறும்
 நானென ஒன்றழோந் காட்டி யுயிரீரும்
 வாள் துணர்வார்ப் பெறின்,

* 31-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

(ச)
 865

குமரேசர்! உரோமமுனி நீண்ட ஆயுள் நாளைப் பெற்றிருந்தும் ஏன் வாழ்கற்கு நாணிஞர் எனின், நாள் ஏன ஒன்று போல் காட்டி உயிரை நமர்வான் அஃது உணர்வார்ப் பெறினென்க. நர்தல்—அரிதல், பிளத்தல்.

நாள் என்றது பகல் இரவு என்று கதிரவனால் சுணிக்கப்பட்ட காலக் கூறு பாட்டை. நாள் என—நாளென்று.

ஒன்றுபோல் காட்டி—ஒரு பொருள்போல் காட்டி.

உயிர் நரும் வான்—உயிரை சர்கின்ற வானாயுள்ள ந உயிரானது சரப்பதியதொரு பொருளானறுபினும் அஃது உற்று திற்கும் உடம்பைப்பிரித்தலால் நாள் அதனை நரும என்றார்.

அஃது உணர்வார்ப் பெறின—அவ் உண்மையை உணர்வார் உளராயின். பெறின என்றது அவ் உணர்வரின் அருமையை உணர்த்தி நின்றது. அஃது என்னுள் குற்றியலுதரம் செய்யுள் நோக்கி அதுவென நின்றது.

நாளென்று காலவரைடறையாகிய ஒரு பொருள் போல் தன்னைக்காட்டி. உயிரை சர்கின்ற வானாயுள்ளது அவ் உண்மையை உணர்வார் உளராயின் என்பதாம்.

உணர்வுடைவார் வீழ் நாள் பாடாமல் நாளும் நன்றே ஆற்றுவர்; உணர்விலலாதவர் பொழுதைப் பழுதே போக்கி முடிவில் இழியே அடைவர் என்பது குறிப்பு.

நாளானது வெளித் தோற்றத்தில் ஒரு கால அளவைபோல் காணப்பட்டினும், உண்மையில் உயிர்களை அரிந்துகொண்டிருக்கின்ற வாளாகவே உள்ளது; ஆதலால் அதன் கழிவை தும்

அழிவெனக் கருதி அழிவினின்பத்தை அடைதற்குரிய வழிகளை
அது கழியுமுன் தேடிமின என்று உணர்வுடை மக்களை நோக்கி
இஃதுணர்ந்திப்பதென்க.

666

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாக உணர்வோர் உணர்வ
ரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை உரோம
முனிவர் பால் உணரப்படும்

கதை.

உரோமமுனிவர் என்பவர் புகண்ட முனிவருடைய புதல்
வர். அருகதவமுடையவர். இவர் உடம்பு முழுமதும் நீண்ட மயிர்
கள் அடர்ந்திருந்தமையால் இவருக்கு இப்பெயர் வந்தது. முற்
றக் தறந்தவர். நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றிருந்தும் ஒன்றினிடத்
தும் பற்றி லலாமல் திசையாமையையே தினைந்து நெடுகதவம் புரிந்
தார். கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபராயுகம், கலியுகம் ஆகிய
இந்நான்கு யுகங்களுஞ் சேர்ந்தால் ஒரு சதுர்யுகமாகும். அது நார்
பத்து முன்று இலக்கத்து இருபதிராயிர வருடங்களை யுடையது.
இத்தகைய சதுர யுகங்களை பல்லாயிரங் கழிந்தால் பிரமாவுக்கு
ஆயுள் முடிவாம். அவர் அழியும்பொழுது இம்முனிவருக்கு மயி
ரொன்று உதிரும. இவருடம்பில் முப்பத்து முன்று கோடி
மயிர்கள் இருந்தனவாம். அவை முறறும் உதிரின் இவர் இற்று
முடிவர். நாரதர் முதலிய முனிவர் பலரும் இந்திரன் முதலிய
அமரர் சிலரும் இவரது தவச்சாலைக்கு வந்து நெடிய வாழ்நாளை
யுடைய கீர் ஏன் இச்சிறிய குடிசையில் இருக்கின்றீர் என்றார்.
நாளும் கழிந்துகொண்டு போகின்ற ஆயுளை நினைவெனக் களித்தல்
மிகவும் இழிவாகும். எனினும் மிக்க ஆயுளையுடைய ஒருவர்
உளர். அவருக்கு அட்டகோண முனிவர் என்று பெயர். என்

உடலிலுள்ள மயிர் முழுதும் உதிர்ந்து நான் முடிவடையும்பொழுது அவருக்கு ஒரு கோணல் நிமிரும் அவ்வாறு, அவ் எட்டும் நிமிர்ந்தால் அவர் இற்றையிழுவார். அவரைப்போய்க் காண்மின் என்றார். அனைவரும் வியந்து அவர்பால் வந்தார். நிலையாமையை நினைந்தே நெடுநதவம் புரிசின்ற அவர் நிலைமையைக் கண்டார், நெடுநாண் கொண்டார். நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாகவே உணர்வுடையார் உணர்வரொன்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

விரிவை முனிவர் மானுடையத்தில் காண்து.

சீ ௨௨ அதிகாரம் நிலையாமை.

667

பாளையாந் தன்மைசெத்தும் பாலனாந் தன்மைசெத்தும்
காளையாம் பருவஞ்செத்தும் காமுறும் இளமைசெத்தும்
புளுமிங் வயது நினனே மேல்வநு முப்புமாகி
நானுகாட் சாசின்ருமால் நமக்குநாம் அழாததென்னே.

(குண்டலகேசி.)

தினங்கள் செலச் செல ஏதோபெற்றனபோல் களிசுகும்நெஞ்சே
தினங்களோடு

கனவ்நொளும் உன் ஆயுளுநாள் கழிவதுணராய் உயிர்தீர்
காயஞ்சேரும்

வனங்நடுகி வாடுவென்ன விளித்ததுன்பால் தினநெருங்கும்
வண்மையுன்னி

முனங்கொளறி பாமையைநீ இனங்கொள்ளா தறஞ்செய்ய
முயலுவாயே. (நீதிநூல்.)

நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாகவே உணரவேண்டுமென்பது இஃதனால் உணர்ந்தப்பட்டது

335. மணி புழுக்கட்டு வாங்கன் விரைந்தேறே

கொண்டுசெய்தான நன்மை குமரேசா—கொண்டாடும்

நாஞ்செற்ற விக்குண்மேல் வாராமுன் கல்வினை

இ.—ள்.

குமரேசா! கட்டுவாங்கன் ஏன் விரைந்து தவஞ் செய்
தீரன் எனின், நாச்செற்று, விக்குள் மேல் வாரா முன் நல் வினை
மேற் சென்று செய்யப்படும் என்க. விக்குள்—விக்கல். விக்கல்
மேல் எழும்பொழுது நாளழாது ஆகலால் “நாச் செய்து விக்குள்
மேல் வாராமுன்” என்றார்.

மேற்சென்று செய்யப்படும்—விரைந்து செய்யப்படும்; வாய்
பாட்டுக்கேற்ற எழுவாய் இதில் வருவித்துக்கொள்க.

84

668

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிர் உடம்பை விட்டுப் பிரியுந் காலத்தில் தோன்றுகின்ற
துன்பக் கூறபாடுகளுள் மிக்கது ஆய விக்கல் தோன்றுமுன்னே
விட்டிற்சேதுவாகிய நல் வினையை விரைந்து செய்யவேண்டு
மென்றது அது தோன்றியபின் யாதும் செய்யமுடியாதென்பது
கருதி.

நாவை அடக்கி, விக்குள் மேல் எழுவதற்கு முன்னே அறி
வுடையோரால் விட்டிற்கு உரிய அறம் விரைந்து செய்யப்படும்
என்பதாம்.

மேல், நெருகல் உள்ளன ஒருவன் இன்று இவனாவன் என்
றார்; இதில், அவ் இன்மை வருமுன்னமே நன்மை செய்க என்
றார். உண்மையை உணர்த்தி உறுவனவற்றை விரைவில் செய்க
என்ற அடிக்கள அருள் மாண்பை இதில் ஆய்ந்துகொள்க.

கருவிகள் தளராதிருக்கும்பொழுதே உயிர்க்கு உறுதியான
நன்மையை ஒருவன் விரைந்து செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது
கருத்து.

நிலையில்லாத உடல் நிலைத்திருக்கும்பொழுதே நிலையான
அறத்தை அறிவுடையார் செய்து கொள்வர் என்பது இதில்
உணர்த்திய பட்டது. இவ் உண்மை கட்டுவாங்கன் பால்

கதை

கட்டுவாந்தன் என்பவன் குரியகுலத்து வேந்தனாகிய விசுவசன் குமரன். சிறந்த போர்வீரன். இவனுடைய மகன் பெயர் தீரகதபாகு. மனைவி சதமதி. இவன், மன்பதை இன்புற மகநிலம் புரந்தான். அக்காலத்தில் அசுரருடன் அமராற்ற ஆம் ருது அமரர் சிலர் இவன்பால் வந்து சூணைவர வேண்டினார். இவன் சென்று அசுரரை அடங்கவென்று அமரருக்கு உபாய மேன்மையை உதவினான். அதனால் இந்திரன் மகிழ்ந்து "வென்றவேந்தே! உனக்கு வேண்டுவது யாது" என்றான். இவன் எனக்கு ஆயுள் முடிவு எப்பொழுது என்று நீ அறிந்து கூறுக

34-ம் அநிசாசம சிலையாமை.

669

என அவனை அடைந்து வேண்டினான். அவன் யோதவணர்வால் நோக்கி "ஐயமே! இன்னும் இரண்டுநாழிகைதானே உள்ளது" என்றான். மனைவன் மாநகர் வந்தான். அரியளவையாடும் உரிமையினாகவி அறவினாயல்லாம் வின-வினில் செய்தான். பற்றறத் தெளிந்தான். பற்றற்றையே பற்றி நினது தவஞ்செய்து பின் முதலியடைந்தான். வித்தன் மேல் வருமுனனே நல வினையை அறிவோர் வினாந்து செய்வொன்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது. (வினைவைப் பாசுவதத்தில் காண் :)

இளமையும் எழிலும்வானத் திடுவிலின் ஈண்டடையும்
வளமையும் கிளை புமவாரி புதியசன் வரவுபோலும்
வெளியிடை விளங்கின்வீயும் ஆபுவுமென்று வீட்டுத்
குளபகலூர்சுஞ் செய்வர் உணர்வினாற் பெரியகீரர்.

(மேருமகதர புராணம்,)

இளமையும் கிளைவாசால் இன்பமுமின்ற வல்ல
வளமையும் அஃதேயால் வைகலூர் துன்பவெள்ளம்

உளவென நினையாதே செல்கதிர்கென்று மென்றும்
வினோதிலம் உழுவார்ப்போல் வித்துநீர் செய்துகொண்டின்.

(வனையாபதி)

புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை என்றெண்ணி
இன்னினியேசெய்க அறவினை—இன்னினியே
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் தன் கேளலறச்
சென்றான் எனப்படுத லால்.

(நாண்டியார்)

பசிவந்த பிண்டெல்கை விதைப்பதுபோல் வீட்டில் தீ பற்றிக்கொண்டு
கசியும்போதையவிக்க ஆறுவெட்டல்போலும்போராடகருங்காலை
விசிகநூல் அற்கமுயல் வதுபோலும் கபமிஞ்சி விக்கிசசிக்கி
இசிவுகொண்டுசொங்காலத்தெப்படிநீ அறம்புரிவாய்வழை நெஞ்சிச.

(நீதிநூல்)

விக்கிச் சா முன்னே நல் வினையை விரைந்து செய்யவேண்
டுமென்பது இத லுல் கூ டப்பட்டது.

670

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

336. பண்டு மணமகனாய்ப் பத்தினியைக் கைப்பிடித்தான்
கொண்ட அன்றேன் மாண்டான் குமரேசா—கண்ட
நெருநல் உளொருவன் இனநிலகை மென்றும்
பெருமை யுடைத்திவ் யுலகு.

(1a)

இ.—ள்.

குமரேசா! மணமகனாகி மகிழ்ந்து நின்றான் அன்றே
ஏன் பிணமகனாகி இழிந்துபோனான் எனின், ஒருவன், நெருநல்
உளன்; இன்று இல்லை என்னும் பெருமையை இவ்வலகு உடைத்து
என்க.

ஒருவன் நெருநல் உளன்—ஒருவன் நேறறு உளரையினன்.
இன்று இல்லை—இன்று இல்லையாயினன்.

என்னும் பெருமை என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. உலகோர் சொல்லினால் மீயல் வைத்து இஃதுணர்த்தியதென்க.

ஒருவன் நேற்றுப் பிறந்தான இன்று இறந்தான் என்று சொல்லும்படியான நிலையாமையை இவ் உலகம் நிலையாகக் கொண்டுள்ளது என்பதாம்.

“நேற்று இருந்த ஒருவன், இன்று இல்லையானான்” என்னும் பெருமைதான் இவ்வுலகில் மிகுதியாகவுள்ளது ஆதலால் உள்ள போதே, உயிர்க்கு உறுதியைச் செய்துகொள்ளுக என்பது குறிப்பு இறக்கலும் பிறத்தலும் இரு பாலார்க்கும் உளவாயினும் உயாவுபவறி ஒருபால்மேலவைத்துக் கூறினார்.

மேல், விக்குள் வருமுன்னே வேண்டியதை விரைந்துசெய்க என்றார்; மூப்பு வந்த பின்னர்தானே அது வரும என்று அயர்நது இராதே என்று இதில் அருவினார் என்க.

இன்று இருந்தான தன் கேள் அறை இப்பொழுது ஒருவன் இறந்துபோனான் என்று இவ்வுலகில் அடிக்கடி சொல்லப்படும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தனதன்பால் உணரப்படும்.

31-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

871

கதை.

தனதன் என்பவன் மதுரையிலிருந்த ஒரு வணிகர் குலமகன். இவன்காலத்தில் குலோகத்துங்க பாண்டியன் அரசுபுரிந்தான். தனது மரபுச்சூரிய மங்கை ஒருத்தியை இவன் மணம்புரிக்கான். பெற்றாரும் உற்றாரும் பிறரும் புடைசூழ்ந்த பகிழ்ந்திருமணம் அழகுற நடந்துகொண்டிருந்தது; அப்பொழுது அங்கோர் இளங்கணறையுடைய பசு ஒன்று வெருண்டோடி வந்து இவன்மேற பாய்ந்து விரைந்து சென்றது. அதனால் சூடர் சரிந்து இவன் உடனே மாண்டான். மணமகனுயிருந்தவன் பிணமகனானான். இன்று இருந்தான் இப்பொழுது இறந்தானே

என்று அனைவரும் கலங்கி அழுது துடித்தார். நெருநல் உள்ள
ஒருவன இன்று இல்லை எனபதினும் மிக்க நிலையாமைபை இவன்
பால் உலகம் அன்று கண்டது. விரிவைத் திருவிளையாடலில்
காண்க.

ஒட்டியபல் கிளை துவன்றி ஒல்லிமையங்கலர் தொடங்கக்
கொட்டியபல் இயமுழங்கக் குழியியவோ சையின் வெருண்டு
கட்டியதாம் பிறப்புணிற்றுக் கற்றொணறதீர்ந் தோடி
முட்டியதால் மணமகளை முடிந்ததால் அவனாகி. (1)

மணமகனை பிணமகனாய் மணப்பறையே பிணப்பறையாய்
அணியிழையார் வாழ்ததொலிபோய் அழுநகையாவியாய்க்கூழியக்
கணமதனிற் பிறந்திறமிக் காயத்தின் வரும்பயனை
உணர்வுடையார் பெறவருணர்வொன்றுமீலர்க்கொன்றும்லை. (2)

இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மை தெளிவாதல் காண்க.

மன்றங் கூறங்க மணப்பறை யாயின

அன்றவர்க்காக்கே பிணப்பறையாய்ப்ப—பின்றை

ஒளித்தலும் உண்டாமென்றுயந்துபோமாறே

வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம.

(நாஸடியார்)

நிலையாமையே இவ் உலகில் நிலையாக உள்ளதென்பது இத.

ஆல் கூறப்பட்டது.

672

திருக்குறட குடிநேச வெண்பா.

337. கோடி கருநிக் குதித்தான் சயத்திரதன்

கூடினான் சாவேன் குடிநேசா—கூடி

ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார கருதுப

கோடியும் அல்ல பல.

(எ)

குமரேசா! வெற்றி பெற்றோடுமென்று தன் வாழ்வைக் குறித்தப் பல கோடி எண்ணிய சயத் திரகன் ஏன உடனே மாண்டான் எனின், ஒரு பொழுதும் வாழ்வது அறியார், கோடியும் அல்ல பல கருதுப என்க.

கருதுப—எண்ணுவர், கோடி ஓர் எண்: அஃதாவது நூறு நூறாயிரம். உம்மை இழிவு சிறப்பு. கோடியும் அல்ல பல என்றது மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள் அளவிடலரியன என்பது கருதி.

அறியார் கருதுப என்று கூட்டுக. கருதுப என்பதைப் பெயராகக் கொண்டு ஒருதப் படுவன பல என்று காணினும் அம்மயும்.

ஒரு பொழுதளவும் தாம் நிலையாவிருந்து வாழ்வேன்பதை உணராதவராயிருந்தும் கோடியினும் பலவாய எண்ணக்கூறா அறிவிலார் கருதுவர் என்பதாம்.

அற்ப வாழ்வையும் அற்ப அறிவையுமுடைய மக்கள் கற்ப கோடி காலம் வாழ்வார் போன்று பல கோடி எண்ணக்கூறா நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு புண்படுவர் என்றபடி.

உலண்டு கூடு கட்டி யாங்கு அறிவிலார் பல கோடி நினைவுகளால் மனக்கோட்டை கட்டி மகிழ்வர்; அறிவுடையார் தமது நிலையாமையின் நிலைமையைத் தெரிந்து நினைவானதையே நினைந்து நின்பர் என்பது கருத்து.

ஒரு கணமேனும், இவ்வயலில் நிலைத்திருப்போம் என்னும் நிலைமை தமக்குத் தெரியாதிருந்தும் பலகோடி எண்ணக்கூடா நிலைநாடி வந்தது அறிஞர் அழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சயத்திரதனபால் உணரப்படும்.

கதை.

சயத்திரதன் பாரதப் போரில் பதினாழ்வரும் நாளில் அருச்சுனனுடைய மகனாகிய அரிமகனனைக் கொன்றவிட்டான். அதனால், அருச்சுனன் சினந்து மறநாள் பொழுதுபரிமன் அவனைக் கொல்லவாகவும், இல்லையானால் நெடுப்பில விழுந்து தான் முடிந்து செல்வதாகவும் சூளுரை புனைந்து துணிந்திருந்தான். முறைபபடி மறநாள் போர் தொடங்கினது. அன்று சயத்திரதனை நடுவே வைத்து எண்பதினாயிரம் தேர் வீரர்களை அவனைப் படைசூழ்நிறுத்துப் பல்லாசிரங்கோடிபோர்வீரர்களை அதனமேல் நிறுத்திக் துரோணர் படைதலைவராய் நின்று, நாலவகைச் சேனைகளையும் நடத்திப் பொருதார். இருபத்தெட்டு நாழிகையாகியும் அவன் இருந்த இடத்தையுங் கூட அருச்சுனன் பொருந்தப்பெற்றிலன். சாரதியாயிருந்த கண்ணன் தன் கதிராழியால் கதிரவனை மறைத்தான். உலகம் இருண்டது. துரியோதனன் முதலானவா மகிழ்ந்து சயத்திரதனை ஓர் அழகிய தேரில் அலங்கரித்துவைத்து "சயம்சயம்" எனறு முழங்கிக் குதித்து அருச்சுனன் முன்னை நிறுத்தினர். "உடன்படிககையின்படி பொழுதுபோய்விட்டது உனித்தீரில் விழுந்து அருச்சுனன் இறந்து படுவான்; அவன் இறந்தவுடன் தருமர் முதலிய நால்வரும் தொலைவர்; அவர்கள் தொலைந்தபின் படைகளைத்தும் பறந்துபோய்; அதன்பின் அரசு முழுவதும் நம் அரசனாகே உரியதாகும்; அதனால் புக்கும் வெற்றியும் பொருவருஞ் செல்வமும் யான் பெற்று மகிழ்ந்து பெருஞ் சிறப்படைவேன்" என்று இவ்வணம் பலகோடி எண்ணக்கூடாச் சயத்திரதன் கருதிய கருதிக் களித்தான். கதிரவன் மறையவில்லை யென்னும் உண்மையைக் கண்ணன் விசய

துக்கு உணர்த்தி 'கிடுக அம்பு' என விரைந்து நின்றார். உணர்ந்து வீரனும் உடனே விட்டான். துள்ளி நின்றவன தலை துள்ளி எழுந்தது. ஒருபொழுதளவும் தாம் வாழ்வதை அறியாதிருந்தும்
674 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கோடியினும் பலவாய எண்ணங்களை அறிவிவிகள் எண்ணி எண்ணி மகிழ்வர் என்பதை உலகம் அன்று இவன்பால் உணர்த்தது. (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

உண்பது வாழி உடுப்பது நானகுமுழும்
எண்பது கேட்பு சீனைத் தெண்ணுவன — கண்புதைந்த
மாந்தா ஞாயிழ்வதை மண்ணின் கலம்போலச்
சாநகலையுந் சஞ்சலமே தான. (ஒளவை.)

முன்னொரு காலத்தில் காண என்னும் வேட்டுருவன வேடடைசஞ்சு சென்றான். அங்கே யானையாக்கணடி அதன் மேல் அம்பினை எறிந்தான். அதனால் அது மாண்டு விழுகது. வேடன் விபத்து அதன்பால் விரைந்து சென்றான். அங்குக் கிடந்த பாம்பு அவன் காலில் கடித்தது. அதனை வில்லால் அடித்தான். அது மடிந்தது. விடந்தலைக் கேட்டு வேடலாம மடிந்தான். சிறிதுபொழுது கழித்து நரி ஒன்று அங்கு வந்தது. பெருமகிழ்வு கொண்டது. யானை ஆறு மாதங்கடகு உணவாகும் வேடன மூன்று நாட்களுந்து அமையும், அரவம இன்றைக்குக் காணும், என்று கருதி நரி அன்று கொண்ட உவமைக்கு அளவேயில்லை. சுறநிச சுறநி வந்தது. நரம்பால் கட்டியுள்ள விலவின் நாணியை முகலில் நினைக்க கருதி துளிப்பக்கம் இருந்து நரி அதனைக் கடித்தது. நாண இறந்துடன் வில விரைந்து ஏறியது. அதனால் நரி மாண்டது. தன் பரிசையு

டன வந்து அவ்வனத்தி லுலாவிநிற மனனன இந்நிகழ்ச்சியை க
கண்டு நாமும் இவ்வாறுதானே பல கருதி மாள்சினரோம என்று
நிலையாமையை யஞ்சி உடனே துறவுகொண்டாள். இதுவும்
சண்டு கருதத்தக்கதாதலான் இதனடியில் காட்டப்பட்டது.

கரிபொரு திங்ளரறு காணவன் மூன்றுநாளும்
இரிதலை புறறுநாகம் இன்றுணும இரையாமென்று
ணரிதலை வேடனகையில வற்குதை நரமபைக்கவ்வி
நரியனார் பட்டபாடே நராகளும் படுவர்மாதோ.

(நரி யிருத்தம்)

தம நிலைமையை உணராமலே அறிவிசிகள் பல கருதுவர்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

33-ம் அநிகாரம் நிலையாமை.

675

338. கூடிவந்த தன்மனைவி கொண் டுயிர் காணாதேன்
கூடுமட்டுங் கண்டான் குமரேசா—நாந்
குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போடு உயிரிடை நட்பு.

(அ)

இ—ள்.

குமரேசா! தேவசன்மா, தன் உடன் வந்த மனைவியின்
உயிரைக் காணாது ஏன் உடம்பை மட்டும் கண்டான் எனின்,
உடம்போடு உயிரிடை நட்பு, உடம்புக்கு உயிர் உடம்பு புள்
பறந்தற்று என்க. குடம்பை—பறவைகடும்.

புள்—பறவைகளைல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான பெயர்.

உடம்போடு உயிரிடை நட்பு—உடம்புக்கும் உயிர்க்கும்
உள்தாய உறவு. உயிருடை எனவும் பாடம்.

புள் பறந்தற்று—பறவை பறந்து போன தன்மைத்து.

நட்புப் பறந்தற்று என்று காண்க. உயிர்க்கும் உடம்பிற்கு
கும் அமைந்துள்ள உறவின் தகையையை உணர்த்துதற்கு நட்பு

என்றார் அதனை புனைமை குறிப்பாஸ்தி க்கப்பசிதலால இது குறிப்பு மொழி என்க.

குடம்பையை விட்டுப் பறவை பறந்து போதல் போல் உடம்பினை விட்டு உயிர் பிரிந்துபோம் எனபதாம்.

உடம்பு தனியே கிடக்க உயிர் பிரிந்து போதல் எதுபோல்வ தெனின், கூடு தனியே கிடக்கப் பறவை பறந்து போதல் போலும என்பார் “உயிரிடை நடுபு, புட் பறந்தற்றே” என்றார்.

உடம்பு தனித்தொழிய உயிர் போதலை உணர்த்துதற்குப் புள்ளை உவமை காட்டியது அதனை இயல்பு நோக்கி என்க.

குடம்பையும் புள்ளும், உடம்பிற்கும் உயிர்க்கும் இதில் முறையே ஒப்பாய் நின்றன.

85

676 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

இனி, உடன்தோன்றல், ஒன்றாய் நின்றல், காலம் வந்துழிப் பிரிந்துபோதல், பின் அதில் புளாது ஒழிதல் ஆகிய உடலுயிர்க ளின் செயல்கள் முட்டைக்கும், அதனுள் இருக்கும் புள்ளுக்கும் பொருத்திருத்தலால் குடம்பையை முட்டை என்று கொண்டு பொருள் காணினும் அமையும்; ஆயினும், முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வெளிப்பட்டுத் தவண்டு கிடக்குமே யவறிப் பறந்துபோதல் இல்லாமையானும், அவ்வமையம் அது புள என்று பெயர்கொள்ளாமையானும், “புள் பறந்தற்று” என்பதே இங்குச் சிறந்தமையானும், இவ் அரிய அமையில் ஒருவகை எளிய அமை வின்றையும அமைந்துள்ளது என்க.

உடம்பைத் தனியே ஒழித்துவிட்டு ஒருவரும் அறியாவண் ணம் உயிர் ஒளிந்துபோம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை கமலவதிபால் உணரப்படும்.

கதை.

இந்நைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் மதுரையின் வடகிழக்கிலுள்ள திருப்பத்துர் எனலும் நகரில் தெவ சனமா என்றொரு வேதியனிருந்தான். அவன் கயல்வதி என்னும் கன்னியை மணந்து இவ்வாழ்க்கை புரிந்துவருங்கால் ஒருநாள் தன் மாதலனைக் காண விருயி மனைக்கையையும் குழலியையும் உடன் கொண்டு மதுரைவய கோக்கி வந்தான். நெறியிடைநிருந்த ஓர் ஆலமர நிழலில் அவ் இருவரையும் இருத்தகிட்டு அவர்க்காக நீர் நாடிச் சென்றான். அவ் ஆலமரத்தின் நுனியில் முன்னரே தொங்கிக் கிடந்த அம்பு ஒன்று காற்றால் அலைபுண்டு கீழே இருந்தவள் மேலே விழுந்தது. அதனால் அவள் உயிர் துறந்தாள். சென்றவன் நீர்கொண்டு திருயி வந்தான். அயில்பட்ட மயில் போல் உயிர் போய்க் கிடக்கும் அவ் அழகியைக் கண்டு ஆருயிர் பதைத்தான். கலங்கி அறிவழிந்து கதறி அழுதான். இவ் அழகிய உடம்பிலிருந்து பழகிய அவ் உயிர் எவ்வாறு போயிற்றோ என்று ஏங்கி நொந்தான். பருவம வந்துழிக்குடம்பையை விட்டுப் பறந்து செல்லும் பறவைபோலக் காலம் வந்து

34 ம் அந்நகரம் கையாண்ட. 877

ழி உடம்பை விட்டு உயிர் பிரிந்து போய்க் கிடக்க அதனால் சீ வநந் திவாய்கிடாதே என்று சிலர் பொழிந்து தேற்றின உடம்பைக் கும் உயிர்த்தும் உளதாய நட்பின் நிலைமையை குறிப்பிட்டு தெரிந்து குழந்தையோடு தன் ஊரினையடைந்தான். (காலம் கடற்காண்டதில் காண்க.)

கோளதே வந்து கொளைய் இறந்தோன்றி
 வாளாதே போவரான் மாந்தகன்—வாளாதே
 சேக்கை மரஞ்சூழியச் சேணீங்கு புட்டோல
 உரங்கை தமர்க்கொழியி றித்து. (சரலடி உரை)

விடம்பயில் எயிற்றர வுரியுர் வீடுழை
 குடம்பையும் தானெனுங் கொள்சைத்தே கொலாம்
 நடம்பயில கூத்தின நடிக்கும் ஐவர் வாழ்
 உடம்பையும் யானென வுரைக்கற் றுரை (க.சி.சீ.)
 உடம்போடு உயிர்கொண்டிள்ள உறவின இடல்: இஃதனால்
 உரைக்கப்பட்டது.

339. அன்றிற்ச சக்தியவான் அங்கிருக்கை ஏன்நிறந்து
 குன்றதெழுந்தார் குமரேசா!—அன்றி
 உறங்கு வனவோலுஞ் சாக்காடுறங்கி
 விழிப்பது போலும் பிறப்பு. (க)

-எ.

குமரேசா! அன்று இறந்து விழுந்த சக்தியவானும்
 விருத்தையும் ஏன் உடனே பிறந்து எழுந்தார் எனின், சாக்காடு,
 உறங்குவதுபோலும்; பிறப்பு உறங்கி விழிப்பதுபோலும் என்க.
 சாக்காடு—இறப்பு. காடு தொழிற்பெயர் விசுதி.

இறத்தல் உறங்குதலையும் பிறத்தல் உறங்கி விழித்தலையும்
 ஒக்கும் என்பதாம்.

678

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உறங்குவதையும் விடும்படியும் உறப்புகும் பிறப்புகும் ஒப்பிட்டார் இயல்பாகவும் விரைவாகவும் உயிரக்டு அவை மாறி மாறி உளவாம என்பது கருதி.

குடர்பையை விட்டுப் பறவை போதல்போல் உடம்பினை விட்டு உயிர் போம என்று மேல் கூறினார்; இதில, அவ் உயிர் மீண்டும் மீண்டும் உடம்பிடுதது வின்று மாண்டு மாண்டு தோன்றும் என்பதை உவமையால் விளக்கினார்.

ரோடு தட்பமும், ருருப்போடு வெப்பமும் எப்படி இயல்பாக அமைந் தள்ளனவோ அப்படியே உடலோடு சாககாரி உறைந்துள்ளது என்க.

உறக்கமும் விழிப்பும் போல் உறப்பும் பிறப்பும் உயிர்க்டு மாறி மாறி வருமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சத்தியவாநிடமும், விருத்தபாலும் உணரப்படும்:

கதை 1.

சத்தியவான் தனது மனைவியாகிய சாவித்திரியுடன் ரீரதம் என்னும் வனத்தில் ஓர் ஆலமர நிழலில் உவந்து இருந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு முடிவுகாலம் வந்தது. சாய்ந்து படுததான். உடனே மாய்த்துபோனான். உடனிருந்த மனைவி உள்ளக் கலங்கித் தன் கற்பின் மாண்பால் காலனைத் தொடர்ந்து மங்கலத் தோடு தன்னைக் காத்தருளும்படி வேண்டினாள் இவளது தாய்மைக்கு மகிழ்ந்து அவ்வாறே ஆருக என்று அவளும் அருள்புரிந்தகன்றாள். இவளும் மீண்டுவந்து தன் கணவனைத் தீண்டினாள். இறந்துகிடந்தவன் உறக்கி விழித்தவன்போல் எழுந்தான். இருவரும் மகிழ்ந்து தமீருபகிடஞ் சென்றார். விரிவைச் சிவமகா புராணத்தில் காண்க.

கதை 2.

விருத்ததை என்பவள் இற்றைக்குப் பல்லாயிர வருடங்க்டு முன்னர் அநாமயா எனினார் வனத்திலிருந்த உசத்தியன் என்னும் ஒரு முனிவான் புதல்கி, தாய் பெயர் மங்கலி, இவன்

ஒரு நாள் மகையைப் பலநூடன் மலர் கொய்யச் சென்றாள்.
அங்கோர் உதயானை முழுகி வந்தது. அதனால் அனாதை
சிதறி ஓடினார். இவளும் கலங்கி ஓடிப் புது மரநீருக ஒரு
பாழ்க் கிணற்றிற் பாய்ந்து மாய்க்காள் பெற்றோர் அறிந்த
பேதுற்று வந்து மனை எடுத்து வெளிப்பெடத்தி மயங்கி நொந்தார்.

அறங்காட்டிற் சென்றதனோ தெய்வநமும் இவ்வயோ
அரிதா முததிக

திறங்காட்டுந் தவநெற்புற பொய்த்தனவோ கரியுமினிச்
சேர்ந்த தேயோ

மறங்காட்டும் வனக்களிற் வககடர்ச்சு எண்டெனது

மாது மாணா

புறங்காட்டிற் கிடத்திடமே எண்ணெயெனனே யிதுவேவர்
புதுமையாயே.

என்று புலம்பியழுதார். அவ்வமையம் அங்குக் குச்சுக முனிவர்
வந்து கம் தவ மகிமையால் அவ்வுயிரை மறவிரிடமிருந்து நீட
யுக் கொண்டார். உடனே அவர் அவ் உடலிற் புருத்தது.
உடற் றுள் உயிர் வந்திடலும் புருத்தகிடமய் யுணர்வுசிறி

துயிர்த்த நாசி

அயுக்கலால் பதைத்ததூரகனங்கி முகம் விளங்கியதால்

வெண்ட தாகம்

எடுத் தனகை அசைந்தனகோள் இமைத்தனகண் விழித்தனவா
லினைய காலி

மடக்கொடியும் துயிலுணர்ந்தாள் போலெழுந்தாள் எல்லோரு
மருங்கிற் சூழ்ந்தார்.

இவ்விருத்தையே மார்த்தண்டருடைய தந்தையின் தந்
வையாகியிருக்கண்டே முனிவருக்கு மனைவியாயினள். உறங்கு
வகம்பாலும் இறப்பு உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு என்ப
தை உலகம் இவ்விருவர் பாலும் அன்று உணர்ந்து தெளிந்தது.
விரிவைக் கற்புராணத்தில் காண்க.

இறப்பும் பிறப்பும், உறக்கமும் விழிப்பும்போல் மாறி மாறி வருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

680

திருச்சுறடி குமரேச வெண்பா.

340. திண்டோட் சசித்துவசன் செய்யவுயிர் பல்லுடம்பு
கொண்டலைந்த தென்னை குமரேசா—கொண்டுநிற்கும்
புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுள்
துச்சி இருந்த வுயிர்த்து.

இ—ள்

குமரேசா! சசித்துவசனது மெய் உயிர், என பல உடம்புகளினும் புகுந்து அலைந்தது எனின், உடம்பினுள் துச்சில் இருந்த உயிர்த்து புக்கில் அமைந்தின்று கொல் என்க.

புக்கில்—புகுந்து நிலையா யிருந்தது இடம்.

அமைந்தினறுகொல்—அமைந்த நிலை போதும்.

துச்சில்—ஒதுக்கிடா; அஃதாவது இரவலாக ஒதுக்கித் தங்கும் இடம். துச்சில் இருந்த உயிர்த்துப் புக்கில் அமைந்ததில்லை என்றது பல்வகை உடம்புகளினும் புகுந்து அஃது ஒன்றினும் நிலைவது நீங்குமென்பது கருதி.

நிலையான உயிர், நிலையாயிருத்தற்கு ஒரு நிலையான நல்ல இல்லம் அதற்கு இதுகாறும் அமைந்ததில்லை என்பது கருத்து.

நிலையில்லாத உடம்புள் நிலைத்திருக்குமொழுதே நிலைபெறுடைய நன்மையை ஒருவன் பெறவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

உடம்புகளுள் இரவலாக ஒதுக்கித் தங்கியிருக்கும் உயிர்த்து என்றது நிலையாகப் புகுந்து இருத்தற்கோர் இடம் இன்னும் அமைந்ததில்லையோ எனபதாம். புக்கில் அமைந்ததாயின துச்சில் இருந்து உயிர் அலையாதென்பது தெளிவாதலால் கொல்லோ என்றது ஐயமாயிற்று. நிலைபெற்ற இல்லாகிய வீட்டினை

அடையும்வரையும் உயிர் நிலையினறி அடையும் என்பது கருத்து.

ஓர் இளவில் ஒதுக்குக் குடியிருப்போர் அவ் இல்லிற்குரிய
வர் கீருமபும்வரையும் இருந்து வெறுததவுடனே வெளிவேறி
வீடுவர்; அதுபோல், கொடு நோய்களுக்கு உரிய, இடமாயுள்ள
உடம்புகளுள் உயிர் புகுந்து ஒதுக்கியிருந்து அவை அடங்கியி

34-ம் அதிகாரம் தீயாயமை.

681

ருக்கும் வரையும் அமர்ந்து அவை நிலை திரிந்தவுடனே அகன்ற
போய் அவ்வாறே மாறி மாறி அலைந்துவரும் என்க.

ஒதுக்குக் குடியிருக்கின்ற ஒருவனுக்கு அவ் வீடு எவ்வளவு
உரிமைபுடையதோ அவ்வளவே உயிர்க்கு உடம்போடு உளதாய்
உறவு என்பது குறிப்பு.

பல்வேறு உடம்புகளுள்ளும் புகுந்து சிறிது காலம் தங்கி
ஒன்றினும் நிலையின்றி உயிர் திரிந்து வரும் என்பதைப்

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்

பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகித்

கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்

வல்லகரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்

செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்தள்

எல்லாப பிறப்பும பிறத்தினைத்தேன் எம்பெருமான்”

என்னும் அருள்மொழிகளினிது விளக்குகின்றன.

ஒரு நிலையில் நிலாமல் உடல்கள்தோறும் உயிர் புகுந்து
யிருந் என்பது இதின உணர்த்தபபட்டது. இவ்வண்மை சசித்
துவசன பால் உணராப்படும.

கதை.

சசித்துவசன் என்பவன் இற்றைக்குப்பல தூற்றாண்டுகட்டு
முன்னர்ப் பல்லவதேயகதை ஆண்டிருந்த ஒரு மன்னவன். நல்ல
சீலமுள்ளவன். இவனுடைய மனைவி பெயர் சசாந்தை இவ்விரு
வரும் கணவனும் மனைவியுமாய் முன்னர்ப்பல உடம்புகளிலும்

புகுந்திருந்து பொருந்தியின் புற்றூர். பினைர் வணிகமரபினை தோ
 ன்றி மருவிவாமுங்காலததல் அண்டவாயுவு என்னும் ஓர் நோயால்
 அவன் ஆயிதீர்தான். மனைவிவருந்தி அழுதாள். அவ்வமையம்
 அங்கு வந்த சவுபரி என்னும் முனிவரொருவர் இரக்கமுற்று
 அவனை எழும்படி மொழிந்தார். அவரது தவமாண்பால் அவனும்
 எழுந்தான். மிகுதியாகப்பலால் தின்றுவந்த பாயத்தால் அவ்இரு
 வரும் பின் கழுஞ்சுளாய்ப் பிறந்து காடன் என்னும் வேட்கொரு
 682 திருக்குறட சுவரோச வெண்பா.

என் கண்ணிரிற்சீர்க்கிக் கண்டநி நதிக்கரையில் கொல்லப்பட்ட
 டார் மோடன அ ந்தநாசுடடு னனை உண்டு எஞ்சிய என்புகளை
 நதியில் வீச்சிசெனாரன். வந்ததியிற்சலத்த நலததின் பயனாக
 அரந்நாம அரக்புமாக அவஇருவரும் அமைநது தோன்றி ரமா
 மன்னும் ஓ. புதல்வியைப்பயரது லலக் குமணம் புரிந்து தன்
 சிறந்த உடம்பை விடுத்த அரநன் உறர்வ டே னான். பாவகை
 உடம்பு நாமனும் உறகுகி ஒதுங்கி நின்று ஒன்றினும் சிவயில்லா
 மல உழமை தீர்த்த அழிவின் பதை முடிவில அடைந்தான்.
 உயிர்த்து ஒதுக்கிடமா கவே உடம்பு அரைந்துள்ளது எனமும்
 அழிக அகில நிலையாக தில்லா நென்றம் கோன்றியயாரும் நிகர
 தீர்து உழியம் என்றம் நிலையானயின் இடல்லை இவன் நினை
 த்து தெளிந்தான். (கிரிவைக்கல்கி புராணத்தில் கரண்க)

ஒருடம்பினும் நிலையாக தில்லாமல உயிர மாறி மாறி அலைபு
 மெளபதை இதனால் கூறப்பட்டது.

கடுங்கால் நெடுநொளி இந்நிஞ்சுட ரென்ன
 ஒருங்குடன கெலி உடம்பிடை உயிர்கள். சிலப்பதிகாரம்.
 உ. பூரிக் கணங்களுக் குதவும ஒன்றொருள்
 கட்டினுக் குணவுகட டிய களஞ்சியம்
 தழிந்நுக் கந்தன மாண சட்டகம்
 எழிவறப் புனையினும் இருப்ப தல்லவே.

(செவ்வந்திப் புராணம்.)

ஒரிடத்தீதா ருயிர்நெடுகாள் உறைவதிலே உதவியெனும்
 நீரிடத்துப் புரிவினையால் நிலையிலுடம் பிதுபோனலை
 பாரிடத்திற சவாக்கத்திற் பவர்க்கமதில் எகடுகனிணும்
 சேரிடத்திற சேருமிது திண்ணமெனத தெளிந்திடுதி.
 (சேதுபுராணம்.)

இறப்பெனும் மெய்ம்மையை இம்மை யாவர்க்கும்
 மறப்பெனும் அடனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ
 தறப்பெனும் ததப்பமே துணைசெய்யாசிபுற்
 பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ.
 (இராமாயணம்.)

35-ம் அதிகாரம் துறவு. 683

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

நில்லாதவற்றை நிலைஎன்று உணர்தல் புல்லறிவாகும். செல்வம் கூத்தாட்டுக் கூட்டம்போல் திரண்டுவந்து பின் பிரிந்துபோகும். அது நிலையாக நிலைநாதலால் உடனே அதனால் அறம் செய்து கொள்ளவேண்டும். காளினை நம்புபவரை அறுக்குவாள் என உணர வேண்டும் மூப்பு வருமுன்னரே நல் வினையை விளைந்து செய்து கொள்ளவேண்டும். நேற்று இருந்தான் இன்று செத்தான் என்னும் பெருமைதான் இவ் உலகில் மிகுதியாக உள்ளது. ஒரு கணமேனும் உயிர், உடலோடு கூடி வாழும் என்பதை ஒருவரும் அறியார். குடம்பையை விட்டுப் பறவை பறந்துபோதல்போல் உடம்பினைவிட்டு உயிர் பிரிந்துபோய்விடும். இறப்பும், பிறப்பும் உறக்கமும், விழிப்பும் போல் மாறி மாறி வருகும். ஒருடம்பினும் உயிர் நிலையாக நிலைநாது.

நசு-வது நிலையாமை முற்றிற்று.

36-ம் அதிகாரம் துறவு.

அஃதாவது உடல்முதல் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களின்மேலும் உளதாய பற்றுக்களை அறவே விடுதல். உற்ற பொருள்களெல்லாம் முற்றும் அழியும் எனனும் உண்மையுணர்வு உதித்த பின்னரே இஃது உதிக்கும் ஆதலால் நிலையாயின பின் நிறுத்தப்பட்டது. அதிகார திகையும் இதனானே தெளிவாம்.

341. பெற்றசெல்வம் எல்லாம் பிருகரதன் ஏன்துறத்து

குற்றமற நின்றான் குமரேசா—உறறறிந்தே

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் ரோதல்

அதனின் அதனின் இலன்.

(க)

இ.—ள்.

குமரேசா! அரச செல்வம் முழுவதும் நீங்கிய பிருகரதன் ஏன் யாதொரு ரோதலும் இலனாய் அமைதியுறந்நிரூபநான்

86

684

நீருக்குட குரேச லென்பா.

எனின், யாதனின் யாதனின் நீங்கியான், அதனின் அதனின் ரோதல் இலன் எனக.

ரோதல்—துன்பம். நீங்கியான்—துறத்தவன்.

யாது எனனும் வினாய் பெயர் அனசாரியையும் இன் உருபும் அடைந்து யாதனின் என நின்றது. உஃது எனனும் சுட்ப பெயர் ஆய்கங் கெட அனசாரியையும் இன் உருபும் பெற்று அதனின் என நின்றது. பொருள்கள் பலவாகலின் அந்நிகைய ருளினார்.

துறந்தவனுக்குத் துன்பம் இல்லை என்பார் நீங்கியான் ரோதல் இலன் என்றார்.

யாதொரு பொருளின் தீன்றும் யாதொரு பொருளின் தீன்றும் ஒருவன் பற்று நீங்கினான், அதனின் தீன்றும் அதனின் தீன்றும் வருகின்ற துன்பம் அவன் அடைதல் இலன் என்பதாம்

பொருள்கள்களே லுள்ள பற்றுக்களை ஒருவன் எவ்வளவுக்கு

எவ்வளவு விநிகரானாலும் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு துன்பத்தில் நின்று அளவன் விடுகின்றான என்பது கருத்தது.

உலக வாழ்க்கையில் பற்று நீங்கினவனுக்குத் துன்பம் நிகரும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிருகர தன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பிருகரதன் என்பவன் விதேகராட்டு வேந்தன். அழகும் வீரமும் அடையப் பெற்றவன். பேரறிவுடையவன். தேவ வீரதன் என்னும் புகல்வனைப் பெற்றுச் சிறந்து வாழ்ந்து வருங்கால் ஒரு நாள் மேன மாடத்தில் நிலா முற்றத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். முதிர்ந்து உதிர்ந்த மா இலை ஒன்று தன்முன் விழக் கண்டான். தனது அழகிய கையால் அதனை எடுத்தான். தளிர்வாய்க்கும்பொழுது அது பெற்றிருந்த அழகும் செவ்வியும் இப்பொழுது எங்கே போயின என்று அத்தன் முதுமையை நினைந்து தன் பிறங்கியை முனிந்தான். துறவினை விரும்பினான்.

35-ம் அடிகாரம் துறவு.

355

எரிபுரை எழிலதாய இளகதளிர் இரண்டிராலின்

மரத்த உருவமெய்தி மற்றது பசுவெகாண்பி.

கருகிலை யாகிவிழ்ந்து கரிததுமண் ஏறகலன்றிம்

வெருவிலர் வாழ்வுமெனபார் வெளிமறிகை கிலக்கலாரே.

என்று அவ்இலையின் இயல்பால் நிலையாமையை உணர்ந்து இரண்டு அரசரிமைகளே ஒன்றொன்றாக நீக்கினான். முடிவில் தன்னுடைய முக்க மகனுக்கு முடி புனைந்து முடியா இன்பத்தைத் தான் அடைய முயன்றான். அனைக்கையுட துறந்து அடவிழிற் புகந்து ஆகவனை நோக்கி அநாதவம் புரிந்து திருத்திய ஞானியாய்ச் சிறந்து விளங்கினான். பற்று இரங்குகனிநிற்கும் மனத்தைய போல பவி மதியும் பதுமகீதானுடைய நிறங்களே இரத்திரனும் கூடம் அடையார் என்று தான் உணர்ந்து மகிழ்ந்தான் துன்பம் யாதும இன்றி இன்பமெய்தி யிருந்தான்.

பொருள்களையே பற்று நீங்கினவனுக்கு துன்பம் வரும் என
பதை இவ்வ பொருத்தி, தெளிந்தான். (விரிவை மைத்திரா
யணி உபநிடதத்தில் காண்க.)

உறவு தந்தையின் ஒன்றொடி மாதரர்
சிறுவர் கண்புவி செல்வம் பொருட்புகழ்
நீரவினும் படும் ஆசை நீரிக்கமெய்த
துறவின் அல்லது தன்பம் அசலுமோ. (சீருக் கூவப்புராணம்)
பற்று நீங்கினவனுக்கே துன்பம் வரும் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

342. பண்டேன் இளமைப் பருவத்தே சங்கரர்மேற்
கொண்டார் துறவைக் குமரேசா— ண்நிரலம்
வேண்டி ண்டாகத் தறக்க துறந்தபிச
சண்டியற் பால பல. (உ.)

886 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ.—ள்.

குமரேசா! சங்கரர் ஏன் இளமைப் பருவத்தே துற
வினை மேற் கொண்டார் எனின், துறந்தபின் ஈண்டு இயற்பால
பல; அவை வேண்டி ண்டாகத் துறக்க என்க.

ஈண்டு இயற் பால—இம்மையில் உளவாம் இயல்பினை
புடைபன.

பின்னர் நெடுங் காலம் உளதாயிருக்கும்படி முன்னரே
ஒருவன் துறக்கவேண்டும் என்பார் “உண்டாகத் துறக்க” என்
றார். எனறது இளமையிலேயே பற்று நீங்குக என்பதாம்.

காலம் உண்டாகவே காதல் செய்து உய்யின் என்றபடி. இன்பம் வேண்டின இளமைவிரிவே துறவு கொள்க; துறவு அடைந்தபின் இங்கு எய்தும் முறைமையையுடைய நலங்கள் பல என்பதாம்.

துறவால் துன்பம் நீங்குமென்று மேலே கூறினார்; இதில் அஃது அளவிலின்பத்தை உளவாக்குமாதலால் இளமையிலே யே அதனை அடைக என்றார்.

போற்றியுடையவர் இளமைப் பருவத்தே துறவினை அடைவா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சங்கராசாரியர்பால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

சங்கராசாரிய சுவாமிகள் இற்றைக்கு ஆயிரத்துத் தொள்ளிரிந்தா எழுபது ஆண்டுகட்குமுன்னர்க் கரளநாட்டிலே, காஷி என்னும் நகரிலே, வேதியர்குலத்திலே சிவசூரு என்பவருக்குப் புதல்வராய் நளவருடம் வைகாசிமதியில் அவதரித்தார். தாய் பெயர் ஆரியாம்பாள். சிவ கலையாகிய இவர் இளமையிலேயே உயர் கலை பலவும் ஒதாதுணர்ந்தார். இவரது அழகும், அறிவும் குண நலங்களும் எவருடைய உள்ளங்களையும் கவருந் தன்மையன. காளைப் பருவத்தை இவர் எய்துமுன்னரே தந்தையார் காலம்

15-ம் அதிகாரம் துறவு.

187

போயினார். உலகப் பொருள்களில் ஒரு பற்றும் இன்றி உயர்ந்த துறவொழுக்கத்தை இவர் கொண்டார். அதனைக் கண்டு தந்தை தமது அருமைத் தாய்க்கு இதம் பல கூறித் தனியே இருத்தவிட்டுப் பல இடங்கட்குச் சென்றார். அற்புதங்கள் பல அருளுடன் புரிந்தார். மிக வறையுறுபுருந்த அயாசினர் என்னும் ஓர் அந்தணன் மனைகிபால் தாம் சிச்சையாக ஏற்ற ஒரு கெல்லீக்கனி யின் பொருட்டு அவ் இல்லம் எங்கும் பொன் மாறி பெய்கித்தார். கெடுங்காலம் வருந்தியிருந்த சத்திய சாகன் என்னும் ஓர் அரசனுக்குப் புத்திரப் பேற்றை அருளினார். பாதகண்டம் முழுவது

ந் திரிந்து முனிவர் பலரைக் கண்டு இனியவுரைகொண்ட. மதங்கள் பலவற்றையும் மறந்துத தம் மதத்தையே அணிப்பற நிறுத்தினார். அரிய சுருதிப் பொருள்களைத் தமக்கு உறுதிப் பொருளென வரும் எளிதில் உணருமாறு தெளிவுறத் திருத்தினார். பல்லாயிரவரைத் தம் சொல் வாய் ஒழுக்கினார். பதுமபாதர், மண்டல மிசிரர், ஆனந்தகிரி, அதர்மலகர் என்னும் இந்நூல்களும் அன்புறு சீடராய எப்பொழுதும் இவரை அணுகியிருந்தனர். கேதாரம், சகந்தாதம், துவாரகை, பதரிசுச்சிரமம் முதலிய இடங்களில் தம் பெயரால் மடங்களை நிறுவித்தமது அருமைச் சீடர்களை அவைகளில் அமரச் செய்து மைசூர் நாட்டிலுள்ள ஒரு பண்டியின் சாரலில் ஓர் உயர்மடம் புதுக்கிண்கலைமகள் பீடத்தை அங்கு நிலைப்பெற அமைத்துத்தாம் நிலைப்பெற்ற இன்பத்தை மலைவற எய்தினார். அப்பதி இப்பொழுது சிருங்ககிரி என்று வழங்கப்படுகின்றது. இவரது மத போதனை உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது. "வேதாந்த சூரியன், வியாக்கியான விரியன், அருங்கலை வினோதன், அந்தணர்சிந்திதன், பூமண்டல ஆசாரியன், புரையறு துறவினன்" என்று இவரை அனைவரும் புகழ்ந்தார். உலக குரு என்று உலகம் இன்றும் இவரைப் போற்றி வருகின்றது. இளமையில் துறந்தவர், அதனால் உளவாம் உயர் கலங்களை ஓடுங்காலம் அடைவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைச் சங்கரா வீசயத்தில் காண்க.)

688

திருக்குறட் குமரகுருகுணன்.

காலமுண்டாகவே தாதல்செய்துய்மின் சுருகிரிய
 குலமுண்டாவெறுநி கான்முசுன் வானவர் நண்ணரிய
 ஆலமுண்டாவென்கவர் பாண்டிப் பிரான்றன் அடியவர்க்கு
 முலாண்டாரம வழங்குமின் றுன்வந்து முக்தயுனே.

(திரு வாசகம்)

துறந்தவனுக்கு இம்மையிலேயே பல கலங்களும் உளவாம் என்பது இத்தலை கூறப்பட்டது.

343. வெற்றியிடு சிவகணேச மேனியவெல் லாடுமாருங்கே
 குற்றமென் விட்டான சூழ்சை—முற்றம்
 அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
 வேண்டிய வெல்லாம ஒருங்கு. (15.)
 இ—ர்,

குமரேசா! தான் கொண்டிருக்க சொல்வ முழுவதை
 யர் ஏன் சிவகண ஒருங்கே துறந்தான எவரின், ஐந்தன் புலத்தை
 அடல்வேண்டும் வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு விடல்வேண்டும்
 என்க.

அடல்—கொல்லுதல், கெடுத்தல், சமைத்தல், பொருத்தல்,
 ஐந்து என்றது மெய், வாய், கண், முதலிய ஐம்பொழிகளோ,
 ஐந்தன் புலத்தை அடல்வேண்டும்—ஐம்பொழிகள் வழியாக
 அடைகின்ற சுவை முதலிய ஐந்து புலங்களையும் அடுத்தல் வேண்
 டும். உலக இன்பங்களோ அகர்த்தமாகத்தகைய முன் விருமபித்
 தொகுத்தவற்றை எல்லாம் அறவே துறக்கவேண்டிமென்பார்
 “வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்குவிடல் வேண்டும்” என்றார்.

பொழிகளின் வாயிலாக அடைகின்ற ஐம்புல அகர்ச்சிகளோ
 யும் கெடுத்தல் வேண்டும்; அவற்றிற்காகத் தான் விருப்பிக்கொ
 ண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே விடுத்தல் வேண்டும் என்க
 பதாம்.

35-ம் அசிகாரம் துறவு. 689

புல்லிய புலனுச்சுகிகள், எல்லையில்லாத அல்லல்களுக்கே
 ஏதுவாகுமா தலால் பிறன்க்தனபகதை அறுக்க நின்ற துறவேசர்
 அவற்றை அறவே முதலில் வெறுக்கவேண்டும எனபதும் அவ
 ற்றிற்கு உரிமைவாயிருந்த பொருள் முழுவதையும் ஒருங்கே
 துறக்கவேண்டும் என்பதும் கருத்து.

அடலும் விடலும், அகத்தும் புறத்தும் முறையே அமை
 யுந் என்க

அகத்தே பொற்களை அடக்கிப் புறத்தே உள்ள பொருள்
களை யெல்லாம் அந்நீரார் அகல்கிறவர் என்பது இதில் உணர்ந்
தப்பட்டது. இவையுண்ணின் சீவகன்பால் உணரப்படும.

கதை.

சீவகன் என்பவன் ஏமாங்குத நாட்டிலே இராசமாபுரியி
லேயிருந்த சசங்கன் என்னும் அரசனுடைய அருமைத்திரு
மகன். அறிவும் அழகும ஆண்ணாயம வாய்ந்தவன். சிறந்த போர்
வீரன். இளமையும் எழுந்தும் இயல்புற அமைந்த காங்கருவ
கதகை, ருணமலை, பதுமை, கோமுகி, கனகமலை, விரலை, சர
மஞ்சரி, இலக்கணை என்னும் தனது மனைவியர் எண்மீராநிம்
இனிதயாந்து எல்லா நலங்களையும் உங்கு றுகர்தது இன்பமுற்றி
ருக்குங்கால், ஒருநாள் அவரணைவரையும் உடன்கொண்டு அழகிய
புஞ்சோலை ஒன்றில் புகுந்து அதன் எளமெலங்கண்டு மகிழ்ந்து
முடிவில் ஒரு பலாமரத்தின் அடியில் தேவியர் சூழ்சிறந்து வீற்
றிருந்தான். அவ்வமையம ஓர் ஆண்குரங்குத் தான் கவர்ந்து
கொணர்தது பலப்பழகதைப் பிரிந்ததுச கனகளை யெறித்துத்
தன் காதல் மந்தியைக் கணிந்து தழுவி உண்ணுப்படி உவந்து
கொடுத்தது. உடனே அச்சோலையைக் காப்பவன் ஓடிவந்து
அவைகளை ஒட்டிவிட்டு அக்கனியைக் கவர்ந்து தானே உண்டு
களித்தான். அதனைக் கண்டிருந்த சீவகன் புலனுக்கர்வின் இழி
வையும் அதனால் உயிர்களுக்கு விளையும் பழியையும், தெளிந்து
தன் தந்தையைக்கொண்டு கட்டியங்கரரன் கவர்ந்த அரசை

690

திருக்குறட் குமரேச வேண்பா.

தான் வென்று கொண்டதுபோல் கடுவனைக் கலங்கிக் காப்பாளன்
கவாந்துவாரும் இவ் உலகவாழ்க்கை நிலையற்றதென்று உணர்ந்து
ஆநுயிர்க்களை விசையும், அரசு முகலிய அரிய நலங்களையும் ஒரு
கங்கு துறந்து அடக்கியில் புகுந்து அருந்தலம் புரிந்தான். மெய்
யுணர்வுடையவர் ஐம்புலன்களையும் அட்டு வேண்டிய எல்லாம்

ஒருங்கே விட்டுவிடுவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து
தெளிந்தது. விரிவை முதலியிலம்புகத்தில் காண்க.

இன்கனி சவருமந்தி கடுவனே டிரியலாட்டி
நன்கனி சிலதனுண்ண நச்சுடோல் மன்னனோக்கி
என்பொடு மிடைந்தகாமம் இழிபொடு வெறுத்துநின்றான்
அன்புடை அரிவை கூடடம் பிறனுழைக் கண்டதொத்தே, (1)

கைப்பழம் இழந்தமந்தி சட்டியாக் காரனொத்த
திப்பழந் தூர்துதொண்ட சிலதனும் எனையொத்தான்
இப்பழம் இன்றபோத தின்பீடம் போலுமென்று
மெய்ப்பட வுணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறினான், (2)

வேட்கமை யென்னும் நாயிற் காமவெந் தேறன்மாந்தி
மாட்சி யொன்றனுமினறி மயங்கினேற் கிருகோநீங்கக்
காட்டினார் தேவராவர் கைவிளக்கதனை யென்று
தோட்டியால் தொடக்கப்பட்ட சோரிமதக் களிற்றின் மீண்டான் (3)
இவை, மெய்யுணர்வு தொன்றிய பொழுது சேவகன் சொன்னவை.
புலன்களை அடுத்தலும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே விடுத்தது
மே சிறந்த தறவாம் என்பது இன்னால் கூறப்பட்டது.

344 ஓர்நாய் உடைமைக்கும் ஒங்குபுகழ்ப் பத்சிகிரி
கூர்நோயேன் கொண்டார் குமரேசா—தேரின்
இயலபாகும் நோசபிற்கொன் தின்மை யுடைமை
மயலாகும் மற்றம் பெயர்தது. (4)

இ.—ள்.

குமரோசா! ஒரு நாகயாத தனக்கு உடைமையாக வைத்திருந்த பதாரிசியார் பின் ஏன அதனை மடைமை என்று கருதி வருந்தினா எனின, ஒன்று இன்மை நோன்பிற்கு இயல்பு ஆகும்; உடைமை மற்றும் பெயர்த்த மயல் ஆகும் என்க.

நோன்பு என்றது இங்கு அதனைச் செய்வார் மேல் கின்றது.

ஒன்று இன்மை நோன்பிற்கு இயல்பாகும் — ஒரு பொருளும் இல்லாமையே தவம் செய்வார்க்கு இயல்பாகும்.

மதறும் பெயர்த்த மயல் ஆகும்—மீண்டும் மறுபடியும் மயல்குசற்கு ஏதொரும

மெய்யுணர்வுடையவராய்த் துறந்து சென்றவர் ஏதேனும் ஒன்றை உடையவராயிருப்பின், அப்பறறு மறுபடியும் அவரை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தினிடும ஆதலால், “உடைமை மற்றும் பெயர்த்து மயலாகும்” என்றார்.

இன்மை, இயல்பாகும்; உடைமை, மயலாகும்; என்று காண்க.

முத்தியை எய்த விரும்புவார் தாம் பெற்றுள்ள பொருள் முழுதையும் முற்றும் விடவேண்டுமென்று மேலுரைத்த அகாசனம் விநகரால் ஒன்று உடையவராயினும் அஃது அவர்க்கு நன்றாகாதென்று இதில் உணர்த்தினார் என்க.

இன்மையே தவமுடையார்க்கு நன்மையாம் என்பது கருத்து.

ஒரு பொருளும் இல்லாமையே தவஞ் செய்வார்க்கு இயல்பாகும்; ஏதேனும் ஒன்று உடைமை அவர்க்கு மீண்டும் மயலாகும் என்பதாய்.

இவ்வுலகில் இன்மை இழிவையும் உடைமை உயர்வையும் மக்கட்கு அடைவிக்கு; ஆயினும், பிறவா இன்பம் பெற விரும்பிய பெரியோர்பால் அம் முறை மாறி நிற்கும் என்க.

தமிழ்செய்ப்பவர் யாதாரியினும் ஒரு பொருளை உடைபாசு
 யிருப்பின் அதனால் அவர்க்கு இழிவே வருமென்பது இதில்
 உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பத்திரிகையார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பத்திரிகையார் தாம் பெற்றிருந்த அரச செல்வ முழுதையு
 மும் முற்றும் துரந்து திருவாரூரை அடைந்து தனியான இடத்
 தில் அமர்ந்து தவிர்ப்புரிந்திருந்தார். இருக்குங்கால, ஒரு நாய்
 இவர்பால் நன்றியறிவேண்டு நணுகி யிருந்தது. உச்சிப்போதில்
 தாய உண்டு மிதந்த சிச்சைச் சோற்றை அதற்கும் துட்டு அன்
 டி செய்து வந்தார். தமக்குத் திருவாரூர் புரிந்த ஞானமுத்தியா
 ளிய பட்டினத்தையு களும் அததலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார்
 அயர், தீவரது ஊரை அன்பை ஒழிக்க விருமபித் தம்பால் பிச்
 சைக்குந்த ஒரு பேராக கித்தரை நோக்கி, “அதோ ஒரு சமு
 சாரி இருக்கவருண் அவை பாற் செல்க” என்று அருளி விநித்
 தார். சித்தர் வந்து பத்திரிகையால் பிச்சை கேட்டார் என்பால்
 ஒன்றும் இலகியே என்று அவர்பால் அன்போடு சொன்னார். நீ
 பெரிய சமுசாரி என்று அவர்கிருவர் கூறி கிடுப்ப யான் தேறி
 வந்தேன என்று அம்மன்னு மாதவர் இன்னுரை பகர்ந்தார். என
 கையில் இருந்த ஒட்டி, நாயு, அல்லவோ என்னை இங்ஙனம் எண்
 னுமபடி செய்ததென்று வருத்தி, அவ் இரண்டையு ஒருங்கே
 ஒழித்தார். ஒன்றும் இன்னையே துறவேர்க்கு நன்று என்று அடி
 சுவர் கட்டித்தட்டியதை அவர் அறிந்து தெளிக்தார். துறந்திருந்
 தும் ஒரு நாயின் உடைமையால் தாம் அடைந்த இழிக்னை எண்
 னரி இரங்கினார். துறவேர்க்கு உடைமை மடைமையாய் என
 பதை இவர் அன்று உலகநிய உணர்த்தினார். (கிரியை இவர் சரி
 கையில் காண்க)

மனைவியர் மக்களில் வாஞ்சையுண்மையே.

புனைதரு நலவெல்லாம் போக்கித் தாழ்த்திடும்

மனைவியர் மக்களில் வாஞ்சையின்மையே

புனைதரு பாகதி பொருந்த உய்த்துமே. (காசிரகசியம்)

ஒன்றும் இன்மையே தறவோர்க்கு நன்று என்பது இத
ஆல் உர்ப்பட்டது.

345

பூவணையும் பொற்கலனும் போக்கியுயர் படடனத்தார்
கோவணம்மன் கொண்டார் குமரேசா—பூவுலகில்
மற்றும் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறக்கல்
உற்சூர்க் குடம்பும் மிகை.

இ—ள்.

குமரேசா! பூவணையும், பொற்கலன்களையும் துறந்து
பட்டினத்தார் ஏன கோவணம் கொண்டார் எனின், பிறப்பு
அறக்கல் உற்சூர்க்கு உடம்பும் மிகை; ஆன பின் மற்றும் தொட
ர்ப்பாடு எனன கொல் என்க

பிறப்பு அறக்கல் உற்சூர்—பிறவியை நிக்க நின்ற தறவோர்.
உடம்பின உரிமைச் சிறப்பை உம்மை உணர்த்தி நின்றது. மற்ற
றும் தொடர்ப்பாடு எனறது மனைவி, மக்கள், துணை...ர், ...ல்
இல்லம முகவிய வேறு சில புறப்பொருள்களோ, பிறப்பின அந்
புறப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையுந் துறந்து பேரின்ப...ந

எய்தற்கு விரைந்தெழுசுன்ற தூய உயிர்க்கு, வினையுள்ள அளவுப
விடாது நிற்கும் உடம்பு தடையாயிருக்குமா? உலால அது மிகை-
யாயிற்று என்க. உற்சூர்க்கு மிகை என்று உணர்க.

பிறவியை அறக்க நின்ற துறவிகட்கு தம் உடம்பே மிகை
யாகத் தோன்றும் எனினி, வேறு பொருள்கள் அவர்க்கு என்-
சூய என்பதாம். வெறுத்து கீக்குவர் என்பதை வினா குறையை
நின்றது.

இனி, தம் உடம்பையே மிகை என்று கருதவேண்டிய துறவி-
கள் மற்றுஞ் சில பற்றுக்களை உற்று நிற்பது என்ன படின் கருதி
யோ எனவும் இது பொருள்படும்.

எல்லாப் பொருள்களையுந் துறந்து, உடம்பையுந் மிகை என்-
து துறவோர் கருதுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
இவ் உண்மை பட்டினத்தார்பால் உணர்ப்படும்.

கதை.

அரசரும் விரும்பத்தக்க பெருந் திரு உடையராய் எல்லா
நலங்களையுந் இனிது துகர்த்திருந்த பட்டினத்தார், உலகப் பொ-
ருள்கள் ஒன்றும் நிலையா என்னும் உண்மை உணர்வு உதித்த
உடனே தாம் பெற்றிருந்த எல்லாப் பொருள்களையும் முற்றத்
துறந்து பற்றற்று நின்றார். தனியிடம் ஒன்றில் இனிதற அமாந்
து அடிகள் ஒரு நாள் அகமகிழ்த்திருந்தார். யண்டு இவரோடு
பழகியிருந்த அரசனொருவன் கண்டு அருகில் வந்து நின்று பூவ
ணையையும், பொற்கலன்களையும் ஒழித்துவிட்டு ஒன்றும் இல்லா
தவராய் ஒடுங்கியிருக்கும் நீர் இதனால் என்ன பயன் கண்டீர்
என்று இரங்கிக் கேட்டான். “எல்லாமுடைய நீ நின்று சொல்-
லவும், ஒன்றுமில்லாத நான் இருந்து கேட்கவும் ஏற்றபொரு
பயனை யான் இன்று கண்டேன் இனி எல்லாங்காண்பேன்” என்று

இவர் எதிர்மொழி தந்தார். அடிகளது அகத்திறவையும் அருட
பெருக்கையும் அரசன் அறிந்து அகமகிழ்ந்தவனானான். அடிகள்
பல இடங்களிலுந் திரிந்து முடிவில் திரு ஒற்றியூரை அடைந்து
தாம் உற்றிருக்கும் உடம்பு நீங்கு வரையும் பொறுத்திராமல்
அதனுடனே சமாதியில் அடங்கி மறைந்தார் துறவோர் தம்
உடம்பையும் மிகை என்று கருதி வீட்டினை அடைய 'விரைவர்
என்பதை உலகம் இவர்பால் அமையக் கண்டது. விரிவை இவர்
புராணத்தில் காண்க.

என்பினை நரம்பிற் பின்னிக் குடர்வமும் பிறைச்சி மெத்திப்
புன்புழுப் பொதிந்து செந்நீர்ப் புண்ணகம் பொழுதி நாரிக்
துன்பகோய் எவற்றினுக்கும் உறையுளாய்ப் புறநதோல் மூடும்
வன்புலை யுடம்பே ஆவி வருத்திதம் பிணியேறில்லை.

(காஞ்சிப்புராணம்).

நாயினுக் கிரையோ நரியினுக் கிரையோ நகருடைக்குழிவிழிப்
பிறழ்பந்

பேயினுக் கிரையோ கழுவினுக்கிரையோ பெரிது நாயியழுக்
குரம்பை

வே-ம் அகிகாரம் துறவு.

695

நாயினுக் கிரையோ யாதினுக் கிரையோ யான் கமந்தழன்றிடப்
பணித்தாய்

தாயினுக்கழுதோ சேயினுக்குக்கல் சாற்றிடா இளசைவா
னவனே.

(இளசையந்தாதி).

இருப்பதுபொய் போவதுமெய் என்றெண்ணு நெஞ்சே
ஒருத்தருக்குத் திங்கணையுன் னாதே—பருத்ததெதிரந்தி
நம்மதென்று நாயிருக்க நாய்நரிகள் பேய்கழுகு
தமமதென்று தாயிருக்கும் தான.

(1)

மண்ணூர் தணலாற வானும் புலையாற
 எண்ணரிய வாயும் இளைப்பாறப்—பண்ணாமயன்
 கையாற வும்அடியேன காலாற வங்கண்பார்
 ஐயா திருவையா ரு. (பட்டினத்தார்.) (2)

ஐயாறனிடத்தில் ஐவகை ஆறுதலை, வேண்டிய அடிகளது
 புலமை நயத்தையும்; உடம்பையும் மிகைஎன்றெண்ணிய துற
 திறத்தையும், இவற்றில் உய்த்துணர்க.

உற்ற உடம்பினும் துறவோர் பற்றுவையார் என்பது
 னால் கூறப்பட்டது.

346 ஏனோ அயனுலகும் எண்ணார் சராபங்கர்
 கோனாலகே புக்கார் குமரோசா—ஞானமுற
 யானென தெனனுஞ் செருக்கறப்பான் வானோர்க்
 குயர்ந்த வுலகம் புகும். (க)

இ—ல்.

குமரோசா! சராபங்கர் அயனுலகத்தையும் தள்ளி ஏன்
 அதனினும் உயர்ந்ததின் கண்ணே புகுந்தார் எனின், யான் என
 து என்னும் செருக்கை அறப்பான், வானோர்க்கு உயர்ந்த உல
 கம் புகும் என்க.

செதுக்கு அறப்பான்—மயக்கத்தை ஒழிப்பவன்;

696 திருத்தூட் குமரோச வெண்பா.

வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் என்றது, முத்தி உலகத்தே.
 யான் எனது எனனும் செருக்கு என்றது ஊன உடம்பைத்
 தான எனறும், ஒழியும் பொருளைத் தன்னுடையது என்றும் கரு
 திக்குணிகும் மயக்கத்தை. அதுனை அறத்தலாவது நிலையாமையா
 கிய அவற்றின் இடலிணையுணர்ந்து அவற்றின் மேல் வைத்துள்ள
 பற்றுக்களை அறவே ஒழித்தல். அகைய அகப்பற்று எனவும், புறப்

பற்று எனவும் உரைக்கப்படும். அறுபான் புறம் என்று காண்க. பான் எனது என்னும் மயக்கத்தை அறுத்தவன், வாசுவர் களும் அடைந்தமைய முதலிலுலகத்தை அடைவான என்பதாம். எல்லா உலகங்களினும் மேம்பட்டுள்ள வீட்டுலகத்தை ஒரு வன் அடையவேண்டுமாயின் அவன் இவ் உலகப்பற்றுக்களை அற வெ ஒழிக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பற்றுக்களையும் விட்டவர் இத்திரன் முதலிய இறையவர் பகவத்களையும் எய்தாமல் அந்த மிஷின்பத்து அழிவில் வீட்டையே எய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை சரபங்கர்பாக உணரப்படும்.

கதை.

சரபங்கர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தண்டக வனத்தில் இருந்த ஓர் அருந்தவர். மன்மத னுடைய சரத்தைப் பங்கு செய்தமையால் இவர் சரபங்கர் எனப்பெற்றார். சரம்—அம்பு. இதனால் இவரது புலனடக்கம் எயர்க்கும் இனிது புலனும். காமம், வேருளி என்னும் தீமைகளில் லாத நாய்மையுடையவர் என்று இவரை அமரரும் போற்றினர். பிரமா இவரது மனப்பண்பை விவரது தன் உலகத்துக்கு அழை த்துவருபபடி இத்திரனை விடுத்தார். இத்திரன் வகநான். அவன் கருத்தை உணர்த்தி அழைத்தான். அங்கு வருவதில்லை பென்று மறதது இராமபிரானதுவரகையே இவர் எதிர்நோக்கியிருந்தார். முனிவரது பற்றற்ற தன்மையைப் புகழ்ந்த அமரர் தலைவனும் அகன்றான். அதன்பின் இராமர் மனைகியோடும், துணைவிகளும்,

35-ய அதிகாரம் ததவு.

617

ஆங்கு எய்தக்கண்டார். அவரைக்கண்ட அளவில் இவருக்கு உண் டான உலகைக்கு உள்ளேயில்லை. அவரும் புகழ்ந்த இவரது தவ க்ச்சையில் தன்று தங்கியிருந்தார். நிலைபெறுடைய உயர், கிளையில்

லாத உடம்போடு கூடியிருந்து தன் விளைபயன் தனை நுகர்ந்து முடிவில் அதனை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடும் என்றாய், அதனை யான எனக்களித்தல் ஞானமுடைபாவர்க்கு நனமாய், என்றும், வந்தவர் வாழ்த்தினும் வசையுரைக்கினும், சந்தனம் பூசினும் தளையைக் கொய்யினும் முந்துறு வினோரினால் முண்டநாமெனச் சிந்தையில தெளிந்து சினத்தை துறந்தவனே தவத்திற் சிந்தனை எனறும், தறிவாழுக்கக்களா லவற்றையுங் குறித்து அவ்விரவு முழுவதும் இரவுவிரிவே இவர் உரையாடி மகிழ்ந்தார். விடிந்தவுடன தன் மணியுடன நெருப்பில் பய்த்து மேலான விட்டுவந்தவத எய்தினார். யான எனது எனனுடி செருக்கை ஒழித்தவர் வரவேற்கும் உயர்ந்த உலகென்கண்ணே புருவார் என்பதை உலகம் இவரால் உணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

சிறுகாலை யிலா நிலையோ திரியா
 குறியா நெடுகா குணம் வேறபடா
 உறுகால் கிளர் பூதமெலா முகினும்
 உறுகா நெடு யெய்துவன வாணுடையாய்

இஃது, அயனுலகம் வருக என்று அமரர்கோன் அழைத்த பொழுது சரடங்கர் மசாலியது. நித்தியவுலகின் இயல்புகளையும் தத்தவ ஞானிகளது சத்த நிலைகளையும் இதில உய்த்து உணர்க.

இருவகைப் பற்றுக்களையும் விட்டவரே இன்ப விட்டினை எய்துவரென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

347 உண்டு சவுபரியும் பற்றென்று பற்றியதால்
 கோண்டாரேன் தன்பம் குடேசா—உண்டியென்றும்
 பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்
 பற்றி-விடாஅ தவர்க்கு. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சவுபரி என்பவர் பற்று ஒன்று பற்றியதால், என் துன்பம் உற்றார் எனின், பற்றினைப் பற்றி விடாதவர்க்கு இம்மையகள் பற்றி விடா என்க. பற்றுதல—இறுகப்பிடித்தல். விடாதவர்க்கு—விடாதவரை. குவ்வருபு இதில் ஐயுருபாகக் கொள்ளப்பட்டது. யாதன உருபிற் கூறிலும் பொருள், செலலும் வழியே உருபு செல்லும் என்க, விடாதவரை விடா என்று காண்க.

பிறவித துன்பம் தன்னைப்பற்றுதொழிய ஒருவன் விரும்புவனாயின் தான் பற்றி நிற்கும் உலக இச்சைகளை அவன் ஒருங்கே ஒழித்துவிடவேண்டும் எனபது கருத்து.

பற்றுக்களைப் பற்றி விடாதவர்களைத் துன்பங்களும் பற்றி விடா எனபதாம்.

இருவகைப் பற்றையும் அறவே விடுத்தவர் ஈரிடன்பத்தை எய்துவர் என்று மேலே கூறினார். அவற்றை விடவில்லையானால் என்னை என்பாவை மீகாக்கி விடாதவரைத் துன்பங்கள் விடா எனறு இதில் உணர்த்தினார் என்க.

தனக்கு இன்பத் தருமென்று கருதி உலகப் பொருள்கள் மேல் ஒருவன் பெருங் காதல் கொள்வனாயின, அஃது அளவில் ளாத பிறவித துன்பங்களை என்றும் அவனுக்கு உளவாக்கும ஆதலால் “பற்றினை விடாதவரை இம்மையகள் விடா” எனறார்.

பற்றினையுடையவர் துன்பங்களை அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சவுபரிபால் உணரப்படும்.

கடைக.

சவுபரி என்பவர் வேதமித்திரர் என்னும் ஓர் அந்தணருடை

ய புதல்வர். இவர் மனோமயை என்னும் கன்னியை மணந்து
 இல்லறத்திருக்க இன்புற்று வாழ்ந்து பின், கிரியாமலையடி அஞ்சி
 30-ம் அதிகாரம் தறவு. (99)

நெரிந்துறவடைந்தார் தவநலக்கால் பலநலங்களுந் எய்தி ிறந்
 கிய இவர், ஒருநாள் யமுனை நதியை யுடலார். அந்நன் அந்நன்
 கரைமருங்கே உவந்து உலாவினா அந்நன் இரண்டு பிசுநன்
 ஒன்றேறி ஒன்று கலந்து மகிழ்வதையும், பற் குஞ்சுகள் சுவடிதை
 அணைந்து நின்றலையும் கண்டார். காக்கிலாதி மீண்டார். அங்
 கோர் பனிமலர்க் கோலையில அந்நிலைவாறு தன் பிபடையை
 மருவி ஆரா அன்போடு அணைந்த நிற்பதையும் அந்நன் கண்ட
 டார். மையல் கொண்டார். காழம் அவ்வாறே பெண் இன்பம்
 பெற எண்ணி விரைந்தார் உற்ற துறவை ஒழித்துவிட்டுப் பற்
 றுடன் சென்றார். மாதகாதாவின் புதல்ரியா பலரைத் தாமத
 நலத்தால் மணந்தார். அமைந்த இன்பத்தை அவர்பால் அபர்ந்து
 துய்த்தார். தாம் அடைந்த காதலால் இந்நம்பிகள் பல தம்மை
 அடையக் கண்டார், பற்றே பிறிதிக் துன்பங்கட்குக் காரணம்
 என்பதைத் தாம உற்றறிந்தார். அந்நன் உற்ற பற்றைவிடல்
 லாடி முற்றும் ஒழித்துவிட்டு உணவைப் பெருளையே நாடி உயர்
 தவஞ் செய்தார் பற்று நீங்கினவர்க்கே தன்பம் நீங்கும் என்ப
 தையும் அதனை விடாதவரைத் துன்பம் விடா என்பதையும்
 உலகினுக்கு இவர் உணர்த்தி நின்றார். விரிவைப் பாசுவதத்தல்
 உணர்க.

பிறந்தேதார் உறுவது பெருகிய துன்பம்
 பிறவார் உறுவது பெருமபே ரிசுபம்
 பற்றின் வருவது முன்னது பிணைது
 அற்றேரர்க் குறுவது அபிசுநன் ந்தவி. (மணிமேகலை)
 பற்று நீங்காதவர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்கா என்பது இசுறால்
 கூறப்பட்டது.

குற்றமுற்றார் என்கு குமரேசா—முற்றத்
 தலைப்பட்டார் தீரத் துறக்கார் மயங்கி
 வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்,

88 (அ)

700

திருக்குறட் குமரேச சென்பா.

இ—ள்.

குமரேசா¹ சிற்றம்பல நாடிகள் முத்தியை அடைந்தார்
 சிவசுருமர் என்கு குறடும் பொருந்தி திருநூர்² எனின, தீரத் துறக்
 தார் தலைப்பட்டார், மற்றையவர் மயங்கி வலைப்பட்டார் என .

தலைப்பிடில்—கூடுதல், அடைதல். தீர்த்துறந்தார்—முற்
 றத் துறந்தவர். தலைப்பட்டார்—முத்தியை அடைந்தார். மற்ற
 யையவர் என்றது உலகப் பற்றக்களை ஒழியாக்கரை. வலை என
 தது சண்டிப் பிறப்பினை கயம்சிரும் செய்கு உரிபையேயாதி திரிய
 ஒட்டாது விளங்குகளையும் பறகையகையும்தன்ன உப்படுத்தி இன
 னல் தருகின்ற உலகைபோல், தமக்கு இயல்பான உயாடுகளை எய்துப்
 பேரினபத்தினை நுகர ஒட்டாதபடி உயாடுளைப் பிணித்து வருக
 தலின் பிறப்பு வலை என்பாட்டது. இஃக உருகம. தலைப்பட்
 டார் என்று இறந்த காலத்தாற் கூறியது விசையும்தெளியும்
 பற்றி எனக.

முற்றத்திறந்தார் முத்தியை அடைந்தார்; அங்ஙனம் குற
 வாதார் மயங்கிப் பிறப்பாகிய வலையில் அகப்பட்டார் என்பதாம்.

மேல், பற்று விடாதவரைத் துன்பம் விடாது என்றார்; அத
 னை விட்டவரது உயர்வையும், விடாதவரது இழிவையும் இதில்
 விளக்க உணர்த்தினார்.

பற்றாத குறந்தவர் விட்டினைப் பொருந்தி மெய்யின்புதுவர்
 என்பதும் அங்ஙனம் குறவாதவர் பிறகியிற சிக்கிப் பெருகதன்ப
 மடைவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் உண்மை
 சிற்றம்பல நாடிகள் பாலும், சிவசுருமர் கண்ணும் தெளியப்படும்

கதை.

சிற்றம்பல நாடிகள் என்பவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு
அறுதாற்று இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தொண்டை நாட்டின்
புல்லுக்கோட்டியிருந்தவர் ஒரு சி னுங்கனும், அறியு னுங்கனும்
55-ம் அதிகாரம் துறவு. 702

சிறந்த இளம் பெண் இறந்துபோயினள். அதனைச் சடுதற்கு
உறவினரோடு முறைப்படி இவர் உடன் சென்றிருந்தார். அங்குச்
சிதறிக் கிடந்த பல வகை எலும்புகளையும் பரிந்து கோக்கினார்.
எகத்தனை நன்மக்கள் இங்கு எரிந்து மறைந்தனரோ என்று இரங்கி
கொந்தார். இவ் உலக நிகழ்வினை எண்ணி கைத்தார்.

தவக்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
சுற்றினம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாவார்
முதியோர் எனனான் இளையோர் எனனான்
கொடுக்கொழி லாளன் கொன்றனை குவிப்ப இவ்
அழல்வாய்ச் சுடலை தினனக்கண்டுந்
கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட்டயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் வீரும்பாது வாழும்
மக்களிற் சிறந்த மடவோர் உண்டோ.

என்னும் இவ் அருமைப் பகுதியை நினைந்துகிளைந்து நெழுச்செ
றிகார். அன்று முதல் உலகப் பொருள்களில் ஒரு பற்றுமின்றி
உணமையை நாடி ஒடுங்கியிருந்தார் இவரது மதிகலதகைக்
கண்டு பலர் துறவினராகி இவரை அணுகியிருந்தார். முற்றக்
துறந்த இவரைத் தம் இல்லிற்கு எழுக்கநாசெய்து ஓரன்பர்
வீருந்து செய்தார் அடியவரோடு அடிகளிருந்து அருகதுங்கால்
அவசரத்தில அறியாமல் அவ் அன்பர் அங்கிருந்த வேப்ப எண்

ணையை நெய்யென எடுத்தது இலைதோறும் விடுத்தார். திரத்தூற்த இவர், யாதுவகரூது அமைதியோடு உண்டார். பிறரும அன்வாரீற உண்ணச் சிவசரூமர் என்பவர் மாததிராய் 'இது வேம்பின் எண்ணெய் மிகவும் கசக்கின்றது' என்று வெகுண்டு மொழிந்தார். அடிகள் அவரது பற்று அருத் தன்மைக்கு இரங்கி அவரைத் தனியே பிரித்து விட்டு இனிதே சென்று சிலகாலம் தங்கியிருந்து தன்னைப் பின்பற்றிவந்தவர்க்கு ஒருங்கே சமாதியாய் உயர்பதம் அடைந்தார். சிவசரூமர் பற்றறாமையால் இறந்து பிறந்து பின்வருந்தியுமுனரார். முற்றத் துறந்தவர் முத்தியை அடைவர் என்பதையும், அங்ஙனம் தரவாதவர், அறிவியில் படுவர் என்பதையும் உலு.

702 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கம் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. (விரிவைச் சிவப்பிரகாசத் தில உணர்க).

முற்றத் துறந்தவரே முத்தியை எய்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

349 உற்றபற்றை முற்றும் ஒழித்தமணி மேகலையேன்
குற்றமில்லீ நெற்றாள் குமரேசா—உற்றுநின்ற
பறறற் கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும். (க)

இ.—ள்.

குமரேசா! பற்றுக்கள் முற்றும் விட்ட மணிமேகலை என் வீட்டின்பத்தைப் பற்றினாள் எனின், பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும்; மற்று நிலையாமை காணப்படும் என்க.

பற்று என்றது உடம்பின் கண்ணும், பொருள்கள் மேலும், வைத்துள்ள இச்சையை. பற்றெனப்படுவது பசை இய அறிவே என்றதுங் காண்க. மற்று என்றது அறுதல் என்னும் வினை

க்கு மறுதலையாய் நின்றது. நிலைபாமை என்றது பிறப்பினை.

மற்று நிலையாமை காணப்படும்—பற்று அறாதபொழுது பிறவியே காணப்படும். இருவகை அறுதல்களும் ஒருங்கே நிகழும் என்பதை ஏகாரம் உணர்த்தி நின்றது. இரவு நீங்கியபொழுதே இந்நினைவு நீங்குவது போல், பற்று நீங்கியபொழுதே பிறவி நீங்கிவிடும் என்க. பற்றே பிறப்புக்குக் காரணம் என்பது கருத்து.

இருவகைப் பற்றும் ஒருவனுக்கு அற்றபொழுதே அஃது அவன் பிறப்பினை அறுக்கும்; அவை அறாதபொழுது அழிவுறும் பிறப்பே அவனுக்குக் காணப்படும் என்பதாம்.

அறம் என்றபாலது அறுக்கும் என ஏதுவின்றமேல் நின்றது. ஒருவன், இருவகைப் பற்றையும் அறவே விடுவனாயின், அவன் பிடிபிணியின்ற விடுபட்டு வீட்டினை அடைவான் என்பது கருத்து.

35-ம் அதிகாரம் துறவு.

703

பற்றுண்மையே பிறவிக்குக் காரணம் என்பதும், அஃது இல்லாதவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் உண்மை மணிமேகலைபால் உணரப்படும்.

கதை.

மணிமேகலை என்பவள் கோவலனுக்கு மாதவியிடம் பிறந்தவள். அழகு நிரம்பிய விழுமிய உருவினை, பணிமேகலை என்னும் காப்பியத்தின் தலைவி. சிறந்த கல்வியும், திருத்திய சீலமும் பொருந்தப் பெற்றவள். இளமையிலேயே மெய்யுணர்வுடையவளாய் உலக இன்பங்களை அறவே வெறுத்தாள். தனது கட்டழகைக் கண்டு காமுற்று நின்ற உதய குமரனுக்கு மெய்யுணர்வு உதயமாசுமாறு பல இட மொழிகளை இனிது கூறினாள். தன்பாட்டியாகிய சித்திராபதி என்பவள் உலகஇன்பங்களில் தன்னை உட்படுத்தப் பல வகை முயன்றும் ஒன்றினும் மயங்காது உணர்

வுடன் சென்றாள். ஒடுக்கியிருந்து அருந்தவம் புரிந்தாள். அதன் பயனாகத் தனது பழம் பிறப்பையும் உணர்ந்து தெளிந்தாள். முற்பிறப்பில தனக்குக் கணவனாயிருந்தவனும், இப்பிறப்பில்தன்மீது பெருங் காதலால் வாகரதுபவனுமாகிய உதயகுமரன் ஒருநாள் இவளை அணுகி உன் இளமைக்கும், பேரழகுக்கும் சிறிதும் இயல்பில்லாத கடுந் துறவை நீ ஏன் கொண்டாய் என்று இரங்கி வினாவினான். உடனே அவளை இவள், உவரது கோக்கினாள்.

பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிப்பட்ட டிரங்கலும்
 இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்
 மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
 மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன. என்றும்,

வினாயின் வந்தது வினைக்கு வினாவாயது
 புனைவன நீங்கிற் புலால் புறத்திடுவது
 மூத்தவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
 பற்றின் பற்றிடம் குற்றக்கொள்கலம்
 புற்றடங் கரயிற் செற்றச் சேக்கை
 அவலக் கவலைக் கையாறமுக்கல்

103 திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

தவண உள் ளம் தனபால் உடையது
 மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
 மிக்கோய் இகனைப் புறமறிப் பாராய். என்றும்,

அவன் உணர்வுற ஒதி உணர்ந்தினான். பல்வேறிடங்க்குஞ் சென்று தன் கல்லி நலத்தால் எல்லா மதத்தினரையும் எதிர்த்துரை யாடிப் பற்று அந்நவர்த்தகே பிறவியறம என்னும் உண்பையை அனைவரும் ஒப்ப உணர்ந்தித் துறவு நிலை நின்று தான் வழுவாதே. முன்பு பிறவா இன்பம் பெற்று மகிழ்ந்தான். பற்று அந்நவர்த்தகே பிறப்பு அறும் எனபதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவை மணிமேகலையில் காண்க.

அற்றது பற்றெனில், உற்றது விடுவிர்
 செற்றது மண்ணுறல், அற்றிதை பற்றே. (திருவாய்மொழி)
 பற்று நீக்கினவர்க்கே பிறவி நீங்கும் என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

350 பற்றகன்ற காரைக்காற் பத்தினியேன் பற்றிநின்றார்
 குற்றமற்றான் பற்றைக் குமரேசா—முற்றுகப
 பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
 பற்றுக் பற்று விடற்கு. (ஓ)

குமரேசா! எல்லாப் பற்றுக்களையும்விட்ட காரைக்கால்
 அம்மையார் ஏன் இறைவன் தானைப்பற்றி நின்றார் எனின், பற்று
 அற்றான் பற்றினைப் பற்றுக்; அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு
 என்க.

பற்று அற்றான் என்றது இறைவனை. பற்று—ஆசை, அன்பு
 தொடர்ச்சி, பிடித்தல் முதலியவற்றை உணர்த்தி நீற்கும.

பற்று என்றது இங்கு அவ் இறைவன் அருளிய ஞான
 நெறியை. பற்றுக்—பற்றிக்கொள்க. என்றது தியானம்செய்தலை,
 ஒருவன் பற்று விடவேண்டுமானால் பற்றற்றான் பற்றினையே
 அவன் விடாது பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

35-ம் அதிகாரம் துறவு.

705

இயல்பாகவே பற்று அற்று கிளங்கும் இறைவனது அரு
 ளியல்களைப் பற்றிக்கொள்க; விடாது வந்த உனது பற்று விடு
 தற்குக் கொடுத்து நின்ற அசுற்றையே விடாது பற்றுக் எனபதாம்.

மேல், பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறம் என்றார்; அப்
 பற்று அறுதற்பு பற்றுக்கொடாகப் பற்றவேண்டியது இன்னது
 என்பதை இதல் இனிது உணர்த்தினார்.

எல்லாப் பற்றுக்களையும் விட்டவர் ஆறையெனருளையே பற்றி
 நின்றார் எந்ல் இன்பம் எய்துவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

டது. இவ் உண்மை காரைக்கால் அம்மைபால் காணப்படும்.

கதை.

காரைக்கால் அம்மை என்பவர் இற்றைக்குப் பல ஆற்றாண்டுகட்கு முன்னர் காரைக்கால் எனும் ஊரிலிருந்த தனத்தன் என்னும் வணிகர் தலைவனுடைய அருமைத் திருமகன் புனிதவதி என்று பெயரிட்டு இந்த அம்மையைப் போற்றுவதாய் தார். பருவமெய்தியபின் நாகபட்டினத்திலிருந்த பரமதத்தன் எனும் வணிகரோடு ஒருவனுக்கு மணப்புரிவித்து இந்த அம்மை போடு அம் மகனாகையும்தம் நகரிலேயே அயாந்து வாழாமாடி பெற்றோர் பேணிச் செய்தார். இருவரும் புகழ்ந்து வாழ்ந்து வருவதால், பரமதத்தன் இரண்டு மாதங்களைக் கொண்டிருக்கப்பால் தந்தான். அம்மை பெற்று வைத்திருக்குங்கால் ஓர் அடியவர் வந்தார். உணர்வாடு ஒரு கல்ையை உணர் உதவினார். பின்னர் துணைவன் வந்து உணவுகொள்ளுங்கால் ஒருகை அரிந்து உணவுடன் வைத்தார். அவன் உண்டபின் இன்னும் ஒன்று கொண்டு வர ஏனான். அம்மை உளங்கலங்கி என் செய்வென்று வருந்தி நிரகையில் தனையில் ஒரு பழம் திருவாளால் பொருந்தி நின்றது. இறைவனருளை விபந்து அதனையும் இட்டார். நாயகன் உண்டான். அமுதினும் இஃது இனியகவைக்கையுடையது, உன் தந்தவற்றன் ஒன்று அன்று; இன்ன உண்கையாயது என்றான். அம்மை அஞ்சி உணமை உரைத்தார்; அவன் மீண்டித் தெளிந்தது அம்மையாரது மாண்பினை விடந்தது. அதுமுதல் அவரை

பெயர் கொள்ளாது வேறொருத்தினர்

709

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

வாழ்ந்தான்; அவ் உண்மையை உணர்ந்த அம்மையார் எல்லாப் பற்றுக்களையும் அந்வே விட்டு இறைவன் அருளையே பற்றி நின்று உடம்பிலுள்ள தசை முழுதும் உதிரும்படி செய்து என்பருவாய் நின்று அன்புபுரிந்து திருவாலங் காட்டில் பரமனது திருக்கடங்கண்டு அவரது அழகிய திருவாயால் "அம்மையே" என்று அழைக்கப்பெற்று முடிவிலின்பத்தை முடிவில் அடைந்தார். அவர் பற்றி

றையே பற்றி நின்று தம் பற்று முற்றும் அற்றார். எல்லாப்பற்றுக் களையும் விடுத்த இறைவனருளையே பற்றி நின்று பெரியோர் பேரின்புறுவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது, விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

பானது அருளையே துறவொர் பற்றி நிற்கவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

நீர்தும தென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்திறை
சேர்மின் உயிர்த்து நேர்நிறை யில்லே. (திருவாய்மொழி)
மோகவற்சகா பிக்கொடி முனைத்தெழு மூலம்
சோகமாசனம் இருந்தா சாள்வதோர் சூழல்
ஆகமேமுதல் யானென தென்னு மஞ்ஞானம்
வகமாசிய பராபரன் தோன்றின விறகும்.
(ஞானவாசிட்டம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உலகப்பொருள்களில் ஒருவன் பற்று நீங்குகின்றானே அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவனுக்குத் துன்பங்கள் இல்லாம, அறவுடையவர் இளையயிடுகையே துறவனை அடைவர். புலன்களை அடுத்தலும் எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே விடுத்தலும் சிறந்த துறவாம் ஒரு பொருளும் இல்லாமையே துறவோர்க்குப் பெருகலமாகும். உற்ற உடம்பினும் துறவோர் பற்றினை வைவர். இருவகைப்பற்றும் இல்லாதவரே. இன்பவுலகினை எய்தி மகிழுவார், பற்று நீக்காதவர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்கா. முற்றத்தறந்தவரே முத்தியை அடைவர், பற்றுஅற்றபொழுதே ஒருவன் தீர்ப்பும் அதுபடும். பானது அருள் பெறியையே துறவொர் பற்றவேண்டும்.

35-வது துறவு முற்றிற்று.

உசு-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர் தல்.

அஃதாவது மெய்ப்பொருளியல்பை மெய்யாக உணர் தல். ஐயமும், மயக்கமும் கலந்த அறிவு பொய்யுணர்வு ஆதலால் இது மெய்யுணர்வு என நின்றது. இதனைத் தத்துவஞானமென்பர். தத்துவம்—உண்மை. பொய்ப் பொருளைத் துறந்து மெய்ப் பொருளைப் பற்றி நிற்கும் மேலோரது தூய உள்ளத்தேதான் இம்மெய்யுணர்வு தோன்றமாதலால் துறவின் பின் இது வைக்கப்பட்டது.

351. தண்டார்ச் சலபனர் தக்கனார் புன்றிறப்பேன்
கொண்டார் மருளால் குமரேசா—கண்ட
பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணப் பிறப்பு. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! சலபன், தக்கன் என்பவர் ஏன் தமது மயக்கவுணர்வால் இழி பிறப்பை எய்தினார் எனின், பொருள் அல்ல வற்றைப் பொருள் என்று உணரும் மருளான் மாணப் பிறப்பு உளதாம் என்க.

மருள்—மயக்கம். மாணப் பிறப்பு—மாண்பு இல்லாத பிறப்பு. மாணு என்றது பிறப்பின் அல்லல் இயல்பினைப் பொதுவாக உணர்த்தி நின்றது.

பொருள் அல்லாதவைகளைப் பொருள் என்று உணருகின்ற மயக்கத்தினாலே இன்பமில்லாத பிறப்பே உளதாம் என்பதாம்.

மெய்ப் பொருள், பொய்ப் பொருள் எனப் பொருள் இரு வகைப்படும். சித்தப் பொருளாகிய பரம்பொருளல்லாத மற்

தம்பொருள்களெல்லாம் பொய்ப் பொருள்களேயாம் அவர்களை
 அன்னவாறு உணராத உறுதிப் பொருளாகவே கருதி மயங்

89

503

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமாரர் துன்பப் பிரப்பையே தோய்ந்த தியங்குவர் என்பது
 உருத்து பொருள் களின் உண்மையை உள்ளவாறு உணர்கின்ற
 தெருளுணர்வால் பிரயி நீக்கிவிடும் என்பது குறிப்பு. இவ்வு
 ணர்வை வடநூலார் நித்தியாநித்யவத் தவழிவகம் எனபர்.

எந்நனைச் சிறுத்தவராயினும் விபரீத உணர்வினையுடையார்
 பிரப்பினை அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்
 உண்மை சுலபன் கண்ணூர், தக்கனபாலும் உணரப்படும

கதை. 1.

சுலபன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு
 முன்னர் அவர்தி நாட்டை ஆண்டுவந்த ஒரு மேந்தன. பலகலை
 களிலும் நல்ல பரிந்துறுள்ளான். அழகும் ஆண்மையும் அமை
 யப் பெற்றவன். அருங் குணங்களும் பெருவ சுற்பும் ஒருங்க
 மைந்த கலவை எனலும் ஒழுக்கிய மாண்பு ஆர் அபேபாட
 மைந்து வாழ்ந்தான். உலக இன்பங்களையே நிலை என்று கருதி
 னான். மறுமை நலவர்களையும் இருவிரைப் பயன்களையும் மதியா
 திகழ்ந்தான். தனது கல்வியறிவனைத்தையும் அல் வழியிற் செ
 லுத்தி இல் வாழ்ந்து வருந்தால் மது குகனன் என்னும் முனிவர்
 ஒருவர் இவன்பால் வந்தார். அவரது துறவொழுக்கத்தையும்,
 தவவேடதையையும் இவள், எள்ளி நகைத்தான். அவர் அதனைப்
 பொறுக்காமல் சினந்து இவனை ஒருநாடகர் சபித்தார். இவ
 னும் உடனே ஆடு நின்றான். இதனைக் கண்ட சுலபை தன் கண
 வன் இகழ்ந்ததை ஒருபொருளைக் கருதி உணர்வுடைய முனி
 வரும் இப் பெரும் பழி செய்தாரே என்று சினந்து தன் சுற்பின்

மகிழையால் அவரைச் சமுதையாரும்படி சபித்தார். அவரும் இவனைப் புலைச்சி ஆடுகணப் பொங்கி மொழிந்தார். இருவரும் அவ்வாறே இழி நிலையடைந்தார். ஒரு நாள் அப்புலைச்சி தன் மடியில் வைத்திருந்த பசும் புல்லை அவ்எருது சீர்த்தது. அவ் எருதின் வாய்ப் புல்லை அக்கழுதை பற்றியது. அம்முவுருக்கும்

சுலாம் கிசமு அங்கிருந்தவர் அவற்றை வெருட்டி ஒட்டினார். அவை வெருண்டு ஓடுங்கால் சமுதையாரினிருந்த புல் அங்கிருந்த

பீட்டி அதுதொடர் மெய்யுணர்ந்தல்

709

ஒரு பிள்ளையார் மீது தள்ளி விழுந்தது. அண்டர் சாத்தும் அறகம் புல்லைப்போல் அவ் எச்சிற் புல்லும் பிள்ளையார் மேல் இசைந்து நின்றது அதனால் அம் முவரும் தம் பழம் பிறப்பினர்ந்து முதல்வரானால் உயர் பதம் பெற்றார். இரு வினைப் பபல்களையும் அவற்றை நெறியேயுட்டும் முழுமுதற் பரமனையும் பாமல் உலக இன்பத்தைபே பொருளென்று கொண்டதால் அசனும், தன்னை அரசன் இயற்றினானே என்று தானலலாத உடம்பையான் என்று கருதிபதால் முனிவரும் வினை வினாபுனை உணராமைதால் சலையையும் இழி பிறப்படைந்தார் இவ் உண்மையை உணர்ந்து முனிவர் சிலர் இயங்கினர். பொருளல்லவற்றைப் பொருள் என்று உணர்வார்க்கு இழிவுறும் கியாபி உளதாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (சிறிவை விளையகர் மாண்மியத்தில் காண்க.)

கதை 2.

பரம் பொருளை மெய்ப் பொருள் என்று மதிபாமல் பொருளல்லாதவற்றையே பொருள் என்று கொண்டதால் தக்கன் மாண்பிழந்து வன்பிறப்பெய்க்கினான். ஆட்டுப்பிறப்பை அடைந்தானே

தக்கன் தன் கோட்ட உணர்வால் என்று உலகம் இவனைச் சாட்டி
மொழிந்தது. விரிவைத் தக்க காண்டகத்தில் காண்க

மெய்யுணர்வு இல்லாதவர் வெவ்வித பிறவியைப்போ எய்துவர்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

352. கண்டமயல் நீங்கியபின் காசிபரேன் பேரின்பம்
கொண்டவராய் நின்றார் குமரேசா—மண்கிம
இருணீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு. (2)
இ—ன்.

குமரேசா! தாம் கொண்ட மயக்கம் நீங்கிய பின் காசி

710 திருக்குறட் குமரேச ஹென்பார்.
பர் ஏன் பேரின்பம் கொண்டவராய் நின்றார் எனின், மருள் நீங்கி
மாசறு காட்சியவர்க்கு இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் என்க.
மருள்—மயக்கம். காட்சி—பார்வை, தோற்றம், அறிவு.
மாசறு காட்சி என்றது மெய்யுணர்வை.

மாசறு காட்சியவர்—குற்றமற்ற உணர்வியையுடையவர்.
இருள் என்றது பிறவியை. அநியாமை யிருந்து அச்சமும்
கவலையும் அல்லலும் நிறைந்தள்ளன ஆதலால் பிறவி, இருள் என
ப்பட்டது. நீக்கி என்பது நீக்கி என மெலிந்து நின்றதாக்
கொண்டு பயக்கும் என்னும் வினைக்கு ஏற்ற எழுவாய் வருவிக்கப்
பட்டது. இனி, நீக்கிப் பயக்கும் என்பதைத் தன் வினையாக்கொ
ண்டால் துன்பம் நீக்கி இன்பம் உண்டாகும் என்று கொள்க.

குற்றமற்ற உணர்வியை ஒருவன் உடையவனாயின் அம் மெய்
யுணர்வு அவனுக்குப் பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிப் பேரின்பத்தை
க் கொடுக்கும் என்பதாம்.

மருள் நீக்கின் இருள் நீங்கும்; மாசறு காட்சி இன்பம் பய

க்கும் என்க. மேல், பொய்யுணர்வால் பிரப்பு வருமென்றார்; இதில், மெய்யுணர்வு அறியை நீக்கிப் பேரின்பத்தைத் தரும் என்றார்.

தன்ப நீக்கமும் இன்பப் பேறும் மெய்யுணர்வால் உளவாம் என்பது கருத்து.

மருள் நீக்கி மெய்யுணர்வு எய்தினோர் இருள் நீக்கி இன்பம் பெறுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை காசியர் பால் உணரப்படும்.

கதை:

காசியர் என்பவர் பிரமாவின் தலைமைப் புதல்வரான மரீசியின் புதல்வர். தாய் பெயர் கலை. அயனருள் முழுநதும் இவர் ஆமையப் பெற்றவர். பேரருளுடையவர். அகிதி, திதி, தன, 36-ம் ஆதிகாரம் மெய்யுணர் தம். 711.

அருட்டை, கதை, கழை, காசி, வீரதை, மதி, இளை, சுத்துரு, குரோதவசை, தாம்பிரை என்னும் தக்கன் புதல்வியர் பதினாறு வரை மணந்து இனிதுற வாழ்ந்து அமரர், அசுரர், மனிதர் முதலிய பல்வகையினரையும், அவர்பால் தோன்றச் செய்தார். தமது ஆண்மைத் திறத்தால் உலக முழுவதையும் பரசராமர் தமக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்ட காலத்தில் அவரால் இன்னல் மிகுமென்று கருதி அவரிடமிருந்து இப்பூயியை இவர் தானமாகக் கொண்டார். அன்றுமுதல் இவ் உலகிற்கு இவர் பெயரால் காசினி என்று ஒரு பெயரும் தோன்றிற்று. அதன்பின் இல்லற நிலையை அகன்று துறவு நிலையில் புதுந்து அருந்தவக் கொள்கையில் திரும்பிய தன்மையராய்ப் பொருந்தி விளங்கினார். அக்காலத்தில் அசுரேசன் மகளாகிய சுரசை என்பவர் இவரால் தமது மரபினர் உயர்வர் என்று கருதி இவரைத் தன் வயப்படுத்தித் தழுவு விழைந்து இவரது தவ வனம் சார்த்தார்.

விழுமிய உருவுடன் தனியே வந்து அழகொழுக நீற்கும் இவ
 னைக் கண்டவுடனே முனிவர் உணர்வெல்லாம் கலக்கி உள்ளம்
 உருகினார், மெள்ள நெருங்கினார். ஆசை நோயைக் கூசி மொ
 ழிந்தார். “வழியே கண்ட ஓர் வனிதையை வலிய வந்து விழை
 வதும்போன்ற தவ நல முடையார்க்குத் தருதியாகுமா! சிறந்
 தவராகிய நீர் இவ் இழிந்த எண்ணத்தை எம்பால் இனி மொழி
 யாதகலுமின்” என்று முனிந்தவள் போன்று முனைந்து மொழிந்
 தாள். அவள் யாது கூறினும் இவர், அவள்மேல் காதல் பிறிதார்.

பன்னெடுந்தவம் பற்பக லாற்றியான்
 முன்னிநின்றது முத்திபெற் றய்ந்திட
 அன்னதேயெற் கருள்செய வந்தனை

உண்ணை மேவலன் றோவுடர் முத்தியே. என்று முனிவர்
 சித்தந் திரிந்தார். அவளும் கருதியது எய்துமென்று கனிந்து
 தழுவிச் சூரபன்மன் முதலிய அசுர குலம் முற்றையும் அடங்
 கப்பெற்று அகன்று சென்றாள். அவளது பிரிவை கீனைந்து பெ
 ரிதம் நொந்தார். தண்ணை மறந்து தனி மயல் திகாண்டார்; சித்தி
 யுகர்பேர்ந்து தியங்கியுந்நீன்றார். இவரது அவிச்சையை நீச்ச
 அயன்றார் தோன்றி அருளுடன் கோக்கினார்.

வேதமும் கலைகளும் உணர்ந்து மேலதாம்
 மூதறி வெய்திய முனிவ நீயொரு
 மாதூதன் பொருட்டினால் மையல் எய்தியே

பேதுறு கிற்பியோ பேதை மாந்தர்போல். என்று பேணி
 மொழிந்தார். முனிவர் கேட்டார். தன் இழி நிலைக்கு இரங்கி
 னார். உற்ற மயக்கமும் முற்றும் ஒழிந்தார். உணர்ந்து தெளிந்
 து பின் உயரின்புற்றார். மருள் நீக்கி மாசறு காட்சியகர்க்கு
 இருள் நீக்கி இன்பம் பயக்கும் என்பதை உலகம் அன்று இவர்
 பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

மாதில் கருவூரர் வானத்தின் சீரெல்லாம்
 கூறியின் றர் என்னை குமரேசா—ஆறுத
 ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
 வானம் நணிய துடைத்து. (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! கருவூரர் இவ்வையத்திருந்தும் ஏன் வானத்
 தின் சீரெல்லாம் வழுவறக் கூறினார் எனின், ஐயத்தின் நீங்கித்
 தெளிந்தார்க்கு வையத்தினும் வானம் நணியது உடைத்து என்க.

ஐயம்—சந்தேகம். அஃதாவது ஒன்றினும் துணிவு தோன்
 றுது உழன்று திரியும் உணர்வு.

வானம்—மேலுலகம் ஈண்டு அது விட்டுலகத்தைக் குறித்
 து நின்றது. நணியது—அணுகி நிற்பது.

ஐயம் நீங்கித் தெளிந்த மெய்யுணர்வினை யுடையவர்கட்கு
 இந்நிலவுலகத்தினும் அவ்விட்டுலகம் அணுகி நிற்கும் இயல்பினை
 யுடையது என்பதாம்.

நெய் அநிகாரம் அஃகும்

மெய்யுணர்ந்தவர், இவ்வுலகத்திருப்பினும் மேலின பேரீல்
 பத்தை விரைவில் எய்துவராதலால் அவர்க்கு இவ்வையத்தினும்
 வானம் நணியது ஆயிற்று என்க.

மெய்த்மையை ஐயமறத் தெளிந்தவர் பொய்யுலகத்தில் அழு
 ந்தாமல் மெய்யுலகத்தையே பொருந்தி நிற்பார் எனபது கருத்து.

இய் உண்மை கருவூர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கருவூரர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர்ச் சோழநாட்டிலே கருவூரில் சோமநாதர் என்னும் வேதீயர்க்குப் புகல்வாய்க் தோன்றினார். இவர், இளமையிலேயே பல நூல்களையும் வழுவற உணர்ந்து தறவு நிகையிடுபகுத்து பிறழியி முயன்று பெருந்தவம புரிந்தார் உலகுநீர்க்களின் இயல்புகளையும் இறை அருளையும் தமது யோச முதிர்ச்சியால் உணர்ந்து தெளிந்தார். ஒரு பற்றம்ன்றி உவந்து திரிந்தார். சாதி குலம் பிறப்பு, இறப்பு, பந்தம், தறக்கம் எனனும் இவற்றில் பிணிப்புண்டு உயிர்கள் தம் வினைக்கீடாக அலைந்து திரிவதை நிகைந்து இரங்கி நீதிகள் சில நிலைபெற ஒதினார். உானர் முதலிய எல்லா உலகந்களினும் நிகழுக்கிற நிகழ்ச்சிகளை இருந்த இடத்திலிருந்தே தமது யோசவுணர்ச்சியால் உணர்ந்து உரைத்தார். பாமனை நோக்கி அன்புறு பாடல்கள் பல அருளுடன் பாடினார். அவை திருவிசைப்பா என்று இதுபொழுது வழங்கப்படுகின்றன. தாம் எய்தியிருந்த வையம்போல வானத்தினும் புகுந்து உலாவி அற்புதங்கள் பல அருளுடன் புரிந்தார். முடிவில் அவ்வூர் ஆலயத்துட் புகுந்து அருள்ளாளியில் இரண்டறக் கலந்தார். இவரது மேன்மையை வியந்து அனைவரும் இவரைக் கருவூர்த தேவர் என்று புகழ்ந்து போற்றினார். ஐயத்தின் நீங்கிக் தெளிந்தார்க்கு வீட்டுலகம் விராவில் எய்தும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கருவூர்ப் புராணத்தில் காண்க.

ஐயநிறக் தெளிந்தவர்க்கு வீட்டின்பும் விராவில் எய்துமின்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

சென்ற ஊர்ந்தும் மெய்கண்ட தேவரெதிர் நந்தியார்
குன்றிநின்றார் என்னே குமரேசா—நன்றாக
ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்புணர் வில்லா தவர்க்கு. (ச)

இ.—ள்.

குமரேசா! நல்ல உணர்வு எய்தியிருந்தும், மெய் கண்ட
தேவர் முன் அருணந்தியார் என் கம் சிர்குன்றி நின்றார் எனின்
ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் மெய்புணர்வு இல்லாதவர்க்கு அத
னால் பயம் இன்று என்க.

ஐயுணர்வு—ஐயகையுணர்வு. அஃதாவது மெய் வாய் கண்
முக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளானும் அறியும் அறிவு.

மெய்புணர்வு—மெய்ப்பொருளை உணர்தும் உணர்வு.

பயம் இன்று—'பயன் இல்லை.' ஏகாரம் இசை நிறையோடு
இரக்க முந்தோன்ற கின்றது. தேற்றம் எனினுமாம்.

ஒருவன் ஐயுணர்வினை எய்தியவிடத்தும் அவன்பால் மெய்
புணர்வு இல்லையானால் அவனுக்கு அதனால் யாதும் பயன் இல்லை
என்பதாம்.

இனி, ஐந்தறிவும் புலன்கள்மேற் செல்லாது தன்வயமாகி
யோக நிலையில் உறையப் பெறினும், மெய்புணர்வு இல்லாதவர்க்கு
அதனால் படன் இல்லை எனினுமாம். இதில் ஐந்தறிவு என்றது
ஐம்பொறிகட்கு மூலமாய மனத்தை. எய்துதற்கருமையை உம்மை
இதில் விளக்கி கின்றது.

ஐயுணர்வு உடையாராயினும் மெய்புணர்வு இல்லையாயின் அத
னால் யாதும் பயனில்லை யென்றார் இருளை நீக்கி அஃது இன்
பம் பயவாமையின்.

எவ்வளவு உணர்வினை எய்தியிருப்பினும் மெய்புணர்வு இல்
லாதவர் அதனையுடையார் முன் ஒடுக்கி நிற்பர் என்பது இதில்

உணர் த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மெய்கண்டார் கண்ணும், அரு, ணந்தியார் பாலும் அறியப்படுமீ.

36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர் தல்.

715.

கதை.

மெய்கண்ட தேவர் என்பவர் இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண் டெக்கு முன்னர் நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணை கடகம் என்னும் திருநகரிலே வேளாளர் குலத்திலே அவதரித்தவர். இவர் கருவி லேயே திருவிளையுடையவர். தந்தையார் பெயர் அச்சுத களப் பாள். சுவேதவனப் பெருமாள் என்று பெயரிடப்பெற்று திரு வெண்ணைய நல்லூரிலே தமது மாதலர் வீட்டிலிருந்து வளர்ந்து வந்தார். குழனிப்பருவத்தே பாஞ்சோதி முனிவர்பால் அருளுப தேசம் பெற்றுப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருளால் எல்லாந் தெ ளிர்தார் அதனால் மெய்கண்ட தேவர் என்னும் விழுப்பெயர்பெற் றார். இவர் மெய்யுணர்வுடையவராய் மேலியிருக்கும் காலத் தில் தமக்குக் குலகுருவும், ஆதி சைவகுல திலகரும், பல்வேறு வகைப்பட்ட கலைகளை யெல்லாம் ஒருங்கே கற்ற பெரும்புலவரும் உயர்குண சிலரும், சகலாகம பண்டிதர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய அருணந்தி சிவாசாரியர் என்பவர் ஒருநாள் இவர்பால் வந்தார். இளஞ் சூரியன்போல் விளங்கி அமைதியுந் திருக்கும் சுவேதவனப் பெருமானைப் பார்த்தார். ஆசிரியராகிய தம்மை இவர் வணங்கவில்லையென்று எண்ணினார். மனச்செ ருத்தோடு எதிர்த்து நின்று மதர்சது நோக்கி ஆணவமலத்தின இலக்கணம் என்னை என்று இவரை அவர் வினாவினார். நின்றபோல வே முனைந்து நிற்கும் என்னும் பொருள் புலப்படத் தமது சுட் டெயிரலை நீட்டி அவரையே இவர் சுட்டிக் காட்டினார். ஆசாரியர் உணர்ந்தார். தாம் கொண்டிருந்த முனைப்பை துறந்தார். இவரது அடிகளை வணங்கி அருளுபதேசம் பெற்றுப் பெய்யுணர்ந்தேன் புன்மையெல்லாம் போக்கியெனை யினிதாண்ட மெய்யுணர்வே

என்று இவரது மேன்மையை வியந்து துதித்தார். எவ்வளவு உணர்வு உடையவராயினும் மெய்யுணர்வு இல்லையானால் பயனில்லை எனவும் மெய்யுணர்ந்தோரே மேலோர் எனவும் உணர்ந்து தெளிந்தார். இவ் இருவரும் சந்தான குரவர் வரிசையில் நின்று சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் என்னும் இரு பெருநூல் களை இயற்றியருளினார். இவர் சீர்த விழவைச் சந்தான குரவர் பூராணத்தில் காண்க.

90

716:

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எவ்வளவு உணர்வுடையவராயினும் மெய்யுணர்விலரேல் அதனால் பயனில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

355

பண்டுகண்ணன் மெய்வடிவே பார்த்துச் சகதேவர்
கொணடுனார்தார் என்னே குமரேசா—கண்டவற்றுள்
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு. (டு)

இ—ள்.

குமரேசா! பல வடிவமாகத் தோன்றினும் கண்ணனது பெய்வெவையே சகதேவன் ஏன் பார்த்து உணர்ந்தான் எனின், எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதே அறிவு என்க.

எத்தன்மைத்து ஆயினும்—எவ்விதமாகத் தோன்றினும்.
எப்பொருள் என்றது பொருள்கள் பலவாதலின் என்க.
காண்பதே அறிவு என்று காண்க.

மேல், ஒருவன் ஐயுணர்வு எய்தியிருப்பினும் மெய்யுணர்வு இன்றேல் அதனால் பயனில்லை என்றார்; அம் மெய்யுணர்வுதான் யாது என்பார்க்கு அதனை இலக்கணத்தை இதில் விளக்க உணர்

த்தினார் என்க.

யாதொரு பொருள் எவ்விதமாகத் தோன்றினும் அப்பொருளினது உண்மைத்தன்மையை ஆய்ந்து காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பதாம்.

காண்ப்படுகின்ற பொருள்களினுடைய பெயர் வடிவங்களைக் கண்டு மயங்காது அவற்றின் மூலகாரணங்களை முன்னி உணர்வதே ஒருவனுடைய மெய்யுணர்வுக்குப் பயன் என்பது கருத்து.

மண்ணைச் செய்யப்பட்ட ஒரு பொருளைக். காணின் குடம், சட்டி என்று வழங்கி வருகின்ற அதன் பெயரையும் உருவத்தையும் குறித்து சில்லாடல், அதற்கு முதற் காரணம் மண் எனவும்,

நீரும் அதிகாரம் மெய்யுணர்்தல்.

717

அதற்குக் காரணம் நிலம் எனவும், அதற்குக் காரணம் நீர் எனவும் இவ்வாறே மற்றக்காரணபூதங்களையும் கண்டு சொல்லல் முடிவில் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாயுள்ள முழுமுதல் ஒன்று காணப்படும். அம் மெய்ப்பொருட் காட்சியால் கண்டு வாரா தெரியும் ஈழிவின்புறம் எளிதில் உளவாகுதல் ஆனால் அம்மெய்யுணர்வையே பிடிவிப்பயனாக ஒருவன் பெறவேண்டும்.

மெய்யாகிய பொருளை ஐயமறக் கண்டவுணை மெய்யுணர்வுடையவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சகதேவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பாரதப்போர் நிகழாதிருத்தற்கு ஏதாவது உபாயமிருந்தால் சொல்லுக என்று சகதேவனை நோக்கித் கண்ணன் ஒருநாள் எண்ணிச் சொல்லினான். மாயவன் கூறிய இர மாபொழிவுகளைக் கேட்டு அத்தூயவன் நகைத்தான். ஏன் நகைத்தாய் என்று அவ் ஏந்தல் இடைசத்தான். விரித்த கூந்தலை முடித்தற்குத் துரோபதையும், குறித்த சபதத்தைத் கொடுத்தற்கு அருச்சுனனும், கடுத்து வெல்வதற்குக் கன்னனும், பாரின்பாரத்தைத் தீர்த்தற்

குரீயும் அப்போரின் முடிவையே பொருந்தி நிற்கின்றீர்; நீயிர் நால்வரும் இல்லையானால் அப்போரும் இல்லையாம். ஆதலால் அம் முவரையும் கொண்டு உண்ணையும் கடடினால் வாராமல் காக்கலாட மாபாரதம் என்றான். எல்லாம் முடித்தாலும் என்னை நீ எவ்வாறு கண்டுணர்ந்து கட்டுவாய் என்று கண்ணன் பகர்வது புகிணயிர வடிவம் கொண்டு பார்த்து நின்றான். தோன்றி நின்ற வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் விடுத்துக் கண்ணனது மெய் உருவத்தையே கண்டு தெளிந்து சுகதேவன் கருத்திற் பிணித்தான். கண்ணன் அவனது மெய்யுணர்வை வியந்து அவன் எண்ணிய யாவும் இனிதின் உதவினான். ஒரு பொருள் எத்தன்மைத்தாய்த் தோன்றினும் அப்பொருளினது மெய்யின் தன்மையை மெய்யாகக் காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பதை உலகம் காண இவன் அன்று உணர்ந்தி நின்றான். (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

இன்னதான் மெய்யுணர்வு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

718

திருக்குறட் குமரேசர் வேண்பா.

356

கண்டார்முன் மெய்ப்பொருளைக் கற்றமணி வாசகர்பின்
கொண்டார்வீ டென்னே குமரேசா—மண்டருளால்
கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றிண்டு வாரா நெறி. (சு)

இ.—ள்.

குமரேசா! மாணிக்கவாசகர் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவுடன் ஏன் வீட்டினை எய்தினார் எனின், கற்று ஈண்டு மெய்ப்பொருளைக் கண்டார், மற்று ஈண்டு வாரா நெறியைத் தலைப்படுவர் என்க.

மற்று ஈண்டு வாராநெறி—மறுபடியும் இப்பிறப்பிற்கு வாராத

வழியினை. எனறது முத்தி நெறியை,

மெய்ப்பொருள்—மெய்யான பொருள்: என்றது இறைவனை.
அழிவு இல்லதோர் ஆனந்தப்பொருள் என்றபடி.
தலைப்படுவர்—அடைவர்.

மெய்ப்பொருளை அறிந்த மெய்யுணர்வினர்க்குப் பின்பு பிற
ப்பு இல்லை என்பது கருத்து.

ஈண்டு வாரா வழியருள்புரிபவன்

மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவிசாராமே

கள்ளப்புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லான். என வரும்
இவற்றை ஈண்டு உணர்க. கற்று இப்பிறப்பில் மெய்ப்பொருளை
உணர்ந்தவர் மீண்டு இவ் உலகில் வாரா நெறியினை அடைவர்
என்பதாம்.

எல்லா உயிர்க்கும் இறைவனேயாயினும், கல்லாதார் நெஞ்
சத்துக் காண ஒண்ணுதே எனவும், கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக்
கனியே எனவும், கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுரம் எரித்தோன் கற்ற
வர் கருத்தினால் காண்போன் எனவும், வருவனவாற்றால் கல்வியே
மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குரிய மெய்யுணர்வைப் பயக்குமென்
பது காணப்படுமாதலால் காண்டனுக்குக் கற்றல் முதன்மையாய்
கின்றது. கற்றுக்கண்டார் தலைப்படுவர் என்று காண்க.

16-ம் அதிகாரம். மெய்யுணர்ந்தல்.

719

மேல், மெய்ப்பொருளைக் காண்பதே மெய்யுணர்வு என்றார்
அவ்வுணர்வால் பயன் என்னை எனின் பிறவியை நீக்கித் தன்னை
யுடையானுக்கு அது பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும் என்று இதில்
உணர்த்தினார் என்க.

இப்பிறப்பில் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர் மீண்டு ஈண்டு வந்
து பிறவார் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை
மாணிக்கவாசகர்பால் உணரப்படும்.

நூல் பல கற்று நுண்ணுணர்வெய்திச் சீலம் நிறைந்து
 சிறந்து விளங்கித் தெளிந்து நின்ற மாணிக்க வாசகர் அரசனா
 ணையால் பரிசுள் வாங்கும் பொருட்டுத் திருப்பெருந் துறையை
 அடைந்த காலத்தில் அங்கு இவரை ஆட்கொண்டருளுமாறு வந்
 து சிவகணக்கள் புடைகுழ மனுடவடிவர் தாங்கிக் குருந்த மரத்
 தடியில் குருமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்த அவ் ஒரு மூர்த்தி
 யைக்கண்டார்; உள்ளம் உருகினார். அவரது ஒண்மலரடியை உவந்
 து வணங்கித் துவண்டு நின்றார். அம் முழுமுதற் பரமன் இவரது
 விழுமிட அன்பை விவந்து மகிழ்ந்து வீட்டுநெறியை விளங்க உணர்
 த்தினார். அதனால் இவர் பிறவிதீர்தார். ஈண்டு மெய்ப்பொருளைக்
 கண்டவர் மீண்டுபிறவார் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.
 ஷிரிவைத் திருவாதவூர்ப் புராணத்தில் காண்க

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி

ஆரா அமுதா யமைந்தன்றே—சீரார்

திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சிக்கை மேய

ஒருத்தன் பெருக்கு மொளி.

(1)

இரத்திரந் தருக என்மனத்தள்ளே எழுகின்ற சோதியே

இமைபோர்

இரத்தளிற் பொலியுங்கமலச்சேவடியாய் திருப்பெருந்துறையுறை

சிவனே

இரத்தவாசாயம் நீர்நிலம் திகைல் ஆய் அவை அல்லையாய்

ஆங்கே

720

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

காத்ததோர் உருவே களித்தனன் உன்னைக் கண்ணுறக் கண்டு

கொண்டின்றே

(2)

இவை மெய்ப்பொருளைக் கண்டபின் தாம் எய்திய மெய்க்
 நெறியை விவந்து மாணிக்க வாசகர் அருளிபன.

மெய்ப்பொருளை அறிந்தவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

357 திண்டோட் சிசித்தவசன் சிங்கவன்மன் உள்ளுணர்ந்தேன்
கொண்டபிறப் பற்றுர் குமரேசா—தண்டாமல்
ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின் ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு. (எ)

இ—ர்.

குமரேசா! உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து தெளிந்த
தால் சிசித்தவசன் சிங்கவன்மன் என்பவர் என் தம் பிறப்பு நீங்
கினார் எனின், ஒருவன உள்ளம் ஓர்த்து உள்ளதை ஒருதலையாக
உணரின் அவனுக்குப் பேர்த்துப் பிறப்பு உள்ள வேண்டா என்க.
ஓர்த்து—ஆராய்ந்தது. இஃது ஓர்தல் என்னும் வினையடியா
கப் பிறந்தது. ஓர்தல்—ஆராய்தல், தெளிதல்.

உள்ளது என்றது மெய்ப்பொருளை; என்றும் நிலையாயிருப்
பது என்றபடி. ஒருதலையா—தெளிவாக.

மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர் பிறகியைக்காணார் என்று மேற்
கூறியதை நோக்கி ஐயுறுவார் உளராயின் அஃது உள்ளதாக ஒரு
தலையாக நீகிர் உள்ளவேண்டாம் என்று அவரை நோக்கி இஃது
உணர்த்தியதென்க.

ஒருவன் உள்ளம் மெய்ப்பொருளைத் தெளிய ஆராய்ந்து
உணருமாயின் அவனுக்குப் பின்பு பிறப்பு உளதாக நிகிர்க்கு
வேண்டாம் என்பதாம்.

36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்தல்.

721

உள்ளம் உள்ளது உணரின், பிறப்பு உள்ளதாக உள்ளவேண்

டா என்றது மெய்ப்பொருளைத் தெளிந்து சித்திப்பவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை என்பது அருளி என்க.

கேட்டல், சித்தித்தல், தெளிதல், பாவித்தல் என்னும் இந்நிலைகள் யாவும் முறையே பிறப்பினை நீக்கும் பெருமையுடை உள்ளதை ஒருதலையாக உணர உணர அவ் உள்ளம் உயிரினும் அவ் உயிர் மெய்ப்பொருளிலும் கலந்து இரும்புண்ட ரீபோல்திருப்பாதலங்கிவிடும் ஆதலால் அது பின்பு பிறவாதென்க.

மெய்ப்பொருளையே ஒருவன் சித்தித்திருப்பனாயின், அவனுக்குப் பின்பு பிறப்பு இல்லா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இங் உண்மை சித்தித்துவசன் கண்ணும, சிங்கவன்மன்பாலும உணரப்படும்.

கதை

சித்தித்துவசன் என்பவன் மாளவதேயத்து மன்னன். இவனது காலம் இற்றைக்கு ஆறாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னர் என்பர். இவன் மனைவியைப் சூடாடை, மிக்க மெய்யுணர்வுடையவள். அவளால் இவன் ஞானவுபதேசம் செய்யப்பெற்றான். மெய்ப்பொருள் பெய்ப்பொருள் எனனும் இருவகைப் பொருள்களின் இயல்புகளையும் மயலறத் தெளிந்தான். அதன்பின் அரசமுதலிய ஆணை தந்தையும் துறந்தான். மறுமை ஆசையும் இகந்தான். உள்ள மெய்ப்பொருளையே உளத்திற்கொண்டான். உணர்ந்து தெளிந்து உவந்து பாவித்தான். பின்பு பிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பமுற்றான். முதற்பொருளை உணரின் பிறப்பு நீங்கும் என்பதை அவன் உணர்ந்ததின்றான். விரிவை வாசிட்டத்தில் காண்க.

கதை 2.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் மதுரையின் வடமேற்கில் ஓர் அடர்ந்தவனம் இருந்தது. அதில் விலங்கினங்

தனும், பறவைக்கூட்டங்களும் மிடைந்திருந்தன. முற்பிறப்பில்
நான் வலியவகுபிருந்து மெலியவர்க்குச் செய்த தீவினைய் பழு
722 தீருச்சுறட்ட ரூபேச லெண்பா.

னல் சிங்கலனமன் என்னும் அரசனொருவன் கரிக்குருவியாகி
அங்குக் கலந்திருந்தான். அதனை மற்றப் பறவைகளெல்லாம்
கொத்தித் துன்புறுத்தின. அது நடுங்கி ஓடித் தாயாக ஒரு
ஆலமரத்தில் அடங்கியிருந்தது. சுவனடியார் சிலர் ஒருநாள்
அதன் அடியில் அமர்ந்து மதுரைப்பெருமான் அருளைப் புகழ்ந்
தார். மறைந்திருந்த பறவை அம்மொழிகளைக் கேட்டது. மகிழ்
ந்து பறந்து மதுரைபுறையடைந்தது. கூடற் பரபனையே தன் உள்
ளம் கூடப்பெற்றது. ஓர்ந்த பொருளையே ஒருகூடியாக உணர்ந்து
நின்றது. அதனால் அதனது பிறவி அறவே தீர்ந்தது. ஒருவன்
உள்ளம் உள்ளதை ஓர்ந்து உணரின அவனுக்குப் பிறப்பு இல்லை
என்பதை உலகம் இதன்பால் கண்டது; வீரீவைத் திருவிளையாட
லில் கரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ் செய்த படலத்தில் காண்க.

மற்றது கேட்டுக் கொம்பர் வைகிய கயவாய் ஞானம்
பெற்றது பறவையாகிப் பிறந்ததும் பிறவுக் தேற்றம்
உற்றது நாயிச் சன்மம் ஒழிப்பதற்கறீவா னிவ்வன்
சொற்றதே உறதியென்று துணிவுகொண்டெழுந்ததன்றே (1)

குருமொழி பயின்ற முள்வாய்க் குருவிதன் குலலுந்தன்போல்
அருமறை முதல்வனீந்த ஆற்றலால் பறவைக்கெல்லாம்
பெருமைசால் வலியான் எனனும் பெயரவா யுலகின் மன்னக்
கருமணி கண்டன் செம்பொற் கணைமுடிசேர்ந்தன்றே. (2)

இவற்றால் மேற்கூறிய வுண்மை இனிது தெளிவாதல் காண்க.
ஒருவனுள்ளம் மெய்ப்பொருளை அடையின் அவனைப்பிறப்பு
அடையா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[தற்கேள்

கோடிவகை செய்தாள் குமரேசா—பிடிச்
பிறப்பென்னும் பேதைமை நீக்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பதறிவு.

(2)

இ—ள்.

குமரேசா! பொன்னையாள் என்பவள் பரம்பொருளைக்
36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்ந்தல். 723

காண்பதற்கு ஏன் பெருங்கவலை கொண்டாள் எனின், பிறப்பு
என்னும் பேதைமை நீக்க சிறப்பு என்னும் செம்பொருளைக்
காண்பதே அறிவு என்க.

பேதைமை— அறியாமை; அஃதாவது உண்மையை உண
ராமை. பேதைமை பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால் அதனையே பிற
ப்பென்றார்.

சிறப்பு என்னும் செம்பொருள்— சிறந்தது என்று சொல்
லப்படுகின்ற செவ்விய பொருள்; அஃதாவது பரம்பொருள்
என்க. எல்லாவற்றினும் சிறந்ததாய விட்டின்பத்திற்குக் காரண
மாய் என்றுங்கோடாமல் நின்று நிலவுதலால் அது சிறப்பு என
வும் செம்பொருள் எனவும் நின்றது.

பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பேதைமை நீக்குமாறு முத்திக்
குக் காரணமாகிய மெய்ப்பொருளைக் காண்பதே ஒருவனுக்கு
மெய்யுணர்வு என்பதாம்.

பேதைமையே பிறவிக்குக் காரணம் என்பதும், அது நீக்கி
னார் பிறவி நீக்கியும் என்பதும் இதனடியில் வருவனவற்றால்
இனிது காணப்படும். பேதைமை மீளச் செய்கைமீளும்; செய்கை
மீள உணர்ச்சி மீளும்; உணர்ச்சி மீள அருவுரு மீளும்; அருவுரு
மீள வாயில் மீளும்; வாயின் மீள ஊறு மீளும், ஊறு மீள துகர்ச்
சிமீளும்; துகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும், வேட்கை மீளப் பற்று
மீளும், பற்று மீளக் கருமத்தொகுதி; மீளும் கருமத் தொகுதி
மீளக்; தோற்றம் மீளும் தோற்றம் மீளப்; பிறப்பு மீளும் பிறப்புப்

பிணிமூப்புச், சாக்காடவலமரற்றுக்கவலை, கையாறென்றிக்கடையில்துன்பம், எல்லாமீளும் இவ்வகையான் மீட்சி, யாதிக்கண்டமாகும் என்ப; பேதைமை செய்கை என்றிவையிரண்டும், காரணவகைய ஆதலானே. எனவரும் மணிமேகலையின் அணிமொழிகளே ஈண்டு மனங்கொண்டுணர்க.

செம்பொருளைக் காண்பவர்க்கு வெம்பிறவி நீங்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை பொன்னையாள்பூல் உணரப்படும்.

91

724

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

பொன்னையாள் என்பவள் மதுரையின் கீழ்பாலுள்ள திருப்பூவணம் என்னும் திருநகரில் இருந்தவள். உருத்திர கணிகையர் மரபில் உதித்தவள். அழகும், குணமும், அறிவும் நிறைந்தவள். குழலினும் யாழினும் குரலிசை வாய்ந்தவள். பெருந்திரு உடையளாய்ச்சிறந்தவள்ளங்கிய இவள், உலக இச்சைகளை அறவே வெறுத்து உண்மைப்பொருளையே உளங்கொண்டிருந்தாள். சிவனடிவாரைச் சிவனென மதித்தாள். நானும் அவர்க்கு நயந்துணர்ந்தாள். தன் பிறப்பினை நினைந்து பெரிதுங்கவன்றாள். பிறவா இன்பம் பெற மிகவிழைந்தாள். பரமனருளையே பாவித்து வந்தாள்; அவ் உருவிலா ஒருவனை உருவிலுங்காண உருகியுழந்தாள். இவளது சித்தந் தோந்து இறைவர் ஒரு சித்தராய்த் தோன்றி விரும்பிய பொன்னை அருளி மறைந்தார். வடிவில்லான் வடிவத்தை அதனால் ஆக்கினான். கருவில் அமைத்த அவ் உருவைக் கண்ட அளவில் அவள் கொண்ட உவகைக்கு அளவேயில்லை. தன் அகத்தில் குறித்திருந்ததையே புறத்தில் கண்டாள். அவ் உருவ

அழகனைப் பருக நோக்கினான். ஆர்ந்த அன்போடு அதன் கன்னத்தைத் தன் மையால் அள்ளி முத்தம் கொண்டான். ஓர் ஆலயம் புதுக்கி வைத்து அதனைக் தன் அகத்தில் பாயித் தான். அப்பாலையால் தன் சிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பமுற்றான். சிறப்பு என்னும் செய்பொருளைக் காண்பார்க்குப் சிறப்பு நீங்கும் என்பதை இவள் உணர்த்தி நின்றாள். முத்தம் கொள்ள இவள் அமுத்திய கைத்தமும்பை அம்முர்த்தியின் கபோலத்தில் இன்றக் காலாம். விரிவைத் திருப்புவணத் தலபுராணத்திலும் திருவிளையாடலிலும் காண்க.

மழயிடை யுடையான்மேனி வணப்பினை நோக்கி அச்சோ அழகிய பிரானே வென்னு அள்ளிமுத் தங்கொண்டன்பிற் பழகிய பரணயானுப் பரிவினாற் பதிட்டை செய்து

விழவுதேர் நடாத்திச் சின்னாள் கழிந்தபின் விடுபெற்றாள்.
(திருவிளையாடல்)

36-ம் அநிகாயம் மெய்யுணர்தல், 725

சிறவி நீங்கும்படி மெய்ப்பொருளைக் காண்டலே மெய்யுணர்வுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

359 சண்டேசர் தாளெறிந்தும் சார்தருவோய் சாராமல் கொண்டார்கீர் எனனை குமரேசா—உண்டான சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுமின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரு நோய். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! சண்டேசர் தம் தந்தையின் தாளினை வானால் எறிந்தும் ஏன் அத்திவினை நோய் அவரைச் சாரவில்லை எனின், சார்பு உணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுமின் சார்தரு நோய் அழித்து மற்றுச் சார்தரா என்க.

சார்பு—இடம், பற்று, குணம்.

முதலில் சார்பு என்றது இறைவனை என்க. எல்லாப்பொருள்களும் தன்னைச் சார்தற்கு இடனாய் நிற்பது என்னும் ஏதுவான் வந்தது. சார்பு உணர்ந்து—மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து.

சார்பு கெட ஒழுகின்—பற்று அற ஒழுகுவனாயின்.

மற்றுச்சார்தரா—பின்சாரமாட்டா.

சார்தரும் நோய் என்றது தம்மைச் செய்தவனைச் சார்ந்து தன்புறுத்துதற்குக் காலம் ஓர்ந்து நிற்கும் வினைத்துணைபங்களை.

பரம்பொருளை உணர்ந்து ஒருவன் பற்றற ஒழுகுவனாயின், அவனைப் பற்றவின்ற நோய் அவன் நிலையினை அழித்துப்பின்பற்ற மாட்டா என்பதாம்.

உணர்ந்து ஒழுகின் நோய் சாரா என்று காண்க.

தனக்கு என்றும் நிலையான சார்பினை உணர்ந்து நிலையில்லாத பொருள்கள்மேல் தான்வைத்துள்ள சார்பு கெடுமாறு பொறிக்க

726

திருக்குறட் குமரேசுவெண்பா.

னைபடக்கி ஒருவன் ஒழுகுவனாயின், அவன் பிறகி நோய் நீங்கிப் பேரின்பம் அடைவான் என்பது கருத்து.

இறைவன் அருளைச் சார்ந்து இருவகைப்பற்றுக்களும் அறு தற்குரிய ஞான நெறியில் நிலைத்து ஒருவன் ஒழுகவல்லனாயின், அவனை எவ்வகை வினைத்துணைபங்களும் சாரமாட்டா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை சண்டேசார்பால் உணரப்படுமீ.

கதை.

சண்டேசார் என்பவர் அறுபத்துமூன்று ராபன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழமண்டலத்திலே திருச்சேய்ஞ்ஞாரிலே காசிப கோத்திரத்திலே தோன்றியிருந்த எச்சதத்தன் என்னும்

ஒரு விச்சைவேதிபனுக்கு எச்சமாகிக் தோன்றினார். தாய்பெயர் பவித்திரை; விசாரசருமர் என்று பெயரிட்டுப்பெற்றோர் இவரை ப்பேணி வளர்த்தார். இளமையிலேயே கலைகள பலவும் நலமுற உணர்ந்து ஆநுயிர்மாட்டுப் பேரருளுடையராய் அடக்கி ஒழுக்கினார். வழக்கமாக அவ்வூர்ப் பசுக்களை மேய்த்துவந்த இடைய நொருவன் ஒருநாள் தன்னைப் பாய்ந்த பசு ஒன்றை ஒவ்வி அடித்தான். அதனை இவர் கண்டார். அருள்மிகக் கொண்டார். அன்று முதல் அவனை நீக்கிவிட்டு அவ் ஆ. நிரையைக் தானே மேய்க்க இசைந்து அன்புடன் போற்றிவந்தார். பசுக்கள் முன்னையினும் பால் மிகுதியாகக்கொடுத்தன. ஊரார் அனைவரும் உவந்து புகழ்ந்தார். மேய்ந்து நிற்குங்கால் பசுக்கள் மடிசுளிலிருந்து பால் பெருகியோடுவதைக் கண்ட விசாரசருமர் அதனைக் குடத்திலேந்தி மண்ணிபாற்றங்கரையிலுள்ள மணலைச் சிவலிங்கமாகச் செய்து அதன்மேல் மஞ்சளம ஆடடி மகிழ்ந்து போற்றினார். இதனைச் சிவாபிந்து இவர் தந்தைபால் வந்து “நம் மகன் எங்கள் பசுவின் பாலை வீணாக மணலில் விட்டுத் தொலைக்கின்றான்” என்று வெகுண்டு கூறினார். மைந்தன் செயலைக் காணும் பொருட்டுத் தந்தையார் ஒருநாள் மறைந்து வந்தார். பூசையும் முறையே பொருந்தி நடந்தது. மறைந்து நின்றவர் சினந்து வந்து மகனைக் கோலால்

36-ம் அதிகாரம் பெய்யுணர் தல்.

127

அடித்துப் பாலின்குடத்தைக் காலால் உதைத்தார். சருமர் வருந்தி அங்குக்கிடந்த ஒரு சிறு கோலை எடுத்தவிசினார். அது கூரிய மழுவாய்ச் சென்று அவரது காலைத் துணிததது. ஐயர் அலறி வீழ்ந்தார். அம்மெய்யர் பீண்டிட பூசையில் முனைந்து சிவனார். சார்பை உணர்ந்து தந்தை யிடத்தனும் சார்பு இன்றி ஒழுக்கிய அம் மைந்தன் தன்மைபையிய்த்த உடனே பாயன் உமைபோடு வுடை மேல் தோன்றி அவரை அருளோடு தீண்டினார். பரமனுருவையே உடனே சருமர் எய்தினார். “எம்மை வழிப்படுவோர்க்கு எப்போல் நின்று நீயே அருள் புரிக” என்று தம் அருளின் இயல்பை அவர்க்கு அருளி அகனாரார். அன்று முதல் அவர்

சண்டேசுரர் என்னும் பெயருடன் விளங்கி உயிர்களுக்கும் தண்ணளி புரிந்து பிறவி நோய் நீங்கிப் பேரின்பந் துய்த்தார். சார்பை உணர்ந்து ஒருவன் சார்பு கெட ஒழுக்கின் சார்தரு நோய்கள் அவனைச் சாரா என்பதை உலகம் இயர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பெரிப புராணத்தில் காண்க.

மெய்யுணர்வோடு நெறிநின்று ஒழுக்கீவோரை வினைத் துன்பங்கள் சாரா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

360 உற்றநோய் ஒன்றும் உறாதேன் சுதிக் கண்ணர்
குத்தயில்இன் புற்றார் குமரேசா—பறறி நின்ற
காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமுன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய். (10)

இ—ள்.

குமரேசா! சுதிக் கண்ணர் யாதொரு துன்பமுமின்றி ஏன் உயர்ந்த இன்பத்தை எய்தினார் எனின், காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் இம்முன்றனுடைய நாமம் கெட நோய் கெடும் என்க. நாமம்—பெயர். நோய்—துன்பம்.

காமம் வெகுளி முதலிய இழிகுணங்களே துன்பக்கட்டுக் காரணமாகும் ஆதலால் அவை அறவே இல்லையானால் அத்துன் 728 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பங்களும் இலவாம் என்பார் “முன்றன் நாமம்கெட நோய்கெடும்” என்றார். காமம் இல்லை எனிற் கெடுக்கேடெனும் நாமம் இல்லை நாகமும் இல்லையே. என்றார் கம்பரும்.

இச்சைக்கு இடையூறு நிகழ்ந்த இடத்தேதான் வெகுளி தோன்றும் ஆதலால் அது காமத்தின் பின் நின்றது. தாய் முன் சேய்கள் நிற்பல்போல் தமக்குக் காரணமாய் மயக்கத்தின் முன்

இவ் இரண்டிம் மயங்கி நின்றன.

ஆசை கோபம் அவிச்சைஎன்னும் இம்முன்றனுடையபெயருங்கூட ஒருவனிடம் நில்லாமல் நீங்குமாயின் பிறவித் துன்பம் அவனை விட்டு நீங்கியிடும் என்பதாம்.

துன்பங்கள் தண்ணைத் தொடராமலிருக்க ஒருவன் விரும்புவனாயின் அவன் காமம்வெகுளி முதலிய குற்றங்களை அறவே ஒழிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

அவாவும், சினமும் இல்லாதவனுக்குப் பிறவித்துன்பங்கள் உளவாகா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சுதீக்கண்ணர்பால் காணப்படும்.

கதை.

சுதீக்கண்ணர் என்பவர் திரேதாயுகத்தின் முற்பகுதியிலிருந்த ஒரு முனிவர். தண்டக வனத்தில் தனியேயிருந்து அருந்தவர் வியர்திடப் பெருந்தவம் புரிந்தார். சுதீக்கண்ணர் என்னும் இவரது வடமொழிப் பெயர்க்கு நல்ல ஒளிபினை யுடையவர் என்பது பொருளாம். அருக்கன் அன்ன முனிவன்; இடரில்லான் எனக்கம்பரும் இவரை இசைத்தார். இதனால் இவரது மறுவறு காட்சியும் முனிவில் மாட்சியும் இனிது புலனாம். காமங்கடிந்து கடுஞ்சினத் துறந்து மருளொரு சிறிதும் மருவாடுதன்றும் ஒரு மெய்ப்பொருளையே உளங்கொண்டிருந்தார். இருக்குங் கால் கூணும் சிறிய கோத்தாயும் கொடுமை இழப்பக் கோல் துறந்து

36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்தல்.

729

கானம் புகுந்த இராமர் இவரை வந்து கண்டார். இணையடி

தொழுதார். முனிவர் பெருமகிழ்வோடு இறுகத்தழுவி யின்னுரை
பகர்த்தார், தாம் செய்திருந்த தவமுழுவதையும் அவர் நலமுறத்
தந்தார். தவத்தையும் தானம் செய்த அவரது மனத்தூய்மை
யையும், அவாவற்ற தன்மையையும் வியந்து இராமர் மிக
மகிழ்வுற்றார். அவாருளை அமைப்பெற்று அகன்று சென்றார்.
முனிவர் இடர் ஒன்றிமின்றி இனிதமர்ந்திருந்து முடிவிலின்பத்
தை முடிவிலடைந்தார். காம வெகுளிகள் இல்லாதவர்க்கு நோய்
கள் இலவாம என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவை
இராமாயணத்தில் காண்க.

காமமும் வெகுளியும் ஒழிந்தால் பிறவி நோய் ஒழியும் என்
பது இதனால் கூறப்படடது.

ஆசைசற் றிருந்திடிண் அநினிமித்தம் வந்
தோசைசால் வெகுளியும் ஒருங்கு நண்ணிசும்
மாசையார் அஃதுற மயக்க மும்முறம
ஈசையார் அடிக்கலப் பிரிக்கும் இன்னவே, (காசிரகசியம்)
ஈட்டுறு பிறவியும் வினைகள் யாவையும்
காட்டிய திணையதோர் காமமாதலின்
வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந் நேர்யினை
வீட்டினர் அல்லரோ விடு சேர்த்துளார், (கந்தபுராணம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

மெய்ப்பொருள் அல்லவற்றை மெய்ப்பொருள் என்று உண
ருகின்ற மயக்க உணர்வால் பிறப்பு உண்டாகும். மயக்கம் நீங்கி
மெய்யுணர்வடைந்தவர் பிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பும் அடைவார்.
ஐயந் தீர்த்த மெய்யுணர்வோர்க்கு வைபவதனிலும் வாணுகு அ
ணித்தாம். எவ்வளவு உணர்வுடையராயினும் மெய்யுணர்வு இல்

வீரவர்க்கு மேன்மை இல்லை. பொருள்களின் உண்மையை உள் ளவாறு அறிதலே மெய்யுணர்வாகும். மெய்ப்பொருளை உணர்ந் தவர் மீண்டு பிறப்பினை அடையார். உண்டைப் பொருளை ஒரு வன் உள்ளத்தெரிய உணரின அனாதைக்குப்பிறப்பே இல்லை. வெம் பிறவி நீங்குமாறு செய்பொருளை நகரண்பதே ஒருவன் மெய்யுணர் விற்குப் பயனும். தனக்கு நிலைபெற்ற சார்பாய இறைவனை யுணர்ந்து தன் சார்புகட ஒருவன் ஒழுகுவனாயின் அவனை வினைத்துன்பங்கள் சாரா. ஆசை சினம அகிச்சை என்னும் இம் மூன்றையும் அறவே ஒருவன் ஒழிப்பனாயின் அவனுக்குத் தன்பமே இல்லை.

ந.சு-வது மெய்யுணர்தல் முற்றிற்று.

நா-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்.

அஃநாவது ஆசையை ஒழித்தல். மெய்யுணர்வெய்தி மெய்ப் பொருளை உணரினும் பொய்ப்பொருள்கள் மேல் முன் பொருந் தியிருந்த ஆசை சிறிது இருக்குமாயின், அது பிறவிக்கு வித் தாய்ப் பெருகி வளர்ந்து பின் பெருந்துயர் விளைக்கும் ஆகலால் அதனை அறவே ஒழிக்கவேண்டு மெனபதை யுணர்த்துதற்கு இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது. நிலையாமையை யறிதல் உலகைத் துறத்தற்கும், மெய்ப்பொருளை உணர்தல் பொய்ப்பொருளவர வைப் போக்குதற்கும் முறையே ஏதுவாகுமாதலால் அதிகார நிலைகளும் அம்முறையில் நின்றன.

கொண்டார் பிறப்பேன் குமரேசா—கொண்ட
அவாவென்ப எல்லா வயிர்க்குமெஞ் ஞான்றற்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து.

(க)

37-ம் அதிகாரம் அந்நாயுறுதல்

இ—

குமரேசா! ஒரு மான் மேல் வைத்த அவாவால் பரதா
என் பிறப்பினை அடைந்தார் எனின், எல்லா உயிர்க்குமெஞ்
ஞான்றும் தவா அப் பிறப்பு ஈனும் வித்து அவாவேயாம் எனக.

தவா என்பது தவுதல் என்னும் வினை அடியாகப் பிறந்த
எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; தவுதல்—கெடுதல், சுருங்குதல்.

தவாப் பிறப்பு—கெடாத பிறப்பு, தவாஅ என்பதில் அக
ரம் அளவிடடை அஃதாவது பாடடில் ஒசை குறையுமிடத்து
அதனை நிறைந்து விடுதல்.

இசைகெடின் மொழிமுதல் இடைகடை நிலை செடில்
அளபெழும் அவற்றவற் றினக்குறில் குறியே, நன் றால்
எல்லாவயிர்க்குமெஞ் எக்காலத்தும் கெடாது வருகின்ற
பிறப்பை வினைத்தற்கு வித்தாயிருப்பது அவாவே என்று
அறிந்தோர் சொல்லுவர் என்பதாம். அவாவை வித்து என்றது
அதன் இயல்பு நோக்கி எனக. துண்ணியதோர் ஆலம் வித்தான
து எண்ணருவ கிளைகளாய்ப் பரந்து விரிந்த ஒரு பெரிய பழுக்காத்
தைப் பயந்து விடுதல்போல் அருவாய் அணுவாயுள்ள அவாவும்
கடத்தற்கரியதோர் பிறவிப் பெருங்கடலை வினைத்து நிற்கும் ஆத
லால் அது வித்து என நின்றது. தான் சிறி யாயிருந்தே பெரி
தான ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கும் ஏற்றம் கருதி இக்கனம் கூறியி
ருப்பினும் வித்து வினைவு தோன்ற விளியும் எனவும் அவா பிற
வியை வினைத்துத் தானும் அழியாது நிற்கும் எனவும் வேறுபா
டுகாண்க.

இச்சைவித்து உருத்துழி யான்என்ப்பெயரிய
 நச்சுமாமரம நனிமிக முளைத்துப்
 பொய்யென் சுவடுகள் போக்கிச் செய்யும்
 பாவப்பிறழை பரப்பிப் பூவெணக்
 கொடுமை அரும்பிக் கடுமை மலர்ந்து

732

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

துண்பப் பல்சாய தூச்சிப் பின்பு
 மாணம் பழகது நாகிடை விழ்ந்து
 தமக்கும் பிரிக்கும் உதவாது
 இடைபிழ் கழியும். ஏன்றதுங்காணாக.

அவாவே பிறளிக்குக் காரணம் ஆதலால் பிறலியை அறுக்க
 வின்ற அறவோர் அதனை அறவே மூதலில் அறுக்கவேண்டும் என
 பது உருவது. அருந்தவக் கொள்ளையிற் சிறந்தவராயினும் அவா
 வினைச் சிற்றது உடையவராயின அதனால் அவர் பிறப்பினை அவை
 வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை பாதர்
 பால் உணரப்படும்.

கதை.

மனுசூல நிலநாகிய இடபசிக்கனுக்கும் சயந்திக்கும் புதல்
 வனுய்த் தோன்றி இங்கிலவுலக முழுவதும் தனக்கே உரிமையாக
 ப்பெற்றுப் பட்டுவெனிக் காலம பரிவுடன ஆண்டபாத மன்னன
 பருவமுதிர்ந்த பின் அனைத்தையுந் துறந்து அடவியிற் புருந்து
 அருந்தவம் புரின்கார். புரிந்து வருங்கால் ஒரு நாள் சுண்டகி
 நதியை அடைந்தார். சூல் முதிர்ந்த மான் ஒன்று அதில் ிர்
 பருக வந்தது. அங்குத தோன்றிய ஒரு சிக்க முழக்கத்தால்

தன் கருப்பம் நழுவு அது கலங்கிமாயந்தது. தாய்மான் மாயக் குட்டி. தனிப்பே உத்தளிசதுத் தவித்தது. அகனை அரச முனிவ ராகிய பாதர் கண்டார், அக மிக உருகினார். அதனை அனைந்தெ தடுத்துத் தமது தவச்சாலைக்கும் கொண்டுவந்தார். அளவிலலாத காதலை அ்தன யேல் வைத்தார். தமது அரிய ஞான உணர்ச்சி முழுதம் அச்சிநிய மாண வளர்ப்பதில் சென்றது. நெடுங்காலம் அருந்தவய் கிடந்து பெற்றெடுத்த ஓர் அரசினங் குழியைப் போல் அதனை இவர் பேணி வருங்கால் தமது உடம்பு நீங்குங் காலம் வந்தது. இளமான் பிரிவை நினைந்து நினைந்து இவர் உள மிக உருகினார். பின் உயிரும பிரிந்தது. அம் மான்மேல் வைத் த அவாவினால் பின்பு ஒரு மானாகவே பிறந்தார். மதிரலங்குள் றுது வண்டுகளில் திரிந்து சின்னுகளில் மடிந்து பின் ஆங்கோசகோத்.

37-ம் அநீகாரம் அவாவன்க்கல். 733

திரத்தில் அங்கரா என்னும் ஓர் அந்தணனுக்குப் புத்தவனாய்த் தோன்றி அவாவினால் எய்திய அல்லலையஞ்சி அகனை அறிய விரிந்து ஒன்றும் அறியாப் பித்தர் போல் திரிந்து பின் பெய்யு நெடுநார். அவாவே பிறப்பு ஈனும் வித்த என்பதும் அஃகத்தறார் க்கே ம்ப்பு அறும் என்பதும் உலகம் இவர்பால ஒருந்தே கண்டது.

(விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க)

திரியொடு நெய்செறி வுற்ற செஞ்சுடர்
 எரிதருங் கிருதுவுற் றிலங்கு மாறுபோல்
 விரியுமுக் குணத்தொடு மேவின் மாமனம்
 உரைதரு பிறகியை ஒழிப்பதில்லையே (1)

பன்னுமுற் பிறத்தையில் பாதன் என்னயான்
 இந்நிலம் புரந்திடர் அகற்றி யாவும்விட்
 சென்னிய தவத்தொடும் ஒழுகும் நாளினோச்
 சர்வரிமாணுழை மனம் கலந்திறத்தலால் (2)
 அவ்வுழை உருவமும் அடைந்துகிட்டபின்
 இவ்வருவெடுத்தனன் இன்னம் ஒன்றினும்

கவ்வைசெய் மனங் கதுவாது டினறனன்

செவ்வையோய் பவங்கடற் செலவு மாறற்பே. (3)

இவை ரகுநனை நோக்கிச் சடபரதர் கூறியன. இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மை இனிது தெளிவாதல் காண்க. அவரவே நிறப்பிற்கு வித்து எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

362 வேறொன்றும் வேண்டார் விரும்பிப் பிருக்கியேன்
கூறின்பக் கொண்டார் குமரேசா—தேரீயே
வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்று
வேண்டாமை வேண்ட வரும். (2)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு பொருளையும் தாம் வேண்டாதவராயிருந்தும் பிருக்கி முனிவர் ஏனே பேசின்பத்தை அடைந்தார் எனின், 734 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வேண்டுங்கால் பிறவாமை வேண்டும் அது வேண்டாமையை வேண்ட வரும் என்க அது என்றது பிறவாமை.

வேண்டத்தக்கதும், வேண்டியதை எய்தும் நெறியும் இதில் விளக்கியுள்ளமை காண்க.

பெரியோர் உள்ளம் ஒன்றை விரும்புங்கால் பிறவாமையை வே விரும்பும், அப்பிறவாமை ஒரு பொருளையும் விரும்பாமையை விரும்ப அவருக்குத் தானே எய்தும் என்பதாம்.

இனி, ஒருவன் ஒன்றை விரும்புங்கால் பிறவாமைமையே விரும்பவேண்டும்; அது விரும்பாமையை விரும்ப தானே அவனுக்கு வரும் எனவும் இது பொருள்படும்.

அவர இல்லாதவர்க்குப் பிறப்பின்மை தானே யுண்டாகும் என்பது கருத்து.

மேல் பிறவிக்குக் காரணம் கரட்டினார்; இதில் பிறவாமைக்கு உபாயங் கூறினார்.

வேண்டாமையால் வேண்டியது வரும் என்று அடிகள் உணர்த்திய ஒண்மையை இதில் ஊன்றியுணர்க. மெய்யுணர்வுடைய

வர் எதைபுர விரும்பாமல் பிறவாமைமையே வேண்டிவிரிப்பது
இதில் உணர் ததப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிருங்கி முனிவர் பால்
உணரப்படும்.

கதை

பிருங்கி என்பவர் முற்றத்தாந்த ஓர் முனிவர். செங்க
காலம் செங்கதவம் புரிந்தவா எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் இச்சையே
காரணம் என்பதை உணிய தெளிந்து அதனை அறவே ஒழித்
து உண்மைப் பொருளையே உளங்கொண்டிருந்தார். பிறி ரீக்கத்
தையே பெற்றிடவிழைந்தார். இவர் தமது யோக மகிமைபால்
மேருவையடைந்தார். அங்கு அருளுருவாகி யிறைவியோடு எழுந்
தருளியிருக்கும் இறைவனைக்கண்டார். தேவியைவழிபடின் உலக
இன்பங்களுள்ளும் எளிதில் எய்திவிடும் என்பது கருகி அவர்:

37-ம அநீகரம அவாவறுத்தல்

735

றை வேண்டாதவராய் லாபிணமாகி நார வலம்வகது எழ்பட்டார்,
அம்மைய சிறிது தனிவுடன அபுபுளிவரை கோக்கத் தமது
கருகிய உடல் வலி குளர் உதிர்மும் சசையும லுருங்கே உதிர்
தன. முனிவர் தளர்க்கார். உடனே ஒரு காலும் கோலும்
அவர்க்குத் தன்னாகல உதவி அர்மைக்கு உணவையை உணர்க்
தினார். பிரிந்திருந்ததாலுமே இப்பிரிவினை வந்ததென்று
கருகி அம்மை அருகதவம் புரிந்து ஐயன இடம் கலத்திருந்தார்.
அதனையே அாதக நாரீசன என்பார். ப்ண்டிம் முனிவர் வேருண்
றையம் வேண்டாமல் பிறவாமைமையே வேண்டி வணங்கினார்.
அவரது அவாவற்ற தன்மையை வியந்து அமமையும் அருள்புரிந்
து வந்தார். முனிவர் பின் பிறவாமைமையே பெற்று மகிழ்தார்.
மெய்புணர்வுடையவர் பிறவாமைமையே வேண்டிவர் என்பதும்
அவா இவலாதவர்க்கே அல்துண்டாகும் என்பதும் உலகம் இவர்
பால் கண்டது. (விரிவைச சிவசகசியத்தில் காண்க)

அவா அற்றவர்க்கே பிறப்பு அறும் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

மேலரசும் கன்னிகையும் வேண்டாதேன் வேதசார்
கோலமுறச் சென்றார் குமரோசா—சிலமுடன
வேண்டாமை யன்ன விழுச் செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொடாப்ப தில். (௩)

இ—ள்.

குமரோசா! வேதசார் எனபவர் அரசு செல்வத்தையும்
அரசினும் குமரியையும், வேண்டாமென்று விடுத்தது ஏன் விரைந்
துசென்றார் எனின், வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டு
இல்லை ஆண்டும் அஃது ஒடபது இல்லை என்க.

வேண்டாமை அன்ன—அவாவாமை போன்ற.

விழுச் செல்வம்—மேலான செல்வம்.

உடனடி ஆண்டு என்பன இவ்வுலகத்தையும் அவ்வுலகத்தை
736 நீருக்குட குமரோச வெண்டா.

யும் குறித்து நின்றுன. யாண்டு என்று கொண்டால் எவ்வுலகத்
தும் இல்லை என்று கொள்க. உம்மை இறந்தது தழுவிபது.

அளவினமையானது தன்னியடையவனுக்கு அளவில்லாத
பெருஞ்சிறப்பினை அமைப நல்கும் ஆதலால் அது விழுச்செல்
வம் என நின்றுனது. கவலையாதமின்றி இருமையினும் இன்பம்
பயக்கும் அருமையை விழுமிய என்னும் அடைவிளக்கெரின்றது.

மேல், வேண்டாமையால் பிரவாசாயுண்டாம் என்றார் இதில்
விழுமிய செல்வமாய் நின்று இம்மையிலும் அது மேன்மையைத்
தருமென்றார். துறக்கத்தில் இருப்பினும் அவாவடையவர் மே
லும் மேலும் விரும்பிக் கலக்கக்கையே யடைவராதலால், அவா
இன்மைபன்ன நன்மை ஆண்டும் இல்லையாயிற்று.

செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே

அல்கா நல்குரவு அவா எனப்படுமே. என்றதற்காண்க.
அவாவாமையை ஒத்த செல்வம் இவ்வுலகத்தில்கூட; அவ்வுலகத்

தும் அதனை ஒப்பது இல்லை என்பதாம்.

இவ்வாழ்வார் செல்வத்தாலும் துறவிகள் அவாவின்மை யாலும் சிறப்புறுவர் என்பது குறிப்பு. செல்வமுடைமையும் அவாவின்மையும் இருவகை நிலைபார்க்கும் முறையே உரிமையாம் என்க. அவர் இன்மையே அறிவோர்க்கு விழுமிய செல்வம் என்பது கருத்து.

மெய்யுணர்வுடையவர் அவாவின்மையையே விழுமிய செல்வமாகக் கொள்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வேதசார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

1/ வேதேசரர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் வடகாட்டிலிருந்த சயசிலன் என்னும் ஓர் வேதியன் பூதல்வர். சிலர் இவரை அரச மரபினர் என்பர்; பல்லாற்புலமையும் இவர் நலனுறப் பெற்றவர். நிலையாமையைத் தெளிந்து

37-ம் அதிகாரம் அகாலுத்தல்

737

இளமையிலேயே உலகைத் தறந்தவர் தவிரிடொழியல் இனி தமர்க்கிருந்து நனிதலம் புரிந்தார். நாள் பல கழிந்தபின் ஓர் நகரிலே அடைந்தார் அங்கு அந்நாட்டு வேதனையுடைய அருமை மகனின் சயம்வரம் கிழந்தது. சயம்வரம் என்பது ஒரு பெண் தனக்கு விருப்பமான ஒருவனை மணமுடையது தானே வரிகளைக் கொள்வது. வேறு ஆண் மகனின்றி அவனே அவ் அரசர்க்குரிய ளாயிருந்தனர். அதனால் அவனை அடைவானே தவிர அரசு பத வியையும் அடைவான் என்று அறிவித்திருந்தது. அவ் இருவரை நலனுறந்தருதி ஆயிரக் கணக்கான அரசர்களும் பிறரும் வந்து அங்குக் குழுவியிருந்தனர். அரசினங்குமரி தரிகள் புடைசூழ வந்தனர். அவைகடுமையுடையிருந்த உயர்க்கட்டித்திமீது உலகை ஏறினார். அப்பேரழகியைச் சண்ட அளவில் தவிர அவையில் உள்ளவாய உலகைக்கு அளவேயில்லை. நாற்பாறழும் உயரது கோக்கி

னாள். மீசு அலங்காரத்துடன் எனக்கு எனக்கு என்ற தகதம்
 தலைகளை நீட்டிக்கொண்டு எதிரே கீழிருக்கின்ற எவரையும்
 அவள் விரும்பவில்லை. இவ்வீனே சதவை ஒரு முடையில் ஒதுங்கி
 நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த நமது வேதசாராயே விருமி
 னாள். தன் கையில் இருந்த மலர்மாலையை இவருக்குச் சூட்டு
 தற்கு விடைத்து வந்தாள். இவர் வேண்டாமென்று வெருண்டு
 சென்றார் அவளும் தெரிந்த அடவியையடைந்தாள். அவளை
 நோக்கித் தம் மனஉறுதியை உணர்த்தி இதம பல பொழிந்தார்.
 அவள் உணர்ந்தாள். அரசை வெறுத்துத் தவநெறி நின்றுள்.
 சிறந்த அழகியையும் உயர்ந்த பதவியையும் ஒருங்கே வேண்டா
 மென்று வெறுத்துச் சென்ற இவரது துள்ளின் பெருமையை
 அமாரும் வியந்தார். அவாவில்லாதவர் இருமையினும் பெருமை
 எய்துவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்டது. (விரிவைப்
 பாரதத்தில் காண்க.)

அவர் இன்மைபோல் மேன்மையான செல்வம் வேறெங்கும்
 இல்லையென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

738 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 364 மாசில் நமசிவாயர் வாய்மையொன்றே வேண்டியெல்லாம்
 கூசியென நீக்கா யாரே—ஆசனம்
 தூய்மை பென்பதொன்றை மறந்து
 வாய்மை வேண்ட வரும். (ச)

இ—ள்.
 குமரேசா! நமசிவாயர் யாதேவர் அவாயுமின்றி மெய்ப்
 பொருள் ஒன்றையே என் மேயி நின்றார் எனின், தூய்மை என்

யது அவர இன்மையே; அது வாய்மை வேண்ட வரும் என்க.

அளபடைகள் இசை நிறைத்து சின்னன.

தூய்மை என்றது முத்தியை; மாசற்றது என்பதாம்.

வாய்மை என்றது கடவுளை; மெய்ப்பொருள் என்றபடி.

அவர இன்மையை மேல் விழுமிய செல்வம் என்றார்; இதில் அதுவே முத்தியின்படி என்றார்.

முத்தி என்று சொல்லப்படுவது அவர இன்மையேயாம்; அது மெய்ப்பொருளை விரும்பத் தானே எய்தும் என்பதாம்.

ஆசை இன்மையே முத்தி என்பதும் அது மெய்ப்பொருளைச் சிந்தித்தலால் தானே வந்துசேரும் என்பது; இதன் அருந்தாமென்க. இனி, தூய்மையைச் சுதந்தம் என்றும் வாய்மையைச் சத்தியம் என்றும் கொண்டால், சுதந்தம் என்பது ஆசையின்மையாம்; அது சத்தியத்தை விரும்பத் தானே உண்டாம் என்று கொள்க. அவர இல்லாதவர்க்கே பேரின்பம் உண்டாம் என்பது குறிப்பு.

அவாவற்று மெய்ப்பொருளைப் பற்றினோர் பிறவா இன்பத்தை விரைவில் எய்தவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை நமசிவாயர் பால் உணரப்படும்.

37-ம் அதிகாரம் அவாவறத்தல்.

739

கதை.

நமசிவாயர் என்பவர் சந்தேகக்குறைய இற்றைக்கு அறு தூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் திருவண்ணாமலையி விருந்தவர். அத்தலத்தில் துறவியாய்க் தனித்திருந்த குகை நமசிவாயர் என்னும் ஞானியாகிபால் பேரன்புடையவர். பல நூல்களிலும் நல்ல பயிற்சியுள்ளவர். செய்யுள் இயற்றும் திறமையும் வாய்ந்தவர். உலக நாட்டமின்றி உண்மைப் பொருளையே உளத்திற் கொண்ட

வராய் ஒழுக்கி வருகின்ற இவர் தமது ஆடையை இரு கைகளா
லும் பிடித்து ஒரு நாள் விரைந்து தேய்த்தார். ஏன் தேய்த்தாய்
என்று ஆசிரியர் இசைத்தார். தில்லைப் பரமன் திருமுன் நின்ற
துரைச் சீலையில் நெருப்புப் பிடித்தது அதனை அவிக்கத் தேய்த்
தேன் என்றார். ஆசிரியர் உற்றதை முற்றும் வினவி உண்மை
யென்று உணர்ந்தார். சீடரது முற்றுணர்வைத் தெளிந்து வியந்
தார். “குருவே” என்று அழைத்தார். அதுமுதல் இவரைக்குரு
கமசிவாயர் என்று உலகம் கூறி வந்தது தேசிகர் தில்லைக்கேடுசென்
றார். ஆசிரியர் பணித்தபடியே, இவர் சிதம்பரத்தை அடைந்தார்.
இவரது அனபுக்கிரங்கி அம்பிகையே வந்து பொற்கலத்தில் அன்
னம் உருளி அகன்றார். அத்தலத்திலிருந்து சித்திகள பலசெய்து
வந்தார். இவரது மேன்மையைத் தெளிந்து ஆபிரகம் கணக்கான
பேர்கள் தந்நலம் கருதித் தமமாலியன்றதை இவர் முன் காணிக்
கையாகச் செலுத்தினார். அவற்றுள் ஒன்றையுந் தீண்டாது ஒடுங்
கியிருந்தார். கிடந்த பொருள்களைக் கண்டவரெல்லாம் கொண்
டே சென்றார். மெய்ப்பொருள் ஒன்றையே இவர் விரும்பியி
ருந்தார்.

நசனை யிருத்ததும் இதயத் தோர்பொருள்

ஆசையை யிருத்ததல் அந்த னாளர் தாம்

வாசமுந் நிமம் ஒரு மனையில் புன்பவ

நீசனை யிருத்ததல் நிகர்க்கும் என்பரால், என்னும் உண்
மையை இவர் இனிதுணர்ந்தினார். அவர் என்பது யாதும் இன்றி,

93

740:

திருக்குருட சூமசேச வெண்பா,

இறைவனருளையே அவாளிநின்ற இவர் நெடுக்காலங் கழிந்த பின்
திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார், அககு நகர வருடம் வை
காசிமதியில் நவமித்தியில் இறைவருளொளியில் இரண்டறக்கலந்

தார். அண்ணாமலை வெண்பா, பரம ரகசிய மான முதலிய சில
 னூல்கள் இவரால் இயற்றப்பட்டன. வேறு ஆசையினால் மெ
 ய்ப் பொருளையே விருமபியுள்ளவர்க்குப் பிறவா இனபம் விசை
 வில் உண்டாம என்பதை உலகம் துவர் பால் கண்டது. (விருவை
 அருணை மான்மியத்தில் காண்க)

அவா இனமையே முத்தியின்பம் என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

365

ஆசையற்ற காரதர்பின் அற்றயர்கதார் மற்றவரேன்

க சிமிக் கொந்தார் குமரேசா—ஆசையே

அற்றவ ரென்பா அவாவறறார் மற்றையார்

அறறா அற்ற திலர்.

(க)

இ—ள்.

குமரேசா! அவா அற்ற காரதர் பிறையற்றார்; அஃது
 அறற கபி முதலானோர் தறற திருத்தும் ஏன் பிறந்து உழன்றார்
 எனின், அற்றவர் எனபார் அவா அற்றாரே; மற்றையார் அற்றாக
 அறறது திலர் என்க. அற்றவர் எனபதறகு ஈண்டு இயைந்த
 ஒன்றை இயைத்துக்கொள்க.

மற்றையார் என்றது அவா அறற தவர்களை. அற்றஆசை—அத்
 தன்மைபாக; அஃதாவது அவா அறறார் பிறவி அற்றதுபோல.

பிறவி அற்றவர் என்று சொல்லப்படுவார் அவா அற்றவரே
 அஃது அறற தவர் அவர்போல் பிறவி அற்றவராகார் என்பதாம்.

இனி, புறத்தில் பற்று அற்றவர் என்று சொல்லப்படுவேவர்
 உளத்தில் அவா அற்றவரே; அவ் அவா அறற தவர் அவ்வளவாகப்
 பற்று அற்றவராகார் எனவும் இது பொருள்படும்.

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்

741

அவா இல்லாதவரே பிறவா இன்பத்தைப் பெறுவர் என

வும், அகணையுடையவர் பிறயித் துன்பத்தையே அடைவர் எனவும் இஃதுணர்ந்தியதென்க, விதி, மறை, என்னும் இருவகையாலும் அவர் அழிததாரது சிறப்பு இதில் விளக்கப்பட்டது.

அவர் அற்றவர்க்கே பிறயி அறம் என்பதும அஃது அறத்தவர்க்குப் பிறயி அறது என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நாரதர்கண்ணும், கபிமுதலானோர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை

நாரதர் எனபவர் பிரமாவின் மாணச புகல்வர். முனிவர் கணத்தினர் முதன்மை வாய்த்தவர். நெடுங்காலம் பெய்யாதிருந்த மழை இவர்பிறந்தவுடனே பெய்ததால் இவருக்கு நாரதர் என்று பெயர்வந்தது என்பர். நாரதம்—நீர். பாழ்இசையினை இவர் மிகவும் வல்லவர். பாரதீயம் எனனும் ஓர் இசை நூலை இவற்றியுள்ளார். இவரது பாழ்க்கு மகதி என்று பெயர். முற்றக் குறத்தவர். தத்துவவுணர்யினர். ஒரு நிலையின்நி எவ்வலகங்கரினும் இனிது திரிபவர். மணிதர்களாயினும் தேவர்களாயினும் செருக்குக கொள்வராயின, உடனே சென்று அவர்களது சிறுமையை வெளிப்படுத்தித் திருத்தியிடுவர். இவரது நடை, உடை, பாவனை, சொல், செயல் எல்லாம் விநோகமுள்ளனவேயாம் இவருக்குக் கலகப்பிரியசென்று ஒரு பெயரும் உண்டி. ஆனால் இவர் மூட்டும் கலகங்கள் மறங்கடிந்து உயிர்களுக்கு நலம் புரிவனவாகும். இவர் செய்துள்ள மித்திர பேகங்கள் அளவிடலரியன அவையாவும் இறுதியில் இதமாகவே காணப்பட்டன. இவரது பெயரைக் கேட்ட அளவில் அமரர் முதல் அனைவரும் அகமகிழ்வடைவர். அவரவே எல்லாத் துன்பங்கட்கும் காரணம எனபதை இனிது தெளிந்து அதனை இவர் அறவே அறுத்தார். அத

னால் பிறவி நீங்கிய பெருமையுற்றார். அரிச்சந்திரன், தருமன், சித்திரகேது, முதலிய அரசர் சிலரும், சுகர் அரிய சுவர் முதலிய முனிவர் பலரும் இவரது ஞான மொழிகளைக் கேட்டு மேன்மையடைந்தனர். அவர் அற்றவர்க்கே பிறவி அறம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது, விரிவைப் பிரமணகவர் தத்தத்தில் காண்க.)

742

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை 2.

கபி, ஜிமசான், குலோதனன், தூடன், பிசுநன், பிதர்வர் த்தி, சொரூபன் என்னும் இவ் எழுவரும் பரத்துவாசருக்குப் புதல்வராய்த் தோன்றித் துறவிகளாயினார். கார்க்கவ முனிவரையடுத்துக் கலைகளும் பயின்றார். ஆயினும், பொறியின்பங்களை அவரவி அறிவில் செயல்கள் புரிந்தார். அதனால் இவரனைவரும் பேடராகப் பிறந்தார். வெம்பழி அடைந்தார். அவர் அறுதவர்க்குப் பிறவி அறுதென்பதை உலகம் இவர்பால் எளிதே கண்டது. விரிவைச் சிவமகாபுராணத்தில் காண்க.

அற்றான் என்று சொல்லப்படுவான் ஆகையற்றான் ஒருவனே மற்று தரவினன்தொன்றும் வைததுப பிறவேறுக்களெல்லாம் செற்றான் எனினும் அவையாக்குஞ்செயிர்த்துன்பகன்றனேயன்றி உற்றார் வணங்கும் அவன்போல ஒழிந்தான் கொல்லாவுறுபிறவி (குசேலோபாக்கியானம்)

அவா நீங்காதவர்க்குப் பிறவி நீங்காதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

366

கடமுவர வுக்கஞ்சிக் கோசிகளும் மாகதரும் கோடியேன் செனறர் குமரேசா—நாடியென்றும் அஞ்சவ தோரும் அறனே ஒருயனை வஞ்சிப்ப தோரும் அவர்.

(சு)

இ—ள்.

குமரேசர்! கோசிகரும், மாகதரும் அவாவினை அஞ்சி
ஏன் திசைகள் தோறும் அகன்றார் எனின், ஒருவனை வஞ்சிப்பது
அவாவே; ஆதலான், அதனை அஞ்சுவதே அறன் என்க.

ஒரும் என்பன இரண்டும் அசை நிலைகளாய் நின்றன. ஒரு
வனை என்றது பிறவிபற நின்ற அறிவனை என்க.

37-12 அஜீகாரம அவாவறுத்தல்

743

பற்றற்று மெய்யுணாவெய்தி முடிதியை அடையவிருக்கும்
நற்றவருள் எத்தகை அவா மெலலப் புகுந்து அவரைத் தன்வய
மாக்கிக் கெடுத்துவிடுமா தலால், "அவா வஞ்சிப்பது" எனறார்.

ஒருவனை மயக்கிக் கெடுக்க வல்லது அவாவே ஆதலால்
அதனை அஞ்சிக்காப்பதே அறனும் எனபதாம்.

ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத தறவோர் ஆசையை அஞ்சிக் காக்க
வேண்டுமென்றது, தாம் பெறுகின்ற இசைத்துக்கு உறு பகையா
யிருப்பது அதுவேயாதலான் என்க. ஆசையைத் தம் உள்ளத்
தில் புகவொடடா, நபடி உண்மைப் பொருளையே உணர்ந்து பாவி
கது உகையாது நின்றலே துறந்தவாக்குச சிறந்த அறம் எனப்பது
குறிப்பு.

அவாவினை அஞ்சிக் காக்கலே தறவோர்க்கு அறம் எனப்பது
இதில உணராதபபட்டது. இவ்வண்ணை கோசிகர் கண்ணும மா
கதர்பாலும உணரப்பட்டும்.

கதை

கோசிகர் அசையைத் தறந்து தமது நகரைவிட்டகன்று
கிழகருக் திசையை நண்ணி அருந்தலம் புரிந்திருக்கும்போல் இவ

ரது தவ நிலைபை சிதைக்க விராபி இத்தான் திலோத்தமையை அனுப்பினான். அவளும் இசைந்து ஆய்ந்து வந்து இருந்தவர் முன்னேப்பொருந்திநின்றாள். அவளது உருவ அழகைக்கண்டு இவர் உளங்கரைந்துருகினார். மன நிலை குலைந்து மயல் மிகக் கொண்டார். அவள் இணங்க, உவந்து அணைந்து மகிழ்ந்தார். அவளது போகக் கடலில் புருந்து தாழ்ந்திருந்த இவர் சிறிதுகாலம் போன பின் போதக் தோன்றப்பெற்றார். தம பிழைபுகு இரங்கினார், பொங்கி எழுந்தார். அவரின் கொடுமையை அஞ்சி நடுக்கினார். இவ்வஞ்சம் இத்தான் செய்ததென்றுணர்ந்து அவ்வஞ்சியை நோக்கி வஞ்சினம் கொண்டார். மண்மகளாகென்று அப் பெண்மணியைச் சபித்தார். அங்கிருந்தால் இன்னும் வஞ்சம் நிகழுமென்று

744

திருச்சுருட்டு குச்சரச வெண்பா.

அஞ்சி அகன்றார். தென்திசையைடைந்து திருந்திய தவத்தைச் செய்து தெளிந்திருந்தார். அங்கும் தமது உள்ளத்தில் அவரவும் வெகுளியும் அகப்பதை அஞ்சி அதனையகன்று மேல்திசை நண்ணினார். ஆண்டும அஞ்சி அகணைவிட்டகன்று வடதிசை புருந்து கீடமுடனிருந்து யாதோரவரவும் தமமையனுகாவண்ணம் அஞ்சிக்காத்து எவரும் அடைதற்கரிய உயர்பதம அடைந்தார் அவாவை அஞ்சிக் கரப்பதே துறவேர்க்கு அரும் என்பதை இவர் உணர்த்திநின்றார். (மிரவை இராமாயணத்தில் காண்க.)

கதை 2.

மரிகதர் என்பவர் வசிட்டரது மாபில் தோன்றியவர். சிறந்த துறவொழுக்கமுடையவர். இவர் மேருவின் தென்பால மரிகது தவர்பிரந்திருந்தார். வீடுபேற்றய்தறகுரிய விழுமிய நலங்கொண்டவர் ஒருங்கே மேகியிருந்த இவர்பால் சிறுபதை என்னும் ஓர் அசுர கண்ணிகை வந்தாள். அசுர குலத்துக்கோர் தலைமை யான புதல்வனைப் பெறக்கருதி அசுர குருவாகிய சுக்கிரரே அவ

கோ இடமும் அனுப்பினார் அவளது எழிலைக் கண்டு முனிவர்
 அழகி மொழுகாய் அவர் மேற்கொண்டார். அருகிலிணைந்து உ-
 ருகி மொழிகார். அவள் இசைவுற மருவி ஈசையுற இருந்தார்.
 நான் பல கழிந்த பின் நல்லுணாவெய்தினார். ஆசை நோயால்
 தாமடைந்த மானியோர்ந்தார் அஞ்சி நடுங்கி அவளை அகல
 விடுத்தார். இவரைத் தோய்ந்த கலத்தால் அவள்பால் கயமுகள்
 தோன்றினான். தமது இழிநிலையினை எண்ணி எரியுறு தளிர்போல்
 வாடி இன்னலங்கடலூட்பட்ட முனிவர், வேரோரிடத்தை அடை-
 ந்து ஆசையை அறவே நீக்கி நசுனை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்-
 தார். அவரின் வஞ்சத்தை அஞ்சி அகற்றலே அறிவோர்க்கு
 அறம் என்பதை உலகம் இவர்பாலும் உணர்ந்தது. (யிரிவைக் கந்த
 புராணத்தில் காண்க.)

மெய்யை யுணர்ந்தல் முடிவாக வேண்டும் கருவி பெலாம் பெற்றுக்
 செய்யமுத்தி படையதற்குச் சிறந்துளோனை மறவிவழிப்

37-ம் அதிகாரம் அவரவுறுத்தல்.

745

பையறுழைந்து பலபீட்டும் பாய்ததிக்கெடுக்க வல்லதவா
 ஐய அதனுக்குளநடுங்கி அஞ்சிக்காததல் அறிஞர் தொழில்.

(குசேலோபாக்கியானம்)

அவாவை அறுத்தலே அறிவோர்க்கு அறம் என்பது இது
 னால் கூறப்பட்டது.

367

சாரும் அவாவறுத்த தத்தாத் திரையரீன்பம்
 கூரலின்றா எனனை குமரோசா—கேருப
 அவாவினை யாற்ற யறுப்பிற நவாவினை
 தான்வேண்டி மாற்றான வரும்.

(எ)

இ—ள்

குமரோசா! ஒரு பொருளையும் அவாவாத தத்தாததி

ரையர் யாதொரு துண்பமுயின்று எல்லா நலங்களையும் ஏன் எனி
தில் எய்தினான் எனின், அவாவின் ஆற்ற அறுப்பின, தவாவின்
நான வேண்டும் ஆற்றான் வரும் என்க

ஆற்ற என்பது யிருதியை யுணர்ச்சும், ஈண்டு அது முழு
தும் எனபதைச் சுட்டி நின்றது.

அவாவின் ஆற்ற அறுப்பின்—ஆசையை அறவே ஒழிப்பின்,
தவாவின் என்றது கொடாத அறங்களை; அறமே அழியாததனை
யாதலால் அதனைத் தவாவின் என்றார்.

ஆசையை ஒருவன் அறவே ஒழித்தால், அழியாத நலங்கள்
எல்லாம் அவன் விரும்பியவாறே உள்வாம் என்பதாம்.

மேல் நெஞ்சு புகாவண்ணம் அவாவின் அஞ்சிக் காக்கவே
ண்டும் என்றார்; அதனால் பயன் யாது என்பார்க்கு இது கூறிய
தென்க. ஆசையெலாதவன் அழிவில் இன்பத்தை எளிதில் எய்
துவன் என்பது கருத்து.

746 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அவாவின் முற்ற அறுத்தவன் அருந் தளத்தின் பெரும்
பயன் யாவும் ஒருங்கே எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்
பட்டது. இவ்வண்ணம் தத்தாத திரையர் பால் உணரப்படும்.
கதை.

தத்தாததிரையர் என்பவர் அத்திரி முனிவருடைய அருந்
தலப் புதல்வர். இவர், கண்ணன் தோன்றுவதற்குப் பதினான்கு
தலைமுறைகளுக்கு முன் அக்குலத்தில் தோன்றியிருந்த எது
என்னும் அரசனுடைய காவத்திருந்தவா. உயர்ந்த ஒழுக்கமு
டையவர். பொறியின்பங்களை அறவே வெறுத்தவர் குளிராமதி
போல் எப்பொழுதும் இனிய இயல்பினர் முனிவர் சிலர்
சீடராகி இவரை அணுகியிருக்க விரும்பினர். அதவும்
பற்றாம என்று கருதி அவரனைவரையும் அகன்று சென்ற திகம்
பராகித் தனிமையிருந்தார். வேடடைமேல்சென்ற எதுவேந்தன்
ஒருநான் இவரைக் கண்டு ஒன்றியிலராயிருந்தும் எல்லாமடைந்த
வர்போல் இன்பமெய்தியிருக்கும் இவரது திருமுகப் போலிவை

வியந்து “உடைசோவணமுப இன்றி எதலுக் இங்கனம் உவந்திருக்கின்றீர்” என்றபணிந்து வினவினான். முனிவர் அருளுடன் நோக்கி அவர் வினா நிறைவேற்றியும் அதனை அறுத்தார். அருளும் உணர்ந்து அவர் அற்று உயர்ந்தான். அருந்தவம் புரிந்து வருந்தியதையேணடிய உயர்ந்த பதங்களை இரந்த இடத்திருந்த இவர் வருந்தாதடைந்தார். அமரரும் முனிவரும் இவரது அவாவற்ற தனமையை வியந்து போற்றினார். அவர் சிறிதும் இலராகிய இவர் எண்ணிய நலங்களை எண்ணியாங்கொய்தி அழிவின்பத்தை முடிவில அடைந்தார் அவர் வினை அறவே அறுத்தவர் விரும்பியன எல்லாம் கிரைவில் அடைவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்ததெளிந்தது. (விரிவவப்பாகவதத்தில் காண்க.)

ஆசை அறுமின்கன் ஆசை அறுமின்கன்
 ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கன்
 ஆசை படப்பட ஆய்வருந தன்பம்
 ஆசை விடவிட ஆனநதம் ஆமே. (திருமந்திரம்.)

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல். 747

அவர் இல்லாதவர்க்கு எல்லா நலங்களும் எளிதிலுளவாம் என்பது இச்சொல் கூறப்பட்டது.

368 அன்று மழிசையின்பம் ஆர்ந்தார் அவர் வறுத்துக் குன்றினரேன் நால்வர் குமரேசா—என்றும் அவரில்லாக் கில்லாகும் தன்பம் அஃதுண்டேல் தவாஅது மேனமேல் வரும் (அ)
 இ—ள்.

குமரேசா! பொருளை விரும்பாமல் சென்ற திருமழிசையாழ்வார் இன்பமுற; அதனை அவர் வினா நின்ற நால்வர் ஏன் தன்பமுற்றார் எனின், அவர் இல்லார்க்கு தன்பம் இல்லாகும்; அஃதுண்டேல் தவாது மேலமேல் வரும் என்க.

அஃது என்றது அவாவை.

தவாது—குறாது. மேல் மேல் வரும்—இடைவிடாமல் வரும்.

அது என்னுள் சுட்டு துன்பத்தைக் குறித்து நின்றதாகக் கொண்டு தவா அது எனப் பிரித்துக் காணினும் பொருத்தமாம்.

அவா இல்லாதவர்க்கு யாதொரு துன்பமும் இல்லை; அஃது உண்டாயின் எல்லாத் துன்பங்களும் முடிவின்றி இடைவிடாமல் வரும் என்பதாம்.

துன்பங்கட்கெல்லாம் அவாவே காரணமாதலால் அதனை யுடையார்க்கு அவையுளவாதலும் அஃது இல்லார்க்கு அவை இல்லாதலும் இயல்பாம் எனக.

ஆசையில்லாதவர்க்குத் துன்பம் இல்லை என்பதும், அதனை யுடையவர்க்குத் துன்பம் உண்டாம் என்பதும் இதில் உணர்த்தப் பட்டன. இவ்வுண்மை திருமழிசையாழ்வார் கண்ணும் சிறுக ணன் முதலிய நால்வர்பாலும் உணரப்படும.

94

750

திருக்குறட் குமரேச சீவன்பா.

அவாவை ஒழித்தணன் அழிவில்லாத இன்பத்தை இடைய ராது எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வு ண்மை பிருகு முனிவர்பால் உணரப்படும.

கதை.

பிருகு என்பவர் அந்தணர் மரபில் தோன்றிய ஓர் அருந் தவர். பிரமாவின் மாணசபுத்திரருள் ஒருவர் என்பர். எல்லாச் சலைகளிலும் வல்லவர். பிறந்தபொழுதே பேரொளியுடையராயிருந்தமையால் இவர் பிருகு என்று பெயரிடப் பெற்றார். புலோ மசை, கியாதி என்னும் மனைவியரிருவரை மணந்து முதலில் இ வர் இல்ஹம் புரிந்தார். முற்றக் துறந்த முனிவர்களும் இவர

து சிறந்த தவ ஒழுக்கத்தைக் கண்டு புகழ்ந்து போற்றினார். திருமாலோடு அமர் புரிந்திளைத்த அசுரர் சிலர் இவருடைய முசல் தேவியிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தார். அந்த அம்மை யாதோர் அல்லலும் அடையாதபடி அவர்கட்கு அருள் புரிந்தனுப்பினார். அதனால் மால் சினந்து அவளை மடியச சபித்தார். அவள் மாண்டதையறிந்து முனிவர் மாலே நோக்கி “நீர் மண்பேற்பிறந்து மனைவியைப்பிரிந்து வருந்துவீர்” என்று சபித்தார். அதன் பயன் தான் இராமாவதாரத்தில் நிகழ்ந்தது எனவர். இறந்த மனைவியைத் தமது தவ மகிமையால் முனிவர் எழுப்பிக்கொண்டார். பின்பு துன்பங்களே மலிந்துள்ளன என்று கருதிப் பிறமியை வெறுத்தார். எல்லாத் துன்பங்கட்கும் அவாவே காரணம் என்று தெளிந்து அதனை அறவே அறுத்தார். அதனால் அல்லல் யாதுமின்றி ஈண்டும் அமர்ந்து இன்புற்றிருந்து பின் மீண்டு வாரா மேன்மையை மேவினார். அவா ஒழியின இருமையினும் இன்பம் மிகும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைத் தேவிபாகவதத்தில் காண்க. அவா ஒழியின் அளவில்லாத இன்பம் உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்

நா1

370

அவறேன் அரிபசுவர் ஆசையற்ற அப்பொழுதே
குன்றாதின புற்றார் குமரேசா—என்றாமே
ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்.

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! அரிபசுவர் என்பவர் அவா நீங்கிய அப்பொழுதே ஏனையிறவா இன்பம் பெற்றார் எனின், ஆரா இயற்கை அவா நீப்பின் அந்நிலையே பேரா இயற்கை தரும் என்க.

ஆரா போரா என்பன ஆர்க்கல் பேர்தல் என்னும் வினையடி-
யாகப் பிறந்த எதிர்மறை யெச்சங்கள்.

ஆர்க்கல்—நிறைகல் பேர்தல்—நிலைதிரிதல்.

ஆரா இயற்கை அவா—நிரம்பாத இயல்பினை யுடைய ஆசையை.
போரா இயற்கை என்றது முத்தியை; என்றும் நிலைதிரி-
யாத இயல்பையுடையதாகலால் அஃது இங்ஙனங் கூறவினறது,
ஒருகாலும் நிறைகலில்லாத இயல்பினை யுடைய அவாவினை
ஒருவன் ஒழித்துக்கொண்டான் அப்பொழுதே அஃது அவ-
னுக்கு விட்டடி என்பதைக் கொடுத்ததும்கூட என்பதாம்.

அவா நீங்கியபொழுதே ஒருவனுள்ளத்தில் பேரின்பம் ஒங்-
கிம்கொடு என்பது கருத்து.

ஒருகாலும் நிறையாத அவாவினை ஒழித்தவர் என்றும் நிலை-
யான இன்பத்தை எய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்ட-
து. இவ்வுண்மை அரியசுவர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

அரியசுவர் என்பவர் தக்கனுடைய புதல்வர்கள். தாய்
பெயர் வேதவல்லி. இறைவனருளால் பதினாயிரவராக இவர்
752 திருக்குறட் குமரேச சிவனார்.

இசைநது தோன்றினார். இவரனைவருக்கும் ஒரு தொகையாக
அரியசுவர் என்றே பெயர். உருவிலும், குணத்திலும், அறிவி-
லும், அழகிலும், ஒரு நிகரானவர். தக்கன விருப்பியாங்கு
படைப்புக் கொழிந்தருளிய உயர்ந்த பதவியைத் தாம் அடைய
வேண்டி இவர் தாத்திற்கேகினார். விந்த மலைச் சாரலில் விளங்க

கீயிருந்த ஓ அழகிய பொய்கையை அடைந்து தாம் விருந்திய
தை மேவ அருந்தவம் புரிந்தார். ஆண்டுகள் பல கழிந்தபின்
ஆண்டு நாரதர் வந்தார். தயம் புரி பாலரை வியந்து நோக்கி
னார். "யாது வேண்டி இம் மா தவஞ் செய்கின்றீர்" எனனார்.
அவரனைவரும் உற்றதை யுரைத்தார். முனிவர் இரங்கினார்.
"எத்துணை சிறந்தபதவியாயினும் அதில் துன்பங்கள் நிறைந்தே
யிருக்கும் துன்பம் கலந்த ஒன்றை இன்பமெனலாகுமா? மா
சுறற இன்பததையே நீர் மருவுதல் வேண்டும். அஃது ஆசை
யற்றவர்க்கே அமைவதாகும். உணர்வோர பெறும் பயன் அவ்வு
யர் நலமேயாம்" என்று உண்மையை உணர உரைத்தார். அவ
ரனைவரும் உணர்ந்தார். உற்ற அவாவை முற்றும் ஒழித்தார்.
முத்தராகி உடனே முத்தியை அடைந்தார். நிறையாத அவா
நீங்கியபொழுதே நிறைவான பேரின்பம் உண்டாம் என்பதை
உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைக் கந்தபுராணத்தினும்
பாகவதத்தினும் காண்க.)

ஆராத அவா அற்றபொழுதே பேராத இன்பம் பெருகும்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரிய மெல்லமீர்த் [ந்து
தொன்றாய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ்உலப்பிலதனை யுணர்ந்துணர்
சென்றாய் கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்கோந்து பகையற்றால்
அன்றே அப்போ தேவீடும் அதுவேவீடு வீடாமே.

(திருவாய்மொழி.)

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

753

மாடத்துளான் அல்லன் மண்டபததான் அல்லன்
கூடத்துளான் அல்லன் கோயிலுள்ளான் அல்லன்

வேடத்தாளன் அல்லன் 'வேட்கைகட்டார நெஞ்சின
மூடத்தாளே நினறு முத்திகந்காரனே. (திருமந்திரம்)

(இவ் அதிகாரத்தினை தொகைப் பொருள்)

அவாவே பிறப்பிற்கு வித்து. அவா இலலாதவர்க்குப் பிற
வாமையுண்டாம். அவா இனமையே அறிவேர்க்கு அருமபெ
ருஞ் செல்வம். அதுவே முத்தியினபமாம். அவா அற்றவரே
பிறப்பு அற்றவராவார். தன நெஞ்சிற் புகாவண்ணம அவாவை
அஞ்சிக் காக்கவேண்டும். அவா இல்லாதவர்க்கு எல்லா நலங்க
ளும் எளிதில் உளவாய். அவா இலலாதவா இன்பத்தையும் அ
தனையுடையவர் துன்பத்தையும் அடைவர். தொலையாத அவா
தொலையின் நிலையான இன்பம் விளையும். அது நீங்கிய அப்பொ
ழுதே, என்றும் நீங்காத இன்பம் எய்தும்.

௩௭-வது அவா வறுத்தல் முற்றிற்று.

௩௮-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

அஃதாவது வினைவின் விளைவு. வினையாவது மனம், வாக்கு
காயம் என்னும் முன்று கரணங்களிலிருந்து தோன்றுகின்ற
நினைவு, சொல், செயல்கள். அவை நல்லனவாயின் நல்வினை
யாம். தீயன வாயின் தீவினையாம். நல்வினை இன்பத்தாக்கும்
தீவினை துன்பத்துக்கும் காரணமாகும். கடவுள் வாழ்த்து மு
தல் அவாவறுத்த லீறாக உரைத்தன யாவும் துன்பம் நீங்கி
இன்பம் எய்தும் நெறிகளையே இனி துணர்த்தின; முன்பு
செய்த நல்வினையே பின்பு நல்லுழாய் இன்பம் விளைக்குமாதலால்
திருவரை செய்யாதொழியினும் இனிமேலாவது அதனையே ஒரு
வன் செய்யவேண்டும் என்பதும், அடுத்தவருகின்ற பொருள்,
இன்பக்கட்கும் அவ் ஊழே காரணமாகும் என்பதும், உறுதியாக
உணர்த்தவேண்டியே இஃது இறுதியாக ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.
அதிகார முறைமையும் இதனானே புலனாம்.

அன்றறுவர் தீநின் றகன்றர் மடிக்கொண்டு
 குன்றினரேன மறநேர் குமரேசா—என்றுமே
 ஆகூழாற் றேன்றம் அசைவினமை கைப்பொருள்
 போகூழாற் றேன்றம் மடி. (1)

இ—ள்.

குமரேசா! வீமன் முதலிய அறுவரும் தீநின்று அகன்றர்; சகன முதலிய எழுவரும் ஏன் மடிக்கொண்டு மாய்கதார் எனின, ஆகும் ஊழால் அசைவினமை தோன்றும்; கைப்பொருள் போகும் ஊழால் மடி தோன்றும் என்க.

ஆகு ஊழ், போகு ஊழ் என்னும் வினைத்தொகைகள் பொதுவாய் நின்று பெயரெச்சப் பொருளை மாததிரம் உணர்த்தாமல் காரணப் பொருளவாய் தின்றன.

அசைவினமை என்றது முயற்சியை அசைவு—மடி.

ஒருவன் செய்த நன்வினை நிற்பு நல்லூழாயும், தீவினை நியூழாயும் வினைந்து அவனது இன்பதுன்பங்கட்கு முறையே காரணமாகுமாதலால் அவை ஆகூழ் உனவும், போகூழ் எனவும் அமைந்த தின்றன.

கைப்பொருள் ஆகற்கு ஏதுவாகிய ஊழால் ஒருவனுக்கு முயற்சி உண்டாய்; அஃது அழிதற்கு ஏதுவாகிய ஊழ் தோன்றினால் மடியுண்டாய் என்பதாய்.

பொருள் ஆகி வருதற்கும, அஃது அழிந்து தொலைதற்கும

ஊழிழ காரணம் எனபது கருத்தி.

நல்லூழ் உடையவர் முயற்சியுடையராய் உயர்ச்சியடைவர் என்பதும், தீயூழ்உடையவர் மடிமிகுநது அழிவுறுவர் என்பதும் இதில் உணர் ததப்பட்டன. இவ்வண்மை வீமன்கண்ணும் சகன் முதவிய எழுவர்பாறும் உணரப்படும்.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

755

கதை.

துரியோதனனது புன்மைக்கு இரங்கி வீடுமர் முதவியோ பாண்டவர்களைக் காசியில் சிறிதுகாலம் தங்கியிருக்கும்படி செய்கார். துரியோதனன சூழ்ச்சியால் புரோசனன் என்னும் மந்திரியும் அவரோடு பொருந்தியிருந்தான். நான் பல கழிந்த பின் மெழுகால் இவன அங்கோர் மாளிகை அமைத்த ஐவரையும் அதில் குடியேறச் செய்து உடன் வாழ்த்திருந்தான். அவர் அயர்ந்து தூங்குங்கால் அவர் மாயும் வகை அதில் தீயை வைத்தற்கு இவன அபையம் நோக்கியிருந்தான். இங்ஙனம் இருக்குங்கால் துரியோதனன அவர்களை விரைந்து கொல்லக்கருதி சகன், தரன், சலன, சாகுலன, வலன் என்னும் வேடர் ஐவரை அழைத்து வீடம் அருத்திக்கொன்றுவரும்படி ஐயாயிரம் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து விரித்தான். அக்கொடியவரைவரும் ஒருதாய் வயிறற்றிற் பிறந்தவர் சாசனி என்னும் தம் தாயையும் அழைத்துக்கொண்டு தேன் விற்பவர் போல் அங்குவந்து சேர்ந்தார். பொழுதும் போயிற்று. விடிந்தபின் பார்ப்போம் என்று அம் மாளிகையின முன்புறத்தில் தங்கினார். தாம் கொண்டுவந்த வீடங் கலந்த தேனையும், பரிசிலாகப் பெற்ற பொருளையும் பொதிருவைத்துக்கொண்டு சிறுதுநேரம் சென்றபின் அயர்ந்து தூங்கினார். பாதி இரவில் வீமன எழுந்தான். இங்கிருந்தால் என்றேனும் தீங்குநிகழ்மெனறுகருதி தனைவரையும் தாயையும் உடன்கொண்டு வெளியே போயினான். போனவுடன தீயும் பொங்கி எழுகதது. மாளிகை முழுதும் தீந்து கரிந்தது. கைப்பொருளுமபோய், வேடரும், தாயும், விரகனும் வெந்து தொலைந்தார். ஐவ

ரும, தாயும் அகன்று பிழைத்தார். மடிக்கொண்டார் பொருளிழந்து
மாண்டார். மடியில்லார் பின முடிபுனைந்தாண்டார். ஆகூழால்
ஒருவனுக்கு முயற்சி தானே உண்டாகும் என்பதையும், போகூ-
ழால் மடி தோன்றும் என்பதையும் உலகம் இவர்பால் ஒருங்கே
கண்டது. (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

முயற்சியும் மடியும் ஒருவனுக்கு ஊழானே உண்டாம் எனப்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

95

756' திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

372 பண்டுநளன் பேதைமையாற் பாரிழந்தான் புட்கரணேன்
கொண்டு வந்தான் செல்வம் குமரேசா—மண்டிவந்து
பேதைப்படுக்கும் இழஆழ் அறிவகற்றும்
ஆகலூழ் உற்றக் கடை. (உ)

ஐ—ள்.

குமரேசா! நல்லறிவுடைய நளன் அறிவு திரிந்து தன்
அரசினை இழந்தான்; புல்லறிவுமிக்க புட்கரண ஏன் அதனைப்
பெற்று மகிழ்ந்தான் எனின, இழஆழ் பேதைப்படுக்கும்; ஆகல்
ஊழ் உற்றக்கடை அறிவு அகற்றும் என்க.

உற்றக்கடை—பொருந்தியபொழுது.

இழஆழ்—இழத்தற்கு ஏதுவாகிய ஊழ்.

ஆகல் ஊழ் அறிவு அகற்றும்—ஆதற்கு ஏதுவாகிய ஊழ்
அறிவை விரிக்கும். அகற்றல்—விரித்தல், நீக்கல், தாரததல.

நல்லறிவாளரைப் புல்லறிவினராக்கவும், புல்லறிவாளரை நல்-
லறிவினராக்கவும் ஊழ் வல்லது எனபார் “இழஆழ் பேதைப்-
படுக்கும் ஆகலூழ் அறிவு அகற்றும்” என்றார்.

இழஆழ் ஒருவனுக்கு அறிபாமையை யுண்டாக்கும்; ஆக

ஹும் உற்றவிடத்து அறிவை விரிக்கும் ஏபைதாம்.

மேல், பொருள் வருதற்கும், குறைதற்கும் ஏதாவகிய முயற்சியும் மடியும் ஊழானே வரும் என்றார்; இதில் ஒருவனது அறிவைச் சுருக்கவும், பெருக்கவும் அது வல்லது என்றார்.

நல்ல அறிவினையுடையராயினும் தீயும் அடைந்தால் தம் அறிவெலாம் இழந்து இழிவடைவர் என்பதும், அறிவிலராயினும் நல்லும் உற்றால் எல்லா அறிவுமுடையராய் உயர்வடைவர் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நளன்கண்ணும், புட்கரன்பாலும் உணரப்படும்.

39-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

757

கதை.

நல்லறிவாளனாகிய நளன் பேரழகுடைய தமயந்தியை மணந்து இன்புற்று காழங்கால் புட்கரன் என்னும் பெயரினையுடைய குறுகில மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஆசையும், பொறாமையும், அச்சமும் அமைந்தவன்.

நஞ்சிலுங் கொடியவன் நானந் தீமையே

நெஞ்சினில் உடையவன் நீதி யில்லவன்

வஞ்சனை சூத்பொய் மாயம வல்லவன்

அஞ்சையும் ஆறென அகத்தில் கொண்டவன். என்றபடி புல்லிய குணங்கள் எல்லாமுடைய இவன், கலியின் சூழ்சியால நளன்பால் வந்தான். தன் முடி படியிற் பட அவன் அயரில் விழுந்தான். அவன் இருக்க என்றரைத்த பின் இவன் இவ்வகியிருந்தான். சூதரட வரும்படி நளன்பால் இவன் ஓகாமல ஒதினான். எய்தும் நல்குறவினுக்கு இயைந்த தூது; வெம்பொய்யினுக்கு அருந்தணை; புடைமைக்கு சனற தாய்; மெய்யினுக்கு உறுபகை; எனறு சூதின் தீமையை நன்குணர்ந்திருந்தும் நளன் ஏதும் ஆராயாமல அவனுடன் ஆட இசைந்தான். அதில் தனது

அரசு முழுவதும் இழந்தான். சல் அறிவு சிறிதும் இல்லாத புடகான் விரிந்த அறிவுடையனப் அதனை வென்று கைக்கொண்டான். தீயூழால் நான் பேதையனாகப் பெரும்பொருளிழந்தான். நல்லூழால் அறிவு மிகுந்த புடகான் அரசை அடைந்தான். எல்லா அறிவும் உடையனாயினும் இழந்தும் உறறவிடத்து ஒருவனுக்கு அறிவுகுன்றும் என்பதையும், அறிவிலனாயினும் ஆகலும் உற்றால் அவனுக்கு அறிவு விரியும் என்பதையும், உலகம் இவ்விருவர்பாலும் ஒருங்கே கண்டது. (விரிவை நளசரிதையில் காண்க.)

ஆவது விதியெனின் அனைத்தும் ஆயிடும்
 போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்
 தேவருக் காயினும் தீர்க்கத் தக்கதே
 ஏவரும் அறியொணு ஈசற் கல்லதே, (கந்தபுராணம்.)

758 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒருவன் அறிவைக் குறைக்கவும் விரிக்கவும் ஊழ் வல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

373 திண்டோள் இராமனுமேன் தேராமல் மான்பின்போய்க்
 கொண்டான் துயரம குமரேசா—தண்டாமல்
 நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந் தன்
 உண்மை யறிவே மிகும். (5.)
 இ—ள்.

குமரேசா! நூல் பல கற்ற இராமரும் ஏன் ஆராயாத மான்பின் சென்று துன்பம எய்தினார் எனின், நுண்ணிய நூல் பல கற்பினும், மற்றும் தன் உண்மையறிவே மிகும் என்க.

உண்மை என்றது ஊழை. பால், முறை, தெய்வம், விதி நியதி, உண்மை, கனமம், என்பன ஊழையே யுணர்ந்திவரும்

ஒரு பொருட் சொற்கள்.

துண்ணிய நூல்—துண் பொருள்களை உணர்த்துகின்ற நூல்; அஃதாவது தன்னைக் கற்பவருடைய அறிவை மிக்க நூட்ப மாக்குந் திறனுடையது. உம்மை நிறப்பு உம்மை.

உண்மை அறிவு—ஊழறிவு. முன்னரே செய்துபோந்த வினையினால் தோன்றி நிலைபெற்றிருத்தலின் இஃது இப் பெயர் பெற்றது.

துண்ணிய நூல்கள் பலவற்றையும் ஒருவன் கற்றிருப்பினும் பின்னும் அவனுக்குத் தன் ஊழறிவே மிக்குத் தோன்றும் என்பதாம்.

நூலறிவு சாலவுடைய மேலோராரினும் தீயும் அணுகின் தமது உயர் மதி மயங்கி அதன் வயமாகி நன்றென ஒன்றை நயந் துசெய்த பின் இரங்கி மெய்வர் என்பது கருத்து.

38-ர் அதிகாரம் ஊழ்.

759

மேல், ஒருவனது அறிவைசு சுருகாவும், பெருக்கவும் ஊழ் வல்லது எனார்; இதில் நூலறிவையும் அது கீழ்ப்படுகதாம் எனார். கல்லார அறிவை ஊழ் கலைக்குமே பன்றி, நூல் வல்லார அறிவை அஃது என்கெய்யும் என்பார்க்கு இஃது தீயம் பியதென்க.

சிறந்த அறிவுடைய உயர்ந்தவர்களையும் ஊழ் தன் வயப்படுத்திவிடும் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை இராமர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராமபிரான் பஞ்சவடியில் தங்கியிருக்கும் காலத்தில் சிதைபய வஞ்சித்துக்கொள்ளும் கருதிய இராவணன், அழகிய ஒரு மான் வடிவங்கொண்டு சிதைமுன போய் நில் என மாரீசனை ஏவினான். அவனும அவ்வாறே ஆகி வந்தான். சிதை கண்டாள். ஆசை கொண்டாள். அப் பொன்மாளைப் பற்றித்தரும் படி கன் காயகலை வேண்டினாள் இராமரும இசைகதுசென்று அப்பொன் மாளை நோக்கிப் பெரிதும் சியகதார. அதன் அழகில் மயங்கி ஆவமீக கூர்ந்தார். பிடிக்கத் துணிந்தார். அடித்து நின்ற தமபி தடுகது வணங்கி “அண்ணா, இம்மானின் வடிவை யும், அழகையும், ஒளியையும், இயல்பையும் ஊனறி நோக்கினால் ஒருமாயம் எனறே எனக்குத்தோனறுகின்றது. மாரீசன என்னும் அரக்கனே இவ் வடிவம் கொண்டு இங்கு வந்துள்ளான என்று எண்ணுகின்றேன் இதன்பால் செறை விருப்பத்தை அடிகள் அறவே ஒழித்தல் வேண்டும்” எனறு மிகவும நயந்து மொழிந்தான். இராமா, ஒன்றுக தேராமல், அதனை மெய்மான என்றே நமபி இடம் பல கூறித் தம்பியை இருத்திவிட்டு அதன் பின்பே சென்றார். ஆண்டிலும் அறிவிலும் இளையவனாகிய இளையவனுக்கு உண்மை தோனறவும, நண்ணிய நூலறிவுடையாரெல்லாரும் எண்ணிப் போற்றுகின்ற புண்ணிய மூர்த்தியாகிய இராமருக்கு அது தோனறாமல் அம்மான் பின் போய் அல்

760

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

லல் பல எய்தி அகற் கரைந்திரங்கினார். நூல் பல கற்பினும் ஊழறிவே மிகும் எனபதை உலமே இவர்பால் உணர்நது தெளிந்தது. (மரிகை ஆணிய காண்டத்தில் காண்க.)

இம்மான் இரிலத்தினில் இல்லையென
எம்மானி தெனச்சிறி தெண்ணல் செயான்
செம்மானவர் சொற்கொடு தேமலரோன்
அம்மானும் அருத்திய னாயினால்.

நோக்கிய மாணோசைக் குறியிழை மதியினுன்றர்
 ஊக்கிலன் நனறிதென்றான் அதனபொருள் சொல்லலாகும்
 சேக்கையின் அரவுரீங்கிப் பிறந்தது தேவர்செய்த
 பாக்கிய முடைமையன்றோ அன்னது பழுதபோமே. (கம்பர்.)

இவை, மாணோசையொழுது இராமனைக் குறித்துக்
 கூறியன. இக்கவிதையில் அமைந்துள்ள அழகுக்களையும், பத நயந
 களையும், பொருள் வளங்களையும் ஆய்ந்து மகிழ்க.

நூலறிவையும் ஊழ் கீழ்ப்படுத்தும் என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

374 தெள்ளியனாய் நின்றும் துரோணன் தருபனிடம்
 கொள்ள வந்தான் என்னே குமரேசா—கொள்ளும்
 இருவே றலகத் தியற்கை திருவேறு
 தெள்ளிய ராதலும் வேறு. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! துரோணர் அறிவுடையார யிருந்தும் பொ
 ருள் இலகாகத் திரு ஒன்றே உடைய தருபனிடம் ஏன் வந்தார்
 எனின், உலகத்து இயற்கை இரு வேறு; ஆதலால் திரு வேறு
 தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு என்க.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

761

திரு—செல்வம். தெளிவு—அறிவு.

திரு வேறு—செல்வமுடையாராதலும் வேறு.

தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு—அறிவுடையாராதலும் வேறு.

திருவும் தெளிவும் ஒருவனபால் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல்
 அரிது எனபார் உலகத்தியற்கை இருவேறு எனறார்.

உலகத்தின் இயல்பு இரண்டு வகை; ஆதலால் தீர்வுடைய ராதலும் வேறு அறிவுடைய ராதலும் வேறு எனபதாம்.

மேல், நூலறிவைவும் ஊழ் வேறுபடுத்தும் என்றார்; இதில், அறிவுடையார்ச்சுப் பொருள இன்மைமையும் பொருளுடையார்ச்சு அறிவினமையையும் உஃது அளித்து நிற்கும் என்றார்.

திருவும் அறிவும் ஊழானே வரும் எனினும் அறிவினலார் சிலர் செல்வராகவும் அறிவுடையார் பலர் வறியராகவும் பெரும் பாலும் இவ்வுலகில காணப்படலான் ஒன்றறகாகும் ஊழ் ஒன்றறகு ஆகாது என்பதை உஃது உணர்த்தியதென்க.

அறிவும் திருவும் ஒருவன்பால் ஒருக்கே அமைவது அரி தென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரோணன் கண்ணும் தருபணபாலும் உணரப்படும்.

கதை

துரோணர் என்பவர் பரததுவாசருடைய புதல்வர். இவர் பிறப்பு மிகவும் வியப்புறத்தக்கது. பரததுவாசர் ஒருகால் திலோத்தமையைக் கண்டார் அவள்மேல் பெரும் காதல்கொண்டார். அதனால் தமதுவீரியம் வெளிப்பட அதனை அங்கிருந்த ஒரு துரோணத்தில் விடுத்தார். துரோணம் என்பது பதக்கு நீர் கொள்ளும் ஒரு குமபத்துக்குப் பெயர். அதிலிருந்து இவர் தோன்றியதனால் இவருக்குத் துரோணர் எனது பெயர் வந்தது என்பர். இவர், எல்லாக்கலைகளிலும் வல்லவர். நல்ல சீலமுள்ளவர். ஈசேழ் விஞ்சைத்திறனும் ஈன்றோன் தன்பாலெய்தி நீரேழென்ன யாவும் நிறைந்தகேள்வி நெஞ்சன்

762

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பாரேடுழண்ணும் படைகள் பரசராமன தன்பால் ஓரேழ் பகலினுலகுக் கொருவனெனைக் கற்றான் இத்தகைய பேரறிவுடைய இவா யாதொரு பொருளும் இல்லாத வசயிருந்தார் இவர் கிருபி எனனும் ஓர் அழகிய மணநது

ஒரு புதல்வனைப் பயந்தார. துணைவியையும் குழுவியையும் பேண முடியாமல் நாணி வருந்தினார். தனது பழைய கண்பனாகிய துரு பனிடம் வந்தார். அவன் பெருக திருவுடையனாய்ச் சிறந்து விளங்கினும் போதிய அறிவு பொருந்தப் பெறாதவன். அவன் பால் இவர், தம எளிமையைக் கூறி ஏழ்த்தனும் ஒன்று தருக என்றிருந்தார். அவன், இல்லை போ என ஒலை மொழிந்தான். எள்ளி நகைத்தான். இவர் இரங்கி நொக்கார் பின் இயன்றதைச் செய்தார். அறிவுள்ள இவர் பொருள் இலராகவும், தெளிவில்லாத துருபன் திருவுடையனாகவும், திகழ்வதைக் கண்டு அனைவரும் இரங்கினார். அறிவுடையாரதற்காகும் ஊழ் செல்வமுடையாரதற்கு ஆசை, செல்வமுடையாரதற்கு ஆகும ஊழ் அறிவுடையாரதற்காகது என்பதை உலகம் இவ இருவர் பாலும் அன்று உணர்ந்து தெளிந்தது. (வீரிவைப் பாரதத்தில காண்க.)

திருவையும் அறிவையும் ஊழ் இருவேறு வகையாகத் தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

375 சாதுவன்முன் நன்றாய்க்கும் தாழ்ந்தான் பின் தீதடைந்தம்
கோதகனறன் எனனை குமரோசா—ஆதவினால்
நல்லவை எல்லா அந தியவாக் தியவும
நல்லவாள் செல்வஞ் செயற்கு. (௫)
இ—ள்.

குமரோசா! நல்ல உபாயகளைச் சூழ்ந்து கொண்டும் சாதுவன் தாழ்ந்து நொந்தான; பின் தீயவனவறறைச் சார்ந்து நின்றும் ஏன் செல்வம் பெற்றான் எனின், செல்வம் செயற்கு நல்லவை எல்லாம் தீயவாம்; தீயவும் ஊழ் வயத்தான் நல்லவாம் என்க.
38-ம் அதிகாரம் ஊழ். 763

ஊழ் வயத்தான் என்பது இதில் வருவிக்கப்பட்டது. நல்லவை எல்லாம் என்றது செல்வத்தை சுட்டுதற்கு உதவியான கருவியின் நலங்களை.

செல்வத்தை ஒருவன் சுட்டுவதால் நல்லவை எல்லாம் தீயன வாய் நின்று அழிக்கவுவர்; தீயவை எல்லாம் நல்லனவாய் நின்று ஆக்கவும் ஊழ் செய்கின்றன என்பதாம்.

நல்ல காலத்தில், நல்ல இடத்தில், நல்லவிதமாகச் சூழ்ந்து செய்யினும் நல்லூழ் இல்லாது அடையாது. தீயனவாய்க் கேட்டடை விரைக்கும் என்பதும், அக்காலம் முதலிடன தீயனவாயினும் நல்லூழ் உற்றால் அவை நல்லமுடையனவாய் நின்று ஆக்கத்தைப் பயக்கும் என்பதும் இதன் சருத்தாம் என்க.

மேல், அறிவில்லார்க்குத் திருவையுட திருவில்லார்க்கு அறிவையும் ஊழ் சேரக்கும் எனார்; இதில், அது நல்லதைத் தீயதாகவும் தீயதை நல்லதாகவும் வல்லதெனரா.

தீயூழ் உற்றால் ஒருவனுக்கு நல்லவர் தீயவாகும் என்பதும் நல்லுமுற்றால் தீயவும் நல்லவாகும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. (இவ்வண்மை சாதுவண்பால் உணரப்படும்.)

கதை.

சாதுவன் என்பவன் பெரு ரிதியுடைய ஒரு வணிகர் தலைமகன் இவன் மனைவி பெயர் ஆதிரை. சிறந்த கற்புடையவள். அவளுடன அமர்ந்து இவன் இலவாழ்ந்து வருங்கால போசுவதி என்னும் ஒரு தாசி வசப்படுத்தி தன் செல்வ முழுதும் சேர இழக்கான். பின் தேறி வருகிறான். மீண்டும் பொருள் தேட விரும்பி நண்பர் சிலருடன கலந்து நல்ல ஓரையில் கப்பலேறிச் சென்றான். இடை வழியில் வந்த கதி வளியால் அக் கப்பல் உடைந்தது. அதிலிருந்தாரனைவரும் பெருந் துயரடைந்தார். பலர் மாண்டார். சிலர் திருவருளால் கரை சேர்ந்தார். அங்கு ஒடிந்து விழுந்த பாய்மாத் துண்டைச் சாதுவன் பற்றிக் கிடந்

தான். அஃது அலைகளால் அலைக்கலைந்து ஒரு மலையினை அடைந்தது. அதற்கு காகர் மலை எனறு பெயர். அதனில் உள்ளவர்கள் உடையீல்லாதவர்களாய்க் கொடிய குணமுடையராய் எதையும் திண்ணும் இயன்பினரானவர். அந்நாகர்கள் அயர்ந்து சேர்ந்த இவனை வினாந்து கொல்ல வந்தார். இவனது இனிய மொழிகளைக் கேட்டு இரங்கிக் கொடுப்பாய்த் தம் தலைவன் முன் விடுத்தார். தலைவனும் இவனது நிலைமையைத் தெளிந்தான். எமக்காம் நல்லறம் எடுத்ததுரை என்றான்.

நன்று சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்கூவை
உன்றனக்கு ஒல்லும் நெறியறம் உரைக்கேனை
உடைகல மாக்கள் உயிருய்த்து நக்குறின்
அடுகொழில் ஒழிந்தவ ராருயிர் ஒழி
முததுள்ளி மாவொழித தெவ்வயிர் மாட்டும்
தீக்கிறும் ஒழிகெனச சாதுவன் உரைத்தான்
அவனும், நங்கொங்காகும் இவ்வறஞ் செய்கேம்
ஆய்துணக் காசும் அருபொருள் கொள்கெனப்
பண்டும் பண்டும் கலவகூழிழ் மாக்களை
உண்டீடம் அவர்தா உறுபொரு ளீயகூவை
வினாரமம் மென்றுகில் விழுந்தித் குப்பையோ
டிவைஇவை கொள்கென எடுத்தனை கொடுத்தான்.

அப்பொருளனைக்கதையும் பெற்றுக்கொண்டு அதனை யடுத்தவந்த சந்திரதகதன் எனலும் ஒரு வணிகனது கப்பலிலேறித் தன்வள நகர் அடைந்தான். நல்லனவற்றைத் தீயனவாக்கி அல்லல் அளிக்கவும், தீயனவற்றை நல்லனவாக்கிச் செல்வம் விளைக்கவும், ஊழ் வல்லதெனபதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (விரிவை மணிமேகலையில் காண்க)

நல்லதைத் தியதாக்கவும், தீயதை நல்லதாக்கவும் ஊழ் வல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

376

கட்டி வைத்தும் தத்தன்முன் கைவிட்டான் ஏலேவன்
கொட்டியுமேன பெற்றான் குமரேசா—முட்டப்
பரியினும் ஆகாவாம் பாலல்ல யுத்தம்ச்
சொரியினும் போகா தம. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! தருமத்தன் வருந்திக் காத்தும் தன் பொருளை இழந்தான்; ஏலேவன் கடவிடை சொரிதும் ஏன் தன் கைவரப பெற்றான் எனின, பால் அல்ல பரியினும் ஆகாவாய்; தம உயத்துச் சொரியினும் போகா எனக.

பால்—ஊழ். பரிதல்—வருந்திக் காத்தல்.
பால் அல்ல—ஊழால் தமக்கு உரிமையில்லாத பொருள்கள்
தம—தமக்கு உரிமைமான போருள்கள்; தம்முடையன
என்றபடி.

ஊழால் தமக்கு உரிமையில்லாத பொருள்களை வருத்தியப் பினும் அவை தில்லா; தமவாய பொருள்களை வெவ்வேயகொண்டு போய்ச் சொரிந்து விடினும் தமமை கிட்டு அவை போகா எனபதாம்.

செல்வம் நிலைத்தலுர், போதலும் ஊழால் ஆகுமே உன்றி மக்களது காத்தல் ஒழிவல்லளால் அபையாடுகன்பார் "பால் அல்ல பரியினும் ஆகா; தம சொரியினும் போகா" எனருர்.

ஊழால் தம்முடையதல்லாத பொருள் கண்ணூன்றிக் காத்தாலும் தில்லாத, தமவாயது கடவிடை எறிந்தாலும் போகாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தருமத்தன்

கண்ணும் ஏலேலன் பாலும் உணரப்பெய்.

கதை 1.

திருமதத்தன் என்பவன் கலிங்க நாட்டிலே அரிபுரம் என்னும் நகரிலேயிருந்த தேவதத்தன் என்னும் ஒரு வணிகனுடைய

766

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தலைமகன். பெரும் பொருளுடையவன். ஆரினும் சிறந்த அறிவில்லாதவன். எவர் எதைச் சொன்னாலும் அதை நம்பி யுழல்வான். பொருள்மேல் பெரும் பற்றுடையவன். கண்ணினும் உயிரினும் சிறந்ததாக அதனை எண்ணிக்காதவன்தான். வருங்கால் இரசவாதி என்று ஒரு வஞ்சன் இவன்பால் வந்தான். அவன் செய்த வஞ்ச வினையினால் இவன் வருந்திக் காத்துவந்த பொருள் முழுவதையும் தன் கண்முன்னே வறிதே இழந்தான். அதனால் இறந்தான். பால் அல்ல பரியினும் ஆகாவாய என பதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (விருதைக் கந்த புராணத்தில் காண்க.)

கதை 2.

வணிக குல திலகராகிய ஏலேல சிங்கர் பிறவுந் தமபோல் பேணி நெறி வழுவாது வாணிகம் புரிந்தவருங்கால் இடையே பஞ்சம் தோன்றிற்று. அதினும் நெஞ்சம் கோடாமல் நின்று உண பொருள்களை உயிர்கள் இனபுற இனிது உதவிவந்தார். அதனால் பெரும் பொருள் திரண்டது. அதிலொரு பெரும் பகுதியை எடுத்துப் பொன்னாக மாற்றி யுருக்கிப் பொற கலலாகச் செய்து அதன்மேல் “இஃது ஏலேலசிங்கனது” என்று எழுதி அதனைக் கடலிடை எறிந்தார். இங்ஙனம் செய்யும்படி நமது நாயனாரே கட்டளையிட்டனரென்பர். எறிந்த அப் பொற் பாளம் நான் பல கழிந்தபின் ஒரு மீனால் விழுங் பெய்ந்தது. அது பின் ஒருவன் வலையிற் பட்டது. ஈர்த்துப் பிழந்தான். அதன் வயிற்றிற கிடந்து பாசி படிந்து ஒளி மழுங்கியிருக்கும் அதனைக் கண்

டான். இன்னதென அறியாது எடுத்துச் சென்று துறைமுகத் தலைவராகிய சிங்கரிடமே சேர்த்தான. அவரும் கடற் கல் என வே மதித்துப் புறங்கடையில கால் கழுவுவதற்கு உதவியாகப் போடச் செய்தார். நான் பல கழிய அதன்மேல மாக 'தெய்ந்தது. ஒரு நாள் அதனை உற்று நோக்கினார். தம் பெயரினைக் கண்டார். பெருமகிழ்வு கொண்டார். அதனை வியந்தெடுத்துப் புனைந்து போற்றினார். ஏலேலசிக்கன் பொருள் எறிந்தாலும் போகாது என்று அன்றுமுதலாக ஒரு சிறந்த பழமொழி இன்

38-ம் அதிகாரர் ஊழ்

767

றும் வழங்கொருகொன்றது. தம உய்கதுச சொரியினும் போகா எனபதை உலகம் இவர்பால் கண்டது.

செல்வம் நிஷத்தலும போதலும் ஊழானே ஆம் என்பது இகலால் கூறப்பட்டது.

377 ஊடி அமுதசுரர் உண்ணு தொழிந்தாரேன்
கோடி தொகுத்தம் குமரேசரி—காடி
வகுத்தான வகுத்த வையல்லாற கோடி
தொகுத்தார்த் துய்த்தல் அரிது. (எ)
இ—ள்.

குமரேசரி! அரிழ்தைத தார் வருந்திக் தொகுத்தும் ஏன அசுரர்கள் அகனை அகராது ஒழிந்தார் எனின், வகுத்தான வகுத்த வதை அல்லாள், கோடி தொகுத்தார்த் கும துய்த்தல் அரிது எனாக. மிகுநியை விளக்குதற்குக் கோடி என்றா.

வகுத்தான் என்றது ஊழை தன்னைச் செய்த உரிமையே வினைப் பயனை சேர வகுத்தனின் உரிமை இப்பெயர் பெற்றது. வகுத்தது எனாது வகுத்தான் என உயர்நினையாக் கூறியது அதன் ஒண்மை கருதி என்க.

உம்மை சிறப்பும் எச்சமும் தெரிய நின்றது.

பொருள்களைக் கோடி கோடியாக ஒருவன் சேர்த்தாலும்

ஊழ் வகுத்த வகை அல்லல் அவற்றை அவன் அனுபவிக்கமுடியாது எனபதாம்.

வகுத்தான என்பதற்குக் கடவுள் என்று பொருள்கொண்டால் வினைப் பயன்களை உயிர்களுக்கு ஊடகமிக்கும் இறைவன் முன்னம் வகுத்தபடியனறி ஒருவன் பெரும் பொருளைத் தொகுத்தாலும் அதனை அவன் தகரா முடியாதென்று பொருள் கொள்க;

768 திருத்தாய் சூழலேச வெண்பா.

பொருளை மிகுதியாகத் தொகுத்தும் அதனைச் சிறிதும் தயக்காமல் வறிதே வைத்திருக்கும் சிவசெவ்வரை கோக்கி இதற்குக் காரணம் யாது எனது கருது வர்க்கு இஃது அருளியதெனக

பொருளை ஒருவன் வருந்தியீட்டினும் திருந்த இருந்து துகர்ந்து மகிழ்தற்குரிய ஊழ் இல்லையானால் அன்பயனை அவன் உண்ணமுடியாதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை அசுரர்களால் உணரப்படும்

கதை.

அசுரர் உடல் வாந்திக் கடல் கடைந்து அமிர்தம் திரட்டினார். பின்பு தமருடனிருந்து அனைவரும் அதனை நுகரவிடும் பினார். அதுபொழுது திருமால் ஒரு மோகினி வடிவகொண்டு அவர் முன்னே நின்றா அம் மோகினியின் பேரழகையே கோக்கி அசுரர் பேதறழ் நின்றார். அவ்வமையம் இத்திரன் முதலிய அமரரணிகளும் அவ் அமிர்தினை அமர்ந்து நுகர்ந்தார். மகிழ்ந்தொழந்து பின் மறைந்து போனார். வருத்தியீட்டியும் அமிழ்தைத் தயக்கப் பெறாமல் அசுரர் தன்புற்றழந்தார். கோடி தொகுத்தாலும் துகர் தற்குரிய ஊழ் இல்லையானால் அதன் பயனை உண்ணமுடியாதென்பதை இவர் அன்று உணர்த்தி நின்றார்.

மதியினை மலரச்சூழ்ந்து வருந்தித்தாம் படைக்கப்பட்ட
 நிதியினை துகர் துமென்று நினைத்தினி திருந்தபோழ்திற்
 பதியினைக் கலங்கிச்சென்று பறித்துத்தாம் பிறர்க்குடீடும்
 விதியினை விலக்கமாட்டா மென்பியால் வெளியீரார்.

(குளாமணி)

செல்வமிருந்தாலும் ஊழ்இல்கையானால் அதனை துகர்முடியா
 தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

38-ம் அதிகாரக் ஊழ்.

769

378 தள்ள வறையற்றம் சத்திபுத்தர் நற்றுறவு
 கொள்ளாத தெண்ணே குமரேசா—உள்ளித
 தறப்பார்மந் துப்புர வில்லார் உறற்பால
 ஊட்டா கழியு மெனின்.

(அ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு பொருளும் இல்லாதிரந்தம், அறிவு
 மிக்க சத்திமுத்தர் என் தறங்கினைக் கொள்ளாதிருத்தார் எனின்,
 உறற்பால ஊட்டா கழியும் எனின துப்புரவு இல்லார் துறப
 பார் என்க.

துப்புரவு—துய்த்தர் குரிய பொருள்கள்.

உறற்பால—உறுதறபாலவாய துன்பங்கள்.

ஊட்டா கழியும் எனின்—உறுசியாது ஒழியுமாயின்.

துறவு எனபது உள்ளன எல்லாம் ஒருங்கே விடுதலேயாம்,
 அவ் விடுதலை இயல்பாகவே அடையப் பெற்றிருந்தம் சிவர் என்
 துறவுகொள்ளாமல் வறியேதாரிநங்கின்றார் எனின், அதற்குத் தார
 ணம் ஊழ் வலியேயாம என்று அவரை நோக்கியிரிந்தணர்
 த்தியதென்க.

உறுதறபாலவாயதன்பங்களை ஊழ் ஊட்டாது ஒழியுமாயின்

துய்த்தற்குரிய பொருளில்லாதவர் துறந்து செலவர் என்பதாம்.

மேல், பொருளிநூற்காலும் ஊழ் இல்லையானால் அதனை தகராமுடியாதென்றார்; இதில், ஒரு பொருளும் இல்லையானாலும் அஃது இல்லையானால் துறவும் கொள்ளமுடியாதென்றார்.

இவ் வாழ்ந்திருந்து இன்பம் தகரா வேண்டினும் துறந்து சென்று பயன்பெற விருமபினும் ஊழ் இன்றியமையாதென்பது கருத்து.

ஒன்றும் இல்லாமையே துறவுக்கு இயல்பாகுமாயினும் ஊழ் இல்லையானால் அஃது ஒருவனுக்கு உண்டாகாதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சத்தி முத்தர் பால் உணரப்பட்டும்,

770

திருக்குறட் குயிரோச வெண்பா.

கதை.

சத்திமுத்திப் புலவர் என்பவர் இற்றைக்குப்பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னாச சேழ நாட்டிலே சத்திமுத்தையு என னும் ஊரிலே இருந்தவர் டலநூலாள்லுய நல்ல பயிற்சியுள்ளவர் அடக்கம் பொறை புதலிய உயர் குணங்களும் அறமயப பெற்றவர். அருமையான கவசனை விசாயல் பாட உல்லவர். இந்நலங்களைல்லாம் உடைந்திடுத்துமிக்க வறுமையும இவரை மேயி யிருந்தது "வெறய புற்கையும அரிதாய வீட்டில வரும் என்றும் புக்கும ஆற்பகம் இல்ல" என்று தம வறுமையைக் குறித்தது இவரே சொல்லி நொந்துணரா. வறுமைய பிணியால் உரடி ஒரு நாள் இவர் மதுரைபபதியையடைந்தார். அங்கேயர் பாழ்மண டபத்தில் பசியுடன உடிய படுததுக்கிடந்தார். நடுயாமத்து மாறுவடம பூண்டு நரியல பறியுமாறு வழுதி மீவந்தன அதன ருடே வந்துகொண்டிருந்தான. அவ்வமையம் இரண்டு நாளைகள் ஆகாயத்தில் பறந்து சென்றன,

நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்

பழம்பதி பணையின கிழங்குபிளந்தவன
 பவளநக கூர்வாய் செங்கால் நாராய்
 நீபுரின டணைநீயும் தென்திசைக் குமரியாடி
 வடதிசைக கேசுவீராயின்
 எம்முாச சத்திமுத்த வாய்ப்புட டங்கி
 நனைசுவர்க் கூரை நனை குரற பல்வி
 பாடுபார்த் திருக்கும என்மனைவியைக் கண்டு
 எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
 ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
 கையது கொண்டு மெய்யது பொததித்
 காலது கொண்டு மேலது சழீஇப்
 பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
 ஏழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே,

என்று நாரையை நோக்கிப் புலவர் தம் இயல்பை விரித்தார்.
 மன்னன் கேட்டுத் தான் கருதியிருந்த நாரையின் கூர்வாய்க்கு
 38-ம் அதிகாரம் ஊழ். 771

நேரிய உவமை அதில் நேர்ந்திருப்பதை வியந்து புலவருக்கு வே
 ண்டிய நலங்களை விரும்பியுதவினான். இல்லாதவராயிருந்தும் நல்
 லறிவாளராகிய இவர், துறவியர் செல்லாத நின்றார். அதனை நினை
 ந்து பின் இவரே இரங்கினார். ஊழ் இல்லையாயின் வறுமையுறி
 னும் ஒருவன் துறவியையடையான் என்பதை உலகம் இவர்பால்
 உணர்ந்தது. (விரிவைப் புலவர் சரிதையில் காண்க.)

ஊழ் உதவா வழி ஒருவனுக்குத் துறவும் உதிகொடுப்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

379 அன்றுதயர் எய்துங்கால் அல்லலின்றிச் சச்சந்தன்
 குணமுதேன நின்றான் குமரேசர்—என்றுமே
 கன்றாவகால் நல்லவர்க் காண்பவர் அன்றாங்கால்
 அல்லற் படுவ தெவன்,

குமரேசா! இன்பமெய்தி நின்ற சச்சந்தன் பின்பு துன்பமுறுங்காலும் அல்லலின்று ஏன் அமைந்து நின்றான் எனின், நன்று ஆங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்று ஆங்கால் அல்லற்படுவது எவன் என்க, நன்று—நன்மை, அன்று—நிழை.

நல்வினை வினையுங்கால் அதன் பயனாகிய இன்பங்களை இனிதாக நுகர்பவர் ஏனைத் தீவினை வினையுங்கால் அதன் பலனாகிய துன்பங்களையும் இணங்கி அனுபவியாமல் உணங்கி உளைவது எதற்காக என்பதாம்.

இன்பமும் துன்பமும் தாம் செய்த வினையின்படியே வரும் அவற்றுள் ஒன்றுக்கு இசைந்து மகிழ்தலும் மற்றொன்றுக்கு அசைந்து நெகிழ்தலும் அறிவுடையாருக்குத் தகுதியன்று ஆகலால் “அன்று ஆங்கால் அல்லற்படுவது எவன்” என்றார். வினைப்பவன் தயக்கமால் தொலையாததலால் அதற்கு வருத்தவதால் பயனில்லை என்பது குறிப்பு.

97

772 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கடலிடை நிற்குமொருவன் அஞ்சினும் அஞ்சாவிடினும் அலைகள் அடியிடல் அலா; அதுபோல் பிறையிற் நிற்பவன் வேண்டினும் வேண்டாவிடினும் வினைப்பவன்கள் உரூஉல்லறியா என்க.

எதுவரினும் அறிவுடையார் இசைந்து அனுபவிப்பர் என்பது இசில் உணாததப்பட்டது. இவ்வுண்மை சச்சந்தன் பால் உணரப்படும.

கதை.

சச்சந்தன் என்பவன் ஏமாறாத நாட்டுவேந்தன். இராசமாபுரி என்னும் நகரிலிருந்து அரசுபுரித்தவன். அரசுக்குரிய எல்லா நலங்களும் அமையப்பெற்றவன் இவனது காலம் இற்

றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரென்பர். பேரழகியாகிய விசைமையையணுகது இவன் பெருநலம் துய்த்துவருங்கால் கட்டி

யங்காரன என்னும் அளமச்சன் கொடுஞ் சூழ்ச்சியால் அரசுபத வியைத் தன்வசப்படுத்தினான். பின் அமர் செயவந்தான். அவ்வமைமம் நிறைந்த கருப்பவதியாயிருந்த மனைவி அஞ்சி நடுக்கினாள். அவளை இவன் அணைத்துத் தேற்றினான். நமது நல்வினைப்பயனால் இத்திர திருவுடனிருந்த இதுவரை இன்பம் துய்த்தோம். இனித் தீவினைப்பயன சேரநிறைது. அதனை அஞ்சுவதால் பயன யாதும் இல்லை. ஓடினும் ஒளிப்பினும் ஒடுக்கி நிற்பினும், கூடினும் வினைப்பயன் குடிந்தும் என்பயன். ஆதலால் ஏது வரவெண்டுமோ அது வருக எமமை கிடுத்து ஏது அகல வேண்டுமோ உலகு அகலுக என்று இணங்கியிருப்பதே உணர்ந்தோர்க்கழகு எனறு அவள் உணர் உணர்ந்ததினான். வினைப்பயனை உவந்து அனுபவித்தான. அறிவுடையார் வினைத் துன்

பங்கட்கு அஞ்சி அல்லலுழுவார் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. (கிரிநவச சிந்தாமணியில் காண்க.)

சாதலும் பிறத்தல் தானும் தன்வினைப் பயத்தினாகும் ஆகலும் அழிவுமெல்லாம் அவைபொருட்கியலபுகண்டாய். கோதலும் பரிவும் எல்லாம் துண்ணுணர் வினமையன்றே பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வனைத்தோளிஎன்றான்.

இது, மனைவி அச்சமுற்றபோது சச்சந்தன் சொன்னது. அன்று ஆங்கால் இவன் அல்லற்படாது நின்ற உண்மை இதனால் இனிது தெளிவாதல் காண்க.

ஊழின் பயன் எதுவாயினும் அதனை இனிதாகக் கொள்
வோனே அறிவேனான என்பது இராமால் கூறப்பட்டது.

33-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

773

380 சிந்தாபதி முற்கூழ்ந்தும் தேர்துபரிச் சித்தநின்றும்
சூத்தியேன் மாயந்தார் குமரேசா—முந்துகின்ற
ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்ருென்று
சூழினூர் தான்முந் தறும்.

(ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சிந்து தேசத்து வேந்தனும், பரிச்சித்து
மன்னனும், வினைவினைவுகளை விலக்குதற்குரிய சூழ்ச்சிகளை முன்
னதாகவே சூழ்ந்திருந்தும் ஏன் அழிவினை எம்சிறார் ஏவின்
ஊழிற் பெருவலி யாவுள; மற்று ஒன்று சூழினூர் தான் முந்து
றும் என்க. வலி என்பது ஆகு பெயராய் அதனைபுடையவற்
றைக்குறித்து நின்றது

சூழ்தல்—எண்ணுகல்; அஃகாவது விதியை விலக்குதற்கு
உரிய உபாயத்தைக் கருதித் துணிதல்.

மற்று ஒன்று சூழினும்—பிறிதோர் உபாயத்தை எண்ணி
னும் உம்மை செய்யினும் என்பதைச் சுட்டி. சின்மமையால்
எச்ச உம்மையாம்,

தான் என்றது ஊழை. முந்தறும்—முன்னகாசி நிறமும்,
 ஊழை விலக்குதற்கு ஏதாவது ஓர் உபாயகதை எண்ணினும்
 ஊழ் அகலினும் முறபட்டுத் தன் பயனை ஊட்டி. சிறும் ஆதலால்
 அல்லற்போல் மிக வலியையுடையன யாவை உள்ளனபதாம்.
 யாதும் இல்லை என்பது கருத்து.

மேல், நல் ஊழின் பயனை மகிழ்த்தனுபவிப்பதபோல் தீய
 ழின்பயனையும் அமைத்தனுபவிப்பதே அறிவுடைமைக்கு உழாம
 என்றார். அக் தீயுழை ஏதாவது ஓர் உபாயகதால் விலக்கிவிட
 லாகாதா? என்பார்க்கு இஃதுணாததியதென்க.

வினை விளைவுகளை விலக்குதற்கு வேண்டிய சூழ்ச்சிகளைச்
 செய்யினும் ஊழானது அவையனைத்தையும் கடந்துவந்து தனபய
 னைத் தப்பாது கொடுத்தவிடும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்ட
 டது. இவ்வுண்மை விருத்தச்சத்திரன் கண்ணும் பரிச்சித்து
 பாலும் உணரப்படுமும்.

77-4

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

கதை.

விருத்தச்சத்திரன் என்பவன் சிந்து தேசத்து வேந்தன். சயத்திரதன் தந்தை. தன் மகன் இன்ன நாளில் இறந்து படுவான் என்று கனவினாலும் அசிரியாலும் முன்னரே யுணர்ந்தான். அதுவிசுவாவண்ணம் விரைந்து சூழ்ந்து சமந்த பஞ்சகப்ளன்னும் தனியிடத்தை அடைந்து தென்திசை நோக்கியிருந்து இயமனைநினைந்து "என்மகனுடையதலையை எவன் தரையில் வீழ்த்துகின்றானோ அவனதுதலை உடனே வெடிக்கக் கடவது" என்று உளத்திற் குறித்து உரிய மந்திரங்களை உரைத்துக்கொண்டிருந்தான். இங்ஙனம் இருந்தும்நால் அத்தினபுரியில் நடந்த பாரதப் போரில் பதினான்காம் நாள் மாலையில் சயத்திரதன் தலை அருச்சுனன் கணையால் துணிபட்டது. அப்பொழுது சிந்தமன்னன் சூழ்த்திருக்கும் உண்மையைக் கண்ணன் உணர்த்தினான். உணர்ந்த விசையன் அத் தலை கீழே வீழாதபடி அப்பினை ஏவிக்கண் முடி மந்திரம் புரிகின்ற தகையனை கையில் வீழ்த்தினான் பாவம! வீழ்த்தி நோக்காமல பாதோ! என்று அதனை உவன கீழே எறிந்தான். அது தரையில் படலும் அவன் தலை பொடிபட்டது. ஊழை விலக்குதற்கு முற்கூழ்த்திருந்தும் அதனினும் அது முற்பட்டு நின்றது அதனால் இருவரும் பட்டார். ஊழின் பெருவலையை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில காண்க.

கதை 2.

பரிச்சித்து என்பவன் அருச்சுனன் குமராகுடிய அபிமன் னனுடைய புதல்வன். தாய் பெயர் உத்தரை இவன் கருப்பாத்திலிருக்கும்பொழுது பாரத யுத்தம் கடந்தது அகவந்தாமன் பாண்டவர் மரபு நாசமாகும்படி மந்திர முறையோடு ஓர் அம்பை ஏவினான். அது உத்தரை வாரிற்றிலிருக்கின்ற இக்கருவையும் அழிக்குப்படி கீழ்க்கொந்தது. கண்ணன் அருளுவாய்ப்பு குத்து அதனை அதட்டி நீக்கினான். மாலின பரிசம் கருவிலேயே பட்டதால் இவனுக்குப் பரிச்சித்து என்று பெயரிட்டனர்

என்பர். இவன் நல்ல நீதியுடையான். சிரந்த போர் வீரன்-
 பொறையும் அருளும் பொருந்திய செஞ்சினன், வனத்திலிருந்-
 த சயீக முனிவர்பால் விடுதலாக இவன் செய்த சிறுபிழைக்காக
 “எழு நாட்களுள் பாம்பு கடித்து மடிவாய்” என்று அம்முனிவ
 ருடைய புதல்வராகிய சிருங்கி முனிவர் சாபமிட்டனர். அதனை
 உணர்ந்த இவன், அவ் வீனை விளைவை விலக்குதற் பொருட்டு
 அறிஞர் பலருடன் நன்காராய்ந்து ஒரு பிராணியும் அருகில்
 அணையாதபடி ஓரழகிய புணையில் சிலருடன் அமர்ந்துபோய்க்
 கடவிடையிருந்தான். யாதும் அருகில் அணுகாவாறு அனைவரும்

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்

775

மிக்க ஆயத்தமாயிருந்தனர். குறித்த காலம் வந்தது கார்க்
 கோடகன் எனனும் பாம்பு அரசனைக் கடிக்க எழுந்தது. அரச
 சன்-முன்னுற ஆய்ந்திருக்கும் தல மையையுணர்ந்தது. எல்லா
 மிச்சம பழப்போல உருவெடுத்தது கடலில் விழுந்தது. அலை
 யால் அலைந்து அலைந்து அலைந்து புணையின அருகே அணைந்தது.
 ஊறு ஒன்றும் இல்லையென்று கோந்திருந்த அரசன் உயர்ந்த
 வருட இப் பழத்தை உற்று நோக்கினான் தன கையால் உண
 தெடுத்தான். பழமாயிருந்தது பாம்பாய்க் கடித்தது மன்னன்
 துடித்தான். உடனே மாண்டு விழுந்தான். உழை விலக்கு
 தற்கு முற்கூழ்த்து மிக்க எச்சரிக்கையாயிருந்தும் மனைன் உயர்
 வயப்படலான். மறறென்று குழினும் ஊழ் முற்றுமன் என
 பதை உலகோர் இவன்பால உணர்ந்து தெளிந்தார் (விடுவாய்
 பாகவதத்தில் காண்க)

முதிர்ந்த தலமுடை புனிவராயினும்
 பொதுவறு கிருந்தொடு பொலிவராயினும்
 மறியின சாரினும் வலியராயினும்
 விதியனை யாவரே வெல்லும் நீரையார். (கந்தபுராணம்)
 உதிசயம் ஒருவரால் அமைக்க லாருளோ
 துதியறு நிறவியின் இன்பத தன்பகதான
 விதிவச மென்பதை மேறிகளள்ளா விடின்

மனவலியால் விதி வெல்ல வல்லமோ. (இராமாயணம்)
 ஊழை விலக்க எவராலும் முடியாதென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

இவ் அழிகாரத்தின் தொலைப்பொருள்.

ஆதும் ஊழால் முயற்சி கோன்றும். போரும் ஊழால் மடி-
 உண்டாம். நல்லுழ் அறிவைக் கொடுக்கும் நீழுழ் அதனைக்
 கொடுத்தும். நூல பல கற்பினும் ஊழறிவே மீரும். தீரானை
 யும் அறிவையம் ஊழ் இருவேறு வகையாய் நின்று உகவும். நீய-
 னை நல்லகாக்கவும், நல்லதை நீயதாக்கவும் ஊழ் வலைகாப்.
 செல்லம் நிலைத்தற்கும் போதற்கும் ஊழை கராணம். செல்லம்
 பெற்றனும் நல்லுழ் இவ்வழி அதனை நுகரமுடியாத, ஊழ்
 உதவாவழித் தூறவும் உதவாத. வினைப்பயன் ஏதுவரினும்
 அதனை உவந்து அனுபவித்தலே உணர்வோர்க்கு அமுது.
 ஊழை விலக்க ஒருவராலு முடியாத. ஊழின் வலியே உவ-
 கில் மிக்கது.

நடவது ஊழ் முற்றிற்று,

அறத்துப்பாலும் இப்பாலுடன் முடிந்தது.

776

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உ

அறத்துப்பாலின் திரட்டுப்பால்.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்
 கள் நான்கணள் முன்னதாகிய அறத்தின் இயல்பை உணர்த்திய
 தால் இஃது அறத்துப்பால் என நின்றது. அறத்துப்பால் என்-
 பதற்கு அறத்தை உணர்த்தும் பகுதி என்பது பொருள். அற-
 மாவது நல்லன செய்தலும் அல்லன ஒழிதலுமாம். அதனை இல்-
 வாழ்க்கை, தூறவு, என்னும் இருவகை நிலைகளிலுமிருந்து செய்ய-
 லாம். கடவுள் வாழ்த்துமுதல் ஊழ் ஈராடி முப்பத்தெட்டி அதி

காரங்களால் அதன் இயல்புகள் இதில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
நூலின் முன்னுரை.

உலகு, உயிர் எவற்றிற்கும் முதல்வர் ஒருவர் உளர். அவர் எங்கும் நிறைந்தவர். எல்லாம் வல்லவர். என்றும் உள்ளவர். இன்பவுருவினர். அவரை அன்புடன் நினைத்தலே நம் அறிவுடைமைக்குப் பயன். அவர் மழை வடிவாய் நின்றும் உயிர் களைப் பேணுகின்றார். அம்மழையாலேதான் இவ் உலகம் நிலைபெறுகின்றது. பொறிக்கை அடக்கி அரியண செய்வோரே இவ்வுலகிற் பெரியவராவர். அவர் அருள்நெறி ஒழுக்கலே அறநெறியாகும். அவ் அறத்தை இவ்வாழ்க்கையில் இருந்து செய்வதே ஊர்க்கும் நல்லது.

இல்லறம்.

கற்புடைய மக்கையை மணந்து நன்மக்களைப்பெற்று, ஒக்கல்பால் மிக்க அன்புடையனாய்ப் பெரியவர், வறியவர் முதலிய எவரையும் பேணி, உணவும் உடையும் உறையுளும் உதவி, இன்சொல் இயம்பி, பிறர் செய்த நன்றியை நினைந்து, நடுநிலை நின்று அடக்கமுடையனாய், ஒழுக்கம்பேணி, பிறருடைய மனைவியரை கிணையாமல், பொறையை மேற்கொண்டு, பொருளையை ஒழித்துப், பிறர் பொருளை விரும்பாமல், புறங்கூறாமல், பயனில் சொல்

அறத்திப்பாலின் திறட்டுப்பால்.

777

லாமல், நீகினைக்கு அஞ்சி, ஒப்புரவறிந்து, இயன்றவரை நதலைச் செய்து, புதுப்பெற வாழ்வோனே இல்லறத்தான் ஆவான்.

துறவறம்.

ஆளுநர்மாட்டுப் பேரூளுடையதாய், ஊண்உணல் ஒழிந்து உயர் தவம்புரிந்து, ஞ்சுமும் களவும் ஞ்சுங்கொள்ளாமல், வாய்மைகாத்து, வெகுளியை ஒழித்து, இன்னுசெய்யாமல், ஒன்றையுங் கொல்லாமல், நீலயாமையை நிகரந்து, நெடுந்திறவடைந்து, மெய்யுணர்வு எய்தி அவாவினை அறுத்துப்பிறவி அறநிற்போனே துறவறத்தான் ஆவான்.

ஊழ்.

இவ் எல்லாவற்றிற்கும் ஊழே காரணமாதலால் அவ் உண்மையை உணர்ந்து நல்லுழுக்குரிய நல்வினைகளையே மன்பதை நாடிச்செய்தல் வேண்டும்.

உறுதி.

பிறருடைய மனையியரை நயவாமலும் புறங்கூறாமலும் உள்ளவரே இவ்வாழ்வோருட் சிறந்தவர். மெய்யுணர்வுடையராய் அவாவினை ஒழித்தவரே துறவோருள் உயர்ந்தவர். இவ் இருவகை நிலைகளிலும் நின்று தலைசிறந்த இவ் உயர்நலங்களை அடைந்தவர் எல்லா நலங்களையும் இங்கு எளிதில் அடைந்து அழியில் வீட்டை முடிவில் அடைவர். இவ்வுண்மையைப் பாலில் நெய்போல் இப்பாலில் காண்க.

உள்ளீர் நமாங்காள் ஒதுந் திருக்குறளாம்
தெள்ளமிழ்த மாந்தித் தெளிமின்கள்—மெள்ள மெள்ள
எல்லா நலங்களும்வந் தெய்துறுமக் கன்றேதான்
வல்லான் அருளும் வரும்.

வனனூவுப் பெருந்தகை மாணடிவாழ்க.

அதிகாரம்

பக்கம்

கடவுள் வாழ்த்து	11
வான் சிறப்பு	35
நீத்தார் பெருமை	50
அறன் ளவியுறுதல்	73
இல்வாழ்க்கை	91
வாழ்க்கைக்கு ணைநலம்	109
மகசுட்பேறு	127

அன்புடைமை	151
விருகதேகாமபல்	173
இனியவை கூறல்	193
செய்கநன்றியறிதல்	211
நதிவு நிலைமை	230
அடக்கமுடைமை	248
ஒழுக்கமுடைமை	265
பிறனில்விழையாமை	283
பொறையுடைமை	302
அழுக்காறுமை	320

வெஃகாமை	338
புறங்கூறமை	355
அதிகாரம்	பக்கம்
பயனிலசொல்லாமை	375
தீவினையச்சம்	395
ஒப்புரவறிதல்	414
ஈடை	431
புகழ்	455
அருளுடைமை	472
புலான்மறுத்தல்	490
தவம்	509

கூடா ரிவா முச்சுழ்	532
கள்ளாமை	553
வாய்க்காமை	572
வெஞ்சூலாமை	593
இன்னொசெய்யாமை	614
கொல்லாமை	635
நிலையாமை	658
துறவு	683
மெய்யுணர் தல்	707
அவாவறுத்தல்	730
ஊழ்	753

